BURMA LAW REPORTS

(1959) B.L.R

Containing cases determined by the Supreme Court of the Union of Burma and of the High Court, Burma

[illegible]

BURMA LAW REPORTS

SUPREME COURT

1959

Containing cases determined by the Supreme Court of the Union of Burma.

Index prepared by—MR. K. NGYI PEIK, B.A., B.L. (*Advocate*). Editor.
U MYINT SOE, M.A., *Bar.-at-Law*. Reporter.

Published under the authority of the President of the Union of Burma by the Superintendent, Government Printing and Stationery, Burma, Rangoon.

[*All rights reserved*]

210617
8.4.02

HON'BLE JUDGES OF THE SUPREME COURT OF THE UNION OF BURMA DURING THE YEAR 1959.

CHIEF JUSTICE

The Hon'ble Justice *Agga Maha Thray Sithu* U MYINT THEIN, O.B.E., A.T.M., M.A., LL.B. (Cantab.), LL.D. (Ran.), *Barrister-at-Law*, Chief Justice of the Union.

PUISNE JUDGES

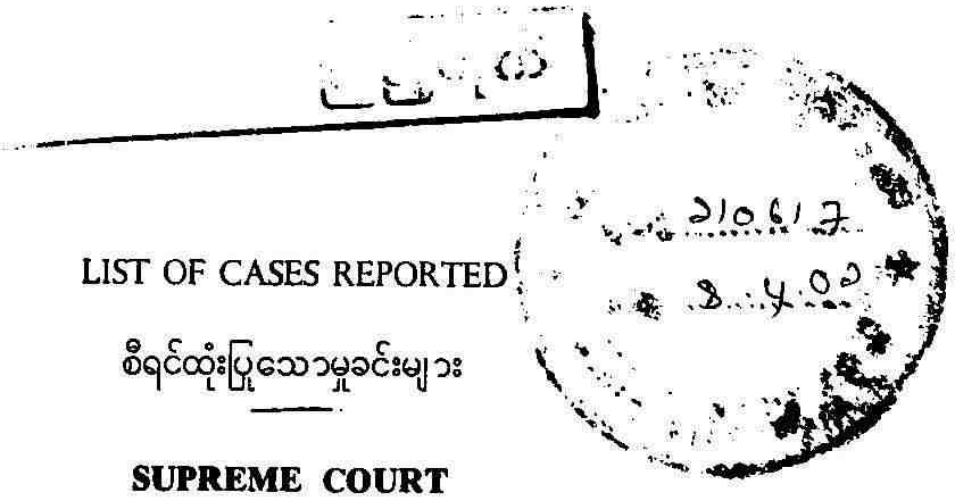
The Hon'ble Justice *Thado Maha Thray Sithu* U CHAN HTOON, LL.B. (Lond.), *Barrister-at-Law*.

The Hon'ble Justice *Thado Maha Thray Sithu, Maha Thiri Thudhamma* U BO GYI, B.A., B.L., LL.D. (Ran.).

The Hon'ble Justice *Maha Thray Sithu* U AUNG THA GYAW, B.A., B.L.

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

တရားရုံးပွားလက်စွဲ အပိုဒ်(၇၂)အရ တစ်ကြိမ်တွားရမ်းသွင်း
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်မပိုစေရ။

LIST OF CASES REPORTED

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

SUPREME COURT

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

	PAGE
Syed Ebrahim *v.* The Controller of Immigration, Burma	92
U Tha Din *v.* The Secretary, Ministry of Co-operative and Commodity Distribution	94
ပန်နလာ(လ်) ရန်ဂလာ(လ်) နှင့် အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနပါ ၂	111
ဘတ်(ဂျ်)ရန်ဂလား နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (မြေနှင့်ကျေးလက်) ဦးစီန်ပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃	116
မာကင်တိုင်ဘက် လီမိတက် နှင့် မာကင်တိုက်ဘက် (အိန္ဒိယ) အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ပါ ၂	121
မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်	125
မစ္စစ် အာက်(စ်)၊ ကေ၊ အလီနှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးပါ ၃	129
မစ္စတာ အာက်(ဖ်)၊ စီ၊ ဂရေဟမ် ပါ ၃ နှင့် မတင်လှ ပါ ၂	133
သလ္လာဝတီကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့ ပါ ၃	136
ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၃	139
ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ	145
ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂	168

LAW OFFICERS OF THE UNION OF BURMA DURING THE YEAR 1959

Thiri Pyanchi U BA SEIN B.Sc., B.L., Attorney-General.

U YAN AUNG, B.A. B.L., Legal Remembrancer.

DR. MAUNG MAUNG, LL.D., *Barrister-at-Law*, Assistant Attorney-General.

Thiri Pyanchi U TIN MAUNG, B.A., B.L., Government Advocate.

Wunna Kyaw Htin U CHIT, B.A., B.L., Government Advocate.

Wunna Kyaw Htin U HLA MAUNG, Government Advocate.

U BA KYAW, B.A., B.L., Government Advocate.

U TOE MAUNG, B.A., B.L., Government Advocate.

U BA KYINE, B.Sc. B.L., Government Advocate.

U BA PE, B.A., B.L. Government Advocate.

U BA PE, B.Sc., B.L., Government Advocate.

U MIN HAN, B.A., B.L., Government Advocate.

U HLA THIN, B.A., B.L., Government Advocate.

MR. C. GANGOOLY, B.A., B.L., Government Advocate.

U BA THIN, B.Sc. *Barrister-at-Law*, Government Advocate.

U TUN LWIN, B.A., B.L., Government Advocate.

U HNIT B.A., B.L., Government Advocate.

Wunna Kyaw Htin U TUN NYO, B.A. B.L., Government Advocate.

U MYA SHEIN, B.A., B.L., Assistant Government Advocate.

U KHIN SEIN, B.A., B.L., Assistant Government Advocate.

U TIN OHN, B.A. (Hons.), B.L., LL.B. (Lond.), *Barrister-at-Law*, Assistant Government Advocate.

Thiri Pyanchi U CHIT TUN, *Barrister-at-Law*, Legal Draftsman.

Wunna Kyaw Htin U LUN PE, B.A., B.L., Legal Draftsman.
DAW AYE KYI, B.A., B.L., Legal Draftsman.
U HLA THAUNG, B.Sc., B.L., Assistant Legal Draftsman.
U MAUNG MAUNG LWIN, B.A., B.L., Assistant Legal Draftsman.

LIST OF CASES REPORTED

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

SUPREME COURT

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

	PAGE
Anarkali *v.* The Financial Commissioner (Commerce) Rangoon and one	28
Babu Ram Dass *v.* U Maung Gyi and four others / Kyin Byan Hin	179
Bank of Chettinad Ltd. *v.* Daw Hmi and two others ...	51
C. K. Chin *v.* Hajee Ebrahim Mohamed Seedat ...	53
Hajee E. M. Abdul Rahman *v.* The Union of Burma ...	184
Hasan Ali *v.* Secretary, Ministry of Immigration and National Registration and one	187
K. M. Suleman and six others *v.* E. K. Moideen and two others	36
Kyin Sin (*alias*) Maung Shwe Mya *v.* The Finance Minister and two others	196
Syed Ebrahim *v.* The Controller of Immigration, Burma	92
Thabawleik Tin Dredging Ltd. *v.* Income-Tax Officer, Companies Circle, Rangoon	1
The Bar Council, Hight Court, Rangoon *v.* Daw Tint Tin Aye	204
—— Burmese Review Ltd. and two others *v.* Daw Than Tin	206
U Ba Hla and others *v.* S.A.M.B. and others ...	38
— Khin Maung *v.* U Thaung Pe (*a*) Maung Pa and three others	80
— Nyi Lay *v.* The Union of Burma and one ...	60

	PAGE
U Tun Pe *v.* U Maung Tin and four others ...	16
— Tha Din *v.* The Secretary, Ministry of Co-operative and Commodity Distribution	94
ဒေါက်တာ အုန်းသွင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော့်	၆၃
နဇီခန် ပါ ၄ နှင့် ဟာဂျီအပူးဂနီ ပါ ၃	၈၂
ပန်နလာ(လ်) ရန်ဂလာ(လ်)နှင့် အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့်အခွန် တော်ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၂	၁၁၁
ဇမာရှပ်နှင့် ခရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီနှင့်၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၃	၈၄
ဘားမားကိုး(လ်)စတိုး လိမိတက်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အဝိုးရ အလုပ်သမား ဝန်ကြီးဌာန အတွင်းဝန် ပါ ၂	၂၁
ဘတ်(ဂ်)ရန်ဂလားနှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (မြေနှင့်ဂျေးလက်) ဦးဇင်နိုပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃	၁၁၆
မာကင်တိုင်ဘဏ် လိမိတက်နှင့် မာကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ) အလုပ် သမား သမဂ္ဂ ပါ ၂	၁၂၁
မောင်ကျော်တင်နှင့် မောင်အောင်ဖြိုး ပါ ၄	၈၉
မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော်	၁၂၅
မဠဒ် အက်(စ်)၊ ကေ၊ အလီနှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့်အခွန်တော်ဌာနဝန်ကြီး ပါ ၃	၁၂၉
မဠတာ အက်(ဖ်)၊ စီ၊ ဂရေဟမ် ပါ ၃ နှင့် မတင်လှ ပါ ၂	၁၃၃
မောင်အောင်စိန့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၈
လက်ဖတင်နှင့် ကေ၊ ပို၊ မူကာဂျီနှင့် ဒေါ်ဇွေဖြိန် ပါ ၂	၆၆
ဆလွှာဝတီ ကုမ္ပဏီလိမိတက်နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့ ပါ ၃	၁၃၆
ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၇	၁၃၉
ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အဝိုးရ	၁၄၅
ဦးစောဟန်နှင့် ဦးဘုံးခင် ပါ ၄	၂၄
ဦးပဏ္ဍာ ပါ ၅ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂	၆၉

	စာမျက်နှာ
ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂	၁၆၀
ဦးယာမနှင့် ခရိုင်ရုဇဝတ် တရားသူကြီးမင်း၊ မန္တလေးမြို့ ပါ ၂	၇၃
ဦးသိန်း ပါ ၂ နှင့် လက်ထောက်ဌာနမှူးခရိုင်ကြီးကြပ်ရေးဝန်၊ ဝါးခယ်မမြို့ ပါ ၃	၇၇
ဦးအရိယဝံသနှင့် ဦးဥတ္တမ ပါ ၅	၂၁၇

LIST OF CASES CITED

ရည်ညွှန်းသောမှုခင်းများ

PAGE

Abdul Salem *v.* King-Emperor, I.L.R. 49 Cal. 573, referred to 159

Arunachallam Chettyar *v.* Velliappa Chettyar, (1938) R.L.R. 176, referred to 42

Aung Kim Sein *v.* The King, (1941) B.L.R. 552, referred to 199

Barindra Kumar Ghose, I.L.R. 37 Cal. 467, referred to ... 159

British Columbia Railway Co. Ltd. *v.* The King, (1946) (A.C.). 527 at 542, referred to 13

Constitutional Law, pages 281, 286, referred to ... 45

Commissioner of Income-Tax, Bombay *v.* Major Goldie, (1931) I.L.R. 55 Bom. 734 at 737 3

Croft *v.* Dumphy, (1933) (A.C.), 156 at 162, referred to 13

Craises on Statute Law, Fifth Edition, p. 240 and p. 242 to 243, referred to 175

Curtis *v.* Stovin, (1889) 2 Q.B.D. 513, referred to ... 47

Daw Ngwe Tin *v.* The Collector of Rents, (1951) B.L.R. (S.C) 85, followed 52

Doraisami *v.* Vaithalinga, A.I.R. (1918) Mad. 548, referred to 42

Ex parte Gilchrist, *In Re* Armstrong, (1866) L.R. Q.B.D. 521 စီရင်ထုံးကိုလက်ခံပါသည် 157

Forbes *v.* Attorney-General of Manitoba, (1937) (A.C.), 260 at 272, referred to 13

Gokuldas Chunilal *v.* Income-Tax Commissioner, A.I.R. (1952) Nag. 152, referred to 11

PAGE

Gordon *v.* Lucas, (1878) A.C. 582 at 603, referred to ... 41-42

Governor-General *v.* Raleigh Investment Company, A.I.R. (1944) (F.C.) 51 at p. 60, referred to ... 5

Halsbury's Laws of England, Second Edition, Vol. 31, p. 530, para. 692 ကိုရည်ညွှန်းသည် 169

High Commissioner for India and Pakistan *v.* I. M. Lall, 75 I.A. 225, referred to 104-105

Hoshide *v.* Emperor, I.L.R. (1940) Cal. (I) 231, referred to 200

In re Kakumara Anjaneyalu and another, A.I.R. (1917) Mad., p. 601, referred to 303

In re London, Hamburgh and Continental Exchange Bank, (1866-7) 2 Ch. Appeals 427, referred to ... 212

—— London and Provincial Consolidated Coal Company, (1877) 5 Ch. Div. p. 525 at p. 532, referred to 212

—— South Blackpool Hotel Company, (1867) 4 Equity Cases 238, referred to 212

Jadavji Narshidas *v.* Commissioner of Income-Tax, Bombay, A.I.R. (1957) Bom. 23, referred to ... 11

Kadar Nath *v.* The State of West Bengal, (1953) (S.C.) 404, Cooley's Constitutional Law, referred to ... 44

Karam Singh *v.* The Collector of Immigration, (1952) B.L.R. (S.C.) 25 at 29, distinguished and explained 92

Khem Chand *v.* The Republic of India, A.I.R. (1958) (S.C.) 300, referred to 105

Ko U Mar and one *v.* Ma Saw Myaing, (1950) B.L.R. (H.C.) 80, referred to 181

Krista Chandra Ghose *v.* Krista Sakha Ghose, I.L.R. (1908), 36 Cal. 52, referred to 57

Lachmandas *v.* The State of Bombay, (1952) (S.C.) 235, referred to 44

Lakeside *v.* Simmons, (1927) A.C. 487 ထုံးကိုကြည့်ပါ ... 158

PAGE

Mallimogala Venkatramiah, A.I.R. (1938) Mad. 130 သုံသပ်ဝေဘန်သည် 158

Maung San Myin v. The Emperor, 7 Ran. 771, referred to 199

Moideen v. Eng Thaung & Co., 9 L.B.R. 45, referred to 200

Moti Lal v. Uttar Pradesh Government, A.I.R. (1951) All. 257, referred to 43

Mohamed Taqui Khan v. Mohamed Shafi, A.I.R. (1948) Oudh 36, referred to 42

N. N. Burjorjee v. K.E., A.I.R. (1935) Ran. 453 ကိုရည်ညွှန်းဆည် 158

Nakunja Rani Chowdhurani v. The Secretary of State, (1916) I.L.R. 43 Cal. 230, referred to ... 33

Nanalal Zaver and another v. The Bombay Life Insurance Co., Ltd. and others, A.I.R. (1950) (S.C.) 172, referred to 215

Queen v. Tolson, (1889), 23 Q.B.D. 163, referred to ... 167

Rangachari v. The Secretary of State for India, 64 I.A. 41 at 54, referred to 102

Ratnasami Pillay v. Sabapathi Pillai, A.I.R. (1925) Mad. 318, referred to 58

S. K. Dutt, Income-Tax Officer v. Anglo-India Jute Mills Co., Ltd., (1957) A.I.R. Cal. 515 at 520 ... 9

Searle v. Choat, (1884) L.R. 25. Ch. D. 723, referred to 56

Secretary of State v. J. C. Maurice, (1937) R.L.R. 35, referred to 104

Surendro Keshub Roy v. Doorgasoondery Dosee, I.L.R. (1898) 25 Cal. 253, referred to 56

Venkata Rao v. The Secretary of State for India, 64 I.A. 55 at 63, 64 and 65, referred to 102

ဂျေ၊ ဟယ်းဝီးနှင့် အယ်(လ်)၊ ကေ၊ ဆိုင်ရာဘူးနှိုင်ဒူး၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၈၁ ကိုရည်ညွှန်းသည် ၂၆

ဒေါ်အိပါဖနှင့် ပြည်မြို့နယ် ဝိန်ဆယဌာန ပါ ၄ ကိုရည်ညွှန်းသည် [1958 B.L.R. (S.C.) 187] ၁၄၂

	စာမျက်နှာ
မမာမာနှင့် ရဲအုပ်၊ အလုံဥာန၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ စာမျက်နှာ ၂၁၄ ကိုရည်ညွှန်းသည်	၂၇
မိုဟာမက် တာနှစ်နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၁၁ ကို ကိုးကားပြုထားသည်	၁၂၀
ဦးစော ပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာ ပြည်စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၂၄၉ ကိုရည်ညွှန်းသည်	၂၆
ဦးဘသော် ပါ ၃ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ဌါးဝုမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန် ပါ ၃၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအပဲ့လျှောက်လွှာ အမှတ် ၆၅ ကို ကိုးကားပြုထားသည်	၁၃၄
ဦးဝံဇယ ပါ ၄ နှင့် ဦးပရမ ပါ ၂၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး များ (တရားလွှတ်တော်ချုပ်) စာမျက်နှာ ၃၉ ကိုရည်ညွှန်းသည်	၄၀-၄၁
၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ အဆွေထွေ ဆရဝတ်မှုနံပါတ် (၇၀)၊ မေါ်တင်တင်၏ အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်	၇၃
ဦးသုန္ဒရ ပါ ၂ နှင့် နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန၊ မန္တလေးမြို့ ပါ ၂၊ ၁၉၅၉ ခု နှစ်၊ တရားအသေးအပဲ့ လျှောက်လွှာ အမှတ် ၃ ကို ရည်ညွှန်း သည်	၁၄၂

INDEX

ညွှန်ချက်။

PAGE

ACTS:

BURMA INCOME-TAX ACT.

BURMA STAMP MANUAL—PURPOSE OF RULES FRAMED ... 28

BURMA INDEPENDENCE ACT, 1948.

CIVIL PROCEDURE CODE.

COMPANIES ACT ... ...

CONSTITUTION OF BURMA.

————————INDIA.

CONSTITUTION OF THE UNION OF BURMA.

COURT FEES ACT.

CRIMINAL PROCEDURE CODE.

GAMBLING ACT ... ...

GOVERNMENT OF BURMA ACT, 1935.

GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1919.

————————————1935.

IMMIGRATION (EMEGENCY PROVISIONS) ACT, s. 7 (2) ...

IMMIGRATION (EMFRGENCY PROVISIONS) ACT.

MINERAL CONCESSION RULES.

SEA CUSTOMS ACT ... ...

SEARCH (SPECIAL POWERS) ACT, 1947 ... ...

STATE AGRICULTURAL MARKETING BOARD ACT.

TRANSFER OF PROPERTY ACT.

UNION JUDICIARY ACT ... ...

URBAN RENT CONTROL ACT.

AGENT—MEANING OF—UNDER s. 43—BURMA INCOME-TAX ACT

————UNWILLING AGENT—ORDER AGAINST—APPEALABLE UNDER BURMA INCOME TAX ACT ... ... *ib.*

ADVOCATES ADMISSION RULES—*Rules* 4 *and* 6 (2)—*Advocates—Admission and enrolment—Simultaneous—Pleaders Admission Rules—Rule* 6—*Pleaders—Admission by High Court—Rule* 10—*Enrolment by District Court—No form or procedure prescribed for—Written application for—Essential—Refusal when ordered—Subject to orders of High Court—What constitutes sufficient compliance with requirement regarding enrolment.*—Although rule 4 of the Advocates Admission Rules mentions "an application for

PAGE

admission" and Rule 6 (2) mentions both admission and enrolment. Admission and enrolment are simultaneous in respect of Advocates. With regard to Pleaders, the High Court grants admission, and the District Court enrols the new member under Rule 10 of the Pleaders Admission Rules. On an application, enrolment is the general rule. Under Rule 10 such enrolment shall be allowed unless the Judge is aware of circumstances which would call for refusal. An order of refusal is subject to the final orders of the High Court. Enrolment in a District Court is essential, but no form nor procedure is prescribed for such enrolment. The respondent was admitted as a Pleader of the Higher Grade by the High Court and practised as such after she was formally presented with the certificate by the District Judge. *Held:* That the formal presentation of the Pleadership certificate to the respondent by the District Judge, followed by her practice before him, was sufficient complicance with the requirements regarding enrolment and that she must be deemed to have been enrolled as a Pleader of the Higher Grade as from the date of presentation.

THE BAR COUNCIL, HIGH COURT, RANGOON *v.* DAW TIN TIN AYE 201

BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT, s. 7 (2)—*Powers of deportation—Controller of Immigration not invested with—s. 7(1)—Who may order convicted foreigner—Detention pending orders—Purpose of provision,* s.7 (2)—*Abnormal procedure—No prosecution under—Deportation after adjudgment by competent authority under sub-s.* (3)—*Adjudgment when resorted to and when undesirable—Object of initiating proceedings under—Powers of competent authority*—Practice—"*Pending orders of deportation*"—*Construction to be put on ss.* 7(1), (2) *and* (4)—*Detention under—Who may order—Sub-s.* (1)—*Restriction of authority in—Qualified, —sub-s.* (2)—*Restriction of authority in—Unaffected—Detention during pendency of proceedings—To order—Delegation of authority by President—No provision for—Rule 2—Scope—Limited detention—Detention pending proceedings under orders of officer mentioned in—Unauthorised—Arrest under s.* 10—*Normal procedure after—Fundamental rights of a person proceeded against under s.* 7 (2) *or s.* 13 (1)—*Whether person an illegal immigrant of recent origin—Who must be satisfied—Statutory citizen—Who is.* Under s. 7 (1) a foreigner who has been convicted under the Immigration laws may be ordered deportation by the President or by someone empowered by him. Pending such orders of deportation, the man may be detained "in such manner as the President may direct". The reason is, a magistrate convicts a foreigner but some other authority orders his deportation and some time may elapse before the actual order is issued. Instead of prosecuting a foreigner his case may be dealt with by a competent authority who has to decide under s. 7 (2) if the foreigner had in fact contravened the provisions of the Act or the Rules. If the adjudgment, is in the affirmative, the competent authority may order the foreigner's deportation "Pending orders of deportation such foreigner may be detained in such manner as the President may direct". Adjudgment in this manner is meant to be confined to cases where there is no room for controversy and where a prosecution would be a waste of time and labour, such as when a foreigner has remained on in Burma under an expired stay permit, or where a stowaway is caught in Burma waters. In proceedings under s. 7 (2) the adjudgment is generally incorporated in the order of deportation itself and there will therefore be not time interval between the finding and the order. Thus the phrase "pending orders of deportation" appearing in sub-s. (2) must be construed to mean

PAGE

that during the pendency of the proceedings before the competant authority, a foreigner may be detained. Sub-s. (4) deals only with those against whom orders of deportation have already been passed. They may be detained " by such authority and in such manner as the President may direct," since some time must elapse for arrangements to be made for the actual removal of the foreigner. Under sub-s. (1) and (2) the President alone is empowered to order detention. Though sub-s. (4) empowers the President to name an authority to exercise the power of ordering detention, such named authority can exercise the power only in respect of persons who had been actually ordered deportation. Rule 2 (1) of the Burma Immigration (Detention) Rules, 1951 is valid only to that extent. The normal procedure after the arrest of a person under s. 10 is to prosecute him under s. 13 (1) and in that event, ss. 13A and 13B place upon him the onus of proving that he is a legitimate resident or that he is not a foreigner. Because of this special rule of evidence, a reasonable opportunity must be given to him to discharge the burden. Similar opportunity must be afforded where proceedings against him are under s. 7 (2). Denial of such an opportunity would be a violation of his fundamental rights. It is the President or the competent authority and not the Immigration authorities who must be satisfied that a person is an illegal immigrant of recent origin. The Controller of Immigration is not vested with power of deportation. A person descended from ancestors who for two generations have made Burma their permanent home, and whose parents and himself were born in Burma, is a statutory citizen.

HASAN ALI *v.* 1. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION & NATIONAL REGISTRATION AND ONE 187

" CAPITAL "—MEANING OF—IN S.105C, COMPANIES ACT—CANNOT MEAN SHARE CAPITAL 206

CITIZEN—STATUTORY CITIZEN 187

CIVIL PROCEDURE CODE—DOES NOT CONFEER SUBSTANTIVE RIGHTS—DENIAL OF RIGHTS TO DEBTORS TO TAKE STEPS AVAILABLE UNDER THE CIVIL PROCEDURE CODE FOR RECOVERY OF DEBTS—NOT DENIAL OF SUBSTANTIVE RIGHTS—STATE AGRICULTURAL MARKETING BOARD ACT, 1950 38

URBAN RENT CONTROL ACT.

CIVIL PROCEDURE CODE, O.40—*Receiver—Subject at all times to control of appointing Court—Control can be invoked by party prejudiced by conduct of—Relief may be sought by application in receivership proceedings—Receiver has no vested interest in property—Exercises powers expressly granted subject to control of Court—Power of Court to interfere—When Court should not interfere.* The action of a Rieciver is at the behest and on behalf of the Court and that he is, at all times, subject to the control of the Court which possesses the power to make all necessary orders for the control of Receivers appointed by it. Such control of the Court can therefore be invoked by a person who is prejudiced by the conduct of a Receiver and relief may be sought by way of an application in the same proceedings in which the Receiver was appointed. *Searle v. Choat*, (1884) L.R. 25 Ch. D. 723, referred to. The Receiver appointed under Order 40 of the Code of Civil Procedure has no vested interest in the property over which he is appointed Receiver. He is an officer of the Court on whom the Court exercises real control. For example, Order 40, Rule 4 (*c*) enables the Court to deal with the assessment of loss due to wilful default

PAGE

or gross negligence of a Receiver without the necessity of a separate suit. As an officer of Court who has no interest in the property, he can exercise only such powers as have been expressly granted by the Court and does so subject to the control of the Court. Consequently, when he on behalf of the Court enters into a contract of sale or effects a sale of property over which he has been appointed Receiver, the Court may, where necessary, interfere with such contract of sale in a summary manner. Such power may be exercised even where he has been authorised to sell the property without further order of the Court. But where the sale has been completed pursuant to such authority, so that the interest of a third party in the property supervenes, normally the Court should leave the person aggrieved by the action of the Receiver to seek redress in a separate suit. *Surendro Keshub Roy* v. *Doorgasoondery Dosee*, I.L.R. (1898) 25 Cal. 253; *Krista Chandra Ghose* v. *Krista Sakha Ghose*, I.L.R. (1908) 36 Cal. 52; *Ratnasami Pillay* v. *Sabapathi Pillai*, A.I.R. (1925) Mad. 318, referred to..

C.K. CHIN v. HAJEE EBRAHIM MOHAMED SEEDAT ... 53

CIVIL SERVANT—CONCEPT OF EMPLOYMENT DURING PLEASURE—PROVISIONS OF GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1919—REITERATED BY S. 240, GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1935 94

CIVIL SERVANTS IN BURMA—GOVERNMENT OF BURMA ACT, 1935, S. 97—SIMILAR TO PROVISIONS OF S. 240 GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1935—CONCEPT OF EMPLOYMENT DURING PLEASURE 94

——NON-EXISTENCE OF PROVISIONS IN BURMESE CONSTITUTION SIMILAR TO THAT OF INDIA RELATIONSHIP BETWEEN CIVIL SERVANTS AND GOVERNMENT THAT OF MASTER AND SERVANT ... 94

——WHETHER THEY CONTINUED SERVICE UNDER S. 229 OF THE CONSTITUTION OF BURMA OR WHETHER NEW RECRUITS—PREVIOUS RULES AND REGULATIONS TREATED BY GOVERNMENT TO BE OF FULL EFFECT—THEREFORE MUST BE DEEMED TO BE THEIR CONDITIONS OF SERVICE ... 94

——WHERE ADMINISTRATIVE REMEDIES ARE DENIED OR PROVES INEFFICACIOUS—SHOULD SEEK REDRESS BY WAY OF SUIT AGAINST GOVERNMENT. RESORT TO WRIT JURISDICTION OF SUPREME COURT—NEITHER A SATISFACTORY OR APPROPRIATE MEASURE 94

CIVIL SERVANT IN INDIA THEIR CONSTITUTIONAL RIGHTS HAVE UNDERGONE NO CHANGE—CONSTITUTION OF INDIA—S. 310, 311, 313 94

CIVIL SERVANTS—REINSTATEMENT OF—GOVERNMENT NOT BOUND TO RE-INSTATE A CIVIL SERVANT AFTER HIS ACQUITTAL BY COURT.

——SERVICES (CLASSIFICATION, CONTROL AND APPEAL) RULES—BY SECRETARY OF STATE FOR INDIA UNDER GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1919, S. 96B 94

——SERVICES RULES AND REGULATIONS—"G" CIRCULAR, ETC.—STILL ADHERED TO BY GOVERNMENT OF BURMA—THEREFORE TO BE TAKEN AS CONDITIONS OF SERVICE OF PRESENT GOVERNMENT SERVANTS 94

PAGE

COLLECTOR—DIRECTIONS TO COLLECTOR—UNDER THE BURMA STAMP MANUAL 28

COMPANIES ACT, s. 23 206

——,s. 30 (1)—TO BE READ TOGETHER WITH S. 105C—MEANING OF THE WORD "DEEMED" IN S. 30 (1) 206

——,s. 30 (1)—TO BE READ TOGETHER WITH S. 23 OF THE ACT ... 206

——,s. 50—TO BE COMPARED WITH S. 105C IN CONSTRUING THE MEANING OF THE WORD "CAPITAL" 206

COMPANIES ACT, s. 105C—*"the members in proportion to the existing shares held by each member" in—Means* s. 30 (1)—*"deemed" in—Means—Registration—Effect of—"Memebr"—"Shareholder"—Same meaning. Subscriber who has not been allotted shares or registered in register—Position of—Not different—Failure to enter in register—Mere procedural* laches—*Effect of—On subscriber—On non-subscriber*, s, 105C—*"Capital" in—Means—Intention of—Mandatory.* Where it is contended that the words "the members in proportion to the existing shares held by each member" in s. 105C of the Companies Act mean not any subscribers of the memorandum of association who on registration of the memorandum become members of the company but only those subscribers who after becoming members are registered as such in the register of members with their respective shares shown against their names. *Held:* That the expression in question in s. 105C is to be read in conjunction with the provisions of sub-s. (1) of s. 30 of the Companies Act. The word "deemed" in s. 30 (1) of the Companies Act imports that although in actual fact no agreement has been made by the subscribers in the nature of things because a company, the other party, cannot come into existence before registration, nevertheless the law holds that the subscribers have agreed to become members of the company. There is thus no room for the doctrine of offer and acceptance to come into play; even before registration the subscribers have in law contracted to become members of the company. On registration the subscribers together with such other persons as may from time to time become members of th company constitute, under s. 23 of the Companies Act, a body corporate capable of exercising all the functions of an incorporated company and subject to liability to contribute to the assets of the company in the event of its being wound up. It is difficult to conceive of such members as other than full members, or shareholders with rights under s. 105C of the Companies Act. In point of fact, the Act has no where defined a "shareholder" and the legislature only defines and recognises "member" of a company. A subscriber to the memorandum who under ss. 30 and 23 becomes a member with full rights and liabilities of membership must be regarded as having rights under s. 105C of the Act. *In re London, Hamburgh and Continental Exchange Bank*, (1886-7) 2 Ch. Appeals 427; *In re London and Provincial Consolidated Coal Company*, (1887) 5 Ch. Div. pp. 525 and 532; *In re South Blackpool Hotel Company*, (1867) 4 Equity Cases 230; referred to. The term "member" as known to law and the term "shareholder" as used in business have the same meaning. Subscribers to the memorandum who on incorporation become members of the company must therefore come within the ambit of s. 105C as being members holding existing shares. The legislature enacts that the original subscribers are deemed to have taken the shares set opposite their names. Where it is also contended that a subscriber to the memorandum who has not been allotted

PAGE

shares or registered in the register of members becomes under s. 30 (1) of the Companies Act a member of the company only for the purpose of making him a contributory in case of winding up. *Held:* That such an interpretation would seem to unduly limit the operation of s. 30 (1) of the Act, particularly when it is read, as it should be, with s. 23 of the Act. There is no warrant for importing into the wording of s. 30 (1) words such as "only for the purpose of making them contributories in the event of the winding up of the company" after the words "members of the company". It is a strong thing to read into an Act of Parliament words which are not there, and, in the absence of clear necessity, it is a wrong thing to do. (Maxwell on Interpretation of Statutes, 9th Edition, p. 14.) Failure to enter a subscriber as member in a register of members in compliance with s. 30, sub-s. (1) of the Companies Act, which failure in view of the terms of the section is merely a procedural *laches*, cannot divest the subscriber of the status of member which he has acquired under the substantive portion of that sub-section read with s. 23 of the Act. Besides, when sub-s. (1) and sub-s. (2) of s. 30 are read side by side, it is plain that whereas in the case of those other than subscribers registration in the register of members is a condition precedent to their becoming members, there is no such condition to be complied with before subscribers can become members under sub-s. (1). On registration subscribers automatically become members of the company with the rights and subject to the liabilities mentioned in s. 23. As regards the question whether the word "capital" in s. 105C means share capital or subscribed capital, when the word is read with reference to its context and when s. 105C is compared with s. 50 of the Companies Act, there seems no room for any reasonable doubt that the word cannot mean share capital. For one thing, s. 105C provides for a case where the *directors* decide to increase the capital of the company. The Companies Act nowhere authorizes the directors to increase the share capital and consequently the word "capital" in s. 105C cannot possibly mean share capital. Again, under s. 50 of the Act which specifically provides for the alteration of share capital it is only the company in general meeting that can, if it comes within the terms of the section, increase its capital by the issue of new shares. S. 105C and s. 50 cover entirely different fields and if the word "capital" in s. 105C be interpreted as meaning share capital there would be a repugnancy betweeen the provisions of the two sections in that whereas under s. 50 it is only the company in general meeting that can increase the share capital, s. 105C can be invoked by the directors themselves to increase the share capital. Such a construction would offend against a cardinal rule of interpretation that "Every clause of a statute should be construed with reference to the context and the other clauses of the Act, so as, so far as possible, to make a consistent enactment of the whole statute" (Maxwell on Interpretation of Statutes, 9th Edition p. 23). *Nanala Zaver and another* v. *The Bombay Life Assurance Co., Ltd., and others*, A.I.R. (1950) (S.C.) 172, referred to. S. 105C of the Companies Act is apparently intended to ensure, as far as possible, a fair distribution of shares among the members of a company within the limits of their means and to enable them, if they so choose, to keep out undesirable outsiders. It must therefore be considered mandatory, and the allotment of shares to contrary to its provisions must be held vitiated by the breach.

1. THE BURMESE REVIEW LTD. & TWO OTHERS v. DAW THAN TIN ... 206

COMPANY REGISTERED OUTSIDE BURMA—WHERE NO PRINCIPAL OFFICER RESIDES IN BURMA—ASSESSMENT OF INCOME-TAX ... *ib.*

PAGE

CONSTITUTION OF BURMA—"EXISTING LAW"—ss. 222 AND 226—GOVERNMENT OF BURMA ACT, 1935, NOT "EXISTING LAW"—AS IT WAS REPEALED BY BURMA INDEPENDENCE. ACT 1948 94

———————————s. 229—PROVISIONS FOR CONTINUANCE OF CIVIL SERVANTS EMPLOYED BEFORE INDEPENDENCE ... 94

CONSTITUTION OF BURMA—NON-EXISTENCE OF PROVISIONS RELATING TO CIVIL SERVANTS SIMILAR TO THAT OF INDIA 94

CONSTITUTION OF INDIA—CONCEPT OF EMPLOYMENT DURING PLEASURE EXPRESSLY PRESERVED BY s. 310, s. 311 AND s. 313—NO CHANGE IN INDIA REGARDING CONSTITUTIONAL RIGHTS OF CIVIL SERVANT 94

CONTROLLER OF IMMIGRATION—NOT VESTED WITH THE POWER OF DEPORTATION—BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT, s. 7 (2) 187

CONSTITUTION OF THE UNION OF BURMA, s. 13—WHETHER, STATE AGRICULTURAL MARKETING BOARD ACT—*Ultra vires* s. 13 ... 38

COURT FEES ACT, s. 19H—*Purpose of intimating Collector under—S. 19H (3) and (4)—Powers of Collector under—Time limit for making motion under sub-s. (4)—S. 19H (8)—Rule making power under—Rules to facilitate enquiry and to provide for provisional orders which are "provisional" and "final" so far as Collector is concerned—S. 19H (7)—Order passed by Court under—Really final—Rule 4 (iv)—Provisions regarding payment in—Outside scope of—Financial Commissioner to act within ambit of Act—S. 19E—Step to be taken before proceeding under—Disability of Financial Commissioner to initiate action under.* The purpose of intimating the Collector under s. 19H of the Court Fees Act in regard to applications for Probate and Letters of Administration is to enable him to check the valuation placed upon the estate. Sub-s. (3) enables the Collector to inspect the Court records, to take copies, to make enquiries and to insist upon the attendance of petitioner and witnesses for enquiry. If, after such an enquiry, he thinks that the estate is undervalued he may call upon the petitioner to amend his valuation in Court. If the petitioner refuses to amend his valuation then the Collector may move the Court for an enquiry under sub-s. (4). According to proviso to sub-s. (4) this motion by the Collector has to be made within six months of the date the inventory is field in Court. Rules to be found on page 37 of the Burma Stamp Manual were framed under sub-s. (8) of s. 18H and, on the whole, they are meant to facilitate an enquiry. The Rules provide for a provisional order contemplated to be passed after a preliminary enquiry, but these orders are "provisional" and "final" in so far as the Collector is concerned for the really final order has to be passed by the Court under sub-s. (7) of s. 19H. The rule making power under sub-s. (8) is only in respect of procedure to be followed in enquiries under sub-s. (3); and thus the provisions in Rule 4 (iv) regarding payment would be outside the scope of rule-making powers. The Rules are at best directions to the Collector to keep the Financial Commissioner informed of the discovery of the undervaluation of an estate but what the Financial Commissioner does must be within the ambit of the Court Fees Act. If it is intended to take proceedings under s. 19E, the Court should be moved for enquiry under s. 19 (4). *Nakunja Rani Chowdhurani* v. *The Secretary of State*, (1916)

PAGE

I.L.R. 43 Cal. 230, referred to. In the absence of an application by the petitioner for action under s. 19E the Financial Commissioner himself cannot initiate action under that section and the order of the Financial Commissioner following such action is one made without jurisdiction.

ANARKALI *v.* THE FINANCIAL COMMISSIONER (COMMERCE) RANGOON, AND ONE 28

CRIMINAL PROCEDURE CODE, s. 561A—*Inherent powers of High Court under—When not proper to exercise.* It would not be proper for the High Court to interfere in exercise of its inherent powers under s. 561A of the Criminal Procedure Code by quashing the proceedings at the stage of framing a charge, except

(i) where the prosecution allegations, even if accepted as true, do not establish any offence against the accuesd, or
(ii) where there is no evidence at all against the accused to support the allegations, which, if established, would constitute the offence.

U NYI LAY *v.* THE UNION OF BURMA AND ONE ... 60

DEPORTATION—MEANING OF, PHRASE PENDING ORDERS OF DEPORTATION"—s. 7 (2), BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT 187

DEPORTATION—DISCRETION OF THE PRESIDENT TO ORDER DEPORTATION—s. 7 (1) IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT ... 94

EXTRA-TERRITORIALITY —s. 18 (3*D*)—BURMA INCOME-TAX ACT ... *ib.*

INCOME-TAX ACT—s. 2 (12) (*b*)—"PRINCIPAL OFFICER"—WHO CAN BE TREATED AS SUCH ... ... *ib.*

——————s. 4——EXPLANATION TO ... ... *ib.*

——————s. 4A(*c*)—DEFINITION OF COMPANY AS "RESIDENT" ... ... *ib.*

——————s. 18 (3*D*)—APPEALS AGAINST ORDERS UNDER THE SECTION—TO BE READ WITH s. 30 AND s. 2 (2) OF THE ACT ... ... *ib.*

——————s. 18 (7) ... ... *ib.*

——————s. 30—MUST BE CONSIDERED IN CONSIDERING WHETHER AN APPEAL LIES AGAINST UNDER AN ORDER UNDER s. 18 (3*D*) ... ... *ib.*

——————s. 42 (3)—LIMITATION PLACED ON TAXABLE DIVIDEND IN CASES OF BUSINESS NOT FULLY CARRIED OUT IN BURMA ... ... *ib.*

——————s. 43—"AGENT"—MEANING OF ... ... *ib.*

——————s. 58 (2)—WHEN INCOME-TAX OFFICER CAN MAKE A DIRECT ASSESSMNT ... ... *ib.*

——————s. 61—WHO CAN REPRESENT THE ASSESSEE ... *ib.*

INCOME-TAX ACCRUED IN BURMA—LEGISLATURE CAN MAKE PROVISIONS FOR ITS COLLECTION ... ... *ib.*

INCOME-TAX—*Revenue Laws—Private International Law—Rule of—Burma Income-Tax Act—S. 18 (3D)—Tinge of extra-territoriality—Income accrued in Burma—Dividends paid out of—Levy of tax on—Validity—Direction made under—To be complied with by company registered in Burma or which has a principal*

PAGE

officer in Burma regardless of where payment of dividend took place—Means of enforcing such direction—In what case not complied with—Letter written by Income-Tax Officer to company conveying his view—Amounts to orders—S. 43—Agent—Notice and opportunity to be given to—Unwilling agent—Order against—Appeal—S. 2 (12) (b)—Principal Officer—Person to be treated as—Only after service of notice—Purpose of notice—What amounts to waiver of notice—Term "connected" in—Meaning of—S. 61—Who only can represent assessee—S. 4A (c)—Residence of company—Relevancy of—S. 42 (3)—Limitation placed by—S. 30—To determine whether appeal lies (Obiter). It is the rule of Private International Law that the revenue laws of one country will not be enforced by the Courts of another country. *Governor-General* v. *Raleigh Investment Co.*, A.I.R. (1944) (F.C.) 51 at 60, referred to. It may be accepted as a general principle that, "states can legislate effectively only for their own territories". *Croft* v. *Dunphy*, (1933) A.C. 156 at 162; *Forbes* v. *Attorney-General of Manitoba*, (1937) A.C. 260 at 272, referred to. S. 18 (3*D*) of the Burma Income-Tax Act as it stands has a tinge of extra-territoriality.

> "A Legislature which passes a law having extra-territorial operation may find that what has been enacted cannot be directly enforced, but the Act is not invalid on that account and the Courts of the country must enforce the law with the machinery available to them."

British Columbia Railway Co. Ltd. v. *The King*, (1946) A.C. 527 at 542, referred to. The Income-tax Act attempts to be self-contained and the task of collecting super-tax from shareholders, resident and non-resident alike, is placed upon the company. It is irrefutable that income accrued in Burma can be taxed and it is within the competence of the legislature to make provisions for its collection. The direction under section 18 (3*D*) would have to be complied with by a company registered in Burma or a company which has a principal officer in Burma, irrespective of the consideration as to where the payment of dividend took place; and such a direction may be enforced by declaring the company an assessee in default under s. 18 (7). Since levy of tax on dividends paid out of income accrued in Burma is valid, the Income Tax Officer is therefore under a duty to attempt collecting what is due and his order directing the company to deposit what should have been deducted as super-tax, cannot be said to be in excess of his powers. It is only when the direction is not complied with that the Income-Tax Officer will have to seek recourse to machinery provided by s. 58 (2) which enables the Income-Tax Officer to make a direct assessement on the shareholder himself. In the case of a company registered outside Burma and where no principal officer *de facto* under s. 2 (12) (*a*) or *de jure* under s. 2 (12) (*b*) resides in Burma, the direction under s. 18 (3*D*) might not be complied with on the ground that laws enacted by a country primarily apply to residents in the country and its nationals abroad. The term "agent" is comprehensively explained in s. 43. An agent, if he is to be treated as such, has not only to be given specific notice, but also has to be given an opportunity of showing that he is not liable to be so treated. An order against an unwilling agent is appealable. *Gokuldas Chunilal* v. *Income-Tax Commissioner*, A.I.R. (1952) Nag. 152, referred to. S. 2 (12) (*b*) says that any person "connected" with the company may be treated by the Income-Tax Officer as the Principal Officer but this can only be done after service of notice. If "connected" were to be taken in its loose meaning, a lawyer, a mere shareholder or even someone

PAGE

who provides an address for a company might be pounced upon and saddled with the liabilities of a Principal Officer. The connection must be real and substantial. The very requirement of a notice is to enable the person named to repudiate his liability as in the case of an Agent under s. 43. But conduct on his part, such as submitting returns voluntrily on behalf of non-resident principal may amount to waiver of notice. *Jadavji Narshidas* v. *Commissioner of Income-Tax*, A.I.R. (1957) Bom. 23, referred to. It is not everybody who can represent the assessee, for s. 61 limits authorised representatives to relatives, lawyers., accountants and Income-Tax practitioners. S. 4*A* (*c*) of the Burma Income-Tax Act defines a company as "resident" if its income arising in Burma exceeds its income arising outside Burma, but the company's residence is pertinent only for assessing the company itself. The case of shareholder's dividend is governed by the Explanation to s. 4 which limits the taxable dividend to the extent which has been paid out of profits subjected to Income-tax in Burma. Even in the case of a business of which all the operations are not carried out in Burma, a similar limitation is placed by s. 42 (3). *Obiter.*—A superficial reading of s. 30 might give rise to the impression that no provision exists for appeals against orders made under s. 18 (3*D*). It seems that in deciding whether an appeal lies s. 30 would have to be read, for example, with s. 2 (2) which defines an assessee as a person by whom income-tax or any sum of money is payable under the Act.

THARAWLEIK TIN DREDGING LTD. *v.* INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON 1

FOREIGNER—DEPORTATION OF—BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT 187

FOREIGNER—ADJUDGMENT OF—s. 7 (2), BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT—MEANT TO BE CONFINED TO CASES WHERE THERE IS NO ROOM FOR CONTROVERSY AND WHERE A PROSECUTION WOULD BE A WASTE OF TIME AND LABOUR ... 187

GAMBLING ACT—PRESUMPTION OF GUILT—DIFFERENT FROM PROVISONS OF s. 167A, SEA CUSTOMS ACT WHICH ENACTS A SPECIAL RULE OF EVIDENCE 196

GOVERNMENT OF BURMA ACT, 1935—NOT "EXISTING LAW" UNDER CONSTITUTION OF BURMA s. 22 AND 226—REPEALED BY BURMA INDEPENDENCE ACT, 1948—RULES FRAMED UNDER THE ACT DEED WITH THE ACT ITSELF 94

——————— s. 128—GOVERNMENT OF INDIA ACT, s. 276—PROVISIONS FOR CONTINUANCE OF PROVISIONS RELATING TO CIVIL SERVANTS BEFORE 1935 94

GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1919—s.96B—PERSONS IN CIVIL SERVICE HOLDING OFFICE AT PLEASURE OF HIS MAJESTY 94

GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1935, s. 276—PROVISIONS FOR CONTINUANCE OF PROVISIONS RELATING TO CIVIL SERVANTS BEFORE 1935—GOVERNMENT OF BURMA ACT, 1935—s. 128 ... 94

GOVERNMENT SERVANT—*Acquittal by Court—Re-instatement—Government of India Act, 1919—S.96B—Concept of holding office at pleasure—Sub-s.* (2)—*Power of Secretary of State to make rules under Rule* 55—*Opportunity to Government servant to defend*

PAGE

himsef—Concept of employment during pleasure considered fundamental—Government of India Act, 1935—*S.*240—*Concept re-interated in—Provision in Rule* 55 *embodied in—Burma Act S.* 97—*Similar to S.*240, *India Act S.* 128—*Provision contained in—Enables rules made under repealed Act to remain in force—Government of India Act*, 1935—*S.* 276—*Concept of employment during pleasure—Preserved in Indian Constitution—S.* 310—*Civil Servants in India—Position unchanged by independence. Civil Servant in Burma—After independence—As between master and servant—Aggrieved Civil Servant—Remedy of—Minister's Orders—Orders of Government—No appeal, administratively from—Government of Burma Act*, 1935—*Not "existing law"—Burmese Constitution—Not re-enactment of* 1935 *Act, S.*222—*"Existing laws"—To be considered along with S.*226—*Rules and Bye-laws passed under* 1935 *Act—Not "existing laws" though still observed.* Governmment is not bound to reinstate a civil servant after his acquittal by a Court. Every person who held office in the civil service of the Crown in India did so at His Majesty's pleasure. This was embodied in s. 96B of the Government of India Act, 1919. Sub-s. (2) empowered the Secretary of State to make rules to regulate the classification of civil services in India, the methods of recruitinent, the conditions of services in India, the methods of recruitment, the consitions of service, pay and allowances, discipline and conduct. Such rules framed, among them being rule 55 of the Civil Services (Classification, Control and Appeal) Rules which provided for the grant of reasonable opportunity to the employee to defend himself. But the concept of employment during pleasure was considered fundamental and even where it was established that the rules framed under s. 96B had not been observed, the Privy Council confirmed the dismissal of a suit against the Secretary of State for India. *Rangachari* v. *The Secretary of State for India*, 64 I.A. 41 at 54; *Venkata Rao* v. *The Secretary of State for India*, 64 I.A. 56 at 63, 64 and 65; *Secretary of State* v. *J.C. Maurice*, (1937) (R.I.R.)35, referred to. When the 1919 Act was superseded by the Government of India Act, 1935, s. 240 of the later Act reiterated the concept of employment during pleasure. What had been provided by Rule 55 mentioned above that a reasonable opportunity of showing cause should be given, was embodied in s. 240 itself. *High Commissioner for India and Pakistan* v. *I.M. Lall*, 75 I.A. 225, referred to. Provisions similar to those in s. 240 of the Indian Act were embodied in s. 97 of the Government of Burma Act, 1935. At the same time to meet any eventuality, s. 128 embodied the provision that notwithstanding the repeal of the 1919 Act, until the enactment of new provisions, rules relating to civil servants in force immediately before the commencement of the 1935 Act were to continue in force and to be deemed to have been made under the appropriate provisions of the 1935 Act. The Government of India Act, 1935 had a similar provision in s. 276. In the Indian Constitution, the concept of employment during pleasure is expressly preserved by s. 310. S. 311 guarantees a reasonable opportunity of showing cause, while s. 313 ensures the continuance in force of all provisions relating to the public services. Thus the position of the civil servant in India has undergone no change in regard to his constitutional right to be afforded an opportunity of showing cause against punishment. *Khem Chand* v. *The Republic of India*, (A.I.R.)(1958) A.S.C. 300, referred to. But the Burmese Constitution contains no provisions similar to those

PAGE

of India's and the relationship between the Government of Burma and its civil servnts is that of master and servant. If administrative remedies are denied to a civil servant or if they should prove inefficacious, he should seek redress by way of a suit against Government. Resort to the writ jurisdiction of the Court is not an appropriate or satisfactory measure. An order passed by the Minister himself must be construed as one exercised by the Union Government collectively and as such, under the Discipline and Appeal Rules there can be no appeal, administratively against the order. But the fact that there is no provision for appeal does not preclude Government from reviewing the position. The definition of the term "Existing Law" in s. 222 of the Burmese Constitution must be considered along with s. 226. The British Legislature, by the Burma Independence Act, 1948 repealed in its entirety the Government of Burma Act, 1935, as from the day the Burmese Constitution came into force and having been thus repealed by a competent legislature the Act could not continue as "existing law" and rules framed thereunder died with the Act itself. Fundamental Rules, Discipline and Leave Rules, and even "G" Circular 15 are still observed. There have even been amendments and repeals in respect of some of these rules. No new set of rules and regulations pertaining to the Civil Services have yet been framed, but as the bulk of Government employees were made to continue in service under s. 229 and also because Government itself treats these rules and regulations to be of full effect, even if these rules and regulations have no statutory force, they must be taken as the conditions of service of government employees retained under s. 229 of the Constitution or recruited after Burma's change of status.

U THA DIN *v.* THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION 94

HIGH COURT—INHERENT POWERS OF—S. 561A, CRIMINAL PROCEDURE CODE—WHEN TO BE EXERCISED 60

IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT, s. 7 (1)—*Deportation of person born in Burma—President's power under.* Where the applicant was convicted for overstaying the permit effective for three years after his re-entry into Burma in 1949 it is within the discretion and competence of the President to order his deportation under s. 7 (1) of the Immigration (Emergency Provisions) Act, even though the applicant may have been born in Burma. *Karam Singh* v. *The Controller of Immigration*, (1951) B.L.R. (S.C.) 25, distinguished and explained.

SYED EBRAHIM *v.* THE CONTROLLER OF IMMIGRATION, BURMA ... 92

IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT, ss. 10, 13 (1), 13A and 13B 187

INTERPRETATION OF STATUTES—RETROSPECTIVITY OF—STATE AGRICULTURAL MARKETING BOARD ACT, 1950 38

INHERENT POWERS OF HIGH COURT—S. 561A, CRIMINAL PROCEDURE CODE—WHEN TO BE EXERCISED 60

LETTERS OF ADMINISTRATION—APPLICATION FOR—INTIMATION TO COLLECTOR UNDER S. 19H, COURT FEES ACT 28

MINISTER—ORDER PASSED BY MINISTER AGAINST CIVIL SERVANT TO BE CONSTRUED AS ONE EXERCISED BY UNION GOVERNMENT COLLECTIVELY—NO APPEAL—BUT CAN BY REVIEWED BY THE GOVERNMENT 94

PAGE

"MEMBER" AND "SHAREHOLDER"—THE TERM "MEMBER" AS KNOWN TO LAW AND THE TERM "SHAREHOLDER" AS USED IN BUSINESS HAVE THE SAME MEANING 206

MEMORANDUM OF COMPANY—SUBSCRIBE TO—WHO BECOMES A MEMBER WITH FULL RIGHTS AND LIABILITIES OF MEMBERSHIP MUST BE REGARDED AS HAVING RIGHTS UNDER S. 105C OF THE COMPANIES ACT 206

PART PERFORMANCE—S. 53A—TRANSFER OF PROPERTY ACT—CAN BE USED AS A SHIELD—SECTION ALSO PROVIDES THAT "A RIGHT EXPRESSLY PROVIDED BY THE TERMS OF THE CONTRACT" CAN BE ENFORCED 179

PLEADERS ADMISSION RULES—RULES 6 AND 10 201

PRESIDENT OF UNION—POWER TO DETAIN FOREIGNER—POWER TO NAME THE AUTHORITY TO EXERCISE THE POWER OF DETENTION—BURMA IMMIGRATION (EMERGENCY PROVISIONS) ACT, S. 7 ... 187

PRIVATE INTERNATIONAL LAW—WHETHER THE REVENUE LAWS OF ONE COUNTRY WILL BE ENFORCED BY THE LAWS OF ANOTHER COUNTRY ... ... *ib.*

PROBATE—APPLICATION FOR—INTIMATION TO COLLECTOR UNDER S. 19H, COURT FEES ACT 28

QUASHING OF PROCEEDINGS—ORDER OF HIGH COURT DECLINING TO QUASH PROCEEDINGS—NOT A FINAL ORDER—UNION JUDICIARY ACT, S. 6 184

RECEIVER—OFFICER OF THE COURT—SUBJECT TO THE CONTROL OF THE COURT 53

RECEIVER—SUBJECT AT ALL TIMES TO CONTROL OF APPOINTING COURT—SUCH CONTROL CAN BE INVOKED BY ANY PERSON PREJUDICED BY THE CONDUCT OF THE RECEIVER 53

RECEIVER—ORDER 40, CIVIL PROCEDURE CODE—NO VESTED INTEREST IN PROPERTY OVER WHICH HE IS APPOINTED RECEIVER ... 53

REVENUE LAWS—WHETHER THE REVENUE LAWS OF ONE COUNTRY WILL BE ENFORCED BY ANOTHER COUNTRY UNDER PRIVATE INTERNATIONAL LAW ... ... *ib.*

RECOVERY OF POSSESSION—SUIT FOR—CONDITION OF GETTING BACK PROPERTY ON PAYMENT OF MONEY FOR REDEMPTION OF PROPERTY GIVEN AS SECURITY 179

SEA CUSTOMS ACT, S. 167A—ENACTS A SPECIAL RULE OF EVIDENCE—DIFFERENT FROM THE PROVISIONS OF THE GAMBLING ACT WHICH GIVES RISE TO A PRESUMPTION OF GUILT 196

SEARCH (SPECIAL POWERS) ACT, 1947—*Search warrant under—Purpose—Illegal search—Guilt of person not affected by Sea Customs Act, s. 167A—Burden of proof—Special rule of evidence—Writ proceedings—What the Court will not say in.* A search warrant issued under the Search (Special Powers) Act, 1947, is meant for the search of a place used for any purpose prejudicial to the maintenance of public safety or order, or of the supplies or services essential to the life of the community. Such a warrant would be appropriate if the search was for smuggled arms, but is not meant to be used in connection with a search for smuggled watches. The illegality of the search however does not affect the question whether the person whose place was searched has committed an offence if the property which cannot be legally possessed, is actually found in the course of the search.

PAGE

Maung San Myin v. *The Emperor*, 7 Ran. 771; *Aung Kim Sein* v. *The King*, (1941) B.L.R. 552 referred to under the Gambling Act it is a presumption of guilt that arises but under s. 167A of the Sea Customs Act, it is a special rule of evidence under which the burden of proof is placed upon a person to show that he had not contravened prevailing regulations in respect of goods the importation or exportation of which is prohibited or restricted. On the materials before him the Finance Minister was satisfied that the burden of proof placed by s. 167A on the applicant had not been discharged. It is not for the Court to question this finding in writ proceedings.

KYIN SIN (*alias*) MAUNG SHWE MYA *v.* THE FINANCE MINISTER AND TWO OTHERS 196

"SHAREHOLDER"—DEFINITION OF—NOT CONTAINED IN THE COMPANIES ACT—LEGISLATURE ONLY DEFINES AND RECOGNIZES "MEMBER" OF A COMPANY 206

SPECIAL LEAVE TO APPEAL—S. 6. UNION JUDICIARY ACT—ORDER DECLINING TO QUASH PROCEEDINGS IS NOT A FINAL ORDER ... 184

STATUTES—INTERPRETATION OF—UNDESIRABILITY OF READING INTO AN ACT WORDS WHICH ARE NOT THERE 206

STATE AGRICULTURAL MARKETING BOARD ACT (No. 57 of 1950)—*Intention of the legislature—Conferment of a special privilege upon the Board, whether arbitrary discrimination—Act, whether retrospective.* The intention underlying the State Agricultural Marketing Board Act is to promote the processing and the marketing of agricultural produce. With this in view the Board is empowered to advance loans bearing nominal interest. The Act enables the Board to recover such loans as if they were arrears of revenue, a procedure which ensures a speedy recovery. The conferment of this particular privilege upon the Board is not arbitrary discrimination under s. 13 of the Constitution. The grant of special privileges to particular enterprises in the interest of general welfare and to achieve the purpose underlying the Act, does not offend s. 13. *Lachmandas* v. *The State of Bombay*, (1952) (S.C.) 235; *Kadar Nath* v. *The State of West Bengal*, (1953) (S.C.) 404; Cooley's Constitutional Law referred to. Recourse by the Board to this mode of recovery would deny debtors the steps that they may take under the Civil Procedure Code if instead a regular suit has been instituted. But this is not a denial of substantive rights, for the Civil Procedure Code confers no such rights. It is a code of rules under which rights may be enforced by the Courts. *Arunachallam Chettyar* v. *Velliappa Chettyar*, (1938) R.L.R. 176, referred to.

U BA HLA AND OTHERS *v.* S.A.M.B. AND OTHERS ... 38

SUPER-TAX—COLLECTION OF—UNDER BURMA INCOME-TAX ACT ... *ib.*

SUBSCRIBER—WHEN CAN BE DIVESTED OF THE STATUS OF MEMBER—COMPANIES ACT, s.23., s. 30 (1) AND (2) 206

SUBSCRIBER—ON REGISTRATION AUTOMATICALLY BECOMES A MEMBER OF THE COMPANY WITH THE RIGHTS AND SUBJECT TO THE LIABILITIES MENTIONED IN s.23, COMPANIES ACT 206

SUPREME COURT—WRIT JURISDICTION—SHOULD NOT BE RESORTED TO CIVIL SERVANTS SEARCHING REDRESS AGAINST GOVERNMENT 94

PAGE

TENANCY—QUESTION OF—CANNOT BE GONE INTO IN A REFERENCE FROM THE ORDER OF THE ASSISTANT CONTROLLER OF RENTS ... 51

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 108—SUB-LETTING BY TENANT VALID, IN THE ABSENCE OF CONTRACT TO THE CONTRARY ... 36

TRANSFER OF PROPERTY ACT, s. 53A—*When invoked—Object of—Suit for possession based on title—Prior offer—No rule of procedure insisting.* S. 53A of the Transfer of Property Act may be invoked where possession had been given on a document purporting to be one of mortgage but which in invalid for want of registration. This section gives protection and can be used as a shield should the transferor attempt to take advantage of the fact that the transfer was invalid for want of registration. The section provides that " a right expressly provided by the terms of the contract " can be enforced. Where the right expressly provided was that the appellant was to get back his property on payment of a certain sum it matters little whether an offer to pay this sum was made or not prior to the institution of suit for recovery of possession based upon title. It would be the duty of the Court to define on what terms the appellant is to get back the property. There is no rule of procedure which insists that there must be such a prior offer.

BABU RAM DASS *v.* U MAUNG GYI AND FOUR OTHERS / KYIN BYAN HIN 179

UNION JUDICIARY ACT, s. 6—*Special Leave to appeal under—Order refusing to quash Magistrate's proceedings—Not final order.* It is within the discretion of the High Court to decline to quash the proceedings before a Magistrate and such an order is not a final order in respect of which special leave to appeal can be given under s. 6 of the Union Judiciary Act.

HAJEE E.M. ABDUL RAHMAN *v.* THE UNION OF BURMA ... 184

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 16A—*Order made under—When of no legal effect—Sub-letting made in pursuance of—Not void—Transfer of Property Act, s.* 108—*Right of tenant to sub-let.* In respect of certain premises situated in an area to which s. 16A of the Urban Rent Control Act had not been extended, the Controller of Rents, upon application by a tenant, accorded permission to sub-let the premises. While such an order can have no legal effect, sub-letting by the tenant is valid under s. 108 of the Transfer of Property Act, in the absence of an agreement with the landlord, to the contrary.

K.M. SULEMAN AND SIX OTHERS *v.* E.K. MOIDEEN AND TWO OTHERS 36

URBAN RENT CONTROL ACT—*S.* 11 (*d*)—*Only tests under— S.* 22—*In application under—Doctrine of* res judicata *cannot be invoked—S.* 23—*Enables Judge to follow procedure laid down for trial of regular suits only.* In an application under s. 11 (*d*) of the Urban Rent Control Act the only tests are (1) whether the owner intends to build and (2) whether he has the means to build. S. 23 of the Urban Rent Control Act enables the Judge to follow the procedure laid down for trial of regular suits, but not to convert the reference into a regular suit.

U TUN PE *v.* U MAUNG TIN AND FOUR OTHERS 16

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 16—NECESSITY OF STANDARD RENT CERTIFICATE—PROCEDURE TO BE FOLLOWED IN CERTAIN CASES ... 51

PAGE

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 22—*In reference from order fixing standard rent question of tenancy cannot be gone into—Proper procedure to be followed in case of disputed tenancy.* Where in a reference from the order of the Assistant Controller of Rents fixing the standard rent of a house, the Subdivisional Judge went into the question of tenancy, which was denied by respondent No. 1, who claimed ownership of the house in question. *Held:* That the Subdivisional Judge erred in going into the question of tenancy which is a matter for a Civil Court to decide. *Daw Ngwe Tin* v. *The Controller of Rents,* (1951) B.L.R. (S.C.) 85, followed. *Held further:* That as no Court can accept a plaint for recovery of rent without a certificate fixing the standard rent (see s. 16 of the Urban Rent Control Act), the proper procedure would be to fix a standard rent without prejudice to the claim of title or denial of tenancy on the part of the 1st respondent.

BANK OF CHETTINAD LTD. *v.* DAW HMI AND TWO OTHERS ... 51

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11—*Ejectment of tenant—Not at whim of landlord—Suit for—Incompetent without Controller's permit—When permit to issue—Grounds.* It is not at the whim of a landlord that a tenant can be ejected and no suit by a landlord for ejectment against a tenant can be launched without a permit from the Controller of Rents. In issuing such a permit the Controller must be satisfied that reasonable grounds exist. These grounds are mentioned in s. 11 of the Urban Rent Control Act.

U KHIN MAUNG *v.* U THAUNG PE (*alias*) MAUNG PA AND THREE OTHERS 80

WRIT JURISDICTION OF SUPREME COURT—RESORT TO IT BY CIVIL SERVANTS NEITHER AN APPROPRIATE OR SATISFACTORY MEASURE ... 94

WRIT PROCEEDINGS—NOT PROPER FOR SUPREME COURT TO INTERFERE WHERE ON THE MATERIALS BEFORE HIM THE FINANCE MINISTER IS SATISFIED THAT THE BURDEN OF PROOF PLACED BY S. 167A ON THE APPLICANT HAD NOT BEEN DISCHARGED 196

တရားစီရင်ရေး(အက်ဥပဒေများ)။

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေ။

တရားစီရင်ရေးဥပဒေ။

တရားမကျင့်ထုံးကိုဥပဒေ။

ပြည်ထောင်စုတရားစီရင်ရေးအက်ဥပဒေ။

ပဲငလေးရေကြောင်းအကောက်တော်အက်ဥပဒေ။

ဗဟိုဘဏ်အုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံအက်ဥပဒေ။

မြေနှင့်အဆောက်အအုံအက်ဥပဒေ။

မြို့ပြဆိုင်ရာဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ။

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးကိုဥပဒေ။

စာမျက်နှာ

ရာဇသတ်ကြီး။
ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေ။
သတ္တုနှင့်သက်ဆိုင်သော အခွင့်အရေးပေးခြင်းနည်းဥပဒေ။
သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ။
ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ခုံအက်ဥပဒေ။
အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေ။
အစိုးရအိမ်ဥပစာ (နှင့်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ (၁၉၅၅ ခုနှစ်)။

ကာမရာဂနှင့် စပ်လျဉ်းသော အမှုမျိုး၊ တရားရုံးများက သတိချပ်သင့်သော အချက်မှာ တရားလိုမှ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော အထောက်အထား အကိုးအကားရှိ မရှိဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည် ၆၃

ကြော်ငြာခြင်း၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း (intermittently) ကြော်ငြာခြင်း သည် ဆက်လက် (successively) ကြော်ငြာခြင်းမဟုတ် ၁၆၈

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေအရ၊ မည်သည့်အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်မှ ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်နိုင်ခြင်း၊ စီးပါးရေးသောင်းကျန်းမှု၊ ၎င်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ နှင့် အကျုံးမဝင်၊ ဥပဒေအရ မည်သည့်အခါမှသာ၊ အမိန့်ချမတ်နိုင် ခြင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက် ဥပဒေအရ၊ ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရန်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်ဖျက် ဆီးစေခြင်း (Prejudicial to the public safety)၊ သို့မဟုတ် ထိခိုက် ဖျက်ဆီးမှု (Prejudicial Act) နှင့် သက်ဆိုင်ရမည်။ ။ထောက်ပံ့ရေးဌာန က ဖြန့်ဖြူးသော ချည်ထုပ်များကို၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်ခါ ဝယ်ယူပြီး၊ အမြတ်တင်၍ ရောင်းသော စီးပါးရေး သောင်းကျန်းနည်းမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေမှု၊ သို့မဟုတ် ''ထိခိုက်ပျက်ပြားစေမှု'' ဟူ၍ ပုဒ်မ ၂ ၌ အကျယ်တဝင့် ဖေါ်ပြထား သည့်အချက်အလက်များတွင်အကျုံးမဝင်ချေ။ ။လူတဦးတယောက်ကို၊ မဘမ်း ဆီးမီ၊ ခရိုင်လုံခြုံရေးကောင်စီ၏ သဘောတူညီချက်ရယူခြင်းသည်လည်း၊ ထိုသူ၏ သက်သာရန်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ခရိုင်ဝန်နှင့် ခရိုင်ရဲဝန်တို့သည်၊ လုံခြုံရေးကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်စေကာမူ၊ ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင်က သက်သေထင်ရှိမှသာ ဥပဒေအရ၊ အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည့် အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ ဤရုံးတော်က သတိပေးလိုက် သည်။ ။၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ အထွေထွေရာဇဝတ်မှု နံပါတ် ၇၀၊ ဒေါ်တင်တင်၏အမှု ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ဦးဟာမနှင့် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးမင်း၊ မန္တလေး ပါ ၂ .... ၇၃

စကားအဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူခြင်း၊ ပြဋ္ဌာန်းထားသောစကား အာဏာတို့က အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက်၊ မည်သည့်အခါ အာဏာတို့က အမိန့်ကို ညွှန်ကြားချက်ဟု ယူဆ နိုင်ခြင်း၊ အာဏာတို့ကဖြစ်သည့် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်သည်ဟု မဆုံးဖြတ်မီ၊ တရား ရုံးများ သုံးသပ်ရမည့် အချက်များ၊ အာဏာတို့ကအမိန့်ဟု မဆုံးဖြတ်မီ စီစစ်ရမည့် အချက်များ၊ ရန်ကုန်ဆူးလေစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်း အတွက် စီမံဆောင်ရွက်ရန် စည်းကမ်းချက် စကင်းဥပဒေအပိုဒ် ၆(ခ)၊ အာ

ဏာတို့ကအမိန့် ညွှန်ကြားချက်မဟုတ်၊ ပြတ်တောင်းပြောတောင်း (intermittently) ကြော်ငြာခြင်းသည် ဆက်လက် (successively) ကြော်ငြာခြင်းမဟုတ်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြဋ္ဌာန်းသော စကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရာတွင် ဦးစွာပဌမ ၎င်းတို့၏ရိုးရိုးသဘောအဓိပ္ပါယ်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ ကောက်ယူရမည် ဟူသော စည်းချုပ် ဥပဒေသနှင့် အညီ မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတို့ကဖြစ်သော စကားများကို ကောင်းမွန်ခိုင်မာသော အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ညွှန်ကြားချက်များမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် မကောက်ယူရ။ (Halsbury's Laws of England, Second Edition, Vol. 31 p. 529, para. 629) ကို ရည်ညွှန်းသည်။ အာဏာတို့က အမိန့်များ ဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်း မလိုက်နာဘဲ၊ ပြုလုပ်လျှင် ပြုလုပ်သောအမှုကိစ္စ မတည်မြဲဘဲ၊ ပျက်ပြယ်ရမည့် အမိန့်များဖြစ်သည်။ ညွှန်ကြားချက်များ ဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်း အတိအကျ မလိုက်နာခဲ့သော်လည်း၊ အဓိက အချက်များတွင် (substantially) လိုက်နာခဲ့လျှင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုကိစ္စ မပျက်ပြယ်ဘဲ တည်နိုင်သော အမိန့်များ ဖြစ်သည်။ (Craises on Statute Law, Fifth Edition, p. 240) ကို ရည်ညွှန်းသည်။ မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတို့က ဖြစ်သော အမိန့်ကို ခိုင်မာသောအကြောင်းရှိလျှင်၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်သေးသောကြောင့် အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခု၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မကောက်ယူမီ၊ ထိုအမိန့်ချက်ပါ၊ စကားလုံးများကိုသာ ကြည့်၍ မနေဘဲ၊ တရားရုံးများသည်၊ ထိုအမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များပါသော အက်ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ စကင်း အစရှိသော သက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက်တစောင်လုံးကိုငင်း၊ ထိုသက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဘစောင်လုံး၏ အလားအလာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ကိုငင်း သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင်၊ ထိုစကားလုံးများ၏အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်သည် စင်စစ်ပင်၊ အာဏာတို့က ဖြစ်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု စီရင် ဆုံးဖြတ်ရမည်။ (Craises on Statute Law, Fifth Edition, pp. 242 to 243) ကိုရည်ညွှန်းသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်တွင် ပါသော အာဏာတို့က စကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရာ၌၊ အမိန့်ပါသော အက်ဥပဒေ၊ စကင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားပြဋ္ဌာန်းချက်တစောင်လုံး၏ အလားအလာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို ထောက်ရှုပြီးလျှင်၊ အာဏာရှိ ထိုအမိန့်သည်အများပြည်သူ၏အကျိုးငှါ၊ သို့မဟုတ် အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော တရားဖြောင့်မှန်မှု တိုးတက်စေရန် ရည်ရွယ်ပြဋ္ဌာန်းသော အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလျှင်။ ထိုအမိန့်သည် အတိအကျလိုက်နာရမည့် အာဏာတို့က အမိန့်ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရမည်။ (Halsbury's Laws of England, Second Edition, Vol. 31, p. 530. para. 692) ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေစေတီတောင်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်းအထူက် စီမံဆောင်ရွက်ရန် စည်းကမ်းချက် စကင်းဥပဒေအပိုဒ် ၆(ခ)ပါ၊ ၁၅ ရက်ဆက်လက်ကြော်ငြာရမည်ဟူသောစကားစုများကိုစိစစ်သော်၊ ၎င်းတို့သည် မျက်မြင်အားဖြင့်အာဏာတို့က အမိန့်အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သော စကားများဖြစ်ကြသည်။ ထိုအမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ အများပြည်သူတို့၏ အကျိုးငှါ ဖြစ်ကြောင်း တနည်းအားဖြင့်သက်ဆိုင်ရာ အများဆုံးသိရှိ ရှေးကောက်ပဲသည်လည်း အများပြည်သူတို့ အလို့ငှါ၊ တရားဖြောင့်မှန်သော ရှေးကောက်ပဲ ဖြစ်စေရန်

ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြေငြာရမည်ဟူသောအမိန့်၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရန်လည်း အကြောင်းမရှိသည်သာမက၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူလျှင် ရွေးကောက်ပွဲနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှားစွာအငြင်းအခုံဖြစ်ဘွယ်ရှိသည်။ ၁၅ ရက်ဆက်လက်ကြေငြာရမည်ဟူသာ အမိန့်သည် တိကျပြတ်သားသည်။ သို့တိကျပြတ်သားသောအမိန့်ကို၊ အတိအကျ လိုက်နာရမည်၊ အာဏာတို့က အမိန့်မဟုတ်၊ အဓိက လိုက်နာလျှင်ပြီးသည့် ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းကို မလိုလားအပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ၁၅ ရက်ဆက်လက်ကြေငြာရမည်ဟူသော အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ တိကျစွာ လိုက်နာရမည့် အာဏာတို့က အမိန့်၊ ထိုကဲ့သို့ မလိုက်နာလျှင်၊ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ပျက်ရမည့်အမိန့် ဖြစ်သည်။ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း (intermittently) ကြေငြာခြင်း။ သည်၊ ဆက်လက် (successively) ကြေငြာခြင်းမဟုတ်၊ သတင်းစာတစောင်တွင် ၄ ကြိမ်၊ အခြားသတင်းစာတစောင်တွင် ၄ ကြိမ်မျှ၊ ဘဏ္ဍာတော်အဖွဲ့က ကြေငြာခဲ့ခြင်းသည်၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြေငြာခြင်းမဟုတ်သဖြင့် စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆(ခ)နှင့် မကိုက်ညီ။

ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂ .... ၁၆၈

စီးပွါးရေးသောင်းကျန်းမှု၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၂) ၌ အကျုံးမဝင်ခြင်း ၇၃

စီးနှန်းငွေးခကို တိုးနိုင်ရေး၊ စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စ၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငွေးရှမ်းခ ကြီးကြင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဃ) ၇၇

စုဒိတကများ သဘောမတူလျှင် ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ မြင်ဟာထုတ်ဖော်သည့် စီရင်ချက်ကို ကိုးကားရှိ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင့်ထုင် ရန်ငာရီပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ ။ဝိနည်းဓမ္မကွန် အဓိကရုဏ်းမှုတွင် ဝိနိစ္ဆယဌာနက ချေလွှာတင်သွင်းရန် စုဒိတကများသို့ ဆင့်စာနှစ်ကြိမ် ထုတ်သော်လည်း၊ စုဒိတကတို့က လာရောက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချေလွှာသွင်းခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ စုဒိတကတို့သည် ထိုဝိနိစ္ဆယဌာန၏အဆုံးအဖြတ်ကိုခံယူရန် သဘောမတူကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ စုဒိတကများက သဘောမတူလျှင်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် စီရင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ဤကဲ့သို့စုဒိတကများ လာရောက်ထုချေခြင်း၊ ချေလွှာသွင်းခြင်း မပြုသောကြောင့်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနကတဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး ချမှတ်သော ဝိနိစ္ဆယအဆုံးအဖြတ်သည် ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ဝိနိစ္ဆယခံ အက်ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည်။ ။ဦးဝိဇယ ပါ ၄ နှင့် ဦးပရမ ပါ ၂၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံးများ (တရားလွှတ်တော်ချုပ်) စာမျက်နှာ ၃၉ ရည်ညွှန်းသည်။ ။အလယ်ပိုင်းမြို့နယ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် ၄ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့် မှာ ရေတာရွှေတောင်ပေါ်ကျောင်းတိုက်တွင် နာယကဆရာတော်မှာ ဦးပညာသိဿာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု မြက်ဖတ်ထုတ်ဖော်သည့် စီရင်ချက်မျှသာဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ၎င်းစီရင်ချက်ကို ကိုးကားရှိ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင့်ထုတ်ရန်ငာရီပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိသေး။

ဦးပဏ္ဍာ ပါ ၅ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်းဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂ .... ၆၉

စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်ထားသည့် စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်များ၊ မူလကပင် အာဏာ ရောက်ခြင်း၊ အာဏာတည်ခြင်းမရှိ၊ အချီးနှီးသဲ့ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ခြင်း တရားလွှတ်တော်ချုပ်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရမည့် တာဝန် ကာလစည်းကမ်းသတ် လွန်စေကာမူ အရေးယူနိုင်ခြင်း ၁၃၉

ဆူးလေစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စည်းကမ်းချက် စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ)၊ အာဏာထွက်အမိန့် ညွှန်ကြားချက်ဟုတ် မဟုတ် ၁၆၈

ဇာရိပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝိနိစ္ဆယအက်ဥပဒေ မြို့ကဟုတ်ဝေါ်သည့် စီရင်ချက်ကို ကိုးကား၍ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင်ထုတ်ရန် ဇာရိပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိခြင်း ၆၉

တရားခံကို တရားရှင်လွှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ အမှုကိုပြန်လည်စစ်ဆေးရန် ချမှတ်သည့် တရားလွှတ်တော်၏ အမိန့်၊ အပြီးသတ် အမိန့်မဟုတ်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုတရားစီရင်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ .... ၆၃

——မကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) (က) နှင့် နှိုင်းယှဉ်ချက် ၈၇

——စီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၊ တရားလွှတ်တော်ချုပ်က မည်သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သင့်ခြင်း ၂၄

——လွှတ်တော်၊ မူလရုံး၏ တရားသေလွှတ်သည့်အမိန့်ကို အစိုးရက အယူခံရာ၌ လိုက်နာအပ်သည့်မူ ၁၈

တရားသေလွှတ်သည့်အမိန့်၊ အစိုးရက အယူခံရာတွင် တရားလွှတ်တော်က လိုက်နာအပ် သည့်မူ ၁၈

တရားမကျင့်ထုံးကိုဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၅၊ ၎င်းတွင် သုံးထားသော စကားရပ်များသည် ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားရပ်များအတိုင်း ဖြစ်ခြင်း ၁၁၁

တရားမရုံးများ၊က အတွင်းဝန်များရုံး၏ စာရွက် စာတမ်းများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနိုင် သည့်အာဏာ၊ သို့သော် သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၁၊ ၁၂၄ အရ၊ တောင်းဆိုလျှင် စစ်ဆေးခြင်းမပြုနိုင်။

"နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း" ခွဲခြားချက်ရှိ မရှိ ၁၄၅

ပြည်ထောင်စုတရားစီရင်ရေး၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၊ အပြီးသတ်မဟုတ်သော အမိန့်ကို အယူခံဝင်ရန် အခွင့်ထူးမပေးနိုင်။ ။ကာမရာဂနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ စွဲဆိုသော အမှုမျိုးတွင်၊ တရားရုံးများက သတိချပ်သင့်သော အချက်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရာဇဝတ်မှု တခုတွင် တရားခံကို တရားရှင်လွှတ်သော အမိန့်ကို၊ တရားလွှတ်တော်က ပယ်ဖျက်ပြီးအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် ချမှတ်သောအမိန့်သည့် အပြီးသတ်အမိန့်မဟုတ်သောကြောင့်၊ ဖြိုင်းအမိန့်ကို အယူခံဝင်ရန်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၏ ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့် အခွင့်ထူးကို၊ တရားလွှတ်တော်ချုပ်က မပေးနိုင်။ ။ကာမရာဂနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသော အမှုမျိုးတွင် တရားလိုမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အထောက်အထားပြုသည့် သက်သေခံ ချက်ရှိရမည်ဟု၊ တရားဥပဒေအရ၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိခြင်းသော်လည်း၊ အကြောင်း

စာမျက်နှာ

ကြောင်းကြောင့် လည်ဆယ်၍စဲ့ဆိုသောအမှုမျိုးပေါ် ပေါက်တတ်သည်ဖြစ်ရကား၊ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင် တရားလိုမ၏ထုက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော အထောက်အထား အကိုးအကား ရှိ မရှိကို ဂရုပြု၍ ထည့်သွင်းစဉ်းစား လေ့ရှိကြသည်ကို သတိချပ်သင့်လေသည်။

ဒေါက်တာ အုန်းသွင်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၆၃

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေအရ၊ စစ်ဆေးသည့် စောဒကမှုများတွင် ဆောင်ရွက်အပ်သည့်ကိစ္စ အမှုတဲ့များတွင် ရှိနေပြီးဖြစ်သော သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများကို သာမကဘဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနက သက်သေခံ အာဏာပိုင်များ ရရှိလိုလျှင် ထပ်မံ စစ်ဆေးဘို့ အကောက်ဘော်မင်းကြီးထံသို့ အမှုတဲ့ကို ပြန်လည်ပေးပို့သင့်ခြင်း ၁၁၁

ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေ၊ ပစ္စည်းတခုခု၏ တန်ဘိုးကို၊ ယုတ်လျော့၍ ဖေါ်ပြခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုမျိုးမဖြစ်နိုင်၊ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) အရ၊ အားထုတ်မှုမဖြစ်နိုင်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးသွားရာတွင် လက်ဝတ် လက်စားများကို ခေတ္တယူဆောင်သွား၍ မိမိနှင့်ပြန်ယူလာရန် အတွက် အခွင့်ပြု လက်မှတ်ရရှိရန် လျှောက်ထားသောအခါတွင် ထိုပစ္စည်း တခုခု၏ တန်ဘိုးကို ယုတ်လျော့၍ ဖေါ်ပြခြင်းသည် ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေအရ၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုမျိုးမဖြစ်နိုင်ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆို ပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) အရ၊ နိုင်ငံခြားသို့ အခွင့်မရှိဘဲ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသွားရန် အားထုတ်မှု မဖြစ်နိုင်ချေ။

မစ္စစ် အက် (စ်) ကေ၊ အလီနှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့်အခွန်တော်ဌာနဝန်ကြီးပါဒ ၁၂၉

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်ထော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) (၃)၊ သို့မဟုတ် ဝင်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၂)၊ နိုင်ငံခြားမှ ဘယဆေးမဟုတ်ဘဲ၊ ဘယဆေးဟု မှာယူတင်သွင်းသည့်ကိစ္စ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကာလကတ္တားမြို့၊ အာဂျာဝါး(လ်)၊ ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းမှ၊ လျှောက်ထားသူများ မှာယူ ထင်သွင်းသည့် စုစုပေါင်း တိုလာချိန် ၅၀၀ ရှိ၊ ဂေါရာဂွင်းခေါ် ဘယဆေးမျိုးမှာ၊ နှန်းရောင် ဆိုးထားသော မြေဖြူလုံးကလေးများ ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စတွင် လျှောက်ထားသူများသည်၊ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်တင်ပို့သူများက မတရားလိမ်လည်သည်ကို ခံရသူများသော်ငြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ပူးပေါင်း ကြံစည်ပြီး၊ မြန်မာပြည်မှ နိုင်ငံခြားသို့ ထုတ်ရန် စိုင်းပြင်းသူများသော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်၊ သို့သော် ပင်လယ်ရေကြောင်းအကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) (၃) အရဖြစ်စေ၊ ဝင်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၂) အရဖြစ်စေ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသက်ဆိုင်၊ အရေးမယူနိုင်။

သလွာဝတီးဟုမ္မာဆီ လီမိတက်နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့ပါ ၃ .... ၁၃၆

ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားရပ်များ၊ တရားမကျင့်ထုံး ကို ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၅ နှင့် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ တွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားအတိုင်းပင်၊ ၎င်း ပုဒ်မများအ

ရ၊မည်သည့် အမှုမျိုးအဖြစ်သာအထက်ရုံးက၊ စီစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရာတွင်၊ စီစစ်ကိုးကားရမည့် အရာများ၊ စောဒကရုံး၏ ဆောင်ရွက်အပ်သည့် ကိစ္စ၊ ၎င်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်၊ ပျက်ကွက်လျှင် မပြုလုပ် နိုင်သည့်အရာ၊ အောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးစဉ် အခါတွင် ရရှိနိုင်သေးသည်ဟု ယူဆရသော အရေးကြီးသည့် သက်သေခံများသည် အမှုတွဲအတွင်း သို့ မဆုတ်ရှိ သေးသည့် အခါ၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနက ဆောင်ရွက်အပ်သည့် ကိစ္စ ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပင်လယ်ရေကြောင်းအကောက်တော်ခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင် ဆုံးနှုန်းထားသည့် စကားရပ်များမှာ၊ တရားမကျင့်ထုံးကို ဓဉပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ နှင့် ဆုဇေတ်ကျင့်ထုံးကို ဓဉပဒေပုဒ်မ ၄၁၅ တို့တွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားရပ်များအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မများအရ၊ အထက်ရုံးများက အောက်ရုံးများ၏ စီရင်ချက်အမိန့် စသည်တို့ကို စောဒကမူအပြစ်ဖြင့်သာ ပြန်လည် စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ သက်ဆိုင်ရာ ရုံးများတွင် ထိုအမှုကို စီရင်သည့်အခါက အမှုတွဲများတွင် ရှိနေပြီးဖြစ်သော သက်သေခံ စသည်တို့ကိုသာလျှင် စီစစ်ကိုးကား၍ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ အကယ်၍ အောက်ရုံး အမှုတွဲများတွင် အရေးကြီး သက်သေခံများ မပါရှိသေးသည့်အပြင်၊ ထိုသို့သော သက်သေခံများကိုလည်း ရနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်မြင် ယူဆလျှင် စောဒကရုံးသည်၊ ထိုသက်သေခံများကို၊ ခိမိကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းပြု၍ သော်၎င်း၊ အောက်ရုံးက ခေါ်ယူ စစ်ဆေးရန် ပြန်လည်လွှဲအပ်ခြင်းပြု၍သော်၎င်း ထိုသက်သေခံများရအောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ သက်သေခံများကို ထပ်မံ၍ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ရယူရန် မဆောင်ရွက်ဘဲ၊ ၎င်းတို့ကို ကိုးကား၍ အောက်ရုံးက ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်စီရင်ချက် စသည်တို့ကို ပြောင်းလဲ ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနက အရေးကြီးသော သက်သေခံများသည်၊ အောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးစဉ်အခါတွင် အမှုတွဲအတွင်းသို့ မထွေက်ရှိသေးသည့်အပြင်၊ ထိုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော သက်သေခံများကို ရရှိနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင် ထိုသက်သေခံများကို ရရှိစေရန် ထပ်မံစုံထေးဘို့ အကောက်တော်မင်းကြီးထံသို့ အမှုတွဲကို ပြန်လည်ပေးပို့ ဆောင်ရွက်စေသင့်သည်၊ ဤကဲ့သို့ အကောက်တော်မင်းကြီးက၊ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ပြဆိုသည့် သက်သေခံများကို၊ ပြည့်စုံစွာ ရယူပြီးနောက် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြန်လည်တင်ပြစေသင့်သည်။ ဤကဲ့သို့ နောက်ထပ် ရရှိသည့် သက်သေခံများနှင့်တကွ၊ အမတွဲတွင် ပါရှိသည့် အချက်အလက်အားလုံးကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီးလျှင် ဆင်တော်သည့် စီရင်ချက်ကို ချ မှတ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ပန်နလာ (လဲ) ရန်ဂလာ (လ်) နှင့် အာဘုံးဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၂ .... ၁၁၁

"ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" ခွဲခြားချက်ရှိ မရှိ ၁၄၅

"ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း" ဆိုသည့် စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်၊ ထုလသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၁၊ အကတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂(ဇ)၊ အစိုးရအပ်ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့် ပြည်နယ် အစိုးရအခွဲဝင်များပါပါဝင်ခြင်းကိစ္စ ၁၄၅

"ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း" (intermittently) နှင့် "ဆက်လက်" (successively) ဟူသော စကားရပ်များတို့ကွာခြားခြင်း ၁၆၈

စာမျက်နှာ

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈၊ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိသော အမှုမျိုးတွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိလျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)အရ၊ ပြင်ဆင်ခွင့် လျှောက်ထားနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ ၈၄

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂)(က)ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်၊ မိမိ၏သဘောအရသာလျှင်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝန်ကြီး၏ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော အမိန့်၊ ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိ၊ မသင့်လျော်၍ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ယူဆချက်များ၊ အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုများကို စစ်ဆေးရာတွင်သတိချပ်အပ်သည့်အရာများ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)အရ၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်းမှာ မိမိ၏သဘောအရသာလျှင် ဖြစ်ရမည်၊ ဝန်ကြီးက ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် အရေးယူရမည်ဟုအမိန့်ပေး ညွှန်ကြားထားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည်။ ။ပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)အရမှာ၊ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာရရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ လျှောက်လွှာမရရှိဘဲအခြားမည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးသည် ပြင်ဆင်မှုဖွင့်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ။ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)တွင် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးအား ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို အဘိအလင်းပေးထားရာ၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးကိုဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၅)မှာကဲ့သို့ပင်၊ တရားမကျင့်ထုံး ကို ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ မှာကဲ့သို့ပင်၊ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိလျှင် ပြင်ဆင်မှုကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိစေရဟု ပိတ်ပင်ထားရှိသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုးသည် ဤပုဒ်မတွင် လုံးဝမပါရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အက်ဥပဒေတွင် မပါရှိသည့် ချုတ်ချယ်ချက်ကန့်သတ်ချက်မျိုးကို ပါရှိဘိသကဲ့သို့ထည့်သွင်း၍ ယူဆခြင်းမှာ မသင့်လျော်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၈ အရ၊ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိသောအမှုမျိုးတွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း မရှိလျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂)(က) ပြင်ဆင်ခွင့်လျှောက်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဟူသော ယူဆချက်သည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သည်၊ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် လျှောက်ထားရာတွင် အယူခံမှာကဲ့သို့ အခွင့်အရေးကျယ်ဝန်းစွာမရှိသည်ကိုမူ သတိချပ်အပ်သည်၊ ပြင်ဆင်မှုမျိုးတွင် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းချင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ စဉ်းစားပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များကိုသာလျှင် ပြန်လည်သုံးသပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဗမာရွှမ်းနှင့်ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနပါ ၃ .... ၈၄

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံအက်ဥပဒေ၊ အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေအခြေခံဥပဒေကို တစုံတရာမျှ မထိခိုက်မဆန့်ကျင်ပေ ၁၄၅

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို နိုင်ငံတော်က အာမခံဝန်ကြွေးထားသည်။ မြေသိမ်းသည့်ကိစ္စ မြေနှင့်အခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၊ ၄၆၊ ၄၇ နှင့် ၄၉ .... ၁၁၆

စာမျက်နှာ

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ (၂)၊ ၎င်းတွင်ပါရှိသော တားမြစ်ချက်မှာ ဆမဘကိုယ်တိုင် မိမိသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သော အချက်အလက်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ၁၄၅

"ဖေါက်လွဲဖေါက်ပြန်မှု" အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေ ၁၄၅

မှတ်ပုံတင်ဥပဒေနှင့်မညီသည့် လျှုဒါန်းခြင်း။ ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် နယ်နိမိတ်အတွင်းမကျရောက်။ ဝိနိစ္ဆယဌာနက လိုက်နာ ကိုးကား ကျင့်သုံးရမည့် ဥပဒေ။ ဘရားမရဲ့များဘုံတွင် တရားမစွဲနိုင်သည့် အမှုမျိုးကို ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လက်ခံခြင်းမပြုနိုင်။ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်ထားသော အမိန့်စီရင်ချက်များ၊ အချိုးအနှိုးဖြစ်ခြင်း။ ဤရုံးတော်၏တာဝန်။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇ (၂) ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်။ပုဒ်မခွဲ (၃) တာဝန်ခံ ဆရာတော်တို့၏ ဝတ္တရားများ၊ အယူခံလွှာကို ပယ်ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပယ်နိုင်သည့်အာဏာ တာဝန်ခံ ဆရာတော်တို့၌ မရှိ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လျှုဒါန်းသည်ဟု ဆိုရာ၌၊ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေအရ ရေစစ်ပြီရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ် စာတမ်းသော်၎င်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၁ အရ သက်ဆိုင်ရာ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ် စာတမ်းသော်၎င်း၊ မရှိလျှင် ထိုသို့ လျှုဒါန်းခြင်းသည် အထူမရောက်သည့်ပြင် ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လက်ခံစစ်ဆေး ကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာနယ်နိမိတ်အတွင်း ကျရောက်သည့် အမှုမျိုးမဟုတ်။ ဒေါ် အိပါ ၆ နှင့် ပြည်မြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၄ [၁၉၅၈, B.L.R. (S.C.) 187] ဦးသုန္ဒရ ပါ ၂ နှင့် နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန၊မန္တလေးမြို့ ပါ ၂၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲလျှောက်လွှာ အမှတ် ၃ ကိုရည်ညွှန်းသည်။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ တွင် ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လိုက်နာကိုးကားရမည်မှာ၊ ဝိနည်းတော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ထုံးဥပဒေမှာ၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေနှင့် ထိုအက်ဥပဒေအရ ပြုထားသည့် နည်းဥပဒေများဖြစ်သည်။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ နှင့် ၃၁ ကိုထောက်ထား၍၊ ယခုတည်ဆဲဥပဒေအရမှာ၊ မှတ်ပုံတင်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခု ကြောင့် တရားမရဲ့များတွင် တရားစွဲဆိုခြင်း လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်သည့် လျှုဒါန်းပြောင်းလဲပေးကမ်းမှုမျိုးကို၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနများက (ဝိနည်းတော် အရ မည်သို့ပင် ယူဆစေနိုင်ကာမူ) အတည်ပြုခြင်း၊ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာ မရှိဘဲ ချမှတ်ထာ.သည့်စီရင်ချက် အမိန့်များသည်၊ မူလကပင် အထူရောက်ခြင်း အာဏာဘည်ခြင်းမရှိသောကြောင့်၊ထိုစီရင်ချက် အမိန့် စသည်များသည် အချိန်နှီးသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမိန့်များကို အကျိုးထိခိုက်ခြင်း ခံရသူများက ကျေနပ်၍ ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်းမရှိလျှင်သော်၎င်း၊ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် အလှန်အမင်းပေါ်လျော့ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိလျှင်သော်၎င်း ဤရုံးတော်က ဝင်ရောက်စွက်ဘက်၍ ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများသည် အယူခံဝင်ရန် အလှန်အမင်းပေါ်လျော့ပျက်ကွက်ခြင်းရှိသည်ဟူ၍၎င်း၊ သဘောတူ၍ ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်းရှိသည်ဟူ၍၎င်း ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်စေကာမူ၊ ဤရုံးတော်ကအရေးယူဆောင်ရွက်ရမည်။ တာဝန်ခံဆရာတော်မှာ ပုဒ်မ ၇(၂)အရ၊ "အဓိကရုဏ်းမှုများကြားနာစစ်ဆေး စီရင်ဆုံးဖြတ်သော ဝိနည်းဝိုဂ်ဆရာတော်များ မဖြစ်စေရ" ဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသောကြောင့် တကြောင်း၊ ပုဒ်မခွဲ(၃)တွင် အသေးစိတ်

စာမျက်နှာ

ဖေါ်ပြထားသော တာဝန်ခံဆရာတော်များ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများတွင် ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာကို ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမပါရှိသောကြောင့် တကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာ တခုခုကို အပြီးအပြတ်ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမရှိဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။ အယူခံလွှာ တခုခုကိုပယ်လိုက်ခြင်းသည်၊ အယူခံမှုကို အချွန်းပေးလိုက်သည့် သဘောသို့သက်ရောက်သည်။ ထို့ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန်အာဏာမှာဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတော်များကသာလျှင် ကြားနာပြီးမှ အသုံးပြုရမည့်စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အာဏာဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံဆရာတော်များက ဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ချေ။

ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၇ .... ၁၃၉

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၁)အရစွဲသော တရားမကြီးမှုတွင် သဘောရိုးဖြင့်လျှောက်ထားချက် ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း၊ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းက ၎င်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(က)အရ၊ လျှောက်လွှာများ၌ ဤကိစ္စကိုဝေဖန်ရန် မလို ၈၂

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(က)နှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားရာတွင် ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း မဝေဖန်သင့်သည့်အချက်နှင့် ဝေဖန်သင့်သည့် အချက်များ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြေရှင်က ၎င်းပိုင်မြေပေါ် တွင် အိမ်ဆောက်လို၍ မြေဌါးများထားစဲနိုင်ခွင့်လက်မှတ်ကို မြို့ပြဆိုင်ရာဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(က)အရ၊ ထုတ်ပေးပါရန် ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၌ လျှောက်ထားရာတွင် သဘောရိုးနှင့်လျှောက်ထားသည်၊ မလျှောက်ထားသည် ဆိုသော အချက်ကို အထူးအထေ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက ဝေဖန်ရန်မလို၊ သဘောရိုးနှင့် လျှောက်ထားသည် မလျှောက်ထားသည်ဆိုသောအချက်ကို တရားမမှုကြီး၌ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁(၁)အရ၊ အသေအချာစစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရှိသေးသည်။ ။ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ရုံး၌၊ မြေရှင်သည်၊ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တကယ်ပင်ဆောက်ရန် ကြံရွယ်သည်၊ ဆောက်လုပ်ရန် အခြေအနေရှိသည်၊ မဖြစ်သည်ဟူသောအချက်များကိုသာ ဝေဖန်သင့်သည်။

နဇီခန် ပါ ၄ နှင့် ဟာဂျီအပွဒူဂနီ ပါ ၃ .... ၈၂

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(၄) (က)တွင် ပါရှိသည့် "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" သတင်း ရရှိခြင်း ဆိုသည်မှာ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၊ ပုဒ်မခွဲ(၄)(က)တွင်ပါရှိသည့် "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" သတင်းရရှိခြင်း ဆိုသည် မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို၊ မည်သူ့ထံကမဆို၊ မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို၊ သတင်းရရှိခြင်းကို ဆိုလိုသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်အိမ်ရှင်ထံမှ ၃ ရက်ကျော်ပွန်ပြီးနောက် ရရှိသောသတင်းသည်လည်း "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" ရရှိသောသတင်းဟု ယူဆရမည်မှာ ယုံမှားဘွယ်ရာမရှိပေ။

လက်ဖတင်နင် ကော၊ ပီ၊ မူကာဂျီ နှင့် ဒေါ် ငွေရှိန်ပါ ၂ .... ၆၆

မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေ၊ ၎င်းတို့တွင်ပါရှိသောစကားရပ်နှင့်အသုံးအနှုန်းများ ဆန့်ကျင်နေပါက မြေပြစ်အောင် ဥပဒေကောက်ယူနိုင်ရန် တရားရုံးများ၏တာဝန်။ ၁၁၆

မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၊ ၄၆၊ ၄၇ ပြန်သိမ်းယူရာ၊ ပြန်ဝယ်ရာ၊ မူလ အချက်များ၊ နည်းဥပဒေ ၉၅၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီး မြေနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူ ရာတွင် အခွန်တော်အရာရှိ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများ။ နည်းဥပဒေ ၉၆၊ မြေပိုင်ရှင်၏ အခွင့်အရေး။ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ အရ အရေးယူနိုင်သောမြေ။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်။ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး၏ အမိန့်၊ အာဏာပေး စာချွန်ဖြင့်သာ ပယ်ဖျက်နိုင်ခြင်း။ မြေနှင့်အခွန်တော်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆ ထားမြစ်သည့်ကိစ္စ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြေကို မြေနှင့်အခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉ အရ၊ အစိုးရက ပြန်လည်သိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၆၊ ၄၇ အရ၊ လေလံတင်ရောင်းချပြီး ပြန်ဝယ်သည်ဖြစ်စေ မူလပဌမ၌၊ မြေခွန်တော်မပြေ ကျန်ရှိမည်ဖြစ်သည့်ပြင်၊ မြေပိုင်ရှင်အား၊ အခွန် တော်ငွေ တောင်းဆိုသည့် နို့တစ်စာဖြင့် အကြောင်းကြားရမဲ့ည်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပြီး မြေဖြစ်လျှင်၊ ပုဒ်မ ၄၆ ၄၇ အရ၊ အရေးယူမည် ဆိုပါက၊ နည်းဥပဒေ ၉၅ အရ အခွန်တော်အရာရှိသည်၊ မြေပိုင်ရှင်အား မပြေကျန် ရှိသည့် အခွန်တော်ငွေကို သတ်မှတ်သည့်ကာလအတွင်း၊ ပေးဆောင်ရန် ဆင့်ဆို၍ ထိုအမိန့်ကို ၎င်းနေထိုင်သည့် အိမ်၌ဖြစ်စေ၊ အိမ်အနီးအနား၌ဖြစ်စေ မောင်းတီး ကျေညာရမည်။ ယင်းသို့ ကျေညာပြီးမှ အခွန်တော်ငွေမဆောင်ဘဲ ရှိနေသေး လျှင် ကျေညာပြီး လေလံပွဲ၌ ရောင်းချရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချရာသို့၊ မြေပိုင်ရှင်မလာရောက်လျှင်၊ ရောင်းချပြီးကြောင်းကို ၎င်းအား နို့တစ်စာဖြင့် အကြောင်းကြားရမည်၊ နည်းဥပဒေ ၉၆ အရဆိုလျှင်၊ ယင်းသိရောင်းချပြီး နောက်၊ သတ်မှတ်သည့် အချိန်ကာလအတွင်း၊ ပိုင်ရှင်က မြေခွန်တော်နှင့်စရိတ် စသည်တို့ကို ပေးဆောင်လျှင်၊ ခရိုင်ဝန်က လေလံရောင်းခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင် သည်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပြီးဖြစ်သော မြေကို၊ မြေနှင့်အခွန်တော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ အရေးယူခြင်းမပြုနိုင်။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို နိုင်ငံတော်က အခိုင်အမာခံစေပြုထားသည်။ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး ချမှတ်သော အမိန့်သည် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမိန့်ဖြစ်သဖြင့်၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ အာဏာပေးစာချွန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန်သာရှိသည်။ မြေနှင့်အခွန်တော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရ ဆောင်ရွက်ချက်ကို သာမန် တရားမကြောင်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန်၊ ထို အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆ အရ၊ ပိတ်ပင်ထားသည်။

ဘဘ်(ဂျိ)ရန်ဂလာနှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး(မြေနှင့်ကျေးလက်) ၁၁၆
ဦးစိန် ပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃

မြေနှင့် အခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပြီးမြေကို ၎င်းပုဒ်မအရ အရေး ယူခြင်းမပြုနိုင်။ ၁၁၆

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ က-က အရ၊ အရေးယူရန် လျှောက်ထားရာတွင် ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက စဉ်းစားရန် ပြဿနာ လျှောက်ထားသူ အမှတ်(၁) မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည် ခေတ္တရာထူးတိုးတက် ခန့် အပ်ခြင်းခံရရာ၊ မိမိအမှုဆမ်းသည့် ပြည်တွင်းရေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့ပိုင် အဆောက်အဦတွင် အခန်းရဖြင့်၊ မိမိဌါးရမ်း နေထိုင်သည့်အလျှောက်

စာမျက်နှာ

ထားခံရသူ အမှတ်(၁) မတင်လှုပိုင် အိမ်ခြံခန်းကို လက်မလှုတ်လိုရှိ အခြင်းဖြစ် အခန်းတွင် မိမိဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ၂ ယောက်နှင့် မိမိပိုင်အိမ်ထောင် ပစ္စည်းဒေသျှကို ထားခဲ့ပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားရာ၊ မတင်လှုက မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါနမှူးခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ က-က အရ၊ အရေးယူရန်လျှောက်ထားရာတွင် ဌါနမှူးခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဌါနမှူးခကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းသည်၊အမှုအဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားရာ၌လျှောက်ထားသူ မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ မိမိလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အဆောက်အဦသို့ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရာ၌ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်သည်၊ မစွန့်လွှတ်သည်။ ထိုအိမ်ခန်းတွင် ပြန်လည်နေထိုင်ရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိသည် မရှိသည်ဆိုသည့် ပြဿနာကို တိတိကျကျစဉ်းစားခဲ့ဟန် မတူချေ၊ ထို့ကြောင့် ဌါနမှူးခကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် ပေးပို့လိုက်သည်။

မစ္စတာ အက်(ဖ်)၊ စီ၊ ဂရေဟမ် ပါ ၃ နှင့် မတင်လှု ပါ ၂ .... ၁၃၃

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါနမှူးခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(ဃ)ကို ကိုးကားလိုလျှင် ဖွေးဉီးစ္စာ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စ။ ခြွင်းချက်အရ တိုးနိုင်သည့်ရာခိုင်နှုန်း။ စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စ။စံဌါနကိုတိုးနိုင်ရေး။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဝါးခယ်မမြို့၊လက်ထောက်မြို့ပြဆိုင်ရာဌါနမှူးခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းသည်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌါနမှူးခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(ဃ)ကို ကိုးကား၍၊ လျှောက်ထားခံရသူတဦးဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကပင်၊ တလလျှင် ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြား ပေး၍၊ နေထိုင်လာသော အခန်းခကို ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားမှ ၂၆ ကျပ်တိုးမြှင့်၍ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ။ပုဒ်မ ၁၉(ဃ)ကို ကိုးကားလျှင် ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့က ပေးရသောအခန်းခ မည်မျှဖြစ်သည်ကို ပဌမဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ထို့နှုန်းသည် နည်းလွန်းလှသည်ဟုယူဆပါလျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၉ ခြွင်းချက် ၁ အရ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းပို့မိုရ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ။၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ကပေးရသော အခန်းခကို၊ မြို့နီစီပါယ်၏ ဌါနမှူးခတန်ဘိုးခဲ့ပုံစာရင်း(Assessment Roll) ကိုသာ အမှန်ယူသင့်သည်မဟုတ်၊ တကယ်ပေးရသည့် အခန်းခကို သိရှိနိုင်ရန် စစ်ဆေး ရမည်။ ။၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့က ပေးရသည့် အခန်းမှာ ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားသာဖြစ်ပေမည်။ ၎င်းငွေပေါ်တွင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ ဥပဒေအရ တိုးနိုင်သည်ဖြစ်ရ၍၊ ထိုကဲ့သို့တိုးရှိသတ်မှတ်ခဲ့သော်၊ တလလျှင် အခန်းခမှာ ၂၁ ကျပ် ၈၈ ပြားဖြစ်ရမည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌါနမှူးခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ၂၆ ကျပ်ဖြစ်ရမည်ဟု သဘ်မဘ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မကိုက်ညီ။ ။ဌါနမှူးခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရ၊ မည်ကဲ့သို့သော အခြေရောက်မှ စံဌါနကို မည်မျှဝိုးနိုင်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဝေဖန်ရမည်။ ပမာဆိုသော် အခင်းဖြစ်အိမ်ကို ဘယ်အခါကမှ အိမ်ရှင်က ငြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ အက်ဥပဒေ ၆ နှင့်အကျုံးမဝင်နိုင်၊ သို့သော် မြို့နီစီပါယ်အခွန်အခများ တိုးတက်လာ၍ ပုဒ်မ ဂ နှင့် သက်ဆိုင်ပေမည်။

ဉီးသိန်း ပါ ၂ နှင့် လက်ထောက်ဌါနမှူးခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၊ ဝါးခယ်မမြို့ ပါ ၃ .... ၇၇

စာမျက်နှာ

"ယုံမှတ်အပ်နှံမှု" ဆိုသည့်စကား အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေတွင် ဥပဒေစကားရပ် သက်သက်မဟုတ် ၁၄၅

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၅ ၎င်းတွင်သုံးထားသော စကားရပ်များသည်၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်ဘော်ခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁(၂)တွင် သုံးထားသော စကားရပ်များအတိုင်း ဖြစ်ခြင်း ၁၁၁

ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၁ "ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း" ဆိုသည့် စကားရပ် အတော်ပင် အစုံအလင် ရှင်းလင်းဖေါ်ပြထားခြင်း ၁၄၅

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၄၊ မည်သည့်အခါမျှသာလျှင် အကျုံးဝင်သနည်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်။ လူသတ်မှု တမှုတွင် ကြံရာပါသုံးဦးအနက်၊ နှစ်ဦးကို တရားသေလူတ်ခဲ့ရာ၊ ကျန်ရှိသူ လျော့ကာသာသူအား၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၄ နှင့်တွဲပြီး ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ အကြောင်းသော်ကား၊ တဦးထက်ပိုသော သူများသည် မိမိတို့အကြံတူ တခုခုကို အထပြောက်စေရန် ရည်ရွယ်၍၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်အခါသာလျှင်၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၄ တွင် အကျုံးဝင်လေသည်။

မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော် ၁၂၅

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) ၁၄၅

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀(ခ) ကြံစည်ရုံမက၊ ပြစ်မှုကိုပင်ကျူးလွန်ရာရောက်လျှင်၊ ၎င်းပုဒ်မကို မသုံးထိုက် ၁၄၅

ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀(ခ) ၎င်းပုဒ်မကို အားကိုးလျှင် နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ကိုင်ကြသည်ဆိုသော အချက်ကို သက်သေ အထောက်အထားနှင့် တရားလိုဘက်က ပြရန် တာဝန်ရှိသည် ၁၄၅

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ၊ နိုင်ငံတော် အစိုးရက အယူခံဝင်ရာတွင် တရားလွှတ်တော်က လိုက်နာအပ်သည်မှု။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလတရားရုံးတော်က တရားသေလွှတ်သည့်အမိန့်ကို နိုင်ငံတော် အစိုးရက ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အယူခံဝင်ရာတွင် တရားလွှတ်တော် လိုက်နာအပ်သည့် မူတရပ်မှာ၊ မူလရုံးတော်နှင့် တရားလွှတ်တော်တို့ သက်သေခံချက်များကို အသီးသီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာ၌ သဘောကွဲလွဲရုံမျှဖြင့် မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ရန် အတွက် အကြောင်းမလုံလောက်သေးပေ။ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ဘို့ရန် မလွဲ မရှောင်သာသည့် အကြောင်းများ ရှိရပေမည် ဟူသည့်မူဖြင့်ဖြစ်သည်။

မောင်အောင်စိန်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၁၀

ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၉ (၅)၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်ဘော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) (က) နှင့် နှိုင်းယှဉ်ချက် ၈၆

ရာဇသတ်ကြီးကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းကိစ္စ၊ အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ မရှိလျှင် ၁၄၅

စာမျက်နှာ

ရာသေတ်ကြီး အခဏး ၉၊ ပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၉ ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းများသာ ကျူးလွန်နိုင်သောအမှုမျိုး .... ၁၎၅

ရာသေတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၇၀၊ ၁၇၁ သာမညလူ၏ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်သော ပြစ်မှုများ .... ၁၎၅

လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်မှု၊ ရုံးများက စံနှုန်းဖြင့် ပေးဆောင်ရမည်ဟူ၍ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စံမ်းမရှိ ၂၇

ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနနှင့် ခုံအက်ဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၄၀၊ ဝိနိစ္ဆယခုံတွင်မရှိသည့်အာဏာ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဝိနိစ္ဆယခုံသည်၊အခြားခုံများနည်းတူမိမိအား လွှဲအပ်သည့်အမှုကိုလွှဲအပ်သည့်အကြောင်းချင်းရာများအတိုင်းသာလျှင် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။လွှဲအပ်လိုက်သည့် အမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့် အခြားအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနနှင့်ခုံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ တွင်လည်း "လွှဲအပ်သည့်အဓိကရုဏ်းမှုကိုကြားနာစစ်ဆေး စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်" ဟု ပေါ်ပြထားလေသည်။ စုံဆိုသော အမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့် အမှုသစ်ကို ပြောင်းလဲ လက်ခံခြင်းပြုနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ပြင်ဆင်စုံဆိုလိုလျှင် စောခရက ဟိုရိုလ်သည် မိမိ၏ မူလအမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီးမှ အမှုသစ်တခုကို စွဲနိုင်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ အသစ်ထပ်မံတင်သွင်းသော စွဲချက်ကို လက်ခံခြင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေး စီရင်ခြင်းပြုနိုင်သည့် အာဏာသည် ဝိနိစ္ဆယခုံတွင် မရှိချေ။

ဦးအခိုးယဝံသနှင့် ဦးဥတ္တမ ပါ ၅ .... ၂၁၇

ဝိနိစ္ဆယခုံ အက်ဥပဒေ၊ တာဘက်သာဘစစ်ဆေးခြင်းသည် ၎င်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ပျက်ပြယ်သည် ၆၉

၀ါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံး၊တာဝန်မဲ့ဆောင်ရွက်ခြင်း၊မှားယွင်းမှု။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။၀ါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခမှု တမှုတွင် တဘက်အမှုသည်တင်ပြသော စာရင်းဌ ပါရှိသော အတိုးပေးငွေများသည်၊ အရည်အချင်း သက်သက် အတွက် ပေးသော တိုးငွေများ (merit increment) ဖြစ်သည်၊ မဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက်၊ အမှုသည်ကဘင်ပြသော အဓိကအားဖြင့် ကိုးကားသော စာရင်းအင်းများအား လုံးကို၊ ၀ါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံးက သေချာစေ့ငုံ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းမပြုခြင်းသည် တာဝန်မဲ့ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထင်အရှား မှားယွင်းသည်။ အခြားဘဏ်တိုက်များ၌ အလုပ်ရည်ဝခဲ့ကြသဖြင့် အလုပ်သမား၏ ကနဦးလစာငွေများကို လျော့ကထားသူ ဘဏ်ဘိုက်က၊ တိုးပေးခြင်းကို အရည်အချင်းအလိုက် တိုးပေးသောငွေဟု ခုံရုံးက ယူဆခြင်းသည် အထင်အရှား မှားယွင်း လေသည်။ အကြောင်းသော်ကား အမှုထမ်းများသည်၊ တလတာမျှသာ အမှုထမ်းရသေးသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းတို့၏ အရည်အချင်းကို ထောက်ပြီး၊ တိုးပေးငွေကို ပေးသည်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

မာကင်တိုင်ဘဏ် လီမိတက်နှင့် မာကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ) အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ပါ ၂ .... ၁၂၁

ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၂) တာဝန်ခံဆရာတော်များ၏ အာဏာ အယူခံလွှာတခုခုကို ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမရှိ ဝိနည်းဓိရ်ဆရာတော်များ၏ အာဏာ ၃၃၉

စာမျက်နှာ

ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့်ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ၁၃၉

ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၊ ၃၁ မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ်မရှိဘဲ မြေလှူခါနီးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အမှု ဝိနိစ္ဆယဌာနများ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာနယ်နိမိတ် အတွင်းသို့ မကျရောက် ၁၃၉

ဝန်ကြီးမျာ်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တရားရုံးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မတူနိုင်ခြင်း ၁၄၅

သတ္တုနှင့် သက်ဆိုင်သော အခွင့်အရေးပေးခြင်း နည်းဥပဒေ (Mineral Concession Rules) အပိုဒ် ၁၆၊ ၃၄ (သ) နှင့် ၁၁၃ [Certificate of Approval (C.A.)] မရှိဘဲနှင့် [Prospecting Lincence (P.L.)] မပေးနိုင်ခြင်း ထို့ကြောင့် (C.A.) မရှိသောသူကို (P.L.) ပေးခြင်းသည် ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှုဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ခြင်း ၁၄၅

သီးစားချထားရေး နည်းဥပဒေ ၁၁ (ဃ)။ လာမည့်နှစ်အတွက် လုပ်ကွက်ကို ကြိုတင်ပေါင်နှံခြင်း၊ မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်။ ။သီးစားချထားပြီး အမိန့်ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့်၊ ကျေးရွာ သီးစားချထားရေး ကော်မီတီတွင် မရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လာမည့်နှစ်အတွက် လုပ်ကွက်ကို၊ ကြိုတင်ပေါင်ထားခြင်းသည် သီးစားချထားရေး နည်းဥပဒေ ၁၁ (ဃ) နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ချေ။ နည်းဥပဒေ ၁၁ (ဃ) သည်၊ နောင်နှစ်အတွက် ချထားရန် စဉ်းစားသော အခါမှသာလျှင် အကျုံးဝင်မည်၊ အဓိပ္ပါယ်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သီးစားချထားခြင်း ခံရသူသည်၊ မိမိစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ရမည့် လယ်မြေကို၊ အခြားတဦးတယောက်အား လွဲပြောင်းချထား ပြုခဲ့သည်၊ မပြုခဲ့သည်ဟူသော ပြဿနာကို ထိုပုဒ်ပြုနှစ်အတွက် သီးစားချထားသောအခါ တွင်မှ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ကျေးရွာ ကော်မီတီက လာမည့်နှစ်အတွက် သီးစားချထားပြီး အမိန့်ကို ပြင်ဆင်၍ တဖန်ချထားနိုင်ခွင့် မရှိချေ။

မောင်ကျော်တင်နှင့် မောင်အောင်ပြိုး ပါ ၄ .... ၈၉

''အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု'' အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) ၎င်း စကားရပ်နှင့် ''ဖေါက်ပြန်သူ'' နှင့် ''ဖေါက်လွဲဖေါက်ပြန်'' ဆိုသော စကားရပ်တို့ ကွဲခြားခြင်း ဖေါက်ပြန်တိုင်း အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု မဖြစ်နိုင် ၁၄၅

''အခြားနည်းအားဖြင့်'' သတင်းရရှိခြင်းဆိုသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဦးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ (၄) (က) ၆၆

အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅၊ မူလ အခွင့်အရေးများကို ထိပါးက အမှုခေါ် စာချုန်တော်ထုတ်ပြန်နိုင်သည့်အာဏာ၊ ၎င်းအာဏာမျိုးကိုသုံးမည်သည့် တရားဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ ၂၁

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ တည်မြဲခြင်း၊ ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ရှင်းလင်းချက်ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ''ပြုမှု'' နှင့် ''ပျက်ကွက်မှု'' တို့နှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း၊ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း၊ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း၊ မခွဲခြားနိုင်ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သူ၊ အုပ်ထိန်းသူ (Custodian) အာဏာနှင့် ပစ္စည်းခြားနားခြင်း ''ယုံမှတ်ဖယ်နှံ'' ဆိုသည့်စကား ''ဖေါက်လွဲဖေါက်ပြန်မှု'' ဆိုသည့်စကား၊ ''ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း''

ဆိုသည့်စကား၊ ပုဒ်မ ၂၂ ထုတ်သတ်ကြီးပုဒ်မ ၂၁၊ အခန်း ၉၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အမှု ၂ မျိုး။ အကတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ၊ ရုံးတော်က ယူဆနိုင်ခွင့် ပုဒ်မ ၄ (၁) အရ "အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု" ပြုသင့်သည့်အမှု၊ မပြုသင့်သည့် အမှုဟု ညွှန်ကြားထားခြင်းမရှိ၊ ရုံးတော်များက ချိန်ဆဆုံးဖြတ်ရန်ကိစ္စ။ သတ္တုနှင့် သက်ဆိုင်သော အခွင့်အရေးပေးခြင်း (M.C.R.) နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ (၁၁) မည်သည့် အမှုမျိုးနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၁၆ နှင့် ပုဒ်မ ၁၁၃၊ မည်သူ့ကိုသာ (P.L.) ပေးနိုင်ခြင်း၊ မည်သည့်အခါ (P.L.) ပေးခြင်းဖြင့် ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန် ပြုခြင်း၊ တရားရုံးများ၏ တာဝန်၊ ပူးပေါင်းကြံစည်ခြင်း အောင်မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြစ်မှကြီး ကျူးလွန် ရာ ရောက်ခြင်း၊ ထုတသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀ ကို မသုံးထိုက်၊ သို့သော် ကိုးကားရှုဖြင့် မှားသွင်းခြင်း မဟုတ်၊ ထုတဝတ်မကင်း ကြံစည်မှု တရားလိုဘက်က တာဝန်၊ ထုတသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂)။ အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၁ (၂)၊ တားမြစ်ချက်၊ ဝန်ကြီးများ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ တရားရုံးတော်တ ချမှတ်သော စီရင်ချက်များနှင့် ခြားနားပုံ။ သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၁၊ ၁၂၄ လျှို့ဝှက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို၊ မည်သည့်အခါ ရုံးတော်များက၊ ဘာဘ်ရွစစ်ဆေးခြင်းမပြုပိုင်။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အကတိလိုက်စားမှု၊ တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေသည် အခြေခံ ဥပဒေကို တစုံတရာမျှ မထိခိုက်မဆန့်ကျင်သောကြောင့် တည်ပြုရပေမည်၊ သို့သော် ၎င်းအက်ဥပဒေမှာ ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ၎င်းအက်ဥပဒေတွင် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အက်ဥပဒေအမှတ် ၁၆ အရ၊ ထည့်သွင်းထားသော ရှင်းလင်းချက်တွင် ဖေါ်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာမျိုးမှာ အလွန် ကျယ်ဝန်းသည်။ ထိုရှင်းလင်းချက်သည်၊ အကတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) (က) (ခ) နှင့် (၇) တွင် ထည့်သွင်းဘတ်နှမလို၊ ဘတ်ရွလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ရှင်းလင်းချက်ကို မထည့်သွင်းဘဲနှင့် ပင်ရှင်းလင်းပြီးသားဖြစ်နေသည်၊ ရှင်းလင်းချက်တွင် ဖေါ်ပြထားသော ပြမှုနှင့် မျက်ကွက်မှုထို့မှာ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်သော် ထုံမှတ်အပ်နှံထားသည့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်ရပေမည်။ နိုင်ငံတော် အချုပ်အချာအာဏာသည် နိုင်ငံသားတို့အပေါ် တွင် တည်ရှိသည်၊ ပြည်လေဘင့်စု ပြန်မာနိုင်ငံတော်၌ "ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" ဟု ခွဲခြားဘွဲ့ရန် မဖြစ်နိုင်၊ နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများကို၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရက၊ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသည်၊ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးမှာ၊ သတ္တုတွင်းများ၏ အုပ်ထိန်းသူ (Custodian) ဟုယူဆရပေမည်။ ပစ္စည်းတခုကို ပေးနိုင်ခြင်း၊ ဝေခွဲနိုင်ခြင်း၊ ငှါးရမ်းနိုင်ခြင်း အာဏာ (Power of Appointment) နှင့် "ပစ္စည်း" (Property) မှာ ခြားနားသည်။ [*Ex parte* Gilchrist, *In Re* Armstrong (1866) L.R. Q.B.D. 521] စီရင်ထုံးကိုလက်ခံသည်။ မြန်မာပြည်အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေတွင် ထည့်သွင်းထားသော၊ ထုံမှတ်အပ်နှံသည်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ၊ ဥပဒေစကားရပ် သက်သက်မဟုတ် [Lakeside v. Simmonds, (1927) A.C. 487 ; N.N. Burjorjee v. K.E., A.I.R. (1935) Ran. 453] တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှု ဆိုသည်မှာ၊ ထုံမှတ် အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်၊ အခြား အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုမျိုးမှာ ထုတသတ်ကြီးတွင်ပါပြီးအမှုမျိုးသာ ဖြစ်ရှိ အမှုသစ်မဟုတ် အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးဥပဒေမရှိလျှင်လည်း ထုတသတ် အတိုင်း စွဲဆိုနိုင်သည်။ "ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း" ဆိုသည့် စကားရပ်ကို၊ ထုတသတ်

ကြီးပုဒ်မ ၂၁ ၌ အတော်ပင် အစုံအလင် ရှင်းလင်း ဖေါ်ပြထားသည်၊ သို့သော် လုတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ ပါလီမန်က ပိုမိုသေချာအောင်၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သော ဝန်ကြီးများကိုလည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု ထည့်သွင်း သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။ အဂဘီ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ အရ ပြည်နယ်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ရာဇသတ်ကြီး အခန်း ၉ တွင်၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှု ၂ မျိုးကိုသာ ထည့်သွင်းခဲ့သည်၊ ပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၉ အထိမှာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကသာ ကျူးလွန်နိုင်သောအမှုမျိုးများဖြစ်ပြီး၊ ပုဒ်မ ၁၇၀ နှင့် ၁၇၁ တို့မှာ သာမညလူက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်သောပြစ်မှုမျာဖြစ်သည်။ အဂဘီလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၅ အထိ၊ တခုခုသောပုဒ်မ နှင့် တရားစွဲဆိုလျင်၊ အဘိုးတန်ပစ္စည်းလက်ဆောင်ရရှိခဲ့ပါက၊ သို့မဟုတ်ဘောင်းဆို ခဲ့ပါက၊ လာဘ်လာဘကို၊ လက်ခံသည်၊ တောင်းဆိုသည်ဟုရှုံးတော်ကယူဆနိုင် ခွင့်ပြုသည်။ ပုဒ်မ ၄ (၁) အရ၊ "အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု" ဟူသော ရာဇဝတ်မှု အသစ်တခုကိုလည်း ထပ်ဆင့် ဖန်တီးပေးပြန်သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အက်ဥပဒေ ၁၆ အရ၊ ရှင်းလင်းချက်တွင် "ဖေါက်ပြန်မှု" သို့တည်းမဟုတ်၊ "ဖေါက်လဲဖေါက်ပြန်" ဆိုသော စကားကို ဖေါ်ပြထားသော်လည်း၊ ဖေါက်ပြန်တိုင်း အဂဘီလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေအရ၊ အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုမဖြစ်နိုင်။ အက်ဥပဒေတွင် အဘယ်ပြုမူချက်ကို ပြုသင့်သည်၊ အဘယ်ပြုမူချက်ကို မပြုသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ပုံ ဆုံးဖြတ်နည်း တစုံတရာညွှန်ကြားထားခြင်း မရှိသည်မှာ မှန်သည်။ သို့အတွက် ဤအမှုမျိုးကို စစ်ဆေးရာတွင်၊ တရားရုံးဘော်များက၊ သူတဦးတယောက်သည် တခုခုသော ပြုမူချက်ကို ပြုကျင့်ခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်အခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ အနေကို၊ ထောက်ထားပြီး၊ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေ၌ သတိတရား ရှေးသူးပြုကာ၊ ယုတ္တိတန်စွာ ဆင်ခြင်စဉ်းစား တတ်သူတဦးသည် စိတ်ကောင်း စေတနာကဲ့ခင်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုမူမည်ကို ချိန်ဆပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။ သတ္တုနှင့် ဆက်ဆိုင်သော အခွင့်အရေးပေးခြင်း (M.C.R.) နည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၄ (၁၁)မှာသတ္တုလုပ်ငန်း လုပ်ရန် ခွင့်ပြုချက်ရသူများနှင့် အစိုးရအကြင်းပွါးမှုမှာသာ သက်ဆိုင်သည့် ပုဒ်မ ဖြစ်သည်။ ၎င်းနည်းဥပဒေအပိုဒ် ၁၆ အရ၊ (C.A.)မရှိလျင် (P.L.)မပေးနိုင်ပေ၊ အပိုဒ် ၁၃ ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ထပ်ဖေါ်ပြထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သို့အတွက် ဦးကျော်မြင့်က (C.A.) မရှိသော အဖော်ကို (P.L.) ပေးရာ၌၊ နည်းဥပဒေကို ကျော်ပြီးပေးခဲ့ခြင်းသည် မျက်မြင်အားဖြင့် ဖေါက်လဲ ဖေါက်ပြန် ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်။ ငြင်းနှင့် အခုန်တော်အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေ နှစ်ရပ်စလုံးတို့တွင် ပါရှိသော အချက် အလက်များကို၊ သုံးသပ်၍ တခုနှင့် တခု ဆန့်ကျင်နေပါမူ၊ ပြေပြစ်အောင် ဥပဒေ ကောက်ယူနိုင်ရန် တရားရုံးများတွင် တာဝန်ရှိသည်။ ပူးပေါင်း ကြံစည်ခြင်းအားဖြင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် မရထိုက်သော (P.L.) ကို၊ ရရှိ၍ အကြံအစည် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့အကြံအစည် အောင်မြင် ထရေြာက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကြံစည်ရံ့မကဲ့ ပြစ်မှုကြီးကိုပင်၊ ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆရမည် ဖြစ်၍၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို၊ မသုံးထိုက်။ [**Mallimogala Venkatramiah, A.I.R. (1938) Madras 130**] သုံးသပ် ဝေဖန်သည်၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို၊ ကိုးကားရံ့မှုနှင့် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုလို၊ သို့သော် ထိုပုဒ်မကို အားထားလျင်၊ ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်သည်ဆိုရာ၌ တကယ်ပင် နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ကိုင်ကြသည်ဆိုသော အချက်ကို

သက်သေ အထောက်အထားနှင့် တရားလိုဘက်က၊ ပြရန်တာဝန်ရှိသည်။ ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်မှု ဆိုသည်မှာ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) အရ၊ အားပေးကူညီမှု တမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၁ (၂) တွင် ပါရှိသော တားမြစ်ချက်မှာ၊ သမတကိုယ်တိုင် မိမိ၏ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သော အချက်အလက်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်မည်။ ဝန်ကြီးများ၌ ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးရမည်၊ သို့သော် ၎င်းတို့ ရေးသားဆုံးဖြတ်ချမှတ်သော အမိန့်များကို တရားရုံးတော်က ချမှတ်သော စီရင်ချက်များနှင့်ကား၊ မနှိုင်းယှဉ်ထိုက်။ တရားရုံးစီရင်ချက်များမှာ ကဲ့သို့ အကိုးအကားနှင့် စုံစုံလင်လင် ရေးသားရန်မလို။ ရွေကဝန်ကြီးတဦးချမှတ်သည့် အမိန့်ကို၊ မဟယ်နိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း၊ လက်ခံရန် မသင့်၊ တရားရုံးများမှာ ကဲ့သို့ ရွေးက ဆုံးဖြတ်ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ထုံးကို အပြဲတစေ လိုက်နာရသော မူကို၊ ဝန်ကြီးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ လိုက်နာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ၊ အခြေ အနေပြောင်းလဲပါက၊ ဝန်ကြီးတဦးသည် ကိုယ်တိုင်ပင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရမည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ပယ်ဖျက်ပြင်ဆင်ရာ၌၊ လုံလောက်သော အကြောင်း ယုတ္တိလည်းရှိရမည်၊ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် ပြုမူခြင်းလည်း ဖြစ်ရမည်။ အတွင်းဝန်ရုံး၏ စာရွက် စာတမ်းများကို၊ တရားရုံးများက စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်း မပြုပိုင်ဆိုသော လျှောက်လဲချက်ကို လက်မခံနိုင်။ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ (Evidence Act) ပုဒ်မ ၁၂၃၊ ၁၂၄ အရ၊ နိုင်ငံတော်နှင့် သက်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက် ထားရမည့် စာရွက် စာတမ်းများ၊ သို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်းများကို တင်သွင်းလျှင် ပြည်သူတို့၏အကျိုးကို ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု ဌာနအကြီးအကဲလုပ်သူက ပြောပြီး၊ မပြဘဲ နေနိုင်ရန် အခွင့် အရေးကိုတောင်းဆိုမှသာ၊ တရားရုံးများက ဘတ်ရှုစစ်ဆေးခြင်းမပြုပိုင်။

ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၂) "ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း" ဆိုသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများနှင့် ပြည်နယ် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များလည်း ပါဝင်ခြင်း ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ .... ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) "အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှု" ဟူသော ရာဇဝတ်မှု အဆစ်တခုကိုလည်း ထပ်ဆင့် စုံစမ်းပေးပြန်ခြင်း ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) (က) (ခ) နှင့် (ဂ) ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ "ဖေါက်လဲ့ ဖေါက်ပြန်မှု" ဆိုသည့်စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်၊ ၎င်းဖေါက်လဲ့ ဖေါက်ပြန်မှုများသည် ရာဇသတ်ကြီးတွင် ပါပြီးသော အမှုများသာ ဖြစ်ခြင်း ၁၄၅

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ "ယုံမှုတ် အပ်နှံမှု" ဆိုသည့်စကား၏ အဓိပ္ပါယ် ၁၄၅

အစိုးရအိမ် ဥပစာ (နှင်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ (၁၉၅၅ ခုနှစ်) ပုဒ်မ ၃၊ နှင်ထုတ်နိုင်သည့်အာဏာ၊ အကျိုးဝင်ရန် အချက်၊ ပုဒ်မ ၆ အရ ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်ထုတ်ပြန်နိုင်သည့် အာဏာနှင့် မသက်ဆိုင်၊

စာမျက်နှာ

ငင်းအာဏာမျိုးကို မည်သည့် တရားဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ် ကန့်သတ်နိုင်ခွင့် မရှိ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အစိုးရအိမ် ဥပစာ (နှင့်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ နှင့် အကျုံးဝင်ရန်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ထံမှ အခွင့် ပြုချက်မရဘဲ၊ အိမ်ငှါးသည် အခြားသူ တဦးဦးအား တဆင့်ငှါးရမ်းမှုသဘောလျှင် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ဥလျောက်ထားခံရသူ အမှတ် ၂ ဖြစ်သူ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်ထောင်စု အာမခံ စံနစ်အဖွဲ့က အချင်းဖြစ် အိမ်ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့် အခါနှိန်၏ နောက်ပိုင်းတွင် တဦးဦးအား လျောက်ထားသူ ဘားမားကိုး (လ်) စတိုး လီမိတက်က အငှါးချထားရှိ ဝင်ရောက် နေထိုင်စေခွင့် ပြုမှသာလျှင် ဤဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် လျောက်ထားသူများက တဆင့် ငှါးရမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ပြည်ထောင်စု အာမခံစံနစ်အဖွဲ့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့် နောက်ကာလတွင် မှုမဟုတ်ဘဲ၊ ဧရှေးအစဉ် အဆက်ကပင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့က ငယ်ယူစဉ် အချိန်ကပင်လျှင် တဆင့် ငှါးဖြစ်သည်။ အဆိုပါအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင်အာဏာပိုင်တဦးဦးက ထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်သည်၊ မခိုင်လုံဟု မည်သည့် တရားရုံးတွင်မှ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိစေရ ဟူ၍ တရားရုံးများအား၊ ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ မူလအခွင့်အရေးများကို ထိပါးခြင်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍အရေးခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ အရ၊ ဤရုံးတော်ကအမှုခေါ် စာချုန်တော် အမိန့် ထုတ်ပြန်နိုင်သည့် အာဏာနှင့် မသက်ဆိုင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤရုံး တော်ရှိ ဤကဲ့သို့သော အာဏာမျိုးကို မည်သည့် တရားဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ် ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။

ဘားမားကိုး (လ်) စတိုးလီမိတက်နှင့်ပြည်ထောင်စုပြန်မှာနိုင်ငံတော်အစိုးရ အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာန၊ အတွင်းဝန် ပါ ၂ .... ၂၁

အမှုခေါ် စာချုန်တော် ထုတ်ပြန်နိုင်သည့် အာဏာ၊ ဝင်းအာဏာမျိုးကို မည်သည့်တရား ဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ်ကန့်သတ်နိုင်ခွင့်မရှိ ၂၁

အမှုခေါ် စာချုန်တော် အမိန့် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမိန့်ကို အမှုခေါ် စာချုန်တော်အမိန့် ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင် အာဏာပေးစာချုန်တော်အမိန့်ဖြင့်သာ ပယ်ဖျက်ရန် ရှိသည်။ ၁၁၆

အမှုခေါ် စာချုန်တော်အမိန့် အသင့်အရှား မှားယွင်းချက် ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံးက အမှု ထမ်းများ၏ ကနဦး လစာငွေများကို တိုးပေးခြင်းသည် အရည်အချင်းအလိုက် တိုးပေးသောငွေ (merit increment) ဟု ယူဆခြင်းသည် အထင်အရှား မှားယွင်းချက်ဖြစ်ခြင်း ၁၂၁

အာဏာပေးစာချုန်တော် အမိန့် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမိန့်ကို အာဏာပေးစာချုန်တော် အမိန့်ဖြင့်သာ ပယ်ဖျက်နိုင်သည်၊ အမှုခေါ် စာချုန်တော်အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင် ၁၁၆

အာဏာတွင်က အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက် မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတွင်ကဖြစ်သော စကားများကို ကောင်းမွန် ခိုင်မာသော အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ညွှန်ကြားချက်များ သာဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်မကောက်ယူရ ၁၆၈

စာမျက်နှာ

အာဏာဘွဲ့က အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက် ရန်ကုန် ဆူးလေစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စည်းကမ်းချက်စကင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ (ခ) သည်၊ ၎င်းညွှန်ကြားချက်မျိုးဟုတ်မဟုတ် ၁၆၈

အားထုတ်မှု နိုင်ငံခြားသို့သွားရာဘဋ္ဌိ လက်ဝတ် လက်စားမျာ်းကို ခေတ္တယူဆောင်ရန် လျှောက်ထားခွင့် တန်ဘိုးကို ယုတ်လျော့ချပြခြင်းသည်၊ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) အရ၊ ပစ္စည်းမျာ်းကို ခွင့်မရှိဘဲ ထုတ်ယူသွားရန် အားထုတ်မှုမဖြစ်နိုင် ၁၂၉

အိမ်ငှါးက အိမ်ခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းကိစ္စ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ က-က အရ၊ အရေးယူရန် လျှောက်လွှာ၊ ၎င်းလျှောက်လွှာမျိုးကို စဉ်းစားရာတွင် အိမ်ခန်းကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ဆည် မစွန့်လွှတ်ဆည်ကို ငှါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က စဉ်းစားရမည့်တာဝန် ၁၃၃

အယူခံရုံးတော်၊ မူလရုံးတော်က ချမှတ်သည့် လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်စေသည့် အမိန့်ကို မည်သည့်အခါ၌ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သင့်ခြင်း ၂၇

အလေရေပျက်မှုတွင် မူလရုံးတော်က လျော်ကြေးငွေ မည်ရွေ့ မည်မျှ ပေးစေဟု ချမှတ်သော အမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်က မည်သည့်အခါ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်အပ်သည်ဟူသောမူ။ ။၎င်းမူကို သုံးသပ်ပြီးမည်ကာမတွာမျှဖြစ်သော လျော်ကြေးငွေမှ၊ ကြီးလေးသော လျော်ကြေးငွေအထိ အလျဉ်းသင့်သလို ပေးဆောင် စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း၊ စံနှုန်းဖြင့်လျော်ကြေးငွေပေးဆောင်စေရမည်ဟူ၍အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ။တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရအပ်နှင်းသောအာဏာ၊ မည်သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သင့်ကြောင်း။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျော်ကြေးငွေ မည်ရွေ့ မည်မျှ ပေးဆောင်သင့်သည်ဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးတော်က အမိန့်ကို အလွယ်တကူ မပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း။ ထို့ရုံးတော်မှ ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် ဖိလာဖြစ်လျင်သော်ငင်း၊ ချမှတ်သော လျော်ကြေးငွေမှာ အဆမတန် များလွန်းပြီး တရားလိုနစ်နာချက်နှင့် အလျဉ်းပင် မကိုက်ညီသော်ငင်း အမှားမှား၊ အယွင်းယွင်း ချမှတ်မှသာလျှင် ထိုအမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်က ဝင်ရောက် စွက်ဖက်အပ်သည်ဟူသောမူမှာ လျော်ကန် သင့်မြတ်သော မူဘရာဖြစ်သည်။ ။၎င်းမူကို သုံးသပ်ပြီး မည်ကာမတွာမျှဖြစ်သော လျော်ကြေးငွေမှ သည်ထက်ပြစ်ဒဏ်အနေဖြင့် ပေးဆောင်စေသော ကြီးလေးသော လျော်ကြေးငွေအထိ အလျဉ်းသင့်သလို ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း။ သို့သော် မည်သည့် အကြောင်းခြင်းဘမျှိုး၌ မည်သို့သော စံနှုန်းဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်စေရမည်ဟူ၍ကား၊ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်ဟု စီရင်ထုံးတရပ်တွင် ချမှတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၊ အပ်နှင်းသော အာဏာ ဘည်၊ ပုဒ်မ ၅ အရ အပ်နှင်းသော အာဏာခံများကို ကြဉ်၍ ကြွင်းကျန်သော အာဏာများသာဖြစ်သဖြင့် သာမန် မှာကြားစာရုံးမှုနှင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း။ အရေးကြီးသော အချက်များတွင် တရားစီရင်ရေး လမ်းကြောင်း အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေသည်ကို ပြန်လည်ပြုပြင် ဖြောင့်မတ်ပေးရန် လိုအပ်သည့် ကိစ္စနှင့် အလားတူ အရေးကြီးသော ကိစ္စမျာ်းတွင်သာ ဝင်ရောက်

စုဂ်ဖကဲသင့်ကြောင်း။ ကျေးဇယူးဝီးနှင့် အယ် (လ်)၊ ကေ၊ ဆိုင်ရာဘူးနိုင်ငူး။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ဂ၁။ ။ဦးစော ပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၂၄၉။ ။မမာမာနှင့်ရဲအုပ်၊ အလုံဌာနာ၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၂၁၄ ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးစောဟန်နှင့် ဦးအုံးခင် ပါ ၄ .... ၂၄

SUPREME COURT.

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. (APPLICANT)

v.

INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON (RESPONDENT).*

†S.C. 1959

Feb. 20.

Income-tax—Revenue Laws—Private International Law—Rule of—Burma Income-tax Act—S. 18 (3D)*—Tinge of extra-territoriality—Income accrued in Burma—Dividends paid out of—Levy of tax on—Validity—Direction made under—To be complied with by company registered in Burma or which has a principal officer in Burma regardless of where payment of dividend took place—Means of enforcing such direction—In what case not complied with—Letter written by Income-tax Officer to company conveying his view—Amounts to order—S.* 43*—Agent—Notice and opportunity to be given to—Unwilling agent—Order against—Appeal—S.* 2 (12) (b)*—Principal Officer—person to be treated as—Only after service of notice—Purpose of notice—What amounts to waiver of notice—Term "connected" in—Meaning of—S.* 61*—Who only can represent assessee—S.* 4 *A* (c)*—Residence of company—Relevancy of—S.* 42 (3)*—Limitation placed by—S.* 30*—To determine whether appeal lies* (Obiter).

It is the rule of Private International Law that the revenue laws of one country will not be enforced by the Courts of another country.

Governor-General v. *Raleigh Investment Co.*, A.I.R. (1944) (F.C.) 51 at 60, referred to.

It may be accepted as a general principle that "states can legislate effectively only for their own territories".

Croft v. *Dunphy*, (1933) A.C. 156 at 162; *Forbes* v. *Attorney-General of Manitoba*, (1937) A.C. 260 at 272, referred to.

S. 18 (3*D*) of the Burma Income-Tax Act as it stands has a tinge of extra-territoriality.

> "A Legislature which passes a law having extra-territorial operation may find that what has been enacted cannot be directly enforced, but the Act is not invalid on that account and the Courts of the country must enforce the law with the machinery available to them".

British Columbia Railway Co., Ltd. v. *The King*, (1946) A.C. 527 at 542, referred to.

---

* Civil Misc. Application No. 38 of 1957.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U BO GYI, J. and U AUNG TBA GYAW, J.

S.C.
1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD.
v.
INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

The Income-tax Act attempts to be self-contained and the task of collecting super-tax from shareholders, resident and non-resident alike, is placed upon the company.

It is irrefutable that income accrued in Burma can be taxed and it is within the competence of the legislature to make provisions for its collection. The direction under section 18 (3*D*) would have to be complied with by a company registered in Burma or a company which has a principal officer in Burma, irrespective of the consideration as to where the payment of dividend took place; and such a direction may be enforced by declaring the company an assessee in default under s. 18 (7).

Since levy of tax on dividends paid out of income accrued in Burma is valid, the Income-Tax Officer is therefore under a duty to attempt collecting what is due and his order directing the company to deposit what should have been deducted as super-tax, cannot be said to be in excess of his powers. It is only when the direction is not complied with that the Income-Tax Officer will have to seek recourse to machinery provided by s. 58 (2) which enables the Income-Tax Officer to make a direct assessment on the shareholder himself.

In the case of a company registered outside Burma and where no principal officer *de facto* under s. 2 (12) (*a*) or *de jure* under s. 2 (12) (*b*) resides in Burma, the direction under s. 18 (3*D*) might not be complied with on the ground that laws enacted by a country primarily apply to residents in the country and its nationals abroad.

The term "agent" is comprehensively explained in s. 43. An agent, if he is to be treated as such, has not only to be given specific notice, but also has to be given an opportunity of showing that he is not liable to be so treated.

An order against an unwilling agent is appealable.

Gokuldas Chunilal v. *Income-Tax Commissioner*, A.I.R. (1952) Nag. 152, referred to.

S. 2 (12) (*b*) says that any person "connected" with the company may be treated by the Income-Tax Officer as the Principal Officer but this can only be done after service of notice.

If "connected" were to be taken in its loose meaning, a lawyer, a mere shareholder or even someone who provides an address for a company might be pounced upon and saddled with the liabilities of a Principal Officer. The connection must be real and substantial. The very requirement of a notice is to enable the person named to repudiate his liability as in the case of an Agent under s. 43. But conduct on his part, such as submitting returns voluntarily on behalf of a non-resident principal may amount to waiver of notice.

Jadavji Narshidas v. *Commissioner of Income-Tax*, A.I.R. (1957) Bom. 23, referred to.

It is not everybody who can represent the assessee, for s. 61 limits authorised representatives to relatives, lawyers, accountants and income-tax practitioners.

S. 4A (*c*) of the Burma Income-Tax Act defines a company as "resident" if its income arising in Burma exceeds its income arising outside Burma, but the company's residence is pertinent only for assessing the company itself.

The case of shareholder's dividend is governed by the Explanation to s. 4 which limits the taxable dividend to the extent which has been paid out of profits subjected to income-tax in Burma. Even in the case of a business of which all the operations are not carried out in Burma, a similar limitation is placed by s. 42 (3).

Obiter.—A superficial reading of s. 30 might give rise to the impression that no provision exists for appeals against orders made under s. 18 (3*D*). It seems that in deciding whether an appeal lies s. 30 would have to be read, for example, with s. 2 (2) which defines an assessee as a person by whom income-tax or any sum of money is payable under the Act.

C. C. Khoo for the applicant.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U MYINT THEIN, C.J.—The applicant, the Thabawleik Tin Dredging Company, is a company incorporated in Malaya and which now is in voluntary liquidation. Part of its income accrued in Burma where mines were worked and, as is to be expected, the Income-tax authorities in Burma have endeavoured to collect income-tax as well as super-tax leviable on the profits.

Now, the statute which governs the levy of income-tax in Burma is the same Act which was originally the Indian Income-Tax Act of 1922, and from its promulgation attempts had been made to levy tax in respect of income derived from India. Though clearly the intention was to tax all income from Indian sources, the revenue authorities suffered a set-back with the judgment passed in the *Commissioner of Income-tax, Bombay* v. *Major Goldie* (1). Major Goldie, who did not reside in India at the time he was assessed, successfully sought a refund of assessment on dividends paid in England by companies doing business in British India but registered in London, with head offices in London. The reasons given by Beaumount, C.J. were:

> "The companies themselves have paid income-tax in respect of income which accrues or arises in India, but the dividends which these companies pay to the assessee who is resident in England, are simply a debt payable by an English

(1) (1931) I.L.R. 55 Bom. 734 at 737.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

debtor to an English creditor, and the source from which the debtor obtains the money from which he pays is irrelevant. It seems to me clear that these dividends are not those which accrues or arises in British India and they are plainly not received in British India."

In 1939 the Act was amended comprehensively to meet the situation. Under section 4 "income accruing or arising or deemed to accrue or arise in India" became taxable under the amendments. A distinction was drawn between persons resident in India and not resident in India, and in respect of non-residents section 42(1) was amended to enable tax to be levied on all income profits or gains accruing or arising directly or indirectly through or from any business connection in British India, property in British India or through or from any asset or source of income in British India. To cover the case of dividends paid outside British India, provision was made in explanation 3 to sub-section (1) of section 4—

> "that a dividend paid without British India shall be deemed to be income accruing and arising in British India to the extent to which it has been paid out of profits subjected to income-tax in British India."

Burma had separated from India in 1937 and the amendments of 1939 made in India had no effect on her Income-tax Act which remained substantially the same as enacted in 1922 and which had remained in force under section 148 of the Government of Burma Act 1935. The war years intervened and it was not until 1946 that she could incorporate the kind of amendments to the Act that had been made in India. Since then there has been further amendments to the Act both in India and in Burma and it is irrefutable now that it is well within the competence of sovereign legislatures to enact laws for the imposition of tax on income accruing or arising in their countries; but there may be difficulty in its collection when dividends are paid outside the country to shareholders who are not

residents of the country levying the tax. As pointed out by Spens, C.J. in *Governor-General* v. *Raleigh Investment Co.* (1), it is a well established rule of Private International Law that the revenue laws of one country will not be enforced by the Courts of another country. In the circumstances the Income-tax Act attempts to be self-contained and the task of collecting super-tax from shareholders, resident and non resident alike, is placed upon the company. The relevant section—section 18(3*D*) as it stands today in India as enacted by Act 25 of 1953 reads:

> "The principal officer of an Indian company or a company which has made effective arrangements as may be prescribed for the deduction of super-tax from dividend shall, at the time of paying any dividend to a shareholder whom the principal officer has no reason to believe to be a resident in the taxable territories, deduct super-tax on the amount of such dividend . . ."

In the Burma Act, the sub-section in its present form was enacted by Act 29 of 1954 and is deemed to have retrospective effect as from 1st October 1953. It reads:

> "The principal officer of a company shall, at the time of paying any dividend to a shareholder whom the principal officer has no reason to believe to be resident in the Union of Burma, deduct super-tax on the amount of such dividend . . ."

It will be noticed that the approach is different. The insertion of the words "an Indian company", which is defined in section 2(7*A*) of the Indian Act, makes it clear that no foreign company is meant to be called upon to deduct super-tax from dividends paid outside India, unless of course, effective arrangements had been made. The wording of the Burma Act is more ambitious and the Income Tax authorities in Burma maintain that they can call upon any company to which the Act applies, to deduct

(1) A.I.R. (1944) (F.C.) 51 at 60.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

super-tax irrespective of whether payment of dividend is made in Burma or outside Burma.

We have to examine the correctness of this proposition and in doing so we must set out what had happened in this case. As we have stated earlier, the applicant company is not a company registered in Burma but it is one which the Financial Commissioner has declared under section 2(*6*) to be a company for the purposes of this Act.

Messrs. Allan Charlesworth & Co., a firm of Accountants in Rangoon, describe themselves as the " Authorised Tax Agent " of the applicant company. This is by no means a technical term but it only means that they act under a special power of attorney in respect of each individual case to deal with " all matters relating to income-tax assessments in Burma, including particularly, the signing of Income Tax Returns, Appeals, etc., and the granting of receipts for any refunds which may become due ". It is not everybody who can represent the assessee, for section 61 limits authorised representatives to relatives, lawyers, accountants and Income Tax practitioners.

Payment of dividend was made by the applicant company in Malaya and in Australia on the 26th March 1954. The law as it stood then enabled an Income Tax Officer to issue an order in writing for deduction of super-tax by the Principal Officer. It is not in dispute that no such demand was made. However, early in 1955 the Income Tax Officer, Companies Circle, called in Mr. Tyrwhitt-Drake, Resident Partner of Messrs. Allan Charlesworth and asked for information regarding payment of dividends on 25th March 1954. Full information was given, though given under protest. It is evident that the Income Tax Officer maintained that the Principal Officer should have deducted super-tax under section 18(3*D*) in respect of these dividends, for Messrs. Allan Charlesworth's letter dated the 10th June 1955 stressed (*a*) that payment was made outside Burma, (*b*) that the principal officer of the company

could not have foreseen that the amended Act would be promulgated on 4th April 1954 with retrospective effect as from 1st October 1953, and (*c*) that section 18(3*D*) could not be invoked, there being no principal officer of the company resident in Burma.

By a letter dated the 17th January 1957 the Income Tax Officer conveyed his orders to the Company through Mr. Tyrwhitt-Drake. In this it was stated:

> "If the Principal Officer was not aware of the provision of law, he got notice of it on 8th April 1954 and he should have recovered the super-tax which he omitted to do so on 26th March 1954."

It must be noted that the 8th April 1954 was the date on which the Act was promulgated, and the Income Tax Officer's contention in reality is that the Principal Officer must be deemed to have known of the change in law.

In reply to the second contention the finding was:

> "It is the view of this Department that the Act applies to any person who is a Principal Officer whether that person is within the territory of the Union of Burma, or not."

The communication ends with the following two paragraphs:—

> "In view of the above, I hold that the company is liable to deduct super-tax under section 18 (3*D*) on the dividends declared on the 26th March 1954. I therefore request you to advise the Company to pay the super-tax due on the said dividend without further delay. I enclose a statement showing the amount of super-tax payable and a chalan for the said amount.
>
> You are also requested to file list of dividends subsequently declared by the company and to state if super-tax were deducted on such dividends."

Now, defiance of such an order, if it can be enforced, would be punishable under section 51(*a*); or section 18(7) may be invoked under which the Company may be deemed to be an assessee in default, with all its consequences.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIMBER DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

In these circumstances, the company on the 14th January 1957 paid in under protest the sum of K 1,41,176·34 being the super-tax demanded on the dividends declared on 26th March 1954 and a further sum of K 84,705.84 was paid in respect of interim dividends Nos. 28, 29 and 30 distributed on the 25th March 1955, 23rd September 1955 and 28th September 1956 respectively.

Messrs. Allan Charlesworth & Co., then moved the Commissioner of Income Tax requesting him to exercise his revisional powers under section 33. The reply dated the 11th April 1957 that they received was that the letter of the Income Tax Officer, Companies Circle, dated 17th January 1957 was " in no sense any order attracting revisional action under section 33 . . . . ." The Commissioner's order is not under review before us and, in any case, action under section 33 is discretionary.

On the 18th April 1957 the application for directions in the nature of certiorari was filed before this Court. At the same time appeals were filed before the Assistant Commissioner of Income Tax but they were not even admitted, the Assistant Commissioner holding that section 30 made no provision for appeals against orders made under section 18(3*D*). It is true that section 30 makes specific mention of sections 18(3*A*), (3*B*) and (3*C*) but not of (3*D*) and thus a superficial reading of section 30 might give rise to the impression that no provision exists for appeals against orders made under section 18(3*D*).

The matter was taken up to the Appellate Tribunal and here the applicants contended that they were assessees " denying their liability to be assessed " and as such, competent to appeal under section 30(1). The relevant observation on this aspect made by the Appellate Tribunal runs:

> " In other words the person liable to be assessed to super-tax is the shareholder and not the appellant. Consequently the person who is entitled to deny this liability to be assessed

> is the shareholder and not the appellant. As the appellant was not called upon to pay the super-tax but was charged with the duty of collecting super-tax for the Government by deducting it from dividends payable to shareholders, all that appellant could do by way of protest, if it was so advised, was to deny its liability to make such a deduction."

It seems to us that in deciding whether an appeal lies section 30 would have to be read, for example, with section 2(2) which defines an assessee as a person by whom income-tax or any sum of money is payable under the Act, and section 18(7) which deems the company "an assessee in default" if no deduction is made as directed. However, the order of the Appellate Tribunal is not under review before us.

The question before us is whether section 18(3*D*) could be invoked in the circumstances prevailing in the case and, if in doing so, the Income Tax Officer was acting within his competence in asking the company to make the deduction.

It will be convenient if we deal first with the objection taken by the learned Government Advocate that the order passed by the Income-Tax Officer, Companies Circle, is not a judicial or a quasi-judicial order but merely an administrative one. It is apparent that he is endorsing the view taken by the Commissioner and he relies upon *S. K. Dutt, Income-Tax Officer* v. *Anglo-India Jute Mills Co., Ltd.* (1) where Chakravarti, J. made observations to that effect but the learned Judge qualified his remarks by adding:

> "This matter was not argued before us and it would, therefore, not be right for me to express my final opinion or interfere with the order made by the learned Judge."

We have quoted the relevant portions of the Income Tax Officer's letter and we feel that what was conveyed

(1) (1957) A.I.R. Cal. 515 at 520.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

in the form of a letter, couched in polite official phraseology, was nevertheless an order, because the Income-Tax Officer made the position clear by saying:

> "I hold the company is liable to deduct super-tax under section 18(3D) on the dividends declared on the 26th March 1954."

He also enclosed the chalan in triplicate, duly filled in, for the sum to be deposited. Further, the difference betwen the Calcutta case and the case before us is, no deposit had been made in the Calcutta case. But even so, the order directing payment was quashed.

There was some confusion in the submissions made before us. Learned counsel for the applicant argued that Allan Charlesworth could not be deemed to be the Principal Officer of the company because of section 1(12) which enacts that a " principal officer " could only be the Secretary, Treasurer, Manager or Agent of the company or any person connected with the company upon whom the Income Tax Officer had served a notice of his intention of treating him as the principal officer, thereof. It is common ground that no such notice had been served but it is contended by the learned Government Advocate that a Tax Agent must be an agent. We think the submission is open to question for the term " agent " is comprehensively explained in section 43. An agent, if he is to be treated as such, has not only to be given specific notice, but also has to be given an opportunity of showing that he is not liable to be so treated. Messrs. Allan Charlesworth was neither served with notice nor given any opportunity.

The learned Government Advocate suggested that Messrs. Allan Charlesworth were treated as Principal Officer by the Income-Tax Officer under section 2(12)(*b*). We note that section 2(12)(*b*) says any person "connected" with the company may be treated by the Income-Tax Officer as the Principal Officer but this can only be done

after service of notice. No such notice was given, and further it is open to argument whether Messrs. Allan Charlesworth can really be said to be " connected " with the company because they represent the company in individual tax cases. If " connected " were to be taken in its loose meaning, a lawyer, a mere shareholder or even someone who provides an address for a company might be pounced upon and saddled with the liabilities of a Principal Officer. To us it appears that the connection must be real and substantial. The very requirement of a notice is to enable the person named to repudiate his liability as in the case of an Agent under section 43. But conduct on his part, such as submitting returns voluntarily on behalf of a non-resident principal may amount to waiver of notice. See *Jadavji Narshidas* v. *Commissioner of Income-Tax, Bombay* (1). An order against an unwilling Agent is appealable. See *Gokuldas Chunilal* v. *Income-Tax Commissioner* (2).

The question of a Principal Officer resident in Burma, however, does not arise, for the Income-Tax Officer in his letter of the 17th January 1957, in reply to Messrs. Allan Charlesworth's contention that there was no Principal Officer resident in Burma, did not refute it but said:

> " It is the view of this department that the Act applies to any person who is a Principal Officer whether this person is within the territory of the Union of Burma or not."

Thus, we must approach this case as one in which Messrs. Allan Charlesworth are not involved as the Principal Officer of the Company but that it is the Principal Officer resident abroad who had been ordered to make the deduction. In fact the application before us is by the company itself.

The main submission of learned Counsel for the applicant company is, section 18(3*D*) is not meant to be

(1) A.I.R. (1957) Bom. 23. (2) A.I.R. (1952) Nag. 152.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

applied to payment of dividends outside Burma. He contends that if the principal officer who is resident abroad does not make the deduction and does not deposit what should have been deducted as ordered by the Income-Tax Officer, the latter has no means of enforcing it under the Act which cannot apply beyond the territories of Burma. He says that the corresponding Indian Act makes it clear that it is only the principal officer of Indian companies and companies with which India has made effective arrangements that would be bound to make the deduction. He says further that even if the Burmese Act puts no specific limitation, the application of section 18 (3*D*) would have to be confined to the territorial limits of Burma.

We have observed already that it is irrefutable that income accrued in Burma can be taxed, and it is within the competence of the legislature to make provision for its collection. The direction under section 18(3*D*) would have to be complied with by a company registered in Burma or a company which has a principal officer in Burma, irrespective of the consideration as to where the payment of dividend took place; and such direction may be enforced by declaring the company an assessee in default under section 18(7). The remedy perhaps is drastic since tax on dividends is tax on the income of individual shareholders and not on the company, which itself is taxed as a separate entity and not as agent for the shareholders. But nevertheless it is a liability imposed to meet special cases.

In the case of a company registered outside Burma and where no principal officer *de facto* under section 2(12)(*a*) or *de jure* under section 2(12)(*b*) resides in Burma, the direction under section 18(3*D*) might not be complied with on the ground that laws enacted by a country primarily apply to residents in the country and its nationals abroad. We have already quoted the observation of

Spens, C.J. that the revenue laws of one country will not be enforced by another, and it may be accepted as a general principle that " states can legislate effectively only for their own territories "—*Croft* v. *Dunphy* (1). " The revenue laws of a country are addressed to the inhabitants of that country and are ineffectual to reach or affect persons beyond its borders "—*Forbes* v. *Attorney-General of Manitoba* (2). And thus the indemnity guaranteed under section 65 of the Income-Tax Act to cover such deduction will be of no avail to the company if the shareholders were to sue for the full amount of his dividends in a foreign Court.

Section 18(3D), as it stands, has the tinge of extra-territoriality, an aspect which has undergone a series of judicial decisions in the highest Courts of the British Commonwealth countries and the position is succinctly stated in *British Columbia Railway Co., Ltd.* v. *The King* (3) thus:

> " A Legislature which passes a law having extra-territorial operation may find that what has been enacted cannot be directly enforced, but the Act is not invalid on that account and the Courts of the country must enforce the law with the machinery available to them."

With this observation we respectfully agree and since levy of tax on dividends paid out of income accrued in Burma is valid, the Income-Tax Officer is even under a duty to attempt collecting what is due and his order directing the company to deposit what should have been deducted as super-tax, cannot be said to be in excess of his powers. It is only when the direction is not complied with that the Income-Tax Officer will have to seek re-course to other machinery provided by the Income-Tax Act. Such machinery is provided by section 58(2) which

(1) (1933) A.C. 156 at 162. (2) (1937) A.C. 260 at 272.
(3) (1946) A C. 527 at 542.

S.C. 1959

THABAWLEIK TIN DREDGING LTD. v. INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

enables the Income-Tax Officer to make a direct assessment on the shareholder himself.

In this case, however, the company having deposited the sum, the Income-Tax Officer is spared the cumbrous procedure of direct assessment of the individual shareholders who are outside Burma. We appreciate that the deposit was made under protest and it may even be that by declining to interfere with the order of the Income-Tax Officer we are embarrassing the company in their dealings with the shareholders or, as the learned counsel for the company puts it, we may even be penalising the company for their ready compliance with an order which needed no compliance. But, on the other hand, it cannot be denied that super-tax is payable on these dividends, and these having been paid, we feel that interference on our part is not called for.

We would, however, like to make two observations. The first is, our endorsement of the sentiments of Lord Sumner who said that the way of the tax payer is hard and that the legislature does not go out of its way to make it easier. We would therefore enjoin upon the Income-Tax authorities to keep strictly within the Act. The second is, there seems to be basis for the company's contention that they have been over-assessed in respect of their dividends which were not confined to profits which accrued in Burma. The Income-Tax Officer in his affidavit justifies his assessment on the entire dividend by recourse to Explanation 3 of section 4 and to section 4A(*c*). The latter section defines a company as "resident" if its income arising in Burma exceeds its income arising outside Burma. This is not disputed but the company's residence is pertinent only for assessing the company itself. The case of the shareholder's dividend is governed by the Explanation to section 4 which limits the taxable dividend to the extent which has been paid out of profits subjected to income-tax in Burma. Even in the case of a business of

which all the operations are not carried out in Burma, a similar limitation is placed by section 42 (3). If, as the company contends, part of the dividends were paid out of profits accrued outside Burma, then it appears to us that this portion should be kept out of the calculation, and any excess payment made should be refunded. We would suggest also that if there is to be any refund, such refund might be made to the company itself, instead of forcing shareholders not resident in Burma to make individual applications for refund under section 48 of the Act, as suggested by the Commissioner of Income-Tax in his order.

The application is dismissed. There will be no order as to costs.

SUPREME COURT.

† S.C.
1959
Feb. 27.

U TUN ?E (APPLICANT)

v.

U MAUNG TIN AND FOUR OTHERS (RESPONDENTS).*

Urban Rent Control Act, s. 11 (d)—*Only tests under—S.* 22—*In application under—Doctrine of* res judicata *cannot be invoked—S.* 23—*Enables Judge to follow procedure laid down for trial of regular suits only.*

In an application under s. 11 (*d*) of the Urban Rent Control Act the only tests are (1) whether the owner intends to build and (2) whether he has the means to build.

S. 23 of the Urban Rent Control Act enables the Judge to follow the procedure laid down for trial of regular suits, but not to convert the reference into a regular suit.

Dutt for the applicant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondents.

U MYINT THEIN, C.J.—The orders of the Subdivisional Judge, Bassein, must be quashed.

A reference under section 22 of the Urban Rent Control Act was made to him by the applicant who was dissatisfied with the order passed by the Rent Controller refusing him a permit to sue the tenant for ejectment.

Section 23 of the Act enables the judge to follow the procedure laid down for trial of regular suits. He interpreted it to mean that he could convert the reference into a regular suit, and actually did so by entering the application into his file of regular cases. He should have realized that what he is allowed to do is to follow the *procedure* of a regular suit.

Having converted the reference into a regular suit he proceeded to hold that the finding of the Rent Controller,

* Civil Misc. Application No. 151 of 1958.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON, and U BO GYI, JJ.

who exercised quasi-judicial jurisdiction, prevented him from trying the issue again because of the doctrine of *res judicata*.

in the first place, if the reference is convertible into a regular suit, the judge should have considered what valuation he would place on the suit and what Court fees he should insist upon. Secondly, he should have realized that, if his extraordinary invocation of the doctrine of *res judicata* is permissible, there would be no meaning to section 22. Every reference would be similarly barred.

His preliminary order dated the 3rd September 1958 is quashed and he is directed to restore the application to his register of miscellaneous cases. Secondly, his final order dated the 21st October 1958 is also quashed and he is directed to deal with the application according to law. For his information, we must emphasise that the sole question for a reference judge to decide is, whether the applicant really means to put up a building on his land. The fact that he had tried to sell it is of no great importance. It may well be that because he could not sell it, he wants to put up a building which would fetch him more than the paltry K 6 a month that he now gets from the tenant. The original application falls under section 11(*d*) of the Act and we have repeatedly ruled that under this section the only tests are (1) whether the owner intends to build and (2) whether he has the means to build.

The respondents will pay the costs of the application. Advocate fees K 51.

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

†၁၉၅၉

ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ ရက်။

မောင်အောင်စိ (အယူခံတရားလို)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (အယူခံတရားခံ)*

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရက အယူခံဝင်ရာတွင် တရားလွှတ်တော်က လိုက်နာအပ်သည်မူ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလတရားရုံးတော်က တရားသေလွှတ်သည့်အမိန့်ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ၊ အယူခံဝင်ရာတွင် တရားလွှတ်တော် လိုက်နာအပ်သည့်မူတရပ်မှ မူလရုံးတော်နှင့် တရားလွှတ်တော်တို့ သက်သေခံချက်များကို အသီးသီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာ၌ သဘော ကဲလွဲရုံမျှဖြင့် မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ရန်အတွက် အကြောင်းမလုံလောက်သေးပေ။ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ဘို့ရန် မလွှဲမရှောင်သာသည့် အကြောင်းများ ရှိရပေမည်ဟူသည့် မူပင်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်။ ။ဦးအောင်မင်း (၁) နှင့် ဦးအောင်မင်း (၂)။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။အစိုးရလွှတ်တော် ရွှေနေကြီး ဦးလှမောင်။

တရားဝန်ကြီးဦးဘိုကြီး။ ။ဤအမှုတွင် အထူး သတင်းထောက်လှမ်းရေးဌာန၊ ရဲအုပ်၊ ယခု ဒုအယူခံတရားလို မောင်အောင်စီအား၊ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဂ) (၂) အရ တရားစွဲ တင်ပို့သည်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အလှေပိုင်း နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တရားသေလွှတ်သည်ကို နိုင်ငံတော် အစိုးရ အယူခံရာတွင် တရားလွှတ်တော်က မောင်အောင်စီအား ယင်းပုဒ်မအရ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၄ လ ကျခံစေခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့သော မူလ တရားရုံးတော် တရားသေလွှတ်သည့်အမိန့်ကို နိုင်ငံတော် အစိုးရက ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ၊ အယူခံဝင်ရာတွင် တရားလွှတ်တော် လိုက်နာအပ်သည့် မူတရပ်မှာ မူလရုံးတော်နှင့် တရားလွှတ်တော်တို့ သက်သေခံချက်များကို အသီးသီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာ၌ သဘော ကဲလွဲကြရုံမျှဖြင့် မူလရုံးအမိန့်ကို

* ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၉။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာဒကျော်တို့ ရွှေမှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးက အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပယ်ဖျက်ရန်အတွက် အကြောင်း မလုံလောက်သေးပေ။ ဝင်ငွေကျ စွက်ဖက်ဘို့ရန် မလွဲမရှောင်သာသည့် အကြောင်းများ ရှိရပေမည် ဟူသည့် မူပင်ဖြစ်သည်။ ဤမူကို နှလုံးသွင်းကာ ယခု အယူခံမှုကို ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

၁၉၅၉

မောင်အောင်စိန်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်။

အမှုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို တရားလွှတ်တော်၏ အမိန့်တွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖေါ်ပြထားသည်ဖြစ်၍၊ နောက်ထပ်တဖန် အသေးစိတ် ဖေါ်ပြရန် မလိုတော့ချေ။ အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အယူခံတရားလိုအား ၎င်း၏ အထက်အရာရှိ ရဲမှူး ဦးမောင်မောင်က ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၉ လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၂၇၃ နေ၊ အိန္ဒိယတိုင်းသားမျာဒ္ဒ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှိ-မရှိ သွားရောက် စုံစမ်းရန် စေခိုင်းသည်တွင် အယူခံတရားလိုသည်၊ ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးပြီး ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရား (လိုပြ ၃) ထံမှ ငွေနှစ်ထောင်တောင်း၍ ထိုငွေ မပေးလျှင် ပြည်နှင်ဒဏ် ခတ်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု ပြောကြားလေသည်။ နောက်တနေ့၌ အယူခံတရားလိုသည် ထိုအိမ်သို့ တဖန်သွားပြီး ငွေတောင်းပြန်ရာ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရားက မရှိဆင်းရဲသဖြင့် ထိုမျှလောက်သောငွေကို ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပါဟု ပြောသည်တွင် ငွေငါးရာကို လက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း။ လူကြီးလူကောင်း တယောက်ထံမှ ထောက်ခံစာကိုလည်း ရယူထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီးလျှင်၊ နောက်တနေ့၌ ထိုငွေယူရန်အတွက် မိမိလာမည်ဖြစ်ကြောင်း မှာထားခဲ့လေသည်။ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရားသည်၊ထိုစဉ်အခါက စ-စ-စ အဖွဲ့တွင်အမှုထမ်းရွက်နေသူ ဦးထွန်းတင်ထံမှ ထောက်ခံစာတောင်းပြီး အယူခံ ဟရားလို လာရောက်သောအခါ၌ ထိုစာကိုပြ၏။ အယူခံတရားလိုက ထိုထောက်ခံစာမျှဖြင့် မလုံလောက်၊ မိမိတောင်းဆိုသောငွေကို နောက်နေ့ ညနေ မိမိလာရောက်သည့်အခါ၊ အဆင်သင့် ပေးနိုင်ရန် အတွက် ငွာထားရမည်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရားသည်၊ ဦးထွန်းတင်ထံ သွားရောက် တိုင်ကြားရာ၊ ဦးထွန်းတင်က စ-စ-စ ရုံးသို့ အကြောင်းကြားသဖြင့် စ-စ-စ ရုံးကတဖန် ရန်ကုန် ရဲမင်းကြီး ရုံးသို့ အကြောင်းကြားလေသည်။ ရဲမင်းကြီး အမိန့်အရ ရဲမှူး ဦးစံထွန်း (လိုပြ ၁) က ထုတန်ငွေစက္ကူ ၃ ချပ်ကို နံပါတ်များ ရေးကူး၍ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရား လက်သို့ ပေးအပ်ပြီး အယူခံ တရားလိုအလာကိုအိမ်ရှေ့ခန်း၌ စောင့်နေစေ၍ မိမိနှင့် သက်သေ ဦးစံထွန်း (လိုပြ ၅)၊ ကိုထွန်းသိန်း (လိုပြ ၆) တို့မှာမူ၊ အိမ်အတွင်းခန်းတခု၌ ပုန်းအောင်းနေကြလေသည်။ ခဏအကြာတွင် အယူခံတရားလို ရောက်လာပြီး ငွေတောင်းရာ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရားက ထိုထုတန်ငွေစက္ကူ ၃ ချပ် ထုတ်ပေးသည်တွင် မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေငါးရာမျှသာဖြင့် စိတ်ဆိုး၍ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ကေ၊ ဘီ၊ ဘီဟာရားက ကျန်ငွေကို နောက်နေ့မှ ပေးပါမည်ဟု ဂတိပေးသည့်အခါမှ အယူခံတရားလိုသည်၊ ထိုငွေစက္ကူ ၃ ချပ်ကို ကောက်ယူ၍ မိမိ၏ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ ထည့်သွင်းပြီး အိမ်မှထွက်ခွာမည်

၁၉၅၉

မောင်အောင်စိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်။

အပြုတွင် ရဲမှူး ဦးစံထွန်းနှင့် သက်သေများ ထွက်လာပြီး၊ တရားခံအား ရှာဖွေရာ ၎င်း၏ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်တွင်း၌ ထိုငွေကို တွေ့ရှိကြကြောင်း ၃ ချပ်ကို တွေ့ရှိကြလေသည်။

အထက်၌ ဖေါ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အယူခံ တရားလို၏ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ထုတန် ငွေစက္ကူ ၃ ချပ် တွေ့ရှိသည်ကို ရဲမှူး ဦးပဉ္စင်း ရှာဖွေရာပါ သက်သေ ဦးစံထွန်း၊ ငွေပေးရသူ ကော၊ ဘီ၊ ဘီဟားရား၊ ၎င်းနှင့်အတူနေကြသူ အေ၊ ဘီဟားရား၊ ဘီ၊ ဒီ၊ကစ်ဝဲ (၄) တို့က တသံတည်းထွက်ဆိုကြကြောင်း လေသည်။ အယူခံတရားလိုကလည်း ထိုအချိန်၌ ကေး ဘီ၊ ဘီဟားရားက မိမိအား ထိုငွေစက္ကူ ၃ ချပ် ပေးသည်ကို မငြင်းဆိုခဲ့။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စစ်ဆေးရန်အတွက် လာသည်ကို ရာတန်ငွေစက္ကူ ထုတ်ပေးရာတွင် မိမိက ထိုငွေစက္ကူများကို စားပွဲပေါ် သို့ ပစ်ချလိုက်သည့်အခါ ရဲမှူးဦးစံထွန်းနှင့် သက်သေများ ပေါ် လာပြီး ထိုငွေစက္ကူများကို သိမ်းဆည်းကြောင်းနှင့် ထုခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ မှာပင် ရဲမှူး ဦးစံထွန်း ရေးမှတ်သော ရှာဖွေပုံစံ၌၊ အယူခံ တရားလို၏ ရှပ်အင်္ကျီ အတွင်းမှ ရာတန် ငွေစက္ကူ ၃ ချပ် တွေ့ရှိကြောင်းကို ရေးမှတ် ဖေါ်ပြထားသည်သာမက အယူခံ တရားလိုကလည်း၊ ထို ရှာဖွေပုံစံ၌ လက်မှတ်ရေးထိုးလေသည်။ ၎င်းသည် မသိနားမလည်သော သာမန် အရပ်သားတယောက် မဟုတ်။ အထူးသတင်းထောက် လှမ်းရေးဌာန ရဲအုပ်ဖြစ်၍ အယောင်ယောင်အမှားမှား ရှာဖွေ ပုံစံကို လက်မှတ် ထိုးမိသည် မဖြစ်ဝန်ရာ။

အယူခံ တရားလို ထူသော သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို တရား လွှတ်တော် စီရင်ချက်၌ သေချာကျနစွာ အကြောင်းယုတ္တိနှင့်တကွ သုံးသပ်ဖေန် ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထွက်ဆိုသော အက်ခိုက်ဇီ (ခ)ပြ ၄) နှင့် အယ်ဘါစမ်း (ခ)ပြ ၅) တို့၏ သက်သေခံချက်များမှာ ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိလှချေ။ အရပ်လူကြီး အစ်စမိုင်အင် (ခ)ပြ ၃) မှာလည်း ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မသိချေ။ ရဲမှူး ဦးမောင်မောင် (ခ)ပြ ၂) သည် အယူခံတရားလို အား၊ ကော၊ ဘီ၊ ဘီဟားရားအိမ်ရှိ နိုင်ငံခြားသားများကို စစ်ဆေးရန် စေခိုင်းသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် အယူခံ တရားလိုသည် ငွေကိုလည်းကောင်း၊ ထောက်ခံစာကိုလည်း တောင်းသည်ကိုဆောက်သော် ယင်းသို့ စေခိုင်းခံရသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီးတောင်း ဆိုသောငွေနှင့် ထောက်ခံစာကိုရလျှင်၊ ထိုထောက်ခံစာကို အကြောင်းပြုပြီး ကေး ဘီ၊ ဘီဟားရားမှာ ပြစ်မှုတစုံတရာ မရှိကြောင်း အစီရင်ခံမည် ကြံစည်ဟန်ဝှူသည်။

အထက်ဖေါ်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် အယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဘဘးမားကိုး (လ်) စတိုးလီမိတက် (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ အလုပ်သမား ဝန်ကြီးဌာန၊ အတွင်းဝန် ပါ ၂ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

†၁၉၅၉ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အစိုးရအိမ်ဥပစာ (နှင့်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၊ နှင့်ထုတ်နိုင်သည့်အာဏာ အကျုံးဝင်ရန်အချက် ပုဒ်မ ၆ အရ၊ ပိတ်ပင်ထားသည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်ထုတ်ပြန်နိုင်သည့် အာဏာနှင့် မသက်ဆိုင်၊ ၎င်းအာဏာမျိုးကို မည်သည့် တရားဥပဒေ မျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ် ကန့်သတ်နိုင်ခွင့်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အစိုးရအိမ်ဥပစာ (နှင့်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ နှင့် အကျုံးဝင်ရန်မှာ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်ထံမှ အခွင့်ပြုချက်မရသဲ့ အိမ်ငှါးသည်၊ အခြားသူတဦးဦး အား၊ တဆင့်ငှါးရမ်းမှုသာလျှင် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် ၂ ဖြစ်သူ ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်ထောင်စု အာမခံ စံနစ်အဖွဲ့က အချင်းဖြစ် အိမ်ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့်အချိန်၏ နောက်ပိုင်းတွင် တဦးဦးအား လျှောက်ထားသူ ဘားမားကိုး (လ်) စတိုးလီမိတက်က အငှါးချထားရှိ ဝင်ရောက်နေထိုင်စေခွင့်ပြုမှသာလျှင် ဤဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခု အမှုတွင် လျှောက်ထားသူများက တဆင့်ငှါးရမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ပြည်ထောင်စု အာမခံစံနစ်အဖွဲ့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့် နောက်ကာလတွင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့က ဝယ်ယူစဉ်အချိန်ကပင်လျှင် တဆင့်ငှါးဖြစ်သည်။

အဆိုပါအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ တွင် အာဏာပိုင်တဦးဦးက ထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်သည်၊ မခိုင်လုံဟု မည်သည့် တရားရုံးတွင်မှ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိစေရ ဟူ၍ တရားရုံးများအား ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်း ချက်မှာ မူလအခွင့်အရေးများကို ထိပါးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅ အရ၊ ဤ ရုံးတော်က အမှုခေါ် စာချွန်တော်အမိန့် ထုတ်ပြန်နိုင်သည့်အာဏာနှင့် မသက်ဆိုင်သည်မှာ ထင် ရှားသည်။ ဤရုံးတော်ရှိ ဤကဲ့သို့သော အာဏာမျိုးကို မည်သည့်တရားဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ် ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။

---

* ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ တရားမအထေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၁၂၃။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာကျော်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းက အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဘားမား ကိုး (လ်) စတိုး လီမိတက် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်အစိုးရ၊ အလုပ်သမား ရန်ကြီးဌာန၊ အတွင်းဝန်ပါ ၂။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ဦးညွန့်ဟန်ကလိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်။ ။အစိုးရရှေ့နေ ကြီး ဦးလှမောင်က လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း။ ။ဤအမှုတွင် အခင်းဖြစ် အဆောက်အဦ ဥပစာမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ အမှတ် ၁၄၀၊ ၁၄၂၊ ၁၄၄၊ ၁၄၆ ၏ အောက်ဆုံးအထပ် ဖြစ်သည်။ထိုအောက်ဆုံးအထပ်နှင့် အဆောက်အဦ တခုလုံးကို မူလကဂျူဘန်းဆိုသူက ပိုင်ခဲ့လေသည်။ အဆိုပါ အောက်ဆုံး အထပ်တွင် လက်ရှိနေထိုင် လုပ်ကိုင် လာသူ များမှာဘားမားကိုး(လ်)စတိုးလီမိတက်၊ ကစ်ဒီကို ဘားမား ကော်ဖီဟောက်(စ်)နှင့် အာ(ရ်) အာ(ရ်) ဂန္ဒီ ကုမ္ပဏီတို့ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ မူလပိုင်ရှင်ထံမှ ၎င်းတထပ်လုံးအ တွက်ဘားမားကော်ဖီ ဟောက်(စ်)လက်ရှိထားသည့် နေထိုမှတပါး ဘားမားကိုး(လ်) စတိုးက အိမ်ငှါးအဖြစ် ခံယူပြီးလျှင်၊ ကစ်ဒီကို ကုမ္ပဏီကို တဆင့် အငှါးချထားခဲ့ လေသည်။ ထို့နောက် ဘားမားကိုး(လ်)စတိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ အာ(ရ်) အာ(ရ်) ဂန္ဒီကလည်း နေထိုင် အစိတ်အပိုင်းတခုတွင် ဆိုင်ဖွင့်ထားခဲ့လေသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလလောက်က ဘားမားကိုး (လ်) စတိုး လီမိတက်ကို ယခုလက်ရှိ အစုရှင် များက အပိုင်ဝယ်ယူလိုက်ပြီးသည့်နောက် အိမ်ပိုင်ရှင်သို့ ၎င်းတို့ကပင် အိမ်ငှါးခကို ဆက်လက်၍ ပေးလာခဲ့ကြလေသည်။ အာ(ရ်)အာ(ရ်)ဂန္ဒီထံမှမူ၊ မိမိတို့၏သဘော တူညီချက်ဖြင့် နေထိုင်သူများမဟုတ်၍ တောင်းခံခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်လောက်က မူလပိုင်ရှင်ထံမှ ထိုအဆောက်အဦ တခုလုံးကို ပြည် ထောင်စု အာမခံစံနစ်အဖွဲ့က အပိုင် ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အပိုင်ဝယ်ယူသည့် အခါနှိမ့်၍ ယခုလျှောက်ထားသူ ဘားမားကိုး (လ်) စတိုးထံမှ အိမ်လခကို တောင်းယူ လက်ခံ၍ လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအထိ ဖြစ်လေသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အဆိုပါ ပြည်ထောင်စု အာမခံ စံနစ်အဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိက လျှောက်ထားသူ ဘားမားကိုး (လ်) စတိုးသို့ အဆိုပါ အိမ်ဥပစာမှ မိမိက တဆင့်အငှါးချထားသူများနှင့်တကွ ချက်ခြင်း ထွက်ခွါသွားရန် နို့တစ်စာပေးခဲ့ လေသည်။ ထိုနို့တစ်စာ၏ အဆိုမှာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အစိုးရ အိမ်ဥပစာ (နှင့်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၁) အရ၊ ဘားမားကိုး (လ်) စတိုးသည့်၊ ပြည်ထောင်စုအာမခံ စံနစ်အဖွဲ့ဖြစ်သော ပိုင်ရှင်၏ သဘောတူညီချက် မရယူဘဲ အိမ်ဥပစာ၏ အစိတ်အပိုင်းကို အခြားသူများသို့ တဆင့်အငှါးချ ထားသောကြောင့် အဆိုပါ ဥပဒေတွင် ပါရှိသည့် အာဏာကို သုံးစွဲလျက် ဤကဲ့သို့ နှင်ထုတ်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပြထားလေသည်။ ဤနို့တစ်စာပေးရခြင်းမှာ အဆိုပါ ပုဒ်မ ၃ အရ၊ အမိန့်တခုကို ချမှတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ နိုင်ငံတော်အစိုးရထံသို့ အယူခံဝင်ခဲ့

သော်လည်း၊ မူလ အမိန့်အတိုင်း တည်စေရမည်ဟု အယူခံဆိုင်ရာက အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်များကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးတော်သို့ ဤအမှုရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်၊

၁၉၅၉

ဘားမား ကိုး(လ်)စတိုးလီမိတက် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၊ အလုပ်သမား ဝန်ကြီးဌာန၊ အတွင်းဝန်ပါ ၂။

အထက် အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ နှင့် အကျုံးဝင်ရန်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ထံမှ အခွင့်ပြုချက် မရတဲ့ အိမ်ငှါးသည် အခြားသူ တဦးဦးအား၊ တဆင့်ငှါးရမ်းမှု သာလျှင် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများက တဆင့်ငှါးရမ်းခဲ့ခြင်းမှာ ပြည်ထောင်စု အာမခံ စံနစ်အဖွဲ့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့်နောက် ကာလတိုင်မှမဟုတ်ဘဲ ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့က ငယ်ယူစဉ် အခြိန်ကပင်လျှင် တဆင့်ငှါးဖြစ်သည်။ ကစ်ဒီကိုသည် ထိုဥပစာတွင် ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အဖွဲ့က လျှောက်ထားသူများထံမှ လခကို ခံယူလျက် လာခဲ့ကြသည်အပြင်၊ ကစ်ဒီတို့ထံမှလည်း လခတောင်းခံခြင်းမရှိခဲ့သောကြောင့် လျှောက်ထားသူများက ကစ်ဒီကိုသို့တဆင့် အငှါးချထားသည်ကို သဘောတူခဲ့သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူများသည်၊ ကစ်ဒီကိုအား ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့် ရှိသူများ မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သတိချပ်အပ်သည်။ အဖွဲ့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည့် အခြိန်၏ နောက်ပိုင်းတွင် တဦးဦးအား အငှါးချထား၍ ဝင်ရောက်နေထိုင်စေခွင့် ပြုမှသာလျှင် ဤဥပဒေ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ တွင် အာဏာပိုင် တဦးဦးက ထုတ်ဆင့်သည့်ဒေမိန့်သည်၊ မဒိုင်လုံဟုမည်သည့် တရားရုံးတွင်မှ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိစေရဟူ၍ တရားရုံးများအား ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ဤရုံးတော်က ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ၂၅ အရ အပ်နှင်းထားသော မူလ အခွင့်အရေးများကို ထိပါးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုခေါ်စာချုန်တော်အမိန့် ထုတ်ပြန်နိုင်သည့် အာဏာနှင့် မသက်ဆိုင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤရုံးတော်ရှိ ဤကဲ့သို့သော အာဏာမျိုးကိုမည်သည့်တရားဥပဒေမျိုးနှင့်မျှ ချုတ်ချယ်ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ အိမ်ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လျှောက်ထားသူဘားမားကို့(လ်)စတိုးလီမိတက်အပေါ် တွင် ပြည်ထောင်စုအာမခံစံနစ်အဖွဲ့က ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အစိုးရ အိမ်ဥပစာ (နှင်ထုတ်ခြင်း) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ကို ရည်ညွှန်း၍ ထုတ်ပြန်သည့်အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ဤရုံးတော်တွင် ဖွေ့နေခမှာ ငွေ ၈၅ ဖြစ်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

† ၁၉၅၉
ဖေဖော်ဝါရီလ
၁၄ ရက်။

ဦးစောဟန် (လျှောက်ထားသူ)
နှင့်
ဦးအုံးခင်ပါ ၄ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

အသရေဖျက်မှုတွင် မူလရုံးတော်က လျော်ကြေးငွေ မည်ရွေ့မည်မျှပေးစေဟု ချမှတ်သောအမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်က မည်သည့်အခါ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်အပ်သည် ဟူသောမူ။ ။၎င်းမူကို သုံးသပ်ပြီး မည်ကာမတွက်မျှဖြစ်သော လျော်ကြေးငွေမှ ကြီးလေးသော လျော်ကြေးငွေအထိ အလျှဉ်းသင့်သလို ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း၊ စံနှုန်းဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်စေရမည်ဟူ၍ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ။တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ အပ်နှင်းသောအာဏာ၊ မည်သည့်ကိစ္စမျိုးတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သင့်ကြောင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျော်ကြေးငွေ မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးဆောင်သင့်သည်ဆိုသည့် ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးတော်က အမိန့်ကို အလွယ်တကူ မယှဉ်ဖျက်သင့်ကြောင်း။ ထိုရုံးတော် ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေမူတရပ်ရပ်နှင့် ဖီလာဖြစ်လျှင်သော်၎င်း၊ ချမှတ်သော လျော်ကြေးငွေမှာ အဆမတန် များလွန်းပြီး တရားလိုနစ်နာချက်နှင့် အလျဉ်းပင် မကိုက်ညီသော်၎င်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း ချမှတ်မှသာလျှင် ထိုအမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်အပ်သည်ဟူသော မူမှာ လျော်ကန် သင့်မြတ်သောမူတရပ်ဖြစ်သည်။

၎င်းမူကို သုံးသပ်ပြီးမည်ကာမတွက်မျှဖြစ်သော လျော်ကြေးငွေမှသည် အပြစ်ဒဏ်အနေဖြင့် ပေးဆောင်စေသော ကြီးလေးသော လျော်ကြေးငွေအထိ အလျှဉ်းသင့်သလို ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း။ သို့သော် မည်သည့် အကြောင်းခြင်းတမျိုးဌ မည်သို့သော စံနှုန်းဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်စေရမည်ဟူ၍ကား၊ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိမည်မဟုတ်ဟု စီရင်ထုံးတရပ်တွင် ချမှတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၊ အပ်နှင်းသော အာဏာသည်၊ ပုဒ်မ ၅ အရ အပ်နှင်းသော အယူခံရုံးအာဏာများကို ကြဉ်၍ ကြင်းကျန်သော အာဏာများသာဖြစ်သဖြင့် သာမန်မှားယွင်းခဲ့မှုနှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း။ အရေးကြီးသော အချက်များတွင် တရားစီရင်ရေး လမ်းကြောင်း အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေသည်ကို ပြန်လည်ပြုပြင် ဖြေရှင်းတတ်ပေးရန် လိုအပ်သည့် ကိစ္စနှင့် အလားတူ အရေးကြီးသော ကိစ္စများတွင်သာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သင့်ကြောင်း။ ။ ကျေးဇူးဝိုးနှင့်အပ်(ဃ်)ကေ၊ဆိုင်ရာဆွေးနွေးခဲ့။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ၊စာ၄၇၁နှာ

---

* ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၁၀၇။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာကျော်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးက အမိန့်ချမှတ်သည်။

စာ။ ။ဦးစောပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ စာမျက်နှာ ၂၄၉။ ။မမာမာနှင့်ရဲအုပ်၊ အလံဌာနှာ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၂၁၄ ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးစောဟန် နှင့် ဦးအုံးခင်ပါ ၄။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ဒေါ်တာဘမော်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထား ခံရသူများအတွက်။ ။ဒေါက်တာမောင်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး။ ။ယခု လျှောက်ထားသူ ဦးစောဟန်သည်၊ ဗမာ့ခေတ် ဦးအုံးခင်နှင့် အခြား ၅ ဦးအပေါ် တွင် အသရေပျက်မှုနှင့်တရားစွဲပြီး လျော်ကြေးငွေ ၂,၀၀,၀၀၀ ကျပ် တောင်းဆိုရာ၊ တရား လွှတ်တော် မူလ ရုံးက လျော်ကြေးငွေ ၁,၀၀,၀၀၀ ကျပ်ပေးစေရန် လျှောက်ထားခံရသူများအပေါ် ၌အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ လျှောက်ထားခံရသူများ အယူခံဝင်ရာတွင် အယူခံရုံးတော်က လျှောက်ထားသူ အပေါ် ၌ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာတွင် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းစွပ်စွဲသည်များမှာအခြေအမြစ် လုံးဝမရှိကြောင်းပေါ် လွင် ထင်ရှားသည်ဟု မူလရုံးတော် ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းပင် ဆုံးဖြတ်၏။ သို့သော်ငြားလည်း ချမှတ်သောလျော်ကြေးငွေ ၁,၀၀,၀၀၀ ကျပ်မှာ အဆမတန်များလွန်းလှသည်ဟုယူဆသဖြင့် ငွေ ၃,၀၀၀ ကျပ် သာလျှင် လျော်ကြေး အဖြစ် ပေးဆောင်စေရန်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

လျော်ကြေးငွေ မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးဆောင်သင့်သည် ဆိုသည်ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလ ရုံးတော်၏ အမိန့်ကို အလွှဲယ်တကူ မယှဉ်ဖျက်သင့်ကြောင်း။ ထိုရုံးတော် ချမှတ်သောအမိန့်မှာ ဥပဒေမူတရပ်ရပ်နှင့် ဖိလာဖြစ်လျှင်သော်၎င်း၊ ချမှတ်သော လျော်ကြေးငွေမှာ အဆမတန် များလွန်းပြီး တရားလို နစ်နာချက်နှင့် အလျဉ်းပင် မကိုက်ညီလျှင်သော်၎င်း အမှားမှား အယွင်းယွင်း ချမှတ်မှသာလျှင် ထိုအမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်က ဝင်ရောက် စွက်ဖက်အပ်သည်ဟူသော မူတရပ်ကို အယူခံရုံးတော်က လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ လိုက်နာကျင့်သုံးသောမှုမှာ အယူခံရုံးတော်၏ အတွေးနောမတိ မဟုတ်ချေ။ အထောက်အထား အကိုးအကားနှင့်တကွသော မူဖြစ်လေသည်။ ထိုမူမှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော မူတရပ်ဖြစ်သည်ဟု ဤရုံးတော်က သဘောတူညီသည်။

ထိုမူကို နှစ်လုံးသွင်း၍ လျှောက်ထားသူအပေါ် ၌ စွပ်စွဲသောအချက်မှာ ဘတ်ရှသို့ ဖရိသတ် မြောက်မြားလှော သတင်းစာတွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်ကိုငင်း၊ အယုတ္တမာ ညစ်ညမ်းသည်ကိုငင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူများ၏ အပြုအမူ စသည်အချက်များကို

၁၉၅၉

ဦးစောဟန်
နှင့်
ဦးအုံးခင် ပါ ၄။

ငင်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီးလျှင် မူလရုံးတော်ချမှတ်သော လျော်ကြေးငွေ ၁,၀၀,၀၀၀ ကျပ်မှာ များလွန်းလှသဖြင့် အကြောင်းခြင်းရာအားလုံးကိုထောက်၍လျော်ကြေးငွေ ၃,၀၀၀ ကျပ်ချမှတ်လျှင် သင့်တော်မည်ဖြစ်ကြောင်းဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် လျော်ကြေးငွေ ၃,၀၀၀ ကျပ်ပေးစေရန် အယူခံရုံးတော်က အမိန့်ချမှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂ ဦး ၂ ဘက် သောအမှုသည်များ၏ ပညာရှိရှေ့နေကြီးများ တင်ပြသော အထောက်အထားများကို သတ္တုချကြည့်ရှုတွေ့ အလားတူအမှုများ၌ အဓိကအားဖြင့် အသုံးပြုသောအထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သောမူများကို သုံးသပ်ပြီး မည်ကာမတ္တာမျှဖြစ်သော လျော်ကြေးငွေမှသည် အပြစ်ဒဏ်အနေဖြင့် ပေးဆောင်စေသော ကြီးလေးသော လျော်ကြေးငွေအထိ အလျဉ်းသင့်သလို ပေးဆောင်စေရန် အမိန့် ချမှတ်နိုင်ကြောင်း။ သို့သော် မည်သည့် အကြောင်းခြင်းတမျိုး၌ မည်သို့သော စံနှုန်းဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ပေးဆောင်စေရမည်ဟူ၍ကား အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် စီရင်ထုံးတရပ် ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ယင်းသို့သော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ အကြောင်းသော်ကား လူအမျိုးမျိုး၊ နှတ်အထွေထွေရှိသဖြင့် လူတဦး တယောက်၏စိတ်ဓါတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းတို့မှာ အခြားသူ တဦးဘယောက်၏ စိတ်ဓါတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မဘူးကြသဖြင့် မှုခင်းကိစ္စတရပ်၌ ပေါ်ပေါက်သော အခြင်းအရာများမှာ အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့သော အသရေပျက်မှုမျိုးတွင် ပေါ်ပေါက်သော အခြင်းအရာများမှာ အခြားမှုခင်းကိစ္စတရပ်၌ ပေါ်ပေါက်သော အခြင်းအရာများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ပြင် ယခု လျှောက်ထားသည်မှာ တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ဖြစ်ရကား၊ ယင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ အရ တင်သွင်းသော အယူခံမှုမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထိုပုဒ်မ ၆ အပ်နှင်းသော အာဏာသည်၊ ပုဒ်မ ၅ အရ အပ်နှင်းသော အယူခံရုံး အာဏာများကို ကြဉ်၍ ကြွင်းကျန်သော အာဏာများသာဖြစ်သဖြင့် သာမန် မှားယွင်းရုံမျှနှင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း အရေးကြီးသော အချက်များတွင် တရားစီရင်ရေး လမ်းကြောင်း အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်နေသည်ကို ပြန်လည် ပြုပြင် ဖြောင့်မတ်ပေးရန် လိုအပ်သည့်ကိစ္စနှင့် အလားတူ အရေးကြီးသော ကိစ္စများတွင်သာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သင့်ကြောင်းကို တရားမမှုမျှားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဂျေ၊ ဟယူးဝီးနှင့် အယ်(လ်)၊ ကေ၊ ဆိုင်ရူအွန်းနိုင်ဒူး (၁) ၌ဝင်း၊ ဇာဝတ်မှုမျှားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးစောပါ ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုပြန်မာနိုင်ငံတော် (၂) နှင့် မမာမာနှင့် ရဲအုပ်၊

(၁) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ ၁၁မျက်နှာ ၈၁။
(၂) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ ၈၁မျက်နှာ ၂၄၉။

အလုံဌာနာ (၃) စသော အခြား စီရင်ထုံးဥဒ္ဒဏ်၊ ဤရုံးတော်က ထုံးတမ်းစဉ်လာအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့လေပြီ။

၁၉၅၉

ဦးစောဟန်
နှင့်
ဦးအုံးခင် ဟိ ၄၈

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဖေါ်ပြလိုသည်မှာ၊ လျှောက်ထားသူ ဦးစောဟန်၏ ဂုဏ်သိက္ခာဥဒ္ဒ အစွန်းမထင်ကြောင်း။ ယခုကဲ့သို့သောအမှုမျိုးတွင်လျော်ကြေးငွေ ၃,၀၀၀ ကျပ်ထက် ပိုရှိမချမှတ်သင့်ဟုမယူဆကြစေလိုကြောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်ငြားလည်းလျော်ကြေး ငွေ အတန်ငယ်ပိုသည်၊ သို့တည်းမဟုတ် အတန်ငယ် လျော့သည် ဆိုသည့်အချက်မှာ တဦးနှင့်တဦး ယူဆချက်ကွဲလွဲနိုင်သော အချက်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို သတိချပ်ရပေမည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံရန် အတွက် အခွင့်ထူးပေးရန် လျှောက်လွှာကိုပယ်လိုက်သည်။ အမှုသည်များသည်၊ မိမိတို့ကုန်ကျစရိတ် အသီးသီးကို မိမိတို့ ကျခံကြစေ။

(၃) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ စာမျက်နှာ ၂၁၄။

SUPREME COURT.

† S.C.
1959
March 19.

ANARKALI (APPLICANT)

v.

THE FINANCIAL COMMISSIONER (COMMERCE) RANGOON, AND ONE (RESPONDENTS). *

Court Fees Act, s. 19H—*Purpose of intimating Collector under—S.*19H (3) *and* (4)—*Powers of Collector under—Time limit for making motion under sub-s.* (4)—*S.* 19H (8)—*Rule making power under—Rules to facilitate enquiry and to provide for provisional orders which are "provisional" and "final" so far as Collector is concerned—S.* 19H (7)—*Order passed by Court under—Really final—Rule* 4 (*iv*)—*Provisions regarding payment in—Outside scope of—Financial Commissioner to act within ambit of Act—S.* 19E—*Step to be taken before proceeding under—Disability of Financial Commissioner to initiate action under.*

The purpose of intimating the Collector under s. 19H of the Court Fees Act in regard to applications for Probate and Letters of Administration is to enable him to check the valuation placed upon the estate. Sub-s. (3) enable the Collector to inspect the Court records, to take copies, to make enquiries and to insist upon the attendance of petitioner and witnesses for enquiry. If, after such an enquiry, he thinks that the estate is undervalued he may call upon the petitioner to amend his valuation in Court. If the petitioner refuses to amend his valuation then the Collector may move the Court for an enquiry under sub-s. (4). According to proviso to sub-s. (4) this motion by the Collector has to be made within six months of the date the inventory is filed in Court.

Rules to be found on page 37 of the Burma Stamp Manual were framed under sub-s. (8) of s. 18H and, on the whole, they are meant to facilitate an enquiry. The Rules provide for a provisional order contemplated to be passed after a preliminary enquiry, but these orders are "provisional" and "final" in so far as the Collector is concerned for the really final order has to be passed by the Court under sub-s. (7) of s. 19H.

The rule making power under sub-s. (8) is only in respect of procedure to be followed in enquiries under sub-s. (3); and thus the provisions in Rule 4 (iv) regarding payment would be outside the scope of rule-making powers.

The Rules are at best directions to the Collector to keep the Financial Commissioner informed of the discovery of the undervaluation of an estate but what the Financial Commissioner does must be within the ambit of the Court Fees Act. If it is intended to take proceedings under s. 19E, the Court should be moved for enquiry under s. 19 (4).

---

* Civil Misc. Application No. 108 of 1958.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON, J. and U BO GYI, J.

Nakunja Rani Chowdhurani v. *The Secretary of State*, (1916) I.L.R. 43 Cal. 230, referred to.

In the absence of an application by the petitioner for action under s. 19E the Financial Commissioner himself cannot initiate action under that section and the order of the Financial Commissioner following such action is one made without jurisdiction.

Kyaw Khin for the applicant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondents.

The judgment of the Court was delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—In Civil Miscellaneous Application No. 20 of 1952 of the District Court of Amherst, Deota Singh as agent for Anarkali applied for Letters of Administration in respect of the estates of her deceased husband Balaram Singh. Certain assets and debts were mentioned but for the purpose of the application before us we need mention only two of the assets—a 5/18th share in a mill at Chaungzon in Amherst District (this share being valued at Rs. 14,600) and a 2/5th share in a barracks and site at Thaton (this share being valued at Rs. 1,000). The total assets were shown as Rs. 28,200 and deducting debts to the extent of Rs. 11,200, the estate of Balaram Singh was valued at Rs. 17,000 nett.

The usual intimation regarding the presentation of the petition was sent to the Collectors of Thaton and Amherst. The Collector, Thatôn, was prompt. He found that the share in the barracks and site was undervalued to the extent of K 1,000 and having discovered that the grant of Letters had already been made on 17th July 1952 and Court fee of Rs. 580 paid in, he called upon the petitioner to pay an extra sum of Rs. 30 on the amount undervalued and this sum was paid in on December 15, 1952. Actually the fee should have been calculated at 4 per cent and K 40 would have been the correct amount.

The Collector, Amherst, asked the valuation in respect of the mill in Chaungzon to be made by

S.C. 1959 — ANARKALI v. THE FINANCIAL COMMISSIONER (COMMERCE) RANGOON, AND ONE.

various people and the matter dragged on for two years. All this was unnecessary for the mill had been sold, with the permission of the Court; early in 1953 and the purchase price would have indicated the correct value. On 1st June 1954 the Township Officer at Chaungzon recommended that this purchase price of K 65,000 be accepted as the correct value. He reported however that the land on which the mill stood (it may be that the mill was dismantled and removed) should be valued at K 2,212 for one plot and K 88·25 for another, a total of K 2,300·25. Now, even on the total valuation of mill and site, which would come to K 67,300·25, the share of the deceased being only 5/18 it would be K 18,694. The Collector two years later, in accepting the Township Officer's report, held that the value of the mill and site was K 70,923. It is not known how this figure was arrived at. He also assumed that the entire mill belonged to Balaram Singh. An order calling upon the petitioner to show cause why she should not amend her valuation was passed by the Collector on 11th July 1956. It must be noted that the petitioner had filed her inventory on 10th January 1953 and her accounts on 30th May 1953.

The Collector's order did not reach the petitioner but since by then the Financial Commissioner, who had come to know about the matter, was insisting upon its early disposal, the Collector passed another order on 31st August 1956 fixing the value of the estate at K 83,523. He called upon the petitioner to pay an extra K 2,240. This order reached the petitioner's agent, Deota Singh and he naturally wrote in to enquire how the figure was arrived at and asked that he may be given an opportunity to show cause (*vide* his letter dated the 16th November 1956 in the Collector's file). The Collector instead of allowing the petitioner to show cause, sought the Financial Commissioner's orders. By a letter dated the 18th February 1957

the Financial Commissioner pointed out that the fee chargeable was 5 per cent on the value of the estate which; according to the Collector's calculation, was over K 50,000. He fixed the excess fee payable at K 3,110. On the 10th August 1957 the Financial Commissioner, by a letter directed Deota Singh to pay in this amount. The latter protested. On the 3rd December 1957 he was informed by letter that he should first pay in the sum and later seek a refund under section 19A of the Court Fees Act. Deota Singh continued his protests and finally by an order dated the 25th July 1958, the Financial Commissioner confirmed his previous orders for the levy of an additional of K 3,110.

This order is now sought to be quashed. Notice was issued to the Financial Commissioner and though he has submitted no returns he has sent the records of the case. Basically the order is wrong, for calculation should have been made in respect of the deceased's share in the mill and not on the value of the mill itself. If the calculation is made on the share, the total value of the estate is still under K 50,000 and the Court fee leviable is 4 per cent.

It is urged that the Financial Commissioner had no authority to pass the order of the 25th July 1958 and we must examine the position.

Now, the purpose of intimating the Collector under section 19H of the Court Fees Act in regard to applications for Probate and Letters of Administration is to enable him to check the valuation placed upon the estate. Sub-section (3) enables the Collector to inspect the Court records, to take copies, to make enquiries and to insist upon the attendance of the petitioner and witnesses for an enquiry. If, after such an enquiry, he thinks that the estate is undervalued he may call upon the petitioner to amend his valuation in Court. If the petitioner refuses to amend his valuation then the Collector may move the Court for an enquiry under sub-section (4) and the finding

S.C. 1959

ANARKALI v. THE FINANCIAL COMMISSIONER (COMMERCE) RANGOON, AND ONE.

of the Court is final under sub-section (7). According to the proviso to sub-section (4) this motion by the Collector has to be made within six months of the date the inventory is filed in Court. Section 19-I (2) specifically provides that the grant of Probate or Letters "shall not be delayed by reason of any motion made by the Collector under section 19H sub-section (4)."

The Collector, Amherst, reached his finding only on the 11th July 1956. The inventory had been filed as far back as the 10th January 1953 and therefore because of the statutory time limit any motion for an enquiry by Court was barred. Faced with this situation the Collector resorted to the Rules framed under sub-section (8) of section 19H. These Rules are to be found on page 37 of the Burma Stamp Manual. There are only six rules and, on the whole, they are meant to facilitate an enquiry.

The Rules provide for a provisional order contemplated to be passed after a preliminary enquiry. Next, after the petitioner is called in, a final order is contemplated. But these orders are "provisional" and "final" in so far as the Collector is concerned for the really final order has to be passed by the Court under sub-section (7) of section 19H.

Rule 4 (iv) reads—

> "If the final order finds that the property has been undervalued the Collector shall issue a notice to the applicant to amend his valuation (if the grant has not been made) or to pay to the Collector the additional Court fee (if the grant has been made) and, if the request is not complied with, the Collector shall move the Court under section 19H (4) in due time."

The first part of the rule is straightforward but the distinction in procedure depending upon whether the grant has been made or not made complicates the issue. The time limit begins, according to the proviso to section

19H (4) only from the time the inventory is filed. Furthermore, the rule making power under sub-section (8) is only in respect of procedure to be followed in enquiries under sub-section (3); and thus the provisions in Rule 4 (iv) regarding payment would be outside the scope of rule-making powers.

Rule 4 (v) reads—

> "When an additional Court fee is paid to the Collector under the above stated procedure he shall forward it, with the grant, to the Financial Commissioner for action under section 19E and 29J (2)."

"Section 29J (2)" is obviously a misprint for "19J (2)".

Rule 5 reads—

> "In the event of undervaluation coming to the notice of the Collector after the expiry of six months allowed by the proviso to section 19H (4) for moving the Court to hold an enquiry or in any case the Collector is time barred by that proviso from moving the Court in accordance with Rule 4 (iv), the Collector shall inform the Financial Commissioner and shall remind the petitioner that he may apply to the authority under section 19E and shall warn the petitioner of the penalties to which he may become liable under section 19G."

Clearly the Rules attempt to meet a situation when, for any reason, the Collector had failed to move the Court within the time limit. The Rules are at best directions to the Collector to keep the Financial Commissioner informed of the discovery but what the Financial Commissioner does must be within the ambit of the Court Fees Act.

The Financial Commissioner has purported to have acted in this case under section 19E but, as pointed out in *Nekunja Rani Chowdhurani* v. *The Secretary of State* (1), if it is intended to take proceedings under section 19E, the Court should be moved for an enquiry under section 19 (4). No such step was taken presumably because of

(1) (1916) I.L.R. 43 Cal. 230.

S.C. 1959

ANARKALI v. THE FINANCIAL COMMISSIONER (COMMERCE) RANGOON, AND ONE.

the time bar and thus, there was no compliance with statutory requirements. There is no application by the petitioner for action under section 19E; and in the absence of such an application the Financial Commissioner himself cannot initiate action under the section.

We are not unmindful of the provisions of section 19G which covers cases where due to a mistake, or because of subsequent discovery of property belonging to an estate, too low a Court fee had been paid initially. The petitioner in such cases is given six months of such discovery within which to make an application to the Financial Commissioner. Failure to make an application renders the petitioner liable to a penalty.

We are in the advantageous position of having all the relevant records before us and we can see that even initially, too low a Court fee had been levied by the District Court. The estate was valued at K 17,000. Under Article 11 of Schedule I of the Court Fees Act as amended by Act 39 of 1946 for an estate coming within the K 10,000—K 50,000 bracket, 4 per cent is leviable. The correct amount should be K 680. The Court has levied only K 580 and there has been an under-payment of K 100.

Secondly, in the Collector's Office at Thaton the petitioner was asked to pay K 30 on K 1,000. The amount should have been K 40. The difference is K 10.

Thirdly, we note that though the deceased's share in the mill at Chaungzon was estimated to be worth Rs. 14,600 at the time the petition was made, the petitioner actually obtained K 18,055, *vide* Accounts filed in the District Court. One should be satisfied that the petitioner could not have anticipated at the time the petition was filed that she would get so much. But as she did get it, Court Fees should be paid on the excess amount of K 3,455.

Fourthly, though the Accounts mention that the mill without the site was sold, the records do not show whether

the site without the mill would really be worth another K 2,300 as found by the Township Officer, Chaungzon. However, if the petitioner accepts this valuation then the share of the deceased, 5/18th of K 2,300, will be K 639.

Excess Court fee at 4 per cent seems payable on the third and fourth items. To this must be added the first two items of K 100 and K 10.

The applicant must be deemed to have discovered as from the date of this order that too low a Court Fee has been paid in respect of the estate of Balaram Singh and it would be advisable for her to make an immediate application under section 19G to the Financial Commissioner.

The Financial Commissioner's order dated the 25th July 1958 which purports to be one made under section 19E and which is mistakenly calculated on the value of the entire mill at Chaungzon, is quashed as one made without jurisdiction.

SUPREME COURT.

† S.C
1959

April 6.

K. M. SULEMAN AND SIX OTHERS (APPLICANTS)

v.

E. K. MOIDEEN AND TWO OTHERS (RESPONDENTS). *

Urban Rent Control Act, s. 16A—Order made under—When of no legal effect—Sub-letting made in pursuance of—Not void—Transfer of Property Act, s. 108—Right of tenant to sub-let.

In respect of certain premises situated in an area to which s. 16A of the Urban Rent Control Act had not been extended, the Controller of Rents, upon application by a tenant, accorded permission to sub-let the premises. While such an order can have no legal effect, sub-letting by the tenant is valid under s. 108 of the Transfer of Property Act, in the absence of an agreement with the landlord, to the contrary.

H. Subramanyam and *Po Shin* for the applicants.

Maung Maung for respondent No. 1.

S. B. Leong for respondent No. 2.

The judgment of the Court was delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—In Revenue Proceedings No. 15/XIII-1 of the Assistant Controller of Rents, Insein, E. K. Moideen, lessee of a site for a Cinema, the property of K. M. E. Mohamed Cassim, deceased, sought permission to sub-let the same to Daw Kyin Myaing. An heir and legal representative in the person of Samad Cassim, a son of the deceased, appeared before the Assistant Controller and accorded his approval to the sub-letting and an order under section 16A of the Urban Rent Control Act allowing the application and directing the sub-lessee Daw Kyin Myaing to pay rent direct to Samad Cassim was passed on 9th January 1957.

* Civil Misc. Application No. 70 of 1958.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, JUSTICE U CHAN HTOON and JUSTICE U AUNG THA GYAW.

Another son and heir, K. M. Suleman, tried to have this order set aside in Review (in No. 38/XIII-1 of 1957-58) but the Assistant Controller of Rents invoked section 173 of the Limitation Act and rejected the application.

It seems that there are 12 heirs and legal representatives of the deceased K. M. E. Mohamed Cassim, and ten of them have applied to this Court to have these orders quashed.

Under section 1(3) of the Act, it is necessary for the President to specify areas to which section 16A would apply. The learned Assistant Attorney-General, who appears for one of the parties, has informed us that the Insein area has not yet been specified for section 16A to be applicable. Thus, an order purporting to be one passed under this section by the Assistant Controller of Rents, Insein, can have no legal effect. This, however, does not mean that the sub-letting, which in fact had taken place, is void. Under section 108 of the Transfer of Property Act, a tenant has the right to sub-let in the absence of an agreement with the landlord to the contrary. It is urged by the applicants that there was such an agreement, but we cannot probe into the question in these proceedings and the matter must be left open for a decision in the appropriate forum. But what must be considered void is the order of the Assistant Controller of Rents directing Daw Kyin Myaing to pay rent to Samad Cassim.

The order of the Assistant Controller of Rents, Insein, dated the 9th January 1957 in his Revenue Proceedings No. 15/XIII-1 of 1956-57 and the order in Review dated the 2nd April 1958 in his Revenue Proceedings No. 38/XIII-1 of 1957-58 are quashed, with no orders as to costs.

SUPREME COURT.

† S.C. 1959

April 6.

U BA HLA AND OTHERS (APPLICANTS)

v.

S.A.M.B. AND OTHERS (RESPONDENTS). *

State Agricultural Marketing Board Act (No. 57 of 1950)—Intention of the legislature—Conferment of a special privilege upon the Board, whether arbitrary discrimination—Act, whether retrospective.

The intention underlying the State Agricultural Marketing Board Act is to promote the processing and the marketing of agricultural produce. With this in view the Board is empowered to advance loans bearing nominal interest. The Act enables the Board to recover such loans as if they were arrears of revenue, a procedure which ensures a speedy recovery.

The conferment of this particular privilege upon the Board is not arbitrary discrimination under s. 13 of the Constitution. The grant of special privileges to particular enterprises in the interest of general welfare and to achieve the purpose underlying the Act, does not offend s. 13.

Lachmandas v. *The State of Bombay*, (1952) (S.C.) 235; *Kadar Nath* v. *The State of West Bengal*, (1953) (S.C.) 404; Cooley's Constitutional Law referred to.

Recourse by the Board to this mode of recovery would deny debtors the steps that they may take under the Civil Procedure Code if instead a regular suit had been instituted. But this is not a denial of substantive rights for the Civil Procedure Code confers no such rights. It is a code of rules under which rights may be enforced by the Courts.

Arunachellam Chettyar v. *Velliappa Chettyar*, (1938), R.L.R. 176, referred to.

Ba Kyin and *Ba Swe* for the applicants.

Ba Sein, Attorney-General and *Myo Khin* for the respondents.

The judgment of the Court was delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—These are applications for writs of certiorari, ten in all, made by persons who had taken loans from the State Agricultural Marketing Board in 1953-54. In each case the loan was made by an agreement

* Civil Misc. Applications Nos. 101, 102, 111, 121, 112, 113, 115, 116, 117 and 118 of 1958.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, JUSTICE U CHAN HTOON and JUSTICE U AUNG THA GYAW.

under which the borrower undertook to build a godown for the State Agricultural Marketing Board to store paddy at least for the first three years at a fixed rental and to repay the loan in five, yearly instalments. The Board has sought to recover these loans by way of the special remedy available to it under the State Agricultural Marketing Board Act.

The Agricultural Projects Board was created by the Agricultural Projects Order issued under the Essential Supplies and Services Act, 1947, being Agriculture and Rural Economy Department Notification No. 63 of the 19th October 1945. This Order was superseded by the State Agricultural Marketing Board Order, 1947, which created the State Agricultural Marketing Board, issued by the same Department, being No. 340, dated the 14th November 1947. The purpose of forming the new Board was for "managing, controlling and promoting the processing and marketing of agricultural produce.

In 1950 the State Agricultural Marketing Board Act (No. 57 of 1950) was passed by the Legislature, to come into effect on notification by the President. The Act is in Burmese and section 13 repeats section 3 of the State Agricultural Marketing Board Order with detailed additions as to the powers of the Board. The portion, relevant for the purpose of this case, reads—

"၁၃။ ဘဒ္ဓဏ်အလုပ်ဝက်တရားမျှားသည်၊ ကောက်ပဲသီးနှံမျှားကို ခဲ့ကြိတ်ပြုပြင်ခြင်းနှင့် ရောင်းဝယ်ခြင်းတို့ကို ယေဘုယျအားဖြင့် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းနှင့်တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ပြုစ်သည့်အပြင် . . . "

In March 1956, by Act No. 3 of 1956, sub-sections (3) and (4) were added to the existing section 13. Under sub-section (3) the Board was specifically empowered to make loans or advances for the purpose of buying, storing or processing agricultural produce. The State Agricultural Marketing Board, as a body corporate, had already exercised these powers under the State Agricultural Marketing

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

Board Order and it seems that that the addition was put in more to emphasise the powers of the Board. The second part of sub-section (3) however introduces a remedy to recover these loans. It enables the Board to recover loans and advances, with interests and costs, if any, as if they were arrears of revenue. As these applications turn upon the interpretation of section 13(3), we give it in full—

(၃) အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ ယေဘုယျသဘောကို မထိခိုက်စေဘဲ၊ အဖွဲ့သည်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ကိုယ်စားလှယ်များဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကောက်ပဲသီးနှံများကို လက်ခံခြင်း၊ ရယူခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝယ်ယူခြင်းပြုနိုင်သည့်ပြင်၊ ကောက်ပဲသီးနှံများ ဝယ်ယူရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် သိုလှောင်ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ခွဲကြိတ်ပြုပြင်ရန် အတွက်ဖြစ်စေ၊ ဆန်စက်များ တည်ဆောက်ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြုပြင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ ချေးငွေများကို၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ထုတ်ပေးငွေများကို ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ကောက်ပဲသီးနှံများကို၊ နိုင်ငံတော် သမတသို့ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော်သမတ၏ အမိန့်အရ၊ ဖွဲ့စည်းထားသော အာဏာပိုင် တဦးဦးသို့ဖြစ်စေ၊ အဆိုပါ ကောက်ပဲသီးနှံများကို လက်ရှိထားရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရောင်းဝယ်ဖေါက်ကားရန်၊ အဖွဲ့က၊ သို့တည်းမဟုတ် တည်ဆဲတရားဥပဒေ တရပ်ရပ်က နည်းလမ်းတကျ အာဏာအပ်နှင်းထားသူ တဦးဦးသို့ ဖြစ်စေ ထုခွဲရောင်းချနိုင်သည်။

အဆိုပါ ချေးငွေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ထုတ်ပေးငွေအသီးသီးကိုငင်း၊ ထိုငွေများအပေါ်တွင် ပေးရမည့်အတိုး (ရှိလျှင်)အားလုံးကိုငင်း၊ အဆိုပါ ငွေများ ထုတ်ပေးရာတွင်ဖြစ်စေ၊ အရတောင်းခံရာတွင် ဖြစ်စေ၊ ကုန်ကျသည့် စရိတ်များ(ရှိလျှင်)ကိုငင်း၊ ပြန်ဆပ်ရန် အချိန်စေ့ရောက်သောအခါ၊ ချေးငွေကို၊ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ငှတ်ပေးငွေကို ငွေယူသားသူထံမှဖြစ်စေ၊ အဆိုပါငွေများပြန်ဆပ်ရန် အာမခံသူ တဦးဦးထံမှဖြစ်စေ အခွန်တော်မငြေ ကျန်ငွေဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အရတောင်းခံရမည်။

By a notification dated the 4th April 1956 the State Agricultural Marketing Board Act was brought into force, and soon after, since none of the borrowers had liquidated their debts, the State Agricultural Marketing Board filed applications before the Deputy Commissioner,

Myaungmya, for recovery of the loans as if they were arrears of land revenue, under the second part of section 13(3).

U Ba Kyin, who appears for four of the cases before us, has urged mainly that as the Act is silent in regard to transaction entered into prior to the coming into force of the Act, the new mode of recovery is inapplicable to them. He contends that the State Agricultural Marketing Board's sole remedy is by way of a mortgage suit under Order 34 of the Civil Procedure Code which would give the defendant the right to set-off costs, charges and expenses legally recoverable by the defendant from the plaintiff in respect of the mortgage. Any decree passed would be a preliminary decree in the first instance and it would give the defendant time to arrange his affairs. He would even have a right of appeal. U Ba Kyin says that these are vested rights and that therefore the Act cannot be made retrospective in operation to impair these rights. In short, he says, a remedy given by an Act which came into force in 1956 cannot be invoked in respect of contracts made prior to 1956.

U Ba Swe, who appears in the other six applications, elaborates on the same theme and raises two additional points, the first being that the special remedy which enables the Board to seek recovery in the manner arrears of revenue is recovered, is discriminatory legislation, thereby offending section 13 of the Constitution. The second point is that a loan made for the purpose of building a storage godown is not recoverable in this summary manner, the loan not being one made under the first part of section 13 (3) of the Act.

Thus three definite issues are raised before us. In regard to the first, taken up by both U Ba Kyin and U Ba Swe, that is, whether the new remedy is applicable to transactions entered into, prior to the Act coming into effect, in our judgment it must be so. In *Gordon* v.

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

Lucas (1), the proposition was laid down by Lord Blackburn that—

> "it is perfectly settled that if the legislature intended to frame a new procedure, that instead of proceeding in this form or that, you should proceed in another and a different way; clearly bygone transactions are to be used for and enforced according to the new form of procedure. Alterations in form of procedure are always retrospective, unless there is some good reason or other why they should not be."

Examples of these good reasons must be such as a right of suit: *Mohamed Taqui Khan* v. *Mohamed Shafi* (2); or a right of appeal: *Doraisami* v. *Vaithalinga* (3). There may even be a right to defend a pending suit but where no such suit is pending, the right has not accrued. And where no suit has been filed it is inconceivable that there should be a vested right of appeal arising out of a non-existent decree.

What the mortgagors have been denied in the present cases is merely the form of procedure in resisting recovery under Order 34. As pointed out by Dunkley, J. in *Arunachallam Chettyar* v. *Velliappa Chettyar* (4), the Code of Civil Procedure is a Code of Rules whereby rights may be enforced by the Courts; but the Code itself confers no substantive rights whatsoever. Further, it cannot be said that the mortgagors have been made to suffer in any way by the change in remedy. The mode of recovering arrears of land revenue is provided by section 45 of the Land and Revenue Act and such arrears of revenue are to be realized as if it were an amount of a decree for money passed against a defaulter. Thus, the procedure that the Revenue Officer must follow is the procedure in Order 21 for execution of a decree for money. All monies repaid to the plaintiff on the agreement and the mortgage will be taken into account. Similarly all monies recoverable from

(1) (1878) A.C. 582 at 603.
(2) A.I.R. (1948) Oudh 36.
(3) A.I.R. (1918) Mad. 548.
(4) (1938) R.L.R. 176.

the State Agricultural Marketing Board on these instruments will also be taken into account. In regard to the time that would elapse between a preliminary mortgage decree and a final decree, it is six months. The applicants have not suffered really as the recovery proceedings were filed in 1956 and most of them are still pending. For these reasons we hold that the remedy provided in section 13 (3) is applicable to transactions entered into in 1953-54.

On the question of discrimination U Ba Swe's thesis is: Why should a commercial concern, even if it is sponsored by the State be given special privileges which are denied to everybody else? Others have to go to Court whereas the State Agricultural Marketing Board ascertains the amount, often wrongly, and seeks to recover it, as if by way of executing a decree. Government, U Ba Swe says, when it competes with the citizen in commercial undertakings should not be placed in a privileged position.

U Ba Swe's approach is an ideological one but nevertheless we have to examine if there is in fact discrimination within the meaning of section 13 of the Constitution which reads:

> "All citizens, irrespective of birth, religion or sex or race are equal before the law; that is to say, there shall not be any arbitrary discrimination between one citizen or class of citizens and another."

The State Agricultural Marketing Board is a juristic person and we find no difficulty in accepting U Ba Swe's contention that when a State embarks upon a commercial venture, not as incidental to its ordinary functions, it should come within the ambit of section 13. The authority for this proposition is the decision on section 14 of the Indian Constitution (which is similar in intent with the Burmese section 13) in *Moti Lal* v. *Uttar Pradesh Government* (1). We note however that the word used in the Indian Constitution is " person " while in our Constitution

(1) A.I.R. (1951) All. 257.

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

it is "citizen". A distinction might be drawn but we think that the principal enunciated is correct.

The subject of Equality before the Law has received judicial interpretation in many countries. Constitutional enactments vary but certain general principles have found universal acceptance; and one fundamental principle is that equality before the Law does not mean that all laws must be general in character and universal in application and that the State has not the power of distinguishing and classifying persons and things for the purposes of legislation. See *Kadar Nath* v. *State of West Bengal* (1).

The earlier case of *Lachmandas* v. *State of Bombay* (2) suggests two tests for permissible classification: (i) that the classification is founded on an intelligible differentia which distinguishes persons or things that are grouped together from others who are left out of the group, and (ii) that the differentia must have a rational relation to the object sought to be achieved by the Act.

The State Agricultural Marketing Board is, at the present time, the only organization of its kind and is a class in itself. It is conceivable however that economic needs may lead to the creation of similar organizations to deal with the country's wealth in other fields. The object of the Act undoubtedly is to enable the Board to sell and export. The proceeds of such export being the main revenues of the Union it is necessary for the Board to promote agricultural production, its processing and sale. The task is a colossal one and in its endeavour to function effectively the help of persons in the trade is sought. The help is mutual. The State Agricultural Marketing Board having the funds, grants loans and advances in order to facilitate the purchase, storage and milling of paddy. It is expected that the loans would be returned during the prescribed period. When there is a failure so to do, the

(1) (1953) (S.C.) 404. (2) (1952) (S.C.) 235.

Act provides the State Agricultural Marketing Board with a remedy which would ensure quick results.

As between the State Agricultural Marketing Board and the borrowers there can be no question of discrimination, since they are not similarly placed. The borrowers are not injuriously affected. The liability to pay what has been borrowed remains. But if there were another organization similar to the State Agricultural Marketing Board to which the remedy prescribed by section 13(3) is denied, then there may be discrimination.

As observed by Cooley in his Constitutional Law (1) equal protection does not prohibit the granting of special privileges to particular enterprises or employments in the interests of general welfare, provided there is no discrimination within that class.

The conferment of a particular privilege on the State Agricultural Marketing Board may be discriminatory in the sense that the Board alone is competent to seek recourse to a special remedy but to achieve the purpose underlying the Act it is permissible and not inconsistent with section 13 of the Constitution, which mentions "arbitrary" discrimination.

In regard to the issue whether a loan granted for the construction of a godown is recoverable as revenue, the answer must depend upon the interpretation of section 13. We have quoted it in full. Translated literally into English the relevant portions would read:

> " . . . the Board may take delivery, acquire or buy agricultural produce either directly or through an agent, and grant loans or make advances for buying or for storage or for processing agricultural produce, or for constructing or repairing rice mills . . .
>
> Such loans or advances together with interest (if any) and costs (if any) shall be recovered as if these were arrears of revenue."

(1) Pages 281, 286.

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

U Ba Swe's submission is, the section does not cover the case of a loan made for the construction of a godown by a borrower and which would become the borrower's property. The special remedy given in the second part of the section, U Ba Swe contends, is applicable only to loans made for "buying, storing or processing agricultural produce *or* for construction of mills and repairs of mills."

The test must essentially be, "what was the purpose of the loan?" The answer is in the agreement itself, the recital of which says:

> "Whereas the borrower has applied for a loan of K..... for the construction of a paddy storage godown . . ."

Clause 5 however is more specific and reads:

> "That the borrower shall let/hire the said godown only to the Board for three years *viz.* . . . ending with December . . . The Board shall pay to the borrowers an annual godown rent at the rate of K 5 per hundred baskets per year irrespective of whether or not the godown has been used for the storage of paddy;"

We have been informed at the Bar that a person may buy paddy and store it himself before selling it to the State Agricultural Marketing Board, and that the State Agricultural Marketing Board itself also buys direct and stores it. Judging by Clause 5 of the agreement, these godowns were constructed on loans advanced by the State Agricultural Marketing Board for the exclusive storage of paddy purchased by the State Agricultural Marketing Board for the first three years at least. For the purpose of storage the State Agricultural Marketing Board itself may construct godowns under the powers given in section 13 (2) (*e*) of the Act. In that case the expenditure incurred would clearly come under "storage". We cannot therefore see why the construction of a godown by a third party for the storage of State Agricultural Marketing Board paddy at least for the first three years cannot come under the category of သိုေလာင္ခန္း (for storage) mentioned in section 13 (3).

Like U Ba Swe, we feel that the phraseology of section 13 is unfortunate. It might have been clearly said that the construction and repairs of mills and godowns is authorized. But in putting forward our interpretation of the section we are not importing words which are not in the Act nor are we going against anything contained in the Act. We quote with great respect the words of Fry, L.J. in *Curtis* v. *Stovin* (1) where the learned Judge said:

> "The language of the section is unfortunate but at the same time I think it is not difficult to ascertain the intention of the legislature. If the legislature has given a plain indication of this intention, it is our plain duty to give effect to it, though of course if the words they have used do not admit of such an interpretation, their intention must fail."

The intention of the legislature in enacting the State Agricultural Marketing Board Act was to promote the processing and marketing of agricultural produce. With this in view, the State would advance monies bearing nominal interest to agriculturists and those in the trade. It was also intended that there should be means of making a quick recovery when these loans fall due. There is nothing in the Act which would render our interpretation inadmissible.

These being our views, the applications to quash the proceedings before the Deputy Commissioner, Myaungmya, must fail. We have, however, some observations to make. The effect of our order is, the State Agricultural Marketing Board can proceed under section 13 (3) of the Act to recover loans as if they were arrears of revenue. Recovery of revenue is provided for in different Acts. For example, the recovery of taxes under the Income-Tax Act [section 46 (2)] is by way of recovery of *land* revenue. Under the Excise Act [section 67 (1)] the method is the same; and so in the Municipal Act (section 242) and in the Rangoon Municipal Act (section 194). The Revenue Recovery Act applies only to sums recoverable as

(1) (1889) 2 Q.B.D. 513.

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

land revenue. We have not been able to find any Act where the method of collecting revenue is different. The absence of the word " land " before the word " revenue " in section 13 (3) may be a drafting lapse but the result is, if there are other methods of collecting revenue, the State Agricultural Marketing Board seems to have the choice and has chosen to have the loans recovered as if they were arrears of *land* revenue. We have mentioned the method prescribed in section 45 of the Land and Revenue Act. This section will have to be read with the Land and Revenue Rules published in the Land and Revenue Manual and also with the notifications on page 105 of the Manual. The Rules as they stand require a *Thugyi* to open proceedings before a Township Officer, but a Deputy Commissioner is competent to entertain a recovery application under section 45, *vide* Notification No. 72 of the 9th November 1908. A revenue officer by name or by office can be notified by the President to seek recovery. We presume that the Revenue Officer of the State Agricultural Marketing Board has been notified. We note that the proceedings have been travelling between the Deputy Commissioner and his subordinate administrative officers. This is unnecessary for the Deputy Commissioner can deal with the applications from beginning to end.

The State Agricultural Marketing Board has a very effective remedy under section 13 of the Act but in exercising it the Board must comply with the provisions of the Land and Revenue Manual. Where credit is to be given to a borrower indisputably, such as three years godown rent or actual repayment towards the loan, these should be excluded from the amount claimed. A statement showing how the amount is calculated would make the task of the Deputy Commissioner much easier. The borrowers have a justifiable complaint when they say that the entire amount of the loan *plus* interest is sought to be recovered without any credit being given to them.

In C.M. No. 101/58 relating to U Ba Hla—Myaungmya DORP No. 30 RE of 56/57—the properties attached are ten in all and it appears that items 2, 8 and 10 belong to U Ba Thaung, Daw Pwa Yin and U Lu Gale respectively. Attachment of these properties was wrong since only the property of the " defaulter " can be proceeded against in revenue recovery proceedings. If it is desired to proceed against these people in their capacity as guarantors, they will have to be brought on the record and opportunity given to them to contest if they should desire to do so.

The Deputy Commissioner will have to consider how much has been paid in by U Ba Hla and how much he is to be credited with, in the way of godown rent. Such sums as may be agreed to as adjustable by both parties will also have to be taken into account. The proceedings against U Ba Hla will have to be continued in the light of these remarks which are applicable to all the cases.

C.M. 102/58—U Ba Hla and Daw Nyunt Nyunt Soe. The borrower is Daw Nyunt Nyunt Soe and the guarantor is U Ba Hla. The procedure adopted is correct and the proceedings will continue.

C.M. 111/58—U Maung Maung Sein, Myaungmya DORP No. 21 RE of 56/57. U Maung Maung Sein submitted to the Deputy Commissioner that he has to receive godown rents. No notice was taken and without the sum being adjusted. an auction sale took placed on 17th September 1958. The sale order must be set aside and the Deputy Commissioner should ascertain the exact amount recoverable and proceed on this basis.

C.M. 121/58—U Khe Yan—Myaungmya DORP No. 47 RE of 56/57. The proceedings will continue.

C.M. 112/58—U Boon Swan—Myaungmya DORP No. 34 RE of 56/57. Judging by the list of properties, it is possible that the second item belongs to a guarantor. An auction sale was held on 9th September 1958. The

S.C. 1959

U BA HLA AND OTHERS v. S.A.M.B. AND OTHERS.

sale order must be set aside and the proceedings should continue.

C.M. 113/58—U Mutabhai—Myaungmya DORP No. 22 RE of 56/57. An auction sale took place on 8th September 1958. The Sale Order must be set aside and proceedings should continue.

C.M. 115/58—U Ba Maung—Myaungmya DORP No. 18 RE of 56/57; C.M. 116/58—U Ba Shin—Myaungmya DORP No. 25 RE of 56/57; C.M. 117/58—U Maung Thwin—Myaungmya DORP No. 28 RE of 56/57; and C.M. 118/58—U Than Maung—Myaungmya DORP No. 27 RE of 56/57. These proceedings should take their course.

Our formal orders are—

In Civil Miscellaneous Applications Nos. 111, 112 and 113, the orders of the Deputy Commissioner, Myaungmya, in respect of the auction sales are quashed. Civil Miscellaneous Applications Nos. 115, 116, 117, 118 and 121 are dismissd. Civil Miscellaneous Applications Nos. 101 and 102 are dismissed as withdrawn as the applicants by their petition dated the 3rd April 1959 have sought such withdrawal.

The parties are to bear their own costs.

SUPREME COURT.

THE BANK OF CHETTINAD LTD. (APPLICANTS)

v.

DAW HMI AND TWO OTHERS (RESPONDENTS). *

†S.C. 1959

June 26.

Urban Rent Control Act, s. 22—In reference from order fixing standard rent question of tenancy cannot be gone into—Proper procedure to be followed in case of disputed tenancy.

Where in a reference from the order of the Assistant Controller of Rents fixing the standard rent of a house, the Subdivisional Judge went into the question of tenancy, which was denied by respondent No. 1, who claimed ownership of the house in question.

Held : That the Subdivisional Judge erred in going into the question of tenancy which is a matter for a Civil Court to decide.

Daw Ngwe Tin v. *The Controller of Rents*, (1951) B.L.R. (S.C.) 85, followed.

Held further : That as no Court can accept a plaint for recovery of rent without a certificate fixing the standard rent (see s. 16 of the Urban Rent Control Act), the proper procedure would be to fix a standard rent without prejudice to the claim of title or denial of tenancy on the part of the 1st respondent.

K. R. Venkatram and *C. H. Chan* for the applicants.

No appearance for the respondents.

U MYINT THEIN, C.J.—The applicants, the Bank of Chettinad, sought to have standard rent fixed in respect of a house occupied by the respondent Daw Hmi in Pwinbyu. The applicants produced a deed of sale dated 3rd December 1934 by one Katisha to the Bank, a deed dated 6th June 1940 leasing the premises at Rs. 15 a month to the respondent Daw Hmi and her husband, and a tenancy proposal form dated 25th April 1947 offering Rs. 20 a month. The last document is in English and is alleged to bear the thumb impression of the respondent.

The respondent resisted the application by the mere allegation that she had purchased the property from an

* Civil Misc. Application No. 65 of 1959.

† *Present* : U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON, J. and U BO GYI, J.

S.C. 1959

THE BANK OF CHETTINAD LTD. v. DAW HMI AND TWO OTHERS.

agent of the Chettinad Bank "some 12 years ago". The Assistant Rent Controller thought this allegation was of no substance and he therefore fixed the standard rent at K 20 a month. On reference to the Subdivisional Judge, the question whether a tenancy exists was gone into, and the learned Judge held that he was not satisfied that the thumb impression on the tenancy proposal form dated the 25th April 1947 was proved to be that of the respondent. Holding that no tenancy exists, the Subdivisional Judge set aside the order of the Assistant Rent Controller.

The applicants have come to us by way of writ proceedings and it is urged that the Subdivisional Judge had erred in going into the question of title. On the authority of *Daw Ngwe Tin* v. *The Controller of Rents* (1) this contention must be upheld. Whether or not the respondent, who was admittedly a tenant before the war, had ceased to be a tenant, is a matter for a civil Court to decide.

Since no Court can accept a plaint for recovery of rent without a certificate fixing the standard rent (see section 16 of the Urban Rent Control Act), the order of the Subdivisional Judge would debar the applicants from filing such a suit. In the circumstances prevailing in this case the proper procedure would be to fix a standard rent without prejudice to the claim of title or denial of tenancy on the part of the respondent. In the event of a suit for recovery of rent being launched, that would be the proper occasion for the respondent to aver and prove that she had ceased to be a tenant.

The order of the Assistant Controller of Rents, Pwinbyu, fixing the standard rent and issuing a certificate was correct and must be upheld. We therefore quash the order of the Subdivisional Judge, Pwinbyu, dated the 24th January 1959.

(1) (1951) B.L.R. (S.C.) 85.

SUPREME COURT.

C. K. CHIN (APPELLANT)

v.

HAJEE EBRAHIM MOHAMED SEEDAT (RESPONDENT).*

†S.C. 1959

June 26.

Civil Procedure Code, O. 40—Receiver—Subject at all times to control of appointing Court—Control can be invoked by party prejudiced by conduct of—Relief may be sought by application in receivership proceedings—Receiver has no vested interest in property—Exercises powers expressly granted subject to control of Court—Power of Court to interfere—When Court should not interfere.

The action of a Receiver is at the behest and on behalf of the Court and that he is, at all times, subject to the control of the Court which possesses the power to make all necessary orders for the control of Receivers appointed by it. Such control of the Court can therefore be invoked by a person who is prejudiced by the conduct of a Receiver and relief may be sought by way of an application in the same proceedings in which the Receiver was appointed.

Searle v. *Choat*, (1884) L.R. 25 Ch.D. 723, referred to.

The Receiver appointed under Order 40 of the Code of Civil Procedure has no vested interest in the property over which he is appointed Receiver. He is an officer of the Court on whom the Court exercises real control. For example, Order 40, Rule 4 (*c*) enables the Court to deal with the assessment of loss due to wilful default or gross negligence of a Receiver without the necessity of a separate suit. As an officer of Court who has no interest in the property, he can exercise only such powers as have been expressly granted by the Court and does so subject to the control of the Court. Consequently, when he on behalf of the Court enters into a contract of sale or effects a sale of property over which he has been appointed Receiver, the Court may, where necessary, interfere with such contract of sale in a summary manner. Such power may be exercised even where he has been authorized to sell the property without further orders of the Court. But where the sale has been completed pursuant to such authority, so that the interest of a third party in the property supervenes, normally the Court should leave the person aggrieved by the action of the Receiver to seek redress in a separate suit.

Surendro Keshub Roy v. *Doorgasoondery Dosee*, I.L.R. (1898) 25 Cal. 253; *Krista Chandra Ghose* v. *Krista Sakha Ghose*, I.L.R. (1908) 36 Cal. 52; *Ratnasami Pillay* v. *Sabapathi Pillai*, A.I.R. (1925) Mad. 318, referred to.

E Maung for the appellant.

Kyaw Myint for the respondent.

U MYINT THEIN, C.J.—The facts are not in dispute. The Receiver *pendente lite* of the estate of S. A. Sema under orders of the Court, had auctioned two properties.

* Civil Appeal No. 5 of 1957. Appeal against the order of the High Court passed in Civil Apneal No. 64 of 1955, dated the 22nd August 1955.

† *Present* : U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON, J. and U BO GYI, J.

S.C. 1959

C. K. CHIN v. HAJEE EBRAHIM MOHAMED SEEDAT.

When the auction began the plaintiff enquired if the outside bidders C. K. Chin (the appellant before us) and one Albert were Burmese nationals. This question was justifiable because under the Transfer of Property (Restriction) Act a foreign national needs permission to buy landed property. It happened that these gentlemen had their citizenship papers in their pockets and the auction proceeded, and though the plaintiff went up to K 40,000 the ultimate bid was that of C. K. Chin for K 80,500. This was accepted. Next the Receiver proceeded to auction plot No. 27 which is admittedly more valuable than plot No. 29. C. K. Chin's initial bid was K 10,000 which was countered by the plaintiff with K 15,000. This time C. K. Chin enquired if the plaintiff was a Burmese national. The plaintiff, supported by his advocate, assured the Receiver that he was, but unlike C. K. Chin and Albert, the plaintiff had not carried his papers in his pocket. The Receiver therefore refused his bid, and the valuable property went for K 10,500.

It cannot be disputed that the procedure adopted by the Receiver, even if it was the outcome of the plaintiff's own tactics, was unfair to the plaintiff and unfair to the heirs to the estate in that the assets of the estate would be considerably reduced by this sale at almost a nominal price. As was to be expected, the plaintiff took the matter to the Judge and asked that the sale in respect of plot 27 be set aside, under Order 21, Rule 90 of the Civil Procedure Code. The application could not be one under this provision since it was not a sale in execution of a decree. However, despite the protest of C. K. Chin, the learned District and Sessions Judge held that the position called for interference and ordered a fresh sale.

C. K. Chin took the matter on appeal and the preliminary point taken was that, since the order of the Judge could not possibly be under Order 21, Rule 90, no appeal lay. That was a substantial point but the Appellate

Court, rightly in our judgment, held that what the Judge had exercised was the inherent powers of the Court under section 151 of the Civil procedure Code. The submissions of learned Counsel then turned on the question whether the Judge could have interfered in the summary manner that he had adopted or whether the plaintiff should be made to institute a regular suit against the Receiver. The Appellate Court, relying upon some authorities whic we shall discuss later, drew a distinction between an agreement to sell and a completed sale. The position prevailing in the present case being merely the acceptance of the bid at the auction and the acceptance of a percentage of the sale price as an immediate deposit, the Appellate Court held that the stage had not been reached for the plaintiff to file a separate suit; and that therefore the Court was competent to interfere. The appeal therefore was dismissed.

We have granted special leave to appeal in this case and the arguments before us have centred on the question whether the plaintiff-respondent should have been asked to file a separate suit. Dr. E Maung for the appellant submits that there are special provisions in Order 21, for example, where a sale (which may be by a Receiver) needs the confirmation of the Court; or in the case of a sale by the Receiver in Insolvency proceedings where the sale may be set aside by application to the Judge under section 68 of the Burma Insolvency Act. But here, the Receiver was appointed under Order 40 and was ordered by the Court to auction the properties, a process which he duly carried out. While it is true that no sale deed has yet been executed, Dr. E Maung emphasises that an agreement to buy on the part of the purchaser and an agreement to sell on the part of the Receiver (duly authorised to sell by the Court) had been effected resulting in a completed contract for sale, and thus a party aggrieved by the sale should file a separate suit.

S.C. 1959

C. K. CHIN v. HAJEE EBRAHIM MOHAMED SEEDAT.

We consider it indisputable that the action of a Receiver is at the behest and on behalf of the Court and that he is, at all times, subject to the control of the Court which possesses the power to make all necessary orders for the control of Receivers appointed by it. Such control of the Court can therefore be invoked by a person who is prejudiced by the conduct of a Receiver and relief may be sought by way of an application in the same proceedings in which the Receiver was appointed. See *Searle* v. *Choat* (1). This would seem to be the normal course of action rather than to resort to a separate suit.

The proposition has found acceptance in the Indian Courts but Woodroffe J., with whom the law relating to Receivers will always be associated, drew a distinction between executed and executory contracts entered into by Receivers. In *Surendro Keshub Roy* v. *Doorgasoondery Dosee* (2) the Receiver had accepted the offer of a lease of property, had even given possession but would not execute a lease deed because the position had changed, the plaintiff having lost the suit. Mr. Woodroffe, as he then was, appeared as counsel for the defendant and in supporting the stand taken by the Receiver, stressed that the lessee's remedy should have been by way of a separate suit for specific performance, more so because the lessee was not a party to the suit and because the main suit had ended in favour of the owner-defendant. Trevelyan, J. however did not think it made the slightest difference whether a third party had made the application. He pointed out that the contract was completed and implemented by delivery of possession before the original suit was dismissed. He therefore held that:

> "A Court has complete power to enforce summarily a contract made by it when managing or administering an estate whatever the contract may be."

(1) (1884) L.R. 25 Ch.D. 723. (2) I.L.R. (1898) 25 Cal. 253.

The execution of the lease was ordered.

In *Krista Chandra Ghose* v. *Krista Sakha Ghose* (1) a lease to a third party was sought to be set aside. Mr. Woodroffe then had been elevated to the Calcutta High Court and it fell to him to decide the case. The Advocate-General who appeared for the lessee stressed upon the distinction between rights *in personam* and rights *in rem* and apparently pointed out that in *Surendro Keshub Roy's* case (2), no conveyance had been executed even though possession had been given. This submission found favour with Woodroffe, J. who said:

> "This is not a case in which the matter rests on an agreement which has not been carried out, and in which the Court may interfere to prevent its Receiver giving effect to the proposed agreement. This is a case in which the matter has passed out of the state of agreement, and has resulted in a conveyance of the property to the lessee. As long as the lease stands, the property must be taken to be in the lessee and I do not think that I can, on this application, set aside the lease."

In directing the applicant to proceed by way of a suit, Woodroffe, J. pointed out that in *Surendro Keshub Roy's* case (2), the Court was asked to control the action of the Receiver but that in the case before him, the stage had been reached where, unless the lease was set aside, the interest was that of the lessee and not that of the Court.

We note that in *Krista Chandra Ghose's* case (1) the Court order gave the Receiver liberty "from time to time, *without further order of the Court*, to lease the said estate, for a term not exceeding six years, on such terms as to such Receiver may seem reasonable". Even so, where such full authority had been given, Woodroffe, J.

(1) I.L.R. (1908) 36 Cal. 52. (2) I.L.R. (1898) 25 Cal. 253.

S.C. 1959

C. K. CHIN v. HAJEE EBRAHIM MOHAMED SEEDAT.

was of the view that had the matter rested on an agreement which had not been carried out, the Court might prevent the Receiver giving effect to the agreement.

In *Ratnasami Pillay* v. *Sabapathi Pillai* (1), in which apparently no such full authority had been given to the Receiver, the Court held that the Receiver being an officer of the Court who could only exercise such powers as had been expressly granted to him by the Court, a sale of property by him under the direction of the Court would not be binding on the Court or the property unless accepted by the Court.

From the authorities canvassed before us the following principles emerge. The Receiver appointed under Order 40 of the Code of Civil Procedure has no vested interest in the property over which he is appointed Receiver. He is an officer of the Court on whom the Court exercises real control. For example, Order 40, Rule 4 (*c*) enables the Court to deal with the assessment of loss due to wilful default or gross negligence of a Receiver without the necessity of a separate suit. As an officer of the Court who has no interest in the property, he can exercise only such powers as have been expressly granted by the Court and does so subject to the control of the Court. Consequently, when he on behalf of the Court enters into a contract of sale or effects a sale of property over which he has been appointed Receiver, the Court may, where necessary, interfere with such contract or sale in a summary manner. Such power may be exercised even where he has been authorised to sell the property without further orders of the Court. But where the sale has been completed pursuant to such authority, so that the interest of a third party in the property supervenes, normally the Court should leave the person aggrieved by the action of the Receiver to seek redress in a separate suit.

(1) A.I.R. (1925) Mad.318.

S.C. 1959

C. K. CHIN v. HAJEE EBRAHIM MOHAMED SHEDAT.

In view of the principles enunciated above, the learned District Judge rightly decided on the facts prevailing that summary relief should be granted and ordered a re-sale.

The appeal is therefore dismissed with costs, advocate's fee in this Court K 170 (Kyats One hundred and seventy only).

SUPREME COURT.

†S.C. 1959

May 11.

U NYI LAY (APPELLANT)

v.

THE UNION OF BURMA AND ONE (RESPONDENTS).*

Criminal Procedure Code, s. 561A—Inherent powers of High Court under—When not proper to exercise.

It would not be proper for the High Court to interfere in exercise of its inherent powers under s. 561A of the Criminal Procedure Code by quashing the proceedings at the stage of framing a charge, except

(i) where the prosecution allegations, even if accepted as true, do not establish any offence against the accused, or

(ii) where there is no evidence at all against the accused to support the allegations which, if established, would constitute the offence.

Aung Min (2) for the appellant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondent No. 1.

Ba Swe for the respondent No. 2.

The judgment of the Court was delivered by

U CHAN HTOON, J.—This is an appeal by special leave under section 6 of the Union Judiciary Act. The appellant and the 2nd respondent were partners in a partnership business for the supply of road metal to the Public Highways Department of the Government in connection with the construction of a section of road in Magwe district. The appellant prosecuted the 2nd respondent on the ground that the latter committed criminal breach of

* Criminal Appeal No. 7 of 1958.

Appeal against the order of the High Court, Rangoon, in Criminal Revision No. 109 (B) of 1957. (Reported in *U Kan Tha* v. *The Union of Burma/U Nyi Lay*, (1957 B.L.R.) 336.

† *Present :* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, JUSTICE U CHAN HTOON and JUSTICE U AUNG THA GYAW.

of trust by dishonestly disposing of the money which he received from the Public Highways Department, in violation of the legal contract, which stipulated that all the monies received for the road metal supply were to be handed over to the appellant.

The legal contract referred to above was contained in the written agreement of partnership (Exhibit Ka in the trial proceedings) the relevant portion of which reads as follows :

(၃) နောက်လုပ်ငန်းအတွက် ထုတ်လိုသည့် ငွေများကို ဝယ်ယူထားသော ကျောက်ဖယား စာရင်းနှင့် တင်ပြ၍ ဦးညီလေးထံမှ ထုတ်ယူရမည်။

(၄) ကျောက်လုပ်ငန်းတွင် ကျောက်ဖယားများ အစိုးရသို့ အရစ်ကျ အပ်သွင်း၍ ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ယူ ရန်တိုင်း ဦးညီလေးထံသို့ စာရင်းနှင့်တကွ အပ်သွင်းထားပြီးလျှင် လိုသောအခါမှသာလျှင် အထက်ပါ အပိုဒ် (၃) တွင် ဆိုခဲ့သည့်နည်းအတိုင်း ထုတ်ယူရမည်။

The 4th Additional (Special Power) Magistrate of Magwe, after hearing the complainant-appellant and his witnesses, framed a charge under section 406 of the Penal Code against the 2nd respondent. The 2nd respondent filed an application to the High Court in revision against the said order framing the charge. The High Court, exercising the inherent powers vested in it under section 561A of the Criminal Procedure Code, quashed the criminal proceedings holding that "the charge for criminal breach of trust as against the applicant is clearly unsustainable and it would be clear abuse of the process of the Court to continue with his trial."

So far as the enunciation of the principles of law applicable to a case of this nature is concerned, it should be said that the High Court took a correct view when it said :

"It is only when it is established that a partner who has been entrusted with the partnership assets or with any dominion over property converts to his own use such specific property or assets, in breach of specific terms of

S.C. 1959

U NYI LAY v. THE UNION OF BURMA AND ONE.

the trust imposed upon him can he be prosecuted for criminal breach of trust. In the absence of any special agreement concerning as to how he should dispose of, otherwise deal with specific partnership property entrusted to him, he cannot be said to have received or dealt with the said property in a fiduciary capacity and be prosecuted for criminal breach of trust."

However, when it comes to the application of the principle of law to the facts of the case, we doubt if the High Court has correctly assessed the implications and the meaning of the terms contained in clauses (3) and (4) of the partnership agreement as set out above. We therefore feel that it was not proper for the High Court to have interfered in exercise of its inherent powers as provided under section 561A of the Criminal Procedure Code, since no proceedings at the stage of the framing of a charge should, in our view, be quashed except (i) where the prosecution allegations, even if accepted as true, do not establish any offence against the accused, or (ii) where there is no evidence at all against the accused to support the allegations which, if established, would constitute the offence. In the present case, therefore, the proceedings should continue, giving the accused an opportunity to produce nis defence so that all the facts relevant to the case could be placed before the trial Court.

We therefore set aside the order of the High Court in Criminal Revision No. 109 (B) of 1957 and direct that the proceedings before the 4th Additional (Special Power) Magistrate of Magwe in Criminal Regular Trial No. 3 of 1957, continue.

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဒေါက်တာ အုန်းသွင် (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (လျှောက်ထားခံရသူ)*

† ၁၉၅၉ ဇွန်လ ၁၂ ရက်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အပြီးသတ် မဟုတ်သောအမိန့်ကို၊ အယူခံဝင်ရန်အခွင့်ထူးမပေးနိုင်။ ။ကာမရာဂနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသောအမှုမျိုးတွင်တရားရုံးများက သတိချပ်သင့်သောအချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရာဇဝတ်မှုတခုတွင် တရားခံကို တရားရှင်လွှတ်သောအမိန့်ကို တရားလွှတ်တော်က ပယ်ဖျက်ပြီး၊ အမှုကိုပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် ချမှတ်သောအမိန့်သည် အပြီးသတ်အမိန့် မဟုတ်သောကြောင့်၊ ၎င်းအမိန့်ကို အယူခံဝင်ရန် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၏ ပြည်ထောင်စုတရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင်ခွင့်ပြုထားသည့် အခွင့်ထူးကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်က မပေးနိုင်။

ကာမရာဂနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသောအမှုမျိုးတွင် တရားလိုမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အထောက်အထားပြုသည့် သက်သေခံချက်ရှိရမည်ဟု တရားဥပဒေအရ၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိငြားသော်လည်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လည်ဆယ်၍စွဲဆိုသောအမှုမျိုး ပေါ်ပေါက်တတ်သည်ဖြစ်ရကား၊ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင်၊ တရားရုံးများက တရားလိုမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကိုထောက်ခံသော အထောက်အထား အကိုးအကား ရှိ မရှိကို ဂရုပြု၍ ထည့်သွင်းစဉ်းစားလေ့ရှိကြသည်ကို သတိချပ်သင့်လေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ဦးကျော်မြင့်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။လက်ထောက်နိုင်ငံတော် ရွှေနေချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။ယခုလျှောက်ထားသူ ဒေါက်တာ အုန်းသွင် အပေါ်၌ မခင်မေရီက မိမိအားမုဒိမ်းကျင့်ပါသည်ဟု စွဲဆိုချက်အရ၊ ပုသိမ်မြို့၊ ပဌမ ရာဘက်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးသို့ အမှုတင်သည်တွင် တရားလိုပြသက်သေများကို စာ်ဆေးပြီးနောက် စွပ်စွဲချက်သည် လည်ဆယ်၍စွဲဆိုသော စွပ်စွဲချက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည်၊ ဒေါက်တာ အုန်းသွင် အား တရားရှင်လွှတ်ခဲ့လသည်။ ယင်းသို့ ချမှတ်သောအမိန့်ကိုမကြေနပ်သဖြင့် မခင်မေရီသည်၎င်း၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရသည်၎င်း

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အသေးအဖွဲလျှောက်လွှာအမှတ် ၆။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရွှေမှောက်တွင် တရားဝန်ကြီးဦးဘိုကြီး အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဒေါက်တာ အုန်းသွင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်။

ထိုအမိန့်ကို ပြင်ဆင်ရန်အတွက် ပုသိမ်စက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် တရားလွှတ်တော်သို့ တဖန်လျှောက်ထားပြန်ရာ တရားလွှတ်တော်က ထိုတရားရှင်လွှတ်သည့်အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး၊ အမှုကို ပုသိမ်စက်ရှင်တရားသူကြီးက ပဌမ အထူးတရားသူကြီး အဖြစ်ဖြင့်စစ်ဆေးရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် စက်ရှင်တရားသူကြီးသင့်တော်သည်ဆင်မြင်သောအခြားသော အထူးတရားသူကြီးတဦးဦးကစစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ အမိန့်ချမှတ်သည်နှင့်အညီ ပုသိမ်စက်ရှင် တရားသူကြီးသည်အထူးတရားသူကြီးအဖြစ်ဖြင့်စစ်ဆေးရန်အလို့ငှါ အမှုကိုမိမိရုံးတော် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီး အမှုနံပါတ် (၁) တွင် လက်ခံထားလေသည်။

ယခုလျှောက်ထားသည်မှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရဖြစ်သဖြင့် တရားလွှတ်တော် ချမှတ်သောအမှုပြန်လည်စစ်ဆေးရန် အမိန့်မှာလည်း အပြီးသတ် အမိန့်မဟုတ်သောကြောင့် ဤရုံးတော်က အခွင့်ထူး မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောကြားသည်တွင် လျှောက်ထားသူ၏ ပညာရှိ ရှေ့နေကြီးက အပြီးသတ် အမိန့်မဟုတ် ဆိုသည်ကို မိမိမည်သို့မျှ မငြင်းလိုကြောင်း၊ သို့သော်ငြားလည်း တရားလွှတ်တော်က တရားလိုသက်သေထွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ထားသည် ဖြစ်သဖြင့် ဤရုံးတော်က လျော်ကန် သင့်မြတ်သလို ဖြေရှင်းခြင်းမပြုလျှင် မိမိ၏ အမှုသည်အဘို့ အမှုကိုခုခံရာ၌ လွန်စွာမှပင် ထိခိုက်နစ်နာမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေသည်။ ပညာရှိ လက်ထောက် နိုင်ငံတော် ရှေ့နေချုပ်ကလည်း ဤရုံးတော်က ဖြေရှင်းသင့်သည် ထင်မြင်သဖြင့် ဖြေရှင်းလျှင်လည်း မိမိအနေနှင့် မည်သို့မျှ အဆူးတလည် မပြောဆိုလိုကြောင်းနှင့် ပြန်ကြားလေသည်။

လျှောက်ထားသူသည်၊ တရားခံအဖြစ်ဖြင့် ပြန်လည်၍ အမှုဆိုင်ရမည်ဖြစ်ရကား၊ စွပ်စွဲချက်ကို ခုခံရာ၌ နစ်နာစေမည့် အနှောင့်အယှက်များမှ ကင်းရှင်းစေရန်ကိုငှင်း၊ တရားသူကြီး၏ စိတ်၌လည်း မည်ကဲ့သို့သော ယူဆချက်မျိုးကိုမှ ကြိုတင်ထားရှိခြင်း မပြုဘဲ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် သက်သေထွက်ချက်များကို လေ့လာဆန်းစစ်ဝေဘန်ရန်ကိုငှင်း အဆူးဂရုမမူပြုရပေမည်။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ တရားလွှတ်တော် အမိန့်တွင် မည်သို့ပင်ဝေဘန်ထားစေကာမူ ယခုအမှုကို စစ်ဆေးမည့်တရားသူကြီးသည်၊ ထိုဝေဘန်ချက်များကို သတိမမူဘဲ သက်သေထွက်ချက်များသည်၊ တရားဥပဒေအရ၊ သက်သေခံဝင်မဝင်၊ သက်သေခံဝင်လျှင်လည်း ယုံကြည်ထိုက် မယုံကြည်ထိုက်၊ ယင်းသို့ သက်သေခံဝင်၍ ပုံကြည်ထိုက်လျှင်လည်း မည်မျှခရီးရောက်သည်တို့ကို သေချာစေ့ငု ကြည့်ရှု စစ်ဆေးရပေမည်။

ဤအမှု၌ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့နံနက် ၉ နာရီအချိန်လောက်တွင် ထိုစဉ်က ပုသိမ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သူ ယခုလျှောက်ထားသူ ဒေါက်တာ အုန်းသွင်

သည်၊ မိမိလက်အောက်၌ သူနာပြုသင်တန်းတက်နေသူ မခင်မေရီ အား၊ မိမိ၏ အခန်း တွင်းသို့ ခေါ်ပြီး ဆယ်မိနစ်ကြာမျှ မုဒိမ်းကျင့်ပြီးနောက်၊ မခင်မေရီ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး နေ့လည် ၁၂ နာရီလောက်တွင် သူငယ်ချင်း ဆိုဖီ (လိုပြု ၁၃) အား၊ မိမိကို ဆရာဝန်ကြီးက မုဒိမ်းကျင့်ကြောင်း ပြောပြီး ထိုညနေ ၁၀ နာရီလောက်တွင် ဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းစိန် (လိုပြု ၃) အား၊ ၎င်းအတိုင်းပင်ပြောသည်ဟု သက်သေ တွက်ချက်ရှိသည်။ ထိုသက်သေထွက်ချက်များကို ဆန်းစစ်ဝေဘန်ရာ၌လျှောက်ထားသူ ၏ ပညာရှိ ရွှေနေကြီးက သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၊ ဥဒါဟရဏ်(ည)ကို ကိုးကားပြီး ထိုသက်သေ ထွက်ချက်များသည်၊ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၈ တွင်အကျုံးမဝင်ကြောင်း နှင့်လျှောက်ထားလေသည်။ သို့တစေလည်းထိုသက်သေထွက်ချက်များသည်၊သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၇ တွင် အကျုံးဝင် မဝင်၊ အကျုံးဝင်လျှင်လည်း မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့် အကျုံးဝင်သည်ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

ထို့ပြင်လည်း လျှောက်ထားသူ၏ ပညာရှိရွှေနေကြီးလျှောက်ထားသည့်အတိုင်းပင် မခင်မေရီသည်၊ အခင်းဖြစ်စဉ်ကမိမိဝတ်ဆင်ထားသည့် သုတ်သွေးများပေကျံနေသော ထမီကို ရေလျှော်လိုက်သည်ဆိုသည်ကိုငင်း၊ ဆရာမကြီးများက အင်္ကျီတိုကိုစစ်ဆေး လိုကြောင်း ပြောသည်ကိုငြင်းပယ်ပြီး၊ အစစ်ဆေးမခံဘဲနေခဲ့သည်ကိုငင်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပေမည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုအချက်နှစ်ချက်သည် မခင်မေရီ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံမည့် သက်သေခံချက်များတွင် အရေးကြီးသော ကဏ္ဍ၌ အပါအဝင်ဖြစ်မည်သာပင်။

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဖေါ်ပြလိုသည်မှာ၊ ယခုအမှုကဲ့သို့သော ကာမဆက နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသောအမှုမျိုးတွင် တရားလိုမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အထောက်အထား ပြုသည့် သက်သေခံချက် ရှိရမည်ဟု တရားဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိငြားသော်လည်း အခြောင်းကြောင်းကြောင့် လည်ဆယ်၍ စွဲဆိုသော အမှုမျိုး ပေါ်ပေါက်တတ်သည် ဖြစ်ခကား၊ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင် တရားရုံးများက တရားလိုမ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသော အထောက်အထားအကိုးအကား ရှိ မရှိကို ဂရုပြု၍ထည့်သွင်းစဉ်းစား လေ့ရှိကြသည်ကို သတိချပ်သင့်ပေသည်။

ယခုလျှောက်လွှာကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ တွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့်ပလပ်လိုက်သည်။ ဤအမှုကိုစစ်ဆေးမည့်တရားသူကြီးသည်၊ အထက်ဖေါ်ပြပါ အခြေက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍ အမှုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့လာသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်စေလိုကြောင်းနှင့် ဤရုံးတော်က ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ အုန်းဆွင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

† ၁၉၅၉
ဇွန်လ ၂၆ ရက်။

လက်ဖတင်နှင့် ကေ၊ ပီ၊ မူကာဂျီ (လျှောက်ထားသူ)
နှင့်
ဒေါ်ငွေရှိန် ပါ ၂ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနိရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (၄)(က)တွင် ပါရှိသည့် "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" သတင်းရရှိခြင်း ဆိုသည်မှာ။ ။ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနိရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၊ ပုဒ်မခွဲ (၄)(က)တွင် ပါရှိသည့် "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" သတင်းရရှိခြင်းဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို၊ မည်သူ့ထံကမဆို၊ မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို သတင်းရရှိခြင်းကိုဆိုလိုသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် အိမ်ရှင်ထံမှ သုံးရက်ကျော်လွန်ပြီးနောက် ရရှိသောသတင်းသည်လည်း "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" ရရှိသော သတင်းဟု ယူဆရမည်မှာ ယုံမှားဘွယ်ရာမရှိပေ။

အင်၊ စီ၊ ဆင်း က လျှောက်ထားသူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးကျော်ခင်က လျှောက်ထား ခံရသူအမှတ် (၁) အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးချုန်ထွန်း။ ။လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ငွေရှိန် သည်၊ ကိလီရိပ်သာ အမှတ် ၆ အဆောက်အဦ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထိုအဆောက်အဦ ပဌမထပ်၏ သုံးပိုင်းတပိုင်းကို အိမ်ငှါးအဖြစ်နေသူ ဒေါက်တာ ဘာတာချာချီက ထွက်ခွါသွားပြီးလျှင် ဤရုံးတော်တွင် လျှောက်ထားသူဖြစ်သော လက်ဖတင်နှင့် ကေ၊ ပီ၊ မူကာဂျီ အား၊ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲတဆင့်နေထိုင်ရန် လွှဲပြောင်း နေထိုင်စေခဲ့သောကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာဌါနိရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆-ကကနှင့် ၁၆-ခ တို့အရ၊အရေးယူပါရန် အိမ်ပိုင်ရှင်၊ကကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးသို့လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် လက်ထောက်ဌါနိရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအယေးအဖွဲ့လျှောက်လွှာ အမှတ် ၅၆။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်ဘရားဝန်ကြီး ဦးချုန်ထွန်းနှင့် နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး တို့ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးချုန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

လက်ဖတင်နင် ကော၊ပီ၊မူကာဂျီ နှင့် ဒေါ်ငွေရှိန် ပါ ၂။

ထိုအိမ်ခန်းတွင် မူလက မစ္စတာ အမ်၊ ကော၊ ဘာတာချာချီက အိမ်ငှါးအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ရာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း။ ထို့နောက် ၎င်း၏သမီးက အိမ်ငှါးအဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လခန့်က အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခန်းတွင် လက်ဖတင်နင် ကော၊ ပီ၊ မူကာဂျီက ဆက်လက်၍ နေထိုင်ပြီးလျှင် အိမ်လခများကိုလည်း ၎င်းအမည်ဖြင့် ပေးလျက်လာခဲ့ကြောင်း။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေး (ပြင်ဆင်ချက်) အက်ဥပဒေ စတင် အာဏာအတည်ဖြစ်သော ၁၉၅၀ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့လောက်တွင်လူနေ အိမ်ခန်းတခုကို အိမ်ငှါးစွန့်လွှတ်သွားလျှင် ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ချထားသူ လက်ဖတင်နင် ကော၊ ပီ၊ မူကာဂျီ သည်၊ ထိုအိမ်ခန်းတွင် တရားဝင်အိမ်ငှါးမဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုပါ အိမ်ခန်းကို ပုဒ်မ ၁၆-ကက (၄) အရ၊ သင့်တော်သူ တဦးဦးသို့ အငှါးချထားနိုင်ရန် ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းထံသို့ အမှုတွဲကိုတင်ပြရန် အမိန့် ချမှတ်လေသည်။

ထို့ပြင် အိမ်ရှင် ဒေါ်ငွေရှိန်နှင့် ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်သူ လက်ဖတင်နင် ကော၊ ပီ၊ မူကာဂျီတို့ နှစ်ဦးလုံးသည်၊ ပုဒ်မ ၁၆-ကက ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဖေါက်ဖျက်ကျူးလွန်သည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ၎င်းတို့အပေါ်တွင် ၁၆-ခ အရ၊ တရားစွဲဆိုရန်မှာ ပုဒ်မ ၂၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားသော ကာလအပိုင်းအခြား ၉ လကျော်လွန်နေပြီဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့မျှ အရေးမယူနိုင်တော့ကြောင်းကိုလည်း ဖေါ်ပြထားလေသည်။

လျှောက်ထားသူ လက်ဖတင်နင် ကော၊ ပီ၊ မူကာဂျီ၏ ပညာရှိ လွှတ်တော် ရှေ့နေ ကြီးက ဤရုံးတော်တွင် လျှောက်ထားသည်မှာ လက်ထောက် ငှါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းက ပုဒ်မ ၁၆-ကက (၄) အရ၊ ဤအိမ်ကို သင့်တော်သူ တဦးဦးအား အငှါးချထားရန်အလို့ငှါ၊ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းထံသို့တင်ပြရန်ချမှတ်သည့်အမိန့်သည်၊ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ကြောင်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအမှုတွင်အိမ်ရှင်ထံမှ လျှောက်ထားသော အခါတွင်သာလျှင် ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက သတင်း ရရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မခွဲ (၄)(က) အရ၊ ဤကဲ့သို့အိမ်ခန်းတွင် အခန်းလွတ် ဖြစ်တော့မည်ဟူသော သတင်းကို ပုဒ်မခွဲ (၁) အရသော်၎င်း၊ "အခြား တနည်းနည်းအားဖြင့် သော်၎င်း" ရရှိသော အခါမှသာလျှင် ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းသည် ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် အာဏာရှိကြောင်း ပုဒ်မခွဲ (၁) အရ၊ သတင်းပေးခြင်းမှာ သုံးရက်အတွင်း အိမ်ရှင်က သတင်းပေးခြင်းကိုသာဆိုလိုကြောင်း။ သုံးရက်ကျော်လွန်မှ ပေးသောသတင်းမှာ ဥပဒေနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ထပ်မံလျှောက်လဲသေးသည်။ ပုဒ်မခွဲ (၄) (က) တွင် ပါရှိသည့် "အခြားတနည်းနည်းအားဖြင့်" သတင်းရရှိခြင်းဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို၊ မည်သူ့ထံကမဆို၊ မည်သည့်အချိန်တွင် မဆို သတင်းရရှိခြင်းကို ဆိုလိုသည်ဟု

၁၉၅၉

ထက်ဇောင်နှင့်
ကေးပီ မူကာဂျီ
နှင့်
ဒေါ်ဒေဝီန်
ပါ ၂။

ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ထံမှ သုံးရုတ်ကျော်လွန်ပြီးနောက် ရရှိသော သတင်းသည်လည်း " အခြား တနည်းနည်းအားဖြင့် " ရရှိသော သတင်းဟု ယူဆရမည့်မှာ ယုံမှားဘွယ်ရာ မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။ ဤရုံးတော်အတွက် ရွှေနေခမှာ ဂျီ ကျပ်ဟူ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဦးပဏ္ဍဝ ပါ ၅ (မေတ္တာရပ်ခံသူများ)

နှင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂ (မေတ္တာရပ်ခံခြင်းခံရသူများ)*

† ၁၉၅၉ ဇွန်လ ၁၂ ရက်။

စုဒိတကများ သဘောမတူလျှင်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ မြွက်ဟထုတ်ဖော်သည့် စီရင်ချက်ကို ကိုးကားရှေ့ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင့်ထုတ်ရန်ဇာရီပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိ။

ဝိနည်းဓမ္မကွန် အဓိကရဏ်းမှုတွင် ဝိနိစ္ဆယဌာနက ချေလွှာတင်သွင်းရန် စုဒိတကများသို့ ဆင့်စာနှစ်ကြိမ်ထုတ်သော်လည်း၊ စုဒိတကတို့က လာရောက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချေလွှာသွင်းခြင်း စသည်တို့ကိုမပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ စုဒိတကတို့သည် ထိုဝိနိစ္ဆယဌာန၏အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရန်သဘောမတူကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ စုဒိတကများကသဘောမတူလျှင် ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ဤကဲ့သို့ စုဒိတကများလာရောက်ထုချေခြင်း၊ ချေလွှာသွင်းခြင်း မပြုသောကြောင့် ဝိနိစ္ဆယဌာနက တဘက်သတ်စစ်ဆေးပြီး ချမှတ်သောဝိနိစ္ဆယအဆုံးအဖြတ်သည် ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ဝိနိစ္ဆယခုံအက်ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည်။

ဦးဝိဇယ ပါ ၄ နှင့် ဦးပရမ ပါ ၂။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံးများ (တရားလွှတ်တော်ချုပ်) စာမျက်နှာ ၃၉ ရည်ညွှန်းသည်။

အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် ၄၈ တွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ ရေတာရွှေတောင်ပေါ်ကျောင်းထိုက်တွင် နာယက ဆရာတော်မှာ ဦးပညာဆီဟသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု မြွက်ဟထုတ်ဖော်သည့် စီရင်ချက်မျှသာ ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ၎င်းစီရင်ချက်ကို ကိုးကားရှေ့ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင့်ထုတ်ရန်ဇာရီပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိချေ။

ဦးဘသန်း (၁) က မေတ္တာရပ်ခံသူများအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

သခင်ချစ်က မေတ္တာရပ်ခံခြင်း ခံရသူများအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးချန်ထွန်း။ ။ဤအမှုတွင် မေတ္တာရပ်ခံသူများက ၁၃၂၀ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက် (၁၉၅၉ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်) နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာနရုံးတော်က ချမှတ်သည့် ဝိနိစ္ဆယ အဆုံးအဖြတ်သည်၊ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်သည့် အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဤရုံးတော်က ပယ်ဖျက်ပေးပါရန်နှင့် မေတ္တာ

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲလျှောက်လွှာ အမှတ် ၃၄။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး တို့ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဦးဟယ်ဆိုပါ ၅ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂။

ရပ်ခံကြသည်။ အမှု၏အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးပညာသီဟက မိမိသည်၊ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းရေတာရှည် တောင်ပေါ် ကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်ဖြစ်၍ ထိုကျောင်းတိုက်ကိုအုပ်ချုပ်လျက်ရှိရာ ဤအမှုတွင် မေတ္တာရပ်ခံသူများနှင့် အခြားရဟန်းတော်သုံးပါးတို့သည်၊ အဆိုပါ ကျောင်းတိုက် အတွင်း၌ မိမိ၏အာဏာကို မလိုက်နာဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုလုပ်၍ နေကြသည့်အတွက် ၎င်းတို့အား နှင်ထုတ်ပေးပါရန် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယ ရုံးတော်သို့ ၁၉၅၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့က လျှောက်လွှာ တင်သွင်းစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ အဆိုပါဝိနိစ္ဆယဌာနကချေလွှာတင်သွင်းရန် စုဒိတကများသို့ ဆင့်စာထုတ်ခဲ့လေသည်။ စုဒိတကများက ချိန်းရက်တွင် မလာရောက်ကြသောကြောင့် နောက်ထပ်ထပ်မံ၍ ဆင့်စာထုတ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသို့ဆင့်စာ နှစ်ကြိမ်ထုတ်သော်လည်း လာရောက်ထုချေခြင်း၊ ချေလွှာသွင်းခြင်းမပြုသောကြောင့် တဘက်သတ်စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဝိနိစ္ဆယအဆုံးအဖြတ်ကို ၁၉၅၉ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

မေတ္တာရပ်ခံသူများက ပြောဆိုသည်မှာ ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဝိနိစ္ဆယ ဌာန၏ ဝိနိစ္ဆယခုံအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်ထားသော စီရင်ချက် အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဤရုံးတော်က ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း အဆိုပြုကြသည်။ ဦးပညာသီဟအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ပညာရှိ လွှတ်တော် ရွှေနေကြီးကလည်း စုဒိတကများက သဘောမတူလျှင် ဝိနိစ္ဆယ ဌာနတွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိသည်မှာမှန်ကြောင်းကိုဝန်ခံသည်။ သို့ရာတွင် စုဒိတကများက သဘောတူသည် မတူသည်ကို သိနိုင်စေရန် အလို့ငှါ ဝိနိစ္ဆယဌာနသည်၊ လာရောက်စွဲဆိုသည့် အမှုကို လက်ခံပြီးလျှင် ဆင့်စာထုတ်၍ ခေါ်ယူပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု လျှောက်လဲသည်။ ဤအမှုတွင် စုဒိတကတို့အား လာရောက်ထုချေရန် ဆင့်စာထုတ်ခဲ့သော်လည်း မုဒိတကတို့က လာရောက်ခဲ့ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချေလွှာသွင်းခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် စုဒိတကတို့သည် ထိုဝိနိစ္ဆယဌာန၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရန် သဘောမတူကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဤယူဆချက်ကိုလည်း ထိုပညာရှိ လွှတ်တော် ရွှေနေကြီးက မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံလေသည်။

၁၃၁၆ ခုနှစ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန (ပြင်ဆင်ချက်) အက်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းပြီးသည့် နေ့မှစ၍ ဝိနည်းဓမ္မကွန် အဓိကရဏ်းမှုများကို တရားစွဲဆိုသောအခါတွင် စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်များသည်၊ မည်ကဲ့သို့ဆောင်ရွက်ရမည်၊ မည်သည့်ရုံးများတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်စသော အချက်များကို ရှင်းလင်းစွာ ဤရုံးတော်က ဖေါ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖေါ်ပြထားခြင်းကို ဦးဝိဇယ ပါ ၄ စောဒကများနှင့် တာဝန် ခံဆရာတော် အလယ်ပိုင်းမြို့နယ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန၊ ရန်ကုန်မြို့ ပါ ၂၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးများ (တရား

1958 B.L.R. 39.

လှတ်တော်ချုပ်) စာမျက်နှာ ၃၉ တွင် တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

၁၉၅၉

ဦးပဏ္ဍိတ ပါ ၅ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂။

"ဘဉာဝ ခုနှစ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနအက်ဥပဒေကို ဘဉာ၆ ခုနှစ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန (ပြင်ဆင်ချက်) အက်ဥပဒေ (၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဥပဒေအမှတ် ၂၈) ဖြင့် ပြင်ဆင်လိုက်ရာ အခြေအနေမှာ အရေးကြီးသော အချက်များတွင် အတော်ပင် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည် ဖြစ်သည်ကို ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာနရုံးတော်က သတိရှိခဲ့ဟန် မတူချေ။ ပြင်ဆင်လိုက်သည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ထိုအက်ဥပဒေ၏ အမည်မှာ 'ဘဉာဝ ခုနှစ်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ဝိနိစ္ဆယခုံ အက်ဥပဒေ' ဟုခေါ်တွင်လာခဲ့ချေမည်။ ထို့ပြင် 'ဝိနိစ္ဆယခုံ' နှင့်စပ်လျဉ်း၍ များစွာသော ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို အခန်း ၂ အဖြစ်ဖြင့် မူလအက်ဥပဒေတွင် ထည့်သွင်းပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည့် ယခုလက်ရှိ အက်ဥပဒေ အရဆိုလျှင် ဝိနည်းဓမ္မကွန် အဓိကရဏမှု တခုခုကို စွဲဆိုလိုသောအခါ စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်—

(၁) သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခံယူရန် မိမိနှင့် တကွ စုဒိတက ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကပါ သဘောတူလျှင် ထိုဝိနိစ္ဆယ ဌာနသို့ တင်သွင်း၍ အမှုစွဲဆိုနိုင်သည်။

(၂) မိမိနှင့် စုဒိတကပုဂ္ဂိုလ်တို့က သဘောတူ ဖွဲ့စည်းသည့် ဝိနိစ္ဆယခုံ၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ခံယူလိုလျှင် ထိုသို့မိမိတို့ သဘောတူ ဖွဲ့စည်းသည့် ဝိနိစ္ဆယခုံသို့ ပုဒ်မ ၃၅ အရ၊ လွှဲအပ်နိုင်သည်။

(၃) အကယ်၍ အထက်အပိုဒ် (၁)နှင့် (၂) အတိုင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရန် သော်၎င်း၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူ အနုညာတခုံဖွဲ့စည်း၍ ဆုံးဖြတ်စေရန် သဘောမတူလျှင် သော်၎င်း ထိုအဓိကရဏမှုကို သက်ဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် နယ်ပိုင်တရားမရုံးတွင် ပုဒ်မ ၃၆ အရ စွဲရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပုဒ်မ ၃၆ အရ၊ အမှုစွဲဆိုသည့်အခါ နယ်ပိုင်တရားမရုံးက စောဒကနှင့် စုဒိတက ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ၎င်းတို့၏ အဓိကရဏမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် အလို့ငှါ၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ဝိနိစ္ဆယဌာနသို့ လွှဲအပ်လိုသောဆန္ဒ၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဦးသဘောတူ ဖွဲ့စည်းသည့် ဝိနိစ္ဆယခုံသို့ လွှဲအပ်လိုသောဆန္ဒရှိလျှင် စာဖြင့်ရေးသား ဖေါ်ပြရန် အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်လုံး သဘောတူသည့် သက်ဆိုင်ရာ ဝိနိစ္ဆယဌာန၊ သို့မဟုတ် သဘောတူဖွဲ့စည်းသည့် ဝိနိစ္ဆယခုံသို့ နယ်ပိုင်တရားမရုံးသည် အဆိုပါအမှုကို လွှဲအပ်ပေးပို့ရမည် ဖြစ်သည်။ အမှုသည် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်လုံးကသော်၎င်း၊ တဘက်ဘက်ကသော်၎င်း မိမိတို့၏ အဓိကရဏမှုကို သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ဝိနိစ္ဆယဌာန

၁၉၅၉

ဦးပညာသီဟ ပါ ၂ နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၂။

သို့ လွှဲအပ်စေရန်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ဝိနိစ္ဆယခံ ဖွဲ့စည်း၍ လွှဲအပ်ရန်ဖြစ်စေ သဘောမတူလျှင် နယ်ပိုင် တရားမရုံးက ၎င်းအမှုကို ပုဒ်မ ၃၈ အရ၊ ဖွဲ့စည်းသည့် ဝိနိစ္ဆယခံသို့ လွှဲအပ်ရမည်ဖြစ်သည်။"

စုဒိတက ဦးပညာသီဟ၏ ပညာရှိရွှေနေကြီးက ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် လျှောက်ထားသော လျှောက်လွှာမှာ နှင်ထုတ်စေလိုမှုမဟုတ်ကြောင်း။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် ၄၈ တွင် ထိုဝိနိစ္ဆယဌာနက ချမှတ်ခဲ့သည့် စီရင်ချက်ကို ဇာရီပြုလုပ်ပေးရန်အတွက်သာ ဖြစ်ကြောင်း။ အမှုအမှတ် ၄၈ တွင် တရားရှုံးဖြစ်သူ ဦးကုသလကိုအမှီပြု၍ ငင်ရောက်နေထိုင်ကြသူများအား နှင်ထုတ်ရန် ဇာရီပြုလုပ်ဘို့ တရားမရုံးသို့ ပုဒ်မ ၂၄ အရ လွှဲအပ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း။ ဝိနိစ္ဆယဌာနက ၎င်းပဋိဝါလ်များသည်၊ တရားရှုံးကို အမှီပြု၍ လာရောက်နေထိုင်ကြသူများ ဟုတ် မဟုတ်ကို စစ်ဆေးပြီး ဟုတ်လျှင် နှင်ထုတ်ရန် ဇာရီရှုံးသို့ လွှဲအပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုကိစ္စတွင် ၎င်းတို့သည်၊ တရားရှုံး ဦးကုသလကို အမှီပြု၍ လာရောက်နေထိုင်ကြသူများဖြစ်၍ နှင်ထုတ်ရန် ဇာရီရှုံးသို့ လွှဲအပ်သည့်အမိန့်ဟု ဝိနိစ္ဆယဌာန၏အမိန့်ကို ယူဆသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အမှုအမှတ် ၄၈ တွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ ရေတာရှည် တောင်ပေါ်ကျောင်းတိုက်တွင် နာယကဆရာတော်မှာ ဦးပညာသီဟသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု မြွက်ဟထုတ်ဖော်သည့် စီရင်ချက်မျှသာဖြစ်သည်။ တရားရှုံး ဦးကုသလအား အချင်းဖြစ် ကျောင်းမှ ထွက်သွားစေသည့် စီရင်ချက်လည်း မဟုတ်၊ ထွက်သွားစေရန် တရားစွဲခြင်းလည်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းစီရင်ချက်ကို ကိုးကား၍ တဦးတယောက်ကိုမျှ နှင်ထုတ်ရန် ဇာရီပြုလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးပညာသီဟ သည်၊ မိမိကျောင်း၌ နေထိုင်သူတို့ အပေါ်တွင် မကြေနပ်သဖြင့် နှင်ထုတ်လိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံးတွင် တရားစတင်စွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စွဲဆိုသောအခါ တရားမရုံးတော်က စုဒိတကတို့အား ဝိနိစ္ဆယ ဌာန၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူလိုခြင်း ရှိ မရှိ၊ မခံယူလိုလျှင် ဝိနိစ္ဆယခံဖွဲ့စည်းရန် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အလယ်ပိုင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယရုံးတော်က ဗဟန်းရေတာရှည် တောင်ပေါ်ကျောင်းတိုက် အနုဝါဒါ ဓိကရဏ်းမှုအမှတ် ၅၀ တွင် ၁၃၂၀ ခုဖြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်(၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်)နေ့က ချမှတ်သည့် ဝိနိစ္ဆယ အဆုံးအဖြတ်သည်၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ဝိနိစ္ဆယခံအက်ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောကြောင့် ပျက်ပြယ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ ဝိနိစ္ဆယ အဆုံးအဖြတ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အမှုသည်များသည်၊ မိမိတို့၏စရိတ်ကို မိမိတို့ကျခံစေရန်ဖြစ်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဦးယာမ (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးမင်း၊ မန္တလေး ပါ ၂ (လျှောက်ထား ခံရသူများ)*

† ၁၉၅၉ ဇွန်လ ၁၅ ရက်။

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေအရ၊ မည်သည့်အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်မှု ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်နိုင်ခြင်း၊ စီးပွါးရေးသောင်းကျန်းမှု ၎င်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ နှင့်အကျုံးမဝင်၊ ဥပဒေအရ မည်သည့်အခါမှသာ အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေအရ၊ ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရန်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်ဖျက်ဆီးစေခြင်း (Prejudicial to the public safety)၊ သို့မဟုတ် ထိခိုက်ဖျက်ဆီးမှု (Prejudicial Act) နှင့် သက်ဆိုင်ရမည်။

ထောက်ပံ့ရေးဌာနက ဖြန့်ဖြူးသောချည်ထုပ်များကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ခါ ဝယ်ယူပြီး အမြတ်တင်၍ ရောင်းသော၊ စီးပွါးရေးသောင်းကျန်းနည်းမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေမှု၊ သို့မဟုတ် "ထိခိုက်ပျက်ပြားစေမှု" ဟူ၍ ပုဒ်မ ၂ ၌အဓိပ္ပာယ်ထောင့်ဝေါ်ပြထားသည့် အချက်အလက်များတွင် အကျုံးမဝင်ခေ။

လူတဦးတယောက်ကို၊ မဘမ်းဆီးမီ ခရိုင်လုံခြုံရေးကောင်စီ၏ သဘောတူညီချက် ရယူခြင်းသည်လည်း၊ ထိုသူ၏သက်သာရန်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ခရိုင်ဝန်နှင့် ခရိုင်ရဲဝန်တို့သည်၊ လုံခြုံရေးကောင်စီအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်စေကာမူ၊ ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင်က သက်သေကင်းရှိမှသာ ဥပဒေအရ၊ အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည့်အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍၊ ဤရုံးတော်ကသတိပေးလိုက်သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ အထွေထွေရာဇဝတ်မှု နံပါတ် ၇၀၊ ဒေါ်တင်တင်၏ အမှုကိုရည်ညွှန်းသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ဦးလှကျော်(၁)နှင့် ဒေါ်မြမြအေးတို့ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထား ခံရသူများအတွက်။ ။လက်ထောက် နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ် ဒေါက်တာမောင်မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အသေးအဖွဲလျှောက်လွှာ အမှတ် ၇၃၊ ၇၄၊ ၇၅။

† နိုင်ငံတော်ထရာဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်ဆာကျော် တို့ရှေ့မှောက်တွင် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဦးယာမနှင့် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရား သူကြီး မင်း၊ မန္တလေး ပါ ၂။

ဦးမြင့်သိန်း။ ။အမရပူရမြို့နေ၊ ဦးယာမနှင့် ၎င်း၏သား မောင်သောင်းညွှန့်၊ ၎င်း၏တပည့် မောင်သောင်းတို့ကိုဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်သူ၊ မန္တလေးမြို့ ခရိုင်ဝန်အား၊ အကြောင်းပြန်ကြားရန် ဤရုံးတော်ကဆင့်ဆိုခဲ့သည်။ အကြောင်းပြရာ၌ ဦးယာမ၊ မောင်သောင်းညွှန့်နှင့် မောင်သောင်းတို့သည် (၁) စီးပွါးရေးသောင်းကျန်းသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ (၂) သောင်းကျန်းသူများနှင့် ဆက်သွယ်လျက် ထောက်ပံ့ခြင်း၊ ဆက်ကြေးပေးခြင်း၊ ၎င်းတို့ကိုအသုံးချခြင်းပြုသူများဖြစ်ကြောင်း၊ (၃) မန္တလေးခရိုင် လုံခြုံရေးကောင်စီ၏ ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားထားသည့် အတိုင်းနှင့် မန္တလေး ခရိုင်ရဲဝန်၏ အစီရင်ခံချက်အရ၊ ထိုသူများကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (က) (၁) (ခ) အရ၊ ချုပ်နှောင်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်ထားကြောင်း ဖေါ်ပြသည်။

ခရိုင်ဝန်မင်း၏ ကျမ်းကျိန်လွှာတွင် ပါရှိသည့် အချက်များကိုဝေဘန်ရာ၌ လျှောက်သူများအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သူ ပညာရှိရွှေနေကြီးများက အောက်ပါအချက်အလက်များကို ထုတ်ဖေါ် လျှောက်ထားကြသည်။

၁။ စီးပွါးရေး သောင်းကျန်းသူများပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု) အက်ဥပဒေနှင့် ဘမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခွင့်မရှိ။

၂။ ဤကဲ့သို့ ဘမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရန်မဖြစ်၍ ဦးယာမတို့အား မလိုလားသူ သက်သေများက အေးချမ်းသာယာသည့် အမရပူရနယ်တွင် ဦးယာမတို့သည် သောင်းကျန်းသူများနှင့် ဆက်သွယ်သည်ဟု မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံချက်များပင်ရှိစေကာမူ ၎င်းတို့အပေါ်တွင် အားထားရန် မသင့် ယုံနိုင်စရာပင် မရှိကြောင်း။

၃။ ခရိုင်ဝန်သည်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဦးယာမတို့၏ကိစ္စမှာ သက်ဆိုက်ရှိသည် မဟုတ်၊ ခရိုင်လုံခြုံရေး ကောင်စီ၏ ညွှန်ကြားချက်အရသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း။ ခရိုင်ဝန်နှင့် ခရိုင်ရဲဝန်တို့မှာ ကောင်စီအဖွဲဝင်များ ဖြစ်ကြ၍ ကောင်စီ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာရမည်သာဖြစ်ကြောင်း။ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတခုတွင် ဤကဲ့သို့သော ဥပဒေ မရှိထိုက်ကြောင်း။

စီးပွါးရေး သောင်းကျန်းသူများနှင့် ကိုးကားသည့် အက်ဥပဒေသည်မဆိုင် ဆိုသည်မှာ မှန်ကန်သည်။ ထိုအက်ဥပဒေအရ၊ ဘမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားရန် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်ဖျက်ဆီးစေခြင်း (Prejudicial to the public safety)၊ သို့မဟုတ် ထိခိုက်ဖျက်ဆီးမှု (Prejudicial Act) နှင့် သက်ဆိုင်ရမည်။ ဦးယာမတို့ကျင့်သုံးသည်ဟု စွပ်စွဲသော စီးပွါးရေးသောင်းကျန်းနည်းမှာ ထောက်ပံ့ရေးဌာနက ဖြန့်ဖြူးသော ချည်ထုပ်များကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ခါ ဝယ်ယူပြီး အမြတ်တင်၍ ရောင်း

သည်ဟု စွပ်စွဲထားသည်။ ဤကဲ့သို့သော စီးပွါးရေး သောင်းကျန်းနည်းမှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေမှု၊ သို့မဟုတ် "ထိခိုက်ပျက်ပြားစေမှု" ဟူ၍၊ ပုဒ်မ ၂ ၌ အကျယ်တဝင့် ဖေါ်ပြထားသည့် အချက်အလက်များတွင် အကျုံးမဝင်ခေျ။ တကယ်စင်စစ်စီးပွါးရေး သောင်းကျန်းမှု ပြုခဲ့ပါလျှင် အခြားတရားဥပဒေအရ၊ အရေးယူရန်သာရှိသည်။

1959
ဦးယာမ နှင့် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရား သူကြီး မင်း၊ မန္တလေး ပါ ၂။

ဒုတိယ လျှောက်ထားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးယာမတို့သည်၊ သောင်းကျန်းသူများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်ဟု ခရိုင်ဝန်မင်းထံသို့ ခရိုင်ရဲဝန်မင်းက ၎င်းတို့အား ဘမ်းဆီးသည့်နေ့ကပင် အစီရင်ခံစာတင်သွင်းသည်ကို အမှုတွဲများတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ကြောင်းကို သက်သေ ၅ ဦးက အစစ်ခံချက် ပေးထားသည်ကိုလည်း အမှုတွဲများတွင် တွေ့မြင်ရသည်။ ဤကဲ့သို့သော အစစ်ခံချက်များသည်၊ ယုံကြည်လက်ခံလောက်သည်ဟု ခရိုင်ဝန်မင်းက ယူဆလျှင် ပုဒ်မ ၅ (က) တွင် ဖေါ်ပြထားသော အမိန့်မျိုးကို ချမှတ်နိုင်ရန် မိမိအား နိုင်ငံတော် သမတက အာဏာအပ်နှင်းထားသည်။ ထိုအာဏာကို သုံးစွဲခဲ့သော် သက်သေအစစ်ခံချက်ကိုမယုံထိုက်၊ အာဏာကို မသုံးထိုက်ဟု စာချုန်တော် အမှုတွင် ဝေဘန်ရန် ဤရုံးတော်က ခွင့်မပြုနိုင်။

တတိယအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ခရိုင်ဝန်မင်း၏ ကျမ်းကျိန်လွှာကိုသာ ဘတ်လျှင် မိမိသဘော မဟုတ်၊ ခရိုင်လုံခြုံရေး ကောင်စီ၏ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်နေသည်မှာမှန်၏။ သို့သော် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကိုဘတ်ရုပါက၊ ခရိုင်ဝန်မင်းကိုယ်တိုင်က သက်ဒ်မကင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြောင်း ပါရှိသည်။ ထို့ပြင်လည်း ခရိုင်ရဲဝန်၏ အစီရင်ခံစာတွင် ဦးယာမတို့အား မဘမ်းဆီးမီ ခရိုင်လုံခြုံရေး ကောင်စီ၏ သဘောတူညီချက်ကို ယူသည်ဟု ပါရှိသည်ကို ထောက်ရှုက ရဲအရာရှိများက ထင်သလို မဘမ်းဆီးဘဲ၊ ခရိုင်လုံခြုံရေး ကောင်စီနှင့် နီးနှောတိုင်ပင်ပြီးမှသာ ဘမ်းဆီးခြင်း ထင်ရှားသည်။ လူတဦးတယောက်ကို မဘမ်းဆီးမီ၊ ခရိုင်လုံခြုံရေး ကောင်စီ၏ သဘောတူညီချက် ယူရခြင်းသည်လည်း ထိုသူအတွက်သက်သာရန်သာဖြစ်ပေမည်။ ခရိုင်ဝန်နှင့် ခရိုင်ရဲဝန်တို့သည်၊ လုံခြုံရေးကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်စေကာမူ ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင်က သက်ဒ်မကင်းရှိမှသာ ဥပဒေအရ၊ အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည့် အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ ဤရုံးတော်က သတိပေးလိုက်သည်။ ဤရုံးတော်၏ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ အထွေထွေရာဇဝတ်မှု နံပါတ် ၇၀၊ ဒေါ်တင်တင်၏ အမှုကိုကြည့်ပါ။

လိုက်ပါဆောင်ရွက်သူ လွတ်တော်ရှေ့နေကြီးများ၏လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတခုတွင် ဤကဲ့သို့သော ဥပဒေမဲ့ထိုက် ဆိုသည်နှင့် ပတ်သက်၍အထူးအထေ ဝေဘာန်ရန်မလို။ စစ်ကြီးဖြစ်စက ဘုရင်ခံ၏ တချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ဥပဒေကို စစ်ပြီးငြားသော်လည်း၊ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေမှာ မကောင်းသေး၍ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်၊ ယခုထက်တိုင်ပင် ဆက်လက်၍ တည်မြဲနေစေခဲ့သည်။ ဤအက်ဥပဒေတည်မြဲ

၁၉၅၉

ဦးယာမ နှင့် ဧရိုင်ဆုဇဝတ် တရား သူကြီး မင်း၊ မန္တလေး ပါ ၂။

နေသည့်ကာလအတွင်း၊ အာဏာပိုင်များက အခြေအလျောက် အက်ဥပဒေအရ၊ သင့်တော်သည်ဟု ယူဆသော အမိန့်များကို ချမှတ်ကြပေမည်။ မကြေနပ်သူများက စာချုန်တော် လျောက်ခဲ့သော ဤရုံးတော်၏ တာဝန်မှာ ချမှတ်သော အမိန့်များသည်၊ တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသည်၊ မကိုက်ညီသည်ကိုသာ ဝေဘန်ရန်ဖြစ်သည်။

ဤအမှုများတွင် ခရိုင်ဝန်မင်း၏ အမိန့်များမှာ ဥပဒေ စည်းဝိုင်းအတွင်း၌ ကျရောက်သောအမိန့်များဖြစ်၍ ဤရုံးတော်ကဝင်ရောက်စွက်ဘက်ရန်မဖြစ်နိုင်။ လျောက်လွှာများကို ပယ်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဦးသိန်း ပါ ၂ (လျှောက်ထားသူများ)

နှင့်

လက်ထောက်ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၊ ဝါးခယ်မမြို့ ပါ ၃ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

† ၁၉၅၉ ဇွန်လ ၁၂ ရက်။

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (ဃ) ကို၊ ကိုးကားလိုလျှင် ရှေးဦးစွာ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စ၊ ခြွင်းချက်အရ တိုးနိုင်သည့်ရာခိုင်နှုန်း၊ စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စ၊ စံဌားခ တိုးနိုင်ရေး။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဝါးခယ်မမြို့၊ လက်ထောက်မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းသည်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(ဃ)ကို ကိုးကားရှိ၊ လျှောက်ထားခံရသူ တဦးဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကပင်၊ တလလျှင် ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားပေးရှိ နေထိုင်လာသောအခန်းခကို၊ ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားမှ ၂၆ ကျပ်တိုးမြှင့်ရှိ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ပုဒ်မ ၁၉(ဃ)ကို ကိုးကားလျှင် ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့က ပေးရသောအခန်းခ မည်မျှဖြစ်သည်ကို ပဌမ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ထိုနှုန်းသည်နှုန်းလွန်းလှသည်ဟု ယူဆပါလျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၉ ၏ ခြွင်းချက် ၁ အရ၊ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းပိုမိုရှိ သတ်မှတ်နိုင်သည်။

၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့က ပေးရသောအခန်းခကို၊ မြို့နယ်ပါဟ်၏ဌားရမ်းခတန်ဘိုးခွဲပုံ စာရင်း (Assessment Roll) ကိုသာ အမှန်ယူသင့်သည်မဟုတ်၊ ထကဲယင်ပေးရသည့် အခန်းခကို သိရှိနိုင်ရန်စစ်ဆေးရမည်။

၁၉၃၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ကပေးရသည့် အခန်းခမှာ ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားသာဖြစ်ရပေမည်။ ၎င်းနှစ်ပေါ် တွင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ ဥပဒေအရ တိုးနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုကဲ့သို့တိုးရှိသတ်မှတ်ခဲ့သော်တလလျှင်အခန်းခမှာ ၂၁ ကျပ် ၈၈ ပြားဖြစ်ရမည်။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ၂၆ ကျပ်ဖြစ်ရမည်ဟုသဟ်မှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မကိုက်ညီ။

ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရ၊ မည်ကဲ့သို့သောအခြေအနေကမှ စံဌားခကို မည်မျှတိုးနိုင်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဝေဘန်ရပေမည်။ ပမာဆိုသော် အခင်းဖြစ်အိမ်ကုဋ္ဌာယ်အခါကမှ အိမ်ရှင်က ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းမရှိရှိ အက်ဥပဒေ ၆ နှင့်အကျုံးမဝင်နိုင်၊ သို့သော် မြို့နယ်ပါဟ်အခွန်အခများ တိုးတက်လာ၍ ပုဒ်မ ၈ နှင့်ဆက်ဆိုင်ပေမည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်။ ။ဦးဖသာထော် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲလျှောက်လွှာ အမှတ် ၂၉။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး တို့ရှေ့မှောက်တွင် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် အဖိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဦးသိန်း ပါ ၂ နှင့် လက်ထောက် ငွေးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန် ဝါးခယ်မမြို့ ပါ ၃။

လျှောက်ထား ခံရသူ အမှတ်(၁)နှင့် (၂)အတွက်။ ။လက်ထောက် ရှေ့နေချုပ် ဒေါက်တာ မောင်မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) အတွက်။ ။ဦးဘကျော် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးမြင့်သိန်း။ ။ဤအမှုတွင် ဝါးခယ်မမြို့၊ လက်ထောက် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငွေးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းသည်၊ သက်ဆိုင်သည့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (ဃ) ကို ကိုးကား၍၊ အခန်းခကို ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားမှ ၂၆ ကျပ် တိုးမြှင့်၍ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ပုဒ်မ ၁၉ (ဃ)ကို ကိုးကားလျှင် ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တာဘာလ ၁ ရက်နေ့ကပေးရသော အခန်းခမည်မျှဖြစ်သည်ကို ပဌမဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ထိုနှုန်းသည်နည်းလွန်းလှသည်ဟု ယူဆ ပါလျှင်ပုဒ်မ ၁၉ ၏ ခြွင်းချက် ၁ အရ၊ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းပိုမို၍သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တာဘာလ ၁ ရက်နေ့ကပေးရသောအခန်းခကို မြူနီစီပါလ်၏ ငွေးရမ်းခတန်ဘိုးခွဲပုံစာရင်း (Assessment Roll) ကိုသာ အမှန်ယူသင့်သည်မဟုတ်၊ တကယ်ပေးရသည့် အခန်းခကို သိရှိနိုင်ရန် စစ်ဆေးရမည်။

အခင်းဖြစ် အခန်း၌ လျှောက်ထားခံရသူများသည်၊ အနှစ် ၂၀ ကျော်ကပင် နေထိုင်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုလျှောက်ထားသူအိမ်ပိုင်ရှင်က မငြင်းနိုင်။ ၎င်းတို့ ကနဦးကပေးခဲ့သည့်အခန်းခမှာလည်း ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြား ဖြစ်ကြောင်းကို၊ အိမ်ရှင်၏လျှောက်လွှာတွင်ပင် ဝန်ခံထားသည်ဖြစ်၍၊ ၁၉၃၉ ခု၊ စက်တာဘာလ ၁ ရက်နေ့က ပေးရသည့်အခန်းခမှာ ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားသာဖြစ်ရပေမည်။ ၎င်းငွေပေါ် တွင် တလလျှင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ ဥပဒေအရ တိုးနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုကဲ့သို့တိုး၍သတ်မှတ်ခဲ့သော် အခန်းခမှာ ၂၁ ကျပ် ၈၈ ပြား ဖြစ်ရမည်။

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငွေးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ၂၆ ကျပ် ဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မကိုက်ညီ၍၊ ဤအကြောင်းတခုနှင့်ပင် ၎င်း၏အမိန့်နှင့် ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ပြင်ဆင်မှုရုံး၏ အမိန့်ကိုလည်း စရိတ်မရှိပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်လွှာကို ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရန် ဝါးခယ်မမြို့၊ လက်ထောက် ငွေးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးသို့ အမှုတွဲများကို ပြန်ပို့ပို့လိုက်သည်။

ဤရုံးတော်က ချမှတ်သည့် အမိန့်ကြောင့် အခန်းခကို တိုးရမည်၊ တိုးလျှင်လည်း ၂၁ ကျပ် ၈၈ ပြားဖြစ်စေရမည်ဟု မယူဆရန် သတိပေးလိုသည်။ ငွေးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ တာဝန်မှာ ပေးနေသော ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြားကို နည်းလှသည်ဟု ယူဆမှသာ မည်မျှတိုးရမည်ကို တွက်ချက်ရမည်။ တိုးသင့်သည်၊ မတိုးသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ ဤအခန်းနှင့် အခန်းကပ်လျက်ရှိသော အခန်း၏စံငွေးခကို လက်ထောက် ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ရုံးတော်ကပင် ၁၉၃၄ ခု၊ အထွေထွေ အမှုအမှတ် ၄၇ တွင် ၁၇ ကျပ် ၅၀ ပြား

ဖြစ်စေရမည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်းကို သတိမူရမည့်အပြင် ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ၊ မည်ကဲ့သို့သော အခြေရောက်မှ စံဌါးခကို မည်မျှ တိုးနိုင်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဝေဘန်ရပေမည်။ ပမာဆိုသော် အခင်းဖြစ်အိမ်ကို ဘယ်အခါကမှ အိမ်ရှင်က ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းမရှိရှ၊ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ နှင့်အကျုံးမဝင်နိုင်၊ သို့သော် မြို့နီစီပါယ်အခွန်အခမျှားမှာ တိုးတက်လာရှ၊ ပုဒ်မ ၈ နှင့် သက်ဆိုင်နိုင်ပေမည်။

၁၉၅၉

ဦးသိန်း ပါ ၂ နှင့် လက်ထောက် ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၊ ဝါးခယ်မမြို့ ပါ ၃။

SUPREME COURT.

†S.C. 1959

Aug. 21.

U KHIN MAUNG (APPLICANT)

v.

U THAUNG PE (*alias*) MAUNG PA AND THREE OTHERS (RESPONDENTS).*

Urban Rent Control Act, s. 11—*Ejectment of tenant—Not at whim of landlord—Suit for—Incompetent without Controller's permit—When permit to issue—Grounds.*

It is not at the whim of a landlord that a tenant can be ejected and no suit by a landlord for ejectment against a tenant can be launched without a permit from the Controller of Rents. In issuing such a permit the Controller must be satisfied that reasonable grounds exist. These grounds are mentioned in s. 11 of the Urban Rent Control Act.

Mon San Hlaing for the applicant.

Ba Thaw for the respondent No. 1.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondent No. 4.

Judgment was delivered by

U MYINT THEIN, C.J.—It is not at the whim of a landlord that a tenant can be ejected and in point of fact no suit by a landlord for ejectment against a tenant can be launched without a permit from the Controller of Rents. In issuing such a permit the Controller must be satisfied that reasonable grounds exist. These grounds are enumerated in section 11 of the Urban Rent Control Act, and for the purpose of the proceedings before us the relevant section is section 11 (1) (*f*), which reads:

> "(*f*) the building or a part thereof. . . . is reasonably and *bona fide* required by the owner for occupation by himself exclusively for residential purposes. . . ."

---

* Civil Misc. Application No. 48 of 1959.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U BO GYI and U AUNG THA GYAW, JJ.

A permit to sue for ejectment was sought by the owners and the Controller held that the requirement was both reasonable and *bona fide*. The permit was granted. His order was confirmed by the revisional authority.

It is apparent, however, that the question whether the requirement was for the owners' occupation exclusively for residential purposes, was not considered.

Paragraph 5 of the petition reads:

> "That the petitioners require the said premises reasonably and *bona fide* for residential and business purposes for the 2nd petitioner."

In amplification of this statement the 2nd petitioner said in his oral examination that he wanted the premises to open a shop.

In the face of these averments it is plain that the requirement is not exclusively for residential purposes. The orders of both the Controller and the Subdivisional Judge are therefore quashed with costs; Advocate's fees K 51. The Assistant Controller of Rents (2), Moulmein, is directed to withdraw the permit to sue granted under date 21st July 1958 in his Rent Control Case No. 18 of 1957.

† ၁၉၅၉ ခြဂုတ်လ ၁၄ ရက်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

နဇီခန် ပါ ၄ (လျှောက်ထားသူများ)

နှင့်

ဟာဂျီအပ္ပဒူဂနီ ပါ ၃ (လျှောက်ထားခံရသူများ) *

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(က) နှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားရာတွင် ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း မဝေဖန်သင့်သည့် အချက်နှင့်ဝေဖန်သင့်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြေရှင်က၊ ၎င်းပိုင်မြေပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်လိုရှိ မြေငှါးများတရားစွဲနိုင်ခွင့် လက်မှတ်ကို မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(က) အရ၊ ထုတ်ပေးပါရန် ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၌ လျှောက်ထားရာတွင် သဘောရိုးနှင့်လျှောက်ထားသည် မလျှောက်ထားသည် ဆိုသောအချက်ကို အထူးအထေ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက ဝေဖန်ရန်မလို၊ သဘောရိုးနှင့် လျှောက်ထားသည် မလျှောက်ထားသည်ဆိုသော အချက်ကို တရားမမှုကြီး၌ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနေရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ (၁)အရ၊ အသေအချာစစ်ဆေးပိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်။

ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ရုံး၌ မြေရှင်သည် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း၊ တကယ်ပင်ဆောက်ရန် ကြံရွယ်သည်၊ ဆောက်လုပ်ရန် အခြေအနေရှိသည်၊ မရှိသည်ဟူသော အချက်များကုသာဝေဖန်သင့်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်၊ ဂျီ၊ အင်(နှ်)၊ ဘနာဂျီက လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထား ခံရသူအမှတ်(၁)အတွက်၊ ဦးမောင်မောင်သက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီးချုပ်ဦးမြင့်သိန်း။ ။၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့၌ချုပ်ဆိုသောစာချုပ်အရ၊ လျှောက်သူတို့က မြေယာ နှစ်ကွက်ကို တလလျှင် ဌာနေရမ်းခ ၁၇၅ နှင့် ငှါးရမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်၌ ငှါးရမ်းခကို လျော့ရန် မြေငှါးများက ငှါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးကွင် လျှောက်ထားခဲ့ရာ၊ ၇၅ သာဖြစ်စေရမည်ဟု သတ်မှတ်သည့် အလျှောက်မြေရှင်က ၇ နှစ်တိုင်တိုင် လက်ခံခဲ့သည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့၌ ၎င်းမြေပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်လိုရှိ မြေငှါးများအား တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် လက်မှတ်ကို ထုတ်ပေးပါရန် ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၌

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဘရားမအသေးအဖွဲလျှောက်လွှာအမှတ် ၅၅။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရှေ့မှောက်တွင် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် အမိန့်ချမှတ်သည်။

မြေရှင်က လျှောက်ထားခဲ့ရာ သဘောရိုးနှင့် လျှောက်သည် မဟုတ်ဟု ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက ယူဆပြီးလျှင် လျှောက်လွှာကို ပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍၊ စောဒက ဝင်ရာ တရားမနယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ရုံးတွင် မြေရှင်က အနိုင်ရခဲ့သည်။

၁၉၅၉
နဇီခန် ပါ ၄ နှင့် ဟာဂျီအဗ္ဗဒုဝနီ ပါ ၃။

ဤရုံးတော်၌ မြေငှါးများက စာချုပ်တော် ထုတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားရာ၌၊ အချင်းဖြစ် မြေပေါ်တွင် အဘိုးများစွာ ထိုက်တန်သော အဆောက် အဦကို ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့်၊ ထိုအဆောက်အဦကို ဖျက်ဆီး၍ ထွက်သွားပါက အလွန်နစ်နာမည့်အချက်ကို ဖော်ပြသည်။ သို့သော်လည်း နယ်ပိုင် တရားမ တရားသူကြီး၏ အမိန့်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အတိုင်း၊ မြေငှါးစာချုပ်၌ အခိုင် အခန့် အဆောက် အဦ မဆောက်၊ သစ်သားနှင့် ဝါးသာ အသုံးပြု၍ ယာယီ အဆောက်အဦကို ဆောက်လုပ်မည်ဟု မြေငှါးက ဝန်ခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သဘောရိုးနှင့် လျှောက်ထားသည် မလျှောက်ထားသည် ဆိုသော အချက်ကို အထူးအထွေဝေဖန်ရန်မလို။ ဤရုံးတော်က ရှေးကအမှုများတွင်ဖော်ပြပြီးဖြစ်သည့် ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ရုံး၌ မြေရှင်သည် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တကယ်ပင်ဆောက်ရန် ကြံရွယ်သည် ဆောက်လုပ်ရန် အခြေအနေရှိသည် မရှိသည် ဟူသော အချက်များကိုသာ ဝေဖန်သင့်သည်။ ဤအမှုတွင် ဆောက်လုပ်နိုင်ရန် အရည် အချင်းများ ရှိသည်သာမက မြူနီစီပါယ် အဖွဲ့၌ ဝင်ဆောက်လုပ်ခွင့် တောင်းခံ၍ အမိန့်ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။ သဘောရိုးနှင့် လျှောက်ထားသည် မလျှောက်ထားသည် ဆိုသော အချက်ကို တရားမမှုကြီး၌ မြို့ပြဆိုင်ရာငှါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ (၁)အရ အသေအချာ စစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရှိသေးသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် တရားမ တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကို တည်မြဲစေ၍၊ လျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့် တကွ ပယ်ပြီး၊ ကြီးကြပ်ရေးဝန်အား ပုဒ်မ ၁၄(က) အရ တရားစွဲဆိုခွင့် လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤရုံးတော်အတွက် ရွှေနေဒမှာ ငွေ ၅၀ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

† ၁၉၅၉ ခု၊ အပြစ်လျော့ ၃ ရက်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဗမာရှပ်နှင့်ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၃ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က) ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်၊ မိမိ၏သဘောအရသာလျှင်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝန်ကြီး၏ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောအမိန့်၊ ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိ၊ မသင့်လျော်၍ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ယူဆချက်များ၊ အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုများကို စစ်ဆေးရာတွင် သတိချပ်အပ်သည့် အရာများ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂)(က) အရ၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်းမှာ မိမိ၏ သဘောအရသာလျှင် ဖြစ်ရမည်။ ဝန်ကြီးက ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် အရေးယူရမည်ဟု အမိန့်ပေးညွှန်ကြားထားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသည်။

ပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က) အရမှာ၊ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာရရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ လျှောက်လွှာမရရှိဘဲ အခြားမည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးသည် ပြင်ဆင်မှုဖွင့်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ပင်လယ်ရေကြောင်းအကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)တွင် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးအား ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို အတိအလင်းပေးထားရာ၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၅)မှာကဲ့သို့ဖြင့်၊ တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ မှာကဲ့သို့ဖြင့်၊ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိလျှင် ပြင်ဆင်မှုကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိစေရ ဟု ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုးသည်၊ ဤပုဒ်မတွင် လုံးဝမပါရှိခဲ့ချေ။ ထိုကြောင့် အက်ဥပဒေတွင်မပါရှိသည့် ချုတ်ချယ်ချက် ကန့်သတ်ချက်မျိုးကို ပါရှိဘိသကဲ့သို့ ထည့်သွင်းရှုယူဆခြင်းမှာ မသင့်လျော်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၈ အရ၊ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိသော အမှုများတွင် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း မရှိလျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က) ပြင်ဆင်ခွင့်လျှောက်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဟူသော ယူဆချက်သည်၊ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သည်၊ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် လျှောက်ထားရာတွင်

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၃၇။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာကျော်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီးဦးချန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံမှာကဲ့သို့ အခွင့်အရေးကျယ်ဝန်းစွာမရှိသည်ကိုမူ သတိချပ်အပ်သည်။ ပြင်ဆင်မှုများတွင် အဖြစ်အပျက်အကြောင်းချင်းထူးခြားစွာ စပ်လျဉ်းချိန် စဉ်းစားပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များကိုသာလျှင် ပြန်လည်သုံးသပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

1959

ဗမာရွှမ်းနှင့် ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော် အခွန် တော်ဝန်ကြီး ဌာန ပါ ၃။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ဒေါက်တာမောင်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်၊ အစိုးရလက်ထောက် နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်ဒေါက်တာ မောင်မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီးဦးချန်ထွန်း။ ။လျှောက်ထားသူများသည် အင်ဒိုနီးရှားတိုင်းပြည်မှ သဘော်ဖြင့် အိုး ဂျီ၊ အယ်(လ်)အမှတ် ၁ အရ သွင်းကုန် လိုင်စင်မဲ့ ကုန်စည်အဖြစ်ဖြင့် "မြေပဲဆီ" ဟု ဖေါ်ပြထားသော စည်ပေါင်း ၂၇၀ ကို ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ သွင်းယူခဲ့ကြလေသည်။ ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှ စည်ပေါင်း ၂၂၇ စည်ကို အကောက်ခွန်စသည်များ ပေးဆောင်ပြီးနောက် ထုတ်ယူခဲ့ကြလေသည်။ ကျန် ၄၃ စည်ကိုစသုံးလုံးအဖွဲ့မှတားဆီးထားပြီးလျှင် ဆိုနမူနာများကိုထုတ်ယူ၍ ဒါတုပေဒစမ်းသပ်စစ်ဆေးရာထိုဆီများမှာမြေပဲဆီအစစ် မဟုတ်ဘဲ အုန်းဆီ အများအပြားနှင့် ရောစပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အုန်းဆီမှာ အိုး ဂျီ၊ အယ်(လ်)တွင်အကျုံးမဝင်သဖြင့် သွင်းကုန်လိုင်စင်ဖြင့်သာသွင်းယူနိုင်သည့် ကုန်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ် ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) နှင့် (၃၇)အရထုချေလွှာ တောင်းသောအခါ လျှောက်ထားသူများက မိမိတို့သည် မြေပဲဆီကို တင်ပို့ရန် မှာထားခဲ့ကြောင်း၊ တင်ပို့ သူများက မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ကျူးကဲ့သို့ အုန်းဆီများနှင့် ရောရှိ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့၌ တာဝန်မရှိဘဲ တင်ပို့သူများတွင်သာ တာ ဝန် ရှိကြောင်း ထုချေကြသည်။ ထုတ်ယူပြီးဖြစ်သော ၂၂၇ စည်နှင့်မထုတ်ယူရသေးသည့် ၄၃ စည်တို့တွင်မြေပဲဆီအစစ် မဟုတ်ဘဲ အုန်းဆီဖြင့် ရောစပ်ထားသောဆီများ ဖြစ်သောကြောင့် အိုး ဂျီ၊ အယ်(လ်) အမှတ် ၁၊ အမှတ်စဉ် ၃၅ တွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့် သွင်းကုန် လိုင်စင်မရှိဘဲတင်သွင်းခြင်းသည် နိုင်ငံတော် ဝင်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး အမိန့်အာဏာကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်သောကြောင့် သွင်းယူသူများအား ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) နှင့် (၃၇)အရ တိုက်ရိုက် ဒဏ်ငွေ ၂,၄၀,၀၀၀ (ငွေကျပ် နှစ်သိန်းလေးသောင်းတိတိ) ကို ပေးဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အကောက်တော် မင်းကြီးက ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်၁၁ ၂ ရက်နေ့စဲဖြင့် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

ထိုသို့ အကောက်တော်မင်းကြီးက ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး) ထံသို့ ပင်လယ် ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၈ အရ အယူခံ လျှောက်လွှာ တင်သွင်းလေသည်။ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ပင်လယ် ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၉ တွင်အယူခံ

၁၉၅၉
ဗမာနှိုင်းနှင့်
ရောင်းဝယ်ရေး
ကုမ္ပဏီ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော် အဆွန်
တော်ဝန်ကြီး
ဌာန ပါ ၃။

ဝင်ရောက်သောအခါ ပေးဆောင်ရမည့် ဒဏ်ငွေကို အယူခံမှု မပြီးမီ အတွင်း တင်သွင်း ထားရမည် ဟုပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိသော်လည်း ယခုအမှုတွင် အယူခံသူများက ထိုကဲ့သို့ တင်သွင်းခြင်း မပြုသောကြောင့် အယူခံလွှာကို လက်ခံ စဉ်းစားရန် အကြောင်း မရှိဟု ဖေါ်ပြပြီးလျှင် ပယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ပင်လယ် ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) (ခ) အရ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာန ဝန်ကြီး ထံသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့လေသည်။ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာနဝန်ကြီး ဦးကျော်မင်းက ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့စွဲဖြင့် အမိန့်တခု ချမှတ်လေသည်။ ထိုအမိန့်တွင် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးအား ထိုအမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် လက်ခံပြီး လျှင် တရားဥပဒေအရ စီရင် ရမည်ဟု ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။ ရာထူးဆက်ခံသူ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာနဝန်ကြီးဦးကျော်ငြိမ်းက ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှုဖွင့်ပြီးလျှင်ထိုအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်သည့်အမိန့်ကိုချမှတ် ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာနဝန်ကြီးက ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော် ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤမူးတော်သို့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅ အရအမှုခေါ်စာချုန်တော် အမိန့် လျှောက်ထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့်ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာနဝန်ကြီး ကချမှတ်သည့် အ မိန့်တွင် ဖေါ်ပြထားသည်မှာ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁(၂) (က) တွင် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးသည် ပြန်လည် ပြင်ဆင် မှု အဖြစ်ဖြင့် အကောက်တော် မင်းကြီးထံမှ အမှုတွဲများကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာအရ သော်ငင်း၊ အခြားနည်းအရသော်ငင်း တောင်းယူ၍ ပြင်ဆင်စီရင်နိုင်သည်ဟ ပြဋ္ဌာန်းချက် ပါရှိသော်လည်း အယူခံဝင် ပိုင်ခွင့် ရှိနေသောကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံ ကြားနာ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဓ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉ နှင့် တရားမကျင့်ထုံး ကိုဓ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တို့တွင် အယူခံဝင် ပိုင်ခွင့် ရှိသော အမှုများ၌ ပြင်ဆင်မှု အဖြစ်ဖြင့် လက်ခံ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိစေရဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဖေါ်ပြထားလေသည်။ ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံး ကိုဓ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉(၅)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

439. (5) Where under this Code an appeal lies and no appeal is brought, no proceedings by way of revision shall be entertained at the instance of the party who could have appealed.

ထိုပြဋ္ဌာန်းချက် အရဆိုလျှင် အဆိုပါ ကိုဓ ဥပဒေအရ အယူခံခွင့် ပေးထားသော်လည်း အယူမခံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံးကိုဓ ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အမှုများ အတွက်သာလျှင် အကျုံးဝင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ပင်လယ် ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ဤသို့ ပိတ်ပင် ထားချက် ရှိသော်လည်း အခြို့သော အမှုများတွင် တရားလွှတ်တော်ကပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စဉ်းစား နိုင်ကြောင်းဖြင့် စီရင်ထုံးများရှိသည်။ အယူခံပိုင်ခွင့်ရှိသူက ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်မရှိသော်လည်းတရားလွှတ်တော်က မိမိသဘောအတိုင်း အမှုတွဲများကို ခေါ်ယူ၍ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်နိုင်ကြောင်းဖြင့် စီရင်ထုံး အများအပြားလည်းရှိသေးသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ကိုဓ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

၁၉၅၉
ဗမာ့ချုပ်နှင့် ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၃။

115. [S. 622] The High Court may call for the record of any case which has been decided by any Court subordinate to such High Court and in which no appeal lies thereto,

Revision.

ဤပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် လည်း အယူခံပိုင်ခွင့် မရှိသော အမှုများတွင် တရားလွှတ်တော်သည် အောက်ရုံး၏ အမှုတွဲများကို ခေါ်ယူ၍ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်မှာလည်း တရားမကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ ဆိုင်ရာ အမှုများနှင့်သာသက်ဆိုင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ပင့်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁(၂)(က)တွင် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးအားပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကိုအတိအလင်းပေးထားရာ၌ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဓဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉ (၅)မှာကဲ့သို့ရင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ကိုဓဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ မှာကဲ့သို့ရင်း အယူခံပိုင်ခွင့် ရှိလျှင် ပြင်ဆင်မှုကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိစေရဟု ပိတ်ပင်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုးသည် ဤပုဒ်မတွင် လုံးဝ မပါရှိချေ။ ထို့ကြောင့် အက်ဥပဒေတွင်မပါရှိသည့် ချုတ်ချယ်ချက် ကန့်သတ်ချက်မျိုးကို ပါရှိဘိသကဲ့သို့ထည့်သွင်း၍ ယူဆခြင်းမှာ မသင့်လျော်ချေ။ ထို့ခြောင့် ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၈ အရအယူခံပိုင်ခွင့် ရှိသော အမှုများတွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိလျှင် ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂)(က) အရ ပြင်ဆင်ခွင့် လျှောက်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဟူသော ယူဆချက်သည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်။ အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိဘဲ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် လျှောက်ထားရာတွင် အယူခံမှာကဲ့သို့ အခွင့်အရေးကျယ်ဝန်းစွာ မရှိသည်ကို မူ သတိချပ်အပ်သည်။ ပြင်ဆင်မှုများတွင် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းချင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားစီရင်

၁၉၅၉

ဗမာရွှမ်းနှင့် ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော် အခွန် ထော် ဝန်ကြီး ဌာန ပါ ၃။

ပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့။ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာကိစ္စရပ်များကို သံသျှင် ပြန်လည် သုံးသပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ချမှတ်သည့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာနဝန်ကြီး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက် နေ့စွဲဖြင့် ချမှတ်ထားသည့်ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာနဝန်ကြီး၏ အမိန့်ကိုလည်း ပယ်ဖျက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂)(က) အရ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ပြန်လည် ပြင်ဆင်မှု အဖြစ်ဖြင့် စီရင် ပိုင်ခွင့် ရှိခြင်းမှာ မိမိ၏သဘောအရသာ လျှင် ဖြစ်ရမည်။ ယခုမှာမူ ၎င်းအား ဝန်ကြီးက ပြင်ဆင်မှု အဖြစ်ဖြင့် အရေးယူရမည်ဟု အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားထားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှိသည်။ ထိုအမိန့်တွင် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးထံ၌ တင်သွင်းထားသည်မှာ အယူခံမှုဖြစ်သော်လည်း ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာဟု မှားယွင်းလျက် ယူဆထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအယူခံလွှာကို ပုဒ်မ ၁၈၉ အရ လိုက်နာခြင်း မရှိသောအခါ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲ၍ စီရင်ရန် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု မယူဆနိုင်ခဲ့။ သို့ထုတွင် မိမိသဘောအရ သင့်တော်သည် ထင်မြင်လျှင် ထိုအယူခံလွှာကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ အဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲ၍ အရေးယူနိုင်ခွင့် မရှိဟုလည်း မဆိုနိုင်ခဲ့။ အာဃယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) (က) အရမှာ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာ ရရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ လျှောက်လွှာ မရရှိဘဲ အခြား မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးသည် ပြင်ဆင်မှု ဖွင့်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့အပြင် ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများသည် အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ၊ မည်သည့် အခါတွင်မဆို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားနိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်ကိုလည်း သတိချပ်အပ်သည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့စွဲဖြင့်သော်ငင်း၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့်သော်ငင်း အကောက်တော်ဌာနစိတ် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အမှုတွဲအမှတ် ၂၀၈ ဘက ၅၈ တွင် ချမှတ် ထားသည့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာန ဝန်ကြီး၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အမှုသည်များသည် မိမိတို့၏စရိတ်ကို မိမိတို့ကျခံစေရမည်။

နိုင်ငံတော်တရားလွှတ်တော်ချုပ်

မောင်ကျော်တင် (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

မောင်အောင်ဖြိုး ပါ ၄ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

† ၁၉၅၉ ဧရိယိုင်လ ၃ ရက်

သီးစားချထားရေး နည်းဥပဒေ ၁၁(ဃ)။ လာမည့်နှစ်အတွက် လယ်ကွက်ကို ကြိုတင်ပေါင်နှံခြင်းမည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်။ သီးစားချထားပြီးအမိန့်ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့်၊ ကျေးရွာသီးစားချထားရေးကော်မီတီတွင်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လာမည့်နှစ်အတွက် လုပ်ကွက်ကို၊ ကြိုတင်ပေါင်ထားခြင်းသည် သီးစားချထားရေး နည်းဥပဒေ ၁၁(ဃ)နှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်ကြောင်း။ နည်းဥပဒေ ၁၁(ဃ)သည်၊ နောင်နှစ်အတွက်ချထားရန် စဉ်းစားသောအခါမှသာလျှင်၊ အကျိုးဝင်မည်၊ အဓိပ္ပါယ်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သီးစားချထားခြင်းခံရသူသည် မိမိစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ရမည့် လယ်မြေကို၊ အခြားထဦးတယောက်အားလွှဲပြောင်းချထားခြင်း ပြုခဲ့သည် မပြုခဲ့သည်ဟူသော ပြဿနာကို ထိုပစ္စုပ္ပန်နှစ်အတွက် သီးစားချထားသောအခါတွင်မှစဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျေးရွာကော်မီတီက လာမည့်နှစ်အတွက် သီးစားချထားပြီးအမိန့်ကို ပြင်ဆင်၍၊ တဖန်ချထားနိုင်ခွင့် မရှိချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ဦးဘဆွေ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထား ခံရသူအမှတ် (၃) (၄) တို့အတွက်၊ · အစိုးရလွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီးဦးခုန်ထွန်း။ ။လျှောက်ထားသူမောင်ကျော်တင်သည် ၂၉ ယောက်စိုက် လယ်မြေတခင်းကိုသီးစားအဖြစ်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်ကစ၍လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်အောင်ဖြိုးမှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်လောက်က ဒေဆိုပါမြေယာကို မူလပိုင်ရှင် ချစ်တီးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် ထိုမြေ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွက် ထိုလယ်မြေကို လက်ငုတ်သီးစားဖြစ်သူ မောင်ကျော်တင်က အခြားသူများထံသို့ အပေါင်ပြုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အဆိုပါလယ်မြေကို မိမိအားချထားသင့်ကြောင်းဖြင့် မိုင်ရှင်

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမကဒေသးအဖွဲ့လျှောက်လွှာအမှတ် ၄၀။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီးဦးခုန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉
မောင်ကျော်တင်
နှင့်
မောင်အောင်ဖြိုး
ပါ ၄။

မောင်အောင်ဖြိုးက လျှောက်ထားရာ၊ ကျေးရွာသီးစားချထားရေး ကော်မိတီက ၂၉ ယောက်စိုက်အနက် ၁၄ ယောက်စိုက်ကို သိမ်းယူပြီးလျှင် မောင်အောင်ဖြိုးသို့ ချထားလိုက်လေသည်။ ကျန် ၁၅ ယောက်စိုက်ကိုမူ မောင်ကျော်တင်အား ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်မြဲလုပ်ကိုင်စေခဲ့လေသည်။ ထိုအမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ မောင်ကျော်တင်က ခရိုင်သီးစားချထားရေးကော်မိတီသို့ အယူခံဝင်ရာ ခရိုင်သီးစားချထားရေး ကော်မိတီက "လယ်မြေကိုပေါင်နှံ၍ ငွေထုတ်ချေးငှါးသူများသည် လယ်မြေကိုဆင်း၍ ကာယကံမြောက် မထွန်ယက်ရသေးမီ အမှုစစ်ဆေး၍ ဆုံးဖြတ်ပြီး လယ်ရှင် ကိုအောင်ဖြိုးအား ချထားခြင်းသည် တရားမဝင်" ဟု ယူဆကြောင်း ဖေါ်ပြပြီးလျှင် ကျေးရွာကော်မိတီ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးနောက် လယ်အားလုံးကို မောင်ကျော်တင်အား ချထားရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မောင်အောင်ဖြိုးက တိုင်းသီးစားချထားရေး ကော်မိတီသို့ စာဒနာပြုရာ တိုင်းသီးစားချထားရေး ကော်မိတီက ထိုသို့လယ်မြေကို အပေါင်ပြုခြင်းအားဖြင့် သီးစားချထားရေး နည်းဥပဒေ ၁(ဃ) ကို ကျူးလွန်ထာရောက်သည်ဟုဆိုပြီးလျှင် ခရိုင်ကော်မိတီ၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ကျေးရွာကော်မိတီ၏ အမိန့်ကိုအတည်ပြုလိုက်လေသည်။ မောင်ကျော်တင်က ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားသည်။ ဤရုံးတော်ကအမှုတွဲများကို ခေါ်ယူ၍ကြည့်ရှုသောအခါ အချို့သောအချက်များသည် ရှင်းလင်းပြတ်သားခြင်းမရှိသဖြင့် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့က အောက်ပါမေးခွန်းသုံးခုကို လျှောက်ထားသူနှင့်လျှောက်ထားခံရသူများ၏ရှေ့နေကြီးများအား မိမိတို့ဆိုင်ရာ အမှုသည်များထံမှ ဖြေဆိုချက်များကိုရယူ၍ ဤရုံးတော်သို့ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၃ ရက်နေ့တွင်တင်ပြရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

(၁) သီးစားဟောင်း မောင်ကျော်တင်က မောင်မြင့်မောင်နှင့် မောင်ကျော်ဦးတို့အား သီးစားအပေါင်ပြုသည့် တပေါင်းလ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နှစ်တပေါင်းလဖြစ်သနည်း။

(၂) ထိုသို့သီးစား အပေါင်ပြုခြင်းမှာမည်သည့်နှစ်လုပ်ကွက်အတွက်မောင်ကျော်တင်က အပေါင်ပြုခြင်းဖြစ်သနည်း။

(၃) ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွက် သီးစားလုပ်ကိုင်ရန် သီးစားဟောင်း မောင်ကျော်တင်အား ကျေးရွာအဖွဲ့က ချထားပြီးမှ မောင်အောင်ဖြိုး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ထိုသို့ချထားခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် မောင်အောင်ဖြိုးအားတဖန်ပြန်လည်ချထားလိုက်ခြင်းလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွက် မည်သူ့အားမျှမချထားသေးသဖြင့် မည်သူ့အားချသင့်သည်ကို မောင်အောင်ဖြိုး လျှောက်သောအခါမှ စတင် စစ်ဆေးပြီးလျှင် မောင်အောင်ဖြိုးအား ချလိုက်ခြင်းလော။

ဤမေးခွန်းသုံးခု၏ အဖြေကို မောင်ကျော်တင်က ကျမ်းကျိန်ချက်ပြု၍ တင်ပြသည်။ လျှောက်ထားခံရသူများဘက်မှ မည်သို့မျှတင်ပြပြောဆိုခြင်းမပြုချေ။ မောင်ကျော်တင်၏ ကျမ်းကျိန်ဖြေဆိုချက်အရမှာ—

၁၉၅၉
မောင်ကျော်တင်
နှင့်
မောင်အောင်ဖြိုး
၏ ၄။

(၁) အပေါင်ပြုသည့် တပေါင်းလဆိုသည်မှာ ၁၃၁၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဖြစ်ကြောင်း။

(၂) အပေါင်ပြုသည့်လုပ်ကွက်မှာ ၁၃၂၀ ခုနှစ် (၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်) အတွက် လုပ်ကွက်ဖြစ်ကြောင်း။

(၃) ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်အတွက် သီးစားလုပ်ကိုင်ရန် မောင်ကျော်တင်အား ကျေးရွာကော်မိတီက ချထားပြီးနောက်မှ မောင်အောင်ဖြိုး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ထိုသို့ချထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် မောင်အောင်ဖြိုးအား တဖန် ပြန်လည်ချထားခဲ့ကြောင်း။

အပေါင်ပြုသည်ဟုဆိုခြင်းသည် မှန်ကန်စေကာမူ စတင်လုပ်ကိုင်ရခြင်းမရှိသေး၊ လာမည့်နှစ်အတွက် လုပ်ကွက်ကို ကြိုတင်ပေါင်ထားခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့်နည်းဥပဒေ ၁၁ (ဃ)နှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်ခြေ။ နည်းဥပဒေ ၁၈ (ဃ) သည် နောင်နှစ်အတွက် ချထားရန်စဉ်းစားသောအခါမှသာလျှင်အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာလွန်ခဲ့သောနှစ်က သီးစားချထားခြင်း ခံရသူသည် မိမိစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ရမည့် လယ်မြေကို အခြားသူတဦးတယောက်အား လွှဲပြောင်းချထားခြင်းပြုခဲ့သည် (၎)ပြုခဲ့သည်ဟူသော ပြဿနာကို ထိုပစ္စုပ္ပန်နှစ်အတွက် သီးစားချထားသောအခါတွင်မှ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျေးရွာကော်မိတီက လာမည့်နှစ်အတွက် သီးစားချထားပြီး အမိန့်ကိုပြင်ဆင်၍ တဖန်ချထားနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကျေးရွာကော်မိတီ၏အမိန့်နှင့် တိုင်းကော်မိတီ၏အမိန့်များသည် တရားဥပဒေနှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသောကြောင့် ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အမှုသည်များသည် မိမိတို့၏ စရိတ်ကို မိမိတို့ကျခံစေရန်ဖြစ်သည်။

SUPREME COURT.

† S.C. 1959

Sept. 11.

SYED EBRAHIM (APPLICANT)

v.

THE CONTROLLER OF IMMIGRATION, BURMA (RESPONDENT).*

Immigration (Emergency Provisions) Act, s. 7 (1)—Deportation of person born in Burma—President's power under.

Where the applicant was convicted for overstaying the permit effective for three years after his re-entry into Burma in 1949 it is within the discretion and competence of the President to order his deportation under section 7 (1) of the Immigration (Emergency Provisions) Act, even though the applicant may have been born in Burma.

Karam Singh v. *The Controller of Immigration*, (1951) B.L.R. (S.C.) 25, distinguished and explained.

P. N. Ghosh for the applicant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondent.

The judgment of the Court was delivered by the Chief Justice of the Union.

U MYINT THEIN, C.J.—The applicant, admittedly a foreign national, has been asked by the Controller of Immigration to leave Burma by a certain date. He claims to have been born in Burma and his learned Counsel has invoked our order in *Karam Singh* v. *The Controller of Immigration* (1) in which we had observed:

> " . . . the Immigration Act . . . would not bring within its scope the case of people like Karam Singh who were born in Burma before the enactment of the Act."

This passage taken by itself might be construed in favour of aliens born in Burma, but we had, further on in the same order, elaborated on the passage thus:

> " . . . in regard to entrants after the enactment of the Act they would be entering Burma under a permit which may,

* Civil Misc. Case No. 96 of 1959.

† *Present* : U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union and U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

(1) 1952 B.L.R. (S.C.) 25 at 29.

for example, limit their stay to one year, or it may be for an indefinite stay. Such permits may be withdrawn or its conditions amended."

Karam Singh was born in Burma and had not left Burma at any time so that the question of a permit to enter Burma was not involved. But in the case of the applicant, even assuming that he was born in Burma, he re-entered Burma on 19th December 1949 and his stay in Burma was on a permit effective for three months. This was extended from time to time and remained effective up to 28th June 1952. On the Controller's refusal to extend the permit any further the applicant moved the Ministry concerned without success. It is not ascertainable if the applicant was informed. The papers were mislaid in the Controller's Office and when traced in 1958, the noting on the case had disappeared. However, the applicant was prosecuted then for overstaying and convicted and fined.

We have pointed out in *Karam Singh's* case that mere birth in Burma does not by itself confer Burmese nationality and that it is within the competence of a sovereign state to terminate the stay in Burma of even a friendly alien.

In view of the conviction sustained by the applicant it is within the discretion and the competence of the President to order his deportation under section 7 (1) of the Immigration (Emergency Provisions) Act. No order of deportation has been issued by the President but we presume that the Controller's direction to the applicant to leave Burma is a preliminary step.

There are no grounds for interference and the application is dismissed. The order staying action, dated the 16th June 1958, is withdrawn.

SUPREME COURT.

† S.C. 1959

Oct. 30.

U THA DIN (APPLICANT)

v.

THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION (RESPONDENT).*

Government Servant—Acquittal by Court—Reinstatement—Government of India Act, 1919—S. 96B—Concept of holding office at pleasure—Sub-s. (2)—Powers of Secretary of State to make rules under Rule 55—Opportunity to Government servant to defend himself—Concept of employment during pleasure considered fundamental—Government of India Act, 1935—S. 240—Concept re-iterated in—Provision in Rule 55 embodied in—Burma Act S. 97—Similar to S. 240, India, Act S. 128—Provision contained in—Enables rules made under repealed Act to remain in force—Government of India Act, 1935—S. 276—Concept of employment during pleasure—Preserved in Indian Constitution—S. 310—Civil Servants in India—Position unchanged by independence—Civil Servants in Burma—After independence—As between master and servant—Aggrieved Civil Servant—Remedy of—Minister's Orders—Orders of Government—No appeal, administratively from—Government of Burma Act, 1935—Not "existing law"—Burmese Constitution—Not re-enactment of 1935 Act, S. 222—"Existing Laws"—To be considered along with S. 226—Rules and Bye-Laws passed under 1935 Act—Not "existing laws" though still observed.

Government is not bound to reinstate a civil servant after his acquittal by a Court.

Every person who held office in the civil service of the Crown in India did so at His Majesty's pleasure. This was embodied in s. 96B of the Government of India Act, 1919. Sub-s. (2) empowered the Secretary of State to make rules to regulate the classification of civil services in India, the methods of recruitment, the conditions of service, pay and allowances, discipline and conduct. Such rules were framed, among them being Rule 55 of the Civil Services (Classification, Control and Appeal) Rules which provided for the grant of a reasonable opportunity to the employee to defend himself. But the concept of employment during pleasure was considered fundamental and even where it was established that the rules framed under s. 96S had not been observed, the Privy Council confirmed the dismissal of a suit against the Secretary of State for India.

Ranjachari v. *The Secretary of State for India*, 64 I.A. 41 at 54; *Venkata Rao* v. *The Secretary of State for India*, 64 I.A. 55 at 63, 64 and 65; *Secretary of State* v. *J. C. Maurice*, (1937) R.L.R. 35, referred to.

---

* Civil Misc. Application No. 10 of 1959.

† *Present:* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U THAUNG SEIN, and U BA NYUNT, JJ.

When the 1919 Act was superseded by the Government of India Act, 1935, s. 240 of the later Act reiterated the concept of employment during pleasure. What had been provided by Rule 55 mentioned above that a reasonable opportunity of showing cause should be given, was embodied in s. 240 itself.

High Commissioner for India and Pakistan v. *I. M. Lall*, 75 I.A. 225, referred to.

Provsion similar to those in s. 240 of the Indian Act were embodied in s. 97 of the Government of Burma Act, 1935. At the same time to meet any eventuality, s. 128 embodied the provision that notwithstanding the repeal of the 1919 Act, until the enactment of new provisions, rules relating to civil servants in force immediately before the commencement of the 1935 Act were to continue in force and to be deemed to have been made under the appropriate provisions of the 1935 Act. The Government of India Act, 1935 had a similar provision in s. 276.

In the Indian Constitution, the concept of employment during pleasure is expressly preserved by s. 310. S. 311 guarantees a reasonable opportunity of showing cause, while s. 313 ensures the continuance in force of all provisions relating to the public services. Thus the position of the civil servant in India has undergone no change in regard to his constitutional right to be afforded an opportunity of showing cause against punishment. *Khem Chand* v. *The Republic of India*, A.I.R. (1958) S.C. 300, referred to.

But the Burmese Constitution contains no provisions similar to those of India's and the relationship between the Government of Burma and its civil servants is that of master and servant.

If administrative remedies are denied to a civil servant or if they should prove inefficacious, he should seek redress by way of a suit against Government. Resort to the writ jurisdiction of the Court is not an appropriate or satisfactory measure.

An order passed by the Minister himself must be construed as one exercised by the Union Government collectively, and as such, under the Discipline and Appeal Rules there can be no appeal, administratively against the order. But the fact that there is no provision for appeal does not preclude Government from reviewing the position.

The definition of the term "Existing Law" in s. 222 of the Burmese Constitution must be considered along with s. 226.

The British Legislature, by the Burma Independence Act, 1948 repealed in its entirety the Government of Burma Act, 1935, as from the day the Burmese Constitution came into force and having been thus repealed by a competent legislature the Act could not continue as "existing law" and rules framed thereunder died with the Act itself.

Fundamental Rules, Discipline and Leave Rules, and even "G" Circular 15 are still observed. There have even been amendments and repeals in respect of some of these rules. No new set of rules and regulations pertaining to the Civil Services have yet been framed, but as the bulk of Government employees were made to continue in service under s. 229 and also because Government itself treats these rules and regulations to be of full effect, even

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

if these rules and regulations have no statutory force, they must be taken as the conditions of service of government employees retained under s.229 of the Constitution or recruited after Burma's change in status.

U Paing for the applicant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondent.

U MYINT THEIN, C.J.—The applicant U Tha Din was removed from the service of the Government and he has moved this Court in the exercise of its writ jurisdiction (1) to quash the order of removal, (2) to restrain Government from conducting a further departmental enquiry, and (3) to call upon Government to pay him the salary due to him as from the date of his suspension from service.

Government has filed no returns but the relevant files were forwarded to the Court. The learned Government Advocate has informed us that he has received no special instructions, so that we do not know what Government's official policy is, towards civil servants in regard to their conditions of service, their retention and their removal.

The facts which prevailed in this case are not in dispute. One U Khin Maung Lat, since deceased, a member of the senior branch of the Civil Service and who at the relevant time was the Commissioner of Civil Supplies, was prosecuted in 1949 along with the applicant U Tha Din who was his Secretary. A Tribunal of three with a Judge of the High Court as President, discharged them. The matter was taken up on revision and a further enquiry was ordered. A second Tribunal of three, with another Judge of the High Court as President, acquitted them in Case No. 2 of 1950 on the 21st November 1950. This acquittal was upheld by the Appellate Court in Criminal Appeal No. 240 of 1951 by an order dated the 10th September 1951. There was also a complaint which was filed simultaneously, under section 4 (1) (*d*) (2) of the Suppression of Bribery and Corruption Act on the same facts. A formal acquittal in this case was entered by the Tribunal.

It appears that sugar was purchased from the factory at Zeyawaddy from 1946. In regard to the 1948-49 produce, the Sugar Control Board decided to buy the entire output and terms were discussed between U Khin Maung Lat and the Resident Director of the Sugar Factory, and an understanding was arrived at under which the sugar was to be bought ex-mill. The sugar was to be stocked in the godown of the factory from where the Civil Supplies would remove it for distribution. Before a formal agreement could be entered into, three sums of monies were paid—

Rs. 10,22,010 on the 28th December 1948,
Rs. 10,07,177/8 as. on the 15th January 1949, and
Rs. 10,00,000 on the 22nd February 1949.

The third payment was made at a time when the locality was being overrun by insurgents, and whoever was responsible for the prosecution must have thought that there would be a total loss but in point of fact, after the insurgents had been cleared, the sugar was recovered intact without any loss to the Civil Supplies.

The case for the prosecution and for the defence are summarised on page 2 of the acquittal order and it reads:

> "The case for the prosecution is that U Khin Maung Lat made the three payments without verifying whether sugar for which payments were claimed had been produced at the Factory and before any final agreement had been reached and executed between the Factory and the Civil Supplies Department, that the second payment was made on the 15th January 1959 in violation of the financial band imposed by the Ministry of Finance and Revenue on fresh purchases involving expenditure in excess of Rs. 50,000 in each case, and that the third payment was made on the 22nd February 1949 in spite of the fact that on or about the 27th January 1949 Zeyawaddy had fallen to the insurgents. The case against U Tha Din is that by his noting Ex 0-1, that the Civil Supplies Department was committed to pay the third sum of Rs. Ten lakhs for the cost of the purchase of sugar from the Factory, he by false pretences deceived the Ministry of

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

Finance and Revenue and obtained the consent of the Ministry for the payment of the money. It is common ground that the said payments were made by U Khin Maung Lat to the Factory as alleged and also that U Tha Din made the noting Ex o-1. U Khin Maung Lat contends, however, that under the Civil Supplies Management and Control Order, 1947, he had full power to purchase and pay for the sugar and that he made the payments in question after he had entered into a contract with Mr. Chhagangee, the Resident Director of the Factory regarding the purchase of the output of the Factory for the year 1948-49. U Tha Din stands by this defence and claims, besides, that in making the noting he did merely carry out the orders of U Khin Maung Lat who was his superior officer."

The three charges framed against U Khin Maung Lat were that he had committed criminal breach of trust in his capacity as a public servant in respect of the three sums mentioned earlier in this judgment, offences punishable under section 409 of the Penal Code. In the alternative, he was charged with the offence of cheating in respect of the third sum of ten lakhs paid on the 22nd February 1949, the allegation being that he had dishonestly induced the Ministry of Finance and Revenue to pay out this sum to the Sugar Factory.

The charge against U Tha Din was that he had abetted U Khin Maung Lat in the commission of the offence of criminal breach of trust in respect of the ten lakhs (Sec. 409/109 of the Penal Code). In the alternative he was charged with abetment of cheating committed by U Khin Maung Lat in respect of the same ten lakhs (Sec. 420/109 of the Penal Code).

The Tribunal went meticulously into the evidence oral and documentary, and in acquitting the accused, it was said of U Khin Maung Lat:

> " For all these reasons we are of opinion that U Khin Maung Lat in making these payments had no dishonest or fraudulent intention " (page 15 of the judgment).

In respect of U Tha Din, it was said:

> "We hold therefore that U Tha Din in making the noting Ex o-1 was not actuated by improper motive . . ." (page 16).

In respect of both it was said:

> "In all the circumstances narrated and for the reasons given above we are of opinion that U Khin Maung Lat and U Tha Din acted in good faith in connection with the purchase of sugar" (page 16).

In the face of this acquittal U Khin Maung Lat and U Tha Din should perhaps have been reinstated and the entire matter forgotten but the Government was not satisfied with the finding, and on the suggestion of the Bureau of Special Investigation which had sent up the cases (*vide* their letter of the 11th December 1952) departmental enquiry was decided upon. By a memorandum dated the 7th March 1952 U Tha Din was charged departmentally by the Secretary in the Ministry of Co-operative and Commodity Distribution as follows:—

> "(1) that you conspired with the Commissioner of Civil Supplies to make an unauthorised payment or you abetted the unauthorised payment of Rs. 11,10,176 8 annas to the Zeyawaddy Sugar Factory on the 15th January 1949 and that the unauthorised payment of the above sum was made despite the memorandum from the Ministry of Finance and Revenue restraining the purchase or payment on a large scale exceeding Rs. 50,000 in each case.
>
> (2) that you made a false representation to the Ministry of Finance and Revenue that the Civil Supplies was committed to pay a sum of Rs. 10 lakhs to the Zeyawaddy Sugar Factory with a view to obtaining the concurrence of that Ministry to the payment to the Zeyawaddy Sugar Factory of above-mentioned sum, fraudulently."

U Tha Din was called upon to show cause by the 11th March 1952 (*vide* letter dated 7th March 1952) against dismissal or lesser punishment. U Tha Din's request for time till the 18th was rejected but he was told to file his

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

explanation by the 13th. This was done. This unseemly haste came to nought since orders removing him were passed only six and a half years later, and that only because U Tha Din had kept on requesting for orders. During this period his counsel was permitted to interview the Minister once, and that was on the 9th June 1954. Early in 1955 U Tha Din was asked, at the direction of the Minister, if he would submit his resignation. U Tha Din asked for permission to retire instead, on a promoted basis, since his juniors had been promoted during the period of his suspension. The Minister finally passed orders on the 12th June 1956 removing U Tha Din from service. The reasons were that U Tha Din's conduct was found to be not above suspicion and that in any case he had not given the due care and attention that is expected of an officer of his position and thus unfit to be retained in service. U Tha Din's memorial against this order was treated as an appeal and rejected. A memorial to the President was withheld.

The papers before us do not reveal whether a departmental enquiry was launched against U Khin Maung Lat who, however, provided the solution by dying. Government issued a notification dated the 23rd January 1953 formally releasing him from suspension as from the 19th September 1948 and terminated his services as from the 31st August 1952 which was the date of his death. This was later amended by putting him on leave for a period immediately prior to his death.

The argument that the learned counsel for U Tha Din has submitted is that in the face of an honourable acquittal, under the Discipline and Appeal Rules and "G" Circular No. 15 of 1940 issued by the Home Department, U Tha Din should have been reinstated. While he admits that an acquittal by a criminal court does not preclude a departmental enquiry which might come to pass if the acquittal were on a technicality, he stressed the fact that the acquittal was an honourable one. The charges that he was called

upon to answer in the departmental enquiry were those which the Court had gone into and had found unsustainable. The Minister could say nothing on the first charge which must be deemed to have been abandoned. But in respect of the second charge which was for fraud, the finding was one of negligence.

It was urged also that there was really no enquiry. U Tha Din was not examined orally to supplement his written statement which he was forced to submit in haste. Learned counsel describes the departmental proceedings as a farce, as no attempt was made to comply with the provisions of the Discipline and Appeal Rules and "G" Circular No. 15 of 1940. The finding of negligence, it was also stressed, has no relation to fraud which was the subject of the second charge, and that in any case, the applicant was never called upon to answer a charge of negligence.

A host of Indian authorities was cited. There is no authority to support the suggestion that the administration is bound to reinstate a civil servant after his honourable acquittal by a Court. It may well be that no such case has ever arisen, the administration generally being ready to accept the decision of a judicial tribunal. Some of the authorities cited relate to whether the constitutional guarantee afforded to Indian Government employees had or had not been observed. Some authorities relate to the question, what amounts to a reasonable opportunity of showing cause against punishment.

We have to consider whether the position of the Burmese civil servant differs from that of his Indian counterpart, and in doing so we must go back to the Government of India Act of 1919 which was applicable to Burma until 1937 since Burma until then remained part of India. The concept that every person holding office in the civil service of the Crown in India did so at His Majesty's pleasure, was embodied in section 96B of the 1919 Act. Under sub-section (2) the Secretary of State for India

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

was empowered to make rules to regulate the classification of civil services in India, the methods of their recruitment, the conditions of service, pay and allowances, discipline and conduct. Such rules were framed, among them being Rule 55 of the Civil Services (Classification, Control and Appeal) Rules which provided for the grant of a reasonable opportunity to the employee to defend himself. However, despite these rules, Courts were reluctant to interfere with Government's action against its employees. The concept of employment during pleasure was considered fundamental and thus in *Rangachari* v. *The Secretary of State for India* (1), even where it was established that the rules framed under section 96B had not been observed, their Lordships of the Privy Council confirmed the dismissal of a suit against the Secretary of State for India. It was said:

> "It was urged that unless the rights of the appellant could be enforced by action the provisions of section 96B and of the rules to which force was thereby given would be nugatory and useless. Their Lordships cannot take this view. They cannot doubt that the charter and the pledge contained in the statute and in the consequential rules are generally observed and fulfilled, and though in this instance, for reasons which are comprehensible but as now appears are insufficient, this has so far unfortunately not proved to be the case, there is yet both time and opportunity for the appropriate action to be taken by the executive now that the important questions of principle are disposed of."

In *Venkata Rao* v. *The Secretary of State for India* (2) which was heard together with *Rangachari's* case, their Lordships made their views even clearer:

> "Section 96B in express terms states that office is held during pleasure. There is therefore no need for the implication of this term and no room for its exclusion. The argument for a limited and special kind of employment during

(1) 64 I.A. 41 at 54. (2) 64 I.A. 55 at 63,64 and 65.

pleasure but with an added contractual term that the rules are to be observed is at once too artificial and too far-reaching to commend itself for acceptance. The rules are manifold in number and most minute in particularity, and are all capable of change. Counsel for the appellant nevertheless contended with logical consistency that on the appellant's contention an action would lie for any breach of any of these rules, as for example of the rules as to leave and pensions and very many other matters. Inconvenience is not a final consideration in a matter of construction, but it is at least worthy of consideration, and it can hardly be doubted that the suggested procedure of control by the Courts over Government in the most detailed work of managing its services would cause not merely inconvenience but confusion. There is another consideration which seems to their Lordships of utmost weight. Section 96B and the rules make careful provision for redress of grievances by administrative process and it is to be observed that sub-section (5) in conclusion re-affirms the supreme authority of the Secretary of State in Council over the civil service. These considerations have irresistibly led their Lordships to the conclusion that no such right of action as is contended for by the appellant exists. It is said that this is to treat the words "subject to these rules" as superfluous and ineffective. Their Lordships cannot accept this view and have already referred to this matter in their judgment in *Rangachari's* case. They regard the terms of the section as containing a statutory and solemn assurance that the tenure of office though at pleasure, will not be subject to capricious or arbitrary action, but will be regulated by rule. The provision for appeal in the rules are made pursuant to the principle so laid down. It is obvious, therefore, that supreme care should be taken that this assurance should be carried out in the letter and in the spirit, and the very fact that government in the end is the supreme determining body makes it the more important both that the rules should be strictly adhered to and that the rights of appeal should be real rights involving consideration by another authority prepared to admit error, if error there be, and to make proper redress, if wrong has been done. Their Lordships cannot and do not doubt that these considerations are and will be for ever borne in mind by the governments concerned, and the fact that there happen to have arisen for their Lordships' consideration two cases where there has been a serious and

S.C
1959

U THA DIN
v.
THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

complete failure to adhere to important and indeed fundamental rules, does not alter this opinion. In these individual cases mistakes of a serious kind have been made and wrongs have been done which call for redress. But while thus holding on the clear facts of this case, as they now appear from the evidence, as they similarly held in *Rangachari's* case, their Lordships are unable as a matter of law to hold that redress is obtainable from the courts by action. To give redress is the responsibility, and their Lordships can only trust will be the pleasure, of the executive government."

In the wake of these two judgments, Roberts, C.J. in the Rangoon High Court case of *Secretary of State* v. *J. C. Maurice* (1) said:

> "In my opinion the whole tenor of the section (96*B*) goes to show that the rules are departmental rules which direct the Secretary of State to deal with cases in such manner as may seem to him to be right but preclude a public servant who feels himself aggrieved at the manner and conduct of any inquiry from taking any step in any Court to question the right to dismiss at pleasure which still subsists in the prerogative of the Crown."

When the 1919 Act was superseded by the Government of India Act, 1935, section 240 of the later Act reiterated the concept of employment during pleasure. But what had been provided by rule 55 mentioned above that a reasonable opportunity of showing cause should be given, was embodied in section 240 itself. And thus it may be said that the position of the civil servant improved. In *High Commissioners for India and Pakistan* v. *I. M. Lall* (2). a civil servant who had been dismissed without opportunity being given of showing cause, was awarded a decree declaring him to be still a member of the Civil Service. Their Lordships noted that the scope of sub-section (3) of section 240 was not merely that of rule 55 which, in their judgment, remained unaffected as an administrative rule.

---

(1) (1937) R.L.R. 35. (2) 75 I.A. 225.

Burma ceased to be part of India by virtue of the Government of India Act, 1935, and the Government of Burma Act, 1935. Provisions similar to those in section 240 of the India Act were embodied in section 97 of the Burma Act, thereby preserving the right of His Britannic Majesty to terminate the services of a civil servant and also affording him a constitutional guarantee for an opportunity to show cause. At the same time, to meet any eventuality, section 128 embodied the provision that notwithstanding the repeal of the 1919 Act, until the enactment of new provisions, rules relating to civil servants in force immediately before the commencement of the 1935 Act were to continue in force and to be deemed to have been made under the appropriate provisions of the 1935 Act. The Government of India Act, 1935 had a similar provision in section 276.

When India emerged as a sovereign independent Republic, under her own Constitution, the concept of employment during the President's pleasure (or that of the Rajpramukh or the Governor in the case of employees of the Constituent States) was expressly preserved by section 310. Section 311 guarantees a reasonable opportunity of showing cause, while section 313 ensures the continuance in force of all provisions relating to the public services. Thus the position of the civil servant in India has undergone no change in regard to his constitutional right to be afforded an opportunity of showing cause against punishment. *Lall's* case (1) remains good law. See *Khem Chand* v. *The Republic of India* (2)..

But the Burmese Constitution contains no provisions similar to those of India's so that the concept of employment during pleasure, so carefully preserved by India, is no more applicable in Burma. Nor is there any constitutional guarantee to afford the Burmese civil servant a

(1) 75 I.A. 225. (2) A.I.R. (1958) S.C. 300.

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

reasonable opportunity of showing cause against punishment.

Learned counsel for the applicant, however, has urged that despite the repeal of the Government of Burma Act by the Burma Independence Act of 1948 (which paved the way for Burma to adopt her own Constitution of a sovereign independent Republic), the rules relating to the Civil Services framed under the appropriate sections of the 1935 Act remain in full force as Existing Law which is defined in section 222 of the Burmese Constitution thus:

> "'Existing Law' means any law, Ordinance, Order, bye-law, rule or regulation passed or made before the commencement of this Constitution by any legislature, authority or person in any territories included within the Union of Burma being a legislature, authority or person having power to make such law, Ordinance, Order, bye-law, rule or regulation."

It is contended therefore that the rules relating to civil servants such as the Discipline and Appeal Rules, 1941 and "G" Circular No. 15 of 1940 (which admittedly are invoked by Government even to this day) are existing law. This definition, however, must be considered along with section 226 which reads:

> "Subject to this Constitution and to the extent to which they are inconsistent therewith, the existing laws shall continue to be in force until the same or any of them shall have been repealed or amended by a competent legislature or other competent authority."

The British legislature, by the Burma Independence Act, 1948 repealed in its entirety the Government of Burma Act, 1935, as from the day the Burmese Constitution came into force, *i.e.*, the 4th January 1948, and having been thus repealed by a competent legislature the 1935 Act ceased to exist. What had ceased to exist at the time the Burmese Constitution came into force, could not continue as "existing law".

The question then arises, what happens to the rules framed under the provisions of the 1935 Act which in its entirety had been repealed ? The answer must be sought in section 24 of the General Clauses Act which reads:

> "When any enactment is repealed and re-enacted by an enactment, with or without modification, then unless it is expressly provided, any appointment, notification, order, scheme, rule, form or bye-law made or issued under the repealed enactment shall, as far as it is not inconsistent with the provisions re-enacted, continue in force, and be deemed to have been made or issued under the provisions so re-enacted, unless and until it is superseded by any appointment, notification, order, scheme, rule, form or bye-law made or issued under the provisions so re-enacted."

This section is obviously meant to cover ordinary legislation and it might apply, for example, to the rules framed under the Government of India Act, 1919, pending the promulgation of new rules under the appropriate sections of the 1935 Act. With abundance of caution, section 128 of the Government of Burma Act made it certain that such rules would continue in force. But the Government of Burma Act, 1935 was enacted for governing Burma by the British legislature while the Burmese Constitution was adopted by the Burmese themselves through their Constituent Assembly. While it is true that the constitutional ties with Britain were severed in the friendliest way and the Burmese Constitution did replace the Governor of Burma Act, 1935, the language of section 24 is such that it cannot possibly cope with the complete change in the status of this country; and we feel that it would be straining the law to breaking point if we were to hold that the Burmese Constitution is a re-enactment of the 1935 Act. Re-enactment being the condition precedent for rules and bye-laws framed under a previous Act to continue in force, it follows that there being no re-enactment, and because the 1935 Act was replaced by the competent legislature in its

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

entirety, all rules framed under the various sections of the Act died with the Act itself.

This finding of ours, though alarming it may be to civil servants, is not as drastic as it may appear at first sight. At the time of the changeover what were called the superior services were abolished. The services of the members of such services were terminated and they were paid compensation and pension. Those who were not members but were holding posts in these services were paid no compensation but were pensioned off. Of these, some sought re-employment and were taken back into their old posts, but on new and reduced scales of salary. In respect of the bulk of government employees, section 229 of the Constitution provided thus:

> "All persons who were in the service of the Government of Burma immediately before coming into operation of this Constitution shall continue in service until the Union Government provide otherwise."

In respect of such employees and those re-employed, Government in actual practice has applied to them the various rules and regulations relating to the services, which were in force before the emergence of Burma as an independent country. Up to the present day, the various fundamental rules, Discipline and Leave Rules, and even "G" Circular No. 15 are observed. There have even been amendments and repeals in respect of some of these rules. But no new set of rules and regulations pertaining to the Civil Services have yet been framed, and as the bulk of government employees were made to continue in service under section 229 and also because Government itself treats these rules and regulations to be of full effect, even if these rules and regulations have no statutory force, they must be taken as the conditions of service of government employees retained under section 229 of the Constitution or recruited after Burma's change in status.

The prerogative hitherto exercised by the Crown in regard to dismissal at pleasure having found no place in the Burmese Constitution, and there being no constitutional or statutory guarantee affording a Burmese civil servant a reasonable chance of showing cause against punishment, the relationship between the Government of Burma and its civil servants is no higher and no lower than that of the ordinary relationship between master and servant. If a civil servant should feel that he had been dismissed, removed or punished without cause, or is otherwise aggrieved, his obvious remedy (if administrative remedies are denied to him or if they prove inefficacious) must be by way of a suit against Government. A recourse to the writ jurisdiction of this Court is not an appropriate or satisfactory measure.

We have been told that U Tha Din has already filed such a suit. That he has to have recourse to such a measure, to say the least, is deplorable but we think that it was unavoidable since the order in his case was passed by the Minister himself, an action which must be construed as one exercised by the Union Government collectively, and as such, under the Discipline and Appeal Rules there can be no appeal, administratively against the order. But the fact that there is no provision for appeal, does not preclude Government even at this stage from reviewing the position which prevails in this case and to give redress or at least satisfaction to an employee as any benevolent master would. The position of the civil servant is not on a level even with that of workers in a factory, for example, who have the right to resort to collective bargaining. Such action by way of collective bargaining by civil servants would lead to an accusation of disloyalty and of embarrassing the Government, and this is an added reason why the utmost care should be taken that the conditions of their service are observed and adhered to. We endorse, with respect, the observation of their Lordships of the Privy

S.C. 1959

U THA DIN v. THE SECRETARY, MINISTRY OF CO-OPERATIVE & COMMODITY DISTRIBUTION.

Council that to give redress is the responsibility, and we likewise trust will be the pleasure, of the executive Government.

The application for directions in the exercise of our writ jurisdiction is dismissed with no order as to costs.

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ပန်နလာ(လ်) ရန်ဂလာ(လ်) (လျှောက်ထားသူ)
နှင့်
အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီး ဌာနပါ ၂ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

†၁၉၅၉
အောက်တိုဘာ
လ ၁၄ ရက်။

ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင်၊ သုံးသုံးနန်းထားသည့် စကားရပ်များ၊ တရားမကျင့်ထုံးကို ဧဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၅ နှင့် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးကို ဧဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ တွင် သုံးသုံးနန်းထားသော စကားအတိုင်းပင်၊ ၎င်းပုဒ်မများအရ၊ မည်သည့်အမှုမျိုးအဖြစ်သော အထက်ရုံးက၊ စီစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့ စီစစ် ဆုံးဖြတ်ရာတွင်၊ စီစစ်ကိုးကားရမည့်အရာများ၊ စောဒကရုံး၏ ဆောင်ရွက်အပ်သည့်ကိစ္စ၊ ၎င်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်၊ ပျက်ကွက်လျှင် မပြုလုပ်နိုင်သည့်အရာ၊

အောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးစဉ်အခါတွင်၊ ရရှိနိုင်သေးသည်ဟု ယူဆရသော အရေးကြီးသည့် သက်သေခံများသည်၊ အမှုတွဲအတွင်းသို့ မရောက်ရှိသေးသည့်အခါ၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနက ဆောင်ရွက်အပ်သည့်ကိစ္စ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင် သုံးသုံးနန်းထားသည့် စကားရပ်များမှာ၊ တရားမကျင့်ထုံးကို ဧဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ နှင့် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးကို ဧဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ တို့တွင် သုံးသုံးနန်းထားသည့် စကားရပ်များအတိုင်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါပုဒ်မများအရ အထက်ရုံးများက အောက်ရုံးများ၏ စီရင်ချက် အမိန့်စသည်တို့ကို စောဒကမူအဖြစ်ဖြင့်သော ပြန်လည် စီစစ် ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ သက်ဆိုင်ရာ ရုံးများတွင် ထိုအမှုကို စီရင်သည့်အခါက အမှုတွဲများတွင်ရှိနေပြီးဖြစ်သော သက်သေခံ စသံုးသည့်တို့ကိုသာလျှင် စီစစ်ကိုးကား၍ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

အကယ်၍ အောက်ရုံး အမှုတွဲများတွင် အရေးကြီး သက်သေခံများ မပါရှိသေးသည့်အပြင်၊ ထိုသို့သော သက်သေခံများကိုလည်း ရနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင် စောဒကရုံးသည်၊ ထိုသက်သေခံများကို၊ မိမိကိုယ်တိုင်ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းပြု၍သော်၎င်း၊ အောက်ရုံးက ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် ပြန်ရည် လွှဲအပ်ခြင်းပြု၍သော်၎င်း၊ ထိုသက်သေခံများရအောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ သက်သေခံများကို ထပ်မံ၍ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ရယူရန် မဆောင်ရွက်ဘဲ၊ ၎င်းတို့ကို ကိုးကား၍၊ အောက်ရုံးက ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်စီရင်ချက် စသည်တို့ကို ပြောင်းလဲပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုနိုင်ခေ။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာ အမှတ် ၉။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးနှင့် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာကျော်တို့ ရှေ့မှောက်တွင်၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ပန်နလာ(လ်)
ရန်ကလာ (လ်)
နှင့်
အတွင်းဝန်၊
ဘဏ္ဍာရေးနှင့်
အခွန်တော် ဝန်
ကြီးဌာန ပါ ၂။

ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနက၊ အရေးကြီးသော သက်သေခံများသည်၊ အောက်အရာရှိများက စစ်ဆေး စဉ်အခါတွင်၊ အမှုတွဲအတွင်းသို့မရောက်ရှိသေးသည့်အပြင်၊ ထိုကဲ့သို့အရေးကြီးသော သက်သေခံများကို ရရှိနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင်၊ထိုသက်သေခံများကိုရရှိစေရန် ထပ်မံစစ်ဆေးဘို့အကောက်တော်မင်းကြီးထံသို့ အမှုတွဲကို ပြန်လည် ပေးပို့ ဆောင်ရွက်စေသင့်သည်။ ဤကဲ့သို့ အကောက်တော်မင်းကြီးက၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြဆိုသည့် သက်သေခံများကို ပြည့်စုံစွာ ရယူပြီးနောက်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြန်လည်တင်ပြစေသင့်သည်။ ဤကဲ့သို့ နောက်ထပ် ရရှိသည့်သက်သေခံများနှင့်တကွ၊ အမှုထွဲတွင် ပါရှိသည့် အချက်အလက်အားလုံးကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီးလျှင် သင့်တော်သည့် စီရင်ချက်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ လွှတ်တော် ရှေနေကြီး ဒေါက်တာ မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်၊ အစိုးရ လွှတ်တော် ရှေနေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးချန်ထွန်း။ ။၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ကာလကတ္တားမြို့မှ သဘော်ဖြင့် အထည်သေတ္တာ ၂၂ လုံးသည် လျှောက်ထားသူများ၏ အမည်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ ထိုအထည်သေတ္တာ ၂၂ လုံး၏ စုစုပေါင်း တန်ဘိုးမှာ ၂၃,၃၅၂ ကျပ် ၁ ပဲ ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူများသည်၊ ထိုအခါက အဆိုပါ အထည်မျိုးကို တင်သွင်းနိုင်ရန် သွင်းကုန် လိုင်စင် ၁,၂၀၀ ကျပ်အတွက်သာ ရရှိထားသူများဖြစ်၍၊ ၎င်းတို့အပေါ်တွင် အကောက်တော် မင်းကြီးက ပို၍သွင်းလာသော ကုန်များအတွက် အရေးယူရန် ဆောင်ရွက်သော အခါတွင်၊ ၎င်းတို့က အဆိုပါ အထည်သေတ္တာ ၂၂ လုံးအနက် မိမိတို့အတွက်မှာ သေတ္တာတလုံးသာဖြစ်ကြောင်း။ ကုန်သေတ္တာ ၂၁ လုံးမှာ မူဗယ်လီ အေဂျင်စီ လိမ်တက်အတွက် ၅ လုံး၊ ယူနိုက်တက် အေဂျင်စီ လိမ်တက်အတွက် ၇ လုံးနှင့် လေးမျက်နှာ ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီအတွက် ၉ လုံးဖြစ်ကြောင်း။ အဆိုပါကုမ္ပဏီသုံးခုလုံးတွင်လည်း ၎င်းအထည်သေတ္တာများအတွက် လိုင်စင်များရှိကြောင်းဖြင့် ထုချေလေသည်။ ထိုသို့ထုချေသော်လည်း အကောက်တော်မင်းကြီးက ဤအထည်သေတ္တာများသည်၊ လျှောက်ထားသူများက မိမိတို့အတွက် သွင်းလာသည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်၊ ထိုသို့ အပိုသွင်းလာသည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ၎င်းတို့၏ တန်ဘိုးငွေ ၂၂,၁၀၀ ကျပ်ကို ဒဏ်ငွေအဖြစ်ဖြင့် ပေးဆောင်ရှေ ရွေးယူစေရန် ပင်လယ်ကြောင်း အဓိကာက်ခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇၃ အရ၊ ၁၉၅၁ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ကအမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူများက မကျေနပ်သဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံသို့ အယူခံဝင်ရောက်သည်။ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက အဆိုပါ အထည်သေတ္တာ ၂၁ လုံးသည်၊ လျှောက်ထားသူများ၏ အမည်

ဖြင့် ထင်ပို့ထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ ယူနိုက်တက် ကော်မာရှယ်ဘဏ်တိုက်မှ ၁၉၅၁ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်နေ့က အထက်တွင် ဖော်ပြပါ ကုမ္ပဏီ သုံးခုထံသို့ ၎င်းတို့အတွက် ကျသင့်သည့် အထည်သေတ္တာများ၏တန်ဘိုးကို တောင်းယူရရှိထားပြီးဖြစ်ကြောင်း။ ထိုကြောင့် ထိုအထည်သေတ္တာ ၂၁ လုံးသည် လျှောက်ထားသူများက သွင်းလာသည့် ပစ္စည်းများ မဟုတ်ဘဲ၊ အခြားသူများက မိမိတို့ လိုင်စင်အရ သွင်းလာသည့် ကုန်များဖြစ်ကြောင်း။ ထိုကြောင့် အကောက်တော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ချမှတ်ထားသည့် ဒဏ်အလွှေးငွေကိုလည်းပြန်လည် ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ဆက်လက်၍ ဖော်ပြထားသည်မှာ၊ အဆိုပါ အထည်သေတ္တာ ၂၁ လုံးအတွက် သက်ဆိုင်သော ကုမ္ပဏီ သုံးခုတို့က ငွေပေးသွင်းပြီးလျှင် ထုတ်ယူပြီးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားသူများက အာမခံတာခံကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြထားသေးသည်။ ဤကဲ့သို့ ချမှတ်သည့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ အမိန့်မှာ ၁၉၅၂ ခု၊ ပြီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ဖြစ်သည်။

1959

ပန်နလာ(လ်) ရန်ဂလာ(လ်) နှင့် အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၂။

ထိုနောက် လျှောက်ထားသူများက ထိုအထည်သေတ္တာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေဝန်ချိုးသို့ ထိန်းသိမ်းခအတွက် မိမိတို့ပေးသွင်းထားရသည့် ငွေ ၈၁၁ ကျပ် ၁၃ ပြားကို ပြန်လည်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ၊ အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ယူနိုက်တက် အေကျင်စီ လိမိတက်နှင့် မူဗယ်လီ အေကျင်စီ လိမိတက်တို့ထံသို့ မည်သည့်နေ့က ထိုအထည်သေတ္တာများကို ထုတ်ယူကြောင်း စုံစမ်းသောအခါ၊ ၎င်းတို့က ထိုသေတ္တာများကို မိမိတို့သည် မည်သည့်အခါကမျှ ထုတ်ယူခြင်း၊ လက်ခံရရှိခြင်းမပြုခဲ့ရကြောင်း။ ၎င်းသေတ္တာများ၏ တန်ဘိုးငွေကိုသာလျှင် လျှောက်ထားသူများက မိမိတို့အားပြန်အမ်းကြောင်းစာဖြင့် ၁၉၅၃ ခု၊ ဇွန်လ ၂၃ ရက်နေ့က ပြန်ကြားခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်အခါက အကောက်တော်မင်းကြီးသည် ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လည် စီစစ် ဆုံးဖြတ်ပေးပါရန် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံသို့ လျှောက်ထားခဲ့ သေးသော်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်း မထူးခဲ့ချေ။ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနက လျှောက်ထားသူများထံသို့ ၁၉၅၈ ခု၊ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့စွဲဖြင့် နို့တစ်စာ ပေးပို့ခဲ့လေသည်။ ထိုနို့တစ်စာတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ—

> "ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ရရှိသော စာရွက် စာတမ်းများအရ၊ အခြားကုမ္ပဏီများ အမည်ဖြင့် မှာယူ တင်သွင်းခဲ့သည် ဆိုသော အထည်သေတ္တာများအတွက် ကုမ္ပဏီ အသီးသီးက ပေးသွင်းထားသော ငွေများကို လူကြီးမင်းက ကုမ္ပဏီများသို့ ငွေပြန်အမ်းပြီး၊ ၎င်းအထည်သေတ္တာများကို လူကြီးမင်းတဦးတည်း သိမ်းယူကြောင်း သိရှိရပါသည်။"

၁၉၅၉

ပန်နလာ (လ်) ရန်ဂလာ (လ်) နှင့် အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၂။

ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မပယ်ဖျက်ထိုက်ကြောင်း စာဖြင့် ရေးသားချေပရန် တောင်းဆိုလေသည်။ ထိုနောက် လျှောက်ထားသူများ၏ ချေပချက်နှင့်တကွ အခြားသက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးလျှင် ၁၉၅၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ အကောက်တော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် အမိန့်တခု ကို ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနက ချမှတ်လေသည်။ ထိုအမိန့်တွင် အောက် ပါအတိုင်း ဖေါ်ပြထားသည်မှာ—

> "အထည်သေတ္တာများကို ကုမ္ပဏီ အသီးသီးက မိမိတို့ငွေများဖြင့် ကုန်ဘိုးချေ၍ ထုတ်ယူသွားပါသည်ဟု အဆိုရှိသော်လည်း၊ အကောက်တော် ဌာနမှ နောက်ထပ် စုံစမ်းရှာဖွေစုဆောင်းထားသော စာရွက် စာတမ်းများအရ၊ ၎င်း အထည်သေတ္တာ ၂၂ လုံးသည် အဆိုပါ ကုမ္ပဏီ သုံး ခုက မရရှိဘဲ၊ မက်ဆက် (စ်) ပီရမ် ဂလယ် ကုမ္ပဏီ တဦးတည်းကသာ အပြီးအပိုင် ထုတ်ယူပြီးဖောင်းချသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။"

လျှောက်ထားသူများက အဆိုပါ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့် ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးတော်သို့ အမှုခေါ်စာချွန်တော် ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူများ၏ ပညာရှိ ရှေနေကြီးက လျှောက်လဲသည်မှာ၊ ယခုကဲ့သို့ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာနက ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ ၁၉၅၂ ခု၊ ဖေဖြေလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ၁၉၅၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည် စီစစ်၍ ပယ်ဖျက်သည့်အမိန့် ချမှတ်ခြင်းသည်၊ ပင်လယ် ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) (က) အရ၊ စောဒကမူဖြစ် သောကြောင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက အမိန့်ချမှတ်သောအခါတွင်၊ ၎င်းရှေ့၌ ရှိနေ သည့် အမှုတွဲများအရသာလျှင် ပြန်လည်၍ စီစစ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဘဏ္ဍာ တော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ချမှတ်ပြီးသည့် နောက်မှ ရှာဖွေ၍ ရလဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာ သော အကြောင်း အချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိကြောင်း။ ထိုကဲ့ သို့ နောက်ထပ် တွေ့ရှိရသည့်အကြောင်းအချက်များကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားနိုင်ရန်မှာ၊ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၁) အရ၊ ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှုအတွက်သာလျှင် ဖြစ်နိုင် ကြောင်း စသည်တို့ကို ဖေါ်ပြ၍ လျှောက်ထားသည်။

၁။ [ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၁ (၂) တွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားရပ်များမှာ တရားမကျင့်ထုံးကိုဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ နှင့် ထူး ဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ တို့တွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားရပ်များအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မ များအရ၊ အထက်ရုံးများက အောက်ရုံးများ၏ စီရင်ချက်

အမိန့်စသည်တို့ကို စောဒကမှု အဖြစ်ဖြင့် သာပြန်လည် စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ စီစစ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ သက်ဆိုင်ရာ ရုံးများတွင် ထိုအမှုကို စီရင်သည့် အခါက အမှုတွဲများ တွင်ရှိနေပြီးဖြစ်သော သက်သေခံ စသည်တို့ကိုသာလျှင် စီစစ်ကိုးကား၍ ဆုံးဖြတ်ရ ရသည်]။ အကယ်၍ အောက်ရုံး၏ အမှုတွဲများတွင် အရေးကြီးသော သက်သေခံများ မပါရှိသေးသည့်အပြင်၊ထိုသို့သောသက်သေခံများကိုလည်း ရနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည် ဟုထင်မြင်ယူဆလျှင်၊စောဒကရုံးသည် ထိုသက်သေခံများကို မိမိကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူ စစ် ဆေးခြင်းပြု၍သော်၎င်း၊ အောက်ရုံးက ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် ပြန်လည်လွှဲအပ်ခြင်းပြု၍ သော်၎င်း၊ ထိုသက်သေခံများကို ရအောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ သက်သေခံ များကို ထပ်မံ၍ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ရယူရန် မဆောင်ရွက်ဘဲ၊ငြင်းတို့ကို ကိုးကား၍ အောက်ရုံးက ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်စီရင်ချက် စသည်တို့ကို ပြောင်းလဲပယ်ဖျက် ခြင်းမပြုနိုင်ခေ။

၁၉၅၉

ပန်နလာ (လ်) ရန်ဂလာ (လ်) နှင့် အတွင်းဝန်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီးဌာန ပါ ၂။

၂။ ယခုအမှုတွင်လည်း (အကယ်၍ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနက အရေးကြီးသော သက်သေခံများသည် အောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးစဉ်အခါတွင် အမှုတွဲအတွင်းသို့ မရောက်ရှိသေးသည့်အပြင်၊ ထိုကဲ့သို့အရေးကြီးသော သက်သေခံ များကို ရရှိနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင်၊ ထိုသက်သေခံများကို ရရှိစေရန် ထပ်မံ စစ်ဆေးဘို့ အကောက်တော် မင်းကြီးထံသို့ အမှုတွဲကို ပြန်လည်ပေးပို့ ဆောင်ရွက်စေသင့်သည်။ ဤကဲ့သို့ အကောက်တော်မင်းကြီးက နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ပြဆို သည့် သက်သေခံများကို ပြည့်စုံစွာ ရယူပြီးနောက်၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး ဌာနသို့ ပြန်လည်ဘင်ပြစေသင့်သည်)။ ဤကဲ့သို့ နောက်ထပ်ရရှိသည့်သက်သေခံများ နှင့်တကွ အမှုတွဲတွင် ပါရှိသည့် အချက် အလက်အားလုံးကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီးလျှင် သင့်တော်သည့် စီရင်ချက်ကို ချမှတ် နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

၃။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနကချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

† ၁၉၅၉

အောက်တိုဘာ
လ ၇ ရက်။

ဘတ်ဂျိရန်ဂလား (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (မြေနှင့် ကျေးလက်) (လျှောက်ထားခံရသူ)*

ဦးစိန် ပါ ၅ (လျှောက်ထားသူများ)

နှင့်

ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃ (လျှောက်ထာခံရသူများ)**

မြေခွန်နှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၊ ၄၆၊ ၄၇ ပြန်သိမ်းယူရာ၊ပြန်ဝယ်ရာ မူလအချက်မျှား နည်းဥပဒေ ၉၅၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပြီး၊ မြေနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူရာတွင်၊ အခွန်တော် အရာရှိ ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စမျှား။ နည်းဥပဒေ ၉၆၊ မြေပိုင်ရှင်၏ အခွင့်အရေး။ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရ အရေးမယူနိုင်သောမြေ။ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုင့်။ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး၏ အမိန့် အာဏာပေးစာချန်ပြင့်သာ ပယ်ဖျက်နိုင်ခြင်း။ မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆ တားမြစ်သည့်ကိစ္စ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြေကို မြေနှင့် အခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ၊ အစိုးရက ပြန်သိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရ လေလံတင် ရောင်းချပြီး ပြန်ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ မူလပဌမဒ္ဒ၊ မြေခွန်တော် မပြေကျန်ရှိမည်ဖြစ်သည့်အပြင်၊ မြေပိုင်ရှင်အား၊ အခွန်တော်ငွေ တောင်းဆိုသည့် နို့တစ်စာဖြင့်၊ အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်မှ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီး မြေဖြစ်လျှင်၊ ပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရ အရေးယူမည်ဆိုပါက၊ နည်းဥပဒေ ၉၅ အရ အခွန်တော် အရာရှိသည်၊ မြေပိုင်ရှင်အား မပြေကျန်ရှိသည့် အခွန်တော်ငွေကို သတ်မှတ်သည့် ကာလအတွင်း ပေးဆောင်ရန် ဆင့်ဆိုရ၏၊ ထိုအမိန့်ကို ၎င်းနေထိုင်သည့် အိမ်၌ဖြစ်စေ၊ အိမ်အနီးအနားဌာနဖြစ်စေ မောင်းတီး ကျေညာရမည်။ ယင်းသို့ ကျေညာပြီးမှ၊ အခွန်တော်ငွေ မဆောင်ဘဲရှိနေသေးလျှင်၊ ကျေညာပြီး လေးပဲ့နွဲ့ ရောင်းချရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချရာသို့ မြေပိုင်ရှင် မလာရောက်လျှင်၊ ရောင်းချပြီးကြောင်းကို ၎င်းအား နို့တစ်စာဖြင့် အကြောင်းကြားရမည်။ နည်းဥပဒေ ၉၆ အရဆိုလျှင်၊ ယင်းသို့ ရောင်းချပြီးနောက်၊ သတ်မှတ်သည့် အချိန်ကာလအတွင်း၊ ပိုင်ရှင်က မြေခွန်တော်နှင့် စရိတ်စသည်တို့ကို ပေးဆောင်လျှင်၊ ခရိုင်ဝန်က လေလံရောင်းခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီးဖြစ်သော မြေကို၊ မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရ အရေးယူခြင်းမပြုနိုင်။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဝန်ထမ်း အသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် * ၁၈။ ** ၅၃။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းနှင့် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရွှေမှောက်တွင်၊ တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးအမိန့်ချမှတ်သည်။

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ အရ၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို၊ နိုင်ငံတော်က အခိုင်အမာ ခံစန်ပြုထားသည်။

ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ချမှတ်သော အမိန့်သည်၊ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမိန့်ဖြစ်သဖြင့်၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော်အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ အာဏာပေးစာချွန်တော်အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန် သာရှိသည်။

မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ ဆောင်ရွက်ချက်ကို သာမန်တရားမကြောင်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန်၊ ထိုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆ အရ ပိတ်ပင်ထားသည်။

1959

ဘတ်ဂျိုရန်ဂ လား နှင့် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး (မြေနှင့်ကျေး လက်)။ ဦးစိန် ပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး ပါ ၃။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ဒေါ်မြသန်းနု လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်၊ အစိုးရလွှတ်တော် ရှေနေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်၊ ဦးမြ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၁) နှင့် (၂) တို့အတွက်၊ အစိုးရ လွှတ်တော် ရှေနေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) အတွက်၊ ဒေါ်မြသန်းနု လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။ယခုအခင်းဖြစ်သည့်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ သဃ်နှင်းကျွန်းရပ်ကွက် အမှတ် ၄၉၊ ဦးပိုင်းအမှတ် ၁၅၊ ဧရိယာကေ ၂၁၈ ရှိ မြေမြေနှင့် ပတ်သက်၍၊ ဤရုံးတော်တရားမ သေးမှု နံပါတ် ၁၈၊/၅၉ ၌၊ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားသည်၎င်း၊ ဤရုံးတော်တရားမသေးမှု နံပါတ် ၅၃/၅၉ ၌၊ ဦးစိန် (ခေါ်) ဝိုင်အမ် ဒီဘားဂီးယားနှင့် ၄ ဦးတို့သည်၎င်း၊ မိမိတို့ အသီးသီး၏ အကျိုးကို ထိခိုက်သော အမိန့်ဟူသမျှကို၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ပါရန် လျှောက်ထားကြလေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်များမှာ ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်ပြီး၊ အမှုနှစ်ရပ်စလုံးကိုလည်း တချိန်တည်း ကြားနာခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ဤအမိန့်တခုတည်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်မည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်မြေ ဦးပိုင် နံပါတ် ၁၅ မှာ၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိသော မြေဖြစ်သည်။ ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင်၊ လျှောက်ထားသူ ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားသည်၊ ထိုမြေကို အဘိုးငွေ ၆,၀၀၀ ကျပ် (ခြောက်ထောင်) ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး၊ ဝယ်ယူသည့်နေ့မှ ယနေ့တိုင် လက်ရှိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဤမှန်အားဖြင့် ဆိုသော်၊ ထိုနှစ်၌ ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားသည်၊ ဦးပိုင်နံပါတ် ၁၅ နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော၊ ဦးပိုင်နံပါတ် ၁၆ နှင့် ၁၇ တို့ကိုလည်း ဝယ်ယူ၍၊ ဦးပိုင် နံပါတ် ၁၆ မြေပေါ်ရှိ အိမ်၌ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင်၊ မိမိနှင့် တရားပြိုင်များအနက်၊ အချို့သည် ဦးပိုင် နံပါတ် ၁၅ ပေါ် သို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်သဖြင့်၊ ထုဇဝတ်ကြောင်း

၁၉၅၉
ဘာ်ဂျိရန်ဂ
လား
နှင့်
ဘဏ္ဍာတော်
မင်းကြီး
(မြေနှင့်ကျေး
လက်)။
ဦးစိန် ပါ ၅
နှင့်
ဘဏ္ဍာတော်
မင်းကြီး ပါ ၃။

ဖြင့် အရေးယူပြီး၊ အင်းစိန် လယ်ဝန်ရုံး၌ စုံစမ်းစေရာ၊ အချင်းဖြစ်မြေကို၊ ၁၉၃၉ ခုနှစ် တွင်၊ မြေခွန်တော် မဆောင်သဖြင့်၊ အစိုးရက ပြန်လည် သိမ်းထားကြောင်း တွေ့ရှိ လေသည်။ ထိုအတောအတွင်းတွင်၊ ရန်ကုန် ဆင်ခြေဖုံး စည်ပင်သာယာရေးအရာရှိက၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ကွက်စိပ်ဝိုင်းပြီး၊ တရားဘက်များဖြစ်သူ ဦးစိန်နှင့် အပေါင်းပါ ၄ ဦး တို့အား မြေငှါးဂရန်များ ထုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

လျှောက်ထားသူ ဘာ်ဂျိရန်ဂလားသည်၊ အခွန်တော်ကို နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ထမ်း ဆောင်ပါလျက်၊ မိမိအား အသိမပေးဘဲ အချင်းဖြစ်မြေကို ပြန်သိမ်းပြီး၊ မိမိနှင့် တရား ဘက်များအား မြေငှါးဂရန်များ ထုတ်ပေးသည်ကို မကျေနပ်သဖြင့်၊ အင်းစိန်ခရိုင်ဝန် သို့ဝင်း၊ ပဲခူးတိုင်းမင်းကြီးသို့ဝင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနသို့ဝင်း လျှောက်ထားရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ပဲခူးတိုင်းမင်းကြီးက အချင်းဖြစ်မြေမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီး မြေဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ ဦးပိုင် မှတ်ပုံစာရင်းစာအုပ် ၁-က အရ၊ ထိုမြေကို အခွန်မဆောင်သဖြင့်၊ ပြန်သိမ်းထားသည်ဟု ရေးမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အောက် မြန်မာပြည်၊ မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရဆိုလျှင်ကား၊ ယခုကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီးမြေမျိုးကိုပြန်၍ မသိမ်းနိုင်။ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရသာလျှင် အရေးယူလိုက ယူနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် ဦးစိန်နှင့် အပေါင်းပါ ၄ ဦးတို့အား ထုတ် ပေးသော မြေငှါးဂရန်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ဘာ်ဂျိရန်ဂလားအား ပြန်လည် ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

ဦးစိန်နှင့် အပေါင်းပါတို့က ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံ စောဒကတင်ရာ၊ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးက အချင်းဖြစ်မြေမှာ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီး မြေဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသော်လည်း ထိုမြေကို အခွန်မဆောင်သဖြင့်၊ အစိုးရက ရောင်းပြီး ပြန်ဝယ်ထားဟန်ရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း၊ ဦးပိုင် မှတ်ပုံတင်စာရင်းတွင် ယင်းသို့ ပြန်ဝယ်သည်ကို၊ ပြန်သိမ်းထား သည်ဟုအမှတ်မထင် ရေးမှတ်ခဲ့ဟန်တူကြောင်းဖြင့် ယူဆပြီးလျှင်၊ ပဲခူးတိုင်းမင်းကြီး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍၊ ထုတ်ပေးထားသော အငှါးဂရန်များကိုလည်း ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ အချင်းဖြစ်မြေကို နိုင်ငံတော်အစိုးရပိုင် သီးသန့်မြေအဖြစ် ထားရှိရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ လေသည်။

ဤအမှုတွင် အရေးအကြီးဆုံး အချက်မှာ၊ အချင်းဖြစ်မြေကို မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ အစိုးရက ပြန်သိမ်းသလော။ သို့တည်းမဟုတ်၊ ယင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရ၊ လေလံတင်ရောင်းချပြီး ပြန်ဝယ်သလောဟူသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ ပြန်သိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ မူလပဌမ၌ မြေခွန်တော် မပြေ ကျန်ရှိရမည်ဖြစ်သည့်အပြင်၊ ဘာ်ဂျိရန်ဂလားအား၊ အခွန်တော်ငွေ တောင်းဆိုသည့် နို့တစ်စာဖြင့် အကြောင်း ကြားရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီး

မြေဖြစ်လျှင်၊ ပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရ၊ အရေးယူမည်ဆိုပါက၊ နည်းဥပဒေ ၉၅ အရ၊ အခွန်တော်အရာရှိသည်၊ ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားအား မပြေကျန်ရှိသည့် အခွန်တော်ငွေကို သတ်မှတ်သည့် ကာလအတွင်း ပေးဆောင်ရန် ဆင့်ဆိုခြင်း သည့်အိမ်၌ဖြစ်စေ၊ အိမ်အနီးအနား၌ဖြစ်စေ၊ မောင်းတီး ကျေညာရမည်ဖြင်၊ ယင်းသို့ ကျေညာပြီးမှ၊ အခွန်တော်ငွေ မဆောင်ဘဲ ရှိနေသေးလျှင်၊ ကျေညာပြီး လေးလံပဲ့၌ ရောင်းချရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချရာသို့၊ ဘတ်ဂျိုရန်ဂလား မလာရောက်လျှင်၊ ရောင်းချပြီးကြောင်းကို၊ ၎င်းအား နို့တစ်စာဖြင့် အကြောင်းကြား ရမည်။ နည်းဥပဒေ ၉၆ အရဆိုလျှင်၊ ယင်းသို့ ရောင်းချပြီးနောက်၊ သတ်မှတ်သည့် အချိန်ကာလအတွင်း၊ ပိုင်ရှင်က မြေခွန်တော်နှင့် စရိတ်စသည်တို့ကို ပေးဆောင်လျှင်၊ ခရိုင်ဝန်က လေလံရောင်းခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို သုံးသပ်လျှင်၊ မြေပိုင်ရှင်အား၊ မပြေကျန်ရှိသည့် အခွန်တော်ငွေကို ပေးဆောင်ဘို့ရန် အကြိမ်ကြိမ်အခွင့် အရေးပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခုမူကား၊ ဘတ်ဂျိုရန် ဂလားသည်၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် ဦးပိုင်နံပါတ် ၁၆ ရှိအိမ်၌ နေထိုင်သော်လည်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို၊ မြေခွန်တော်ငွေ ၁၀ ကျပ် ကျန်ရှိသည်ဆိုပြီး၊ သက်ဆိုင်ရာတို့က အရေးယူခဲ့သဖြင့်၊ ငွေ ၆,၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူထားသော မြေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ အကယ်၍ အထက်ဖေါ်ပြပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၆/၄၇ အရ၊ အရေးယူခဲ့သည်ဆိုလျှင်၊ ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားမှာ၊ ယင်းသို့ အရေးယူကြောင်းကို သိနိုင်ရန် ခွင့်အတန်တန် ရှိခဲ့သဖြင့်၊ ကြားသိမည်မှာ မုချပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကြားသိလျှင်လည်း၊ မြေခွန်တော်ငွေ ၁၀ ကျပ် နှင့် ကုန်ကျစရိတ်ကို ချက်ခြင်းပင် ပေးဆောင်မည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ ဦးပိုင် ၃ ခုကို တနှစ်တည်းတွင် ဝယ်ယူပြီး အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက်သော ငွေကို ပေးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမည်မှာကေန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက်သော ငွေနှင့် ၆,၀၀၀ ကျပ် ပေး၍ ဝယ်ယူထားသော မြေအဆုံးခံလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

အကယ်၍ ပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ အရေးယူလျှင်လည်း၊ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ ယင်းသို့ အရေးယူကြောင်းကို ကြော်ငြာရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်တကြိမ်လာလျှင် ဥပဒေအရ ကြော်ငြာရမည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်မြေအတွက် ကျသင့်သော မြေခွန်တော်ကို မပေးဆောင်သဖြင့်၊ ၁၉၃၉ ခုနှစ်လောက်တွင် အရေးယူသည်ဆိုသော်လည်း၊ ထိုမြေပေါ်မှာပင် ဘတ်ဂျိုရန်ဂလားဆက်လက် နေထိုင်ပြီး အခွန်ပေးဆောင်ခဲ့သည့်အပြင်၊ ၁၉၄၉-၅၀ ခုနှစ် ပြေစာ၌ ၎င်းအား ကျူးလွန်သူဟုဖေါ်ပြခြင်းမပြုဘဲ၊ ၁၉၅၀-၅၁ ခုနှစ်အတွက် ပြေစာနှင့် နောက်ထပ် ပြေစာများ၌ သာကျူးလွန်သူဟု ဖေါ်ပြထားလေသည်။

၁၉၅၉
ဘတ်ဂျိုရန်ဂလား နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (မြေနှင့်ကျေးလက်)။
ဦးစိန် ပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃။

၁၉၅၉

ဘတ်ကျိရန်ဂလား နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (မြေနှင့်ကျွန်းလက်)။ ဦးဝိန် ပါ ၅ နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ ၃။

အထက်ဖေါ်ပြပါ အကြောင်းများကို ထောက်သော်၊ ဘတ်ကျိရန်ဂလား၏ ပညာရှိ ရှေနေကြီးက မယုံသင်္ကာဖွယ်များ ရှိသည်ဟုဖေါ်ပြလျှောက်လဲချက်မှာ၊ အခြေအမြစ် လုံးဝမရှိဟု မဆိုနိုင်ချေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ဦးပိုင်မှတ်ပုံတင်စာရင်း၌၊ အချင်းဖြစ်မြေကို အခွန်တော်မဆောင်ရှိ ပြန်သိမ်းထားသည်ဟု သက်ဆိုင်ရာ မြေတိုင်းစာရေးကရေမှတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ထားသည့်အပြင်၊ ၎င်း၏ အထက်စစ်ဆေးသူ အရာရှိကလည်း လက်မှတ် ရေးထိုးထား သဖြင့်၊ယင်းသို့ ဖေါ်ပြထားသည့်အတိုင်း၊ အရေးယူခဲ့သည်ဟုယူဆရပေမည်။ သက် ဆိုင်ရာ အမှုတွဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဟုဆို၏။ အရေးယူရာ၌ ပါဝင် ဆောင်ရွက်သူ အရာရှိ တဦးတယောက်မျှကိုလည်း ယင်းသို့ ရေးမှတ်ထားချက်သည် မမှန်ကန်ပါဟု သက်သေတင်ပြခြင်း မပြုချေ။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေကို အောက်မြန်မာပြည် မြေ နှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ အရေးယူသည်ဟု ယူဆရပေမည်။ သို့သော် လည်း၊ အချင်းဖြစ်မြေမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပြီး မြေဖြစ်ရကား၊ ထိုပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ အရေး ယူခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ယွဲစည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို နိုင်ငံတော်က အခိုင်အမာ ခံစန်ပြုထားသည်ဖြစ်၍၊ ယခု လျှောက်ထားသူ ဘတ်ကျိရန် ဂလားအား သက်သာခွင့် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ချမှတ်သော အမိန့်သည် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ အမိန့်ဖြစ်သဖြင့် အမှုခေါ် စာချုန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ အာဏာပေး စာချုန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ အရ၊ ဆောင်ရွက်ချက်ကို သာမန်တရားမကြောင်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ရန်၊ ထိုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆ အရ ပိတ်ပင်ထားလေသည်။

ဦးဝိန်နှင့် အပေါင်းပါ ၄ ဦးတို့၏ လျှောက်လွှာနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူကား၊ ၎င်းတို့အား ထုတ်ပေးသော အငှါးဂရန်များကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသည်မှာ၊ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်တို့၏ အာဏာအတွင်း ကျရောက်သည်ဖြစ်သဖြင့်၊ ဤရုံးတော်က ဝင်ရောက် စွက် ဖက်ခြင်းပြုမည်မဟုတ်ပေ။ မိုဟာမက်ဟာနစ်နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး (၁)။

သို့ဖြစ်၍ ဦးဝိန်နှင့် အပေါင်းပါတို့၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်ပြီးလျှင်၊ ဘတ်ကျိရန် ဂလားအား၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန်အတွက်၊ အာဏာပေးစာချုန်တော် အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်သည်။

ဘတ်ကျိရန်ဂလား တင်သွင်းစွဲဆို အမှုတွင် ဦးဝိန်နှင့် အပေါင်းပါတို့ လျှောက်ထား ခံရသူများအဖြစ်မပါဝင်သဖြင့်၊ အမှုသည်အားလုံးတို့သည်၊ မိမိတို့စရိတ်ကို မိမိဘို့ကိုယ် တိုင် ကျခံကြစေ။

(၁) ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ၊ စာမျက်နှာ ၁၁။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

မာကင်တိုင်ဘဏ်လီမိတက် (လျှောက်ထားသူ) †
နှင့်
မာကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ) အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ပါ ၂ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

၁၉၅၉ ခု၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်။

ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံး၊ တာဝန်မဲ့ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ မှားယွင်းမှု

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခမှုတမှုတွင် တာဝက်အမှုသည် တင်ပြသောစာရင်း၌ ပါရှိသော တိုးပေးငွေများသည်၊ အရည်အချင်း သက်သက်အတွက် ပေးသော တိုးငွေများ (Merit increments) ဖြစ်သည်၊ မဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက်၊ အမှုသည်က တင်ပြသော အဓိကအာဏာဖြင့် ကိုးကားသော စာရင်းအင်းများအားလုံးကို၊ ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံးက၊ သေချာစေ့ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခြင်းမပြုခြင်းသည် တာဝန်မဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထင်အရှား မှားယွင်းသည်။

အခြားဘဏ်တိုက်များ၌ အလုပ်ရည်ဝခဲ့ကြသဖြင့်၊ အမှုထမ်းများ၏ ကနဦး လစာငွေများကို လျှောက်ထားသူဘဏ်တိုက်က၊ တိုးပေးခြင်းကို အရည်အချင်းအလိုက် တိုးပေးသောငွေဟု ခုံရုံးက ဖူဆခြင်းသည် အထင်အရှား မှားယွင်းလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား အမှုထမ်းများသည်၊ တလတာမျှသာ အမှုထမ်းရသေးသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းတို့၏ အရည်အချင်းကို ထောက်ပြီး၊ ထိုတိုးငွေကို ပေးသည်ဆိုသည်မှာ မည်သည်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ရူးရိမားနှင့် ဘွန်းအတွက် မစွတာ စီ၊ အေ၊ ရူးရိမားနှင့် ဦးမြင့်စိုးတို့ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) အတွက်၊ ဦးတင့် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) အတွက်၊ အစိုးရရှေ့နေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။ယခုဖြစ်ပေါ်သည့်၊ အရည်အချင်းအလိုက် ပေးသော နှစ်တိုး (Merit increment) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွါးရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ၊ ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံး မြို့ဆိုသည့်အတိုင်းပင်၊ လျှောက်ထားသူ မာကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ) လီမိတက်ကလည်း မိမိဘို့၏ အမှုထမ်းများအား၊ သာမန်နှစ်တိုးများမှအပ

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၃၁။

† နိုင်ငံတော် တရားရုံးကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ တရားလွှတ်တော် တရားရုံးကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ တရားလွှတ်တော် တရားရုံးကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ရွှေမှောက်တွင်၊ တရားရုံးကြီး ဦးဘိုကြီးအမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

မာကင်တိုင်ဘဏ် လီမိတက် နှင့် မာကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ) အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ပါ ၂။

အခြားတိုးငွေများ ပေးရာ၌၊ မည်သည့်အကြောင်းများကြောင့် ပေးသည်ကို အသိမပေးသည်တကြောင်း။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) ထိုဘဏ်တိုက် အလုပ်သမား များသမဂ္ဂကလည်း ယင်းသို့ မသိရသည့်အတွက်၊ သာမန်ရရှိသော လစာငွေနှင့် နှစ်တိုး တို့မှ ကျော်လွန်ရရှိသော တိုးငွေများကို၊ အရည်အချင်းအလိုက် ပေးသော နှစ်တိုးငွေ များဖြစ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့်တကြောင်း၊ အငြင်းဖြစ်ပွါးခဲ့ကြဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ဤမှုခင်းသည် ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခရုံး အမှု နံပါတ် ၁/၅၄ တွင် မာကင်တိုင် ဘဏ်နှင့် သမဂ္ဂတို့ အငြင်းပွါးချက် အရပ်ရပ်ကို ခုံရုံးက ကြားနာစစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ရာမှ ပေါ် ပေါက်ခဲ့လေသည်။ မူလဆုံးဖြတ်ချက်များအနက်၊ အချို့မှာ မရှင်းလင်းဟု ထင်သဖြင့် ခုံရုံးအား တကြိမ်မျှမက အမှုသည်များ ပန်ကြားသည်တွင် ၁၉၅၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲဖြင့်၊ အရည်အချင်းနှစ်တိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်း လေသည်။

". . . . 'Merit increments' should be only those increments on the basic pay and/or annual increments received on account of merits and increments received in the course of adjustments from one scale of pay to another should not be included . . . . "

ယင်းသို့ မြွက်ဆိုပြီးလျှင်၊ ထိုစဉ်က မာကင်တိုင်ဘဏ် တင်သွင်းသောစာရင်းအမှတ် ၂ ကို ညွှန်း၍၊ ထိုစာရင်း ဇယားကွက် (၆) တွင် ဖေါ်ပြထားသည့်အတိုင်းပင် အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူသင့်သည် ထင်မြင်ကြောင်းဖြင့် မြွက်ကြားလေသည်။

ထိုစာရင်းအမှတ် ၂၊ ဇယားကွက် (၆) တွင် "၁၉၄၆ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ လစာ နှုန်းထားများအပေါ် ၌ ရသင့်သော အရည်အချင်း နှစ်တိုးငွေများ" ဟူသော ခေါင်းစဉ် ဖြင့် နှစ်တိုးငွေများကို ဖေါ်ပြထားလေသည်။ သမဂ္ဂသည် ယင်းသို့ ဖေါ်ပြထားသည့် အတိုင်း၊ အရည်အချင်း နှစ်တိုးငွေများ ပေးရမည်ဟု ဘဏ်တိုက်အား အရေးဆိုရာ၊ ဘဏ်တိုက်က ထိုငွေများမှာ အရည်အချင်းအလိုက် ပေးသောနှစ်တိုးငွေ သက်သက် မဟုတ်၊ ထိုကဲ့သို့သော နှစ်တိုးငွေများအပြင်၊ အမှုထမ်းအချို့ အခြားဘဏ်များ၌ အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့်၊ ယိုစဉ်က သတ်မှတ်ထားသည့် ကနဦးလစာငွေ ၆၀ ကျပ်ထက်ပိုမို ပေးသောငွေများ၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် သပိတ်မှောက်သည့်အတွက်၊ လစာများကို ညှိ၍ တိုးပေးသည့်ငွေများနှင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် မူလက ၁၉၄၆ ခုနှစ်လစာနှုန်းထားကို ရွှေ့သိမ်း ပြီး၊ လစာနှုန်းထားသစ်တည်ဆင်သဖြင့်၊ လစာများကို ညှိ၍ တိုးပေးသည့်ငွေများ လည်းပါဝင်ကြောင်း။ ထို့ပြင် အရည်အချင်းနှစ်တိုးငွေများကိုလည်း ရသင့် ရထိုက်သူ များအား အပြေအလည် ပေးအပ်ပြီး ကြောင်းနှင့် တုံ့ပြန် ချေပလေသည်။ တဦးနှင့် တဦး နားလည်မှု မရကြသဖြင့်၊ ဘဏ်တိုက် လျှောက်ထားချက်အရ နိုင်ငံတော် သမတ

ခဲ့ဖူး
မောင်တိုင်ဘော်
ထီမိထက်
နှင့်
မောင်တိုင်ဘော်
(အိန္ဒိယ)အလုပ်
သမားသမဂ္ဂ
ပါ ၂။

က၊ ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခခုံရုံးအား၊ မိမိတို့၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ဘဏ်တိုက် လိုက်နာသည်၊ မလိုက်နာသည်ကိုပြန်လည်စဉ်းစားပြီး လိုအပ်သည့် ရှင်းလင်းချက်များနှင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်အတွက်၊ ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ ဝါဏိဇ္ဇပဋိပက္ခအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ (၃) (၁) အရအမှုကို ပြန်လည် လွှဲအပ်ခဲ့လေသည်။

အမှုသည်များသည် ခုံရုံးရှေ့ ၌ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သက်သေများ စစ်ဆေးပြီး၊ သက်သေခံစာရင်း အင်းများ၊ စာရွက်စာတမ်းများ တင်ပြကြလေသည်။ တင်သွင်းသော စာရင်းများသည် များပြားလှသဖြင့် ခုံရုံးက ထိုစာရင်းအင်းများသည် ဝက်ဘာသဘုယ် ဖြစ်သည်ဟု မှာကြားခဲ့သည်အတိုင်း ဖြစ်ရလေသည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ခုံရုံးဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာသည် စာရင်း အမှတ် ၂၊ ဇယားကွက် (၆) တွင် ဖေါ်ပြထားသည့် ဒေါ်များသည် အရည်အချင်း သက်သက်အတွက် ပေးသောတိုးငွေများဖြစ်သည်၊ မဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘဏ်တိုက်က ထိုငွေများသည် အခြားဘဏ်တိုက်များ၌ အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့်၊ ကနဦး လစာငွေ ၆၀ ကျပ်ထက်ပိုမိုပေးသောငွေများ၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ သပိတ်ကြောင့် လစာများကို ညှိ၍ တိုးပေးရသည့်ငွေများ၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် လစာနှုန်းထားအသစ်တည်ဆင့်သဖြင့်၊ လစာများကို ညှိ၍ တိုးပေးရသည့်ငွေများ လည်းအပါအဝင် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိရာ၊ အငြင်းပွါးကြသော မောင်လှအောင်ပါ ဘဏ်တိုက်အမှုထမ်း ၁၁ ယောက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ မည်သူ့အား၊ မည်သည့်နေ့ရက်၌၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် တိုးငွေမည်မျှပေးရသည်ကို ဘဏ်တိုက်ကဖြစ်စေ၊ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်စလုံးကဖြစ်စေ၊ သက်ဆိုင်ရာ ရာစာရင်းအင်းများနှင့် ချမှတ်သည့် အမိန့်များရှိလျှင်လည်း ထိုအမိန့်စာများကိုပါ တင်ပြပြီး ခုံရုံးက စီစစ်လျှင်၊ ဤအမှုကို အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိလေသည်။

ယခုမူကား၊ တင်သွင်းသော စာရင်းအင်းများမှာ၊ မျက်စိလည်လောက်အောင် များလွန်လှသဖြင့် ခုံရုံးအား ကူညီရာမကျဖြစ်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လောမသိ ခုံရုံးသည် ဘဏ်တိုက် အဓိကအားဖြင့် ကိုးကားသော စာရင်းအင်းအားလုံးကို သေချာစေ့ဆုံ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ၊ မိမိတို့ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သောမူကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး၊ စာရင်းအမှတ် ၂၊ ဇယားကွက် (၆) တွင် ဖေါ်ပြသော ငွေအားသီးသည် အရည်အချင်းအလိုက် ပေးသော နှစ်တိုးငွေများဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်တူလေသည်။ ယင်းသို့သော တာဝန် ဆောင်ရွက်ချက်သည်၊ အထင်အရှား မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မိမိဘို့ သတ်မှတ်ခဲ့သော မူကိုပြန်လည် သုံးသပ်ရာ၌လည်း၊ ထိုမှတ်ငွေ လစာနှုန်းထားအပြောင်းအလဲ ပြုရာတွင် ညှိပြီး တိုးပေးသောငွေများကိုသာ ကျည့်ခဲ့သည်ဟုဆိုရာ၌၊ ထိုမူကို တိကျမှန်ကန်စွာ ဖေါ်ပြရာမရောက်ချေ။ အကြောင်းမူကား၊ ခုံရုံးသည် အရည်

၁၉၅၉

မဘကင်တိုင်ဘဏ် လီမိတက် နှင့် မဘကင်တိုင်ဘဏ် (အိန္ဒိယ)အလုပ် သမားသမဂ္ဂ ပါ ၂။

အချင်း နှစ်တိုးဆိုသည်မှာ၊ အရည်အချင်းသက်သက်အတွက်၊ လစာငွေနှင့် သာမန် နှစ်တိုးမှအပ ပေးသောငွေကိုသာ ဆိုလိုသည်ဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးသော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင်လည်း၊ အငြင်းဖြစ်ပွါးသူများအနက်၊ မောင်စံမြနှင့် ကေ၊ ရာမန်တို့မှာ၊ အခြားဘဏ်တိုက်များ၌ အလုပ်ရည်ဝခဲ့ကြသဖြင့်၊ ကနဦး လစာ တာလလျှင် ငွေ ၆၀ ကျပ်အစား ငွေ ၁၀၀ ကျပ် ဘဏ်တိုက်ကပေးသည်ကို၊ယင်းသို့ ငွေ ၄၀ ကျပ်မိုပိုပေးခြင်း သည် အရည်အချင်းအလိုက် တိုးငွေပေးသည်ဟု ခုံရုံး ယူဆခြင်းသည် အထင်အရှား မှားယွင်းလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား၊ အမှုထမ်းများသည် တလတာမျှသာ အမှုထမ်းရသေးသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းတို့၏ အရည်အချင်းကို ထောက်ပြီး တိုးငွေ ၄၀ ကျပ် ပေးသည်ဆိုသည်မှာ၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုမျှသာမကသေး၊ ဘဏ် တိုက်သည် နှစ်တိုးကို နှစ်စဉ် ဇန္နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့၌သာ ပေးသည်ဟု ခုံရုံးကပင် အသိ အမှတ်ပြုခဲ့သည့်အပြင်၊ ဘဏ်တိုက် တင်သွင်းသော သက်သေခံ အမှတ် "၈" စာရင်း တွင်လည်း၊ အမှုထမ်း ခြောက်ယောက်အား၊ အရည်အချင်းနှစ်တိုးများကို နှစ်ဦး ဇန္နဝါရီကျမှသာ အထိုက်အလျောက် ပေးသည့် ထုံးစံကို အသေအခြာ ဖေါ်ပြ ထားလေသည်။

အထက်ဖေါ်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့်၊ ဝါကိုင်ပဋိပက္ခခုံရုံး၏ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့စွဲပါ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး၊ ခုံရုံးကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်သောမူကို ခိုင်မြဲစွာ နှလုံးသွင်း၍၊ အထက်၌ ဖေါ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ထိုမူကို အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ဟပ်ပြီးနောက်၊ လိုအပ်လျှင်လည်း သက်သေခံချက်များ ထပ်မံ ဆင့်ခေါ်၍၊ အမှုကို ပြန်လည် စစ်ဆေး သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ရန် ပေးပို့ လိုက်သည်။

အမှုသည်များသည်၊ မိမိတို့စရိတ်ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင် (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (လျှောက်ထားခံရသူ)*

† ၁၉၅၉ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်။

ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၄၊ မည်သည့်အခါမှသာလျှင် အကျုံးဝင်သနည်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လူသတ်မှု တခုတွင် ကြေရာပါ သုံးဦးအနက်၊ နှစ်ဦးကို တရားသေလွှတ်ပြီး ကျန်ရှိသူ လျှောက်ထားသူအား၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၄ နှင့် တွဲပြီး၊ ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ အကြောင်းသော်ကား၊ တဦးထက်ပိုသော သူများသည် မိမိတို့ အကြံတူ တခု ကို အထမြောက်စေရန် ရည်ရွယ်၍၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်အခါသာလျှင်၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၄ တွင် အကျုံးဝင်လေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ဦးချောင်ဖိုး လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအဘွက်၊ အစိုးရရွှေနေကြီးဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။ဤအယူခံမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် မူခင်းဖြစ်ပွါးပုံမှာ၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၃၀ ရက်နေ့ မွန်းတည့်အချိန်လောက်တွင်၊ တာပွန်ဌာနာအပိုင်၊ အောင်ပင်သာ ရွာထိပ်ခြံထဲ၌၊ သိန်းကျန်၊ စိုးတင့်တို့ ကိုးမီးဖဲဝိုင်း ထောင်ရာ၊ ထိုရွာသားများနှင့် ရွာနီး ချုပ်စပ်မှ ရွာသားများအားလုံး စုစုပေါင်းလူ ၆၀ မျှတက်ရောက် ကစားကြလေသည်။ ထိုဖဲဝိုင်း၌၊ ငွေကုန်ရွာမှ မြမောင်လည်း ဝင်ရောက်ကစားနေစဉ်၊ မြမောင်က သိန်းကျန် ထံမှ မိမိသားကို ပြန်ပေးရန်တောင်းဆိုရာ သိန်းကျန်က ငင်းထား ရွာထဲမှာ ရှိကြောင်း၊ ဖဲဝိုင်း သိမ်းသည့်အခါ၌ ပြန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အပြန် အလှန်ပြောဆိုရာ၌၊ တယောက်နှင့် တယောက် ကတောက်ကဆတ် ဆူဆူညံညံ အငြင်းပွါးကြဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ကြေငွေရှိသူတယောက် ကဘိုင်းထွာ ဆဲရေးပြီး ဖဲဝိုင်း၌ ဆူပူမှုမပြုကြရန် တားမြစ်ရလေသည်။ ထိုအခါ၌၊ မြမောင်သည် ဖဲဝိုင်းမှ ထွက်ခွါပြီး၊ အောင်ပင်သာ ရွာဘက်သို့ သွားလေသည်။ အတန် ငယ်ကြာလျှင်၊ သိန်းကျန်၏ ဖခင် ဦးထန်သည် ဖဲဝိုင်းသို့လာပြီး၊ မြမောင် [illegible]ထဲမှာ ဆဲခဲ့ကြောင်းပြော၍၊ ငင်း၏သားသိန်းကျန်အား ဖဲဝိုင်းကို အဖျက်ခိုင်းရာ၊ ဖဲဝိုင်းဖျက်

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှုအမှတ် ၅၅။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းနှင့် နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရွှေမှောက်တွင်၊ တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးအမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်။

လိုက်ရလေသည်။ သိန်းကျန်ကလည်း ဖဝိုင်း ဖျက်ရသည့်အတွက် မြမောင်အား ဆဲရေး ပြီး ရွာထဲသို့ သွားလေသည်။

ထို့နောက် မြမောင်သည် ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မောင်ထွန်းရွှေ (လို့ဂ်) အိမ်အောက် ထပ်ရှိ တန်းလျားဌာ ထိုင်နေစဉ်၊ သိန်းကျန်နှင့် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ၊ ထိုစဉ်က သိန်းကျန်ဖခင် ဦးထန် အိမ်ဌာ တည်းခိုနေသူ၊ ယခုအယူခံတရားလို ဟန်မောင် (ခေါ်) စံမောင်သည်၊ ကိုင်းခုတ်ထားကိုင်၍၊ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ပြေးဝင်လာပြီး၊ မြမောင် အား၊ ထားဘိုးငွေ ခုနစ်ကျပ်ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထားနှင့် လည်ပင်းကို ခုတ်လေသည်။ ယင်းသို့ ခုတ်သည်နှင့် တချိန်တည်းလိုပင်၊ သိန်းကျန်နှင့် ဦးတင့်တို့ ထားကိုယ်စီကိုင်၍ ဝင်လာပြီး မြမောင်အား ခုတ်ထစ်ကြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

မြမောင် ထားဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးသွားသောအခါ၊ သိန်းကျန်၊ စိုးတင့်နှင့် အောင်ပင်သာရွာသား အချို့တို့သည် အလောင်းကို ရွာနှင့် အတော်ဝေးကွာသော ရုံးချောင်း လယ်ကွင်းသို့ ယူဆောင်သွားပြီး မီးရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။ တိုင်ချက်အရ၊ ရဲအရာရှိများ၊ ရွာလူကြီးများ ထိုနေရာသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသောအခါ၊ မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားသော အလောင်းကိုငင်း၊ မနီးမဝေးဌ ဦးခေါင်းခွံကိုငင်း တွေ့ရှိ ကြပြီး၊ ထိုနေရာတဝိုက်တွင် မြမောင် အသက်ရှင်စဉ်က ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစား အစအနများ၊ လက်စွပ်၊ ငင်းကိုင်ဆောင်သော ခါတ်လုံး၊ ယမ်းထောင့်ခွံ စွပ်လျက် ရှိသော ကြိမ်လုံးနှင့် အခြား အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရှိကြလေသည်။ အဝတ်အစ အနမှာ၊ လူသွေးပေကျံနေကြောင်း ခါတုမေဒဌာနမှ သက်သေအထောက်အထား ရှိလေသည်။

မြမောင် အသက်ခံရသည်နှင့် ပတ်သက်၍၊ မူလရုံးတော်က ဟန်မောင် (ခေါ်) စံမောင်၊ သိန်းကျန်နှင့် စိုးတင့်တို့အား၊ ထာဝသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ စွဲချက် တင်ပြီး၊ ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်၍ သေဒဏ် ခံစေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်ရာ၊ တရား လွှတ်တော်က သိန်းကျန်နှင့် စိုးတင့် အပေါ်၌ ထွက်ဆိုသော သက်သေခံချက်များကို သတ္တုချကြည့်သည့်အခါ၌၊ အမြီးအမောက်မတည့်၊ မခိုင်လုံကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့်၊ ၎င်းတို့အပေါ်၌ စွပ်စွဲသည့် ပြစ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ သို့လော၊ သို့လောဖြစ်ပေါ်သော ဒို့ဟာ သံသယဂိတ် ရှိမှုဓါအကျိုးကို ၎င်းတို့ ခံစားခွင့် ရှိသည့်အတိုင်း၊ လူသတ်မှု တရား သေလွှတ်လိုက်လေသည်။ အလောင်းကို မှောက်ဖျက်သည့် အမှုနှင့် ပတ်သက်ရှိကား သက်သေ အခိုင်အငုံ ရှိသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့်၊ ၎င်းတို့အား ထာဝသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၀၁၊ အပိုင်း ၁ အရ အလုပ် ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ်အသီးသီး ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ယခုအယူခံ တရားလိုအပေါ် ၌ ထုက်ဆိုသော သက်သေများအနက်၊ မောင်ထွန်းရွှေ (လို-၇) ၎င်း၏မိန်းမ မသောင်း (လို-၈) နှင့် ၎င်းတို့၏ အိမ်နီးချင်း မောင်ကြီးမောင် (လို-၁၁) တို့က၊ အယူခံတရားလိုသည်၊ မြမောင်အား ညနေအချိန်တွင် ထားဖြင့် ခုတ်ကြောင်း တသံဘည်းထုက်ဆိုကြလေသည်။ အခြားအိမ်နီးချင်းများဖြစ်သော မောင်ဘိုးသန့် (လို-၁၂) နှင့် မောင်လှမောင် (လို-၁၃) တို့ကလည်း မောင်ထွန်းရွှေ အိမ်မှ အော်သံကြားရှိလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ထိုအိမ်အရှေ့ဘက်သို့ထားကိုင်ပြီး ထုက်သွားသော အယူခံ တရားလိုကို တွေ့မြင်လိုက်ကြောင်း ထုက်ဆိုလေသည်။ ထိုထုက်ဆိုချက်များကို မယုံကြည်ရန် အကြောင်းတစုံတရာမရှိ။ အယူခံတရားလို တင်ပြသော သက်သေများမှာလည်း၊ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍၊ မယ်မယ်ရရမည်သို့မျှ ထုက်ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြချေ။

ခရာ့ဇ်
မောင်ဖန်မောင် (ခေါ်) မောင်ဖ မောင် နှင့် မြို့ဝေါ်စု မြန်မာနိုင်ငံ ဇော်။

အယူခံတရားလိုသည်၊ မည်သည့်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သည်ဆိုသည့် ပြဿနာကို စီစစ်ဆုဥ်၊ သိန်းကျန်၊ စိုးတင့်၊ ယခုအယူခံတရားလိုတို့အား ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ၊ မူလခုံးတော်က ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ တရားလွှတ်တော်က ယင်းပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍သိန်းကျန်နှင့် စိုးတင့်အား တရားသေလွှတ်ပြီး၊ အယူခံ တရားလို တဦးတည်းကိုသာ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၄ ကိုမှီးပြီး၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည်ကို၊ ဤခုံးတော်က အတည်မပြုနိုင်။ အကြောင်းသော်ကား၊ တဦးထက်ပိုသော သူများသည် မိမိတို့၏ အကြံတူတခုခုကို အထမြောက်စေရန် ရည်ရွယ်၍၊ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည့်အခါ၌သာလျှင်၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၄ တွင် အကျုံးဝင်လေသည်။ ယခုမူကား၊ ကြံရာပါ ဆိုသူ သုံးဦးအနက် နှစ်ဦးကို တရားသေလွှတ်ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့်၊ ကျန်ရှိသူ အယူခံတရားလိုအား ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၄ နှင့် တွဲပြီး၊ ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

သို့သော်ငြားလည်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ကိုးခုတ်ထားဖြင့် မြမောင်၏ လည်ပင်းကို ခုတ်သည်မှာ ထင်ရှား၏။ ဒီဠသက်သေများက ၎င်းသည် ယင်းသို့ တချက်သာ ခုတ်သည်ကို မြင်ကြောင်း ထုက်ဆိုကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုသော် မြမောင်သည် တရွာသားဖြစ်ပြီး အောင်ပင်သာရွာ၌ ပြုလုပ်သော ဗဲဝိုင်း ပျက်စီးလောက်အောင် ဆူပူမှုပြုသဖြင့်၊ ထိုရွာ၌ရှိသူ အချို့က၊ ၎င်းအား ထားများဖြင့် ဝိုင်း၍ ခုတ်ကြဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုထိုသောအကြောင်းများကြောင့်၊ အခြားခုတ်ကြသူများအပေါ် ၌ ထုက်ဆိုသော သက်သေခံချက်များမှာ မခိုင်လုံ ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ အယူခံတရားလိုတချက်တည်းသာခုတ်သည်ဆိုစေကာမူ၊ အသုံးပြုသော လက်နှစ်မှာ ကိုင်းခုတ်ထားဖြစ်ပြီး လည်ပင်းကို ခုတ်သည်ဖြစ်၍ အခြေအနေအရ၊ ဒဏ်ရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန် အစစ်ခံချက် မရှိသော်လည်း၊ အယူခံတရားလိုသည် သေသူ မြမောင်အား၊ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှုပြုသည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ယင်းသို့ ပြုရာ၌လည်း၊ ထိုသို့

၁၉၅၉

မောင်ဟန်မောင် (ခေါ်) မောင်စံမောင် နှင့် မြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်။

သော အပြင်း အထန် နာကျင်စေမှုဖြစ်မြောက်ရန် ကြံရွယ်၍ ပြုသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ယင်းသို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုအပေါ် ၌ ချမှတ်သော ထုဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ ၎င်းအစား ထုဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၂၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးလျှင်၊ အမှုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ထောက်၍ အယူခံတရားလိုအား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် (ဆယ်နှစ်) ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

မစ္စစ် အက်(စ်)၊ကေ၊အာလီ (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာနဝန်ကြီး ပါ ၃
(လျှောက်ထားခံရသူများ)*

† ၁၉၅၉ အောက်တိုဘာ လ ၂၂ ရက်။

ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေ၊ ပစ္စည်းတခုခု၏ တန်ဘိုးကို၊ ယုတ်လျော့၍ ဖေါ်ပြခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုမျိုး မဖြစ်နိုင်၊ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) အရ အားထုတ်မှုမဖြစ်နိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးသွားရာတွင်၊ လက်ဝတ် လက်စားများကို ခေတ္တယူဆောင်သွား၍ မိမိနှင့် ပြန်ယူလာရန်အတွက် အခွင့်ပြု လက်မှတ် ရရှိရန် လျှောက်ထားသောအခါတွင် ထို ပစ္စည်းတခုခု၏ တန်ဘိုးကို ယုတ်လျော့၍ ဖေါ်ပြခြင်းသည်၊ ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေအရ၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်သော ပြစ်မှုမျိုးမဖြစ်နိုင်ခေ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) အရ နိုင်ငံခြားသို့ အခွင့်မရှိဘဲ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသွားရန် အားထုတ်မှုမဖြစ်နိုင်ခေ့။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။ဦးကျော်မင်း လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်။ ။အစိုးရလွှတ်တော်ရှေ့နေ ကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးချုန်ထွန်း။ ။လျှောက်ထားသူသည်၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့က ကာသကတ္တားမြို့သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ထွက်ခွါသွားရန်အလို့ငှါ၊ ရန်ကုန်မြို့ လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၊ အကောက်တော်ခွန် အရာရှိများထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင်၊ မိမိ ယူဆောင်သွားလိုသည့်လက်ဝတ် လက်စားများနှင့်တကွ နိုင်ငံခြားငွေလဲမှုကြီးကြပ်ရေး ဌာနမှ ထိုလက်ဝတ်လက်စားများ ထုတ်ယူသွားရန် ခွင့်ပြု လက်မှတ်ကို တင်ပြလေသည်။ အကောက်တော်ခွန် အရာရှိများက လက်မှတ်တွင် ပါရှိသည့် စာရင်းနှင့် လက်ဝတ်လက်စား များကို တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးရာတွင် လက်ဝတ်လက်စား ၆ မျိုး၏ ကာလတန်ဘိုးများမှာ ခွင့်ပြုလက်မှတ်တွင် ဖေါ်ပြထားသည့် တန်ဘိုးများထက်များ ပြားနေသောကြောင့် ထိုလက်ဝတ်လက်စား ၆ မျိုးကို သိမ်းယူလေသည်။

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၆၀။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချုန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး ရှေ့မှောက်တို့တွင်၊ တရားဝန်ကြီး ဦးချုန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

မစ္စစ် အက်(စ်)၊ ကေ၊အလီ နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာန ဝန်ကြီး ပါ ၃။

ဤကိစ္စကို အကောက်တော် မင်းကြီးက စစ်ဆေးရာတွင် ထိုပစ္စည်း ၆ မျိုး၏ ကာလ တန်ဘိုး စုစုပေါင်းမှာ ၃၆,၀၀၀ ကျပ်ခန့်ဖြစ်၍ ခွင့်ပြုလက်မှတ်တွင်ဖော်ပြထားသည့်တန်ဘိုး စုစုပေါင်းမှာ ၂,၇၀၀ ကျပ် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထိုကြောင့် "ပါမစ်တွင် ဖော်ပြထားသော ပစ္စည်းများဟု မည်သို့မျှ မယူဆနိုင်သောကြောင့် ၎င်းပစ္စည်းများအား ပါမစ် မရှိဘဲ ပြင်ပသို့ ထုတ်ယူရန် ကြံစည်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်၍၊ ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) နှင့် နိုင်ငံခြားငွေ ကြေးလဲလှယ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ (၃) တို့ကိုကျူးလွန်သောကြောင့်ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းများကို ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်သည်" ဟု အမိန့်ချမှတ်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် လျှောက်ထားသူက ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံတွင် အယူခံဝင်လေသည်။ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးကလည်း အဆိုပါ ပစ္စည်းများ၏ တန်ဘိုးကို အလွန်လျော့နည်း၍ ဖော်ပြခြင်းသည်ထင်း၊ ခွင့်ပြုလက်မှတ်တွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းများအစား ပိုမိုတန်ဘိုးရှိသော ပစ္စည်းများကို လဲလှယ်၍ ပြသခြင်းသည်ထင်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ထုတ်ယူရန် ကြံစည်မှုကိုကျူးလွန်သည်ဟု မိမိယူဆကြောင်း ဖော်ပြပြီးလျှင်၊ အယူခံကို ပယ်ခဲ့လေသည်။ တဖန် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာနသို့ စာဖကဝင်ရောက်ပြန်ရာ အရာရှိကြီးများ၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို အစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်များကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးတော်သို့ လာရောက် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူသည် နိုင်ငံခြားငွေ ကြီးကြပ်ရေးဌာန၌ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော အရာရှိဟောင်း တဦးဖြစ်သဖြင့်၊ နိုင်ငံခြားသို့ လက်ဝတ်လက်စား ယူဆောင်သွားရေး ခွင့်ပြု လက်မှတ်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လိုအပ်ချက်များကို သိရှိပြီးဖြစ်သူဟု ယူဆသင့်ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးသွားရောက်သောအခါတွင် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ သွားရန်အတွက် ခွင့်ပြု လက်မှတ်ရယူရေးကိစ္စမှာ စောစောက ခတ်ပေါ့ပေါ့ တန်တန်ပင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်တိုသို့ ယူဆောင်သွားမည့်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားတွင် ထုခွဲ ရောင်းချခြင်းပြုရန်မဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ယူဆောင်လာရန်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ရွှေ့ကာရေရှိုပဂ္ဂိုလ်တို့က လျှောက်ထားသောအခါများတွင် ယူဆောင်သွားမည့် ပစ္စည်းများကိုပင် ကြည့်ရှု၍ လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြသည့် အကြောင်း အချက်များနှင့် ကိုက်ညီက်ကွက် မညီညွတ်သည်၊ မည်သည့် ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည်။ နောင်အခါတွင် ကြင်းပါးသောအခါ မည်သည့်ပစ္စည်းဟုသိနိုင်ရန် ဖော်ပြချက် လုံလောက်လျက် မရှိလျှင်လည်း စာရင်းတို့ကို စစ်ဆေးရန်အတွက် ထိုပစ္စည်း

၁၉၅၉

မစ္စစ် အက်(စ်)၊ ကေ၊အလီ နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာန ဝန်ကြီး ပါ ၃။

များကိုပင် တင်ပြခြင်းမပြုသော်လည်း၊ နိုင်ငံခြားငွေ လဲမှု ကြီးကြပ်ရေးဌာနက ခွင့်ပြု လက်မှတ်များ ထုတ်ပေးလေ့ ရှိခဲ့လေသည်။ ယခုအမှုတွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိက မိမိသည် အဆိုပါ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုခြင်းမပြုဘဲ၊ ခွင့်ပြုလက်မှတ်ကို ထုတ်ပေး ခဲ့ကြောင်းဖြင့် အစစ်ခံထားလေသည်။ လျှောက်ထားသူ ခရီးသွားများကလည်း မိမိတို့ ပစ္စည်းများမှာ နိုင်ငံခြားတွင် ထုခွဲ ရောင်းချရန် မဟုတ်ဘဲ ပြန်လည်၍ ယူဆောင် လာရမည့် ပစ္စည်းများသာဖြစ်သောကြောင့် တန်ဘိုးကို ဖော်ပြရာ၌ငင်း၊ ပစ္စည်း၏ အခကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြရာ၌ငင်း၊ မိမိတို့၏ သဘောအလျောက်သင့်တော် လောက်သည် ထင်မြင်သမျှကိုသာ ဖော်ပြလေ့ ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ယခုအမှုတွင် သျှောက်ထားသူက လျှောက်လွှာတွင် မိမိဖော်ပြသော တန်ဘိုးများမှာ ထိုပစ္စည်းများ ကို ဝယ်ယူစဉ်အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပေးခဲ့ရသည့် တန်ဘိုးကို မိဘများထံမှ ကြားသိ ရသည့်အဘိုင်း ခန့်မှန်းခြေ တန်ဘိုးများသာ ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားလေသည်။ ဤအမှုတွင် စီစစ်ရမည့် အရေးကြီးဆုံး အချက်မှာ လျှောက်ထားသူ၏ ပြုမူချက်များ သည် ထိုပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားသို့ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ထုတ်ယူရန် အားထုတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည် မရောက်သည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထား သူက ခွင့်ပြု လက်မှတ် ရယူရေးအတွက် တင်ပြသော ပစ္စည်းများအစား၊ လေဆိပ်တွင် အကောက်တော် အရာရှိများသို့ တင်ပြသော ပစ္စည်းများမှာ လဲလှယ်၍ ထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု ဤအမှုတွင် ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ခွင့်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးသော အရာရှိက မိမိသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုဘဲ ခွင့်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုထားလေသည်။ ထို့ပြင် လူဂုဏ်တန်များကလျှောက်ထားသောအခါများတွင် ထိုစဉ်အခါက သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုလေ့ မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ လျှောက်ထားသူကမူ ခွင့်ပြု လက်မှတ်ရရေးအတွက် မိမိလျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြသော ပစ္စည်းများသည် လေဆိပ် တွင် အကောက်တော် အရာရှိများသို့ တင်ပြသော ပစ္စည်းများသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း အခိုင် အမာပြောဆိုထားချက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခွင့်ပြု လက်မှတ် တွင်ငင်း၊ ခွင့်ပြု လက်မှတ် ရယူရေးအတွက် လျှောက်လွှာတွင်ငင်း ဖော်ပြထားသော ပစ္စည်းများအစား ပို၍၍ တန်ဘိုးရှိသော အခြားပစ္စည်းများကို လဲလှယ်၍ ထားသည်ဟု ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိဟု ဤရုံးတော်က ထင်မြင်သည်။ ခွင့်ပြု လက်မှတ်တွင် ဖော်ပြ ထားသော ပစ္စည်းများ၏ တန်ဘိုးများမှာ ကာလတန်ဘိုးထက် နှုတ်လျော့ လျက်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးဘွားထွက်တွင် လက်ဝတ် လက်စားများကို ခေတ္တယူဆောင်သွား၍ မိမိနှင့် ပြန်ယူလာရန်အတွက် ခွင့်ပြု လက်မှတ် ရရှိရန် လျှောက်ထားသော အခါတွင်၊ ထိုပစ္စည်းတခုခု၏ တန်ဘိုးကို ယုတ်လျော့၍

၁၉၅၉
မစ္စစ် အက်(စ်)၊ ကေ၊အလီ နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဌာန ဝန်ကြီး ပါ ၃။

ဖေါ်ပြခြင်းသည် ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော်ခွန် အက်ဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်ပေး နိုင်သော ပြစ်မှုမျိုး မဖြစ်နိုင်ခေါ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၇(ဂ) အရ၊ နိုင်ငံခြားသို့ အခွင့် မရှိဘဲ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသွားရန် အားထုတ်မှု မဖြစ်နိုင် ခေါ်။ လျှောက်ထားသူသည် လေဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အဆိုပါ ပစ္စည်းများကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ကွယ်ဝှက်ထားခြင်း၊ သို့မဟုတ် တိတ်တဆိတ် ထုတ်ယူသွား ရန်ကြံစည်ကြိုးစားခြင်း မပြုကြောင်းနှင့် အကောက်တော် အရာရှိများက ထွက်ဆိုထား ကြလေသည်။ အမှန်မှာ လျှောက်ထားသူသည် မိမိသဘော အလျောက် ထုံးစံရှိသည့် အတိုင်း ခွင့်ပြုလက်မှတ်နှင့်တကွ ယူဆောင်သွားလိုသော ပစ္စည်းများကို အကောက် တော် အရာရှိများထံသို့ တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အကောက်တော်မင်းကြီး၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက် နေ့စွဲ ဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို အစိုးရဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကိုငင်း၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက် နေ့စွဲဖြင့် ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကိုငင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးဌာန၏ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့စွဲဖြင့်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကိုငင်း ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အမှုသည် များသည်၊ မိမိတို့၏ စရိတ်ကို မိမိတို့ကျခံစေရမည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

မစ္စတာ အက် (ဖ်)၊ စီ၊ ဂရေဟမ် ပါ ၃ (လျှောက်ထားသူများ) †၁၉၅၉
နှင့် စက်တင်ဘာလ
မတင်လှ ပါ ၂ (လျှောက်ထားခံရသူများ)* ၁၁ ရက်။

မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆-ကက အရ၊ အရေးယူရန် လျှောက်ထား ရာတွင် ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက စဉ်းစားရန် မြဿနာ

လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ ခေတ္တရာထူး တိုးတက် ခန့်အပ်ခြင်းခံရရာ၊ မိမိအမှုထမ်းသည့် ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့ပိုင်အဆောက်အဦတွင် အခန်း ရသဖြင့်၊ မိမိဌါးရမ်း နေထိုင်သည့် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) မတင်လှပိုင် အိမ်ခန်းကို လက် မလွှတ်လိုရှိ အခြင်းဖြစ်အခန်းတွင် မိမိဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ၂ ယောက်နှင့် မိမိပိုင် အိမ်ထောင် ပမ္ဘည်းအချို့ကို ထားခဲ့ပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားရာ၊ မတင်လှက မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆-ကက အရ၊ အရေးယူရန် လျှောက်ထားရာတွင် ဌါးရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းက မစ္စတာဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ် အိမ်ခန်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းသည်၊ အမှုအဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားရာ၌ လျှောက်ထားသူ မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ မိမိလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အဆောက်အဦသို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ရာ၌ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်သည်၊ မစွန့်လွှတ်သည်၊ ထိုအိမ် ခန်းတွင် ပြန်လည် နေထိုင်ရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိသည်၊ မရှိသည်ဆိုသည့်ပြဿနာကို တိတိကျကျ စဉ်း စားခဲ့ဟန်မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ဌါးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်း၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် ပေးပို့လိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်၊ ဦးဘစိုးနှင့် ဦးအေးမောင်တို့ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) အတွက်။ ။ဂျီ၊အင်(နှ)၊ဘနာဂျီ နှင့် ဦးအုန်း မောင်တို့ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၂) အတွက်။ ။အစိုးရရှေ့နေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၄၉ လမ်း၊ အမှတ် ၁၃၈/၁၄၀ ရှိ၊ နေအိမ် အောက်ထပ် မြောက်ဖက်ခန်းတွင်၊ နှစ်မျိုးဌါး

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၅၈။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချစ်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရွှေမှောက်တွင်၊ တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးအမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

မစ္စတာအက်(ဖ်) စီး ဂရေဟမ် ပါ ၃ နှင့် မတင်လှ ပါ ၂။

အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အီဒင်လမ်းရှိ မိမိအမှုထမ်းသည့် ပြည်တွင်း ရေးကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ပိုင် အဆောက် အဦတွင် အခန်းရသဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ပြီး၊ မိမိဇနီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မောင်အောင်မင်းနှင့် ဇနီး မမြရီတို့အား၊ ထိုအခန်းတွင် ထားခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ထားခဲ့သည့် အတွက် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၁) မတင်လှသည်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆-ကက အရ၊ အရေးယူပါရန် လျှောက်ထားလေရာ၊ ဥပဒေ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းကနှစ်ဦး နှစ်ဘက် တင်ပြသော သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် အရေးယူသည်ဖြစ်၍၊ ထိုအမိန့်ကို အမှုခေါ်စာချွန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ပါရန် ယခုလျှောက်ထားသူ ၃ ဦးက၊ ဤရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားလေသည်။

မစ္စတာ ဂရေဟမ်နှင့် ၎င်းတင်ပြသော သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဆိုလျှင်၊ မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ် အခန်း၌ နေထိုင်စဉ်၊ ကုန်တင်ရေယာဉ်များကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်သူအဖြစ်ဖြင့် ခေတ္တ ရာထူး တိုးတက်ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသဖြင့်၊ မိမိ၏ လုပ်ငန်းနှင့် နီးကပ်စေရန်အတွက်၊ ပြည်တွင်းရေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ပိုင်၊ မြစ်ကမ်းနားရှိ အိမ်သို့ ယာယီအားဖြင့် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရကြောင်း။ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို လက်မလွှတ်လိုသဖြင့်၊ မိမိပိုင် ပစ္စည်းအချို့ကို ထိုအိမ်ခန်း၌ပင်ထားခဲ့၍၊ မိမိနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မောင်အောင်မင်း၊ မမြရီတို့အား ထိုအိမ်ခန်းတွင် အစောင့်အရှောက်အဖြစ် နေထိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဤရုံးတော်၌ တင်သွင်းသော ကျမ်းကျိန်လွှာတွင်၊ မစ္စတာ ဂရေဟမ်က နောက်ထပ်၍ ထွက်ဆိုသည်မှာ၊ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိတင်သွင်းထားသော ဓါတ်မီးခ စောင်ငွေကိုပင် ပြန်လည်တောင်းယူခြင်း မပြုခဲ့သေးကြောင်း။ ထို့ပြင်လည်း ဓါတ်မီးခများမှာ မိမိနာမည်နှင့်သာ တောင်းဆိုသဖြင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ပေးနေရကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုလေသည်။

ဥပဒေ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းသည်၊ ဤရုံးတော်က ဦးဘသော်ပါ ၃ နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ဥပဒေ ကြီးကြပ်ရေးဝန် ပါ ၃ (၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ တရားမ အသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာ အမှတ် ၆၅) ကို၊ ကိုးကားပြီးလျှင်၊ မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ဥပဒေ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မင်းသည် အဆိုပါ အမှုဖြစ်အပျက်များနှင့် ယခုအမှုဖြစ်အပျက်များ သိသိသာသာ ကွာခြားသည်ကို သတိမူမိဟန် မတူချေ။ အဆိုပါ အမှုနှင့် အိမ်ငှါးဖြစ်သူသည် မိမိနေထိုင်ရန်အတွက် အိမ်တဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီးလျှင်၊ မိမိပိုင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ယူဆောင်ပြီး၊ ထိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခုအမှုတွင်မူကား၊ မစ္စတာ ဂရေဟမ်

သည်၊ မိမိအား ခေတ္တရာထူးတိုးမြှင့်ခန့်ထားသဖြင့် လုပ်ငန်းနှင့် နီးကပ်စေရန်အတွက်၊ ပြည်တွင်းရေကြောင်းသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့ပိုင် အဆောက် အဦ၌ သွားရောက် နေထိုင်ရကြောင်း ထွက်ဆိုသည့်အပြင်၊ မိမိပိုင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်း အချို့ကိုလည်း အခင်းဖြစ် အိမ်ခန်းတွင် ထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

၁၉၅၉
မစ္စတာအိုက်(ဖ်) စီ၊ ဂရေဟမ် ပါ ၃ နှင့် မောင်လှ ပါ ၂။

ဦးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်းသည်၊ အမှုအဖြစ် အပျက်ကို စဉ်းစားရာ၌ လျှောက်ထားသူ မစ္စတာ ဂရေဟမ်သည်၊ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းမှ မိမိလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အဆောက် အဦသို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ရာ၌ အခင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်သည်၊ မစွန့်လွှတ်သည်။ ထိုအိမ်ခန်းတွင် ပြန်လည် နေထိုင်ရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိသည်မရှိသည်ဆိုသည့် ပြဿနာကို တိတိကျကျ စဉ်းစားခဲ့ဟန် မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး ဝန်မင်း၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် ပေးပို့လိုက်သည်။

အမှုသည်များသည်၊ မိမိတို့ စရိတ်ကို မိမိတို့ အသီးသီးကျခံကြစေ။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်။

†၁၉၅၉

အောက်တိုဘာ လ ၃၀ ရက်။

သလွာဝတီ ကုမ္ပဏီ လိမိတက် (လျှောက်ထားသူများ)

နှင့်

ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ပါ ၃ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

နိုင်ငံခြားမှဘဏ်ဆေးမဟုတ်ဘဲ၊ ဘဏ်ဆေးဟု မှာယူတင်သွင်းသည့်ကိစ္စ

ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (၈) (၃၇)၊ သို့မဟုတ် ဝင်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၂) အရ၊ အရေးမယူနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကာလကတ္တားမြို့၊ အာဂျာဝါး (လ်)၊ ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းမှ လျှောက်ထားသူများမှာယူတင်သွင်းသည့် စုစုပေါင်း တိုလာချိန် ၅၀၀ ရှိ၊ ဂေါ်ရာဇဉ်းခေါ် ဘဏ်ဆေးမျိုးမှာ၊ နန္ဒင်းရောင်ဆိုးထားသော မြေဖြူလုံးကလေးများဖြစ်နေသည့်ကိစ္စတွင် လျှောက်ထားသူများသည်၊ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်တင်ပို့သူများက မတရားလိမ်လည်သည်ကို ခံရသူများသော်ငင်း ဖြစ်နိုင်သည်၊ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ပူးပေါင်း ကြံစည်ပြီး၊ မြန်မာပြည်မှ နိုင်ငံခြားငွေ ထုတ်ရန် စိုးပြင်းသူများသော်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော်ပင်လယ်ရေကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၇ (၈) (၃၇) အရဖြစ်စေ၊ ဝင်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၂) အရဖြစ်စေ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မသက်ဆိုင်၊ အရေးမယူနိုင်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်။ ။ဒေါက်တာ မောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်။ ။အစိုးရလွှတ်တော် ရှေ့နေကြီး ဦးလှမောင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

ဦးဘိုကြီး။ ။ယခု လျှောက်ထားသူ သလွာဝတီ ကုမ္ပဏီ လိမိတက်သည်၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင်၊ ၁၉၅၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက် နေ့၌ တကြိမ်၊ ၁၉၅၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ လ ၇ ရက် နေ့၌ တကြိမ်၊ ကာလကတ္တားမြို့၊ အာဂျာဝါး (လ်) ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းမှ၊ ဘဏ်ဆေးမျိုး ဖြစ်သည့် ဂေါ်ရာဇဉ်း တိုလာချိန် စုစုပေါင်း ၅၀၀ ကိုမှာယူ တင်သွင်းရာတွင်၊ ရန်ကုန် အကောက်တော်ဌာနကထောက်ရှုလာသော ပစ္စည်းများကို မသက်ဘသဖြင့်၊ ဓါတုဗေဒနည်းဖြင့် ခါတ်မဲ့ စမ်းသပ်

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအာဝေးအပိုဒ်နံ့လျှောက်လွှာအမှတ် ၉၈ နှင့် ၉၉။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ချုပ် ဦးမြင့်ဆိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထုန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး တို့ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီး အမိန့်ချမှတ်သည်။

ကြည့်သောအခါ၊ ၎င်းတို့မှာ ဂေါရာဇင်း မဟုတ်ဘဲ၊ နန္ဒင်းရောင်ဆိုးထားသော မြေဖြူ လုံးကလေးများသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ အကောက်တော် မင်းကြီးက၊ ပင်လယ်ကြောင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) (၃) အရရော၊ ဝင်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ (၂) အရရော၊ အရေးယူပြီးလျှင်၊ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရှိ၊ လျှောက်ထားသူများ အပေါ်၌တိုက်ရိုက်ငဏ်ငွေစုစုပေါင်း ၅၅,၀၀၀ ကျပ် ပေးဆောင်စေရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံ အယူခံဝင်ရာ၊ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးက၊ လျှောက်ထားသူများမှာ၊ ကုန်ပစ္စည်း တင်ပို့ ရောင်းချသူများ မရှိးဖြောင့်မှုကြောင့် နစ်နာရဟန် တူကြောင်း။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့ ပူးပေါင်း ကြံစည်ပြီးနိုင်ငံခြားငွေကို မြန်မာပြည်မှပြည်ပသို့ ထုတ်ရန် ဆောင်ရွက်မှု ပြုသည်ကို အထောက်အထား မတွေ့ရှိရကြောင်း။ သို့သော် လျှောက်ထားသူများသည် ကုန်တင်ပို့သူများ၏ အလိမ်ခံရ၍၊ မစစ်မမှန်သော ပစ္စည်းများကို အစစ်အမှန်ကဲ့သို့ ဖေါ်ပြပြီး တင်သွင်းသည့် အပြစ်သာလျှင် ထင်ရှားသဖြင့်၊ ကျူးလွန်မှုမှ ကျူးလွန်သော အပြစ်အဘို့သာ အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သင့်သည်ဟု ယူဆပြီးလျှင်၊ အကောက်တော် မင်းကြီး ချမှတ်သော ဒဏ်ငွေ စုစုပေါင်းကို ၎ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ် အထိလျှော့ပြီး၊ ပစ္စည်းများကို လျှောက်ထားသူများသို့ ပြန်လည် ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို ဘဏ္ဍာဝေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီးက ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီးလျှင်၊ ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍၊ အကောက်တော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလေသည်။

ကုန်ပစ္စည်းများကို နှစ်ကြိမ်မှာယူ တင်သွင်းသည်ဖြစ်၍၊ အမှုနှစ်ရပ် ဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း၊ အမှုအဖြစ် အပျက်များမှာ ထပ်တူ ထပ်မျှကဲ့သို့ ဖြစ်သဖြင့်၊ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အမိန့်တံခွတည်းဖြင့်သာ အမိန့်အသီးသီးချမှတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤမှုတော်၌လည်း အမှုနှစ်မှုကို တကြိမ်တည်း လျှောက်လဲခဲ့ရာ၊ ဤအမိန့်တရုပ်တည်းဖြင့်ပင် နှစ်မှုစလုံးကို ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်သည်။

အမှုများတွင် ပေါ်လွင်သည့် အကြောင်းခြင်းရာများအရ ဆိုလျှင်၊ လျှောက်ထားသူများသည်၊ အာဂျာဝါး(လ်)ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းမှ၊ ဂေါရာဇင်း ဘယဆေးများမှာယူ တင်သွင်းရာ၌၊ ပစ္စည်းများ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၍၊ အကောက်တော်ဌာနမှ ခါတုဗေဒနည်းဖြင့် ခါတ်ခဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ၊ ဂေါရာဇင်း မဟုတ်ဘဲ၊ မြေဖြူခဲများဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရှိရလေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းတင်ပို့သူများနှင့် လျှောက်ထားသူတို့မှာမသောနည်းဖြင့် နိုင်ငံခြားငွေကို မြန်မာပြည်မှ ပြည်ပသို့ ပို့ရန် ပူးပေါင်း ကြံစည်အားထုတ်ကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ကား၊ ဤအမှုများတွင် သက်သေ အထောက်အထားစိုးစဉ်းမျှ မရှိချေ။ ယင်းသို့ အထောက် အထား လုံးဝမတွေ့ရှိသဖြင့်လည်း၊

ဘဏ္ဍာ
သဿ္ဌာဝတီ ကုမ္ပဏီလိမိတက် နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီး ရန်ကုန်မြို့ ပါ ၃။

၁၉၅၉

သလွာဝတီ
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
နှင့်
ဘဏ္ဍာရေးနှင့်
အခွန်တော် ဝန်
ကြီး ရန်ကုန်မြို့
ပါ ၃။

ဘဏ္ဍာတော် မင်းကြီးက လျှောက်ထားသူများသည်၊ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်ပစ္စည်း တင်ပို့ ရောင်းချ သူများကသာ နမူနာမှန်များဖြင့် မတရား လိမ်လည် လှည့်ပတ်ကာ၊ ဆေး အတုများကို ပေးပို့ကြောင်း ပေါ် လွင်နေသည်ဟု ယူဆလေသည်။

ထို့ပြင်လည်း၊ အခင်းဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍၊ အကောက်တော်ဌာနမှ အရေးယူသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ လျှောက်ထားသူများသည်၊ အာဂျာဝါး(လ်)ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ငင်း၊ ရွှေနေမှတဆင့်ငင်း စာများရေးပြီး၊ ပြန်စာမရသော အခါ၊ ကာလကတ္တားမြို့သို့ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဦးစိုးဝင်း လိုက်သွားပြီး၊ မြန်မာ ကောင်စစ်ဝန် ဦးတင်မောင် ထံ အကူအညီ တောင်းလေသည်။ ဦးတင်မောင် က ဦးစိုးဝင်းနှင့် အာဂျာဝါး(လ်)ထရေဒင် ကော်ပိုရေးရှင်းကိုယ်စားလှယ်တွေ့ဆုံပေးသည့် အခါ၌၊ ယင်း ကိုယ်စားလှယ်က မိမိတို့ ဂေါဇွင်း အစစ်အမှန်ပေးပို့လိုက်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး၊ အထောက်အထား အဖြစ်ဖြင့်၊ ကာလကတ္တားမြို့၊ ဓါတ်ခဲ့ခန်းတခုမှငင်း တို့ပေးအပ်သော နမူနာမှာဂေါဇွင်းအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံသည့် လက်မှတ် တင်ပြလေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ဦးတင်မောင်က ဂေါဇွင်းအစစ်ကို ရှာယူစေပြီး ဦးစိုးဝင်း ယူဆောင်လာသော ဂေါဇွင်းဆိုသည့် ပစ္စည်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ရာ၊ သိသိ သာသာ ကွာခြားနေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်း ခြင်းရာများကို ထောက်သော် လျှောက်ထားသူ များသည်၊ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်တင်ပို့သူများ မတရား လိမ်လည်သည်ကို ခံရသူများသော် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ပူးပေါင်း ကြံစည်ပြီး၊ မြန်မာပြည်မှ နိုင်ငံ ခြားငွေထုတ်ရန် စိုးပြင်းသူများသော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြားငွေ ကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ၊ အရေးမယူခဲ့ပေ။ ဤအမှုများတွင် ပေါ် လွင်သည့် အခြေ အနေအရဆိုလျှင်၊ ပင်လယ်ကြောင်း အကောက်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၇ (ဂ) (၃) အရ ဖြစ်စေ၊ ဝင်ကုန်ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃(၂)အရဖြစ်စေ၊ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မသက်ဆိုင်သဖြင့်၊ အရေးမယူနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အကောက်တော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကိုငင်း၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ အမိန့်ကိုငင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော်ဝန်ကြီး၏ အမိန့်ကိုငင်း၊ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်ဖြင့် ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်။

ဦးကံဆင့် ပါ ၆ (လျှောက်ထားသူများ)

နှင့်

ဦးဇာဂရ ပါ ၇ (လျှောက်ထားခံရသူများ)*

†ဘဏ္ဍာ စက်ဘာဘ်ဘဝ ၄ ရက်။

မှတ်ုတင် ဥပဒေနှင့် မညီသည့် လှုပ်ဒါန်းခြင်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်နယ်နိမိတ်အတွင်း မကျရောက်။ ဝိနိစ္ဆယဌာနက လိုက်နာကိုးကားကျင့်သုံးရမည့်ဥပဒေ။ တရားမမျှတမှုများတွင်တရားမစွဲနိုင်သည့် အမှုမျိုးကို ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လက်ခံခြင်းမပြုနိုင်။ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်ထားသော အမိန့်စီရင်ချက်များ အချည်းနှီးဖြစ်ခြင်း။ ဤရုံးတော်၏တာဝန်။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၂) ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်။ ပုဒ်မခွဲ (၃) တာဝန်ခံဆရာတော်တို့၏ ဝတ္ထရာများ အယူခံလွှာကို ပယ်ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပယ်နိုင်သည့် အာဏာ တာဝန်ခံဆရာတော်တို့၌မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မလွှမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လှုပ်ဒါန်းသည်ဟု ဆိုရာ၌၊ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေအရ ရေစစ်တြိရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ် စာတမ်းသော်၎င်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁ အရ သက်ဆိုင်ရာ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ်စာတမ်းသော်၎င်း မရှိလျှင် ထိုသို့လှုပ်ဒါန်းခြင်းသည် အရာမရောက်သည့်ပြင် ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လက်ခံစစ်ဆေး ကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာနယ်နိမိတ်အတွင်း ကျရောက်သည့် အမှုမျိုးမဟုတ်။

ဒေါ်အိ ပါ ၆ နှင့် ပြည်မြို့နယ်ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၄ [1958 B.L.R. (S.C.) 187]။

ဦးသုန္ဒရ ပါ ၂ နှင့် နိုင်ငံတော်ဝိနိစ္ဆယဌာန၊ မန္တလေးမြို့ ပါ ၂၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖဲ့ လျှောက်လွှာ အမှတ် ၃ ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဝိနိစ္ဆယဌာနအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရ၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနများကလိုက်နာကိုးကားရမည်မှာ၊ ဝိနည်းတော်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ထုံးဥပဒေမှာ၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနအက်ဥပဒေနှင့် ထိုအက်ဥပဒေအရပြုထားသည့် နည်းဥပဒေများဖြစ်သည်။ ဝိနိစ္ဆယဌာနအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ နှင့် ၃၁ ကို ထောက်ထား၍၊ ယခုတည်ဆဲဥပဒေအရမှာ၊ မှတ်ပုံတင်ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်တခုခုကြောင့်တရားမဆွဲများတွင် တရားစွဲဆိုခြင်း၊ လက်ခံခြင်းမပြုနိုင်သည့်လှုပ်ဒါန်းပြောင်းလဲပေးကမ်းမှုမျိုးကို ဝိနိစ္ဆယဌာနများက (ဝိနည်းတော်အရမည်သို့ပင် ယူဆစေနိုင်ကာမူ) အတည်ပြုခြင်း၊ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဘဲ ချမှတ်ထားသည့် စီရင်ချက် အမိန့်များသည်၊ မူလကပင် အရာရောက်ခြင်း၊ အာဏာတည်ခြင်း မရှိသောကြောင့်၊ ထိုစီရင်ချက် အမိန့်စသည်များသည် အချည်းနှီးသာဖြစ်သည်ဟုယူဆရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမိန့်များကို အကျိုးထိခိုက်ခြင်း ခံရသူများက ပယ်ဖြေ

* ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၁၄၅။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ ရွှေမှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉

ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၇။

ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်းမရှိလျှင်သော်၎င်း၊ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန် အလွန်အမင်း ပေါ့လျော့ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိလျှင်သော်၎င်း ဤရုံးတော်က ဝင်ရောက် စွက်ဖက်၍ ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများသည်၊ အယူခံဝင်ရန် အလွန်အမင်း ပေါ့လျော့ပျက်ကွက်ခြင်း ရှိသည်ဟူ၍ဖြင့်၊ သဘောတူ၍ ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်းရှိသည်ဟူ၍ဖြင့် ယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်စေကာမူ၊ ဤရုံးတော်က အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရမည်။

တာဝန်ခံ ဆရာတော်မှာ ပုဒ်မ ၇ (၂) အရ၊ "အဓိကရုဏ်းမှုများ ကြားနာစစ်ဆေးစီရင် ဆုံးဖြတ်သော ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတော်များ မဖြစ်စေရ" ဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသောကြောင့် တကြောင်း၊ ပုဒ်မခွဲ (၃) တွင် အသေးစိတ် ဖေါ်ပြထားသောတာဝန်ခံ ဆရာတော်များ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများတွင် ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာကို ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမပါရှိသောကြောင့် တကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာ တခုခုကို အပြီးအပြတ် ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမရှိဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံလွှာ တခုခုကို ပယ်လိုက်ခြင်းသည်၊ အယူခံမှုကို အရှုံးပေးလိုက်သည့် သဘောသို့ သက်ရောက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် အာဏာမှာ ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတော်များကသာလျှင် ကြားနာပြီးမှ အသုံးပြုရမည့် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အာဏာဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံဆရာတော်များက ဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက်။ ။လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဦးအေးမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) အတွက်။ ။လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဦးဗမျိမ်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်၍

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၇) နှင့် အမှတ် (၈) တို့အတွက်။ ။အစိုးရ ရှေ့နေကြီးဦးလှမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးချုန်ထွန်း။ ။အမှုတွင် သက်ဆိုင်သည့် အခင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ရေနံချောင်းမြို့နယ်၊ ကုန်းသောင် အရှေ့ကွင်းဧရိယာ ၄ ကေ ဒဿမ ၄၀ ရှိ ကိုင်းမြေဖြစ်သည်။ ထိုမြေမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးကံဆင့်တို့က မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်သည့်မြေဖြစ်သည်။ ထိုကိုင်းမြေကို လျှောက်ထားသူ အမှတ် ၄၊ ဒေါ်စိန်ဥနှင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်းတို့က ကိုင်းလုပ်ကိုင်နေစဉ် ၁၉၅၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက် နေ့တွင် မောင်သောင်းညွှန့် ဆိုသူနှင့် အပေါင်းပါ ၅ ဦးတို့က ဒေါ်စိန်ဥတို့ပိုင်ပဲများကို ဝင်ရောက် သိမ်းယူပြီးလျှင်၊ ပဲခင်းအချို့ကို ကိုယျက်ဆီး ပစ်သောကြောင့် ထိခဝတ်ကြောင်းဖြင့်တရားစွဲဆိုရာ၊ ရေနံချောင်းမြို့ စတုတ္ထရာဘက်ထရိတ် တရားသူကြီးက တရားခံများကို အသီးသီး အပြစ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအမှုတွင် စုဒ္ဓိတက အမှတ် ၁၊ ဦးဇာဂရက အဆိုပါ ကိုင်းမြေကို ယခုလျှောက်ထားသူအမွေဆိုင် အားလုံးတို့က မိမိအား ဆုံးကွမ်းမြေအဖြစ်ဖြင့် လှူဒါန်းကြောင်း သက်သေခံသေးသည်။ ၁၉၅၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

၂၀ ရက်နေ့တွင် ဦးဇာဂရသည် ရေနံချောင်းမြို့နယ်ယာယီဝိနိစ္ဆယဌာနတွင်အဆိုပါကိုင်းမြေသည် မိမိအားလျှုဒါန်းပြီးဖြစ်သော မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဟုဆိုကာ လက်ရောက်ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။ ၁၉၅၇ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက် နေ့တွင် မြို့နယ်ဝိနိစ္ဆယဌာနကအခင်းဖြစ် ကိုင်းမြေသည် ဦးဇာဂရအား လှူဒါန်းခြင်းပြီးမြောက်ခဲ့၍၊ ဦးဇာဂရပိုင် မြေဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စီရင်ချက်ချမှတ်လေသည်။ ၁၉၅၈ ခု၊ဇွန်လ ၂၂ ရက် နေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့နယ် ယာယီ ဝိနိစ္ဆယဌာနက ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄ အရ၊ ဇာရီပြုလုပ်ပေးရန် ရေနံချောင်းမြို့နယ် တရားမတရားသူကြီးရုံးတော်သို့ ပေးပို့ခဲ့လေသည်။ ၁၉၅၈ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် နေ့တွင် ဦးကံဆင့် နှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှစ်များက နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန (မန္တလေးမြို့) သို့အယူခံလွှာတင်သွင်းလေသည်။ ၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင်နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာနတာဝန်ခံ ဆရာတော်က ယာယီ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ၊ စောဒနာဝင်ရန် ရက်ကုန်ဆုံးနေပြီးဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်းဖြင့် ပြဆိုပြီးလျှင်၊ အယူခံလွှာကို ပယ်ခဲ့လေသည်။ဦးကံဆင့်နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှစ်မ များက၊ ရေနံချောင်းမြို့၊ ယာယီဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန (မန္တလေး) တို့၏ စီရင်ချက်များကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန်၊ ဤရုံးတော်သို့လာရောက် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူများက အဓိက အားဖြင့် ပြဆိုသော အချက်များမှာ—

၁၉၅၉

ဦးကံဆင့် ဖါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ဖါ ၇။

(၁) စုဒိတက ဦးဇာဂရက မိမိအား အဆိုပါ ကိုင်းမြေကို လှူဒါန်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေအရ မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် ရေစစ်တြီ မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်ထားသည့် အလှူစာချုပ် စာတမ်းကိုငင်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၁ အရ သက်ဆိုင်ရာ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်ထားသည့် စာချုပ် စာတမ်းကိုငင်း လုံးဝ မတင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ အမှန်မှာ ဦးဇာဂရက ၎င်းအား စာချုပ်စာတမ်း လုံးဝမရှိဘဲ လှူဒါန်းခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြဆိုခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ဝိနိစ္ဆယဌာနများတွင် ပုဒ်မ ၃၀ အရ၊ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိသဖြင့် ထိုဌာနများမှ ချမှတ်သော စီရင်ချက်များသည် အရာမရောက်ဘဲ မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက် ရှိသည်ဟု ယူဆသင့်ခြင်း။

(၂) ရေနံချောင်းမြို့နယ်၊ ယာယီဝိနိစ္ဆယဌာနက စီရင်ချက် ချမှတ်သည်ကို၎င်းယခုလျှောက်ထားသူများက လုံးဝမသိရှိခဲ့ရဘဲ၊ ဇာရီမူပြုလုပ်မှုသာလျှင်၊ ပဌမဆုံး စတင် သိရှိရသည်တကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ မမာမကျန်းရှိနေသည်တကြောင်းတို့ကြောင့်ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေနှင့်အကျုံးမဝင်စေသင့်ခြင်း၊မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စီရင်ချက်များသည် ဥပဒေအာဏာ

၁၉၅၉

ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၇။

တည်သော စီရင်ချက်များ မဟုတ်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် သက်ဆိုင်ရန်အကြောင်းမရှိခြင်း။

(၃) ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇ အရ၊ နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန (မန္တလေးမြို့) တာဝန်ခံ ဆရာတော်သည် အဆိုပါ ရုံးသို့ တင်သွင်းသည့် အယူခံကို ပယ်ချနိုင်ခွင့် အာဏာ လုံးဝမရှိဘဲ ပယ်ချလိုက်ခြင်းဖြင့်၊ မိမိ၌ မရှိသည့် အာဏာကို သုံးစွဲရာ ရောက်ခဲ့ခြင်း။

စုဒိတက ဦးဇာဂရ က မိမိအား အမွေဆိုင်များက ရေစစ်တြိရုံးတွင်မှတ်ပုံတင်သည့် အလှူ စာချုပ် စာတမ်းဖြင့်ငင်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၁ အရ၊ ရေနံချောင်းမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်သည့်၊ စာချုပ် စာတမ်းဖြင့်ငင်း လှူဒါန်းခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုခြင်းအလျဉ်းမရှိသည့် အပြင် စာချုပ် စာတမ်းကိုလည်း တင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ မင်္ဂလာပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လှူဒါန်းသည်ဟု ဆိုရာ၌ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေအရ ရေစစ်တြိရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ် စာတမ်းသော်ငင်း ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၁ အရ သက်ဆိုင်ရာ ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်သည့် စာချုပ် စာတမ်းသော်ငင်း မရှိလျှင်၊ ထိုသို့ လှူဒါန်းခြင်းသည် အရာမရောက်သည့်ပြင် ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လက်ခံ စစ်ဆေး ကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည့် အာဏာနယ်နိမိတ်အတွင်း ကျရောက်သည့် အမှုမျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို ဤရုံးတော်က (၁) ဒေါ်အိ ပါ ၆ နှင့် ပြည်မြို့ မြို့နယ်ဝိနိစ္ဆယဌာန ပါ ၄ တို့ပြင်၊ (၂) ဦးသုန္ဒရ ပါ ၂ နှင့် နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန မန္တလေးမြို့ ပါ ၂ တို့တွင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။.

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေအရ သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအပိုင်း အခြားကျော်လွန်ပြီးသည့် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ တရားမရုံးမျှားဌ် တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်သည့် ဝိနည်းဓမ္မခန် အဓိကရဏ်းမှုများကို ဝိနိစ္ဆယဌာနများ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် နယ်နိမိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ပယ်ထားခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိရှိနိုင်ရန်မှာ ခဲယဉ်းမည်မဟုတ်ဟု ယူဆရပေမည်။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ တွင် ဝိနိစ္ဆယဌာနများက လုံလိုက်နာကိုးကားရမည်မှာ ဝိနည်းတော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ထုံးဥပဒေမှာ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေနှင့် ထိုအက်ဥပဒေအရ ပြုထုတ်သည့် နည်းဥပဒေများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေနှင့် မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေဆိုင်ရာ ဥပဒေရပ်များကို ဝိနိစ္ဆယဌာနများ၏စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ နယ်နိမိတ်မှ ထုတ်ပယ်ထားခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

(၁) ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၆၁။

(၂) ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအဖွဲ့ လျှောက်လွှာအမှတ် ၃ ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ နှင့် ၃၁ ကို ထောက်ထား၍ ယခုတည်ဆဲ ဥပဒေအရမှာ မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခုကြောင့် တရားမရဖွဲ့များတွင် တရားစွဲဆိုခြင်း လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်သည့် လှုံ့ဒါန်းပြောင်းလဲပေးကမ်းမှု မျိုးကို၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနမှူးက (ဝိနည်းတော်အရ မည်သို့ပင် ယူဆနိုင်စေကာမူ) အတည်ပြုခြင်း၊ လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ နှင့် ၃၁ တို့ကိုပြုပြင် ပြောင်းလဲခြင်း မပြုသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ဤအတိုင်းပင် ဤရုံးတော်က လိုက်နာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၅၉
ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာရီ ပါ ၇။

နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာနသို့ လျှောက်ထားသူများက အယူခံဝင်ခြင်းမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေသည့် ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးကံဆင့်တို့က မိမိတို့သည် မြို့နယ် ယာယီဝိနိစ္ဆယဌာနကစီရင်ချက်ချမှတ်သည်ကို မသိရကြောင်း၊ ဇာရီပြုလုပ်မှုသာ သိရကြောင်း ကျမ်းကျိန်ချက် ပြုလုပ်၍ ဤရုံးတော်တွင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုကြသည်။ မူလကပင် ၎င်းကိုင်းမြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထုဇဝတ်မှု ပြုလုပ်ခြင်း၊ ယာယီမြို့နယ် ဝိနိစ္ဆယဌာနတွင် ခုခံခဲ့ခြင်းစသည်တို့ကို ထောက်ထားလျှင် တနှစ်ခန့်မျှ မိမိတို့အား အရှုံးပေးထားသည့် ထိုစီရင်ချက်ကို သိလျက်နှင့် အရေးမယူဘဲ လျစ်လျူရှုထွဲ၍ နေခဲ့သည်ဟု ယူဆရန် ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာရီမှုပြုလုပ်၍ မိမိတို့အား နှင်ထုတ်ရန် မြို့နယ်တရားမ တရားရုံးက ဆင့်စာရသည့်အခါမှသာလျှင် မိမိတို့အားအရှုံးပေးလျက် စီရင်ချက် ချထားသည်ကို သိရပါသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ယုံကြည်ဘွယ်ရာရှိသည်။ ထို့ပြင် ဦးကံဆင့်တို့အား ဝိနိစ္ဆယဌာနက စစ်ဆေးသောအခါတွင် အခင်းဖြစ် ကိုင်းမြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထုဇဝတ် ရုံးတွင် စစ်ဆေးဆဲ ထုဇဝတ်မှု ရှိနေသောကြောင့် ဝိနိစ္ဆယဌာနက တစုံတရာ အရေးယူဆုံးဖြတ် စီရင်ခြင်းမပြုသေးကြောင်းဖြင့် ၎င်းတို့က ကန့်ကွက်လျှောက်ထားသောကြောင့် ဝိနိစ္ဆယဌာနက ဆက်လက် အရေးယူသောအခါ မိမိတို့အား အကြောင်းကြားလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိခဲ့ကြောင်းဖြင့်၊ ဦးကံဆင့်တို့က ဤရုံးတော်တွင် ကျမ်းကျိန် ချက်တင်သွင်း ဖော်ပြထားသေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤရုံးတော်သို့ ယခု လျှောက်ထားခြင်းမှာ အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ အရ အမှုခေါ် စာချွန်တော် အမိန့်အတွက် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ မရှိဘဲ ချမှတ်ထားသည့် စီရင်ချက် အမိန့်များသည် မူလကပင် အရာရောက်ခြင်း၊ အာဏာတည်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ထိုစီရင်ချက်အမိန့်စသည်များသည် အချုပ်နှီးနှောဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမိန့်များကို အကျိုးထိခိုက်ခြင်း ခံရသူများက ကြေနပ်၍ ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်း မရှိလျှင်သော်ငင်း၊ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန် အလွန်အမင်း ပေါ့လျော့ ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိလျှင်သော်ငင်း ဤရုံးတော်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ ပယ်ဖျက်ရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၅၉

ဦးကံဆင့် ပါ ၆ နှင့် ဦးဇာဂရ ပါ ၇။

ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများသည် အယူခံ ဝင်ရန် အလွန်အမင်း ပေါ့လျော့ပျက်ကွက်ခြင်း ရှိသည်ဟူ၍ငင်း။ သဘောတူ၍ ငြိမ်ခံနေခဲ့ခြင်း ရှိသည်ဟူ၍ငင်းယူဆနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်စေကာမူ ဤရုံးတော်က အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများက နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန (မန္တလေးမြို့) သို့ ၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် နေ့တွင် တင်သွင်းသည့်အယူခံတွင် ၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့၌ တာဝန်ခံဆရာတော်က အမိန့်ချမှတ်၍ ထိုအယူခံကို ပယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဝိနိစ္ဆယဌာန အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇ အရ၊ တာဝန်ခံ ဆရာတော်အား ပေးအပ်ထားသော တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ဆန့်ကျင်ပါသည်ဟု လျှောက်ထား သူများက၊ ဤရုံးတော်တွင် ပြောဆိုကြသည်။ တာဝန်ခံ ဆရာတော်မှာ ပုဒ်မ ၇ (၂) အရ၊ "အဓိကရုဏ်းမှုများကြားနာစစ်ဆေး စီရင် ဆုံးဖြတ်သော ဝိနည်းဓိရ ဆရာတော်များ မဖြစ်စေရ" ဟု အတိ အလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသောကြောင့် တကြောင်း၊ ပုဒ်မခွဲ (၃) တွင် အသေးစိတ် ဖေါ်ပြထားသော တာဝန်ခံ ဆရာတော်များ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများတွင် ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာကို ပယ်ချနိုင်သော အာဏာ မပါရှိသောကြောင့် တကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အယူခံလွှာ တခုခုကို အပြီးအပြတ် ပယ်ချနိုင်သော အာဏာမရှိဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံလွှာ တခုခုကို ပယ်လိုက်ခြင်းသည် အယူခံမှုကို အရှုံးပေးလိုက်သည့် သဘောသို့ သက်ရောက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် အာဏာမှာ ဝိနည်းဓိရ ဆရာတော်များကသာလျှင် ကြားနာပြီးမှ အသုံးပြုရမည် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အာဏာဖြစ်သည်။ တာဝန်ခံဆရာတော်များကဆောင်ရွက်နိုင်သောကိစ္စမျိုးမဟုတ်ချေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့်၊ ရန်ကုန်မြို့ ယာယီ ဝိနိစ္ဆယဌာနက ၁၃၁၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၅ ရက် (၁၉၅၈ ခု၊ သြဂုတ်လ ၁၀ ရက်) နေ့တွင်ချမှတ်သည့် ဝိနိစ္ဆယအမိန့်ကိုငင်း၊ နိုင်ငံတော် ဝိနိစ္ဆယဌာန (မန္တလေးမြို့) တာဝန်ခံဆရာတော်က ၁၃၂၀ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၃ ရက် (၁၉၅၈ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်) နေ့တွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကိုငင်း ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ (အယူခံ တရားလိုများ)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ (အယူခံတရားခံ)*

† ၁၉၅၈ မတ်လ ၃၁ ရက်။

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ တည်မြဲခြင်း၊ ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ရှင်းလင်းချက် ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ ''ပြုမှု'' နှင့် ''ပျက်ကွက်မှု'' တို့နှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း၊ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း၊ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း၊ မခွဲခြားနိုင်ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သူ၊ အုပ်ထိန်းသူ (Custodian) အာဏာနှင့် ပစ္စည်း ခြားနားခြင်း ''ယုံမှတ်အပ်နှံ'' ဆိုသည့်စကား ''ဖေါက်လဲ ဖေါက်ပြန်မှု'' ဆိုသည့်စကား၊ ''ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း'' ဆိုသည့်စကား၊ ပုဒ်မ ၂၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၁၊ အခန်း ၉၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အမှု ၂ မျိုး။

အဂတိ လိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ၊ ရုံးတော်က ယူဆနိုင်ခွင့်၊ ပုဒ်မ ၄ (၁) အရ၊ ''အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှု'' ပြုသင့်သည့် အမှု၊ မပြုသင့်သည့် အမှုဟု ဥဒ္ဒန်ကြားထားခြင်းမရှိ၊ ရုံးတော်များက ချိန်ဆ ဆုံးဖြတ်ရန်ကိစ္စ။

သတ္တုနှင့် သက်ဆိုင်သော အခွင့် အရေးပေးခြင်း (M.C.R.) နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ (၁၁) မည်သည့်အမှုမျိုးနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၁၆ နှင့် ပုဒ်မ ၁၁၃၊ မည်သူ့ကိုသာ (P.L.) ပေးနိုင်ခြင်း၊ မည်သည့်အခါ (P.L.) ပေးခြင်းဖြင့် ဖေါက်လဲ ဖေါက်ပြန်ပြုခြင်း၊ တရားရုံးများ၏တာဝန်၊ ပူးပေါင်းကြံစည်ခြင်း အောင်မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြစ်မှုကြီး ကျူးလွန်ရာ ရောက်ခြင်း၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀ ကို မသုံးထိုက်၊ သို့သော် ကိုးကားရုံဖြင့် မှားယွင်းခြင်းမဟုတ်၊ ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်မှု၊ တရားလိုဘက်က တာဝန် ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂)။

အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ (၂)၊ တားမြစ်ချက်၊ ဝန်ကြီးများ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ တရားရုံးတော်က ချမှတ်သော စီရင်ချက်များနှင့် ခြားနားပုံ။

သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၁၊ ၁၂၄ လျှို့ဝှက်သော စာရွက် စာတမ်းများကို၊ မည်သည့်အခါ ရုံးတော်များက၊ ဘတ်ရှုစစ်ဆေးခြင်းမပြုပိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေသည် အခြေခံ ဥပဒေကို တစုံတရာမျှမထိခိုက် မဆန့်ကျင်သောကြောင့် တည်မြဲရ ပေမည်၊ သို့သော် ၎င်းအက်ဥပဒေမှာ ကျယ်ဝန်းပေသည်။

---

* ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှု အမှတ် ၁။

† နိုင်ငံခြားတရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်သာကျော်နှင့် တရားလွှတ်တော် တရားဝန်ကြီး ဦးဘညွန့်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤစီရင်ချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွင် ထည့်သွင်း ဖေါ်ပြခြင်း မပြုမီခဲ့သဖြင့် ယခုမှ ထည့်သွင်းဖေါ်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၈

ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

ဂင်းအက်ဉပဒေတွင် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အက်ဉပဒေအမှတ် ၁၆ အရ၊ ထည့်သွင်းထားသော ရှင်းလင်းချက်တွင် ပေါ်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာများမှာ၊ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။

ထိုရှင်းလင်းချက်သည်၊ အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဉပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) (က) (ခ) နှင့် (ဂ) တွင် ထည့်သွင်းဘတ်ရန်မလို၊ ဘတ်၍လည်း မဖြစ်နိုင်၊ ရှင်းလင်းချက်ကို မထည့်သွင်းဘဲနှင့်ပင် ရှင်းလင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်၊ ရှင်းလင်းချက်တွင် ပေါ်ပြထားသော ပြုမှုနှင့် ပျက်ကွက်မှုတို့မှာ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်သော ယုံမှတ်အပ်နှံထားသည့် ပြည်သူ့ပိုင် ပစ္စည်းနှင့် သာသက်ဆိုင်ရပေမည်။

နိုင်ငံတော် အချုပ်အချာအာဏာသည် နိုင်ငံသားတို့အပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ "ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" ဟု ခွဲခြားဘို့ရန်မဖြစ်နိုင်၊ နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက၊ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသည်၊ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးမှာ သတ္တုတွင်းများ၏ အုပ်ထိန်းသူ (Custodian) ဟု ယူဆရပမည်။

ပစ္စည်းတခုကို ပေးနိုင်ခြင်း၊ ဝေခွဲနိုင်ခြင်း၊ ငှါးရမ်းနိုင်ခြင်းအာဏာ (Power of Appointment) နှင့် "ပစ္စည်း" (Property) မှာ ခြားနားသည်။ [*Exparte Gilchrist, In Re Armstrong*, (1866) L.R. Q. B.D 521] စီရင်ထုံးကို လက်ခံသည်။

မြန်မာပြည် အဂတိ လိုက်စားမှုတားမြစ်ရေးအက်ဉပဒေတွင်ထည့်သွင်းတားသော ယုံမှတ်အပ်နှံသည်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ၊ ဉပဒေစကားရပ်သက်သက်မဟုတ် [*Lakeside* v. *Simmonds*, 1927 A.C. 487 ; *N. N. Burjorjee* v. *K.E.*, A.I.R. (1935) Ran. 453,] တို့ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ဖေါက်လဲ့ ဖေါက်ပြန်မှု ဆိုသည်မှာ၊ ယုံမှတ်အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်၊ အခြားအကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုများမှာ ရာဇသတ်ကြီးတွင် ပါပြီး အမှုများသာဖြစ်၍ အမှုသစ်မဟုတ်၊ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး ဉပဒေမရှိလျှင်လည်း၊ ရာဇသတ်အတိုင်း စွဲဆိုနိုင်သည်။

"ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း" ဆိုသည့်စကားရပ်ကို၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၂၁ ၌ အတော်ပင် အစုံအလင် ရှင်းလင်း ဖေါ်ပြထားသည်၊ သို့သော် လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ပါလီမန်က ပိုပိုသေချာအောင်၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ဝန်ကြီးများကိုလည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု ထည့်သွင်း သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။

အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဉပဒေ ပုဒ်မ ၂ အရ၊ ပြည်နယ်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ရာဇသတ်ကြီးအခန်း ၉ တွင် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှု ၂ မျိုးကိုသာ ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၉ အထိမှာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကသာ ကျူးလွန်နိုင်သော အမှုမျိုးများဖြစ်ပြီး၊ ပုဒ်မ ၁၇၀ နှင့် ၁၇၁ တို့မှာ သာမညလူက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်သော ပြစ်မှုများပြစ်သည်။ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဉပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၅ အထိ တခုခုသော ပုဒ်မနှင့် တရားစွဲဆိုလျှင်၊ အဘိုးထန် ပစ္စည်း လက်ဆောင်ရရှိခဲ့ပါက၊ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုခဲ့ပါက၊ လာဘ်လာဘီးကို လက်ခံသည်၊ ထောင်းဆိုသည်ဟု ရုံးတော်က ယူဆနိုင်ခွင့်ပြုသည်။ ပုဒ်မ ၄ (၁) အရ၊ "အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု" ဟူသော ရာဇဝတ်မှုအသစ်တခုကိုလည်း ထပ်ဆင့် ဖန်တီးပေးပြန်သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အက်ဥပဒေ ၁၆ အရ၊ ရှင်းလင်းချက်တွင် ''ဖေါက်ပြန်မှု''၊ သို့တည်းမဟုတ် ''ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှု'' ဆိုသော စကားကို ဖေါ်ပြထားသော်လည်း၊ ဖေါက်ပြန်တိုင်း အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေအရ၊ အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု မဖြစ်နိုင်။

၁၉၅၈ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်အစိုးရ။

အက်ဥပဒေတွင် အဘယ်ပြုမူချက်ကို ပြုသင့်သည်၊ အဘယ်ပြုမူချက်ကို မပြုသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ပုံဆုံးဖြတ်နည်း တစုံတရာ ညွှန်ကြားထားခြင်းမရှိသည်မှာ မှန်သည်။ သို့အတွက် ဤအမှုမျိုးကို စစ်ဆေးရာ၌၊ တရားရုံးတော်များက၊ သူတဦးတယောက်သည် တရုဒသောပြုမူချက်ကို ပြုကျင့်ခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်အခါ၌၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ အနေကို ထောက်ထားပြီး၊ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေ အနေ၌ သတိတရား ရှေသူ့ားပြုကာ၊ ယုတ္တိတန်စွာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်သူတဦးသည် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုမူမည်ကို ချိန်ဆပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။

သတ္တုနှင့် သက်ဆိုင်သောအခွင့်အရေးပေးခြင်း (M.C.R.) နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ (၁၁) မှာ သတ္တုလုပ်ငန်းလုပ်ရန် ခွင့်ပြုချက်ရသူများနှင့် အစိုးရအငြင်းပွါးမှုမှာသာ သက်ဆိုင်သည့် ပုဒ်မ ဖြစ်သည်။

၎င်းနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ အရ (C.A.) မရှိလျှင် (P.L.) မပေးနိုင်ပေ၊ ပုဒ်မ ၁၁၃ ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ထပ်မံ ဖေါ်ပြထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သို့အတွက် ဦးကျော်မြင့်က (C.L.) မရှိသော အဖတ်ကို (P.L.) ပေးထား၌၊ နည်းဥပဒေကို ကျော်ပြီး ပေးခဲ့ခြင်းသည် မျက်မြင်အားဖြင့် ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန် ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်။

မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေ နှစ်ရပ်စလုံးတို့တွင် ပါရှိသော အချက်အလက်များကို သုံးသပ်၍ တခုနှင့် တခု ဆန့်ကျင်နေပါမူ၊ ပြေပြစ်အောင် ဥပဒေ ကောက်ယူနိုင်ရန် တရားရုံးများတွင် တာဝန်ရှိသည်။

ပူးပေါင်း ကြံစည်ခြင်းအားဖြင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် မရထိုက်သော (P.L.) ကို ရရှိ၍ အကြံအစည်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့အကြံအစည် အောင်မြင်ထမြောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကြံစည်ရုံမက၊ ပြစ်မှုကြီးကိုပင်၊ ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်၍၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၅၂၀ (ခ) ကို မသုံးထိုက်။ [Mallimogala Venkatramiah, A.I.R. (1938) Madras 130] သုံးသပ်ဝေဖန်သည်။

ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို ကိုးကားရုံမျှနှင့် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုလို၊ သို့သော် ထိုပုဒ်မကို အားထားလျှင် ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်သည်ဆိုရာ၌၊ တကယ်ပင် နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ကိုင်ကြသည်ဆိုသော အချက်ကို သက်သေအထောက်အထားနှင့် တရားလိုဘက်က ပြရန်တာဝန်ရှိသည်။

ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်မှုဆိုသည်မှာ၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) အရ၊ အားပေး ကူညီမှု တမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၇ (၂) တွင် ပါရှိသော တားမြစ်ချက်မှာ၊ သမတ ကိုယ်တိုင် မိမိ၏ သဘော အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သော အချက် အလက်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်မည်။

ဝန်ကြီးများမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးရမည်၊ သို့သော် ၎င်းတို့ ရေးသား ဆုံးဖြတ်ချမှတ်သော အမိန့်များကို တရားရုံးတော်က ချမှတ်သော စီရင်ချက်များနှင့်ကား၊ မနှိုင်းယှဉ်ထိုက်။ တရားရုံး စီရင်ချက်များမှာ ကဲ့သို့ အကိုးအကားနှင့် စုံစုံလင်လင် ရေးသားရန်မလို။

၁၉၅၈
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

ရှေးက ဝန်ကြီးတဦး ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို၊ မယယ်နိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း၊ လက်ခံရန်မသင့်၊ တရားရုံးများမှာကဲ့သို့ ရှေးက ဆုံးဖြတ်ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ထုံးကို အမြဲတစေ လိုက်နာရသောမူကို၊ ဝန်ကြီး လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ လိုက်နာ နိုင်မည်မဟုတ်ပေ၊ အခြေ အနေပြောင်းလဲပါက၊ ဝန်ကြီးတဦးသည် ကိုယ်တိုင်ပင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရမည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ပယ်ဖျက် ပြင်ဆင်ရာ၌၊ လုံလောက်သော အကြောင်းယုတ္တိလည်း ရှိရမည်၊ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် ပြုမူခြင်းလည်း ဖြစ်ရမည်။

အတွင်းဝန်ရုံး၏ စာရွက် စာတမ်းများကို တရားရုံးများက စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခြင်းမပြုပိုင်ဆိုသော လျှောက်လဲချက်ကို လက်မခံနိုင်။ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ (Evidence Act) ပုဒ်မ ၁၂၁၊ ၁၂၄ အရ၊ နိုင်ငံတော်နှင့် သက်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်ထားရမည့် စာရွက် စာတမ်းများ၊ သို့မဟုတ် စာရွက် စာတမ်းများကို တင်သွင်းလျှင် ပြည်သူတို့၏ အကျိုးကို ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု ဌာနအကြီးအကဲလုပ်သူက ပြောပြီး၊ မပြဘဲ နေနိုင်ရန် အခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုမှသာ၊ တရားရုံးများက ဘတ်ရွစစ်ဆေးခြင်း မပြုပိုင်။

အယူခံတရားလိုများအတွက်။ ။ဒေါက်တာ ဇမောင်၊ ဦးကျော်မြင့်၊ ဦးကျော်ခင် နှင့်မွန်စံလှိုင်တို့ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

အယူခံတရားခံအတွက်။ ။နိုင်ငံတော် ရှေ့နေချုပ်ကြီး ဒေါက်တာ ဘဟန်နှင့် ဦးရန်အောင်တို့ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

ဦးမြင့်သိန်း။ ။မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရခါနီး အချိန်တွင်၊ အဘိုးတန် သတ္တုများ အလွန်ပေါများသည့် နတ်မြင်းဒေသ၌၊ သတ္တုများ တူးဖေါ်နိုင်ရန် လျှောက်လွှာများ တင်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်သူ သုံးဦး၏ နာမည်ကိုသာ ဖေါ်ပြရန် လိုအပ်ပေသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ပြေလနှင့် မေလအတွင်း သတ္တု ရှာဖွေရန် လိုင်စင် (P.L.) လျှောက်သူအဖတ်။ (၂) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် အလားတူ လိုင်စင် လျှောက်သူ၊ အောင်စံရိမ်နှင့် (၃) ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် သတ္တုတူးဖေါ်ရန် (M.L.) လျှောက်သူ ဦးသာဝင်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ရှာဖွေရန် လိုင်စင်ဖြစ်စေ၊ တူးဖေါ်ရန် မြေငှါး ပတ်တာ စာချုပ် ဖြစ်စေ တခုခုကို ရရှိပါက၊ သတ္တုများကို တူးယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ခြားနားခြင်းမှာ အခွန်အခပေးရခြင်း၌ သာဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ သတ္တုရှာဖွေရန်သော်၎င်း၊ သတ္တုတူးဖေါ် ရန်သော်၎င်း လျှောက်ထားရာ၌၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံမှ သတ္တုရှာဖွေမှု လျှောက်ပိုင်ခွင့်လက်မှတ် (C.A.) ကို တင်ကြိုရရှိမှသာလျှင်၊ လိုင်စင်ကိုသော်၎င်း၊ မြေငှါးစာချုပ်ကိုသော်၎င်း ရနိုင်မည်။

P.L.-Prospecting License.
M.L.-Mining Lease.
C.A.-Certificate of Approval.

၁၉၅၇ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်အစိုးရ။

ဤကဲ့သို့သော လျှောက်လွှာများမှာ၊ ခရိုင်ဝန်ဖြစ်သော ကော်လိတ်တော် အထူရှိ၊ တိုင်းမင်းကြီး၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးတို့မှ အဆင့်ဆင့်၊ သတ္တုတွင်းဌာနဝန်ကြီးထံသို့ လျှောက်ထားရမည်။ နတ်မြင်း သတ္တုတွင်းအတွက်၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက အဖတ်ကို ပေးပါရန် ထောက်ခံ၍၊ သတ္တုတွင်းဌာနအတွင်းဝန်ဖြစ်သူ ယခုအယူခံသူ ဦးကျော်သိန်း ထံသို့၊ လျှောက်လွှာများ တင်ပို့ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အခါ၌၊ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးဖြစ်၍ သတ္တုတွင်းဌာနဝန်ကြီးမှာ ဦးထွန်းမြင့် ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်သိန်းကမူ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထောက်ခံဘဲ၊ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ်အတိုင်း စုံလင်စွာ ဖေါ်ပြပြီး၊ ဦးထွန်းမြင့် ထံသို့ အစီရင်ခံစာ တင်ဆက်ခဲ့ရာ၊ ဦးထွန်းမြင့်က အဖတ်မှာ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ သတ္တု ရှာဖွေမှု လျှောက်ပိုင်ခွင့် လက်မှတ် (C.A.) မရှိ၍၊ မစဉ်းစားထိုက်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အောင်ဂစ်ရိမ်ဆိုသူမှာလည်း၊ ၎င်းလျှောက်ထားသော မြေမှာ ဦးသာဝင်း လျှောက်သော မြေ၏ တစိတ်တဒေသသာ ဖြစ်၍၊ မစဉ်းစားထိုက်။ ဦးသာဝင်းသာလျှင် ပြည်ထောင်စု အမျိုးသားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ၊ သတ္တုရှာဖွေခွင့် လိုင်စင် (M.L.) ရထိုက်သူဖြစ်သောကြောင့်၊ သူ့အား လိုင်စင် ထုတ်ပေးရမည်ဟု ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက် နေ့စွဲနှင့်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး၏ ထောက်ခံချက်ကို လက်မခံဘဲ၊ ဦးထွန်းမြင့်က မိမိသင့်တော်သလို မိမိသဘောအရ အမိန့်ချမှတ်ထု၌၊ အကယ် စင်စစ် ဦးထွန်းမြင့်တွင် ယင်းသို့ အမိန့်ချပိုင်ခွင့် အာဏာရှိ မရှိဟူသော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖေါ်ပြရခြင်းမှာ၊ နိုင်ငံတော် ရွှေနေချုပ်ကြီးက (M.C.R.) ခေါ် သတ္တုနှင့် သက်ဆိုင်သော အခွင့် အရေးပေးခြင်းနည်းဥပဒေများအရ၊ ချုပ်ချယ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များရှိ၍၊ ဝန်ကြီးမှာ မိမိသဘောအတိုင်း အခွင့်အရေးပေးနိုင်ရန် လုံးဝ အာဏာ မရှိဟု ဆိုသည်။ သို့သော် အယူခံသူတို့၏ ရွှေနေကြီး ဒေါက်တာ ဦးမောင်က ဝန်ကြီး သည် မိမိသဘောအတိုင်း ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဦးထွန်းမြင့် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ဦးကျော်သိန်းက ကြေနပ်ပုံမရ။ အဖတ်ကပင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်ကုန်ဆုံး၍၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် သတ္တုရှာဖွေမှု လျှောက်ပိုင်ခွင့် (C.A.) လက်မှတ် တောင်းခဲ့ရာ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက တောင်းရန်မလိုကြောင်းနှင့် စာပြန်ကြားခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် လက်မှတ်မရှိသည်နှင့် အဖတ်၏ လျှောက်လွှာ ကိုဝယ်ခြင်းမှာ၊ မှားယွင်းသည်ဟု ဦးကျော်သိန်းက ယူဆပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်း၏ အတွင်းဝန်ကလေးက ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်သည်၊ မိမိသင့်လျော်သည်ဟု ထင်ပါက မည်သည့်အမိန့်မျိုးကို မဆို ချမှတ်ပိုင်သော အာဏာရှိသည်ဟု ဖေါ်ပြ၍ ဘဏ္ဍာတော်

C.A.-Certificate of Approval.
M.L.-Mining Lease.
M.C.R.-Mineral Concession Rules.

ခဉ္ဇာ

ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

မင်းကြီးထံသို့ ဥးသာဝင်းအား သတ္တုတူးဖော်ခွင့် ပတ္တာစာချုပ်နှုံ ထုတ်ပေးစေရန် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၁ အရ၊ နိုင်ငံတော် သမတ၏ နာမည်နှင့် အမိန့်ချကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

နတ်မြင်း သတ္တုတွင်း၏ကိစ္စမှာ ထိုအခြေနှင့်ပင်ရပ်စဲထိုက်သော်လည်း၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့၌ ထိုစဉ်အခါက မကွယ်လွန်သေးသူ ဝတ်လုံတော်ရ ဆာပေါ်ထွန်းကအဖတ်၏ ရွှေနေအဖြစ်နှင့် ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်ကို တွေ့ဆုံပြီး လျှောက်လွှာတစောင်တင်ဆက်သည်။ မိမိ၏ အမှုသည် အဖတ်မှာ ပဌမဦးစွာ လျှောက်သူဖြစ်၍၊ သတ္တုတွင်းများနှင့် သက်ဆိုင်သော ခွင့်ပြုချက်နည်း ဥပဒေ (M.C.R.) ပုဒ်မ ၁၁၃ အရ၊ သူသာရထိုက်ကြောင်း လျှောက်ထားရာ၊ ဦးထွန်းမြင့်က အဖတ်မှာ၊ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ကြောင်း။ (C.A.) လက်မှတ်မရှိကြောင်း။ ဦးသာဝင်းကို သတ္တုတူးဖော်ခွင့် ပတ္တာစာချုပ် ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချပြီးဖြစ်ကြောင်းများကို ပြောကြားလိုက်သည်ဟု၊ ဦးထွန်းမြင့်၏ သက်သေထွက်ချက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဦးထွန်းမြင့်က ဦးကျော်သိန်းကို ခေါ်ပြီး၊ ဆာပေါ်ထွန်းအား မိမိကျွေးကွဲသို့ ပြောလိုက်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး၊ လျှောက်လွှာပေါ်တွင် သင့်တော်သလို ပြန်ကြားပါဟု ရေးမှတ်၍၊ ဦးကျော်သိန်းကို လျှောက်လွှာလွှဲအပ်လိုက်ကြောင်း ဆက်လက်၍ အစစ်ခံသည်။ ဦးကျော်သိန်းကမူ၊ ဦးထွန်းမြင့်က ကျွေးကွဲသို့မပြော သင့်လျော်သလို အကြောင်းပြန်ပါဟုသာ လျှောက်လွှာပေါ်တွင် ရေးချပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆာပေါ်ထွန်းထံသို့ နောက်မှ အကြောင်းကြားမည်ဟုပြန်ကြားလိုက်သည်ပြင်၊ ရွှေနေချုပ်ကြီးထံသို့လည်း အဖတ်၏ လျှောက်လွှာမှာ (M.C.R.) ပုဒ်မ ၃၄ (၁၁)၊ သို့မဟုတ် အခြားပုဒ်မများတွင် အကျုံးဝင်မဝင် အကြံပေးပါရန်နှင့် အမှုချိန်းဆိုသော ရက်၌ လာရောက် လျှောက်ထားရန် အကြောင်း ကြားလိုက်သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄ (၁၁) မှာ၊ အဖတ် တင်သွင်းသော လျှောက်လွှာမျိုးများနှင့် လုံးဝမဆိုင်၊ သတ္တု လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ခွင့်ပြုချက်ရသူများနှင့် အစိုးရအငြင်းပွါးမှုမှာသာ သက်ဆိုင်သည့် ပုဒ်မဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရွှေနေချုပ်ရုံးရှိ၊ အစိုးရရွှေနေကြီးက၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့စွဲနှင့် ထိုလျှောက်လွှာသည် ပုဒ်မ ၃၄ (၁၁) ၌ အကျုံးဝင်သည်ဟု ပြန်ကြားလိုက်သည်။

ကျွေးကွဲသို့ ရွှေနေချုပ်ရုံးမှ ပြန်စာမရမီ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဦးတင်အောင်ဆိုသူ တဦးက ဦးသာဝင်းအတွက် ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်ကို တွေ့ဆုံ၍ (M.L.) မရမီအတွင်း ယာယီသဘောဖြင့် သတ္တုရှာဖွေနိုင်ရန် အမိန့်တောင်းသည်။

M.C.R. Mineral Concession Rules.
C.A.-Certificate of Approval.
M.L.-Mining Lease.

၁၉၅၈
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

ဦးသွန်းမြင့်ကလည်း လျှောက်ထားသည့် အတိုင်းဖြစ်နိုင်က ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ဦးကျော်သိန်းကို အမိန့်ပေးသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့၌ တကြိမ် ဦးတင်အောင် လာရောက်ပြီး အမိန့်မရသေးဟု ပြော၍၊ ထိုနေ့တွင်ပင် အမိန့်ထုတ်ရန်၊ ဦးထွန်းမြင့်က ထပ်မံပြီး အမိန့်ချမှတ်ပြန်သည်။ ဤနောက်ဆုံးအမိန့်နှင့် ပတ်သက်၍၊ ဦးကျော်သိန်းက ဦးထွန်းမြင့်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်ဟု ဦးကျော်သိန်း လက်မှတ်နှင့် မှတ်တမ်းရှိသော်လည်း၊ ဦးထွန်းမြင့်က ရှင်းမပြဟု ထွက်ဆိုသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့၌၊ ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်က ဦးသာဝင်းကို၊ ပြည်သူ့ပစ္စည်းကာကွယ်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှု အက်ဥပဒေအရ၊ ဖမ်းဆီးထားကြောင်း သိရှိရ၍ (M.L.) ပေးခြင်း ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းထားရန် နှုတ်ဖြင့် ဦးကျော်သိန်းကို အမိန့်ပေးသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဦးထွန်းမြင့် သည်၊ ဝန်ကြီး ဌာထူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့အထိ ဦးကျော်သိန်းက၊ ဦးထွန်းမြင့် အား၊ အဖတ်၏ လျှောက်လွှာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့နေချုပ်ကြီး၏ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းထားသည့် အကြောင်း မပြောခဲ့ဘပ၊ အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ ထင်မြင်ချက်ကို ရပြီးဖြစ်သောအခါ၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့စွဲနှင့် ဝန်ကြီးသစ် ဦးကျော်မြင့်ထံသို့ ဦးကျော်သိန်းက မှတ်တမ်းတင်ဆက်သည်မှာ၊ ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်က နတ်မြင်းကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းထားမကြောင်းအဖတ်၏ လျှောက်လွှာကို စစ်ဆေး ကြားနာရန်ဖြစ်ကြောင်း။ ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်က နောက်အလုပ် ဆက်ခံမည့် ဝန်ကြီးကို နတ်မြင်း သတ္တုတွင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အသစ်ပြန်၍ စဉ်းစားစေလိုကြောင်း ပါရှိသည်။ ဦးထွန်းမြင့်ကထိုကိစ္စကိုအသစ်ပြန်၍ စဉ်းစားရန်၊ ဦးကျော်သိန်းကို မိမိဘယ်အခါကမှ မပြောမိပါဟု ထွက်ဆိုသည်။

ထိုသို့ အစီရင်ခံသည့်အတိုင်း၊ ဦးကျော်မြင့်၏ သဘောတူညီချက်ကို ရရှိ၍၊ အမှုကို ကြားနာရန်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ဂ ရက်နေ့သို့ ချိန်းဆိုပြီး တွေ့ဆုံကြသော်လည်း၊ အစိုးရရှေ့နေက ဦးသာဝင်း၏ အပြောကိုလည်း ကြားနာသင့်သည်ဟု အကြံပေးသည့်အလျောက်၊ အမှုကို ထပ်မံ ချိန်းလိုက်ရသည်။ အမှုကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့၌ ကြားနာသည့်အခါ၌၊ ဦးသာဝင်းသည်၊ အချုပ်မှ လွတ်ပြီးဖြစ်သည်။ အဖတ်လည်း၊ ပြည်ထောင်စုသားဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရရှိပြီးဖြစ်မှုမက၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံမှ၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်အတွက်၊ (C.A.) ရရှိခဲ့၍၊ ယင်း (C.A.) ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် နောက်ထပ် လျှောက်ရန်မလိုကြောင်းဟူသော စာကို တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဆာပေါ်ထွန်းသာမက ဦးသာဝင်း၏ ယောကျ်ားဖြစ်သူ ဦးသာဝင်းအတွက် ရှိန်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေကြီး ဦးလှဖေနှင့် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးတို့၏ လျှောက်ထားချက် များကို ကြားနာပြီးအမှုကို အမိန့်ချမှတ်ရန် ရက်ချိန်းလိုက်သည်။

M.L.-Mining Lease.
C.A.-Certificate of Approval.

၁၉၅၇
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်ဆိုးရ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲနှင့် ဦးကျော်သိန်းက၊ အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသီးသီးသော လျှောက်ထားချက်များတို့ကို ဝေဖန်ပြီး၊ အဖတ်ကို ပေးထိုက်သည်ဟုဖေါ်ပြသော အစီရင်ခံစာ မှတ်စုကို၊ ဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်ထံသို့ တင်သွင်းသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့စွဲနှင့် ဦးကျော်မြင့်နှင့် တကွ၊ ဆို့ရှယ်လစ်ပါတီအဖွဲ့မှ အခြားဝန်ကြီးများသည်၊ ဝန်ကြီးဌာနမှ နှုတ်ထွက်စာများကို ဝန်ကြီးချုပ်ထံသို့ တင်သွင်းကြသည်။ နောက်တနေ့ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် အဖတ်အား၊ (P.L.) ပေးရန် ဦးကျော်မြင့်က အမိန့်ချမှတ်သည်။

အကယ်စင်စစ်မှာ၊ ဦးကျော်မြင့်၏ ဌာနမှ နှုတ်ထွက်စာကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့မှစ၍၊ နိုင်ငံတော် သမတက လက်ခံခဲ့သည့်အတွက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့၌ ဦးကျော်မြင့်သည် ဝန်ကြီးမဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ဝန်ကြီးမဟုတ်တော့၍၊ တရားမဝင်သော အမိန့်ဖြစ်နေသည်ကို၊ ဘယ်သူကမှ သတိမပြုဘဲ ကိစ္စကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားရာ၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့၌ မြိတ်မြို့ ကော်လိတ်တော် အရာရှိက၊ အဖတ်ကို (P.L.) ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ သတိမပြုမိကြသည့် အကြောင်းမှာ ဤကဲ့သို့ နှုတ်ထွက်စာကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့ကပင်စ၍ လက်ခံသည်ဟူသော ကျေညာစာတမ်းသည်၊ အဟတ်ဥ္စ စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသော မြန်မာနိုင်ငံတော်ပြန်တမ်း၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့စာစောင်၌မှပါရှိသည်။ ထိုနေ့အလျင်ဦးစွာ မဆွ ထုတ်ပြန်သော အထူး ပြန်တမ်း မိတ္တူတခုကို ကရားလိုက တင်ပြသော်လည်း၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က အကယ်စင်စစ် ထုတ်ပြန်သည်ဟု တရားလိုဘက်က သက်သေမပြနိုင်၍၊ ဦးကျော်မြင့်ကိုယ်တိုင်ပင် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့၌၊ မိမိဝန်ကြီးမဟုတ်တော့ကြောင်းကို မသိဟူသော အချက်ကို လက်ခံပြီး အထူးခုံရုံး ၁၉၅၃ ခု နှစ်၊ အမှုနံပါတ် ၂ တွင် ဦးကျော်မြင့်အား၊ တရားသေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဦးကျော်မြင့်၏ ဝန်ကြီးဌာနမှ နှုတ်ထွက်စာကို၊ ဦးတင်က ဆက်ခံသည်။ ထိုအချိန် အခါ၌ အဖတ်မှာလည်းဒုက္ခမျိုးစုံနှင့်တွေ့နေရသည်။ ပြည်ထောင်စုသားဖြစ်ရန် လျှောက်လဲရေးအရာရှိ* က၊ အဖတ်သည် မိမိလျှော်၌ လိမ်လည်၍၊ ပြည်ထောင်စုသား လက်မှတ်ကို ပေးပါရန် ထောက်ခံချက် ရယူသွားကြောင်း အစီရင်ခံသည်ကို သတင်းစာများတွင် ပါရှိ၍၊ ဝန်ကြီး ဦးတင်က ထိုပြည်ထောင်စုသားဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ကို ရုပ်သိမ်းရန်၊ တရားလွှဲဝန်ကြီးဌာနသို့ အကြောင်းကြားစေလိုကြောင်းနှင့် ဦးကျော်သိန်းအား၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့၌ အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ဦးတင်မှာ အခြားဌာနသို့

* Citizenship Election Officer.
P.L.-Prospecting License.

ပြောင်းသွားရပြန်၍၊ ဦးတင်၏ နေထုခ်ိ၊ ဦးကျော်မြင့် နောက်တဖန်ရောက်လာပြန်ရာ၊ ဦးကျော်သိန်း အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြည်ထောင်စုသား လက်မှတ်ကို တကယ်ပင် ချပ်သိမ်းမှသာ အရေးယူသင့်ကြောင်းကို ဦးကျော်မြင့်က သဘောတူခဲ့သည်။

ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု ပြန်မှာနိုင်ငံ တော်အစိုးရ

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လလောက်တွင်၊ အဖတ်၏ (P.L.) ကို ဆက်လက်ပေးရန်နှင့် (M.L.) သတ္တုဘူးဖေါ်ရန် လက်မှတ် စာချုပ် ပေးသင့် မပေးသင့် ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးနှင့် ဦးကျော်သိန်းတို့ တိုင်ပင်ပြီး ထောက်ခံသည့်အတိုင်း၊ အဖတ်အား၊ (P.L.) ဆက်လက်၍ ပေးရန်၊ ၎င်းအပြင် အဖတ်၏ ပြည်ထောင်စုသား လက်မှတ်ကို မချပ်သိမ်း သရွေ့ ပြည်ထောင်စုသားဟု အသိအမှတ် ပြုရန်ဟူသော ဖေါ်ပြချက်များကို ဦးကျော်မြင့်က လက်ခံပြန်သည်။

သက်သေခံ စာရွက် စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့်၊ အဖတ်အား ဆက်လက်၍၊ (P.L.) ထုတ်ပေးကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ (M.L.) ကိစ္စပြီးပြတ်ပုံမပေါ်၊ အဖတ်မှာလည်း နိုင်ငံခြားငွေ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုပြီး ထောင်ဒဏ်ကျခံရကြောင်းသိရှိရသည်။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးကျော်သိန်းတို့အပေါ် တင် ယုံမှတ် အပ်နှံသည့် ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှုကို ပြုကျင့်ရန် သဘောတူညီကြသည်ဟု စွပ်စွဲပြီး အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) နှင့် ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) အရ တရားစွဲဆို၍ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်စီ ခံရကြသည်။

အမှုမှာ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေပေါ် တွင် အဓိကအခြေတည်သော အမှုဖြစ်၍၊ ၎င်းအက်ဥပဒေ ကျယ်ဝန်းခြင်းကို သုံးသပ် ဝေဖန်ရပေမည်။ ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေကို ရေးဆွဲသူပါရဂူများက၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများသည် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည့် ရာထူးကို အမှီပြု၍၊ ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ကောင်း ကျူးလွန်ပေလိမ့်မည်ဟု အမှတ်ရှိခဲ့ကြသော်လည်း၊ သီးခြား ဥပဒေ မလိုဟူ၍ ယူဆကြသည်။* ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ ခိုးမှု လိမ်လည်မှုပြုကာလ၊ ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေတွင် ပါရှိပြီးဖြစ်

P.L.-Prospecting License.
M.L.-Mining Lease.

* "Those offences which are common between public servants and other members of the community, we leave the general provisions of the Code. If a public servant embezzles money, we leave him to the ordinary law of criminal breach of trust. If he falsely pretends to have disbursed money to the public, and by this deception induces the government to allow it in its accounts, we leave him to the ordinary law of cheating . . . . . we think it desirable that the property of the state, in general, be protected by exactly the same laws which are considered as sufficient for the protection of the property of the subject".

၁၉၅၈
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

သော ခိုးမှု၊ လိမ်လည်မှုတို့တွင် အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်၍၊ အထူးဥပဒေများ မလိုဟု ယူဆကြသည်။ သို့အတွက် [ရာဇသတ်ကြီး အခန်း ၉ တွင် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှု ၂ မျိုးကိုသာ ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၉ အထမှာ၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကသာ ကျူးလွန်နိုင်သောအမှုမျိုးများဖြစ်ပြီး၊ ပုဒ်မ ၁၇၀ နှင့် ၁၇၁ တို့မှာ သာမည လူက ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းယောင်ဆောင်သောပြစ်မှုများ ဖြစ်သည်] ။ အခန်း ၉ တွင် ပါရှိသော အချက် အလက်များမှာ အထူးပင် စုံလင်၍၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း တဦးသည်၊ တားမြစ်ထားခဲ့ပါလျက် ကုန်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ပါက၊ ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်းပင် ပါရှိသည်။ "ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း" ဆိုသည့် စကားရပ်ကို ပုဒ်မ ၂၁ ၌ အတော်ပင် အစုံအလင် ရှင်းလင်းဖေါ်ပြထားသည်။ သို့သော် လွတ်လပ်သောမြန်မာပြည်၏ပါလီမန်ကပိုမို၍သေချာအောင် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ဝန်ကြီးများကိုလည်းပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု ထည့်သွင်း သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တွင်ပင် အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြဋ္ဌာန်းရာ၌ ပုဒ်မ (၁) အရ၊ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးခြင်း၊ အဂတိ လိုက်စားခြင်းများ တားမြစ်ရန်အတွက်၊ ပိုမိုထိရောက်သော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်ဖြစ်ကြောင်းဖေါ်ပြထားသည်။ [ပုဒ်မ ၂ အရ၊ ပြည်နယ်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ပုဒ်မ ၃ အရ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၆၁ မှ ၁၆၅ အထိ တခုခုသော ပုဒ်မနှင့် တရားစွဲဆိုလျှင်၊ အဘိုးတန်ပစ္စည်း လက်ဆောင် ရရှိခဲ့ပါက၊ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုခဲ့ပါက၊ လာဘ်လာဘကို လက်ခံသည်၊ တောင်းဆိုသည်ဟု ရုံးတော်က ယူဆနိုင်ခွင့်ပြုသည်။ ပုဒ်မ ၄ (၁) အရ "အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှု" ဟူသော ရာဇဝတ်မှု အသစ်တခုကိုလည်း ထပ်ဆင့် ဖန်တည်းပေးပြန်သည်။] ဤကဲ့သို့ ပြစ်မှုမျိုးများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

(က) လာဘ်လာဘကို အမြဲတစေ လက်ခံခြင်း၊ လက်ခံရန် သဘောတူခြင်း။

(ခ) အဘိုးတန် ပစ္စည်းကို အဘိုးစားနားတစုံတရာ မရှိဘဲဖြစ်စေ၊ ထိုက်တန်သောအဘိုးမပေးဘဲ ဖြစ်စေ၊ မိမိအတွက်သော်၎င်း၊ သူတပါးအတွက်သော်၎င်း အမြဲတစေ လက်ခံခြင်း၊ ရယူခြင်း။

(ဂ) ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် မိမိ၏ အခြေ အနေကို အလွဲသုံးစားပြု၍၊ အဘိုးတန်ပစ္စည်း ငွေကြေးအကျိုးအမြတ် တစုံတရာတခုကို မရိုးမသား၊ မိမိအတွက်သော်၎င်း၊ သူတပါးအတွက် သော်၎င်း ရယူခြင်း။

(ဃ) အများပြည်သူတို့၏ အကျိုး ထိခိုက်အောင် လိမ်လည်ခြင်း၊ ယုံမှတ်အပ်နှံသည့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန် ပြုခြင်း။

၁၉၅၁ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်အစိုးရ။

ပုဒ်မ ၄ (၂) အရ၊ အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုကို ကျူးလွန်လျှင်၊ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်အထိ ကျခံစေရန် သတ်မှတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၄ (၃) အရ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၆၁၊ ၁၆၂၊ ၁၆၃၊ ၁၆၅ တခုခုနှင့် တရားစွဲခံရသူ တရားခံတဦးသည်၊ မိမိ၏ထင်ရှားသိသာသော ဝင်ငွေ ရလမ်းများနှင့် အဆမတန် ရှေ့ ငွေပစ္စည်းများ ပိုင်ပါက၊ သက်သေခံ အထင် အရှား မပြနိုင်ခဲ့လျှင်၊ အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုကို ကျူးလွန်သည်ဟု ရုံးတော်က ယူဆရ ပေမည်ဟု သတ်မှတ်သည်။ [၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ပြင်ဆင်သော ဥပဒေအမှတ် ၄၅၊ ပုဒ်မ ၄-က (၁) ကို ထပ်သွင်း၍၊ ထိုပုဒ်မအရ၊ အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှု ကျူးလွန်သူကို ဖမ်းဆီးနိုင်သော အရာရှိများကို ဖေါ်ပြထားသည်။ ပုဒ်မ ၅ အရ အမှု စစ်ဆေးနိုင်သော တရားသူကြီးများကို သတ်မှတ်သည်။ ပုဒ်မ ၆ အရ တရားစွဲဆိုရန်၊ ကျူးလွန်သူမှာ ဝန်ကြီးဖြစ်ပါက၊ နိုင်ငံတော်သမတ၏တရားစွဲဆိုရန်သဘောတူညီချက်ကိုရယူရမည်။ အခြားပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများအတွက်၊ ၎င်းအား ရာထူး၌ ခန့်ထားနိုင်ခွင့်၊ ထုတ်ပယ်နိုင်ခွင့် ရှိသည့်အာဏာပိုင်၏သဘောတူညီချက်ကို ရယူရမည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် အက်ဥပဒေ အမှတ် ၁၆ အရ၊] ရှင်းလင်းချက် ထုတ်ဖေါ်ပြရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိသည်။

"အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှု၊ သို့တည်းမဟုတ်ဖေါက်လွဲဖေါက်ပြန်မှုဆိုသော စကားရပ်တွင်၊ မှားသော စီမံအုပ်ချုပ်မှု၊ သို့တည်းမဟုတ် မှားသော ပျက်ကွက်မှု၊ သို့တည်းမဟုတ်ရှိရင်း အခြေ အနေများတွင်မပြုသင့်သော အရာကို ပြုမှု၊သို့တည်း မဟုတ်ရှိရင်း အခြေအနေများတွင်ပြုသင့်သော အရာကိုမပြုမှုပါဝင်သည်"။

ထိုရှင်းလင်းချက်တွင်၊ အထက်ပါအတိုင်း ဖေါ်ပြထားသော်လည်း [ဖေါက်ပြန်တိုင်း အာဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေအရ၊ အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှုမဖြစ်နိုင်။] ငါးပါးသီလကို ချိုးဖေါက်ပါလျှင်၊ အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေနှင့် ငါးပါးသီလ ချိုးဖေါက်မှုကို အရေးယူနိုင်မည်မဟုတ်။ လူကိုသတ်ပါက၊ ရာဇသတ်ကြီး အရ လူသတ်မှုသာဖြစ်ရပေမည်။ နွားကိုသတ်ပါက၊ မြူနီစီပါယ်ဥပဒေကို ကျူးလွန်မှုသာဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေးဥပဒေနှင့် အရေးယူနိုင်မည်မဟုတ်။ [ရှင်းလင်းချက်သည် ပုဒ်မ ၄ (၁) (က) (ခ) နှင့် (ဂ) တွင် ထည့်သွင်းဘတ်ရန်မလို ဘတ်ရှိလည်းမဖြစ်နိုင်။ရှင်းလင်းချက်ကို မထည့်သွင်းဘဲနှင့်ပင် ရှင်းလင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ထိုနည်းအတူ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) ပဋ္ဌမမိုင်းမှာ လိမ်လည်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည်။ ဒုတိယပိုင်းမှာ အလွဲသုံးစားခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ရှင်းလင်းချက်တွင် ဖေါ်ပြထားသော ပြုမှုနှင့် ပျက်ကွက်မှုတို့မှာ ပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) နှောက်ဆုံးပိုင်း ဖြစ်သော ယုံမှတ်အပ်နှံထားသည့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်ရပေမည်ကို ဤရုံးတော်က ဖေါ်ပြလိုက်သည်။]

၁၉၅၈

ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

ဤအမှုကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်ရာ၌၊ အယူခံသူများသည်၊ "ဖေါက်လဲ့ ပေါက်ပြန်မှု" ကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသလောဟု ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်၊ အယူခံသူများ၏ ပညာရှိ ရှေနေကြီး ဒေါက်တာ ဦးမောင်၏ ဥပဒေခြင်းချက်များကို ပဌမစဉ်းစားရပေမည်။ ဦးမောင်က အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ကို ကိုးကားသည်။ ၎င်းပုဒ်မမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

"၆၃။ ။(၁) ဤအခြေခံ ဥပဒေတွင် နိုင်ငံတော်သမတသည်၊ မိမိ၏ သဘောအတိုင်း ပြုမူရမည်ဟုသော် ၎င်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဦးထံမှဖြစ်စေ၊ အဖွဲ့တခုခု ထံမှဖြစ်စေ အကြံပေးချက်အရ၊ သို့တည်းမဟုတ် အမည်တင်သွင်းချက်အရ၊ သို့တည်းမဟုတ် အကြောင်းကြားချက်အရ၊ ပြုမူရမည်ဟုသော်၎င်း၊ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်အပ်သည်မှတပါး၊ အခြားကိစ္စများတွင် မိမိအား ပေးအပ်ထားသော အာဏာများနှင့် အလုပ်ဝတ္တရားများကို ပြည်ထောင်စု အစိုးရ၏ အကြံပေးချက်အရသာလျှင် သုံးစွဲ ဆောင်ရွက်ရမည်။

(၂) နိုင်ငံတော် သမတထံသို့ အကြံပေးချက်ကိုသော်၎င်း၊ အမည်တင်သွင်းချက်ကိုသော်၎င်း၊ အကြောင်းကြားချက်ကို သော်၎င်း၊ တင်သွင်းသည် မတင်သွင်းသည်၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ နိုင်ငံတော် သမတက ထိုအချက်တခုခုကို ရသည် မရသည်၊ အကယ်၍ တင်သွင်းခဲ့သော်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရခဲ့သော်၊ မည်သို့သော အကြံပေးချက်မျိုးဖြစ်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် မည်သို့သော အမည်တင်သွင်းချက်မျိုးဖြစ်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် မည်သို့သော အကြောင်းကြားချက်မျိုး ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်များကို မည်သည့်တရားရုံးတွင်မျှ စစ်ကြော မေးမြန်းခြင်း မပြုရ။

ထို့နောက် ဦးမောင်က ပုဒ်မ ၁၂၁ (၁) ကို ညွှန်ပြ၍၊ ၎င်းပုဒ်မအတိုင်းဆိုလျှင် ပြည်ထောင်စု အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှု ဆိုင်ရာ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ချက်အားလုံးကို နိုင်ငံတော် သမတနာမည်နှင့် အရေးယူ ဆောင်ရွက်သည်။ သို့ပါ၍ ဝန်ကြီးတဦးသည် နိုင်ငံတော် သမတနာမည်ကို သုံးစွဲ၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်၊ ထိုဝန်ကြီးအား မည်ကဲ့သို့ အကြံပေးခဲ့သည်ကို၊ ပုဒ်မ ၆၃ (၂) အရ၊ တရားရုံးများက စစ်ဆေး မေးမြန်း ပိုင်ခွင့်မရှိ။ သို့အတွက် အတွင်းဝန်၏ တိုက်တွန်းချက် အစီရင်ခံချက် မှတ်စုများပါ ရှိသော စာရွက် စာတမ်းများကိုပင်၊ ရုံးတော်ကြီးက မကြည့်ပိုင်ဟု လျှောက်ထားသည်။

အဖတ်ကို (P.L.) ပေးရာ၌၊ နိုင်ငံတော် သမတ နာမည်နှင့် ထုတ်ပေးခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ ဤကဲ့သို့ ပေးခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၁၂၁ အရသာ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်သမတမှာ အဖတ် အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် လုံးဝ သိရှိမည်မဟုတ်။ သမတအား

P.L.-Prospecting License.

အဖတ် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံပေးခဲ့ခြင်းမရှိ။ [ပုဒ်မ ၆၃ (၂) တွင် ပါရှိသော တားမြစ်ချက်မှာ၊ သမတကိုယ်တိုင် မိမိ၏ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သော အချက် အလက်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်မည်။ အတွင်းဝန်ရုံး၏ စာရွက် စာတမ်းများကို တရားရုံးများက စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခြင်းမပြုပိုင်ဆိုသော လျှောက်လဲချက်ကို လက်မခံနိုင်၊ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ* ပုဒ်မ ၁၂၃၊ ၁၂၄ အရ၊ နိုင်ငံတော်နှင့်သက်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်ထားရမည့် စာရွက် စာတမ်းများသို့မဟုတ် စာရွက်စာတမ်းများကို တင်သွင်းလျှင်၊ ပြည်သူတို့၏ အကျိုးကို ထိခိုက် လိမ့်မည်ဟု ဌာနအကြီးအကဲလုပ်သူက ပြောပြီး မပြဘဲ နေနိုင်ရန်အခွင့် အရေးကို တောင်းဆိုမှသာ၊ တရားရုံးများက ဘုတ်ရှု စစ်ဆေးခြင်း မပြုပိုင်။]

ဥပမာ ၁၅၇။ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ။

ဦးမောင်က ဆက်လက်၍၊ နတ်မြင်း သတ္တုတွင်းကို ဝန်ကြီးအား ယုံမှတ် အပ်နှံထားခြင်းမရှိ။ ထိုသတ္တုတွင်းတွင် လူတဦးတယောက်ကို၊ သတ္တုရှာဖွေ ထုတ်ယူခွင့်သာ ပေးနိုင်ကြောင်း။ အပ်နှံခြင်း (entrustment) နှင့် အုပ်စီးနိုင်ခြင်း (control) မှာကွဲလွဲကြောင်း။ ဝန်ကြီးက သတ္တုရှာဖွေခွင့်သာ ပေးနိုင်ကြောင်း။ ဝန်ကြီး၏ လက်တွင် အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းမဟုတ်သည့်အပြင်၊ ဝန်ကြီး၏ ပေးပိုင်ခွင့်အာဏာသည် (Property) "ပစ္စည်းပစ္စယံ" ပင် မဟုတ်ကြောင်း။ "ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" ဆိုသည်မှာ ခြားနားကြောင်းတို့ကို အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲသည်။

[နိုင်ငံတော် အချုပ်အချာ အာဏာသည်၊ နိုင်ငံသားတို့အပေါ် တွင် တည်ရှိသည့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ "ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း" နှင့် "နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း" ဟု ခွဲခြားဘို့ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အပြင်၊ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၄ ကလည်း၊ သစ်တောနှင့် သတ္တုစသည်တို့သည်၊ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံ၏ ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု အတိအလင်း ဖေါ်ပြထားသည်။]

[ပစ္စည်းတခုကို ပေးနိုင်ခြင်း၊ ဝေခွဲနိုင်ခြင်း၊ ငှါးရမ်းနိုင်ခြင်းအာဏာ (Power of Appointment) နှင့် "ပစ္စည်း" (Property) မှ ခြားနားသည်ကို (*Exparte* Gilchrist,† *In Re* Armstrong) စီရင်ထုံးအရ လက်ခံပါသည်။] သို့သော်ထိုကဲ့သို့ ခွဲခြားရမည့် ပြဿနာမှာ၊ ဤအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ။ [နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်ရာ၌ ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံတော် အစိုးရက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသည်။ သတ္တုတွင်းဌာနဝန်ကြီးမှာ သတ္တုတွင်းများ၏အုပ်ထိန်းသူ (Custodian) ဟု ယူဆရပေမည်။]

---

*Evidence Act.

† 1866 L.R.Q.B.D. 521.

၁၉၅၈

ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
မြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တွေ့အစိုးရ။

အိန္ဒိယ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး ဥပဒေဘွင့် ပြည်သူ့ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှတ်အပ်နှံထားခြင်း (entrustment)၊ အုပ်စီးခြင်း (control) ဆိုသည့်စကားနှစ်ရပ်ကို သုံးထားကြောင်းနှင့် ဦးဧမောင်က ဖေါ်ပြသည်။ [မြန်မာပြည် အဂတိလိုက်စားမှုတားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေတွင်] ယုံမှတ် အပ်နှံသည် ဆိုသည့်စကားရပ် တခုတည်းကိုသာ [ထည့်သွင်းထား၍]၊ အပ်နှံခြင်းနှင့် အုပ်စီးခြင်းမှာ ခြားနားကြောင်းကို ဦးဧမောင်က လျှောက်လဲပြန်သည်။ [သို့သော်လည်း ယုံမှတ်အပ်နှံသည် ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ ဥပဒေစကားရပ် သက်သက်မဟုတ်။] ***Lakeside*** **v.** ***Simmonds*****,** ****N. N. Burjorjee*** **v.** ***K.E.*** † စီရင်ထုံးများကို ကြည့်ပါ။ လူတိုင်းနားလည်သော စကားရပ် ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ သတ္တုဌာနဝန်ကြီးကို အပ်နှံထားရာ၌ သတ္တုတွင်းများနှင့် ပတ်သက်၍၊ လူတဦးအား ငါးနိုင်ပေမည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးနိုင်ပေမည်။

ဦးကျော်သိန်းနှင့် ဦးကျော်မြင့်တို့သည် (P.L.) မရထိုက်သူ အဖတ်အား (P.L.) ထုတ်ပေးခဲ့ကြ၍၊ အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှု ကျူးလွန်ရန် ရာဇဝတ်မကင်းသည့် ပူးပေါင်း ကြံစည်ခြင်းကို ပြုမူကြသည်ဟူ၍ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ (၁) (ဃ) နှင့် ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) နှင့် စွပ်စွဲသည်ကို အောက်ရုံးများက လက်ခံပြီး၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆကာ အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

[ယင်းသို့ ပူးပေါင်း ကြံစည်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အဖတ်သည် မရထိုက်သော (P.L.) ကို ရရှိ၍ အကြံအစည် ၎ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့အကြံအစည် အောင်မြင် ထမြောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကြံစည်ရုံမက ပြစ်မှုကြီးကိုပင် ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်၍၊ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) နှင့် တရားမစွဲထိုက်ဟု (**Mallimogala Venkatramiah**) ‡စီရင်ထုံးတွင် ဖေါ်ပြထားသည်။ ၎င်းစီရင်ထုံးမှာ ကြံစည်သည်သာမက ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လျှင်၊ ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) နှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ရဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို မသုံးထိုက်ဟူသောမူကို၊ ဤရုံးတော်က လက်ခံသည်။ သို့သော် လုံးဝ မဆိုင်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာကား လွန်လွန်းဟုသည်ဟု ယူဆသည်။] ဥပမာဆိုသော်၊ လူအများပါဝင်သော တော်လှန်ရေးကဲ့သို့ ရာဇဝတ်မကင်းသည့် ကြံစည်မှုတခုတွင် ဝေပုံကျသည့်အလျောက် တဦးက မီးရထားလမ်းဖျက်၊ တဦးက ရုံပုံငွေစု ရန်ထားပြတိုက်၊ တဦးကရုံးများကိုမီးရှို့ခဲ့ပါလျှင်၊ အမှုတမှုထဲတွင် အားလုံးတရှိုးခံများကို စွပ်စွဲ စစ်ဆေးနိုင်ရန်၊ ပုဒ်မ ၁၂၀

* 1927 A.C. 487.
† A.I.R. (1935) Ran. 453.
‡ A.I.R. 1938 Madras 130.
P.L.-Prospecting License.

(ခ) ကို ကိုးကားနိုင်ရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုများကို၊ ပြစ်မှုအနေနှင့် တရားမစွဲဘဲ ကြံစည်မှုအတွက် လှမ်းသော ခြေလှမ်းများအဖြစ်နှင့် သက်သေခံတင်သွင်းနိုင်သည်။ (*Abdul Salem* v. *K.E.*) * စီရင်ထုံးကို ကြည့်ပါ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်သော အမိန့်မှာ၊ ဦးကျော်မြင့်သည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်ဖြင့် ချမှတ်သည့် အမိန့်မဟုတ်သောကြောင့် ယင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ အာဏာလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၂) တွင် ပါရှိသော အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှုမဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ယူဆကာ၊ ထိုနေ့အရင်က ကြံစည်ပြုမူချက်များကိုသာ အဓိကထား၍၊ တရားလိုက ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို ကိုးကားပုံရသည်။ သို့သော် ဦးကျော်သိန်းနှင့် ဦးကျော်မြင့်တို့၏ ပြုမူချက်များကို သုံးသပ် ဝေဖန်ရာ၌၊ အဖတ်ကိစ္စတခုလုံးတွင် အစ အဆုံးတလျောက်လုံး ပြုမူချက်ဟူသမျှကို ခြုံ၍ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့က ပြုမူချက်ကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပေမည်။

[ဤအမှုတွင် ပုဒ်မ ၁၂၀ (ခ) ကို ကိုးကားရုံမျှနှင့် မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုလို။ သို့သော် ထိုပုဒ်မကို အားထားလျှင် ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်သည်ဆိုရာ၌၊ တကယ်ပင် နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ကိုင်ကြသည်ဆိုသော အချက်ကို သက်သေအထောက် အထားနှင့် တရားလိုဘက်က ပြရန် တာဝန်ရှိသည်။] ထိုတာဝန်ကို ကြေနပ်လောက်အောင် တရားလိုဘက်က ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသလော ဟူသော ပြဿနာကို ဤရုံးတော်က ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးရဦးမည်။

မူလစစ်ဆေးသည့် ခုံရုံးတော်က၊ ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ **Barindra Kumar Ghose** † စီရင်ထုံးကို အကိုးအကားပြသည်။ ၎င်းစီရင်ထုံးတွင် ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်သူများသည် မကြံစည်မီက တကယ် သဘောတူညီချက်ယူကြသည်ကို တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော သက်သေ သာဓကပြနိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်း၍၊ ၎င်းတို့အတူဖြစ်စေ၊ တဦးစီပင်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို ထောက်ထားပြီး သဘောတူညီချက် ရရှိခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖေါ်ပြထားသည်။

ယခုအမှုတွင် ထိုကဲ့သို့ ယူဆနိုင်လောက်အောင် ကိုးကားသောအကြောင်းအချက်များကို၊ ခုံရုံးတော်က အောက်ပါအတိုင်း ဖေါ်ပြထားသည်။

(၁) ဦးထွန်းမြင့်က အသေအချာ အပြီးအစီး၊ ဦးသာဝင်းကို (P.L.) ပေးပါလျက်၊ ဦးကျော်သိန်းက ချယ်လှယ်ပြီး အမှုကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့သည်။

(၂) ဦးကျော်မြင့်ကလည်း၊ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီသော အမိန့်ကို ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပြီးမှ ကတိုက် ကရိုက်ချမှတ်ခဲ့သည်။

၁၉၅၈ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ။

---

* I.L.R. 49. Cal : 573.

† I.L.R. 37 Cal. : 467.

P.L.-Prospecting License.

၁၉၅၈
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်အစိုးရ။

(၃) ဦးကျော်သိန်းမှာ အတွင်းဝန်ဖြစ်၍ ဦးကျော်မြင့်မှာ ဝန်ကြီးဖြစ်သည်။
(၄) ၎င်းတို့ နှစ်ဦးက တဦးစီ တတ်နိုင်သလို ဆောင်ရွက်ကြ၍ နောက်ဆုံး၌ မရထိုက်သူ အဖတ်မှာ (P.L.) ကို ရရှိသွားသည်။

စောဒကရုံးတော်၌ အယူခံသူများ၏ ပညာရှိရှေ့နေကြီးက သဘောတူညီချက် ရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားမရှိပါဟု လျှောက်ထားခဲ့ရာ၊ စီရင်ချက်၌ ရာဇဝတ် မကင်း ကြုံစည်မှုများတွင် သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း သက်သေပြနိုင်ရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု ရေးသားထားသည်။ ထို့ပြင်၊ ဦးကျော်သိန်းက ကနဦးချယ်လှယ်သည်ကို၊ ဦးကျော်မြင့်ကလိုက်လျောခဲ့သည်။နောက်ဆုံး၌၊အဖတ်(P.L.) ရရှိသွားသည်။ ဘယ်အချိန်အခါက ၎င်းတို့နှစ်ဦး သဘောတူညီကြသည်ကိုမူ၊ တရားလိုဘက်က သက်သေမပြနိုင်သော်လည်း၊ သဘောတူညီချက် ရှိသည်ဟု ယူဆထိုက်ကြောင်း ဆက်လက် ရေးသားထားသည်။

ဤမျှလောက်နှင့် သဘောတူညီချက်ရှိခဲ့ကြသည်ဟု ဤရုံးတော်က မယူဆနိုင်။ ကိစ္စတခု ပြီးပြတ်သွားရုံနှင့် သဘောတူ ကြုံစည်ခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆမည်ဆိုလျှင်၊ ဤအမှု၌ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးနှင့် အစိုးရ ရှေ့နေကြီးများကိုပါ ထည့်သွင်းရပေလိမ့်ဦးမည်။ အတွင်းဝန်နှင့် ဝန်ကြီးဖြစ်၍၊ အကြံတူ သဘောတူ လုပ်ကြသည်ဟု ယူဆလျှင်လည်း အလွန် မလျော်ကန်သော ယူဆချက်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခုံရုံးတော်က ကိုးကားသော စီရင်ထုံးတွင် အင်္ဂလိပ်ဘုရင် အစိုးရကို တော်လှန်ရန် လှုံ့ဆော်ကြောင်း၊ တချိန်တည်းလိုပင် ဗုံးများ နေရာတကာ၌ ဖေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းများ နေရာအများ၌ တွေ့ရှိကြောင်း၊ တရားခံဖြစ်သူ အချို့တို့ကို စော်ဘောကပင် မသက်ဘူး၍၊ ရဲအဖွဲ့က အမြဲလိုက်လံ ကြည့်ရှုနေသော ကြောင့်၊ ၎င်းတို့ ဘယ်သွားသည်၊ ဘယ်လာသည်၊ ဘာလုပ်သည်စသည်တို့ကို၊ သက်သေသာဓက အထောက်အထားပြနိုင်ရုံမျှမက အချို့တရားခံများကလည်း၊ ဖြောင့်ချက်ပေးကြသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ဦးကျော်မြင့်တို့ အမှုတွင် ဤကဲ့သို့ သက်သေခံ အထောက်အထားများ မရှိ၍၊ ကြိုတင် သဘောတူညီချက်ရှိသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရာ၊ ဦးကျော်မြင့်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ပါလျှင် အကျင့်ဖေါက်ပြန်မှုကိုသာ ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်ပေမည်။ ဦးကျော်သိန်းမှာ ကျူးလွန်ရန် လှုံ့ဆော်အားပေးကူညီခြင်း ပြစ်မှုကိုသာ ကျူးလွန်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်ကဲ့သို့ အားပေးကူညီပါသနည်းဟု မေးခဲ့ပါလျှင်၊ ဖော်ပြစရာ အတိုင်း ဖြေဆိုရပေမည်။

ဦးကျော်သိန်းမှာ အတွင်းဝန်ဖြစ်၍ မိမိမှတဆင့် ဝန်ကြီးထံသို့ အမှုတွဲများ တင်သွင်းရသည်။ ပဌမအကြိမ် နတ်မြင်းသတ္တုတွင်းကိစ္စ စာရွက် စာတမ်းများ၊ ဦးကျော်

P.L.-Prospecting License.

သိန်းထံသို့ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံမှ အဖတ်ကိုပင် ပေးပါရန်ထောက်ခံချက်နှင့် ရောက်လာသည့်အခါ၌ ဦးကျော်သိန်းသည် အတော်ပင် စုံလင်စွာ ရေးမှတ်၍၊ မည်သူ့ကို ပေးသင့်သည်ဟု ဖေါ်မပြဘဲ၊ ဝန်ကြီးထံသို့ တင်ဆက်သည်။ ဦးထွန်းမြင့်ကလည်း သေချာကနစွာ အကြောင်းများပြပြီး၊ ဦးသာဝင်းကို (M.L.) ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အဖတ်အတွက် ဆာပေါ်ထွန်းနှင့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့၌ တွေ့ဆုံပြီးနောက်၊ ဦးတင်အောင်နှင့် တွေ့ကာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်္ဘာလ ၂ ရက်နေ့က တကြိမ်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်္ဘာလ ၆ ရက်နေ့က တကြိမ် အမိန့်ချပြန်ရာ၊ ယင်းအမိန့်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့်၊ မူလအခြေအနေမှာ တစုံတခုခု မပြောင်းလွဲဘဲ၊ ဦးသာဝင်းသာ ရရန်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်စစ်စာ သိသာနိုင်သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်္ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့က ဦးသာဝင်း ဖမ်းဆီးခံရသည်ဟုဆို၍ကြားသိရ၍၊ ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်က ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို တားမြစ်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုနောက် ဦးကျော်သိန်းသည် ဦးထွန်းမြင့် ဝန်ကြီးရာထူး စွန့်လွှတ်သွားရသည်ကို ချက်ကောင်းယူ၍ နောက်ဆက်ဆံသည့်ဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်ထံသို့၊ ၎င်းရာထူး လက်ခံပြီး ၁၃ ရက်မျှ အကြာတွင် အဖတ် ကိစ္စကို အစိုးရရှေ့နေကြီး အကြံပေးချက်အရ၊ ပြီး ပြီးသားကိစ္စဖြစ်သော်လည်း၊ ပြန်ဖွင့်ရန် ချယ်လှယ်ခဲ့သည်။ အမှုကြားနာရာ၌လည်း၊ ဦးသာဝင်းကို အသိမပေးဘဲ ကြားနာမည့် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့၌၊ အစိုးရရှေ့နေကြီးက အကြံပေး၍သာ၊ ဦးသာဝင်း၏ ရှေ့နေကို ကြားနာစေခဲ့သည်။ အဖတ် ဦးသာဝင်းတို့နှင့် အတူ အခြား လျှောက်သူ ၆ ဦးတို့အား လည်း လုံးဝအသံမပေးခဲ့ချေ။ အမှုကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့က ကြားနာစဉ်၊ ဦးသာဝင်း၏ ရှေ့နေ ဦးလှဖေက လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရာ၌၊ အဖတ်သည် ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံသားစင်စစ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ ဦးသာဝင်းသာ ရထိုက်ခံကြောင်း လျှောက်ဆဲသည်။ အမှုကြားနာပြီးနောက်လည်း၊ သက်သေခံ အထောက်အထားများနှင့် အဖတ် (P.L.) မရထိုက်ကြောင်းကို လျှောက်လှဘတင်သွင်းသေးသည်။

ဦးကျော်သိန်းက အမှုကိစ္စနှင့် အကြောင်းမျိုးစုံကို၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲနှင့် ဦးကျော်မြင့် ထံသို့ အစီရင်ခံရာ၌၊ အဖတ်သာ ရထိုက်၍၊ အဖတ်ကိုသာပေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ ထိုအစီရင်ခံ မှတ်စုဘွင် ဦးထွန်းမြင့်က "နှတ်မြင်းသတ္တုတွင်းကိစ္စကို၊ နောက်ဆက်ခံမည့်ဝန်ကြီးအသစ်က တဖန်ပြန်၍ စဉ်းစား၊ ဆုံးဖြတ်စေလိုကြောင်း ပါရှိသည်။ ထိုအချက်ကို ခံရုံးတော်နှင့် စောဒကရုံးတော်တို့က ယုတ္တိမရှိ၊ မှားတုတ် မမှန်သော အစီရင်ခံချက်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဤရုံးတော်က

ဘ၅၅၈
ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ။

M.L.-Mining Lease.

၁၉၅၈
ဦးကျော်သိန်း
ပါ ၂ နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော် အစိုးရ။

သဘောမတူနိုင်ရန် အကြောင်းမမြင်၍ လက်ခံရပေမည်။ သို့အတွက် ဦးကျော်သိန်းက ချယ်လှယ်ပြီး၊ အဖတ်အား (P.L.) ထုတ်ပေးရန်၊ ဦးကျော်မြင့်ကို လွှဲ့ဆော်ခြင်း ကြောင့်၊ ဦးကျော်သိန်းသည် ထုဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ အရကူညီသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ဦးကျော်မြင့်ကို စွပ်စွဲရာ၌ အဂေါ အချက်မှာ၊ အလုပ်စွန့်လွှတ်သွားရသော ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်၌ ပေးပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသည့် အလျောက် သက်ဆိုင်သည့် ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသော (M.C.R.) ပုဒ်မ ၁၁၃ အရ၊ ဦးသာဝင်း၏ လျှောက်လွှာကို လက်ခံ၍ ရှင်းလင်း သေချာစွာ ပေးခဲ့သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၊ အဖတ်ကို (P.L.) ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခုံရုံးတော် စီရင်ချက်တွင် ဖေါ်ပြပါရှိသည်။

ခုံရုံးတော်နှင့် စောဇက ရုံးတော်တို့က၊ ဦးကျော်မြင့်၏ ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှု ပြုလုပ်ချက်များကို ဖေါ်ပြထား၌၊ ဦးကျော်မြင့်သည် နုတ်ထွက်စာ တင်သွင်းပြီးနောက်၊ အမှုတွဲပင်ရှေ့မှောက်တွင် မရှိဘဲလျက်၊ အိမ်ကနေ၍ အဖတ်ကို (P.L.) ပေးရန် ကတိုက် ကရိုက် အမိန့်ချမှတ်ကြောင်း။ မိမိအရင်ဆောင်ရွက်သွားသော ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း ဖေါ်ပြသည်။ ဦးကျော်မြင့်၏ အမိန့်က လည်း ဦးထွန်းမြင့် ရေးသားခဲ့သလို အကြောင်းအချက် အထောက်အထား များ ဖေါ်မပြဘဲ၊ ဦးကျော်မြင့်၏ အမိန့်မှာ ပြီးစလွယ် အပေါ်ရိုက ရေးသားထားသော အမိန့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားသည်။

[ဝန်ကြီးများမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးရမည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ ရေးသား ဆုံးဖြတ် ချမှတ်သော အမိန့်များကို တရားရုံးတော်က ချမှတ်သော စီရင်ချက်များနှင့်ကား မနှိုင်း ယှဉ်ထိုက်ဟု ဤရုံးတော်က ထင်မြင်သည်။ တရားရုံး စီရင်ချက်များမှာကဲ့သို့ အကိုး အကားနှင့် စုံစုံလင်လင် ရေးသားရန်မလို။ ဤအမှုတွင်လည်း အတွင်းဝန် ဦးကျော် သိန်းက အမှုအကြောင်းစုံလင်စွာ ဖေါ်ပြထား၍ ထပ်မံပြီး ဝန်ကြီး ဖြစ်သူက အကြောင်းပြရန်မလို။ လက်မှတ်တိုထိုးလျှင်ပင် အတွင်းဝန်၏ထောက်ခံချက်ကိုသဘော တူ သည်ဟု ယူဆရချေမည်။ ရှေးကဝန်ကြီးတဦးချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မပယ်နိုင်ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း လက်ခံရန်မသင့်။ တရားရုံးများမှာကဲ့သို့ ရှေးကဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ် ခဲ့သော စီရင်ထုံးကို အမြဲတစေ လိုက်နာရသောမူကို၊ ဝန်ကြီးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက် ရာ၌ လိုက်နာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အခြေအနေ ပြောင်းလဲပါက၊ ဝန်ကြီးတဦးသည် ကိုယ်တိုင်ပင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရမည်။] အရင်အစိုးရက ချမှတ်သော အမိန့်ကိုလည်းနောက်အစိုးရက ပြင်သင့်လျှင် ပြင်နိုင်ကြောင်း လက်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

P.L.-Prospecting License.
M.C.R.-Mineral Concession Rule.

[သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ပယ်ဖျက် ပြင်ဆင်ရာ၌ လုံလောက်သော အကြောင်း ယုတ္တိ လည်းရှိရမည်။ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့်ပြုမူခြင်းလည်းဖြစ်ရမည်။] ရွှေနေချုပ်ကြီးက၊ ဦးကျော်မြင့်သည် အဖတ်အား (P.L.) ပေးရန် အမိန့် ချမှတ်သည်မှာ (M.C.R.) နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ ကို လွန်ဆန်၍ ပေးသည်ဟုလျှောက်ထားသည်။ [ပုဒ်မ ၁၆ * အရ (C.A.) မရှိလျှင် မပေးနိုင်ပေ။ ပုဒ်မ ၁၁၃ † ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ထပ်မံ ဖေါ်ပြထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။]

၁၉၅၈

ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် မြည့်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ။

ဤလျှောက်ထားချက်ကို၊ ဦးမောင်က ချေပရာတွင်၊ မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀(က) † ကို ကိုးကားလျက်၊ ထိုပုဒ်မ အဆိုမှာ၊ ဝန်ကြီးက သင့်လျော်သလိုပေးနိုင်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ဘယ်အတွက်ပေးသည်ဟု တရားရုံးများက မေးပိုင်ခွင့်မရှိ။ ၎င်းအပြင်နည်းဥပဒေဆိုသည်မှာ အက်ဥပဒေအရ ဖန်တီးရသည်သာဖြစ်၍၊ အက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေတို့ ဖီလာ ကန့်လန့် ဆန့်ကျင် နေပါမူ၊ အက်ဥပဒေတွင် ပါရှိသော အချက် အလက်များကိုသာ လက်ခံရမည်ဟု လျှောက်ထားသည်။

နည်းဥပဒေမှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် မြေနှင့် အခွန်တော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၀ (၁) အရ ဖန်တီးသော နည်းဥပဒေဖြစ်သည်။ ထိုပုဒ်မကလည်း၊ နည်းဥပဒေများကို ဖန်တီးပါက၊ အက်ဥပဒေတွင် ပါရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆိုသည်။

[ယင်းအက်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေများမှာ လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကပင် တည်ရှိသော ဥပဒေအချက် အလက်များဖြစ်၍၊ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၂၂ တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် "လက်ရှိတရားဥပဒေ" များဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ပုဒ်မ ၂၂၆ (၁) အရ၊ ဆက်လက်ပြီး အာဏာတည်နေသည်။ သို့အတွက်

P.L.-Prospecting License.

M.C.R.-Mineral Concession Rules.

C.A.-Certificate of Approval.

* *Rule* 16.—"No prospecting license or mining lease shall be granted except to a person holding a certificate of approval from the Financial Commissioner . . . . . "

† *Rule* 113.—"When both an application or applications for a prospecting license and an application or applications for a mining lease are presented in respect of the same area, the applicant or applicants for a mining lease not being in possession of a prospecting license in respect of that area, the prior right to the concession, whether license or lease shall, subject to any order which the President may pass in any particular case, be deemed to lie with the applicant who, "being the holder of a valid certificate of approval and after compliance with the procedure prescribed by the rules, shall have been the first to file his application with the Collector.

Provided . . . . . "

† *Sec.* 38A.—". . . . . the government . . . . . may dispose of such right and powers to any person in such manner as it may deem fit."

၁၉၅၈ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော် အစိုးရ။

ငင်းနည်းဥပဒေနှင့် အက်ဥပဒေနှစ်ရပ်စလုံးတို့တွင်ပါရှိသော အချက်အလက်များကို သုံးသပ်၍ တခုနှင့် တခု ဆန့်ကျင်နေပါမူ၊ ပြေပြစ်အောင် ဥပဒေကောက်ယူနိုင်ရန် တထုံးထုံးများတွင် တာဝန်ရှိသည်။] ဤကဲ့သို့ အားလုံးကို ခြုံ၍ ဘတ်ရှုပြီး အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူခဲ့လျှင်၊ ဝန်ကြီးဌ မိမိသဘောအတိုင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၈ (က) အရ ပေးလိုသောသူကိုပေးနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း၊ သဘောအတိုင်းပေးလိုပါက၊ လက်ခံမည့်သူ သည်နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ အရ၊ (C.A.) ရှိမှသာ ပေးနိုင်ခွင့်ရှိရမည်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရပေမည်။

[သို့အတွက်၊ ဦးကျော်မြင့်က (C.A.) မရှိသော အဖတ်ကို (P.L.) ပေးထား၍၊ နည်းဥပဒေကို ကျူးကျော်ပြီးပေးခဲ့ခြင်းသည်၊ မျက်မြင်အားဖြင့် ဖေါက်လဲ့ ဖေါက်ပြန်မှု ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်၍] ။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးကျော်သိန်းတို့မှာ စွပ်စွဲချက် ကို ထုချေရန် တာဝန်ရှိသည်။

မူလခုံရုံးတော်၌၊ ဦးကျော်မြင့်က မိမိချမှတ်သော အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီ သည်။ ချပိုင်ခွင့် အာဏာလည်း ရှိသည်ဟု ချေပခဲ့သည်။ ထိုနောက်တဖန်၊ စောဒက ရုံးတော်၌၊ ဦးကျော်မြင့်၏ ပညာရှိရွှေနေကြီးက၊ အကယ်၍ ဦးကျော်မြင့် ချမှတ်သော အမိန့်သည်၊ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီဟု ဆိုခဲ့ငြားအံ့၊ ဦးကျော်မြင့်မှာ၊ စေတနာကောင်းနှင့် ချမှတ်သည်သာဖြစ်၍ မှားယွင်းစေကာမူ အပြစ်မပေးထိုက်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထား ခဲ့သည်။ ဤရုံးတော်၌လည်း၊ ဤကဲ့သို့ပင် ထပ်မံ၍ လျှောက်ထားသည်။

ဦးကျော်မြင့် အစစ်ခံချက်တွင် အမှုတွဲ မိမိထံသို့ ရောက်စဉ်က၊ စာရွက် စာတမ်း များအားလုံးကို ဘတ်ရှုသည်ဟု ပါရှိသည်။ ဝန်ကြီး ဦးထွန်းမြင့်၏ ဆန္ဒမှာ နောက် ဆက်ခံသူ ဝန်ကြီးက တဖန် ဆုံးဖြတ်စေလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးကျော်သိန်း၏ မဟုတ် မမှန် အစီရင် ခံစေကာမူ၊ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဦးထွန်းမြင့်သည် ဦးသာဝင်းသာ ရရှိစေရန် အမိန့်များ ချမှတ်ကြောင်းကို တွေ့ရပေမည်။ ဦးထွန်းမြင့် စိတ်ပြောင်းခဲ့သည်ဟု ယူဆရန်၊ အမှုတွဲတွင် လုံးဝမပေါ် ပေါက်ခြင်းကိုလည်း တွေ့ရ ချေမည်။ အမှုကြားနာသည့်အခါ၌လည်း၊ ရွှေနေ ဦးလှဖေက အဖတ်သည် ပြည်ထောင် စုသား လက်မှတ်ကို လိမ်လည်၍ ရယူထားသူဖြစ်သောကြောင့် ဦးသာဝင်းက ကန့်ကွက် ထားကြောင်း၊ ဦးထွန်းမြင့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ရန် အကြောင်း လုံးဝမရှိ ကြောင်း၊ အစိုးရ ရွှေနေကြီးကလည်း အဖတ်သည် နိုင်ငံတော်သားမဟုတ်ပါက၊ ငှင်းအား မပေးနိုင်ကြောင်း၊ အစိုးရချမှတ်သည့် မူနှင့် အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၉ တွင် ပါရှိသည့် အချက် အလက်အတိုင်းသာ သတ္တု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးနိုင်မည်

C.A.-Certificate of Approval.
P L.-Prospecting License.

ဖြစ်၍ အထူး သတိပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အမိန့်မချမီ ဦးသာဝင်းက လျှောက်လွှာတခု တင်သွင်းခဲ့ပြန်ရာ၊ အဖတ်၌ တကယ်ပင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်အတွက် (C.A.) ရှိပါသလား၊ ရှိခဲ့သော် ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် (C.A.) လျှောက်ရန်မလိုဟု၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက အကြောင်းပြန်ချက်မှာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်၊ ဤကဲ့သို့ ပြန်ကြားပါသနည်းဟု စုံစမ်းပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်အတွက် (C.A.) ရရှိကြောင်းကို မြန်မာနိုင်ငံတော် ပြန်တမ်းတွင် လွယ်ကူစွာပင် တွေ့ရှိရသည်။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် အဖတ်သည် (P.L.) ကို၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် ထပ်မံလျှောက်ထားရန် မလိုဟူသော အချက်ကိုမူ၊ ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးထံ၌ စုံစမ်းမှုသိနိုင်မည်ဖြစ်၍၊ ဦးကျော်မြင့်က မေးမြန်းရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြန်စာမိမိထံသို့မရောက်ခင်ပင် နှတ်ထွက်စာတင်ပြီးဖြစ်၍၊ အဖတ်ရနိုင်စေရန် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့၌ ဒရောသောပါး အမိန့်ချမှတ်ချက်ရေးခဲ့သည်။ နောက်တဖန် ဝန်ကြီး ဖြစ်လာသည့် အခါ၌လည်း၊ အဖတ် ရထားသော အခွင့် အရေးများကို ဆက်လက်ပြီး ရယူ သုံးစွဲနိုင်စေရန် အမိန့်များ ချမှတ်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤအကြောင်း ကြောင်းများကိုစု၍ ဝေဖန်သည်ရှိသော်၊ ဦးကျော်မြင့်သည် အဖတ်၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာ၌၊ သဘောရိုး* နှင့် ဆောင်ရွက်သည်ဟု ပြောဆိုနိုင်ရန် ခက်ခဲသည်။ လွှတ်တော် တရားဝန်ကြီးတဦး၊ ခရိုင်တရားမနှင့် စက်ရှင် တရားသူကြီး ၂ ဦးတို့ ပါဝင်သော ခုံအဖွဲ့နှင့် လွှတ်တော်တရားဝန်ကြီး ၃ ဦးပါဝင်သော စောဒက ရုံးတော်က ဦးကျော်မြင့်သည် သိလျက်နှင့် လမ်းရိုးလမ်းစဉ်ကို မလိုက်ဘဲ ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန် ပြုမူသည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဤရုံးတော်က လက်ခံရပေမည်။

ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်ခြင်းရှိ မရှိဟူသော ပြဿနာ၌၊ ဤရုံးတော်သည် အောက်ရုံးများနှင့် အယူအဆ သဘော ကွဲလွဲသည်။ သို့သော် [ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်မှု ဆိုသည်မှာ၊ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) အရ အားပေး ကူညီမှုတမျိုးပင်ဖြစ်သည်။] အယူခံသူများသည် ထုချေရာ၌၊ ရာဇဝတ်မကင်း ကြံစည်မှုနှင့် စွဲဆိုသည့်အတွက်၊ ၎င်းတို့မှာ မည်ကဲ့သို့မျှ ထိရောက်စွာ နစ်နာသွားသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့်၊ ဤရုံးတော်က စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မရှိမချ။

အယူခံသူများသည်၊ အများပြည်သူတို့၏ အကျိုးကို ထိခိုက်အောင် လိမ်လည်သည်ဟူသော စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်မရရှိ၊ တရားသေလွှတ်ခြင်းပင် ခံခဲ့ကြရသည်။ တစိုးလက်ဆောင်ယူသည်ဟုလည်း၊ တရားလိုဘက်က မစွပ်စွဲခဲ့။ သို့နှင့်လည်း ဦးကျော်မြင့်မှာ နိုင်ငံရေးသက်တမ်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ဦးကျော်သိန်းမှာ နိုင်ငံတော်

၁၉၅၇ ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ။

C.A.-Certificate of Approval.
P.L.-Prospecting License.
* Section 52 Penal Code Section 2 (25) General Clauses Act.

၁၉၅၈
ဦးကျော်ဆိန်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
တော် အစိုးရ။

ဝန်ထမ်း အဖွဲ့မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ဤအကြောင်းအချက်များကို ထောက်ခံပြီး အယူခံသူများ ကျခံခဲ့ကြရသည့် အပြစ်ဒဏ်မှာ၊ ပြင်းထန်လှသည်ဟု ဤရုံးတော်က ယူဆသော်လည်း၊ ပြစ်ဒဏ်ကို ခံပြီးကြပြီဖြစ်၍ သက်သာခွင့် မပေးနိုင်တော့ပေ။

ဦးမောင်၏ နောက်ဆုံး လျှောက်ထားချက်ကို ဖေါ်ပြရပေမည်။ ဖေါက်ပြန်မှုဆိုသည်မှာ၊ မည်သို့ မည်ရုပ်ဖြစ်ကြောင်း ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေက ရှင်းလင်းချ မပြ။ ဘယ်အချိန်အခါ၌ ဘယ်ကဲ့သို့ပြုထိုက်သည် မပြုထိုက်သည်ကိုလည်းအက်ဥပဒေတွင်ဖေါ် မပြ။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေက ရှင်းလင်းချက်ဟူ၍ ဖေါ်ပြပြန်ရာ၌လည်းစိတ်ကူးရှိသမျှ ပြုမူချက် ပျက်ကွက်ချက် အားလုံးကို ထည့်သွင်းထားရှိ၊ ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်းများ၏ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် အသေးအဖွဲ ပြုမူချက်များပင် အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး အက်ဥပဒေ၌ အကျုံးဝင်နေသဖြင့်၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများမှာ အလုပ်ပင် မလုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့သော ဥပဒေမရှိသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

[ရှင်းလင်းချက်တွင် ဖေါ်ပြထားသည့် အကြောင်းအရာများမှာ အလွန် ကျယ်ဝန်းသည်] မှန်သော်လည်း၊ တရားမစွဲခင်က ကြိုတင်၍ တရားစွဲဆိုခွင့်ကို ပုဒ်မ ၆ အရ၊ရယူမည်ဖြစ်၍၊ အသေးအဖွဲ ပြုမူချက်များဖြစ်ပါလျှင်၊ ဤကဲ့သို့ သဘောတူညီချက်ကို သက်ဆိုင်သူ အကြီးအကဲက ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ထို့ပြင်လည်း၊ ဤစီရင်ချက်တွင် ဖေါ်ပြထားသည့်အတိုင်း၊ [ဖေါက်လွဲ ဖေါက်ပြန်မှု ဆိုသည်မှာ ယုံမှုတ်အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ အခြား အကျင့် ဖေါက်ပြန်မှုများမှာ၊ ရာဇသတ်ကြီးတွင် ပါပြီး အမှုများသာဖြစ်၍၊ အမှုအသစ်မဟုတ်။ အဂတိလိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး ဥပဒေမရှိလျှင်လည်း ရာဇသတ်ကြီးအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်သည်။] [အမြဲတစေလာဘ်လာဘယူသည်ကို၊ တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေအရသာအရေးယူနိုင်သော်လည်း တကြိမ်တည်းပင် လာဘ်လာဘယူခဲ့လျှင်၊ ထိုတကြိမ်အတွက် ရာဇသတ်ကြီးအတိုင်းတရားစွဲဆိုနိုင်သည်။]

ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍၊ နိုင်ငံအမျိုးအစားကို လိုက်၍ ပေးသော ပြစ်ဒဏ်များ ခြားနားသည်။ အချို့သော နိုင်ငံများ၌ သက်ဆိုင်သူ အားလုံးကို သုတ်သင်သည်။ အချို့သော နိုင်ငံများမှာမူ အလုပ်ပြုတ်ရုံလောက်သာပင်။ ဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိသဘောအတိုင်း နုတ်ထွက်ခြင်းဖြင့်ပင် သင့်လျော်ပြီဟု သဘောထားသည်။ ဤပြည်ထောင်စုနိုင်ငံမှာမူ၊ ရာဇဝတ်မှုဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

[အက်ဥပဒေတွင် အဘယ်ပြုမူချက်ကို ပြုသင့်သည်၊ အဘယ်ပြုမူချက်ကို မပြုသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ပုံ ဆုံးဖြတ်နည်း တစုံတရာ ညွှန်ကြားထားခြင်းမရှိသည်မှာ မှန်သည်]။ သို့အတွက် ဤအမှုမျိုးကို စစ်ဆေးရာ၌ တရားရုံးတော်များက၊ သူတဦးတယောက်သည် တခုခုသော ပြုမူချက်ကို ပြုကျင့်ခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်အခါ၌၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ အနေကို

ဝေါဟာရ

ဦးကျော်သိန်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော် အစိုးရ။

ထောက်သားပြီး၊ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေ အနေ၌ သတိတရား ရှေသွားပြုကာယုတ္တိတန် စွာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားတတ်သူတဦးသည်၊ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် မည်ကဲ့ သို့ပြုမူမည်ကို ချိန်ဆပြီး ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။] * အခြားနည်းမရှိနိုင်။ ဤအမှုတွင် လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ချိန်ဆ၍ ဆုံးဖြတ်သည်။

ဦးမောင်က ဤကဲ့သို့သော အက်ဥပဒေ မရှိထိုက်ဟု ဆိုသည်ကို၊ ဤရုံးတော်က ဝေဖန်လျှင် သင့်လျော်မည်မဟုတ်။ [ဥပဒေဖန်တီးရေး အာဏာသည် အခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၀ အရ၊ ပါလီမန်လွှတ်တော်၌သာရှိသည်။ ယင်းသို့ ဖန်တီးသောဥပဒေ သည် အခြေခံဥပဒေကို မထိခိုက် မဆန့်ကျင်ခဲ့သော် တရားဝင် တည်မြဲရမည်သာဖြစ် သည်။ ဤအဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေး ဥပဒေသည်လည်း၊ အခြေခံ ဥပဒေကို တစုံ တရာမျှ မထိခိုက် မဆန့်ကျင်သောကြောင့်၊ တည်မြဲရပေမည်] ။ နိုင်ငံတော် အစိုးရက အဂတိလိုက်စားခြင်းကို လုံးဝတားမြစ်ရန် ကြိုးစားရာ၌ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများသည် လမ်းလွဲမလိုက်ရေး တိကျပြတ်သားစွာ ပြဋ္ဌာန်းထား၍၊ လမ်းလွဲလိုက်ပါကတရားရုံး များက ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ဘို့ တာဝန်ရှိသည်သာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ (*Queen* v. *Tolson*) † စီရင်ထုံးတွင်တရားဝန်ကြီး (Manisty, J.) ချမှတ်ခဲ့သောမူကိုတရားရုံးများကလိုက်နာကျင့်သုံးသင့်သည်ဟု ထင်မြင် ယူဆသည်။ ထိုမူမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

> "ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားမှာ အက်ဥပဒေ၌ ရေးသားထားသော စကားများ သည် ရှင်းလင်း ပြတ်သားလျက် ရှိပေသောကြောင့်၊ ရုံးများ၏ အဓိက တာဝန် သည်ကား ဥပဒေကဆိုသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန်သာ ဖြစ်တော့ သည်။ အကယ်၍ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သင့်သည်ဟု ယူဆခဲ့ပါမူ၊ သို့ပြင်ဆင်ရန် အရေးမှာ၊ ပြင်ဆင် ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသည့် ဥပဒေပြု လွှတ်တော်၏ အရေးသာ ဖြစ်ပေသည်။" ‡

ယင်းသို့ဖြစ်ရာ အထက်ပေါ်ပြပါ အကြောင်းများကို ဖော်ထားပြီး၊ အယူခံလွှာ ကိုပယ်လိုက်သည်။

---

* A reasonable and prudent man, acting in good faith.

† 1889 23 Q.B.D. 163.

‡ "Such being the plain language of the Act, it is, in my opinon, the imperative duty of the Court to give effect to it, and to leave it to the legislature to alter the law if it thinks it might be altered."

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

† ၁၉၅၄ ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်။

ဦးဘဖေ ပါ ၇ (အယူခံတရားလိုများ)

နှင့်

ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂ (အယူခံတရားခံများ)*

ပြဋ္ဌာန်းသောစကား၊ အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူခြင်း၊ အာဏာတွင်က အမိန့်နှင့် ညွှန်ကြားချက်၊ မည်သည့် အခါ အာဏာတွင်က အမိန့်ကို ညွှန်ကြားချက်ဟု ယူဆနိုင်ခြင်း၊ အာဏာတွင်ကဖြစ်သည် ညွှန်ကြားချက်ဖြစ်သည်ဟု မဆုံးဖြတ်မီ၊ တရားရုံးများ သုံးသပ်ရမည့် အချက်များ၊ အာဏာတွင်ကအမိန့်ဟု မဆုံးဖြတ်မီ၊ စီစစ်ရမည့် အချက်များ၊ ရန်ကုန် ဆူးလေစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်းအတွက် ၄စီမံ ဆောင်ရွက်ရန် စည်းကမ်းချက် စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ)၊ အာဏာတွင်ကအမိန့် ညွှန်ကြားချက်မဟုတ်။ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း (intermittently)ကြော် ငြာခြင်းသည် ဆက်လက် (successively) ကြော်ငြာခြင်း မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြဋ္ဌာန်းသောစကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရာတွင် ဦးစွာပဌမ ၎င်းတို့၏ ရိုးရိုးသဘောအဓိပ္ပါယ်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ၊ ကောက်ယူရမည်ဟူသော စည်းမျဉ်း ဥပဒေသနှင့် အညီ မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတွင်ကဖြစ်သော စကားများကို ကောင်းမွန်ခိုင်မာသောအကြောင်း မရှိဘဲနှင့် ညွှန်ကြားချက်များမှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် မကောက်ယူရ။

Halsbury's Laws of England, Second Edition, Vol. 31, page 529, para (692) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

အာဏာတွင်က အမိန့်များဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်းမလိုက်နာဘဲ၊ ပြုလုပ်လျှင် ပြုလုပ်သော အမှုကိစ္စမတည်မြဲဘဲ၊ ပျက်ပြယ်ရမည့် အမိန့်များဖြစ်သည်။

ညွှန်ကြားချက်များဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်း အတိအကျ မလိုက်နာခဲ့သော်လည်း၊ အဓိက အချက်များတွင် (substantially) လိုက်နာခဲ့လျှင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုကိစ္စမပျက်ပြယ်ဘဲတည် နိုင်သော အမိန့်များဖြစ်သည်။

(Craises on Statute Law, Fifth Edition, page 240) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတွင်ကဖြစ်သော အမိန့်ကို ခိုင်မာသော အကြောင်းရှိလျှင်၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်သေးသောကြောင့်၊ အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခု၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မကောက်ယူမီ၊ ထိုအမိန့်ချက်ပါ၊ စကားလုံးများကိုသာကြည့်၍ မနေဘဲ တရားရုံးများသည်၊ ထိုအမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်များပါသော၊ ဇာတ်ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ စ ကင်းအစရှိသောသက်ဆိုင်ရာ

---

* ၎၅၅၄ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၃။

† နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိန်းဖေမောင်၊ နိုင်ငံတော် တရားဝန်ကြီး ဦးမြင့်ဂိန်းနှင့် တရားလွှတ်တော် တရားဝန်ကြီး ဦးသောင်းစိန်တို့ ဒီဗွီဇွန်မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိန်းမောင် အမိန့်ချမှတ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ဤစီရင်ချက်ကို၊ သက်ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွင် ထည့်သွင်း ဖေါ်ပြခြင်း မပြုခဲ့မိသဖြင့်၊ ယခုမှ ထည့်သွင်းဖေါ်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြဋ္ဌာန်းချက်တစောင်လုံးကိုငင်း၊ ထိုသက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက် တစောင်လုံး၏ အလေးအလေးနှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ကိုငင်း သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင်၊ ထိုစကားလုံးမျာ်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်သည်၊ စင်စစ်ပင်၊ အာဏာတ်ကဖြစ်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ညွှန်ကြားချက်မျသာ ဖြစ်သည်ဟု စီရင် ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ဦးဘစေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလှန်းမောင် ပါ ၂။

(Craises on Statute Law, Fifth Edition, pp. 242 to 243) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်တွင်ပါသော အာဏာတ်ကာ စကားလုံးမျာ်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရာ၌၊ အမိန့်ပါသော အက်ဥပဒေ၊ စကင်း သို့မဟုတ်အခြားပြဋ္ဌာန်းချက် တစောင်လုံး၏ အလေးအလေးနှင့် ရည်ရွယ်ချက်မျာ်းကို ထောက်ရှုပြီးလျှင်၊ အကယ်၍ ထိုအမိန့်သည် အမျာ်းပြည်သူ၏ အကျိုးငှါ၊ သို့မဟုတ် အမျာ်းပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော တရားဖြောင့်မှန်မှုတိုးတက်စေရန် ရည်ရွယ်ပြဋ္ဌာန်းသော အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလျှင်၊ ထိုအမိန့်သည် အတိအကျ လိုက်နာရမည့် အာဏာတ်ကာ အမိန့် ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရမည်။

(Halsbury's Laws of England, Second Edition, Vol. 31 page 530, para 692) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေစေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်းအတွက် စီမံဆောင်ရွက်ရန်၊ စည်းကမ်းချက် စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) ပါ၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြော်ငြာရမည်ဟူသော စကာ်မျာ်းကို စီစစ်သော်၊ ၎င်းတို့သည်၊ မျက်မြင်အာ်းဖြင့် အာဏာတ်ကာ အမိန့်အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သော စကာ်မျာ်းဖြစ်ကြသည်။ ထိုအမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ အမျာ်းပြည်သူတို့၏ အကျိုးငှါဖြစ်ကြောင်း၊ တနည်းအာ်းဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အမျာ်းဆုံးသို့၍ ရွေးကောက်ပဲသည်လည်း၊ အမျာ်းပြည်သူတို့ အလိုငှါ၊ တရားဖြောင့်မှန်သော ရွေးကောက်ပဲဖြစ်စေရန်၊ ရည်ရွယ်ချက် ရှိကြောင်း ထင်ရှာ်းသည်။ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ညွှန်ကြားချက်မျသာဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရန်လည်း အကြောင်းမရှိသည်သာမက၊ ညွှန်ကြားချက်မျသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူလျှင်ရွေးကောက်ပဲနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မျာ်းစုာ အငြင်းအခုံဖြစ်ဘွယ်ရှိသည်။ ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်သည် တိကျပြတ်သာ်းသည်။ သို့တိကျပြတ်သာ်းသော အမိန့်ကို၊ အတိအကျ လိုက်နာရမည်၊ အာဏာတ်ကာ အမိန့်မဟုတ်၊ အဓိက လိုက်နာလျှင်ပြီးသည့် ညွှန်ကြာ်ချက်မျသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းကို မလိုလာ်းအပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ တိကျစုာ လိုက်နာရမည့် အာဏာတ်ကာ အမိန့်၊ ထိုကဲ့သို့ မလိုက်နာလျှင်၊ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ပျက်ရမည့်အမိန့်ဖြစ်သည်။

ပြတ်တောင်း၊ ပြတ်တောင်း (intermittently) ကြော်ငြာခြင်းသည်၊ ဆက်လက် (successively) ကြော်ငြာခြင်းမဟုတ်၊ သတင်းစာ တစောင်တွင် ၄ ကြိမ်၊ အခြာ်းသတင်းစာ တစောင်တွင် ၄ ကြိမ်မျ၊ ဘဏ္ဍာတော် အဖွဲ့က ကြော်ငြာခဲ့ခြင်းသည် ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာခြင်း မဟုတ်သဖြင့် စကင်းဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) နှင့် မကိုက်ညီ။

အယူခံ ဟရာ်းလိုမျာ်းအတွက်၊ လွတ်တော်ရွှေနေ ကြီး ဦးဘဝင်း လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

အယူခံတရာ်းခံမျာ်းအတွက်၊ လွတ်တော်ရွှေနေကြီး ဦးဘမောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၅၄ ဦးသိမ်းမောင် ။ ။ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေ စေတီတော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့်၊ ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်းအတွက်၊ စီမံဆောင်ရွက်ရန်၊ စည်းကမ်းချက် စကင်းညဉဒေကို၊ ရန်ကုန်မြို့ တရားလွှတ်တော်က၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု နံပါတ် ၃၇၉ တွင် သတ်မှတ် ပြဋ္ဌာန်း၍ ပေးခဲ့လေသည်။

ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

ထိုစကင်း ဥပဒေအရ၊ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသော၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးများသည်၊ ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်းကို၊ တရားလွှတ်တော်က အတည်ပြုသည့်နေ့မှ ၅ နှစ်အတွက်သာ၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖြစ်၌ တည်မြဲကြသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင်၊ ရာထူးသက်တမ်း ၅ နှစ် ကုန်ဆုံး၍ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖြစ် ရပ်စဲကြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ၊ ဦးရွှေဘ၊ ဦးဘိုးတုံ၊ ဦးချန်ထွန်း၊ ဦးဘသင်၊ ဦးဘခင်၊ ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့် ဦးဘထွန်း ပေါင်း ၇ ယောက် ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ် ၇ ဦးပါဝင်သော၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးသစ်များအဖြစ်နှင့် ရွေးကောက်ခြင်း ခံလိုသူများအမည်တင်သွင်းသည့် စာလွှာများ တင်ရန်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ကို၊ နောက်ဆုံးထား၍ ကြေငြာခဲ့လေသည်။

သို့ကြေငြာရာ၊ အရွေးကောက်ခံလိုသူ ပုဂ္ဂိုလ် ၉ ဦးက၊ အမည်တင်လွှာများကို အချိန်မီ တင်သွင်းခဲ့ကြလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ၉ ဦးအနက်၊ တဦး၏ အမည်တင်လွှာကို၊ စကင်းဥပဒေနှင့် မညီညွတ်ဟု အကြောင်းပြပြီး၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့က ပယ်လိုက်လေသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တဦးကလည်း မိမိ၏ အမည်တင်လွှာကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းခဲ့လေသည်။

သို့အတွက်၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင်၊ ဦးဘဖေ၊ ဦးဘခင်၊ ဦးဘထွန်း၊ ဦးဘသင်၊ ဦးငွေ၊ ဦးရွှေဘနှင့် ဦးဖေအောင်တို့သည်၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းလူကြီးသစ်များအဖြစ်၊ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရကြကြောင်း ကျေညာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့သည်၊ ထိုအဖွဲ့၏ အမှုဆောင် ဝန်ကြီးကို၊ ကိုယ်စားပြု၍ အဆိုပါ၊ ပုဂ္ဂိုလ် ၇ ဦး အရွေးကောက်ခံရခြင်းကို အတည်ပြု၍ ပေးပါရန်၊ တရားလွှတ်တော် မူလဘက်တွင် လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

တရားလွှတ်တော် မူလဘက်က၊ ကိန်ကွက်လိုသူများ ကန့်ကွက်နိုင်ကြောင်း ကြေငြာသောအခါ၊ ဦးလွန်းမောင်နှင့် ဦးအုံးမောင်တို့ကကန့်ကွက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ ကန့်ကွက်လွှာမှာ၊ အချက်ပေါင်းများစွာပြု၍၊ ထားသော်လည်း၊ ယခု အမှုနှင့် ကန့်ကွက်ချက်တခုသာလျှင် သက်ဆိုင်သည်။

ဦးဘဝေ ပါ ၃ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

ထိုကန့်ကွက်ချက်မှာ၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီး အသစအဖြစ် ရွေးကောက်ခြင်း ခံလိုသူများ အမည်တင်သွင်းရန် ကြော်ငြာခြင်းသည်၊ စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) နှင့် မညီညွတ်သည့်အတွက်၊ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရွေးကောက်ခံရခြင်း အတည်မဖြစ်ထိုက်ပါ ဟူသော ကန့်ကွက်ချက်ဖြစ်သည်။

စကင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) မှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ "၆ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း ဂေါဟကလူကြီး ရွေးကောက်ခြင်း အကြောင်း အလုပ်လက်ရှိဖြစ်သော၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း ဂေါဟကလူကြီးများက၊ ဂေါဟက လူကြီးသစ်များ ရွေးကောက်ပွဲကို၊ အောက်ပါနည်းလမ်းအဘိုင်း စီမံဆောင်ရွက်ရမည်"

(က) * * * * * * *

* * * * * * *

(ခ) ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း ဂေါဟကလူကြီးရာထူး လစ်လပ်သည့် အခါ၌၊ အလုပ်လက်ရှိ၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း ဂေါဟကလူကြီးများက၊ ထိုလစ်လပ်သည်မှ တလအတွင်း၊ နေ့စဉ် ထုတ်ဝေသည့်၊ မြန်မာသတင်းစာနှစ်ခုတွင်၊ ရွေးကောက်ရန် အမည်တင်သွင်းသည့်၊ စာလွှာ များ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် တင်သွင်းကြရမည်ဟု၊ ရက်ချိန်း သတ်မှတ်ဘော်ပြလျက် ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြော်ငြာရမည်။"

စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) မှာ၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က၊ ကြော်ငြာမျှားကို၊ အောက်ပါ အတိုင်းသာလျှင် သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်သတင်းစာတွင်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့မှာ တကြိမ်၊ ၉ ရက်နေ့မှာ တကြိမ်၊ ၁၅ ရက်နေ့မှာတကြိမ်၊ ၂၅ ရက်နေ့မှာတကြိမ် ပေါင်း ၄ ကြိမ်။

မဏ္ဍိုင် သတင်းစာတွင်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တကြိမ်၊ ၁၁ ရက်နေ့ တကြိမ်နှင့် ၂၆ ရက်နေ့ တကြိမ် ပေါင်း ၄ ကြိမ်။

ဦးလွန်းမောင်နှင့် ဦးအုံးမောင်တို့၏ ကန့်ကွက်ချက်မှာ၊ စကင်း ဥပဒေအရ၊ မြန်မာသတင်းစာနှစ်စောင်တွင်၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည် ဖြစ်ပါလျက်၊ မည်သည့်သတင်းစာတွင်မျှ ၁၅ ရက်ဆက်၍ မကြော်ငြာဘဲ၊ သတင်းစာနှစ်စောင်တွင်၊ စာစောင်လျှင် ၄ ကြိမ်ကျ၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းသာ ကြော်ငြာခဲ့သည့်အတွက်၊ စကင်း ဥပဒေနှင့်မညီ၍၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးသစ်များ ရွေးကောက်ခံရခြင်း အတည်မဖြစ်ထိုက်ပါ ဟု ကန့်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၅၄
ဦးဘဖေ ပါ ၇
နှင့်
ဦးလှန်းမောင်
ပါ ၂။

ထိုကန့်ကွက်ချက်များကို၊ ဖြေကြားရာ၌ အမှုဆောင် လူကြီး ဦးဘထွန်းက၊ စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) က၊ (၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်) ဟူ၍သာ ဆိုကြောင်း။ နေ့စဉ် ရက်ဆက် ၁၅ ရက်ကြော်ငြာရမည်ဟု မဆိုကြောင်း။ ကြော်ငြာများကိုလည်း၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှစ၍၊ ၂၇ ရက်နေ့အထိ၊ သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားခဲ့လေသည်။

တရားလွှတ်တော် မူလဘက် တရားဝန်ကြီးက (စည်းမျဉ်းတွင် ပါသော၊ စည်းကမ်းနှင့် လုံးလုံး လျားလျား ကိုက်ညီခြင်းမရှိသော်လည်း၊ အဆိုပါ ကြော်ငြာခြင်းသည် စည်းမျဉ်းတွင် ပါဝင်သော ရည်ရွယ်ချက်ကို အထမြောက်သော အခြေသို့ ရောက်စေနိုင်သည်ဟုယူဆ၍)၊ လူကြီးသစ် ၇ ဦးတို့၏ ရွေးကောက်ခံရခြင်းကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ဦးလှန်းမောင် နှင့် ဦးအုံးမောင်တို့က၊ တရားလွှတ်တော် အယူခံဘက်သို့၊ အယူခံဝင်သောအခါ၊ အယူခံဘက် တရားဝန်ကြီးများက၊ မြန်မာသတင်းစာ နှစ်စောင်တွင်၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟု စကင်း ဥပဒေတွင် အတည့်အလင်းပါရှိနေသည့် အတွက်၊ ထိုကဲ့သို့ ကြော်ငြာခဲ့မှသာလျှင်၊ ရွေးကောက်ခြင်း၊ အတည်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ သတင်းစာများတွင် ပို၍ ကြော်ငြာလေလေ၊ မဲပေးနိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပို၍သိလေလေ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းမူလ ရုံးတော်သည် ကြော်ငြာများကို၊ နေ့စဉ် ထုတ်မြန်မာသတင်းစာ နှစ်စောင်တွင်၊ ရက်ခြား ထည့်ခဲ့သော်လည်း၊ အကြိမ်ပေါင်း ၁၅ ကြိမ်စီ ထည့်ခဲ့သည်ဟု အထင်မှားခဲ့ပုံပေါ်ကြောင်း အကြောင်းပြပြုလျှင်၊ တရားလွှတ်တော် မူလဘက်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လေသည်။

သို့အတွက် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအမှဲ့ အမှုဆောင်လူကြီး ဦးဘထွန်းက၊ ဤရုံးတော့်တွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ၊ အယူခံဝင်ခွင့် တောင်းပြီးလျှင်၊ အယူခံဝင်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင်၊ သူအယူခံဝင်ခွင့် တောင်းခဲ့သည်မှာ၊ တရားလွှတ်တော် မူလဘက်အမိန့်အရ၊ ရွေးကောက်ခြင်း ဒေတည်ပြုခံရသော၊ လူကြီး ၇ ဦးအတွက် ဖြစ်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သော ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးဟောင်း ၇ ဦးအတွက် မဟုတ်ခေ့။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား လူကြီးဟောင်း လေးဦးသည်၊ အရွေးကောက်ခံခဲ့ကြရသော သူ ၇ ဦးထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ကြ၍၊ ယခုအယူခံမှုအတွက်၊ ဦးဘထွန်းကို ကိုယ်စားပြုကြသော်သူ ၇ ဦးထဲမှာလည်း ၄ ဦးသည် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ ထို ၄ ဦးမှာ ဦးရွှေဘ၊ ဦးဘသင်၊ ဦးဘခင်နှင့် ဦးဘထွန်းဖြစ်သည်။ ထိုလူဟောင်း ၄ ဦးပါရှိနေသောကြောင့်၊ ဤရုံးတော်က အယူခံလွှာကို လက်ခံခဲ့လေသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ဤအယူခံမှုမှာ ဆုံးဖြတ်ဘို့ အချက်တခု သာရှိသည်။ ၎င်းမှာ စကင်း ဥပဒေက (နေ့စဉ်ထုတ်ဝေသည့်၊ မြန်မာသတင်းစာနှစ်ခု

တွင်၊ ရွေးကောက်ရန် အမည်တင်သွင်းသည့်စာလွှာများ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် တင်သွင်းကြရမည်ဟု ရက်ချိန်း သတ်မှတ် ဘော်ပြလျက် ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်) ဟု ပါရှိပါလျက်၊ သတင်းစာ နှစ်စောင်တွင်၊ တစောင်လျှင် (၄) ကြိမ်ကျသာ၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ထည့်ခဲ့သည့်အတွက် ရွေးကောက်ခြင်းသည်၊ စကင်း ဥပဒေ အရတည်ထိုက် မတည်ထိုက်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ (*)

ဦးဘလေ ပါ ၃ နှင့် ဦးလှန်းမောင် ပါ ၂။

ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ ရွေးဦးစွာ စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) က၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည် ("they shall advertise it * * * in two Burmese Daily Newspapers for 15 days successively") ဟူ၍သာ ဆိုကြောင်း။ နေ့စဉ် ရက်ဆက် ၁၅ ရက် (15 days consecutively) ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟု မဆိုကြောင်း။ အမှုဆောင်လူကြီး ဦးဘထွန်း၏ ချေပ ချက်ကို စဉ်းစားရချေမည်။ ၎င်းကို စဉ်းစားသောအခါ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း (intermittently) ကြော်ငြာခြင်းသည်၊ ဆက်လက် (successively) ကြော်ငြာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထိုမှတပါး ရန်ကုန် သတင်းစာတွင် ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့မှာ တကြိမ်၊ ၉ ရက်နေ့မှာ တကြိမ်၊ ၁၅ ရက်နေ့မှာ တကြိမ်၊ ၂၅ ရက်နေ့မှာတကြိမ် ပေါင်း ၄ ကြိမ်သာလျှင် ကြော်ငြာခြင်းသည်၊ ထိုသတင်းစာတွင် ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထိုနည်းအတူ မဏ္ဍိုင်သတင်းစာတွင်၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ကကြိမ်၊ ၁၁ ရက်နေ့တကြိမ်၊ ၁၈ ရက်နေ့ တကြိမ်နှင့် ၂၆ ရက်နေ့ တကြိမ်ပေါင်း ၄ ကြိမ် ကြော်ငြာခြင်းသည်လည်း၊ ထိုသတင်းစာတွင် ၁၅ ရက် ဆက်လက်ကြော်ငြာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဤရုံးတော်တွင် တင်သွင်းသော၊ အယူခံငြင်းချက်အမှတ် ၂ တွင်၊ အယူခံတရားလို များ၏ ပညာရှိလွတ်တော် ရွေးနေကြီးက၊ သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ၊ စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) အရ လိုသည်ထက်၊ တကြိမ်သာလျှင် လျော့ခဲ့ပါ ကြောင်း၊ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဤအယူခံမှုကို၊ ဤရုံးတော်က ကြားနာသောအခါ မှာ၊ ထိုပညာရှိ လွတ်တော် ရွေးနေကြီး ကိုယ်တိုင်က၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သတင်းစာတစောင်လျှင် ၄ ကြိမ်စီသာ ဆည့်သွင်း ကြော်ငြာခဲ့ပါသည်ဟု အတည့် အလင်း ဝန်ခံခဲ့ရလေသည်။

ဒီအကွက် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအမှုက ကြော်ငြာခဲ့ခြင်းသည် စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) နှင့် မကိုက်ညီကြောင်း ထင်ရှားသည်။

---

*"(b) In case of vacancy in the Office of Trustees, they shall advertise it within one month from the date of occurrence in two Burmese Daily Newspapers for 15 days successively, fixing a date for submission of nomination papers."

၁၉၅၉
ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

သို့မဟုတ်ညီသည့်အတွက်၊ လူကြီးသစ်များကို ရွေးကောက်ခြင်းသည်၊ မည်သို့ဖြစ်ရမည်လဲဟူသော ပြဿနာကို၊ ဤခုံတော်က ဆက်လက် ၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ထိုပြဿနာကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၌၊ ဤခုံတော်သည် အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ဝေါဟာရဟူရေး ဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်း ဥပဒေသများကို၊ အထောက်အထားပြု၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ပြဋ္ဌာန်းသော စကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူဆဘွင့်၊ ဦးစွာပဌမဝင်းတို့၏ ရိုးရိုးသဘော အဓိပ္ပါယ်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ၊ ကောက်ယူရမည်ဟူသော စည်းမျဉ်းဥပဒေသနှင့်အညီ မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတွင်က ဖြစ်သော စကားများကို၊ ကောင်းမွန် ခိုင်မာသော အကြောင်း မရှိဘဲနှင့် ညွှန်ကြားချက်များမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်မကောက်ယူရ။ (*)

အာဏာတွင်က အမိန့်များဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်း မလိုက်နာဘဲ၊ ပြုလုပ်လျှင် ပြုလုပ်သော အမှုကိစ္စ မတည်မြဲဘဲ၊ ပျက်ပြယ်ရမည့် အမိန့်များဖြစ်သည်။ ညွှန်ကြားချက်များ ဆိုသည်မှာ၊ ၎င်းတို့အတိုင်းအတိအကျ မလိုက်နာခဲ့သော်လည်း၊ အဓိက အချက်များတွင် (substantially) လိုက်နာခဲ့လျှင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုကိစ္စ မပျက် ပြယ်ဘဲ တည်နိုင်သော အမိန့်များ ဖြစ်သည်။ (†)

အထက်တွင် ဖေါ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ မျက်မြင်အားဖြင့် အာဏာတွင်ကဖြစ်သော အမိန့်ကို ခိုင်မာသော အကြောင်းရှိလျှင်၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူ နိုင်သေးသောကြောင့်၊ အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက် တခုခု၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မကောက်ယူမီ၊ ထိုအမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ၊ စကားလုံးများကိုသာ ကြည့်၍ မနေဘဲ၊ တရားရုံးများသည်၊ ထိုအမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်များပါသော၊ အက်ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ စကင်းအစရှိသော သက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက် တစောင်လုံးကိုလည်း၊ ထိုသက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက် တစောင်လုံး၏ အလား အလာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ကိုလည်း၊ သုံးသပ်ပြီးမှသာလျှင်၊ ထိုစကားလုံး

---

*Cp. the following extract from Halsbury's Laws of England, 2nd Edition Vol. 31 page 529, para. 692 :—

"Upon the principle that the ordinary sense of enacting words is primarily to be adhered to, provisions which appear on the face of them to be imperative cannot without strong reason be held to be directory."

†Cp. the following extract from Craies on Statute Law, 5th Edition, p. 240 :—

" the difference being, as explained in Woodward v. Sarsons (1875, L.R. 10 C.P. 733,746) that an absolute enactment must be obeyed or fulfilled exactly, but it is sufficient if a directory enactment be obeyed or fufilled substantially ; *i.e.*, that the act permitted by an absolute enactment is lawful only if done in accordance with the conditions annexed to the statutory permission [Cf. Lord Atkinson Smith v. Cammell Laird, (1940) A.C. 242 at p. 258.]

မျာ်း၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင်၊ သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်သည် စင်စစ်ပင်၊ အာဏာတို့ ကဖြစ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည်။ (*)

၁၉၅၉
ဦးဘဝေ ပါ ၃ နှင့် ဦးလှန်းမောင် ပါ ၂။

သက်ဆိုင်ရာ အမိန့်တွင် ပါသော အာဏာတို့ကစကားလုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူရာ၌၊ အမိန့်ပါသော အက်ဥပဒေ စကင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားပြဋ္ဌာန်းချက် တစောင်လုံး၏ အလားအလာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို ထောက်ရှုပြီးလျှင်၊ အကဲ့ခြ ထိုအမိန့်သည်၊ အများပြည်သူ၏ အကျိုးငှါ။ သို့မဟုတ် အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သော တရားဖြောင့်မှန်မှု တိုးတက်စေရန်၊ ရည်ရွယ်ပြဋ္ဌာန်းသော အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလျှင်၊ ထိုအမိန့်သည် အတိအကျ လိုက်နာရမည့်အာဏာတို့ကအမိန့်ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရမည်။ (†)

---

*Cp. the following extract from Craies on Statute Law, Fifth Edition pp. 242 to 243 :—

"This was plainly stated by Lord Campbell in Liverpool Borough Bank v. Turner (1861, 30 L.J. ch. 379, 380) with regard to enactments expressed in merely affirmative language. 'No universal rule,' said he, 'can be laid down as to whether mandatory enactments shall be considered directory only or obligatory with an implied nullification for disobedience. It is the duty of Courts of justice to try to get at the real intention of the Legislature by carefully attending to the whole scope of the statute to be construed.' In Howard v. Bodington (1877), 2 P.D. 203, 211 (Lord Penzance, after citing this dictum of Lord Campbell, added as follows : I believe, as far as any rule is concerned, you cannot safely go further than that in each case you must look to the subject-matter, consider the importance of the provision and the relation of that provision to the general object intended to be secured by the Act, and upon a review of the case in that aspect decide whether the enactment is what is called imperative or only directory . . . .I have been very carefully through all the principal cases, but upon reading them all the conclusion at which I am constrained to arrive is this, that you cannot glean a great deal that is very decisive from a perusal of these cases. They are on all sorts of subjects. It is very difficult to group them together, and the tendency of my mind, after reading them, is to come to the conclusion which was expressed by Lord Campbell in the case of Liverpool Bank v. Turner."

†Cp. the following extract from Halsbury's Laws of England. Second Edition, Vol. 31 p. 530, para 692

"Generally in public statutes, enacting words where the thing to be done is for the public benefit or in advancement of public justice [A.G. v. Lock (1744), 3 Atk. 164, per Lord Hardwicke, L.C., at p. 166 ; 42 Digest 717 1367 ; R.v. Ti the Commissioners (1849), 14 Q.B. 459, per Cole-Ridge, J., at p. 474 ; 42 Digest 712, 1290] must be taken to have a compulsory force."

၁၉၅၇ ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

အထက်ပါစည်းမျဉ်းဥပဒေသမျာ်းအတိုင်း၊စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ) ပါ၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော စကားမျာ်းကို စီစစ်သော်၊ ၎င်းတို့သည် မျက်မြင် အားဖြင့်၊ အာဏာတွင်က အမိန့်အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သော၊ စကားမျာ်းဖြစ်ကြသည်။ ထိုအပိုဒ်ငယ်ပါသော စကင်း ဥပဒေတခုလုံးကို ဖြုံ၍ ကြည့်ပြန်သောအခါလည်း၊ ထို စကင်း ဥပဒေအရ၊ ဆူးလေဘုရား ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးမျာ်း ရွေးကောက်ရေးသည် ရန်ကုန်မြို့၊ တမြို့လုံးတွင်၊ အမြဲနေထိုင်သူ မြန်မာလူမျိုး အသက် ၁၈ နှစ်ထက် မငယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အားလုံးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အရေးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သည့် အတိုင်း အပိုဒ် ၆ (ခ) အရ၊ မြန်မာသတင်းစာ နှစ်ခုတွင်၊ ၁၅ ရက်ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော၊ အမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ၊ ရန်ကုန်တမြို့လုံးရှိ၊ အသက် ၁၈ နှစ်ထက် မငယ်သော၊ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများဆုံး သိကြစေရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် ထိုအမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အများပြည်သူဘို့၏ အကျိုးငှါ ဖြစ်ကြောင်း တနည်းအားဖြင့်၊ သက်ဆိုင်ရာ အများဆုံးသိ၍ ရွေးကောက်ပွဲသည်လည်း၊ အများပြည်သူတို့ အလိုငှါ၊ တရားဖြောင့်မှန်သော၊ ရွေးကောက်ပွဲ ဖြစ်စေရန်၊ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရန်လည်း၊ အကြောင်းမရှိသည်သာမက၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူလျှင်၊ ရွေးကောက်ပွဲနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ မျာ်းစွာ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ဘွယ်ရှိသည်။ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသောအမိန့်သည် တိကျ ပြတ်သားသည်။ သို့တိကျ ပြတ်သားသော အမိန့်ကို အတိအကျ လိုက်နာရမည်၊ အာဏာတွင်က အမိန့်မဟုတ်၊ အဓိကအားဖြင့် လိုက်နာလျှင် ပြီးသည့် ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်၊ မည်မျှကြော်ငြာရမည်။ မသေချာတော့ဘဲ၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးမျာ်းက၊ မိမိတို့သင့်တင့်ပြီထင်သည့်အတိုင်းသာ၊ ကြော်ငြာ ကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ အ ခြားသူတို့က ကြော်ငြာခြင်း မလုံလောက်ပါဟု ကန့်ကွက်ကြလိမ့်မည်။ အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး ရုံးတက်ကြရန် လမ်းပေါက်ကြီး ဟင်းလင်းပွင့်၍ နေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ရုံးတက်ရန် လမ်းပေါက်ကြီး ဟင်းလင်းပွင့်နေခြင်းသည်လည်း၊ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သော၊ ရွေးကောက်ပွဲမျာ်းအတွက် လိုလားအပ်သည် မဟုတ်ချေ။

အထက်တွင် ဖေါ်ပြခဲ့သော အငြင်းမျာ်းကြောင့်၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ တိကျစွာ လိုက်နာရမည့် အာဏာတွင်က အမိန့်ထိုကဲ့သို့ မလိုက်နာလျှင်၊ ရွေးကောက် တင်မြောက်ခြင်း ပျက်ရမည့် အမိန့်ဖြစ်သည်ဟုကျွန်ုပ်တော်က ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံ တရားလိုများ၏။ ပညာရှိ လွှတ်တော် ရွေးနေကြီးက၊ စကင်း ဥပဒေ အပိုဒ် ၆ (ခ) တွင် ပါသော အမိန့် ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း မဟုတ်သော်လည်း ဆိုခဲ့သည့် သတင်းစာနှစ်စောင်တွင်၊ ၄ ကြိမ်စီ ပြတ်တောင်း၊ ပြတ်တောင်း ကြော်ငြာခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အမြဲ နေထိုင်သော၊ အသက် ၁၈ နှစ်ထက် မငယ်သော၊ မြန်မာလူမျိုး ပုဒ္ဓဘာသာဝင်အများ သိကြပြီးဖြစ်ပါကြောင်း။ သို့သိကြသည့် အတွက်လည်း၊ ရွေး ကောက်ခြင်း ခံလိုသူ လူကြီး ၉ ဦးပင်၊ အမည်တင်သွင်းလွှာများကို တင်သွင်းခဲ့ကြ ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း။ သို့အတွက် ထိုအမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ သို့ရာတွင်၊ တရားလွှတ်တော်အယူခံဘက်တရား ဝန်ကြီးများ ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းကြော်ငြာသော အကြိမ်များလေလေ၊ လူသိများလေလေ ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ သတင်းစာနှစ်စောင် တွင် တစောင်လျှင် ၄ ကြိမ်ကျသာ ကြော်ငြာခဲ့သော်လည်း၊ တစောင်လျှင် ၁၅ ကြိမ်ကျ ကြော်ငြာသလောက်ပင်၊ လူသိများပါပြီဟူ၍၊ မဆိုနိုင်ကြောင်း သိသာ ထင် ရှားသည်။

ရွေးကောက် တင်မြှောက် ခြင်းခံလိုသူ ၉ ဦးပင် အမည်စာရင်း တင်သွင်းခဲ့ပါ သေးသည် ဆိုရာမှာလည်း၊ ထို ၉ ဦးအနက် ၅ ဦးမှာ၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီး ဟောင်းများဖြစ်၍ နေသည်။ အပြင်အပမှ အမည်တင်သွင်းသူ ၄ ဦးမျှသာ ရှိခဲ့ သည်။ သတင်းစာ နှစ်စောင်တွင် ၁၅ ရက်ဆက်လက် ကြော်ငြာ သော်လည်း ယခု ထက် အမည်တင်သွင်းသူ ပိုမို များပြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟူ၍လည်း မုချမဆိုနိုင်။

သို့အတွက်၊ စကင်း ဥပဒေ အပိုဒ် ၆ (ခ) ၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီဟူ သော လျှောက်လဲချက်ကို၊ ဤရုံးတော်ကလက်မခံနိုင်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ စကင်း ဥပဒေအပိုဒ် ၆ (ခ)' အရ၊ အတိအကျ မလိုက်နာခဲ့ သော်လည်း၊ အဓိကအားဖြင့် လိုက်နာခဲ့ပြီးဖြစ်၍၊ လူကြီးသစ်များ ရွေးကောက်ခြင်း တည်ထိုက်ပါသည် ဟူသော၊ လျှောက်လဲချက်မှာ၊ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည် ဟူသော၊ အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ အာဏာတွင်က အမိန့်မဟုတ်ဘဲ၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်မှသာလျှင်၊ အထူးထောက်နိုင်သော လျှောက်လဲချက် ဖြစ်သည်။ ယခုမှာမူ ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် မုချ လိုက်နာရမည့် အာဏာတွင်ကအမိန့် ဖြစ်သည်။ သည်မျှသာမကသေး စကားအလျဉ်းသင့်၍ ဆက်လက် ပေါ်ပြရသော် ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာ ရမည်ဟူသော၊ အမိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ အာဏာတွင်က အမိန့်မဟုတ်ဘဲ၊ ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်စေကာမူ၊ ၎င်းကို အခြေခံအား ဖြင့် လိုက်နာခဲ့ပါသည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။ သတင်းစာနှစ်စောင်တွင်၊ ၁၅ ရက် ဆက် လက်ကြော်ငြာရမည်ဆိုရာ၊ သတင်းစာနှစ်စောင်တွင်၊ ၄ ကြိမ်စီသာ၊ ပြတ်တောင်း

၁၉၅၇ ဦးဘဖေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

ပြတ်တောင်း ကြော်ငြာခဲ့ခြင်းသည်၊ အဓိကအားဖြင့် လိုက်နာခဲ့ခြင်းမဟုတ်နိုင်။ ပျက်ကွက်ခြင်းတို့က လိုက်နာခဲ့သည်ထက် ပိုမိုများပြားခြင်း ရှိနေသည်။ သို့အတွက် ၁၅ ရက် ဆက်လက် ကြော်ငြာရမည်ဟူသော အ မိန့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ညွှန်ကြားချက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အငိုပွါယ် ကောက်ယူသည်တိုင်အောင်၊ ဤအယူခံမှုကို ပလပ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဥစ္စာရှင် ဦးဘဝေ ပါ ၇ နှင့် ဦးလွန်းမောင် ပါ ၂။

ဤအယူခံမှုကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို၊ပလပ် ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ အယူခံ တရားလိုများအား လုံး၊ အယူခံဝင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ် များ ဟုတ် မဟုတ်၊ တရားလွှတ်တော် မူလဘက်နှင့် အယူခံဘက်တွင်၊ အမှုသည်အဖြစ် နှင့်ပါဝင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ၃ ဦး ဤအယူခံမှုတွင် မပါဝင်သည့်အတွက်၊ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သင့်သည်ဟူသော၊ ပြဿနာများကို၊ ဤရုံးတော်က မဆုံးဖြတ်တော့ဘဲ၊ ဤအချက် များနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ အယူခံတရားခံများက၊ မကန့်ကွက်ခဲ့ကြောင်းကိုသာလျှင် ရေး သားဖော်ပြလိုသည်။

လူကြီးသစ်များ ရွေးကောက် ခံရခြင်းပျက်၍၊ ရွေးကောက်ပွဲအသစ် ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ရာတွင်၊ ချွတ်ချော် တိမ်းပါခြင်း မရှိစေရန်၊ ဤရုံးတော်သည် ဤအယူခံမှုတွင် ညွှန်ကြားချက်များ မပေးနိုင်။ တရားလွှတ်တော် မူလဘက်တွင်၊ အမှုဆောင်လူကြီး ဦးဘထွန်း တင်သွင်းခဲ့သော ကျမ်းကျိန် ချေပချက်အပိုဒ် ၅ တွင်၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ရန် လျှောက်နိုင်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူများ၏ စာရင်းနှင့်၊ ရွေးကောက်ပွဲတွင် မဲဆန္ဒပေးနိုင်ရန်၊ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူများ၏ စာရင်းကို၊ မူလက ထားရှိခဲ့သော်လည်း၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ သည် ဘက်တွင်၊ [ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပရန်အကြောင်းမပေါ် ပေါက်သေးသည့်အတွက်] မဲဆန္ဒ ပေးနိုင်သူများ၏ စာရင်းတွင် ထပ်မံ ထည့်သွင်းရန် မလိုခဲ့ကြောင်း ပါရှိသည်။ သို့ပါရှိသည့်အတိုင်း၊ စကင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (က) အရ၊ လိုအပ်သော လျှောက်ထားနိုင်သူများ၏ စာရင်းနှင့် မဲဆန္ဒပေးနိုင်သူများ၏ စာရင်းကျကျနနရှိပုံ မပေါ်၊ ထိုစာရင်းများ ကျကျနနမရှိလျှင်လည်း၊ ရွေးကောက်ပွဲသစ်အတွက်မှာ အခက် အခဲနှင့် တွေ့ကြုံကြလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍၊ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီး ဟောင်းများသည် တရားလွှတ်တော် မူလဘက်တွင်၊ ရွေးကောက်ပွဲသစ်အတွက်၊ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက် ရမည်ဟူသော ညွှန်ကြားချက်များကို လျှောက်တောင်းကြလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။

ဤအယူခံမှုကို၊ စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားစရိတ်အတွက်၊ ရွှေနေ ဒွေမှာ ၁၀၀ (ကျပ်တရာ) တိတိဖြစ်စေရမည်။

SUPREME COURT.

BABU RAM DASS (APPELLANT)

v.

U MAUNG GYI AND FOUR OTHERS / KYIN BYAN HIN } (RESPONDENTS).*

†S.C. 1959 Nov. 20.

Transfer of Property Act, s. 53A—When invoked—Object of—Suit for possession based on title—Prior offer—No rule of procedure insisting.

S. 53A of the Transfer of Property Act may be invoked where possession had been given on a document purporting to be one of mortgage but which is invalid for want of registration. This section gives protection and can be used as a shield should the transferor attempt to take advantage of the fact that the transfer was invalid for want of registration. The section provides that "a right expressly provided by the terms of the contract" can be enforced.

Where the right expressly provided was that the appellant was to get back his property on payment of a certain sum, it matters little whether an offer to pay this sum was made or not prior to the institution of a suit for recovery of possession based upon title. It would be the duty of the Court to define on what terms the appellant is to get back the property. There is no rule of procedure which insists that there must be such a prior offer.

Ba Than (1) for the appellant.

Ba Shun for the respondents Nos. 1 to 4.

Tun Aung (2) for the respondent No. 5.

Judgment delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—The position which prevailed in this case became confused with the attempts at manoeuvre indulged in by the parties. Ram Dass filed a suit for recovery of possession of a house site in Shwebo. The defendant U Maung Gyi countered with a suit for specific performance of a contract for sale in respect of the same, alleging that he had paid two sums of Rs. 3,000 and Rs. 12,000 to Ram Dass at the time Burma was being

* Civil Appeals Nos. 2 and 6 of 1957 from the judgments and decrees of the High Court in Civil 1st Appeals Nos. 64 and 42 of 1953.

† *Present :* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

S.C. 1959

BABU RAM DASS v. U MAUNG GYI AND FOUR OTHERS

KYIN BYAN HIN.

evacuated, on the understanding that the property was to be his if Ram Dass should fail to pay back the money within one year after the termination of the war. U Maung Gyi's suit was first heard and the decision was against him, the suit being dismissed. This decision was confirmed by the High Court on appeal.

Ram Dass's case then came to be heard but only after four amendments of the plaint. These were necessitated by changes in the situation. In 1942 Ram Dass's house was standing on the site. This was destroyed by bombing and in 1942 U Maung Gyi made use of the materials available and re-erected a building. Then a disastrous fire swept Shwebo in 1951. U Maung Gyi again put up a modest structure which he let to Kyin Byan Hin who, despite the protests of Ram Dass, converted it into a substantial structure. Kyin Byan Hin had to be added as a defendant at a late stage. The battle as to the nature of the transaction was fought all over again despite the decision in U Maung Gyi's case. The trial Court found that what the parties had intended was to effect a mortgage with possession for Rs. 3,000, redeemable by payment of Rs. 4,000 but that no registration could be effected as at that time Government had ceased to function in Shwebo. A decree for possession against all the defendants *i.e.* U Maung Gyi, his wife and two daughters and the tenant Kyin Byan Hin, was passed with the direction that Ram Dass should first pay to U Maung Gyi the sum of Rs. 4,000 which Ram Dass had promised to pay for the sum of Rs. 3,000 he had taken in 1942. Ram Dass promptly deposited Rs. 4,000 in Court.

Next, Kyin Byan Hin alone appealed with Ram Dass as the sole respondent in Civil First Appeal No. 42 of 1953 of the High Court. His main ground was that being a tenant he was protected by the Urban Rent Control Act and that he could not be dislodged.

Ostensibly all the defendants appealed in Civil First Appeal No. 64 of 1953 of the High Court but we note that it was only U Maung Gyi who signed the power of attorney. Fortunately the two appeals were heard together, and the Appellate Court upset the judgment and decree of the District Court and in allowing the appeals said—

> "In *Ko U Mar and one* v. *Ma Saw Myaing* (1), it was held that section 53A of the Transfer of Property Act applies to usufructuary mortgages when the mortgagee in part performance of the contract has taken possession of the immovable property; and that in a case like this the mortgagor is not entitled to sue for possession without first repaying the money taken on loan from the mortgagee and getting from him a refusal to deliver the land on such payment. Ko U Mar's case is apposite to the present case; and as it is clear in this case that the plaintiff-respondent made his offer only at a late stage of the proceedings in the lower Court we must hold that the suit was initially bad."

After the decision in U Maung Gyi's case against Ram Dass, it must be taken to have been established that there was no agreement to sell but that U Maung Gyi had obtained possession of the house and site as security for a loan repayable with Rs. 4,000.

While we accept the principle enunciated in Ko U Mar's case that section 53A may be invoked where possession had been given on a document purporting to be one of mortgage but which is invalid for want of registration, we are unable to subscribe to the further observation appearing in the judgment that a suit for recovery of possession based upon title must be preceded by an offer to pay back what had been received.

Section 53A is meant to give protection and can be used as a shield should the transferor attempt to take

(1) (1950) B.L.R. (H.C.) 80.

S.C. 1959

BABU RAM DASS v. U MAUNG GYI AND FOUR OTHERS

KYIN BYAN HIN.

advantage of the fact that the transfer was invalid for want of registration. Even so, the section provides that "a right expressly provided by the terms of the contract" can be enforced.

In this case the right expressly provided was that Ram Dass was to get back his property on payment of Rs. 4,000 and, it seems to us, it matters little whether an offer to pay this sum was made or not prior to the institution of a suit for recovery of possession based upon title. It would be the duty of the Court dispensing justice to define on what terms Ram Dass is to get back the property. There is no rule of procedure which insists that there must be such a prior offer.

Actually Ram Dass had, in his notice dated the 5th February 1949 sent through his lawyer, admitted the fact that the house had got into the possession of U Maung Gyi by way of security for a loan. U Maung Gyi's stand being that the property had already become his, he would not have accepted anything less than K 15,000. Furthermore, the fact that Ram Dass had, by his last amended plaint, offered to pay what he had taken as a loan, shows his readiness to make good to U Maung Gyi the advantage that he had received under the contract. We can see no reason which would support the observation of the Appellate Court that the suit was initially bad.

In regard to the case of Kyin Byan Hin, his learned counsel informed us that he has certain rights under the Urban Rent Control Act but that we need not give a decision on the merits of Kyin Byan Hin's case since he had come to a satisfactory arrangement with Ram Dass. This being the position, it only remains for us to set aside the appellate judgments and decrees passed in Civil First Appeals Nos. 42 and 64 of the High Court, and we do so, restoring the judgment and decree passed by the District Court of Shwebo in Civil Regular Suit No. 2 of 1949, with

costs throughout. In so far as Kyin Byan Hin is concerned the costs of the plaintiff-appellant which Kyin Byan Hin must bear are fixed at—(1) K 170 Advocate's fees in the District Court; (2) K 170 Advocate's fees in Civil First Appeal No. 42 of 1953 of the High Court; and (3) costs and Advocate's fees K 170 in Civil Appeal No. 6 of 1957 of this Court.

SUPREME COURT.

†S.C. 1959

Dec. 4.

HAJEE E. M. ABDUL RAHMAN (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Union Judiciary Act, s. 6—Special Leave to appeal under—Order refusing to quash Magistrate's proceedings—Not final order.

It is within the discretion of the High Court to decline to quash the proceedings before a Magistrate and such an order is not a final order in respect of which special leave to appeal can be given under s. 6 of the Union Judiciary Act.

Kyaw Myint and *K. R. Venkatram* for the applicant.

No one for the respondent.

Judgment delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—These are two applications for the grant of special leave to appeal against the orders of the High Court refusing to quash certain criminal proceedings pending in the Court of the 1st Additional Magistrate, Rangoon.

On 7th May 1959 K. A. Gany lodged a complaint against Hajee E. M. Abdul Rahman and Hajee K. P. Oomer Rowther. The complaint was sent to the 1st Additional Magistrate, Rangoon, for disposal. Gany was examined the next day and the allegation was that 12 persons, including the complainant and the 2nd accused Oomer Rowther had bought a piece of land in the name of the 1st accused Hajee E. M. Abdul Rahman and that the latter now claims the land as his. Oomer Rowther was accused of aiding and abetting. The Magistrate issued warrants of arrest under section 406, Penal Code, against Rahman and under sections 406/109 against Rowther. On the 11th

* Criminal Misc. Applications Nos. 284 and 285 of 1959 for special leave to appeal under s. 6 of the Union Judiciary Act against the judgment of the High Court, dated the 28th October 1959 in Criminal Revision No. 190 (B) of 1959.

† *Present :* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

May the two accused surrendered in Court and were enlarged on bail. Next, Rowther himself filed a complaint against Rahman on the same facts. This was on the 25th May. Represented as he was by counsel, he should have informed the Western Subdivisional Magistrate to whom the complaint was sent, that he was a co-accused with the accused in another Court in respect of the same allegations. He was examined the same day and a warrant under section 409, Penal Code, was issued against Rahman. At Rahman's request for the two complaints to be heard by the same Magistrate, the case before the Western Subdivisional Magistrate was sent to the 1st Additional Magistrate. The position, to say the least, is peculiar in that Oomer Rowther appears in one case as a co-accused and in another as the complainant against the other accused.

It is usual for a civil suit to be field to establish title because of a prosecution being launched in respect of property, but the reverse procedure was adopted in these cases. Both the complaints in their examination before the Magistrates made mention of the civil suit but despite this, the issue of process was automatic. On the statements of the complainants themselves these were cases where it would have been proper to seek the assistance of the police under section 202 (1) of the Criminal Procedure Code, before issue of process.

The accused sought to have the proceedings against him quashed in the High Court. The learned Judge seemed to have thought that the application was premature and declined to interfere. While it is possible that in his position we might be prevailed upon to quash the proceedings, the fact that he did not do so was within his decretion. We are reluctant therefore to interfere, more so because the order is not a final order in respect of which special leave to appeal can be given under section 6 of the Union Judiciary Act.

S.C. 1959

HAJEE E. M. ABDUL RAHMAN v. THE UNION OF BURMA.

The applications are dismissed.

The Magistrate enquiring into these complaints should consider, on the request of the accused, whether the proceedings should be kept pending till the final disposal of the civil suit in the High Court. When the complaints are finally enquired into, serious consideration should be given to the fact that the complaints are in respect of immovable property and which, according to the complainants, is not in the possession of the accused. If the complaint is in respect of the title deed, the fact that it is in the name of the accused is to be taken into account. Finally, the Magistrate should consider if on the allegations the offence can possibly be one of breach of trust. Under section 253 (2) of the Criminal Procedure Code it is within a Magistrate's competence to discharge an accused at any stage if the charge is found to be groundless.

SUPREME COURT.

HASAN ALI (APPLICANT)

v.

SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE (RESPONDENTS).*

†S.C. 1959

Nov. 4.

MEHER ALI (APPLICANT)

v.

SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE (RESPONDENTS).*

Burma Immigration (Emergency Provisions) Act, s. 7 (2)—Powers of deportation—Controller of Immigration not invested with—S. 7 (1)—Who may order convicted foreigner—Detention pending orders—Purpose of provision, s. 7 (2)—Abnormal procedure—No prosecution under—Deportation after adjudgment by competent authority under sub-s. (3)—Adjudgment when resorted to and when undesirable—Object of initiating proceedings under—Powers of competent authority—Practice— "Pending orders of deportation"—Construction to be put on. ss. 7 (1), (2) and (4)—Detention under—Who may order—Sub-s. (1)—Restriction of authority in—Qualified—Sub-s. (2)—Restriction of authority in—Unaffected—Detention during pendency of proceedings—To order—Delegation of authority by President—No provision for—Rule 2—Scope—Limited detention—Detention pending proceedings under orders of officer mentioned in—Unauthorised—Arrest under s. 10—Normal procedure after—Fundamental rights of a person proceeded against under s. 7 (2) or s. 13 (1)—Whether person an illegal immigrant of recent origin—Who must be satisfied—Statutory citizen—Who is.

Under s. 7 (1) a foreigner who has been convicted under the Immigration laws may be ordered deportation by the President or by someone empowered by him. Pending such orders of deportation, the man may be detained "in such manner as the President may direct." The reason is, a magistrate convicts a foreigner but some other authority orders his deportation and some time may elapse before the actual order is issued.

Instead of prosecuting a foreigner his case may be dealt with by a competent authority who has to decide under s. 7 (2) if the foreigner had in fact contravened the provisions of the Act or the Rules. If the adjudgment, is in the affirmative, the competent authority may order the foreigner's deportation. "Pending orders of deportation such foreigner may be detained in such manner as the President may direct."

Adjudgment in this manner is meant to be confined to cases where there is no room for controversy and where a prosecution would be a waste of time and labour, such as when a foreigner has remained on in Burma under an expired stay permit, or where a stowaway is caught in Burma waters.

---

* Criminal Misc. Application Nos. 155 and 156 of 1959.

† *Present :* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

S.C. 1959

HASAN ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

MEHER ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

In proceedings under s. 7 (2) the adjudgment is generally incorporated in the order of deportation itself and there will therefore be no time interval between the finding and the order. Thus the phrase "pending orders of deportation" appearing in sub-s. (2) must be construed to mean that during the pendency of the proceedings before the competent authority, a foreigner may be detaind.

Sub-s. (4) deals only with those against whom orders of deportation have already been passed. They may be detained "by such authority and in such manner as the President may direct", since some time must elapse for arrangements to be made for the actual removal of the foreigner.

Under sub-s. (1) and (2) the President alone is empowered to order detention. Though sub-s. (4) empowers the President to name an authority to exercise the power of ordering detention, such named authority can exercise the power only in respect of persons who had been actually ordered deportation. Rule 2 (1) of the Burma Immigration (Detention) Rules 1951 is valid only to that extent.

The normal procedure after the arrest of a person under s. 10 is to prosecute him under s. 13 (1) and in that event, ss. 13A and 13B place upon him the onus of proving that he is a legitimate resident or that he is not a foreigner. Because of this special rule of evidence, a reasonable opportunity must be given to him to discharge the burden. Similar opportunity must be afforded where proceedings against him are under s. 7 (2). Denial of such an opportunity would be a violation of his fundamental rights.

It is the President or the competent authority and not the Immigration authorities who must be satisfied that a person is an illegal immigrant of recent origin. The Controller of Immigration is not vested with power of deportation.

A person descended from ancestors who for two generations have made Burma their permanent home, and whose parents and himself were born in Burma, is a statutory citizen.

Kyaw Myint and *Win Pe* for the applicants.

Ba Sein (Attorney-General) and *Hla Maung* (Government Advocate) for the respondents.

Judgment delivered by

U MYINT THEIN, C.J.—These are two applications for directions in the nature of a writ of Habeas Corpus. According to the affidavits filed, some two hundred persons of Pakistani origin were rounded up in raids in the Akyab District and detained. Learned Counsel for the applicants has informed us that these two applications are in the nature of test cases and that similar applications of others in custody are kept pending while a decision in the present case is awaited.

The learned Attorney-General, who appears for the respondents, has submitted for our inspection the proceedings of the Immigration Officer, Akyab, in respect of the applicant Hasan Ali. According to the diary entries Hasan Ali was arrested on the 19th June 1959. On the 22nd June the Deputy Commissioner, Akyab, was approached for orders to deport him. Judging by the entry under date 26th June, the Deputy Commissioner demurred. The Ministry of Immigration then stepped in, and under the orders of the Ministry, Hasan Ali and others were sent to Rangoon by steamer for ultimate despatch to Gawduthoung in Pyapôn District. On arrival at Rangoon they were lodged in the Rangoon Central Jail under a detention order by an Immigration Officer, presumably, of Rangoon. The Superintendent of the Rangoon Central Jail, who is the 2nd respondent, has supplied us with a copy of the detention order, the relevant portion of which reads—

> "Whereas Hasan Ali, son of Abbas Ali has been subject to an order of deportation under section 7 (2) of the Burma Immigration (Emergency Provisions) Act by the Controller of Immigration Burma,
>
> And whereas it is expedient to detain the said Hasan Ali into your custody pending removal out of Burma,
>
> This is to authorise you to receive into your custody and produce him before the 17th August 1959".

The recitals in this detention are now admitted to be incorrect. In the first place the Controller of Immigration is not an authority appointed by the President to exercise the powers of deportation under section 7 (2) of the Act. Secondly, the applicants are not yet subjected to orders of deportation under section 7 (2) as recited in the order. On these considerations alone the detention orders must be quashed.

However, the question involved goes much deeper. Section 7, under which detention is authorised, has so

S.C. 1959

HASAN ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

MEHER ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

often been amended piecemeal that the position is confusing and it is necessary to determine, at what stage and in what circumstances and at whose behest, a foreigner can be detained under the Immigration laws.

Section 7 as it stands today reads—

"7. (1) The President of the Union or any such authority as may be appointed by him under this sub-section, may order any foreigner who has been convicted under any section of this Act or the rules made thereunder to be deported from the Union of Burma and pending orders of deportation he may be detained in such manner as the President of the Union may direct and whilst so detained shall be deemed to be in legal custody.

(2) The President of the Union or any such authority as may be appointed by him under this sub-section, may, in lieu of prosecution, order any foreigner who contravenes any of the provisions of this Act or the rules framed thereunder, to be deported from the Union of Burma and pending orders of deportation such foreigner may be detained in such manner as the President of the Union may direct and whilst so detained shall be deemed to be in legal custody.

(3) The President of the Union or the authority competent to order deportation under sub-section (2) shall have power to adjudge if any foreigner has in fact contravened any of the provisions of the Act or the rules made thereunder.

(4) Any foreigner ordered to be deported under sub-section (1) or sub-section (2) may be detained by such authority and in such manner as the President of the Union may direct pending the completion of arrangements for his removal out of the Union of Burma and whilst so detained shall be deemed to be in legal custody.

(5) Any foreigner who has been detained under sub-section (1) or sub-section (2) or sub-section (4) may be admitted to bail by such authority and upon such terms as may be prescribed by the President of the Union.

(6) The carrier who is responsible for the illegal entry of any foreigner against whom any order of deportation is subsequently issued under sub-section (1) or sub-section (2) shall remove such foreigner from the Union of Burma."

Under sub-section (1) a foreigner who has been convicted under the Immigration laws may be ordered deportation by the President or by some one appointed by him to order such deportation pending such orders of deportation, the man may be detained " in such manner as the President may direct ". The purpose of this provision is clear. A Magistrate may convict a foreigner but the order for his deportation must emanate from some other authority, and some time may elapse before the actual order of deportation is issued, and therefore it may be necessary to detain the foreigner to ensure that he does not disappear.

Sub-section (2) provides an abnormal procedure, under which a foreigner is not prosecuted but is sent before a competent authority who has to decide if the foreigner had in fact contravened the provisions of the Act or the Rules. If the adjudgment, the exercise of which is vested in the competent authority, under sub-section (3), is in the affirmative, in lieu of a prosecution the foreigner's deportation can be ordered. " Pending orders of deportation such foreigner may be detained in such manner as the President may direct."

Sub-section (4) deals only with those against whom orders of deportation have already been passed. They may be detained " by such authority and in such manner as the President may direct ". The purpose of this sub-section is also clear, because some time must elapse for arrangements to be made for the actual removal of the foreigner, such as securing his passage or obtaining the consent of the country to which he is to be sent.

It was urged by learned Counsel for the applicants that under sub-section (1), it is only after a conviction that a foreigner can be detained and that it is only after an adjudgment that he can be similarly detained under sub-section (2). The position, learned Counsel submits, is made clearer by the Burma Immigration (Detention) Rules,

S.C. 1959

HASAN ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

MEHER ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

1951, under which detention is contemplated only in respect of those liable to be deported (*see* Rule 2). A foreigner, it was submitted, may be liable to a prosecution, but mere prosecution does not render him liable to deportation. It is only when he is convicted or is adjudged under sub-section (2) of having contravened the Immigration laws that he becomes liable to deportation. A foreigner may be arrested on suspicion under section 10 and his subsequent detention, if he is detained at all, will be under the Criminal Procedure Code and not under the Immigration laws. The suggestion therefore is, a detention under sub-section (2) before adjudgment is not authorised by law.

We have given very careful consideration to this suggestion but we find ourselves unable to accept it. The phraseology of sub-section (2) is by no means clear but the fact remains that under this sub-section, proceedings are initiated solely with a view to secure orders of deportation. The competent authority who deals with the case can award no punishment but in lieu of a prosecution, he may order deportation, provided of course, the adjudgment is that the foreigner in fact had contravened either the Act or the Rules. In actual practice the adjudgment would have to be incorporated in the order of deportation itself and there will therefore be no time interval between the adjudgment and the orders of deportation. Thus the phrase "pending orders of deportation" appearing in sub-section (2) must be construed to mean that during the pendency of the proceedings before the competent authority, a foreigner may be detained.

We must now examine the Burma Immigration (Detention) Rules, 1951. When they were originally passed, Rule 2 read—

> "2. (1) Any foreigner who is liable to be deported under section 7 (1) of the Burma Immigration (Emergency Provisions) Act, 1947.....may be detained in Police Station,

Police Lock-up, Police Outpost, Sub-Jail, Jail or Jail Annexe by an order in writing of any Deputy Commissioner or of any Resident or of any Immigration official not below the rank of Inspector of immigration, pending the receipt of orders of the President or of such authority as may be appointed by him in that behalf for the deportation of the foreigner, or for the removal of such foreigner out of the Union of Burma in compliance with the order of deportation.

(2) Such order of detention of such foreigner under section 7 of the said Act may be issued from time to time for any period not exceeding fifteen days at a time."

These rules are purported to have been made under section 16 (2) (*g*) of the Act.

When sub-section (2) was added to section 7 by Act 39 of 1957, by Notification No. 6 of the Immigration Branch, Ministry of Immigration and National Registration, dated the 5th February 1958, the words "Sub-section (*1*) or (2) of section 7" and "Assistant Immigration Officer" were substituted for the words "Section 7 (*1*)" and "Inspector of Immigration" respectively.

It will be noticed that the detention, both under sub-section (*1*) and (2) of section 7 is to be "in such manner as the President of the Union may direct", while under sub-section (*4*) the detention is to be "by such authority and in such manner as the President of the Union may direct". The difference in meaning is, in sub-sections (*1*) and (2) the President alone is empowered to order detention, while in sub-section (*4*) he may name an authority to exercise the power. However, the restriction of authority to the President alone in sub-section (*1*) is qualified by sub-section (*4*) under which the President may name the authority under whose orders, a person against whom deportation orders have been passed, may be detained. But the restriction under sub-section (2) remains unaffected by sub-section (*4*), and thus there is no provision under which the President may name any authority to order detention during the pendency of the proceedings, that is

S.C. 1959

HASAN ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

MEHER ALI v. SECRETARY, MINISTRY OF IMMIGRATION AND NATIONAL REGISTRATION AND ONE.

to say, before orders of deportation are passed under sub-section (2).

Whatever the wording of Rule 2 may be, its scope is limited to detention under sub-section (4) only, and any other provision contained in the rule, which is outside the scope of sub-section (4) is *ultra vires* of the Act. Thus, the detention of the applicants under section 7 (2) pending the proceedings before a competent authority under the orders of an officer mentioned in Rule 2 is not authorised by law.

The applicants presumably were arrested under section 10. The normal procedure after such arrest is to prosecute them under section 13 (1) and in that event, in view of sections 13A and 13B, the onus of proving that they are legitimate residents or that they are not foreigners, is on them. And since this onus is placed upon them as a special rule of evidence, a reasonable opportunity must be given to them to discharge the burden. Their detention in Rangoon, when their normal residence is Akyab, might be tantamount to a denial of such an opportunity. The opportunity must be afforded whether the proceedings against them are by way of a prosecution under section 13 (1) or by way of adjudgment under section 7 (2).

On the question of adjudgment we desire to observe that this procedure is meant to be confined to cases where there is no room for controversy and where a prosecution would be a waste of time and labour, such as when a foreigner has remained on in Burma under an expired stay permit, or where a stowaway is caught in Burma waters. But where the question of a man's nationality is involved, and where as in Hasan Ali's case, he is even in possession of a National Registration Certificate (being N.R.C.-AH No. 024299), recourse to section 7 (2) and (3) would be undesirable.

We note that the 1st respondent in his returns, has stated that the applicants are Pakistanis in appearance;

that they have no knowledge of the Burmese or the Arakanese languages; and that they are unable to answer questions relating to events which had occurred in Arakan during the past decade. From these, he stated, the Immigration authorities were satisfied that the applicants are illegal immigrants of recent origin. It must be borne in mind that it is the President or the competent authority who must be satisfied. Further, in applying the tests which the 1st respondent has mentioned, section 4 (2) of the Union Citizenship Act must not be lost sight of. A person descended from ancestors who for two generations have made Burma their permanent home, and whose parents and himself were born in Burma, is a statutory citizen. Today in various parts of Burma there are people who, because of their origin and isolated way of life, are totally unlike the Burmese in appearance and who are unable to speak the language or speak of events which had occurred outside the limits of their habitation. They are nevertheless statutory citizens under the Union Citizenship Act. The applicants claim that they belong to that category. They may be right and therefore the opportunity of proving that they are, should be givin to them. To deny them this opportunity would be a violation of their fundamental rights.

The detention of Hasan Ali, son of Abbas Ali, and Meher Ali, son of Nazir Hussein, under section 7 (2) of the Burma Immigration Act under the orders of an Immigration Officer is unwarranted in law and therefore the orders under which they are detained in the Rangoon Central Jail are quashed. They will be released forthwith.

SUPREME COURT.

† S.C
1959

Nov. 6.]

KYIN SIN (*alias*) MAUNG SHWE MYA (APPLICANT)

v.

THE FINANCE MINISTER AND TWO OTHERS (RESPONDENTS).*

Search (Special Powers) Act, 1947—Search warrant under—Purpose—Illegal search—Guilt of person not affected by—Sea Customs Act, s. 167A—Burden of proof—Special rule of evidence—Writ proceedings—What the Court will not say in.

A search warrant issued under the Search (Special Powers) Act, 1947 is meant for the search of a place used for any purpose prejudicial to the maintenance of public safety or order, or of the supplies or services essential to the life of the community. Such a warrant would be appropriate if the search was for smuggled arms, but is not meant to be used in connection with a search for smuggled watches.

The illegality of the search however does not affect the question whether the person whose place was searched has committed an offence if the property which cannot be legally possessed, is actually found in the course of the search.

Maung San Myin v. *The Emperor*, 7 Ran. 771 ; *Aung Kim Sein* v. *The King*, (1941) B.L.R. 552, referred to.

Under the Gambling Act it is a presumption of guilt that arises but under s. 167A of th Sea Customs Act, it is a special rule of evidence under which the burden of proof is placed upon a person to show that he had not contravened prevailing regulations in respect of goods the importation or exportation of which is prohibited or restricted.

On the materials before him the Finance Minister was satisfied that the burden of proof placed by s. 167A on the applicant had not been discharged. It is not for the Court to question this finding in writ proceedings.

Choung Po for the applicant.

Hla Maung (Government Advocate) for the respondents.

Judgment delivered by the Chief Justice of the Union

U MYINT THEIN, C.J.—A Customs party raided the shop of the applicant and seized 2,743 watches of different makes, 50 sets of Pilot pens and pencils, 60 Parker pens and K 1,55,200 in cash. The search was made under a search warrant issued by the Commissioner of Police,

* Civil Misc. Application No. 17 of 1959.

† *Present :* U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

Rangoon, under the Search (Special Powers) Act, 1947. This type of warrant is meant for the search of a place used for any purpose prejudicial to the maintenance of public safety or order, or of the supplies or services essential to the life of the community. The Sea Customs Act, by section 172 enables a Customs Collector to obtain a search warrant from a Magistrate, and it is not understandable why the Special Act was invoked at all.

The Commissioner of Customs opened proceedings and invoking section 167A of the Sea Customs Act required the applicant to show that the articles seized were legitimately imported. After a hearing, he returned the money, the 50 sets of pens and pencils, 38 Parker pens and 715 watches. On appeal to the Financial Commissioner, with the exception of 813 watches, the rest were returned. In connection with those kept back, the Financial Commissioner said that it could well be that they were legally imported but that he would have to insist upon proof by production of relevant documents. The applicant's case was that he had bought them from U Toe Hlaing Co. He could produce the sale vouchers but it was U Toe Hlaing Co. which could not produce the invoices and other relevant papers.

On the matter being taken before the Finance Minister, he considered two points. Firstly he held, and we agree with him, that a wrong and inapplicable provision had been invoked to obtain a search warrant. Secondly, he held that the applicant had bought the watches from the importers, U Toe Hlaing & Co., *bona fide* and that it was U Toe Hlaing & Co. that had mislaid the documents. He directed the return of the 813 watches. This order was passed on the 25th October 1958 and soon after the Finance Minister demitted office. His successor re-opened the proceedings, a course of action permissible under section 191 of the Sea Customs Act. The applicant was given a

S.C. 1959

KYIN SIN (*alias*) MAUNG SHWE MYA v. THE FINANCE MINISTER AND TWO OTHERS.

hearing and the orders of the previous Minister were set aside, and thus the 813 watches were not returned to the applicant. The reasons given by the new Minister were that the applicant was unable to show that the watches were legally imported.

We are now asked to quash this order in the exercise of our writ jurisdiction, on two grounds, these being (1) that the search was illegal and the warrant defective and that therefore the special rule of evidence contained in section 167A is inapplicable, and (2) that the applicant was an innocent purchaser and that he should not be made to suffer for the inability of U Toe Hlaing & Co. to produce the relevant documents.

In regard to the first contention, it is necessary to examine Rule 167A which reads—

> "If in any prosecution or in any proceedings in respect of any goods, the importation or exportation of which has been prohibited or restricted under section 19, any question shall arise whether such goods have not been imported or whether no attempt has been made to export such goods, contrary to such prohibition or restriction, then in such the burden of proof thereof shall be on the accused or on the person against whom the proceedings are opened."

The submission made by learned counsel for the applicant is that the search warrant being bad in law, the search should not have taken place. The further submission is, the normal procedure in law being the prosecution's task to prove its case, because of the defect in the search proceedings, the presumption of unauthorised importation contained in section 167A could not arise.

We are unable to accept this view. No doubt, learned counsel has drawn an analogy from the provisions of the Gambling Act. For a presumption under section 7 of the Gambling Act to arise that a house, enclosure, room, place, vessel or vehicle is used as a common gaming house, such

a place must be entered by a raiding party in strict compliance with the provisions contained in section 6 of the Act. Furthermore, instruments of gaming must be found therein.

Under the Gambling Act it is a presumption that arises but under section 167A of the Sea Customs Act, it is a special rule of evidence under which the burden of proof is placed upon an accused or a person against whom proceedings are opened.

The law on the effect of illegal searches may be taken as settled. An illegal search might be resisted or those who had participated in the searches may be rendered liable for damages for trespass, but the illegality of the search does not affect the question whether the person whose place was searched has committed an offence if property which cannot be legally possessed, is actually found in the course of the search. See *Maung San Myin* v. *The Emperor* (1) and *Aung Kim Sein* v. *The King* (2).

When it is said that the premises of the applicant were illegally searched, the true position was, the Customs party had entered the premises armed with the kind of warrant which was not meant to be used in connection with a search for smuggled watches. The warrant would have been appropriate if the search was for smuggled arms. But the fact remains that in the course of the search on the premises, articles which could only be imported into Burma under certain conditions laid down by the Customs authorities, were found. The applicant does not dispute that they were in fact found. The Customs authorities, having reason to think that these had not come into Burma legitimately, are entitled to ask of the applicant to say how he had got them; and in the proceedings, the applicant's task is to satisfy the authorities that they had *not*

(1) 7 Ran. 771. (2) (1941) B.L.R. 552.

S.C. 1959

KYIN SIN (*alias*) MAUNG SHWE MYA v. THE FINANCE MINISTER AND TWO OTHERS.

been brought in contrary to the restrictions placed in respect of importation of such articles.

Two authorities were cited, these being *Moideen* v. *Eng Thaung* & *Co.* (1) and *Hoshide* v. *Emperor* (2). Both relate to the question of the propriety of issuing search warrants but the effect of an illegal search and seizure was not in issue. The two cases mentioned earlier in this order, deal with the effect of such search and seizure.

In regard to the second point raised by the applicant, a *bona fide* purchase of a single watch from a dealer would not be questioned. But this case involves 813 watches, all purchased from U Toe Hlaing & Co. who had the licence to import, and who it is said, had imported them according to the instructions of the applicant. As the Finance Minister has pointed out in his order which is being assailed, if these watches had been imported legitimately U Toe Hlaing & Co. should have no difficulty in producing the relevant documents. The fact of the matter is, on the materials before him, the Finance Minister was not satisfied that the burden of proof placed by section 167A on the applicant had been discharged, and it is not for us, in writ proceedings, to say that the Finance Minister should have been satisfied on the sale vouchers that were produced in the proceedings.

The application is dismissed with Advocate's fees K 85.

(1) 9 L.B.R. 45. (2) I.L.R. (1940) Cal. (1) 231.

SUPREME COURT.

S.C. 1959

Nov. 27.

THE BAR COUNCIL, HIGH COURT, RANGOON (APPLICANT)

v.

DAW TIN TIN AYE (RESPONDENT).*

Advocates Admission Rules—Rules 4 and 6 (2)—Advocates—Admission and enrolment—Simultaneous—Pleaders Admission Rules—Rule 6—Pleaders—Admission by High Court—Rule 10—Enrolment by District Court—No form or procedure prescribed for—Written application for—Essential—Refusal when ordered—Subject to orders of High Court—What constitutes sufficient compliance with requirement regarding enrolment.

Although Rule 4 of the Advocates Admission Rules mentions "an application for admission" and Rule 6 (2) mentions both admission and enrolment. Admission and enrolment are simultaneous in respect of Advocates.

With regard to Pleaders, the High Court grants admission, and the District Court enrols the new member under Rule 10 of the Pleaders Admission Rules. On an application, enrolment is the general rule. Under Rule 10 such enrolment shall be allowed unless the Judge is aware of circumstances which would call for refusal. An order of refusal is subject to the final orders of the High Court. Enrolment in a District Court is essential, but no form nor procedure is prescribed for such enrolment.

The respondent was admitted as a Pleader of the Higher Grade by the High Court and practised as such after she was formally presented with the certificate by the District Judge.

Held: That the formal presentation of the Pleadership certificate to the respondent by the District Judge, followed by her practice before him, was sufficient complicance with the requirements regarding enrolment and that she must be deemed to have been enrolled as a Pleader of the Higher Grade as from the date of presentation.

E Maung for the applicant.

Nil for the respondent.

Judgment delivered by the Chief Justice of the Union.

U MYINT THEIN, C.J.—Daw Tin Tin Aye, a law graduate of the Rangoon University, sought admission as a Pleader

* Civil Misc. Application No. 148 of 1959.

† *Present*: U MYINT THEIN, Chief Justice of the Union, U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ.

S.C. 1959

THE BAR COUNCIL, HIGH COURT, RANGOON v. DAW TIN TIN AYE.

of the Higher Grade on 4th June 1957. Under Rule 6 of the Pleaders Admission Rules the application may be sent direct to the Registrar of the High Court or through the District Judge. Daw Tin Tin Aye had her application sent through the District Judge, Mandalay. She was duly admitted as a Pleader and her certificate typed upon Stamped paper, which she had furnished,was sent to her through the District Judge late in November 1957 and the District Judge in turn presented it to her in a brief ceremony.

It must be noted that in regard to admission of Advocates, although Rule 4 of the Advocates Admission Rules mentions "an application for admission", Rule 6 (2) mentions both admission and enrolment. In point of fact, in respect of Advocates, admission and enrolment are simultaneous. The certificate itself is presented in a formal ceremony before the First Bench of the High Court and it is usual for the senior Judge to give his blessings on the occasion to the new member of the Bar. With regard to Pleaders, the position is different. It is the High Court that grants admission but it is the District Court which enrols the new member under Rule 10 of the Pleaders Admission Rules. The origin of the procedure is obscure but the practice is, after enrolment in his Court the District Judge, under Rules 11 and 12, has to inform the Registrar of the High Court, the Commissioner of the Division and the District Magistrate of the district in which the District Court is situated. As to the enrolment itself, no form or procedure is prescribed but it is usual for District Judges to insist upon a written application. The reason for this rule of enrolment may well be that the High Court wishes to keep track of the many pleaders in the country who are allowed to practise on payment of annual fees, unlike Advocates who pay in their fees once and for all.

It must be added that on an application, enrolment is the general rule. Rule 10 of the Pleaders Admission Rules says that such enrolment shall be allowed unless the Judge is aware of circumstances which would call for refusal. An order of refusal is subject to the final orders of the High Court, in case the applicant feels aggrieved.

It is common ground that Daw Tin Tin Aye did not make a written application for enrolment but it is borne out by the records that on the 28th November 1957, after she was presented with the certificate, she applied for the renewal of her certificate for the year 1958 and that it was so renewed on the 29th November 1957. The fact that this certificate was renewed on the 29th November 1957 is contained in a report submitted by the District Judge, Mandalay, to the Registrar of the High Court. Daw Tin Tin Aye's name appeared under Serial No. 12 and the date of renewal is given as 29th November 1957. It is to be noted that under Rule 18, applications for renewal in respect of the succeeding year had to be made before the 1st October of the preceding year. Daw Tin Tin Aye received her certificate late in November and an immediate renewal application was therefore imperative.

A year passed and in October 1958 she applied for renewal in respect of the year 1959 and this was again renewed. It appears, however, that the Office of the District Judge, Mandalay, realised about that time that despite the renewal of Daw Tin Tin Aye's license for two successive years, the fact of her enrolment had not been reported under Rules 11 and 12. Undoubtedly with a view to cover their own negligence in the matter, the Office therefore prevailed upon her to make a written application, dated the 24th November 1958. The District Judge then noted her enrolment as from that date.

This was an extraordinary step. Daw Tin Tin Aye had practised in the District Court since November 1957 and

S.C. 1959

THE BAR COUNCIL, HIGH COURT, RANGOON v. DAW TIN TIN AYE.

the Judge,who was well aware of the circumstances, if he was rectifying a formal defect, should have explained the position and should have dated her enrolment as from November 1957. As we have observed earlier, no form nor procedure is prescribed for enrolment in the District Court, and in our judgment, the formal presentation of the certificate to Daw Tin Tin Aye by the District Judge, Mandalay, followed by her practice before him, was sufficient compliance with the requirement regarding enrolment. We hold therefore that Daw Tin Tin Aye must be deemed to have been enrolled as a Pleader of the Higher Grade late in November 1957, and since it will be necessary for future reference, we fix the date as the 26th November 1957.

The matter before us has arisen in connection with Daw Tin Tin Aye's application for admission as an Advocate, she being qualified to become one after a year's practice as a Pleader of the Higher Grade. On the incorrect and misleading certificate issued by the District Judge that she was enrolled only on the 28th November 1958, the Bar Council took the understandable objection that she could not have put in a year's practice at the time her application was made, which was the 6th January 1959. Upon a reference to a Bench of the High Court, the objection was overruled on the ground that her failure to enrol herself would merely render her liable to a fine and that, in any case, she had put in her year's practice. We agree, however, with Dr. E Maung who appears for the Bar Council before us, that enrolment in a District Court is essential and that to say it is not, would be nullifying the provisions requiring enrolment.

Being now informed of the true situation which prevailed in Daw Tin Tin Aye's matter, Dr. E Maung is satisfied that it should be taken that she was enrolled on the 26th November 1957 and that she had therefore practised

for more than a year as a Pleader of the High Grade at the time she made her application for admission as an Advocate.

The Bar Council's application is therefore dismissed and a certificate of admission as an Advocate will issue to Daw Tin Tin Aye.

SUPREME COURT.

†S.C. 1959

Nov. 13.

THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS (APPELLANTS)

v.

DAW THAN TIN (RESPONDENT).*

Companies Act, s. 105C—"*the members in proportion to the existing shares held by each member*" *in—Means—S.* 30 (1)—"*deemed*" *in —Means—Registration—Effect of—*"*Member*"—"*Shareholder*"*—Same meaning—Subscriber who has not been allotted shares or registered in register—Position of—Not different—Failure to enter in register—Mere* procedural *laches —Effect of—On subscriber—On non-subscriber—S.* 105C—"*Capital*" *in —Means—Intention of—Mandatory.*

Where it is contended that the words "the members in proportion to the existing shares held by each member" in s. 105C of the Companies Act mean not any subscribers of the memorandum of association who on registration of the memorandum become members of the company but only those subscribers who after becoming members are registered as such in the register of members with their respective shares shown against their names.

Held that : The expression in question in s. 105C is to be read in conjunction with the provisions of sub-s. (1) of s. 30 of the Companies Act.

The word "deemed" in s. 30 (1) of the Companies Act imports that although in actual fact no agreement has been made by the subscribers in the nature of things because a company, the other party, cannot come into existence before registration, nevertheless the law holds that the subscribers have agreed to become members of the company. There is thus no room for the doctrine of offer and acceptance to come into play ; even before registration the subscribers have in law contracted to become members of the company. On registration the subscribers together with such other persons as may from time to time become members of the company constitute, under s. 23 of the Companies Act, a body corporate capable of exercising all the functions of an incorporated company and subject to liability to contribute to the assets of the company in the event of its being wound up. It is difficult to conceive of such members as other than full members, or shareholders with rights under s. 105C of the Companies Act. In point of fact, the Act has nowhere defined a "shareholder" and the legislature only defines and recognizes "member" of a company. A subscriber to the memorandum who under ss. 30 and 23 becomes a member with full rights and liabilities of membership must be regarded as having rights under s. 105C of the Act.

In re London, Hamburgh and Continental Exchange Bank, (1886-7) 2 Ch. Appeals 427 ; *In re London and Provincial Consolidated Coal Company,* (1887) 5 Ch. Div. p. 525 at 532 ; *In re South Blackpool Hotel Company,* (1867) 4 Equity Cases 238, referred to.

---

* Civil Appeal No. 4 of 1957.

† *Present :* U CHAN HTOON and U BO GYI, JJ. (S.C.) and U BA NYUNT, J. (H.C.).

The term " member " as known to law and the term " shareholder " as used in business have the same meaning. Subscribers to the memorandum who on incorporation become members of the company must therefore come within the ambit of s. 105C as being members holding existing shares.

The legislature enacts that the original subscribers are deemed to have taken the shares set opposite their names.

Where it is also contended that a subscriber to the memorandum who has not been allotted shares or registered in the register of members becomes under s. 30 (1) of the Companies Act a member of the company only for the purpose of making him a contributory in case of winding up.

Held : That such an interpretation would seem to unduly limit the operation of s. 30 (1) of the Act, particularly when it is read, as it should be, with s. 23 of the Act. There is no warrant for importing into the wording of s. 30 (1) words such as " only for the purpose of making them contributories in the event of the winding up of the company " after the words " members of the company ".

" It is a strong thing to read into an Act of Parliament words which are not there, and, in the absence of clear necessity, it is a wrong thing to do." (Maxwell on Interpretation of Statutes, 9th Edition, p. 14).

Failure to enter a subscriber as member in a register of members in compliance with s. 30, sub-s. (1) of the Companies Act, which failure in view of the terms of the section is merely a procedural *laches*, cannot divest the subscriber of the status of member which he has acquired under the substantive portion of that sub-section read with s. 23 of the Act. Besides, when sub-s. (1) and sub-s. (2) of s. 30 are read side by side, it is plain that whereas in the case of those other than subscribers registration in the register of members is a condition precedent to their becoming members, there is no such condition to be complied with before subscribers can become members under sub-s. (1). On registration subscribers automatically become members of the company with the rights and subject to the liabilities mentioned in s. 23.

As regards the question whether the word " capital " in s. 105C means share capital or subscribed capital, when the word is read with reference to its context and when s. 105C is compared with s. 50 of the Companies Act, there seems no room for any reasonable doubt that the word cannot mean share capital. For one thing, s. 105C provides for a case where the *directors* decide to increase the capital of the company. The Companies Act nowhere authorizesthe directors to increase the share capital and consequently the word " capital " in s. 105C cannot possibly mean share capital. Again, under s. 50 of the Act which specifically provides for the alteration of share capital it is only the company in general meeting that can, if it comes within the terms of the section, increase its capital by the issue of new shares. S. 105C aad s. 50 cover entirely different fields and if the word " capital " in s. 105C be interpreted as meaing share capital there would be a repugnancy between the provisions of the two sections in that whereas under s. 50 it is only the company in general meeting that can increase the share capital, s. 105C can be invoked by the directors themselves to increase the share capital.

Such a construction would offend against a cardinal rule of interpretation that " Every clause of a statute should be construed with reference to the context and the other clauses of the Act, so as, so far as possible, to make a consistent enactment of the whole statute..." (Maxwell on Interpretation of Statutes, 9th Edition, p. 23).

S.C. 1959

THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS. v. DAW THAN TIN.

Nanalal Zaver and another v. *The Bombay Life Assurance Co., Ltd. and others*, A.I.R. (1950) (S.C.) 172, referred to.

S. 105C of the Companies Act is apparently intended to ensure, as far as possible, a fair distribution of shares among the members of a company within the limits of their means and to enable them, if they so choose, to keep out undesirable outsiders. It must therefore be considered mandatory, and the allotment of shares to contrary to its provisions must be held vitiated by the breach.

Ba Han for the appellants.

Kyaw Myint for the respondent.

Judgment delivered by

U BO GYI, J.—Appellants' learned counsel has argued this appeal on the two questions of law arising from the facts of the case in so far as they are not in dispute. These facts are that on the 1st day of May 1946 U Tin Tut, since deceased, his wife Daw Than Tin and their eldest daughter Ma Khin Nyunt Yin subscribed their names to a memorandum of association with the view of forming a private limited company under the name and style of Burmese Review, Ltd. The authorised capital of the proposed company was Rs. 20,000 divided into 200 ordinary shares of Rs. 100 each with power to increase or decrease it. Of the 200 shares, U Tin Tut, Daw Than Tin and Ma Khin Nyunt Yin agreed to take 40 shares, 40 shares and 20 shares respectively. The memorandum of association was registered in the office of the Registrar of Joint Stock Companies on the 4th May 1946. Articles of association were not registered with the result that under section 18 of the Companies Act members of the company would be governed by the regulations in Table A in the First Schedule to the Act. Nor were the subscribers entered as members in a register of members pursuant to section 30, subsection (1) of the Companies Act. In fact, no such register

was maintained at all times relevant to the case. After the passing away of U Tin Tut who was the life and soul of the undertaking, the company ran into difficulties. Differences then arose between Daw Than Tin on the one side and Ma Khin Nyunt Yin and her husband U Kyi on the other. On the 3rd August 1951, Ma Khin Nyunt Yin who was at the time the Sole Director and Managing Director of the company, allotted to her husband the remaining 100 shares of the authorised capital in consideration, it is said, of considerable sums of money which he had advanced to the company to enable it to tide over its difficulties. It is common ground that Ma Khin Nyunt Yin took this step without giving any intimation to her mother, and this naturally exacerbated the feelings, already high, between mother and daughter, U Kyi siding with the latter. Efforts of their friends and well-wishers to compose their differences having proved fruitless, Daw Than Tin instituted the suit which has given rise to this appeal, seeking a declaration that she was entitled to the transfer to her name of the 40 shares standing in U Tin Tut's name and that the allotment of the 100 shares to U Kyi was invalid being contrary to the provisions of section 105C of the Companies Act and that consequently he was not a member of the company, and also seeking consequential reliefs. The learned Judge of the Original Side of the High Court decreed the suit *in toto*, and on appeal by the defendants the judgment and decree were confirmed except as to the declaration that Daw Than Tin was entitled to the transfer to her name of the 40 shares standing in U Tin Tut's name and the consequential order regarding rectification of the register of members, the learned Judges holding that Daw Than Tin's suit in that regard was premature as she had failed to make a formal application for the transfer. The defendants have brought the present appeal.

S.C. 1959

THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS v. DAW THAN TIN.

The determination of the appeal turns upon the true construction of section 105C of the Companies Act, which runs:

> "Where the directors decide to increase the capital of the company by the issue of further shares, such shares shall be offered to the members in proportion to the existing shares held by each member (irrespective of class), and such offer shall be made by notice specifying the number of shares to which the member is entitled, and limiting a time within which the offer, if not accepted, will be deemed to be declined; and after the expiration of such time, or on receipt of an intimation from the member to whom such notice is given that he declines to accept the shares offered, the directors may dispose of the same in such manner as they think most beneficial to the company."

Dr. Ba Han, learned counsel for the appellants, has contended that the word "capital" in section 105C means share capital and that the words "the members in proportion to the existing shares held by each member" in the section mean not any subscribers of the memorandum of association who on registration of the memorandum become members of the company but only those subscribers who after becoming members are registered as such in the register of members with their respective shares shown against their names. The second contention may conveniently be considered first.

In the present case, since the material parties have subscribed the memorandum of association, the expression "the members in proportion to the existing shares held by each member" in section 105C is to be read in conjunction with the provisions of sub-section (1) of section 30 of the Companies Act, which in defining "member" provides:

> "(1) The subscribers of the memorandum of a company shall be deemed to have agreed to become members of the

company, and on its registration shall be entered as members in the register of members."

Dr. Ba Han contends that the meaning and effect of the sub-section is that although the subscribers of the memorandum become members of the company on its incorporation, yet they do not become members holding shares, in other words, shareholders within the meaning of section 105C. According to the learned counsel, the subscription of the memorandum is but an offer on the part of the subscribers and this offer is accepted and the contract concluded only when they are entered in the register of members with the shares which have been allotted to them recorded in the register. This argument runs counter to the provision of law that the subscribers of the memorandum of a company shall be deemed to have agreed to become members of the company. The word "deemed" imports that although in actual fact no agreement has been made by the subscribers in the nature of things because the company, the other party, cannot come into existence before registration, nevertheless the law holds that the subscribers have agreed to become members of the company. There is thus no room for the doctrine of offer and acceptance to come into play; even before registration the subscribers have in law contracted to become members of the company. On registration the subscribers together with such other persons as may from time to time become members of the company constitute, under section 23 of the Companies Act, a body corporate capable of exercising all the functions of an incorporated company and subject to liability to contribute to the assets of the company in the event of its being wound up. It is difficult to conceive of such members as other than full members, or as the learned counsel puts it, shareholders with rights under section 105C of the Companies Act. In

S.C. 1959 — THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS v. DAW THAN TIN.

point of fact, the Act has nowhere defined a "shareholder" and the legislature only defines and recognises "member" of a company. A subscriber to the memorandum who under sections 30 and 23 becomes a member with full rights and liabilities of membership must be regarded as having rights under section 105C of the Act. The reasons are not far to seek.

Appellants' learned counsel does not quarrel with the effect of the decisions beginning with *In re London, Hamburgh and Continental Exchange Bank* (1) (known as Evans' case) which lay down the principle that subscribers to the memorandum of association become on registration members of the company and are liable as contributories in the event of the company being wound up, although no allotment of shares has been made to them nor their names registered, unless in the meanwhile the shares subscribed for by them have been duly transferred to others. In Evans' case, Lord Cairns observed:

> "It is plain that the original subscribers are, by the Act of Parliament, *deemed to have taken the shares* set opposite their names, which could not then be parted with except in a proper manner and by proper authority."

The Act of Parliament referred to was section 23 of the English Act of 1862 which was substantially the same as section 30 of the Companies Act. *In re London and Provincial Consolidated Coal Company* (2) made mention of "the usual rule that signing the memorandum constitutes a man a shareholder". Again, in *In re South Blackpool Hotel Company* (3) (known as Migotti's case), another decision on section 23 of the English Act of 1862, Lord Romilly, the Master of the Rolls, observed—

> "It is solely a question of the construction of the statute,—what is the true meaning of the 23rd section? and by it I

(1) (1866-7) 2 Ch. Appeals 427. (2) (1877) 5 Ch. Div. p. 525 at p. 532.
(3) (1867) 4 Equity Cases 238.

> am of opinion that upon signing the memorandum of association for five shares, Mr. Migotti became a shareholder in the company for five shares . . . ."

The reason underlying these decisions clearly covers more than the proposition contended for by Dr. Ba Han that subscribers who are not registered are contributories and nothing more.

It seems clear from the above that the term " member " as known to law and the term " shareholder " as used in business have the same meaning. Subscribers to the memorandum who on incorporation become members of the company must therefore come within the ambit of section 105C as being members holding existing shares.

The reason why the law is so stringent on subscribers of the memorandum of association appears to be that there may possibly be cases where men of standing but no character subscribe a memorandum of association to promote a shady company and when convenient back out of the venture leaving in the lurch those of the public who on the faith of the representation in the memorandum have become members of the company. The legislature therefore enacts that the original subscribers are deemed to have taken the shares set opposite their names, one object of the enactment, according to Lord Romilly, being " that the public might not be misled as to the names and character of the persons who had founded the company and had agreed to become shareholders " (Evans' case *supra*).

Furthermore, Dr. Ba Han's argument that a subscriber to the memorandum who has not been allotted shares or registered in the register of members becomes under section 30 (1) of the Companies Act a member of the company only for the purpose of making him a contributory in case of winding-up would seem to unduly limit the operation of section 30 (1) of the Act, particularly

S.C. 1959

THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS v. DAW THAN TIN.

when it is read, as it should be, with section 23 of the Act. There is no warrant for importing into the wording of section 30 (1) words such as " only for the purpose of making them contributories in the event of the winding-up of the company " after the words " members of the company ". " It is a strong thing to read into an Act of Parliament words which are not there, and, in the absence of clear necessity, it is a wrong thing to do." (Maxwell on Interpretation of Statutes, 9th Edition, p. 14).

The principles of law discussed above seem sufficient to make it clear that failure to enter a subscriber as member in a register of members in compliance with section 30, sub-section (1) of the Companies Act, which failure in view of the terms of the section is merely a procedural *laches*, cannot divest the subscriber of the status of member which he has acquired under the substantive portion of that sub-section read with section 23 of the Act. Besides, when sub-section (1) and sub-section (2) of section 30 are read side by side, it is plain that whereas in the case of those other than subscribers registration in the register of members is a condition precedent to their becoming members, there is no such condition to be complied with before subscribers can become members under sub-section (1). On registration subscribers automatically become members of the company with the rights and subject to the liabilities mentioned in section 23.

We hold therefore that Daw Than Tin at all material times is, and has been, a member of the Burma Review Ltd. within the meaning of section 105C of the Companies Act.

As regards the second question which is whether the word " capital " in section 105C means share capital or subscribed capital, when the word is read with reference to its context and when section 105C is compared with section 50 of the Companies Act, there seems no room

for any reasonable doubt that the word cannot mean share capital. For one thing, section 105C provides for a case where the *directors* decide to increase the capital of the company. The Companies Act nowhere authorizes the directors to increase the share capital and consequently the word " capital " in section 105C cannot possibly mean share capital. Again, under section 50 of the Act which specifically provides for the alteration of share capital it is only the company in general meeting that can, if it comes within the terms of the section, increase its capital by the issue of new shares. Section 105C and section 50 cover entirely different fields and if the word " capital " in section 105C be interpreted as meaning share capital there would be a repugnancy between the provisions of the two sections in that whereas under section 50 it is only the company in general meeting that can increase the share capital, section 105C can be invoked by the directors themselves to increase the share capital. Such a construction would offend against a cardinal rule of interpretation that " Every clause of a statute should be construed with reference to the context and the other clauses of the Act, so as, so far as possible, to make a consistent enactment of the whole statute . . . " (Maxwell on Interpretation of Statues, 9th Edition, p. 23). Now, this question has been specifically considered by the Supreme Court of India in *Nanalal Zaver and another* v. *The Bombay Life Assurance Co. Ltd. and others* (1) in which it is held that section 105C is intended to cover a case where the directors decide to increase the capital by issuing further shares within the authorized limit, the reason being that it is only within this limit that the directors can, unless precluded by the regulations from so doing, decide to issue further shares. It must accordingly be held that Ma Khin Nyunt Yin's allotment of 100 further shares to U Kyi

(1) A.I.R. (1950) S.C. 172.

S.C. 1959

THE BURMESE REVIEW LTD. AND TWO OTHERS v. DAW THAN TIN.

without notice to Daw Than Tin giving her the first option to purchase them in proportion to the shares held by her, comes within the mischief of section 105C of the Companies Act. This section is apparently intended to ensure, as far as possible, a fair distribution of shares among the members of a company within the limits of their means and to enable them, if they so choose, to keep out undesirable outsiders. It must therefore be considered mandatory, and the allotment of shares to U Kyi contrary to its provisions must be held vitiated by the breach.

The appeal is accordingly dismissed with costs, Advocate's fee in this Court K 340.00.

တရားလွှတ်တော်ချုပ်

† ၁၉၅၉
ဒီဇင်ဘာလ
၁၁ ရက်။

ဦးအရိယဝံသ စောဒက

နှင့်

ဦးဥတ္တမ ပါ ၅ စုဒိတကများ †

ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ခုံအက်ဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၄၀၊ဝိနိစ္ဆယခုံတွင်မရှိသည့် အာဏာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဝိနိစ္ဆယခုံသည် အခြားခုံများနည်းတူ မိမိအားလုံး အပ်သည့်အမှုကိုလုံး အပ်သည့်အကြောင်းချင်းရာများ အတိုင်းသာလျှင် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ လွှဲအပ်လိုက်သည့် အမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့်အခြားအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။ ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့် ခုံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ တွင်လည်း ''လွှဲအပ်သည့် အခိုက်ရုံးမှုကို ကြားနာစစ်ဆေး စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိရမည်'' ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။ စွဲဆိုသောအမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့်အမှုသစ်ကို ပြောင်းလဲလက်ခံခြင်းပြုနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ပြင်ဆင်စွဲဆိုလိုလျှင် စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏မူလအမှုကိုရုပ်သိမ်းပြီးမှအမှုသစ်တခုကို စွဲနိုင်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ အသစ်ထပ်ခံတင်သွင်းသော စွဲချက်ကိုလက်ခံခြင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးစီရင်ခြင်း ပြုနိုင်သည့် အာဏာသည် ဝိနိစ္ဆယခုံတွင်မရှိချေ။

စောဒကအတွက် သခင်ချစ်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

စုဒိတက အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ နှင့် ၄ တို့အတွက် ဦးဘသန်း(၁) လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း။ ။ဤအမှုတွင် ဦးသော်ဘဏက ၂၀-၂-၅၇ နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့တော်တရားမရုံးတော်၌ဝိနိစ္ဆယဌာနနှင့်ခုံအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆ အရ၊ဝိနိစ္ဆယခုံ ဖွဲ့စည်းပေးပါရန် စွဲချက်လျှောက်လွှာ တင်သွင်းခဲ့လေသည်၊ ထိုစွဲချက် လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ မိမိသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက် မကြီးကြီးလမ်းနှင့် ကျန်းတောလမ်းရှိ ရွှေဘိုံစေတီတော် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့မှ ပိုင်ဆိုင်သော မြေပေါ်တွင် ကျောင်းဆောက်လုပ်၍၊ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း။ ဦးအရိယဝံသက အဆိုပါ ပိုင်ဆိုင်သူ ရွှေဘိုံစေတီတော် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများထံမှ ထိုမြေကွက်ကို ၂၇-၅၉ နေ့တွင် မိမိအား အသိမပေးဘဲ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ မိမိအား ခွဲဝေရောင်းချရန်ကိုလည်း ငြင်းပယ်ပြီ.လျှင် မိမိက ကျောင်းများ ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို မပြုရန်

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထေးအဖွဲ့လျှောက်လွှာအမှတ် ၉၂။

† နိုင်ငံတော်တရားဝန်ကြီးချုပ် ဦးမြင့်သိန်း၊ တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်း၊ တရားဝန်ကြီး ဦးဘိုကြီးတို့ရှေ့မှောက်တွင် တရားဝန်ကြီး ဦးချန်ထွန်းအမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၅၉
ဦးအရိယဝံသ
နှင့်
ဦးဥတ္တမ ပါ ၅။

တားဆီးပိတ်ပင်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို ငြိမ်းအေးစေရန် ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ အင်္ဂါခြမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း၊ ဖေါ်ပြလျက်စွဲဆိုခဲ့လေသည်၊ဦးအရိယဝံသ က၊ ဤစွဲဆိုလွှာအရ အဓိကရုဏ်းပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ခုံဖွဲ့ခြင်းကို ကန့်ကွက်ကြောင်းဖြင့် မေတ္တာရပ်ခံလွှာ တင်သွင်းခဲ့လေသည်၊ တရားမရုံးတော်က ပုဒ်မ ၃၇ အရ၊ ဝိနိစ္ဆယခုံ ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်လေသည်။

ဝိနိစ္ဆယခုံ ရှေးတော်တွင်လည်း ဦးအရိယဝံသက ထပ်မံကန့်ကွက်သေးသည်၊ ၂၉-၁-၅၉ နေ့တွင် ခုံအဖွဲ့က ဦးသောဘဏအား စတင်ကြားနာ စစ်ဆေးကြသည်၊ ၅-၂-၅၉ နေ့တွင် ဦးသောဘဏက မိမိမူလက တင်သွင်းခဲ့သော စွဲချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန်နှင့် ထိုစွဲချက်အစား စွဲချက်အသစ်တခုကို လက်ခံပါရန် စွဲချက်အသစ်နှင့်တကွ လျှောက်လွှာတခု တင်သွင်းလေသည်။ ထိုလျှောက်လွှာတွင် ဖေါ်ပြထားသည်မှာ—

> "၁၃၁၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၂ ရက်နေ့စွဲပါ လျှောက်ထားချက်များသည်၊ စုဒီတက ဦးအရိယဝံသ၏ ပြောဆိုချက်အပေါ် မူတည်ပြီး စွဲဆိုထားရပါသဖြင့် မှားယွင်းသွားပါသည်။
>
> သို့အတွက် တိတိကျကျစုံစမ်းပြီး ယခုတင်ပြသော စွဲချက်သည်သာ အမှန်အကန် ဖြစ်ပါသဖြင့် အထက်ဖေါ်ပြပါ စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ယခုတင်ပြသော စွဲချက်ကိုသာ မူတည်စစ်ဆေး အဆုံးအဖြတ် ပေးတော်မူပါရန် ရိုသေလေးစားစွာ အသနားတော်မြတ် ခံပါသည်။"

မူလစွဲချက်အစား တင်သွင်းသည့် စွဲချက်အသစ်တွင် ပါရှိသည့် အကြောင်းချင်းရာများမှာ အဆိုပါ ရှေတိုက်စေတီတော် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့ဝိုင်မြေကို ၂၉-၇-၅၅ နေ့က စာချုပ်ဖြင့် မီးရထား ဗဟိဘာသာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်နှင့် လယ်တီမူဝိဿနာချောင် ယောဂီအဖွဲ့ ဦးဘခိုင်တို့က ဝယ်ယူ၍၊ ၂-၁၂-၅၅ နေ့တွင် သံဃိကမြေအဖြစ် စာချုပ်ဖြင့် လှူဒါန်းလိုက်ကြောင်း၊ ထိုသံဃိကမြေပေါ်ရှိ သိမဌက သံဃာတော်များအား ၁၃၁၉ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ (၄-၃-၅၈) နေ့တွင် မိမိ (ဦးသောဘဏ) အား သံဃနာယကအဖြစ် တင်မြှောက်ကြကြောင်း၊ ဦးအရိယဝံသ သည်၊ သံဃနာယကဖြစ်သောမိမိအား မပန်ကြားဘဲ သံဃိကမြေကို ပုဂ္ဂလိကအဖြစ် ကျူးလွန် သိုးစွဲနေခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန်နှင့် မိမိအား သံဃနာယကအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို အတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ ပါရှိလေသည်၊ ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံးတော်တွင် ဦးသောဘဏက၊ စွဲချက်တင်သောနေ့မှာ ၂၉-၂-၅၈ နေ့ဖြစ်၍ ၎င်းအား သိမဌက သံဃာတော်များကသံဃနာယကအဖြစ် တင်မြှောက်သည် ဆိုသောနေ့မှာ ၄-၃-၅၈ နေ့ဖြစ်သဖြင့် အမှုစွဲပြီးနောက်တလနီးပါးမျှ ကြာသောအခါမှ ဖြစ်သည်ကိုသတိချပ်အပ်သည်။

ဝိန်စွယ်ခုံအဖွဲ့က ၆-၂-၅၉ နေ့တွင် ဦးသောဘာဏ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အတိုင်း ၎င်း၏မူလ စွဲချက်ကို ချပ်သိမ်းခွင့်ပြုပြီးလျှင် စွဲချက်အသစ်ကို လက်ခံကြလေသည်၊ ထိုသို့လက်ခံ ရာတွင် အမှု၏နေ့စဉ် မှတ်တမ်း၌ ဖေါ်ပြထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၅၉
ဦးအရိယဝံသ နှင့် ဦးဥဏ္ဍမ ပါ ၅။

"ပဌမစွဲချက်သည် အမှုမှန်ကို မသိသဖြင့် မှားယွင်းစွဲဆိုထားခြင်းကြောင့် အမှုအဖြစ်အပျက် အမှန်ကို မူတည်၍ စွဲဆိုသော ဒုတိယစွဲချက်ကိုသာ လက်ခံ စစ်ဆေးရန် ခုံဝိနည်းခိုရိုဆရာတော်များ ဆုံးဖြတ်တော်မူကြသည်။"

ဤသို့ မူလစွဲချက်ကို ချပ်သိမ်းပြီးလျှင် စွဲချက်အသစ်ထပ်မံတင်သွင်းခြင်းကို လက်ခံ ရန်ဦးသောဘာဏ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ဦးအရိယဝံသက ကန့်ကွက်သည်၊ ၎င်းနောက် ဦးအရိယဝံသ က၊ ဝိန်စွယ်ခုံသို့ ကိုယ်တိုင်ကြွလာခြင်းသက်သေခံခြင်းတို့ကို မပြုတော့ ချေ။

ဦးသောဘာဏနှင့် ၎င်း၏ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ခုံအဖွဲ့က ၁၀-၂-၅၉ နေ့တွင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လေသည်၊ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အရမှာ အချင်းဖြစ်မြေသည် သံဃိကာရာမြေဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသောဘာဏသည် သီမဌက သံဃာတော်များက တင်မြောက် သည့် ထိုသံဃိကာရာမြေအတွက် သံဃနာယကဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြေပေါ်တွင် သံဃနာယက က ဦးသောဘာဏ၏ အခွင့်အမိန့်မရဘဲ ပုဂ္ဂလိကအဖြစ်သုံးစွဲသူများအား နှင်ထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဝိန်စွယ်ခုံသည် အခြားခုံများနည်းတူ မိမိအား လွှဲအပ်သည့်အမှုကို လွှဲအပ်သည့် အကြောင်းချင်းရာ များအတိုင်းသာလျှင် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်၊ လွှဲအပ်လိုက် သည့်အမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့် အခြားအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ခွင့် မရှိချေ၊ ဝိန်စွယ်ဌာနနှင့် ခုံအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀ တွင်လည်း—

"ခုံဝိနည်းခိုရိ ဆရာတော်များနှင့် ကြားခုံဝိနည်းခိုရိ ဆရာတော်၌.....
လွှဲအပ်သည့် အဓိကရဏ်းမှုကို.....ကြားနာစစ်ဆေး စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်။"

ဟုဆို ပြထားလေသည်၊ ခုံမဟုတ်သည့် အကြောင်းမဲ့ အာဏာပိုင်ဖြစ်သော တရားရုံးများ နှင့် ဝိန်စွယ်ဌာနများ၌ပင်လျှင် စွဲဆိုသော အမှုနှင့် ကွဲလွဲသည့် အမှုသစ်ကို ပြောင်းလဲ လက်ခံခြင်း ပြုနိုင်ခွင့် မရှိချေ၊ ပြင်ဆင်စွဲလိုလျှင် စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏မူလအမှုကို ချပ်သိမ်းပြီးမှ အမှုသစ်တခုကို စွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိမည်ဖြစ်သည်၊ အခုအမှုတွင် အပျစ်ပြုပြင် တင်သွင်းသည့်အမှု၏ အခြေခံမှာ မူလစွဲချက်တွင် ပြဆိုထားသည့် အမှုအခြေခံများနှင့် လုံးဝခြားနားသည်မှာ ထင်ရှားသည်၊ ထို့မျှသာမကသေး ဒုတိယ စွဲချက်တွင် စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိမှာ အဆိုပါသံဃိကမြေနှင့် ကျောင်းတိုက်၏ သံဃနာယကဖြစ်၍ စုဒိတက

၁၉၅၉

ဦးအရိယဝံသ နှင့် ဦးဥတ္တမ ပါ ၅။

ပုဂ္ဂိုလ်အား နှင့်ထုတ်ပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း ဟူသော အကိုးအကားများမှာ မူလစွဲချက် တင်ပြီးသည့် နောက် တလနီးပါးမျှ အချိန်ကုန်လွန်သော အခါမှ ဖြစ်ပေါ် လာသည့် အကြောင်းအရာကို အမှီပြု၍ ပြောဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်၊ ဤကဲ့သို့ အသစ်ထပ်မံ တင်သွင်းသော စွဲချက်ကိုလက်ခံခြင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေး စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်သည့် အာဏာသည် ဝိနိစ္ဆယခုံတွင်မရှိချေ၊ ထို့ကြောင့်အဆိုပါ ဝိနိစ္ဆယခုံက ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ဤရုံးတော်က ပါဝင်ဖျက်လိုက်သည်၊ မူလစွဲချက်မှာလည်း စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်က ရှုပ်သိမ်းပြီးဖြစ်၍ အဆိုပါစွဲချက် အရ၊ ဝိနိစ္ဆယခုံက စစ်ဆေးစီရင်ထိုက်သည့် အဓိကရုဏ်းမှုမရှိ၊မရှိ၊ ရှိလျှင် မည်သို့စီရင်ဆုံးဖြတ်သင့်သည် ဟူသော ပြဿနာများမှာ မပေါ်ပေါက်တော့ချေ၊ စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်က ရုပ်သိမ်းလိုသည့်အတိုင်း ဝိနိစ္ဆယခုံကလည်း ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုပြီးဖြစ်ချေသည်။

ဤအမှုတွင် စုဒိတကနှင့် စောဒကပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ စရိတ်ကို မိမိတို့က ကျခံစေရမည်။

BURMA LAW REPORTS

HIGH COURT

1959

Containing cases determined by the High Court of the Union of Burma.

Index prepared by—MR. K. NGYI PEIK, B.A., B.L. (*Advocate*). Editor.
U MYINT SOE, M.A., *Bar.-at-Law*. Reporter.

Published under the authority of the President of the Union of Burma by the Superintendent, Government Printing and Stationery, Burma, Rangoon.

[*All rights reserved*]

HON'BLE JUDGES OF THE HIGH COURT OF THE UNION OF BURMA DURING THE YEAR 1959

CHIEF JUSTICE

The Hon'ble Justice *Thado Maha Thray Sithu* U CHAN TUN AUNG, B.A., B.L., *Barrister-at-Law*, Chief Justice (on Foreign Service as Minister of Judical Affairs.)

SENIOR JUDGE

The Hon'ble Justice *Maha Thray Sithu* U SAN MAUNG, B.Sc., I.C.S. (performing the duties of the Chief Justice throughout the year).

PUISNE JUDGES

The Hon'ble Justice *Maha Thiri Thudhamma* U THAUNG SEIN, B.Sc., I.C.S.

The Hon'ble Justice U AUNG KHINE, M.A., *Barrister-at-Law*.

The Hon'ble Justice U BA THOUNG, *Barrister-at-Law*.

The Hon'ble Justice *Maha Thray Sithu* U PO ON, B.A., B.L.

The Hon'ble Justice U SHU MAUNG, *Barrister-at-Law*.

The Hon'ble Justice U BA NYUNT, Advocate.

The Hon'ble Justice U MYA THEIN, B.A., *Barrister-at-Law*.

The Hon'ble Justice U SAW BA THEIN, B.A., B.L.

MEMBERS OF THE LAW REPORTING COUNCIL FOR THE YEAR 1959

PRESIDENT

The Hon'ble Justice *Maha Thray Sithu* U SAN MAUNG, B.Sc., I.C.S.

MEMBERS

The Hon'ble Justice U AUNG KHINE, M.A., *Barritser-at-Law*.

Thiri Pyanchi, Sithu U BA SEIN, B.Sc., B.L., Attorney-General.

MR. R. K. VENKATRAM, Advocate.

DR. U BA HAN, Advocate.

U NYI PEIK, B.A., B.L., Advocate (Editor).

U MYINT SOE, M.A., *Bar.-at-Law* (Reporter).

U PE THAN, Registrar, High Court (Secretary).

CORRIGENDA

In the *Burma Law Reports*, 1958, at pages 688, 689 and 690 of Parts XI and XII (November and December) High Court:

For the words " Sessions Judge, Meiktila ", *read* " Sessions Judge, Myingyan ".

For the words " Criminal Regular Trial No. 58 of 1957 ", *read* " Criminal Regular Trial No. 85 of 1957 ".

For the words " Headquarters Magistrate, Meiktila ", *read* " Headquarters Magistrate, Myingyan ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts I & II at page 26 (High Court) line 23:

After the word " father ", *insert* the word " was ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts I & II at page 42 (High Court) line 28:

For the word " Family " *read* " Finally ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts V & VI at page 158 (High Court) *for* the Heading " APPELLATE CIVIL " *read* " APPELLATE CRIMINAL ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts V & VI at page 149 (High Court) *for* the Heading " CRIMINAL REVISION " *read* " CIVIL REVISION " and at line 6 " Criminal Procedure Code ", *read* " Civil Procedure Code ".

In the *Burma Law Reports* 1959, Parts IX & X at page 107 (High Court) *for* the word " GOVERNOR " *read* " GOVERNMENT ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts IX & X at page 268 (High Court) *for* the foot-note " Criminal Revision No. 72 (B) of 1950 (Mandalay) *read* " Criminal Revision No. 72 (B) of 1959 ".

CORRIGENDA

In the *Burma Law Reports*, 1958, at pages 688, 689 and 690 of Parts XI and XII (November and December) High Court:

For the words " Sessions Judge, Meiktila " *read* " Sessions Judge, Myingyan ".

For the words " Criminal Regular Trial No. 58 of 1957 ", *read* " Criminal Regular Trial No. 85 of 1957 ".

For the words " Headquarters Magistrate, Meiktila " *read* " Headquarters Magistrate, Myingyan ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts I & II at page 26 (High Court) line 23:

After the word " father ", *insert* the word " was ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts I & II at page 42 (High Court) line 28:

For the word " Family " *read* " Finally ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts V & VI at page 158 (High Court) *for* the Heading " APPELLATE CIVIL " *read* " APPELLATE CRIMINAL ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts V & VI at page 149 (High Court) *for* the Heading " CRIMINAL REVISION " *read* " CIVIL REVISION " and at line 6 " Criminal Procedure Code ", *read* " Civil Procedure Code ".

In the *Burma Law Reports* 1959, Parts IX & X at page 107 (High Court) *for* the word " GOVERNOR " *read* " GOVERNMENT ".

In the *Burma Law Reports*, 1959, Parts IX & X at page 268 (High Court) *for* the foot-note " Criminal Revision No. 72 (B) of 1950 (Mandalay) *read* " Criminal Revision No. 72 (B) of 1959 ".

LIST OF CASES REPORTED

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

HIGH COURT

တရားလွှတ်တော်

	PAGE
Abdul Latiff *v.* Ko Aung	1
Ahmed Violin Hosiery Works (Burma) Ltd. Rangoon *v.* The Special Collector, Insein	291
Bi Bi Jan *v.* The River Transport Officer	172
Bishna Lal *v.* The Union of Burma	3
Burma Navigation Corporation Ltd. *v.* The Commissioner of Incom-tax, Burma, Rangoon ...	110
Chan Kim Gwan *v.* Wong Khai Phoon	294
Chandrika Misra and another *v.* Rama Misra and another	240
Daw Hla Ohn & Co. *v.* The Commissioner of Income-tax, Burma, Rangoon	119
—— Myint *v.* U Tun Sein and one	51
—— Nyein Aye *v.* U Ba Yar	54
—— Po *v.* U Ba Din	58
—— Pwa (by her agent Ko Thin) *v.* Maung Thein Tun and another	60
—— Yee *v.* U Sit Ku (*alias*) Tan Kyee Su	297
Ganesh Narayan *v.* The Union of Burma	6
Gwan Shein *v.* The Union of Burma / The Union of Burma *v.* Gwan Shein	129

PAGE

Hwe Eye Hain *v.* Hwee Ngwe Chu 10

—— Ngwe Chew (*a*) U Kyu *v.* The Official Receiver, High Court 12

Indian Starch Products Ltd. *v.* The Income-tax Officer, Companies Circles, Rangoon 175, 248

Jagannath Sagarmal and two others *v.* Mahadeo Prasad Tibrewalla 21

Kaikobad Jeejeebhoy *v.* Mrs. Shirin N. Cowasjee ... 64

Letto (*a*) Aye Shwe (*a*) Lal Danga *v.* The Union of Burma 30

Ma Aye Kyin *v.* Daw Nyein and two others ... 187

— Aye Yon *v.* Maung Po Thein 253

— May Myint, Pho Tha Aung and Ma Too (Minors by their guardian Ma Thay Thay) *v.* U Ba Maung ... 33

— Tun *v.* Ma Ah Nyo 257

— Win *v.* Ko Tun Nyunt and one 69

Maung Ba Min *v.* The Union of Burma 261

—— Ko Gyi *v.* The Union of Burma 268

—— Kyaw and three others *v.* Ma Thein Tin and five others 72

—— Nyi Nyi *v.* The Union of Burma 76

—— Ngwe Sein *v.* Maung Hla Pe 37

—— Sai Ya and three others *v.* Maung Ohn Kyi and one 139

—— Than and two others *v.* Daw Pan U, in her personal capacity and as legal representative of U Ni, deceased 270

Maung San Shwe v. The Union of Burma / The Union of Burma v. Maung San Shwe 143

Messrs. A. H. Atcha & Co. *v.* The Commissioner of Income-tax, Burma 191

PAGE

Nayaz Khan v. Mahananda Sharma 81

Nurudin and one v. Maung Jamar and eight others ... 147

S. C. Paul v. S. L. Palit 149

S. B. Tikayaram v. Maung Pe Than and five others ... 84

Saw Yin Pe v. The Union of Burma 205

Sayadaw Bhadanta U Pyinnya v. Maung Hla Win and two others 273

Shio Karan Singh v. Surya Nath Singh and two others 207

Sin Rathi Yar
Mar Ni
Kanay-yar Lal } v. The Union of Burma ... 224

Subhan v. Khalil and one 306

The Union of Burma v. U Khin Maung Yin ... 308

——— v. Maung Pyi Tun 310

——— v. Maung Yin 170

U Aye and one v. U Ko Gyi and two others ... 152

— Ba Than v. The Union of Burma (Maung Ba Aye) ... 158

— Ba Than and one v. U San Maung and one ... 226

— Ba Thwin and one v. U Ba Tha and one ... 311

— Hun v. U Thi and one 287

— Mya v. Abba Kassim and one 281

— Mya Gyi and one v. The Union of Burma ... 160

— Pyut and one v. Daw Thint 92

— Saung v. U Khin Maung and one 314

— Sein Win v. U Mya Than 229

— Su Ya v. The Union of Burma 285

PAGE

U Tin Tun *v.* U Chit Htut and one 163

— Tun Hla and one *v.* Daw Sein 95

— Yu Maung *v.* The Union of Burma 317

Wali Mohamed *v.* Daw Ahma Jan and one ... 326

Wong Khai Phoon *v.* Chan Kim Gwan 46

Young York Sein (*a*) Y. Ah Sein (*a*) U Sein *v.* The Commissioner of Commercial Taxes and two others ... 100

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ကိုဆာမိ ၂၃၂

မောင်ထွန်းရွှေနှင့် မထွေး ၂၀၇

ဦးဘဦးနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော်အရာရှိ မန္တလေးမြို့) ၂၃၄

LIST OF CASES CITED

ကိုးကားသောမှုခင်းများ

PAGE

A. Abboy Chetty & Co. v. Commissioner of Income-tax, Madras, (1947) 15 I.T.R. 442, referred to ... 180

A.K.R.M.M.K. Chidambaram Chettyar v. Khoo Hwa Lam, (1950) B.L.R. (S.C.) 98, followed ... 280

Abdul v. Arlin, A.I.R. (1926) Ran. 94, approved ... 218

——— Baqi v. M. Fakhrul Islam and others, A.I.R. (1937) Pat. 333, referred to 255

——— Majid v. Saraswati Bai, (1933) 15 Pat. L.T. 99, P.C. referred to 27

——— Wahab v. Secretary of State, (1926) I.L.R. 7 Lah. 210, referred to 316

Ali Ahmed v. Amarnath, A.I.R. (1951) Punj. 444, referred to 328

Allahabad Bank Ltd., Calcutta v. Commissioner of Income-tax, West Bengal, (1952) 21 I.T.R. 169, referred to 181

Annapurnabai and another v. Ruprao, I.L.R. 51 Cal. 969, referred to 293

Approvier (*a*) Seetaramier v. Rama Subba Aiyan, 11 Moore's India Appeals 75, referred to ... 222

Arjan Singh v. Kishen Singh, (1938) R.L.R. 569, dissented from ... ... 96—98

Asaram and others v. Ludheshwar and others, A.I.R. (1938) Nag. 335 (F.B.), referred to 218

Aung Ma Khaing v. Mi Ah Bon, 9 L.B.R. 163, referred to 188

Azee Meah v. Jeewa, A.I.R. (1924) Ran. 278, distinguished 168

Bacha Sham Sunder Kuer v. Balgobind Singh, I.L.R. 10 Pat. 90, referred to 276

PAGE

Balkishen Das and others *v.* Ram Narain Sahu and others, 30 I.A. 139, referred to 222

Basant Lal Ramjidas *v.* Commissioner of Income-tax, Bihar & Orissa, (1923) I.L.R. 11 Pat. 40, referred to 117

Beniram Moolchand *v.* Commissioner of Income-tax, United Provinces, (1954) 25 I.T.R. 287, referred to 182

Benjamin Xavier (*a*) Maung Tin Win *v.* The Union of Burma, (1955) B.L.R. (H.C.) 146, referred to ... 265-266

Benoy Krishna Mukerjee *v.* Satish Chandra Giri, 55 I.A. 131, followed 244

Bhagwan Singh *v.* The Allahabad Bank Limited, I.L.R. 43 All. 220, referred to 293

Bidhubhusan Sen *v.* Commissioner, Patna Division, A.I.R. (1955) Pat. 496, distinguished 168

Brahmayya *v.* Sundaramma, A.I.R. (1948) Mad. 275, referred to 141

Buckle *v.* Holmes, (1926) 2 K.B. 125, referred to ... 41

Chainrup Sampatram *v.* Commissioner of Income-tax, West Bengal, (1951) 20 I.T.R. 484, referred to ... 181

Chan Eu Ghai *v.* Lim Hock Seng (*a*) Chin Huat, (1949) B.L.R. 24, followed 2

Cheru *v.* S. Rahman, (1947) R.L.R. p. 394, referred to ... 71

Commissioner of Income-tax, West Bengal *v.* Calcutta Agency Limited, (1951) 19 I.T.R. 191, referred to 196

——— Bihar and Orissa *v.* Ranchi Electric Supply Co., Ltd., (1954) 26 I.T.R. 89, referred to 182-183

——— Bombay *v.* Khemchand Ramdas, (1940) 8 I.T.R. 159, referred to ... 201

——— *v.* Punjab National Bank Ltd. (1951) 21 I.T.R. 526, referred to ... 185

PAGE

Criminal Reference Case No. 16 of 1956, High Court, referred to 8

Daw Han v. Daw Tint and one, (1953) B.L.R. 235, referred to 165

—— Sein Yin v. U On Khin, (1948) B.L.R. 487, followed 244

—— Thein Khin v. Abdul Jabber and one, (1955) B.L.R. 53, referred to 88

Dhakeswari Cotton Mills Ltd. v. Commissioner of Income-tax, West Bengal, (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783, referred to ... ... 195,202—204

Dr. Mukand Lal v. Smt. Jyotishmati, A.I.R. (1958) Punj. 390, referred to 289

Emperor v. Parwari, I.L.R. All. Vol. 41, p. 311, referred to 300

(Firm) Hormasji and Daruwalla v. District Local Board, Karachi, A.I.R. (1934) Sind 200, referred to ... 154

Gadireddy Peda Narasimhalu Naidu & Sons v. Commissioner of Income-tax, Madras, (1952) 21 I.T.R. 70, referred to 203-204

Ganges Manufacturing Co. Ltd. v. Indra Chand and another, I.L.R. (1933) Cal. 1169, referred to ... 155

Gaya Electric Supply Co. Ltd. v. State of Bihar, A.I.R. (1953) (S.C.) 182, referred to 156

Gayler and Pope Ltd. v. B. Davies and Son Ltd., (1924) 2 K.B. 75, referred to 42

Ghanshyamdas Parmanand v. Commissioner of Income-tax, C.P. and Berar, (1952) 21 I.T.R. 79 at 81-82, referred to 197

Gopiram Bhagwandas v. Commissioner of Income-tax, Bihar & Orissa, Patna, (1956) 30 I.T.R. 8, referred to 116

Gopal Das v. Ishar Das, (1932) A.I.R. Lah. 376, referred to 35

PAGE

Gorid Dut Bogla v. Perushaw Sorabshaw, 11 L.B.R. 222, referred to 244

Guju Mahato and another v. Jogendra Nath and another, A.I.R. (1935) Pat. 457, referred to ... 255

H. H. Cannon v. Bissonath, 5 Cal. L.R. p. 154, referred to 275

Hakim M. A. Rahim v. Subdivisional Judge, Syriam and two others, (1954) B.L.R. 1 (S.C.) 2

Harihar Benerji and others v. Ramshashi Roy and others, A.I.R. (1918) (P.C.) 102, followed ... 230

Hla Maw and one v. The King, Criminal Appeal No. 1394 of (1946) of the High Court, followed ... 79

In re Kakumara Anjaneyalu and another, A.I.R. (1917) Mad. p. 601, referred to 303

—— Lalli Ram Sunderlal Jhansi, (1951) 19 I.T.R. 372 at 379, referred to 196

——— Lakshmi Narain Gadodia & Co., (1943) 11 I.T.R. 491, referred to 180

——— The Commissioner of Income-tax, Burma v. C.P.L.L. Firm, 12 Ran. 322, referred to ... 180

J. Lanz and another v. Lalchand Kewalram and others, 19 I.C. 925, referred to 154

Jamuna Prasad Singh and others v. Jagarnath Prasad Bhawat and others, (1929) A.I.R. (Pat.) 561, referred to 293

James, L.J. in *Ex parte* Corbett, (1880) 14 Ch. Div. 122 at 126, referred to 105

Jamshed Khodaram v. Burjorji Dhunjibhai, I.L.R. 40 Bom. 289, followed 279-280

Janardan Triumbak Gadre v. Martand Triumbak Gadre, 45 Bom. 241, referred to 259

Janki Das v. Maharaja Sir Kishan Prasad, (1918) I.L.R. 46 Cal. 663, P.C. referred to 27

PAGE

John Batt & Co. (London) Ltd. *v.* Kancolal & Co., A.I.R. (1926) Cal. 938, referred to 154

K.L.S.V.E. Annamalai Chetty *v.* K.L.S.V.E. Subramanian Chetty, A.I.R. (1929) P.C. 1, referred to ... 245

K.M.C.T. Chidambaram Chettyar *v.* R.M.S.M. Somasundaram Chettyar, (1938) R.L.R. 580, followed ... 259

K. Krishnan Nair *v.* Valliammal, A.I.R. (1949) Mad. 785, distinguished 167

K. M. Modi *v.* Mohamed Siddique and one, (1947) R.L.R. 423, dissented from *pro tanto* ... 47, 49

Kaniram Ganpatrai *v.* Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa, (1953) 23 I.T.R. 314, referred to 182

Kashi and others *v.* Sadashiv Sakharam Shet and others, I.L.R. 21 Bom. 229 at 232-3, referred to ... 275

Keighley, Maxsted & Co. *v.* Bryan Durant & Co., (1893) 1 Q.B.D. p. 405, referred to 155

Khandawala & Co. *v.* Commissioner of Income-tax, Bombay, (1946) I.T.R. 630, referred to ... 197

Kim Soon and one by Agent Chin Kan *v.* Chin Hwet (*a*) Maung Sein, (1955) B.L.R. 75, referred to ... 230

King-Emperor *v.* Abdul Mawzit, 2 L.B.R. 124, referred to 286

Kishoredas P. Mangaldas *v.* Ahmed Suleman, I.L.R. 49 Bom. 567, referred to 16

Kodoth Ambu Nair *v.* Secretary of State for India, A.I.R. (1924) (P.C.) 150, referred to 316

Ko Mya Din and another *v.* Ko Bin Nga, (1952) B.L.R. 240, referred to 2

Krishnaswami Mudaliar and others *v.* Commissioner of Income-tax, Madras, (1956) 30 I.T.R. 373, referred to ... ... 124—126

Krishna Lall *v.* Bhyrub Chunder, 22 Cal. W.R. p. 52, referred to 275

PAGE

Lachhoo v. Munnilal-Babu Lal, (1935) A.I.R. All. 183, referred to 35

Lakshman Santu Sintre v. Balkrishna Keshav Shetye, A.I.R. (1925) Bom. 398, distinguished ... 168

Lala Har Kishen Das v. The Commissioner of Income-tax, Punjab, (1934) 2 I.T.R. 484, distinguished ... 114

Lallu v. Fazl Haq, (1919) 49 I.C. 43, referred to ... 53

Lingangowda v. Basangowda, 54 I.A. 122 at 125-126, referred to 25

Ma Mya Sein v. Maung So Myint and two others, (1948) B.L.R. 391 (H.C.), referred to 189

— Shwe Mi v. Kapila Mistry, (1902-03) 2 U.B.R. (Tort) 1, dissented from 38

— Shwe Ma Pru and one v. Maung Ba On, I.L.R. 5 Ran. 659, followed 34

— Than Yin v. Tan Keat Khang (a) Tan Keit Sein, (1951) B.L.R. 161 (F.B.) (H.C.), referred to ... 277

— Toke v. Ma Thi, 5 L.B.R. 78, referred to ... 188

Madhabmani Dasi v. Lambert, I.L.R. 37 Cal. 796 at 806, referred to 56

Madhgouda Babaji Patil v. Halappa Balappa Patil, 58 Bom. 348 at 356, referred to 25

Madanla Dharmidharka v. Commissioner of Income-tax, Bombay (1948) 16 I.T.R. 227, referred to ... 181

Mahomed Israil v. Wise, 21 Cal. W.R. p. 327, referred to 275

Mash Trading Co. v. Commissioner of Income-tax, Delhi, (1956) 30 I.T.R. 388, referred to ... 183

Maung Ba v. Maung Tha Yin, (1931) A.I.R. Ran. 314, followed 35

——— Kyaw Dun v. Ma Kyin, (1897—01) 2 U.B.R. (Tort) 570, distinguished 38

PAGE

Maung Po Mark v. P.R.M.K.M. Kasi Chettyar, A.I.R. (1931) Ran. 152, referred to ... 312

——— Shwe Hpu and two v. U Min Nyun, 3 Ran. 387, referred to 155

——— Tha Saing v. Ma Ain Tha, (1957) B.L.R. 16, distinguished ... 259

——— Thaung v. Shaik Abdul Gani, (1938) R.L.R. 603, followed 97-98

——— Tun Gyaw v. Maung Po Thwe, 11 L.B.R. 351, distinguished 216

Md. Fazihazaman v. Anwar Husain, A.I.R. (1932) All. 314, referred to ... 71

Mohanlal Riralal v. Commissioner of Income-tax, C.P. and Berar, (1952) 22 I.T.R. 448, referred to ... 182

Motiram v. Lakhand, A.I.R. (1937) Nag. 366, referred to 26

Mote Shah & Co. Karad v. Commissioner of Income-tax, Bombay South, (1952) 22 I.T.R. 39, referred to 127

Muthukarupan Chettiar v. Commissioner of Income-tax, Madras, (1959) I.T.R. 76, referred to 198

Myingyan Municipality v. Maung Po Nyun, 11 L.R. 8 Ran. 320, referred to 62

N. C. Galliara v. A.M.M. Murugappa Chetty, (1934) I.L.R. 12 Ran. 355, referred to ... 296

Nageswar Rao v. Dungarmull Mahadev, (1951) B.L.R. 482, referred to ... 49

New Piecegoods Bazaar Co., Ltd. v. Commissioner of Income-tax, Bombay City, (1947) 15 I.T.R. 319, referred to 180

Ngwe Ya v. Shwe Ye, 8 L.B.R. 388, distinguished ... 38

Nisar Ali v. State of Uttar Pradesh, (1957) A.I.R. (S.C.) 366, referred to 263

P.L.M.C.T.M. Kasiviswanathan Chettyar v. P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar (C.M.A. No. 10 of 1949, High Court), referred to ... 295

PAGE

P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar *v.* P.L.M.C.T. Kasiviswanathan Chettyar, (1949) B.L.R. 158, distinguished 217

P.R.P.L. Ramaswamy Chettiar and others *v.* Ma Aye and another, (1951) B.L.R. 320, followed ... 2

P.R.M.P.R. Chettyar *v.* Muniyandi Servai, 10 Ran. 257, followed 26

Palani Ammal *v.* Muthuvenkatachala Moniagar, A.I.R. (1925) (P.C.) 49, referred to 223

Pandit Brothers *v.* Commissioner of Income-tax, Delhi, (1954) 26 I.T.R. 159, referred to 199

Panchanan Ghose *v.* Haridas Banerjee, A.I.R. (1954) Cal. 460, referred to 63

Periasami Mudaliar *v.* Seetharama Chettiar, 27 Mad. 243 at 247-248, referred to 26

Punjab Distilling Industries Ltd. *v.* Commissioner of Income-tax, Punjab, (1952) 22 I.T.R. 232, referred to 182

Punjab State *v.* Moji Ram, A.I.R. (1957) Punj. 223, referred to 156

Pym *v.* Campbell, (1856) 6 E. & B. 370, referred to ... 219

Queen-Empress *v.* Taki Husain, I.L.R. All. Series, Vol. 7, p. 205, referred to 304

———*v.* Dhum Singh, I.L.R. Vol. 6, All. p. 220, referred to 303

R. K. Mody & Co. *v.* Mahomedbhai Abdool Hoosein & Co., I.L.R. 49 Bom. 724, referred to ... 16

Rai Sahib Chiranji Lal & Sons *v.* Commissioner of Income-tax, Punjab, (1937) 5 I.T.R. 44, referred to ... ... 124—127

Re Maung Naw *v.* Ma Shwe Hmut, 8 L.B.R. 227, followed 97-98

Rowther Gani *v.* Dr. G. Sarin, (1954) B.L.R. 91 (H.C.), referred to 61

Rukn-ul-Mulk Syed Abdul Wajid and others *v.* R. Vishwanathan and others, A.I.R. (1950) Mysore 33, referred to 246

PAGE

S. L. Barua v. S. M. Abowath, (1950) B.L.R. 404, followed 231

Sah Lal Chand v. Indarjit, 22 All. 370 (P.C.), referred to 218

Sanghyi Champaklal Lalchand v. Khrushaldas Ratanshi and another, A.I.R. (1955) Saurashtra 19, referred to 301

Saya Hattie v. Ma Pwa Sa, (1926) I.L.R. 4 Ran. 247, referred to 312

Secretary of State for India v. Chellikani Rama Rao, (1916) I.L.R. 39 Mad. 617, referred to ... 316

Seeyali Achari and others v. K. Doraiswami Achari and another, A.I.R. (1948) Mad. 46, referred to ... 246

Seth Gurmukh Singh and another v. Commissioner of Income-tax, Punjab, (1944) 12 I.T.R. 393, referred to 195

Seodoyal Khemka v. Joharmull Manmull, (1923) I.L.R. 50 Cal. 549, referred to 105

Shankar Appaji Patil v. Gangaram Bapuji Nagude and others, I.L.R. (1928) Vol. 52, Bom. 360, referred to 56

Sidheswari Dabi v. Abhoyeswari Dabi, 15 Cal. 818, referred to 243

Sirikant Lal v. Sidheswari Prasad Narain Singh, 16 Pat. 441 at 446, referred to 27

Sooratee Bara Bazaar Co., Ltd. v. Hoosain Hamadanee & Co., 5 Ran. 139, referred to 17

Sri Sawarmal v. The Union of Burma, (1954) B.L.R. (H.C.) 331, referred to 286

Surya Nath Singh v. Shio Karam Singh, A.I.R. (1936) Ran. 316, approved 209, 212, 223

Suryaprakash Weaving Factory v. The Industrial Court, Bombay, A.I.R. (1950) Bom. 206 at 208, referred to 105

T. Krishnaswamy Chetty v. C. Thangavelu Chetty and others, A.I.R. (1955) Mad. 430, referred to ... 244

Tambu v. The Crown, A.I.R. (1926) Lah. p. 278, referred to 304

PAGE

Tarachand v. Parsram and others, A.I.R. (1930) Sind 202, referred to 154

Tein Yu Han v. The President of the Union of Burma and one, (1953) B.L.R. (S.C.) 47, followed ... 4

The Government Acting Pleader v. Kunnukan Chetty, 2, Weir 582, referred to 206

—— Trustees, Nagore Durgah v. Commissioner of Income-tax, Madras (1954) 26 I.T.R. 805, referred 183

—— Union of Burma v. Tun Kyi, (1958) B.L.R. 231, referred to 134

—— Union of India v. Firm Ralla Ram Raj Kumar, (1954) 26 I.T.R. 602, distinguished 106

—— Bumra Oil Co., Ltd. v. Baijnath Singh, 3 U.B.R. 212, referred to 98

Thiagaraja Mudaliyar and another v. Vedathanni, A.I.R. (1933) Mad. 48, referred to 219

Tyagaraja Mudaliyar and another v. Vedathanni, 63 I.A. 126, referred to 219

U Aung Pe v. The King, (1938) R.L.R. 404, referred to... 301

— San Wa and others v. U Chit San and another, I.L.R. 9 Ran. 334, referred to 59,259

— Thu Daw v. U Myo Nyun, (1942) R.L.R. 6, followed 98,272

— Thin and others v. Daw Hmu and another, A.I.R. (1937) Ran. 142, distinguished 216

Vetcha Sreeramamurthy v. The Income-tax Officer, Vizianagaram and another, (1956) 30 I.T.R. 252, referred to 106

Venugopala Pillai v. Thirunavukkarasu, A.I.R. (1949) Mad. 148, referred to 141

Warmald v. Cole, (1954) 1 Q.B. 614, referred to ... 42

Yadali v. Gaya Singh, I.L.R. Cal. Series Vol. 57, 1930, p. 843, referred to 302

INDEX

ညွှန်းချက်

PAGE

ACTS:

ACT OF GOD.

BURMA ARMY ACT.

———INCOME-TAX ACT.

CIVIL PROCEDURE CODE.

CONSTITUTION OF BURMA.

CRIMINAL PROCEDURE CODE.

DEFENCE OF THE UNION OF BURMA (MILITARY OFFENDERS SPECIAL PROVISIONS) ACT, 1956 (ACT No. 10 of 1956).

EMERGENCY PROVISIONS ACT.

EXPIRY OF TEMPORAY ACT.

EVIDENCE ACT.

FOREIGN EXCHANGE REGULATION ACT.

FOREIGNERS REGISTRATION ACT.

GENERAL SALES TAX ACT, 1949.

INCOME-TAX ACT.

LAND NATIONALISATION ACT.

MONEY LENDERS ACT.

MUNICIPAL ACT.

PENAL CODE.

PRESIDENCY TOWNS INSOLVENCY ACT.

PUBLIC SERVANTS DEBT RELIEF ACT.

SPECIFIC RELIEF ACT.

TRANSFER OF PROPERTY ACT.

TRANSFER OF IMMOVEABLE PROPERTY (RESTRICTION) ACT, 1947.

———————————————(AMENDMENT ACT), 1952.

UNION CITIZENSHIP ACT.

——— JUDICIARY ACT.

URBAN RENT CONTROL ACT.

WHIPPING (TEMPORARY AMENDMENT) ACT, 1957.

WORKMEN'S COMPENSATION ACT.

ACT OF GOD—*Damage caused as a result of blowing of wind—When it is not.* Where due to the blowing of wind the leaves from the overhanging bamboo trees growing inside the respondents' compound fell on the roof of the adjoining house belonging to the appellant and the branches of these bamboo trees brushed

PAGE

the latter's roof, thereby causing damage thereto. *Held:* That the damage caused to the appellant's roof could have been prevented by the respondents by their foresight and care as can be reasonably expected from them by removing the bamboo trees that overhang the appellant's house and compound and that the damage caused was not due to an act of God. *Lallu* v. *Fazl Haq*, (1919) 49 I.C. 43, referred to.

DAW MYINT *v.* U TUN SEIN AND ONE 51

ADMINISTRATION SUIT—*Application for appointment of Commissioner to administer and take accounts for final decree—Not governed by Limitation Act—Order rejecting such application—An appealable decree.* An application for the appointment of a Commissioner to administer and take accounts of the properties of a deceased person in an administration suit for the purpose of passing a final decree must be treated as a reminder to the Court to do a certain act which it was bound to perform *suo motu* under Rule 13, Order 20 of the Code of Civil Procedure and is therefore not governed by the Law of Limitation. *Madhabmani Dasi* v. *Lambert*, I.L.R. 37 Cal. 796 at 806; *Shanker Appaji Patil* v. *Gangaram Bapuji Nagude and others*, I.L.R. 52 Bom. 360, referred to. An order rejecting such application tantamounts to a " decree " as defined in s. 2 (2) of the Code of Civil Procedure and is therefore appealable.

DAW NYEIN AYE *v.* U BA YAR 54

" AFFIRM "—MEANING OF—UNION JUDICIARY ACT, s. 5 ... 291

AGREEMENT TO LEASE—NOT EXCEEDING ONE YEAR—NO NECESSITY OF REGISTRATION 69

APPEAL—AGAINST ORDER BY HIGH COURT REVOKING LETTERS OF ADMINISTRATION—APPEALABLE TO APPELLATE BENCH ... 64

————RIGHT OF APPEAL—NOT GIVEN TO PERSON IN WHOSE FAVOUR DECREE HAS SEEN PASSED ALTHOUGH SOME ISSUES ARE AGAINST HIM 326

APPEALABLE ORDER—AN ORDER ON AN APPLICATION BY JUDGMENT-DEBTORS FOR REMOVAL OF ATTACHMENT—AN APPEALABLE ORDER 33

ARBITRATION—*Submission of dispute to Association for—Award made by members not appointed as arbitrators by Association—Award in excess of terms of reference—Validity of award.* The dispute between the parties arising out of the demand by the appellants as owners for the surrender of a piece of land by the respondents was submitted to the arbitration of A.F.P.F.L., Pyinmana, and the President, Vice-President and an Executive Member of the said A.F.P.F.L., purporting to act as arbitrators, without themselves being appointed as arbitrators by the League, proceeded to hear the dispute and gave an award directing the appellants to transfer the land in dispute to the respondents for the original purchase price of K 10,000 *plus* a compensation of K 2,274. *Held:* That the arbitrators who made the award were not the arbitrators to whom the dispute was submitted for arbitration and that, even if they were appointed by the A.F.P.F.L. as arbitrators, they had exceeded the scope of their authority and that therefore the award was invalid. *Tarachand* v. *Parsram and others*, A.I.R. (1930) Sind 202; (*Firm*) *Hormusji and Daruwalla* v. *District Local Board, Karachi*, A.I.R. (1934) Sind 200; *John Batt & Co. (London) Ltd.* v. *Kancolal & Co.*, A.I.R. (1926) Cal. 908;

PAGE

J. Lann and another v. *Lalchand Kewalram and others*, 19 I.C. 925; *Ganges Manufacturing Company, Limited* v. *Indra Chand and another*, I.L.R. (1933) Cal. 1169; *Gaya Electric Supply Co. Ltd.* v. *State of Bihar*, A.I.R. (1953) (S.C.) 182; *Punjab State* v. *Moji Ram*, A.I.R. (1957) Punj. 223, referred to.

U AYE AND ONE *v.* U KO GYI AND TWO OTHERS ... 152

ARBITRATORS—EXCEEDING SCOPE OF AUTHORITY—VALIDITY OF AWARD 152

ATTACHMENT—APPLICATION FOR REMOVAL OF BY JUDGMENT-DEBTORS —WHETHER APPEALABLE 33

AWARD—WHERE ARBITRATORS WHO MADE THE AWARD WERE NOT THE ARBITRATORS TO WHOM THE DISPUTE WAS SUBMITTED— WHETHER THE AWARD IS VALID 152

BAIL—GRANTING OF—POWERS OF DISTRICT MAGISTRATE REGARDING AN OFFENCE UNDER S. 409, PENAL CODE—S. 497, CRIMINAL PROCEDURE CODE 158

BENAMI TRANSACTIONS—QUESTION OF—SHOULD NOT BE GONE INTO IN A SUIT UNDER S. 11 (1) (*a*) OF THE URBAN RENT CONTROL ACT 281

BOND—LIABILITY OF SURETIES UPON—S. 514, CRIMINAL PROCEDURE CODE 160

BURMA ARMY ACT, S. 7 (13)—"*Active service*"—*S.* 41—*Proviso to*—*Act No.* 10 *of* 1956—"*Operation.*" Appellant who was in command of a platoon, which was detailed for "internal security" committed the offence of murder of a woman who was not subject to military law and was tried and sentenced to death for the offence by the Special Judge, Amherst. One of the grounds raised in appeal was that the trial was vitiated because the trial Judge had failed to observe the procedure prescribed under the Criminal Procedure (Military Offenders) Rules, 1950. It was held in *The Union of Burma* v. *Tun Kyi*, (1958 B.L.R. 231) that the non-observance of the procedure prescribed in Rule 2 of the Rules framed by the President of the Union of Burma in the exercise of his powers under sub-s. (1) of s. 549 of the Criminal Procedure Code vitiated the whole proceedings as the offence for which Tun Kyi was tried, though a civil offence as defined in s.7 of the Burma Army Act, was also an offence against the military law because of the provisions of s. 41 of that Act. In view of the proviso to s. 41 (1) of the Burma Army Act it was necessary to consider whether the appellant was or was not on active service as defined in s. 7, clause (13) of the Act at the time of the commission of the offence. *Held:* That the term "Operation" as defined in Act No. 10 of 1956 means an operation carried out as directed by the Army General Headquarters or in accordance with the orders issued from time to time by the Army General Headquarters and that this definition would serve to explain the term "operation" occurring in the definition of "active service." *Held also:* That the platoon which was commanded by the appellant was detailed for "internal security" which included going on fighting patrol on information being received of the presence of rebels in the vicinity, was not really engaged in operation as defined in Act No. 10 of 1956 and that therefore the appellant was not on active service as defined in s. 7, clause (13) of the Burma Army Act, although it was part of his duty, while on garrison duty as a matter of internal security, to go on fighting patrol, if necessary. *Held further:* That, even assuming that the appellant was on active service and that therefore the offence committed by him

PAGE

was also an offence against the military law, the competent military authority in the exercise of his discretion under s. 69 of the Burma Army Act and in pursuance of the decision that the case should be instituted before an ordinary criminal Court, had surrendered the appellant to civil authority and the Special Judge must therefore be deemed to have been moved by the competent military authority to proceed against the appellant for the offence under s. 302 of the Penal Code.

GWAN SHEIN / THE UNION OF BURMA *v.* THE UNION OF BURMA / GWAN SHEIN 129

BURMA ARMY ACT, S. 69—DISCRETION OF COMPETENT MILITARY AUTHORITY TO SURRENDER MILITARY OFFENDER TO CIVIL AUTHORITY 130

BURMA INCOME-TAX ACT, S. 26A—REGISTRATION—ONLY PERSON WHO HAS POWER TO GRANT OR REFUSE 119

BURMA INCOME-TAX RULES—*Rule* 2 (c)—*Application made under—Only matter Assistant Commissioner is concerned with—Illegal exercise of jurisdiction—What amounts to non-disposal of application—Affords ground for appeal—Competency of the Appellate Tribunal to interfere even where the order of Assistant Commissioner was found not to be perverse.* It is clear from Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules and s. 26A of the Burma Income-tax Act that the only person who has jurisdiction either to register the firm or to refuse registration is the Income-tax Officer concerned, although in the case of refusal by him as appeal would lie to the Assistant Commissioner under s. 30 (1) of the Act. The only matter with which the Assistant Commissioner is concerned when an application is made to him under Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules, is as regards the condonation of the delay in making an application for registration. Rai Sahib *Chiranji Lal & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab*, (1937) 5 I.T.R. 44; *Krishnaswami Mudaliar and others* v. *Commissioner of Income-tax, Madras*, (1956) 30 I.T.R. 373, referred to. Where in dealing with an application under Rule 2 (*c*) the Assistant Commissioner of Income-tax did not confine himself to the question whether, in the circumstances of the case, the delay in making the application should be condoned, but directed himself to the question whether or not the applicants had *locus standi* to apply for registration and refused the applicants the necessary permission on the ground that they had no *locus standi* to make the application under s. 26A of the Act. *Held:* That the Assistant Commissioner had acted illegally in the exercise of jurisdiction and that the dismissal of the application on a wholly irrelevant ground tantamounts to non-disposal of the application on merits, namely, whether or not the delay in making the application for registration should be condoned. *Held further:* That in an appeal to the Appellate Tribunal it is competent to the appellants (applicants) to make a grievance of the fact that the Assistant Commissioner had disposed of their application on a wholly irrelevant ground. *Mote Shah & Co., Karad* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay South*, (1952) 22 I.T.R. 39, referred to. Where on appeal from the said order of the Assistant Commissioner the Appellate Tribunal declined to interfere with the order on the ground that in dealing with an order made under Rule 2 (*c*) the Appellate Tribunal was confined merely to the question as to perversity or otherwise of the order and not with

PAGE

its legality and that the order appealed from was not perverse. *Held:* That the power of the Appellate Tribunal in the cases stated would not be confined to an enquiry whether or not the decision of the Assistant Commissioner was perverse but would extend to examining or determining the question whether the said Assistant Commissioner did or did not act within his jurisdiction in considering whether the applicants had *locus standi* to make an application to Income-tax Officer for registration of the firm under s. 26A of the Act.

DAW HLA OHN & CO. *v.* THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA 11

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 63 (1)—SERVICE OF NOTICE—R. 5, O. 3, C.P.C. INAPPLICABLE—SERVICE ON LAWYER—WHEN SUFFICIENT—R. 12, O. 5, C.P.C.—APPLICABLE—SERVICE ON AGENT—WHEN SUFFICIENT.

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 33A (5) AND BURMA INCOME-TAX APPELLATE TRIBUNAL RULES, 1954—*Rule* 31—*When order deemed to be communicated in law.* The Income-Tax Appellate Tribunal after hearing the appeal of the applicant from the order of the Assistant Commissioner of Income-Tax reserved orders. On the 24th April, 1956, notices were ordered by the Tribunal to be issued to the parties informing them that orders would be passed on the 28th April, 1956. On that day there was no appearance either by the applicant or by its lawyers Messrs. Foucar & Soorma and orders were passed. On the 30th April, 1956, a copy of the order was sent to applicant's lawyers. The applicant had given two alternative addresses for service of notice. One was "666, Merchant Street, Rangoon" and the other was "Care of Messrs. Foucar & Soorma, No. 104, Phayre Street, Rangoon". Subsequently on 3rd September 1956 the applicant made an application under s. 66 (1) of the Burma Income-Tax Act for reference to this Court certain questions of Law which had arisen out of the aforesaid order of the Appellate Tribunal. This application was rejected on the ground that it was time barred. It is alleged that the applicant received the copy of the order from its lawyers only on 5th July 1956. It is contended that as the copy of the order of the Appellate Tribunal, dated the 28th April, 1956 was sent to its lawyers Messrs. Foucar & Soorma and not to the applicant, it cannot be said that the order had been communicated to the applicant as required under s. 33A of the Act, and therefore the applicant had no valid and legal notice of the order of the Appellate Tribunal. It is further contended that the lawyers appearing for the applicant had no authority to receive or accept notices on behalf of the applicant. *Held:*

(i) that under the latter part of s. 63 (1) of the Burma Income-Tax Act notice under this Act may be served as if it were a summons issued by a Court under the Code of Civil Procedure;

(ii) that Rule 5 of Order 3 of the Code of Civil Procedure is not applicable to the present case as this rule relates to service of process on pleaders;

(iii) that for the purpose of accepting such notices on behalf of the applicant, its lawyers or agent must be expressly authorized to do so;

(iv) that the rule applicable to the present case is Rule 12 of Order 5 which relates to service of summons on defendant in person when applicable or his agent;

PAGE

(v) that under Rule 12 of Order 5, service made on an agent who is empowered to accept service is to be deemed sufficient service;

(vi) that the Income-tax proceedings being of a most secret character it does not follow that because an agent or the lawyer of the applicant was duly authorized to do all such acts and things as may be necessary to conduct the business of the applicant's appeal before the Assistant Commissioner of Income-Tax or before the Appellate Tribunal, they were *ipso facto* authorized to receive notices served under s. 63 (1) of the Burma Income-Tax Act; *Gopiram Bhagwandas* v. *Commissioner of Income-Tax, Bihar & Orissa, Patna*, (1956) 30 I.T.R. 8; *Basant Lal Ramjidas* v. *Commissioner of Income-Tax, Bihar & Orissa*, (1923), I.L.R. 11 Pat. 40, referred to. *Lala Har Kishen Das* v. *The Commissioner of Income-Tax, Punjab*, (1934) 2 I.T.R. 484, distinguished.

(vii) that according to the lawyer's Power of Attorney given by the applicant its lawyers, Messrs. Foucar & Soorma were not duly authorized to accept, on behalf of the applicant, notices of the order of the Appellate Tribunal;

(viii) that s. 33A (5) of the Burma Income-Tax Act and Rule 31 of the Burma Income-Tax Appellate Tribunal Rules, 1954, clearly indicate the strictness with which the order of the Appellate Tribunal is to be communicated to the assessee and to the Commissioner; it is incumbent that such an order is actually communicated to the assessee, or the Commissioner before it can be said to be communicated to him in law.

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. *v.* THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON ... 110

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 66 (1)—*Reference under—Scope and function of the High Court in s.* 13—*Proviso to—Opinion of Income-Tax Officer—Finding as to—May be express or implied—S.* 23 (3)—*Assessment under—Duty of Income-Tax Officer to disclose material—What the material may include—What an assessee is not entitled to demand.* In a reference under s. 66 (1) of the Burma Income-Tax Act the High Court can only take notice of facts which have been stated by the Tribunal in its statement of the case, although the High Court may possibly refer to the facts found by the Tribunal in its appellate judgment out of which the reference arises. *In re Lalli Ram Sunderlal Jhansi*, (1951) 19 I.T.R. 372 at 379, referred to. The jurisdiction of the High Court in the matter of Income-tax references made by the Appellate Tribunal under the Income-Tax Act, is an advisory jurisdiction as under the Act the decision of the Tribunal on facts is final, unless it can be successfully assailed on the ground that there was no evidence for the conclusions on facts recorded by the Tribunal. It is therefore the duty of the High Court to start by looking at the facts found by the Tribunal and to answer the questions of law on that footing and any departure from this rule of law will convert the High Court into a fact-finding authority which it is not under the advisory jurisdiction. *Commissioner of Income-Tax, West Bengal* v. *Calcutta Agency Limited*, (1951) 19 I.T.R. 191, referred to. Before proceeding to compute the income, profits and gains of an assessee under the proviso to s. 13, Burma Income-Tax Act, the Income-Tax Officer should record a specific finding to the effect that the method of accounting employed by the assessee was such that,

PAGE

in his opinion income, profits and gains could not properly be deduced therefrom, or such a finding must be implicit in his order. *Pandit Brothers* v. *Commissioner of Income-Tax, Delhi*, (1954) 26 I.T.R. 159, referred to. An Income-Tax Officer is bound to disclose to the assessee the materials on which he proposes to act in an assessment under s. 23 (3) of the Burma Income-Tax Act. Natural justice requires that the assessee should be informed of the material on which the Income-Tax Officer proposes to found his estimate regarding the income and profits of the assessee; this material may include the result of any private enquiry made by the Income-Tax Officer and the comparable cases of profits made by other merchants in the locality. The assessee is not, however, entitled to such detailed information regarding the business of other assessees as would violate the confidential nature of the returns submitted by them. The assessee is not entitled to demand copies of confidential statements in the possession of the Income-Tax Officer or to demand that his informants should be called for purpose of being cross-examined. *Commissioner of Income-Tax, Bombay* v. *Khemchand Ramdas*, (1940) 8 I.T.R. 159; *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-Tax, West Bengal*, (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783; *Gadireddy Pada Narasimhalu Naidu and Sons* v. *Commissioner of Income-Tax, Madras*, (1952) 21 I.T.R. 70, referred to.

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. *v.* THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA 191

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 66—*Point of Law not raised before Tribunal and consequently not dealt with by Tribunal—Question relevant to such contention cannot be referred to High Court—Omission to raise such contention attributed to misprint in reprint of Act—No valid excuse.* No question can be referred to the High Court under s. 66 of the Income-Tax Act unless it arises out of the order of the Tribunal and if the parties do not raise certain contention before the Tribunal, with the result that the facts relevant to that contention are not dealt with in the judgment of the Tribunal, no question arising out of such a contention can be referred to the High Court. *Re The Commissioner of Income-Tax, Burma* v. *C.P.L.L. Firm*, 12 Ran. 322; *Re Lakshmi Narain Gadodia & Co.*, (1943) 11 I.T.R. 491; *New Piecegoods Bazaar Co., Ltd.* v. *Commissioner of Income-Tax, Bombay City*, (1947) 15 I.T.R. 319; *A. Abboy Chetty & Co.* v. *Commissioner of Income-Tax, Madras*, (1947) 15 I.T.R. 442; *Madanlal Dharnidharka* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay*, (1948) 16 I.T.R. 227; *Chainrup Sampatram* v. *Commissioner of Income-Tax, West Bengal*, (1951) 20 I.T.R. 484; *Allahabad Bank Ltd., Calcutta* v. *Commissioner of Income-Tax, West Bengal* (1952) 21 I.T.R. 169; *Punjab Distilling Industries Ltd.* v. *Commissioner of Income-Tax, Punjab*, (1952) 22 I.T.R. 232; *Mohanlal Riralai* v. *Commissioner of Income-Tax, C.P. and Berar*, (1952) 22 I.T.R. 448; *Kaniram Ganpatrai* v. *Commissioner of Income-Tax, Bihar and Orissa*, (1953) 23 I.T.R. 314; *Beniram Moolchand* v. *Commissioner of Income-tax United Provinces*, (1954) 25 I.T.R. 287; *Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa* v. *Ranchi Electric Supply Co., Ltd.*, (1954) 26 I.T.R. 89; *The Trustees Nagore Durgah* v. *Commissioner of Income-Tax, Madras*, (1954) 26 I.T.R. 805; *Mash Trading Co.* v. *Commissioner of Income-Tax, Delhi*, (1956) 30 I.T.R. 388, referred to. *Held:* That the explanation that the omission to raise a point of law was due to a misprint in the relevant section of the reprint of the Act does not constitute a

PAGE

valid excuse when the section which has been correctly reprinted in the latest edition of the Burma Code has not been referred to.

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. *v.* THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON 175

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 18 (3B), s. 18 (6) 248

BURMA INCOME-TAX ACT, s. 30 (1A)—*Special right of appeal under—To whom it accrues.* The special right of appeal under s. 30 (1A) of the Burma Income-Tax Act only accrues to a person who, being responsible for paying to a person not resident in the Union of Burma any interest not being "Interest on securities" or any other sum chargeable under the provisions of the Act, at the time of payment has deducted the tax as required by sub-s. (3B) of s. 18 of the Act and paid it under sub-s. (6) of that section, in respect of which tax he denies his liability to make the deduction.

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. *v.* THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON 248

CAUSE OF ACTION—MEANING OF—CIVIL PROCEDURE CODE, S. 20 (*c*) ... 314

CERTIFICATE TO APPEAL—UNION JUDICIARY ACT, S. 5—CIRCUMSTANCES TO BE CONSIDERED 291

CHINS—CHINS WHO ARE INDIGENOUS TO INDIA—NOT INCLUDED AMONG "INDIGENOUS RACES OF BURMA"—UNION CITIZENSHIP ACT, S. 3 30

CITIZEN—BURMESE CITIZEN—NO OBLIGATION TO RENEW FOREIGNERS REGISTRATION CERTIFICATE TAKEN OUT OF SHEER IGNORANCE 3

——— PERSON WHOSE GRANDPARENTS WERE BURMESE—BURMESE CITIZEN UNDER S. 11 (*b*) OF THE CONSTITUTION ... 268

CIVIL COURTS—ABSENCE OF JURISDICTION IN GOING INTO THE QUESTION OF RIGHT OF POSSESSION OF NATIONALISED LANDS—S. 36, LAND NATIONALISATION ACT, 1953 ... 147

———JURISDICTION OF—S. 9 CIVIL PROCEDURE CODE—CIVIL COURTS CAN ENTERTAIN SUITS BETWEEN PRIVATE PERSONS FOR POSSESSION OF A STALL 270

CIVIL PROCEDURE CODE, S. 9—*Jurisdiction of Civil Courts—Dispute regarding right of occupancy of stall in bazaar in respect of which District Council has powers of resumption and re-allotment.* S. 9 of the Civil Procedure Code explicitly lays down that the Civil Courts "shall have jurisdiction to try all suits of a civil nature excepting suits of which their cognisance is either expressly or impliedly barred." The jurisdiction of Civil Courts to entertain suits between private persons for possession of stall in a bazaar is not barred notwithstanding the fact that under its bye-laws the District Council has powers to resume or re-allot it to another person.

MAUNG THAN AND TWO OTHERS *v.* DAW PAN U, IN HER PERSONAL CAPACITY AND AS LEGAL REPRESENTATIVE OF U NI, DECEASED 270

CIVIL PROCEDURE CODE, S. 20—"*Cause of action*"—*Meaning of—Government's Land—No prescriptive right and no declaratory decree of ownership in respect of.* "Cause of action" occurring in s. 20 (*c*) of the Civil Procedure Code means every fact which if traversed, it would be necessary for the plaintiff to prove in

PAGE

order to support his right to the judgment of the Court. In other words, it is a bundle of facts which it is necessary for the plaintiff to prove before he can succeed in the suit. Where Government was and still remains the owner of land there can be no prescriptive right against it except through adverse possession for more than 60 years. *Secretary of State for India* v. *Chellikani Rama Rao*, (1916) I.L.R. 39 Mad. 617; *Kodoth Ambu Nair* v. *Secretary of State for India*, A.I.R. (1924) (P.C.), 150; *Abdul Wahab* v. *Secretary of State*, (1926) I.L.R. 7 Lah. 210, referred to. Where the National Housing Board, which is a Government agency had issued a 60 years' lease to respondent U Khin Maung in respect of the suit land belonging to the Government there cannot be a decree against the said respondent declaring the appellant-plaintiff to be the owner of the said land which he is not.

U SAUNG *v.* U KHIN MAUNG AND ONE 314

CIVIL PROCEDURE CODE—*Payment by instalments—Order for—O. 20, R. 11 (1)—Made under—At time of decree—Appealable as decree—O. 20, R. 11 (2)—Made under—After decree—Appealable under s. 2 (2) read with s. 47.* Where an order for payment by instalments is made at the time of the passing of the decree under the provisions of Order 20, Rule 11 (1) of the Civil Procedure Code it forms part of the decree and is appealable as such. However, when an order is made subsequent to the passing of the decree as provided for in Rule 11 (2) it is an order relating to the execution, discharge or satisfaction of the decree and is therefore appealable under s. 2 (2) read with s. 47 of the Code. *Maung Po Maik* v. *P.R.M.K.M. Kasi Chettyar*, A.I.R. (1931), Ran. 152; *Saya Hattie* v. *Ma Pwa Sa*, (1926) I.L.R. 4 Ran. 247, referred to. Where in a suit for the recovery of money the Court passed a decree for payment of the amount claimed with a direction that the decretal amount be paid in monthly instalments and where this order is sought to be assailed in a civil miscellaneous appeal. *Held*: That the order under consideration comes under the first category and that it can, therefore, be questioned only if the appeal is made against the decree in which it has been incorporated.

U BA THWIN AND ONE *v.* U BA THA AND ONE ... 311

CIVIL PROCEDURE CODE—O. 1, R. 10—PARTIES—WHEN PROPER PARTY BUT NOT NECESSARY PARTY—DISCRETION OF COURT 273

CIVIL PROCEDURE CODE—O. 18, R. 18—*Local Inspection—Object of—View of Judge no substitute for evidence—Improper use of observation made.* Order XVIII, Rule 18 of the Civil Procedure Code allows the Court to inspect the locality in which the subject matter of the suit lies. The object of the provisions in that rule is to enable the Judge to understand and follow the evidence. This rule however does not entitle the Judge to put his own view on inspection in the place of evidence nor does it allow him to contradict a witness. In other words, he cannot substitute his own view of the matter for the evidence in the case. *Guju Mahato and another* v. *Jogendra Nath and another*, A.I.R. (1935) Pat. 457; *Abdul Baqi* v. *Fakhrul Islam and others*, A.I.R. (1937) Pat. 333, referred to. It is improper for the trial Judge to make certain observations in the case based on what he had seen during his inspection of the land.

MA AYE YON *v.* MAUNG PO THEIN 253

PAGE

CIVIL PROCEDURE CODE, O.21, R. 29—*Stay order made under—Not appealable.* The respondent obtained a decree for ejectment of the applicant from a house site and in the course of infructuous executions of the decree the applicant filed a suit against the respondent and two others in respect of the said house site and applied for and obtained from the Township Court, which passed the decree for ejectment, an order for stay of the execution of the decree against her. On appeal the District Court holding that Order 41, Rule 5 of the Civil Procedure Code prohibited an executing Court from considering an application for stay of execution after the time allowed for appeal against the decree had expired, set aside the order staying execution passed by the Township Court. *Held:* That an order for stay of execution of a decree pending a suit between the decree-holder and a judgment-debtor is one made under Order 21, Rule 29 of the Civil Procedure Code and is not appealable as a decree, as it cannot be deemed to be conclusively determining the rights and liabilities of the parties with reference to the relief granted by the decree. *U San Wa and others* v. *U Chit San and another*, 9 Ran. 354; *Janardan Triumbak Gadre* v. *Martand Triumbak Gadre*, 45 Bom. 241, referred to. *K.M.C.T. Chidambaram Chettyar* v. *R.M. S.M. Somasudaram Chettyar*, (1938) R.L.R. 580, followed. *Maung Tha Saing* v. *Ma Ain Tha*, (1957) B.L.R. 16, distinguished.

MA TUN *v.* MA AH NYO 257

CIVIL PROCEDURE CODE, O. 40, R.1—*Receiver—Appointment of—Sufficient grounds—Discretion vested in trial Court—When exercisable by appellate Court—Joint Hindu Family—Members of—Right to possess individual property.* Where parties claiming to be members of a joint Hindu family and in charge of business in suit alleged to be the joint Hindu family business allowed the house rents of the shop and the Income-tax payable to be in arrears so that the party claiming to be the owner of the business had to pay up these arrears to have a decree for ejectment from the shop premises to be rescinded and also denied the latter access to the books of account. *Held:* That these facts constituted sufficient grounds for the appointment of a receiver for the protection of the property in suit during the pendency of the suit. *Sidheswri Dabi* v. *Abhoyeswari Dabi*, 15 Cal. 818; *Gorid Dut Bogla* v. *Perushaw Sorabshaw*, 11 L.B.R. 222; *T. Krishnaswamy Chetty* v. *C. Thangavelu Chetty and other*, A.I.R. (1955) Mad. 430, referred to. An order of appointment of a receiver is discretionary, the discretion, in the first place, being that of the Court in which the suit itself is pending; where the trial Court did not exercise its discretion in accordance with the legal principles however, the Court of appeal can exercise its discretion in the matter. *Benoy Krishna Mukerjee* v. *Satish Chandra Giri*, 55 I.A. 131; *Daw Sein Yin* v. *U Ohn Khin*, (1948) B.L.R. 487, followed. Members of a joint Hindu family can possess individual property. *K.L.S.V.E. Annamalai Chetty* v. *K.L.S.V.E. Subramanian Chetty*, A.I.R. (1929) P.C. 1; *Seeyali Achari and others* v. *K. Doraiswami Achari and another*, A.I.R. (1948) Mad. 46; *Rukn-ul-Mulk Syed Abdul Wajid and others* v. *R. Vishwanathan and others*, A.I.R. (1950) Mysore 33, referred to.

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER *v.* RAMA MISRA AND ANOTHER 240

CIVIL PROCEDURE CODE, O. 41, R.5—NOT APPLICABLE IN THE CASE OF A STAY ORDER AGAINST EXECUTION OF DECREE 257

PAGE

CIVIL PROCEDURE CODE, s. 96—APPEAL LIES FROM DECREE AND NOT FROM JUDGMENT 187

———————, O. XLI, R. 1 (1)—MEMORANDUM OF APPEAL TO BE ACCOMPANIED BY A COPY OF THE DECREE APPEALED FROM 187

———————, s. 2 (2)—"DECREE"—WHETHER ORDER REJECTING AN APPLICATION FOR APPOINTMENT OF COMMISSIONER IS A "DECREE" 54

CIVIL PROCEDURE CODE, s. 47—*Order made on application for removal of attachment by judgment-debtors—One under—Not under O. 21, r. 58—Appealable—O. 21, r. 8—Application.* An order on an application by judgment-debtors for removal of attachment obtained by the decree-holders is an order made under s. 47 of the Civil Procedure Code and not under Order 21, Rule 58 of the Code and is therefore appealable. Order 21, Rule 58 deals only with questions arising between the decree-holders and strangers to the decree. *Ma Shwe Ma Pru and one* v. *Maung Ba On*, I.L.R. 5. Ran. 659; *Maung Ba* v. *Maung Tha Yin*, (1931) A.I.R. (Ran.) 314, followed. *Lachhoo* v. *Munnilal-Babu Lal*, (1935) A.I.R. (All.) 183; *Gopal Das* v. *Ishar Das*, (1932) A.I.R. (Lah.) 376, referred to.

MA MAY MYINT, PHO THA AUNG AND MA TOO (Minors by their guardian Ma Thay Thay) *v.* U BA MAUNG ... 33

CIVIL PROCEDURE CODE, R.5, O.38—*Attachment before judgment—Application for removal of—R. 8, O. 38—Enquiry necessary—R. 43, O. 21—Order to sell such goods under—Illegal and without jurisdiction.* Where the Court, purporting to act under Rule 43, Order 21 of the Code of Civil Procedure, ordered the sale of goods attached before judgment under the provisions of Rule 5, Order 38 of the Code, as the applicant seeking to have the attachment removed on the strength of ownership failed to furnish the security ordered. *Held:* That where a claim of ownership to the goods attached before judgment has been preferred an investigation of the claim to property attached before judgment becomes necessary under Rule 8 of Order 38 of the Code and that as no decree has yet been passed in the case Rule 43 of Order 21 of the Code cannot be invoked. *Held therefore:* That the Court in ordering the sale of the attached goods, purporting to act under Rule 43, Order 21 of the Code, had acted illegally and without jurisdiction.

S. C. PAUL *v.* S. L. PALIT 149

CIVIL PROCEDURE CODE, O. 21, R. 58—NATURE OF 33

———————, O. 3, R. 5—WHETHER APPLICABLE TO NOTICES UNDER THE INCOME-TAX ACT 110-111

———————, O. 5, R. 12—APPLICABILITY TO NOTICES UNDER THE INCOME-TAX ACT 110-111

———————, O. 21, R. 43—WHEN THE RULE CAN BE INVOKED REGARDING THE ATTACHMENT OF GOODS 149

———————, O. 20 R. 13—DOING OF ACT BY COURT WHICH IT IS BOUND TO PERFORM *suo moto* 54

COMMISSIONER TO ADMINISTER AND TAKE ACCOUNTS—APPLICATION FOR APPOINTMENT OF—WHETHER SUBJECT TO THE LAW OF LIMITATION 54

PAGE

COMPLAINT—PROSECUTION ON COMPLAINT OF PERSON NOT AUTHORISED —BAD IN LAW 285

CONSTITUTION—S. 11 (*b*)—*Person whose grandparents were Burmese—Citizen.* The applicant, born of a foreigner and a Burmese mother, the latter being the daughter of Burmese parents, was during his minority taken to India by his father in whose Indian Passport his name was entered on their return to Burma. Holding him to be an Indian the trial Magistrate convicted him under s. 5 (1) of the Foreigners Registration Act. *Held:* That the conviction was bad in law as the applicant, under s. 11 (*b*) of the Constitution, is a citizen of Burma.

MAUNG KO GYI *v.* THE UNION OF BURMA 268

CONTRACT—*Specific performance of—Time—When not essence though specified.* The appellant bought a house and site from the respondents by means of a duly registered deed and entered into an agreement to resell the house and site to the respondents within three years of the date of purchase. The respondents continued to live in the house in suit and paid to the appellant K 500 towards the purchase price. There was no resale of the property to the respondents within the stipulated period of three years mentioned in the agreement and the respondents brought a suit against the appellant for the specific performance of the contract after the expiration of the period of three years mentioned in the agreement. *Held:* That from the fact that there was no specific date mentioned as the last day on which the respondents could insist on a reconveyance of the property and that there were no penal clauses for failure to complete the sale transaction coupled with the conduct of the parties in allowing the respondents to remain in occupation as well as the receipt of part payment of K 500 towards the sale price it was clear that the parties never regarded time as being of essence of the contract. *Jamshed Khodaram* v. *Burjorji Dhunjibhai*, I.L.R. 40 (Bom.) 289; *A.K.R.M.M.K. Chidambaram Chettyar* v. *Khoo Hwa Lam*, (1950) B.L.R. (S.C.), 98, followed.

U HAN *v.* U THI AND ONE 278

COSTS IN SUIT—PAYMENT OF—WHETHER NON-PAYMENT BY RESPONDENT DURING PENDENCY OF APPEAL ENTITLES APPELLANT TO FILE AN INSOLVENCY PETITION 10

CRIMINAL PROCEDURE CODE, s. 393—WHETHER STILL APPLICABLE IN VIEW OF THE PROVISIONS OF S. 4 A OF THE WHIPPING (TEMPORARY AMENDMENT) ACT, 1957 76

CRIMINAL PROCEDURE CODE, s. 195—*Prosecution under s.* 186, *Penal Code—Absence of complaint in writing—Void* ab initio. Where the District Magistrate, Kyaukpyu, prosecuted the respondent under s. 186 of the Penal Code for having entered his Chambers and convicted him without any complaint in writing as required by s. 195 of the Criminal Procedure Code. *Held:* That in the absence of any complaint in writing the whole case was void *ab initio* and that the District Magistrate was quite unfit to deal with the case as he should not have acted both as the complainant and Judge at the same trial.

THE UNION OF BURMA *v.* U KHIN MAUNG YIN ... 308

PAGE

CRIMINAL PROCEDURE CODE, S. 109—*Proceedings under—S.* 117 (1)—*Inquiry compulsory notwithstanding respondent's admission of allegations and willingness to furnish security.* Where in proceedings under s. 109 of the Code of Criminal Procedure the Magistrate acting on the admission made by the respondent of the allegations made against him and on the respondent's willingness to furnish the security, proceeded to direct the respondent to furnish security to be of good behaviour for a period of one year, without holding an inquiry into the allegations made against the respondent. *Held:* That the order of the Magistrate could not be upheld as the mere admission by the respondent of the allegations against him does not absolve the Magistrate of holding an inquiry into these allegations as directed by s. 117 (1) of the Code.

UNION OF BURMA *v.* MAUNG YIN 170

CRIMINAL PROCEDURE CODE, S. 467—*De novo* TRIAL—WHETHER REQUIRED IN TRIAL OF PERSON OF UNSOUND MIND WHEN A NEW JUDGE TAKES OVER 143

CRIMINAL PROCEDURE CODE, S. 497—*Prosecution under s.* 409, *P.C. before S.D.M.—Grant of bail by D.M. during pendency of bail application before S.D.M.—"Not likely to be sentenced to transportation for life" no ground—Order without jurisdiction.* Where in a prosecution under s. 409, Penal Code before the Subdivisional Magistrate, Myitkyina, the accused filed one application for bail before the trying Magistrate and another before the District Magistrate, Myitkyina and during the pendency of the application before the former the District Magistrate granted bail to the accused on the ground that the accused was not likely to be sentenced to transportation for life even if he were convicted. *Held:* That the order of the learned District Magistrate is clearly without jurisdiction as an offence under s. 409 of the Penal Code being in fact punishable with transportation for life comes within the ambit of s. 497 of the Code of Criminal Procedure and that it is immaterial whether the accused is likely to be sentenced to a short term of imprisonment or not, in the event of his being convicted.

U BA THAN *v.* THE UNION OF BURMA (MAUNG BA AYE) 158

CRIMINAL PROCEDURE CODE, S. 514—*Bond—Forfeiture of—Extent of liability of sureties upon.* Where under the provisions of s. 514 of the Criminal Procedure Code the bond entered into by the two applicants in the sum of K 500 each for the appearance of accused Maung Aung Khin was forfeited on account of the absence of the accused on the date fixed for the hearing of the case and the applicants were each ordered to pay up a sum of K 500. *Held:* That the bond was one for the sum of K 500 and that all the three signatories, *i.e.*, the accused Maung Aung Khin, applicants U Mya Gyi and U Tha Lun were jointly and severally liable for a total sum of K 500 and no more.

U MYA GYI AND ONE *v.* THE UNION OF BURMA ... 160

CRIMINAL PROCEDURE CODE, S. 549 (1)—POWER OF PRESIDENT TO FRAME RULES FOR MILITARY OFFENDERS—CRIMINAL PROCEDURE (MILITARY OFFENDERS) RULES, 1950—EFFECT OF NON-OBSERVANCE OF RULES BY TRIAL JUDGE 129

PAGE

CRIMINAL PROCEDURE (MILITARY OFFENDERS) RULES, 1950—NON-OBSERVANCE OF PROCEDURE PRESCRIBED IN RULE 2—VITIATION OF PROCEEDINGS 129

DEALER—DISPUTE AS TO WHETHER A PERSON IS A DEALER—PROCEDURE UNDER THE GENERAL SALES TAX ACT 100

"DECREE"—CIVIL PROCEDURE CODE, S. 2 (2)—AN ORDER REJECTING AN APPLICATION FOR APPOINTMENT OF COMMISSIONER TO ADMINISTER AND TAKE ACCOUNTS—TANTAMOUNTS TO A DECREE ... 54

DEFAMATION—S. 499 AND S. 500, PENAL CODE—REPORT AGAINST PERSON FOR BREACH OF TRUST NOT IN GOOD FAITH—WHETHER CAN BE PROSECUTED—BURDEN OF PROOF 297

————PUBLICATION—MEANING OF—S. 499, PENAL CODE ... 297

DEFAULTER—WHO ALLEGES HE IS NOT A DEALER—PROCEDURE UNDER THE GENERAL SALES TAX ACT 100

DEFENCE OF THE UNION OF BURMA (MILITARY OFFENDERS SPECIAL PROVISIONS) ACT, 1956—"OPERATION"—MEANING OF ... 129

De-Novo TRIAL—TO BE ADOPTED AFTER ACCUSED DISCHARGED FROM MENTAL HOSPITAL WHERE HE HAD BEEN CONFINED DURING TRIAL 205

————REQUIRED TO BE ADOPTED BY NEW TRIAL JUDGE HEARING THE CASE AGAINST AN ACCUSED PERSON OF UNSOUND MIND—S. 467, CRIMINAL PROCEDURE CODE 143

EJECTMENT SUIT—TYPE OF EJECTMENT SUIT TO BE FILED BY OWNER OF BUILDING BUILT IN 1949 226

EMERGENCY PROVISIONS ACT, 1950, S. ၅-ဣ (ခ) နှင့် (ဃ)—*Purpose of enactment—Fair and constructive criticisms in Democratic countries—Effect of—S.* ၅-ဣ (ခ) (ခ)—*When article published in newspaper criticising some Government officers cannot be deemed to contravene—Unfair and malicious attacks—Not to be tolerated—Libellous attacks on private lives of Government servants—Not within purview of.* The Emergency Provisions Act, 1950, is designed to deal with emergency situations and prevent "emergencies." The main purport of enacting s. ၅(ခ) and (ဃ) of this Act was to expedite and accelerate the restoration of peace and tranquility throughout the country and to prevent any acts of sabotage and interference with the object mentioned in the "aims and objects" for the introduction of the said section. In all democratic countries fair and constructive criticism of the actions of Government is conducive to the public welfare and acts as a salutary check on the actions of Government officials. Where an article appearing in the newspaper edited and published by the appellant and complained of as contravening the provisions of s. ၅-ဣ (ခ) (ခ) of the Emergency Provisions Act dealt in one place generally with civil servants and deplored that though they are not the elected representatives of the people, some of them had been making utterances similar to that of politicians and in another place dealt with the proposed amendments to the Trades Disputes Act and contained criticisms of the officers responsible for its preparation with the result that the officers concerned jumped to the conclusion that there was sure to be a labour crisis and became depressed. *Held:* That although the article complained of constituted

PAGE

a criticism of the actions of some Government servants, it should not adversely affect the morale of any reasonable civil servant. *Held also:* That unfair and malicious attacks which may lead to serious repercussions on the administrative machinery cannot be tolerated and s. ၅-၈ (၁) (၅) was apparently designed to meet such a situation.

U YU MAUNG *v.* THE UNION OF BURMA 317

EVIDENCE ACT, S. 92—EVIDENCE ADMISSIBLE TO PROVE THE FICTITIOUS NATURE OF FALSE DEEDS 297

EVIDENCE TAKEN AT TRIAL OF PERSON FOUND TO BE OF UNSOUND MIND AND UNFIT TO STAND TRIAL—*Void—Illegality of conviction based upon—Resumption of trial by succeeding Special Judge from stage left off by predecessor—Serious procedural error—* De novo *trial under s. 467, Cr. P.C. after accused found to be fit to stand trial.* In the course of the trial of the appellant for the offence of murder the Special Judge came to a finding that the appellant was, due to mental instability, incapable of making his defence and stopped the proceedings. This Special Judge went on leave and was succeeded by another Special Judge who, without coming to a finding that the appellant had regained his mental stability and had become fit to stand trial, proceeded with the hearing of the case against the appellant from the stage where it was left off by his predecessor and convicted and sentenced the appellant to death. *Held:* That as all the evidence taken before the former Special Judge was void the case should have been tried *de novo* under the provisions of s. 467 of the Criminal Procedure Code after a finding had been reached that the appellant was of sound mind and fit to stand his trial. *Held also:* That the conviction based upon the void evidence was bad in law.

MAUNG SAN SHWE / THE UNION OF BURMA *v.* THE UNION OF BURMA / MAUNG SAN SHWE ... 143

EXPIRY OF TEMPORARY ACT—LEGAL EFFECT OF 12

FIRST INFORMATION REPORT—*Cannot be used against person making it.* The first information report or report lodged by the appellant himself at the police station cannot be used against him. *Nisar Ali* v. *State of Uttar Pradesh*, (1957) A.I.R. (S.C.), 366, referred to.

MAUNG BA MIN *v.* THE UNION OF BURMA 261

FOREIGN EXCHANGE REGULATION ACT, S. 9 (2)—MEANING OF WORD "TAKE"—WHETHER "MENS REA" NECESSARY 6

FOREIGNERS REGISTRATION ACT, S. 5 (1)—*Prosecution under—Importance of question of citizenship—Possible consequence of conviction under.* In a prosecution under s. 5 (1) of the Foreigners Registration Act the question of citizenship which has been raised as a ground of defence is an important matter and therefore it should be threshed out properly. Convictions under this section may later involve in the deportation of the persons thus convicted.

SIN RATHI YAR / MAR NI / KANAY-YAR LAL *v.* THE UNION OF BURMA ... 224

PAGE

FOREIGNERS REGISTRATION ACT, S. 5 (1)—*Failure to renew certificate by citizen who by mistake had taken out Foreigners Registration Certificate—No offence under—No divestment of citizenship by the mere fact of taking out of Foreigners Registration Certificate by citizen.* Where a person, who is a Burmese citizen, took out a Foreigners Registration Certificate under a mistaken belief that he was bound to do so, failed to renew it and was consequently convicted of the offence under s. 5 (1) of the Foreigners Registration Act. *Held:* That there was no necessity for a Burmese citizen to take out a Foreigners Registration Certificate and that the conviction was bad in law. *Held further:* That the mere fact that a Burmese citizen took out a Foreigners Registration Certificate out of sheer ignorance would not deprive him of his citizenship when he has not registered with a Foreign Embassy. *Tein Yu Han* v. *The President of the Union of Burma and one*, (1953) B.L.R. (S.C.), 47, followed.

BISHNA LAL *v.* THE UNION OF BURMA 3

FOREIGNERS REGISTRATION ACT, S. 5 (1)—CONVICTION UNDER—BAD IN LAW WHERE A PERSON WHOSE GRANDPARENTS ARE BURMESE ... 268

FOREIGNER—SALE OF IMMOVEABLE PROPERTY TO FORRIGNER—WHETHER VOID *ab initio* 1

GENERAL SALES TAX ACT, S. 2 (*c*)—DEFAULT OF DEALER ... 100

———, S. 12 (2)—RECOVERY OF UNPAID TAX FROM DEFAULTER AS AN ARREAR OF LAND REVENUE 100

GENERAL SALES TAX ACT, 1949, S. 17—*Dispute as to whether a person is or is not a dealer—Duty and power of Commissioner of Commercial Taxes under—Failure to hold enquiry—Specific Relief Act—S.* 45—*When High Court will not exercise its power under—General Sales Tax Rules—Rule* 35—*Recovery of tax from defaulter—Defaulter must be dealer—S.* 2 (c), *General Sales Tax Act—Partnership firm—Not a person.* Where there is a dispute whether a person is or is not a dealer it is the duty of the Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry as provided for in s. 17 of the General Sales Tax Act, 1949 and for this purpose the Commissioner has the power of a Court of law in the matter of receiving affidavits, issuing processes for the attendance of witnesses and examining them on oath, issuing commissions for the examination of witnesses, compelling production of documents, etc. Where a person against whom recovery of tax is sought on the basis that he is a defaulting dealer, denies that any tax is recoverable from him because he is not a dealer, much less a defaulting one, it is incumbent upon the Commissioner to make an enquiry with a view to coming to a finding whether or not he is a dealer and when the Commissioner fails to hold such an enquiry he fails to perform a duty cast upon him as a public officer under s. 45 of the Specific Relief Act. *Suryaprakash Weaving Factory* v. *The Industrial Court, Bombay*, A.I.R. (1950) Bom. 206 at 208; *Vetcha Sreeramamurthy* v. *The Income-Tax Officer, Vizianagaram and another*, (1956) 30 I.T.R. 252, referred to. *The Union of India* v. *Firm Ralla Ram Raj Kumar*, (1954) 26 I.T.R. 602, distinguished. The High Court will not exercise its power under s. 45 of the Specific Relief Act if the plaintiff has any other specific or adequate legal remedy. Under rule 35 of the General Sales Tax Rules, 1949, the unpaid tax may be recovered from the defaulter under sub-s. (2) of s. 12 of the Act as an arrear of land revenue. The defaulter must be a defaulting dealer; and a person cannot be a defaulting dealer unless he is in the first instance a dealer as defined in clause (*e*) of s. 2 of the General

PAGE

Sales Tax Act of 1949. A partnership firm is not a person but is merely a collective name of individuals who are members of partnership. *Soedoyal Khemka* v. *Joharmull Manmull*, (1923) I.L.R. 50 Cal. 549, referred to. There is no such thing as a firm known to Law—*per* James, L. J. In *Ex parte* Corbett, (1880) 14 Ch. Div. 122 at 126, referred to.

YOUNG YORK SEIN (*a*) Y. AH SEIN (*a*) U SEIN *v.* THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS ... 100

GENERAL SALES TAX RULES—RULE 35 100

GOVERNMENT—FAIR AND CONSTRUCTIVE CRITICISMS OF ACTIONS OF GOVERNMENT—CONDUCIVE TO PUBLIC WELFARE—S. 5 (*a*) (1) (2), EMERGENCY PROVISIONS ACT ... 317

———— LAND—THERE CAN BE NO PRESCRIPTIVE RIGHT AGAINST GOVERNMENT LAND EXCEPT THROUGH ADVERSE POSSESSION FOR MORE THAN SIXTY YEARS ... 314

———— SERVANTS—NEWSPAPER ARTICLE CONTAINING CRITICISM OF SOME GOVERNMENT SERVANTS—EMERGENCY PROVISIONS ACT, 1950, s. 5 (*a*) 317

HIGH COURT—REVISIONAL JURISDICTION OVER INFERIOR COURTS—EXTENT OF SUCH JURISDICTION—WHETHER EXTENDS OVER THE COURT OF A *Sawbwa*—UNION JUDICIARY ACT, s. 27 81

———— ORDER REVOKING LETTERS OF ADMINISTRATION—APPEALABLE TO APPELLATE BENCH 64

———— JURISDICTION OF HIGH COURT IN INCOME-TAX REFERENCES—ADVISORY JURISDICTION—NOT A FACT FINDING AUTHORITY 191

IMMOVEABLE PROPERTY—TRANSFER OF—TO FOREIGNER—WHETHER VOID *ab initio* 1

INCOME-TAX APPELLATE TRIBUNAL—POWERS OF 110

"INDIGENOUS RACES OF BURMA"—MEANING OF—WHETHER INCLUDES CHINS INDIGENOUS TO INDIA 30

INSOLVENCY PETITION—WHETHER NON-PAYMENT OF COSTS IN SUIT DURING PENDENCY OF APPEAL BY THE RESPONDENT—ENTITLES THE APPELLANT TO FILE AN INSOLVENCY PETITION 10

INSANITY OF ACCUSED DURING TRIAL—*Resumption of trial—Procedure to be followed.* Owing to the discovery of signs of insanity in the accused during the hearing of case against him the trial was postponed and acting on medical recommendation the accused was detained in the Mental Hospital. After his discharge therefrom as sane about a year later the trial against him was resumed from the point at which it was left off. *Held:* That the procedure adopted by the trying Magistrate was illegal and that the trial should have been commenced *de novo* after coming to a finding that the accused was capable of making his defence. *The Government Acting Pleader* v. *Kunnuka. Chetty*, (1889) 2 Weir 582, referred to.

SAW YIN PE *v.* THE UNION OF BURMA 205

INSTALMENT—ORDER FOR INSTALMENT MADE AT THE TIME OF PASSING OF DECREE UNDER O. 20, R. 11 (1), CIVIL PROCEDURE CODE—FORMS PART OF DECREE AND APPEALABLE AS SUCH 311

PAGE

INSTALMENT—ORDER FOR INSTALMENTS MADE SUBSEQUENT TO THE PASSING OF DECREE UNDER O. 20, R. 11 (2)—APPEALABLE UNDER S. 2 (2), READ WITH S. 47, C.P.C. 311

INTERLOCUTORY ORDER—ORDER RELATING TO JURISDICTION—NOT APPEALABLE UNDER O. 43, CIVIL PROCEDURE CODE 306

INTERPRETATION OF STATUTES—"EXCLUSIVELY"—MEANING OF—S. 11 (1) (*f*), URBAN RENT CONTROL ACT 163

——————————— LEGAL EFFECT OF THE EXPIRY OF A TEMPORARY ACT 12

JOINT HINDU FAMILY—*Manager of—Sued alone as representing—Members bound by result—Member of—When necessary party to suit—Promissory-Note—General rule—When position different—Money Lenders Act, s. 15—Sufficient compliance.* Where the manager of a joint Hindu family was sued alone as representing the family the result of the suit will bind the other members of the family, notwithstanding that they themselves were not parties to the suit, provided that the manager was, in fact, sued as such. *Lingangowda* v. *Bsangowda*, 54 I.A. 122 at 125-126; *Madhgouda Babaji Patil* v. *Halappa Balappa Patil*, 58 Bom. 348 at 356, referred to. However, where a member of a joint Hindu family contends that the action of the manager in executing a mortgage of joint family property was beyond his power as not being for legal necessity he ought to be joined as a party to the suit. *Motiram* v. *Lalchand*, A.I.R. (1937) Nag. 366; *Periasami Mudaliar* v. *Seetharama Chettiar*, 27 Mad. 243 at 247, 248, referred to. Regarding promissory-note it is true that as a general rule the name of a person or firm to be charged upon a negotiable instrument should clearly be stated on the face or on the back of the document so that the responsibility is made plain and can be instantly recognised as the document passes from hand to hand. *P.R.M.P.R. Chettyar* v. *Muniyandi Servai*, 10 Ran. 257, followed. However, the position is different when the *Karta* of a joint Hindu family executes a promissory-note. *Sirikant Lal* v. *Sidheshwari Prasad Narain Singh*, 16 Pat. 441 at 446, referred to. Where it is contended that the promissory-note, Exhibit B, offends the provisions of s. 15 of the Money Lenders Act as it failed to mention that the consideration was for an old debt found due on settlement of accounts. *Held:* That the statement in the promissory-note that the sum of Rs. 30,000 was for value received is sufficient compliance of law as there is in evidence the fact that on settlement of accounts all old documents had been returned by the plaintiff to the defendants.

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS *v.* MAHADEO PRASAD TIBREWALLA 21

JOINT HINDU FAMILY—CAN POSSESS INDIVIDUAL PROPERTY ... 240

JUDGE—TRIAL JUDGE—INSPECTING THE LAND—IMPROPER TO MAKE CERTAIN OBSERVATIONS IN THE CASE BASED ON WHAT HE HAD SEEN 253

JURISDICTION OF CIVIL COURTS—S. 36, LAND NATIONALISATION ACT 147

JURISDICTION OF CIVIL COURTS IN DISPUTES BETWEEN PRIVATE INDIVIDUALS FOR POSSESSION OF STATE LANDS. Where in a suit for possession by the respondent, who had obtained a licence from the Collector for the temporary occupation of a piece of State land in the possession of the appellants it is contended that Civil Courts have no jurisdiction to entertain the suit. *Held:* That Civil

PAGE

Courts have jurisdiction to entertain a suit of this nature. *Re Maung Ngwe* v. *Ma Shwe Hmut*, 8 L.B.R. 227; *Maung Thaung* v. *Shaik Abdul Gani*, (1938) R.L.R. 603; *U Thu Daw* v. *U Myo Nyun*, (1942) R.L.R. 6, followed. *The Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh*, 3 U.B.R. 212, referred to. *Arjan Singh* v. *Kishen Singh*, (1938) R.L.R. 569, dissented from.

U TUN HLA AND ONE *v.* DAW SEIN 95

LAND NATIONALISATION ACT, 1953, s. 36—*To be read with Chapter IV of the Act—Jurisdiction of Courts to go into question of right to possession of nationalised lands.* Where during the pendency of a suit for possession of some properties, the paddy lands forming part of the subject matter of the suit were nationalised and the trial Court gave a decree for possession of the properties including the nationalised paddy lands and where on appeal the District Court set aside that portion of the decree relating to the nationalised paddy lands. *Held:* Upholding the decree of the District Court, that under s. 36 of the Land Nationalisation Act, 1953, which should be read with Chapter IV of the Act Civil Courts have no jurisdiction to go into the question of right of possession of nationalised lands.

NURUDIN AND ONE *v.* MAUNG JAMAR AND EIGHT OTHERS ... 147

LEASE—FROM MONTH TO MONTH—TERMINATION OF—S. 106—TRANSFER OF PROPERTY ACT 69

LETTERS OF ADMINISTRATION—*Rival applicants for—When status to be gone into—Civil Procedure Code—S. 96—Appeal lies from decree and not from judgment—O. XLI, r.* 1 (1). Where there were rival applications by the parties to administer the estate of deceased U E Cho, the appellant claiming to be the *Kittima* adopted daughter of the said U E Cho and the District Judge relying on the ruling in *Ma Tok* v. *Ma Thi*, (5 L.B.R. 78) dismissed the appellant's application and granted letters of administration to two of the respondents without going into the question of the alleged *Kittima* adoption. *Held:* That in as much as the respondents would not be entitled to any part of the estate if the adoption of the appellant was proved, the lower Court should have gone into the question of the adoption of the appellant. *Aung Ma Khaing* v. *Mi Ah Bon*, 9 L.B.R. 163; *Ma Mya Sein* v. *Maung So Myint and two others*, (1948) B.L.R. (H.C.) 391, referred to. Under s. 96 of the Civil Procedure Code, an appeal lies from a decree and not from a judgment, and Order XLI, rule 1, sub-rule (1) provides *inter alia* that the memorandum of appeal shall be accompanied by a copy of the decree appealed from.

MA AYE KYIN *v.* DAW NYEIN AND TWO OTHERS ... 187

LETTERS OF ADMINISTRATION—*Revocation—Order of High Court—Appeal from—Limited grant—Ground for revocation.* The order of the High Court revoking the grant of letters of administration is appealable to an appellate Bench of this Court. In the case of limited grant of letters of administration if the person on whose behalf the person has been acting as administrator is dissatisfied with his administration of the estate letters of administration can be revoked without going into a full and proper inquiry with a view to find out whether the account rendered by the administrator is untrue in a material respect.

KAIKOBAD JEEJEEBHOY *v.* MRS. SHIRIN N. COWASJEE ... 64

PAGE

LIMITATION—WHETHER LAW OF LIMITATION APPLICABLE TO AN APPLICATION FOR APPOINTMENT OF COMMISSIONER TO ADMINISTER AND TAKE ACCOUNTS 64

LOCAL INSPECTION BY JUDGE—OBJECT OF—TO ENABLE THE JUDGE TO UNDERSTAND AND FOLLOW THE EVIDENCE—THE JUDGE CANNOT PUT HIS OWN VIEW ON INSPECTION IN THE PLACE OF EVIDENCE IN THE CASE 253

MENS REA—*Doctrine not to be brought in for determining guilt of offenders in respect of statutory offences—Foreign Exchange Regulation Act, S. 9 (2)—Doctrine of* mens rea*—Immaterial to go into—Meaning of word "take" in.* So far as statutory offences are concerned, words of statutes must be given effect to as they stand, without bringing in the extraneous *mens rea* doctrine for purpose of determining the guilt or the offender. Criminal Reference Case No. 16 of 1956 of High Court, referred to. The word "take" as appeared in s. 9 (2) of the Foreign Exchange Regulation Act involves an act of willing or choosing by the accused himself in taking out of Burma any of those articles mentioned in the said section without the general or special permission of the Controller or the written permission of a person authorised in this behalf by the Controller.

GANESH NARAYAN *v.* THE UNION OF BURMA 6

MINORS—INTEREST OF MINORS—APPOINTMENT OF RECEIVER FOR PROTECTION OF THEIR INTEREST 72

MONEY LENDERS ACT, S. 15—PROVISIONS OF—WHEN PROMISSORY-NOTE OFFENDS ITS PROVISIONS 21

MUNICIPAL ACT—S. 137 (2), S. 202, S. 231—PROSECUTION OF OFFENCES 285

NATURAL JUSTICE—ASSESSEE SHOULD BE INFORMED OF THE MATERIAL ON WHICH INCOME-TAX OFFICER PROPOSES TO FOUND HIS ESTIMATES—HOWEVER NOT ENTITLED TO DETAILED INFORMATION REGARDING THE BUSINESS OF OTHER ASSESSEES AS WOULD VIOLATE THE CONFIDENTIAL NATURE OF THE RETURNS SUBMITTED BY THEM 191

NECESSARY PARTY—*Proper party—Discretion of Court to add—O.* 1, *R.* 10, *Civil Procedure Code—Effect of addition as a party.* Respondents, claiming to be first cousins of Ma Mya May, deceased, who was daughter of Daw Tan Kyin Shwe, sued one Mutoo (*a*) Mayanthi for possession of paddy land belonging to the said Ma Mya May and recovery of K 260 as mesne profits for use and occuptaion of the land. Mutoo claiming to be the tenant of Ma Mya May and Daw Tan Kyin Shwe at one time asserted that from the time Daw Tan Kyin Shwe and her husband U Ba Thein had made a religious gift of the land in suit to the applicant Sayadaw Bhadanta U Pyinnya in 1957 he has become the tenant of the Sayadaw. Reiterating the facts set out by Mutoo the applicant filed an application in the trial Court to be made a party-defendant in the suit so that the matter in controversy might be finally adjudicated. The trial Court dismissed the application on the ground that the applicant was not a necessary party to the suit. *Held:* That the applicant though undoubtedly a proper party cannot be said to be a necessary party to the suit, and that it would be at the discretion of the Court under Order 1, Rule 10 of the Civil Procedure Code to join the Sayadaw as a party-defendant so as to bind him by the decree and prevent

PAGE

future litigation. *Kashi and another* v. *Sadashiv Sakharam Shet and other* s, I.L.R. 21 Bom. 229 at 232-3; *Bacha Sham Sunder Kuer* v. *Bolgobind Singh*, I.L.R. 10 Pat. 90, referred to.

SAYADAW BHADANTA U PYINNYA v. MAUNG HLA WIN AND TWO OTHERS 273

NEGLIGENCE—WHETHER PROOF OF NEGLIGENCE ON THE PART OF THE OWNER OF A VICIOUS ANIMAL IS NECESSARY FOR DAMAGE DONE BY THE ANIMAL 37

NOTICE TO QUIT—WHETHER MUST BE SERVED ON THE RECIPIENT—S. 106, TRANSFER OF PROPERTY ACT ... 46

——————S. 106, TRANSFER OF PROPERTY ACT—WHEN NOT REQUIRED FOR TERMINATION OF LEASE ... 69

——————EXPIRING WITH THE END OF A MONTH OF A TENANCY—WHEN EXPIRES WHERE TENANCY IS ACCORDING TO THE BURMESE CALENDAR—S. 106, TRANSFER OF PROPERTY ACT 92

——————WAIVER OF—CONSENT OF BOTH PARTIES 60

——————VALIDITY OF—S. 106, TRANSFER OF PROPERTY ACT... 229

ORDER RELATING TO JURISDICTION—*Interlocutory order—Not appealable.* An order of a trial Court that it has jurisdiction to try the suit is not one appealable under Order 43 of the Civil Procedure Code.

SUBHAN v. KHALIL AND ONE 306

ORDINARY CIVIL SUITS—*Appeal against findings by successful party—Law relating to—Urban Rent Control Act—Suit under—Different from ordinary civil suit—Appeal against rejection of suit on different ground by successful party—s. 14—Rescission of decree under—Does not affect appeal against rejection of suit.* The law relating to appeals in ordinary civil suits is that where a decree is absolutely in favour of a person although some issues are found against him, he has no right of appeal against the findings because he is firstly not adversely affected thereby and secondly because such findings are not embodied in and do not form part of the decree. *Ali Ahmed* v. *Amarnath*, A.I.R. (1951) Punj. 444, referred to. However, a suit for ejectment under s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act is a suit of a different category. It is open for the plaintiff in such a suit to base it on more than one of the grounds mentioned in clauses (*a*) to (*f*) of s. 11 (1). Therefore, if a suit which is based upon the grounds mentioned in s. 11 (1) (*a*) and in s. 11 (1) (*f*) is decreed only in respect of the ground mentioned in s. 11 (1) (*a*) an appeal would lie against the rejection of the suit based on the ground mentioned in s. 11 (1) (*f*). The rescission of the decree under the provisions of s. 14 of the Urban Rent Control Act for payment of arrears of rent will not at all affect the appeal against the judgment of the trial Court rejecting the suit for ejectment based upon s. 11 (1) (*f*) of the Act.

WALI MOHAMED v. DAW AHMA JAN AND ONE 326

PARTNERSHIP FIRM—NOT A PERSON BUT MERELY A COLLECTIVE NAME OF INDIVIDUALS 100

PENAL CODE, s. 500—*Defamation—S. 499—Exception 8—Good faith—Burden of proof of—Publication under—Meaning.* Where as a consequence of a report of criminal breach of trust made by the appellant, a Sino-Burman, who ostensibly owed a grudge against

PAGE

the respondent, who is also a Sino-Burman, on the eve of the Chinese New Year, the police raided the respondent's house on the Chinese New Year day and beyond seizing some boxes took no action against the respondent and where in the appeal from the order convicting the appellant on a charge of defamation punishable under s. 500, P.C, it is contended that the report made by the appellant to the police was made in good faith and that she was thus protected by exception 8 to s. 499 of the Code. *Held:* Upholding the conviction, that it is incumbent upon an accused person to establish affirmatively that he or she was acting in good faith when making the report to the police and that there was nothing on the record to show that the appellant was acting in good faith when she made the report to the police. *U Aung Pe* v. *The King*, (1938) R.L.R. 404; *Sanghvi Champaklal Lalchand* v. *Khushaldas Ratanshi and another*, A.I.R. (1955) Saurashtra 19; *Yadali* v. *Gaya Singh*, I.L.R. 57 Cal. 843; In re *Kakumara Anjaneyalu and another*, A.I.R. (1917) Mad. 601; *Queen-Empress* v. *Dhum Singh*, I.L.R. 6 All. 220; *Thambu* v. *The Crown*, A.I.R. (1926) Lah. 278, referred to. Publication under s. 499 of the Penal Code means making known the defamatory matter after it has been written to some person other than the person of whom it is written. *Queen Empress* v. *Teki Husain*, I.L.R. 7 All. 205, referred to.

DAW YEE *v.* U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU 297

POSSESSION OF STALL IN A BAZAAR—WHETHER CIVIL COURTS CAN ENTERTAIN SUITS IN RESPECT OF—CIVIL PROCEDURE CODE, S. 9 ... 270

PRESIDENCY TOWNS INSOLVENCY ACT, s. 12—*Decree for costs under appeal and execution stayed—Whether liquidated sum payable immediately or at some certain future time.* Where the respondent had preferred an appeal against the judgment and decree under which he was liable to pay to the appellant costs of the suit amounting to K 7,510·24 and had obtained an order for stay of execution of the said decree. *Held:* That the debt due by the respondent to the appellant was not a liquidated sum payable either immediately or at some certain future time as to entitle the appellant to present an insolvency petition against the respondent under s. 12 of the Presidency Towns Insolvency Act.

HWE EYE HAIN *v.* HWEE NGWE CHU 10

PROMISSORY-NOTE—GENERAL RULE THAT THE NAME OF THE PERSON OR FIRM TO BE CHARGED UPON A NEGOTIABLE INSTRUMENT SHOULD BE CLEARLY STATED—POSITION DIFFERENT WHERE *Karta* OF JOINT HINDU FAMILY EXECUTES THE NOTE ... 21

PROSECUTION—*On the complaint of a person incompetent to do so bad.* On the complaint of a person not authorised by the Municipal Committee the appellant was prosecuted and convicted under s. 202 read with s. 137 (2) of the Municipal Act for being admittedly found in possession of 28 gallons of kerosine oil in excess of the permitted quantity. *Held:* That in view of the provisions contained in s. 231 of the Municipal Act which prohibits Courts from taking cognizance of offences punishable under the Municipal Act or bye-law thereunder on the complaint of a person not authorised by the Committee in this behalf the prosecution was bad in law. *King-Emperor* v. *Abdul Mawzit* 2 L.B.R. 124; *Sri Sawarmal* v. *The Union of Burma*, (1954) B.L.R. (H.C.) 331, referred to.

U SU YA *v.* THE UNION OF BURMA 285

PAGE

PUBLIC SERVANTS DEBT RELIEF ACT, s. 2 (က)—"ရာထူးမှထွေး"—*Whether a retired public servant can claim the benefit of.* A retired public servant does not come within the definition of "ရာထူးမှထွေး" in s. 2 (က) of the Public Servants Debt Relief Act (Act No. 59 of 1957) (၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတော်ရာထူးမှထွေးများ ကြွေးမြီသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ) and cannot claim the benefit of this Act in respect of debt for the recovery of which the suit was filed after his retirement from public service.

DAW PO *v.* U BA DIN 58

"REASONABLY AND *Bona Fide*"—MEANING OF—UNDER s. 11 (1) (*e*), URBAN RENT CONTROL ACT 84

RECEIVER APPOINTMENT OF—DISCRETIONARY—POWERS OF A COURT OF APPEAL 240

————APPOINTMENT OF—WHEN SUFFICIENT GROUNDS FOR APPOINTMENT FOR PROTECTION OF PROPERTY 240

RECEIVER—*Appointment of—For protection of minors' interest—Just and convenient.* Where there was a scramble between rival claimants for possession of properties forming the estate of the deceased parents of minors who were admittedly entitled to a major portion of the estate, the appointment of a receiver to take charge of the estate properties was just and convenient so that the estate may be preserved and protected against waste in order that the minors may not be cheated out of their inheritance.

MAUNG KYAW AND THREE OTHERS *v.* MA THEIN TIN AND FIVE OTHERS 72

REGISTRATION—AGREEMENT TO LEASE NOT EXCEEDING ONE YEAR—NO NECESSITY OF REGISTRATION 69

REVISION—WHETHER HIGH COURT CAN INTERFERE IN REVISION AGAINST THE ORDER OF A *Sawbwa*—UNION JUDICIARY ACT, s. 27 81

"SENT BY POST"—MEANING OF—NOTICE UNDER s. 106, TRANSFER OF PROPERTY ACT—WHETHER IT MUST BE SERVED 46

SPECIFIC RELIEF ACT, s. 45—PERFORMANCE OF DUTY BY COMMISSIONER OF SALES TAXES AS PUBLIC OFFICER ... 100

————————, s. 45—WHEN HIGH COURT WILL EXERCISE ITS POWER 100

SPECIFIC RELIEF ACT, s. 42—*Proviso—When no bar to suit for bare declaration.—Evidence Act, s. 92—When evidence admissible to impeach apparently legal sale deed.* Where in a suit for declaration that the properties in suit belong to the Hindu joint family and that therefore the same could not be alienated by any member of the family without the consent of the other members it is contended that the suit for bare declaration is not maintainable and that having regard to the provisions contained in s. 92 of the Evidence Act no evidence is admissible in law to show that the sale deeds by which two members of the family are reported to have sold their shares in the Joint family properties to the third member did not operate as sales. *Held:* Affirming the decision of the trial Court that the suit for bare declaration was not barred by proviso to s. 42 of the Specific Relief Act. *Surya Nath Singh v. Shio Karan Singh*, A.I.R. (1936) Ran. 316, approved. *Held also:* That evidence is admissible in proof of the fictitious nature

PAGE

of the said sale deeds. " Law of Evidence " by Woodroffe and Ameer Ali (9th Ed.); " Law of Evidence " by Sarkar (9th Ed.); " Principles and Digest of the Law of Evidence " by Monir (4th Ed). *Sah Lal Chand* v. *Indarjit*, 22 All. 370 (P.C.); *Asaram and others* v. *Ludheshwar and others*, A.I.R. (1938) Nag. 335 (F.B.), referred to. *Abdul* v. *Arlin*, A.I.R. (1926) Ran. 94, approved. *Tyagaraja Mudaliyar and another* v. *Vedathanni*, 63 I.A. 126; *Thiagaraja Mudaliar and another* v. *Vedathanni*, A.I.R. (1933) Mad. 48, referred to. *Maung Tun Gyaw* v. *Maung Po Thwe*, 11 L.B.R. 351; *U Thin and others* v. *Daw Hmu and another*, A.I.R. (1937) Ran. 142; *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar* v. *P.L.M.C.T. Kasiriswanathan Chettyar*, (1949) B.L.R. 158, distinguished.

SHIO KARAN SINGH *v.* SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS 207

STAY OF EXECUTION—ORDER FOR STAY OF EXECUTION IS ONE MADE UNDER O. 21, R. 29 AND IS NOT APPEALABLE AS A DECREE ... 257

STRAYING OR TRESPASSING CATTLE—DAMAGE DONE BY—LIABILITIES OF OWNER 37

SUIT—PARTIES TO—SUIT AGAINST A MANAGER OF JOINT HINDU FAMILY—WILL RESULT BIND ALL MEMBERS OF FAMILY—WHETHER PARTY TO THE SUIT OR NOT 21

——————SUIT AGAINST A MANAGER OF JOINT HINDU FAMILY—WHEN A MEMBER OF THE FAMILY OUGHT TO BE JOINED AS PARTY TO SUIT 21

SUIT FOR EJECTMENT, S. 11 (1) OF THE URBAN RENT CONTROL ACT—DIFFERENT FROM OTHER KINDS OF SUITS REGARDING APPEALS ... 326

SUMMONS CASES—WITHDRAWAL OF COMPLAINT BY COMPLAINANT PERMISSIBLE—NOT PERMISSIBLE IN WARRANT CASES ... 310

SURETIES—LIABILITY OF—UPON A BOND EXECUTED JOINTLY BY THEM AND ACCUSED PERSON S. 514, CRIMINAL PROCEDURE CODE ... 160

TIME—WHEN NOT ESSENCE OF THE CONTRACT—CONTRACT FOR SALE OF IMMOVEABLE PROPERTY 278

TORT—ACT OF GOD 51

TRANSFER OF IMMOVEABLE PROPERTY (RESTRICTION) ACT, 1947—*Sale of immoveable property to foreigner made in* 1949—*Whether void* ab initio *or void only upon declaration to the effect by President.* The sale of immoveable property to a foreigner by means of a registered deed of sale, dated 22nd June 1949, was void *ab initio* and is not void only when the President makes a declaration to that effect. *Chan Eu Ghai* v. *Lim Hock Seng* (a) *Chin Huat*, (1949) B.L.R. 24; *P.R.P.L. Ramaswamy Chettiar and others* v. *Ma Aye and another*, (1951) B.L.R. 320, followed. *Ko Mya Din and another* v. *Ko Bin Nga*, (1952) B.L.R. 240, referred to. The ruling of the Supreme Court in *Hakim M. A. Rahim* v. *Subdivisional Judge, Syriam and two others*, (1954) B.L.R. 1 (S.C.) that the sale to a foreigner could only be declared void by the President upon a conviction under s. 5 of the Transfer of Immoveable Property (Restriction) Act, 1947, as amended by Act No XVII of 1952, is inapplicable as the Transfer of Immoveable Property (Restriction) (Amendment) Act of 1952 (Act No. XVII of 1952) was only promulgated on the 27th September 1952.

ABDUL LATIFF *v.* KO AUNG ... ...

PAGE

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 55 (6)—RIGHT OF PURCHASER OF RENT AND PROFITS—"LAND" UNDER S. 2 (c) URBAN RENT CONTROL ACT ... 281

———————, S. 109—"CONTRACT TO THE CONTRARY" RIGHT OF TRANSFEREE OF PROPERTY LEASED TO RENTS ... 281

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 113—*Waiver of notice to quit—Depends on consent of both parties.* A waiver of notice to quit does not, like waiver of forfeiture, depend upon the election of one party, but upon the consent of both. *Panchanan Ghose* v. *Haridas Banerjee*, A.I.R. (1954) Cal. 460, referred to.

DAW PWA (by her agent Ko Thin) *v.* MAUNG THEIN TUN AND ANOTHER 60

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 106—*Notice under—Termination of leases for agricultural purposes—Not necessary—S. 117—Protracted litigation—Reasonable notice.* Where the lease was for agricultural purposes no notice under s. 106 of the Transfer of Property Act was necessary for the termination of the tenancy as s. 117 of the Act clearly lays down that the provisions of s. 106 of the Act are not applicable to leases for agricultural purposes. Where litigation between the parties for the possession of the agricultural land has been going on for nearly eight years the appellants have had a very long time in which to vacate the land and they cannot now complain that they have not had reasonable notice. *Brahmayya* v. *Sundaramma*, A.I.R. (1948) Mad. 275; *Venugopala Pillai* v. *Thirunavukkarasu*, A.I.R. (1949) Mad. 148, referred to.

MAUNG SAI YA AND THREE OTHERS *v.* MAUNG OHN KYI AND ONE 139

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 117—LEASE FOR AGRICULTURAL PURPOSES—S. 106 OF THE ACT NOT APPLICABLE 139

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 106—*Notice not expressly calling upon tenant to vacate—Whether effective in law.* In a notice sent by the respondent to the appellant it was mentioned that five months' rent at the rate of K 100 per mensem from December 1955 to April 1956 was in arrears, that legal action would be taken against the appellant if he continued his stay beyond the 1st June 1956 without settling the arrears of rent and that the notice was given under s. 106 of the Transfer of Property Act. It was contended that as there was no express mention in the notice that the lease was to expire at the end of May 1956 and that as there was no demand in the notice requiring the appellant to vacate, the notice was not one determining the lease. *Held:* That the notice was effective in law. *Harihar Benerji and others* v. *Ramshashi Roy and others*, A.I.R. (1918) (P.C.) 102; *S. L. Barua* v. *S. M. Abowath*, (1950) B.L.R. 404, followed.

U SEIN WIN *v.* U MYA THAN 729

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 106—*Notice under—Expression "sent by post"—Requirement of—Intention of legislature.* S. 106 of the Transfer of Property Act requires the notice to be served although the expression "sent by post" has been used and it is clearly the intention of the legislature that the notice should be duly served on the recipient. Where the landlord had by a notice dated the 12th November 1954, under s. 106 of the Transfer of Property Act, and sent by registered post,

PAGE

informed the tenant that the tenancy would be terminated on the expiry of the month and the notice was not, however, delivered to the tenant till the 17th November 1954. *Held:* That the notice was invalid. *K. M. Modi* v. *Mohamed Siddique and one*, (1947) R.L.R. 423, dissented from *pro tanto*. *Nageswar Rao* v. *Dungarmull Mahadev*, (1951) B.L.R. 482, referred to.

WONG KHAI PHOON *v.* CHAN KIM GWAN 46

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 106—*Valid notice under—Monthly tenancy according to Burmese calendar.* It is clearly laid down in s. 106 of the Transfer of Property Act that " a lease from month to month " shall be terminable " on the part of either lessor or lessee, by fifteen days' notice expiring with the end of a month of tenancy. Therefore, where the monthly tenancy was according to the Burmese calendar, a notice terminating this tenancy could only be valid if it allowed at least fifteen days expiring with a Burmese month.

U PYUT AND ONE *v.* DAW THINT 92

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 106 —*Termination of lease—When no notice necessary under—Agreement to lease of immovable property—When not required to be registered.* In the case of lease of immovable property for a fixed period the notice to terminate the lease must be presumed by implication as given when the agreement of lease was executed and no notice under s. 106 of the Transfer of Property Act is required for the termination of the lease. *Md. Fazihazaman* v. *Anwar Husain*, A.I.R. (1932) All. 314, referred to. An agreement to lease of immovable property for a period not exceeding one year does not require registration.

MA WIN *v.* KO TUN NYUNT AND ONE 69

TRANSFER OF PROPERTY ACT, S. 55 (6) (*a*)—*Right of buyer—S.* 109—*Right of lessee's transferee.* The appellant claiming to be owner of the suit premises in virtue of purchase from the previous owner sued the respondents under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act for ejectment. One of the grounds set up by the respondents defendants in the suit was that they were the real purchasers and that the appellant-plaintiff was a mere " benamidar." *Held:* That the question as to whether the sale to the appellant was a " Benami " transaction or not should not be gone into in a suit under s. 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act. Under s. 55 (6) (*a*) of the Transfer of Property Act the appellant who had purchased the property from the previous owner was clearly " entitled to the rents and profits " accruing therefrom from the date of the sale and thus comes within the definition of " landlord " in s. 2 (*e*) of the Urban Control Act and that the respondents are undoubtedly " tenants " within the meaning of that in s. 2 (*g*). Under s. 109 of the Transfer of Property Act " in the absence of a contract to the contrary " the transferee of property leased is entitled to the rents due in respect of the property from the date of the transfer. Where it is contended on behalf of the respondents that there was " a contract to the contrary " between the parties in the present case in that there was an agreement on the part of the appellant to sell the property to the respondents. *Held:* That such an agreement, if any, was not " a contract to the contrary " affecting their position as tenants of the premises.

U MYA *v.* ABBA KASSIM AND ONE 281

PAGE

TRESPASS—*Straying or trespassing cattle—Damage done by—Liability of owner.* A young colt belonging to the respondent trespassed into the stables of a broodmare in an advanced stage of pregnancy belonging to the appellant and kicked her several times on the stomach with the result that it brought about an abortion of a seven months old foal. In a suit brought by the appellant for recovery of K 1,000 as damages the Township Court granted a decree for K 820. On appeal the District Court relying on the rulings cited in its judgment set aside the decree on the ground that there was no proof of negligence on the part of the owner of the colt or vicious nature of the colt. *Held:* Reversing the judgment of the District Court, that the owner of cattle which stray or trespass on to the property of another person is liable for the damage caused by such cattle. *Buckle* v. *Holmes*, (1926) 2 K.B. 125; *Gayler and Pope Ltd.* v. *Davies and Son Ltd.*, (1924) 2 K.B. 75; *Warmald* v. *Cole*, (1954) 1 Q.B. 614, referred to. *Ngwe Ya* v. *Shwe Ye*, 8 L.B.R. 388; *Maung Kyaw Dun* v. *Ma Kyin*, (1897-01) 2 U.B.R. (Tort) 570, distinguished. *Ma Shwe Mi* v. *Kapila Mistry*, (1902-03) 2 U.B.R. (Tort) 1, dissented from.

MAUNG NGWE SEIN *v.* MAUNG HLA PE 37

UNION CITIZENSHIP ACT, s. 3—*"Indigenous races of Burma" includes Chins—Chins who are indigenous to India are not indigenous to Burma.* The term "indigenous races of Burma" has been defined in s. 3 of the Union Citizenship Act to include Chins, but the "indigenous races" referred to are those "of Burma". Chins in India are a race indigenous to India while those in Burma are indigenous to this country and therefore these Chins who are indigenous to India cannot be regarded as indigenous to Burma.

LETTO (*a*) AYE SHWE (*a*) LAL DANGA *v.* THE UNION OF BURMA 30

UNION JUDICIARY ACT, s. 5—*Certificate under—Value of loss or detriment.* Where in an application for leave under s. 5 of the Union Judiciary Act for the purpose of appeal to the Supreme Court from th judgment and decree of the High Court in a suit valued at K 840 for the purpose of Court-fees and jurisdiction for ejectment of the respondent from a room, it is contended that the room in question was worth more than K 10,000 so that a certificate should be given as the appeal involves a substantial question of law. *Held:* That the application having been made on the ground that the room from which the respondent was sought to be ejected was worth not less than K 10,000 and not on the ground that the value of loss or detriment which the applicant had suffered by the passing of the decree, was not less than K 10,000 and that as the loss or detriment to the applicant could not have been co-extensive with the value of the room, the applicant was not entitled to a certificate applied for. *P.L.M.C.T.M. Kasiviswanathan Chettyar* v. *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar*, (C.M.A. No. 10 of 1949 of High Court); *N. C. Galliara* v. *A.M.M. Murugappa Chetty*, (1934) I.L.R. 12 Kan. 355, referred to.

CHAN KIN GWAN *v.* WONG KHAI PHOON 294

UNION JUDICIARY ACT, s. 5—*"Affirm"—When appellate decree cannot be regarded to.* Where in an appeal from the order of the District Court confirming the award of the Special Collector, the High

PAGE

Court gave a decree modifying the amount of award made. *Held:* That a decree embodying modifications to the amount of award made cannot be regarded as a decree of affirmance of the decision of the lower Court for the purpose of grant of leave to appeal to the Supreme Court under s. 5 of the Union Judiciary Act.

AHMED VIOLIN HOSIERY WORKS (BURMA) LTD., RANGOON *v.* THE SPECIAL COLLECTOR, INSEIN 291

UNION JUDICIARY ACT, s. 27—*Revisional jurisdiction of High Court*—Sawbwa *dealing with civil matter—Not subject to appellate jurisdiction of High Court.* In a suit for the recovery of certain sum of money brought by the respondent against the applicant the *Sawbwa* of Laikkha confirmed the judgment and decree of the Judicial Minister (တရားသူကြီး) of Laikkha. In the application for revision of the judgment and decree of the *Sawbwa* of Laikkha it is contended on behalf of the applicant that the power of superintendence and control by the High Court is not restricted to Courts "subject to its appellate jurisdiction". *Held:* That according to the law as it stands in s. 27 of the Union Judiciary Act, the High Court is only clothed with revisional jurisdiction over inferior Courts "subject to its appellate jurisdiction" and that the *Sawbwa* of Laikkha was certainly not subject to the appellate jurisdiction of this Court while dealing with the case under consideration.

NAYAZ KHAN *v.* MAHANANDA SHARMA 81

UNSOUND MIND—EVIDENCE GIVEN BY ACCUSED PERSON FOUND TO BE OF UNSOND MIND—VOID—CONVICTION BASED UPON—ILLEGAL 143

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11 (1) (*f*)—*Word "exclusively" in—Qualifies three following words—Insertion of—Intention of Legislature.* On a plain construction of s. 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act the word "exclusively" occurring therein was meant to qualify the three words following it, *viz.* "for residential purposes." *Daw Han* v. *Daw Tint and one*, (1953) B.L.R. 235, approved. The word "exclusively" occurring in s. 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act has been advisedly inserted therein by the Legislature so as to make the clause inapplicable to premises which are required by the landlord partly for residential purpose and partly for carrying on business, for which a portion of the premises will have to be allocated. The clause may be applicable to some cases like that of a landlord who is a lawyer and who requires his own building for residential purposes and at the same time uses his sitting room for interviewing clients or that of a landlord who is a broker who uses his sitting room for the purpose of talking business with his customers, etc. But where, as in the present case, part of the premises is obviously required for opening a *Pwe-yon* which involves storage of commodities for sale, the landlord cannot be said to require the premises exclusively for residential purposes. *K. Krishnan Nair* v. *Valliammal*, A.I.R. (1949) Mad. 785; *Lakshman Santu Sintre* v. *Balkrishna Keshav Shetye*, A.I.R. (1925) Bom. 398; *Azee Meah* v. *Jeewa*, A.I.R. (1924) Ran. 278; *Bidhubhusan Sen* v. *Commissioner, Patna Division*, A.I.R. (1955) Pat. 496, distinguished.

U TIN TUN *v.* U CHIT HTUT AND ONE 163

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11 (1) (*f*)—*Owner of building built in 1949—Whether can file simple suit for ejectment—Application.—Exemption.* Where in the appeal arising out of a suit for eject-

PAGE

ment from a house built in 1949 it is contended on behalf of the owners that clause (*f*) of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act is not applicable to them as they were not the "owners" of the building within the meaning of the said clause (*f*) and that on that account they could file a simple suit for ejectment after due notice to quit under s. 106 of the Transfer of Property Act. *Held:* That the owners cannot in utter disregard of the provisions of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act file a simple suit for ejectment after due notice to quit under s. 106 of the Transfer of Property Act and that clause (*f*) of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act applies to all buildings whether built before or after the first May 1945, but that because of the proviso to that clause only those persons who were owners of the building before the first day of May 1945 or who have after that date become owners thereof by inheritance can avail themselves of the provisions of that clause. In the case of newly constructed buildings and substantially reconstructed buildings covered by the Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th February 1951, they would be totally exempted from the operation of the Act.

U BA THAN AND ONE *v.* U SAN MAUNG AND ONE ... 226

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11 (1)—SUIT FOR EJECTMENT—APPEALS IN RESPECT OF DECREE PASSED—DIFFERENT FROM APPEALS IN ORDINARY CIVIL SUITS 326

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 14—RESCISSION OF DECREE—WHETHER WILL AFFECT APPEAL AGAINST JUDGMENT REJECTING THE SUIT FOR EJECTMENT 326

URBVN RENT CONTROL ACT s 2 (*c*)—"LANDLORD"—INCLUDES PURCHASER OF IMMOVEABLE PROPERTY—s. 55 (6) TRANSFER OF PROPERTY ACT 281

URBAN RENT CONTROL ACT s. 2 (*g*)—"TENANT". 281

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11 (1) (*e*)—*Relates to buildings—Suit under—Thing to prove for success of—Intention of legislature in enacting—Type of building to be re-erected under*—(1955 B.L.R. 53) *not to be treated as exact authority for case coming under*—S. 11 (1) (*d*)—*Relates to land—Distinguishing feature between two sub-sections.* *S.* 11 (1) (*e*) *of the Urban Rent Control Act relates to buildings.* In order to succeed in a suit under this sub-section it is necessary to prove that the plaintiff "reasonably and *bona fide*" requires the premises for re-erection or essential major, and structural repairs. The wording of sub-s. (*e*) leaves no room for doubt that the legislature intended to protect tenants from being evicted on the pretext of repairing or re-erecting the building without sufficient cause. It would appear that in the case of tenanted residential buildings, a landlord who seeks to re-erect such a building under the provisions of s. 11 (1) (*e*) of the Urban Rent Control Act must necessarily erect a building which is either entirely residential or at least capable of accommodating tenants who require accommodation for residential purpose. The ruling in *Daw Thein Khin* v. *Abdul Jabbar and one*, (1955 B.L.R. 53) was only in respect of a case falling withing the ambit of s. 11 (1) (*d*) of the Urban Rent Control Act as it stood prior to the amendment and canot be treated as an exact authority for a case coming under s. 11 (1) (*e*). The sentence—

"It seems to us that the expression 'reinstate' in clause (*d*) has been used somewhat loosely."

occurring at page 57 of the above ruling was *obiter dicta.* S. 11 (1) (*d*) of the Urban Rent Control Act relates to land. A

PAGE

distinguishing feature between the provisions of sub-s. (*d*) and (*e*) of s. 11 of the Act is that under sub-s. (*d*) all that a landlord needs to prove is that he requires the land "*bona fide*" whereas under sub-s. (*e*) he must prove that he "reasonably and *bona fide*" requires the building.

S. B. TIKAYARAM *v.* MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS ... 84

URBAN RENT CONTROL ACT—*Temporary Act—Effect of cessation of—Whether the fixation of standard rent of some only of the properties covered by lease has the effect of breaking the integrity of the contract.* The Urban Rent Control Act is a temporary Act and enacts that it should be in force until the 8th day of October 1951, but the President might by notification direct that it should continue to be in force for such further period or periods as might be specified in that behalf. It would expire by efflux of time and would not require a repealing Act for the purpose of putting an end to its operation. Upon the expiration of a temporary Act the parties were relegated to the position they held under the general law. *Soortee Bara Bazaar Co. Ltd.* v. *Hoosein Hamadanee & Co.*, 5 Ran. 139; *Kishoredas P. Mangaldas* v. *Ahmed Suleman*, I.L.R. 49 Bom. 567; *R. K. Mody & Co.* v. *Moha..edbhai Abdool Hoosein & Co.*, I.L.R. 49 Bom. 724, referred to. Where under a contract a rice mill, together with godowns, outhouses and five paddy gigs were taken on lease at a monthly rental of K 2,000 and where subsequently the Rent Controller purported to fix the standard rent of the mill premises, etc. exclusive of the five paddy gigs, at K 1,100 per mensem. *Held:* That the integrity of the contract was not broken by the act of the Controller in fixing the standard rent of the mill only.

HWE NGWE CHEW (*a*) U KYU *v.* THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT 12

URBAN RENT CONTROL ACT, s. 11 (1) (*a*)—*In suit for ejectment under Question of "benami" transaction. Transfer of Property Act. s.* 55 (6) (*a*)—*Right of buyer—s.* 109—*Right of lessee's transferee.* The appellant claiming to be owner of the suit premises in virtue of purchase from the previous owner sued the respondents under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act for ejectment. One of the grounds set up by the respondents defendents in the suit was that they were the real purchasers and that the appellant plaintiff was a mere "benamidar" Held that the question as to whether the sale to the appellant was a "Benami" transaction or not should not be gone into in a suit under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act. Under section 55 (6) (*a*) of the Transfer of Property Act appellant who had purchased the property from the previous owner was clearly "entitled to the rents and profits" accruing therefrom from the date of the sale and thus comes within the definition of "land lord" in section 2 (*e*) of the Urban Rent Control Act and that the respondents are undoubtedly "tenants" within the meaning of that in section 2 (*g*). Under section 109 of the Transfer of Property Act "in the absence of contract to the contrary" the transferee of property leased is entitled to the rents due in respect of that property from the date of the transfer. Where it is contended on behalf of the respondents that there was "a contract to the contrary" between the parties in the present case in that there was an agreement on

PAGE

the part of the appellant to sell the property to the respondents. Held that such an agreement, if any, was not "a contract to the contrary" affecting their position as tenants of the premises.

U MYA *v.* ABPA KASSIM AND ONE 281

VICIOUS ANIMAL—WHETHER OWNER LIABLE FOR DAMAGE DONE WITHOUT PROOF OF NEGLIGENCE 37

WAIVER OF NOTICE TO QUIT—s. 113, TRANSFER OF PROPERTY ACT—CONSENT OF PARTIES 60

WARRANT CASES—WITHDRAWAL OF COMPLAINT—ORDER ALLOWING WITHDRAWAL OF COMPLAINT IN WARRANT CASE NOT BY PUBLIC PROSECUTOR UNDER s. 494 OF THE CODE OF CRIMINAL PROCEDURE BUT BY COMPLAINANT IS OBVIUOSLY ILLEGAL ... 310

WHIPPING (TEMPORARY AMENDMENT) ACT, 1957, s. 4A—*Subject to s. 393, Criminal Procedure Code.* The appellant was convicted under s. 395 of the Penal Code and sentenced to seven years' rigorous imprisonment and 30 lashes of whipping under s. 4A of the Whipping Act as substituted by the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957 and was also convicted under s. 364B of the Penal Code and sentenced to transportation for life in the same case. *Held:* That the provisions of s. 4A of the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957, are subject to those of s. 393 of the Code of Criminal Procedure and that although a sentence of whipping is compulsory under s. 4A of the Whipping Act, as now amended, s. 393 of the Criminal Procedure Code is still applicable. *Held further:* That a sentence of whipping cannot be given to a person who has been sentenced to more than seven years' rigorous imprisonment for offences of which he has been convicted in the same case and that therefore the sentence of whipping awarded to the appellant in this case is illegal. *Hla Maw and one* v. *The King*, Criminal Appeal No. 1394 of 1946 of the High Court, followed.

MAUNG NYI NYI *v.* THE UNION OF BURMA 76

WITHDRAWAL OF COMPLAINT—*When permissible.* The withdrawal of complaint is permissible only in summons cases and not in warrant cases. An order allowing the withdrawal of the complaint in warrant cases not by a Public Prosecutor under s. 494 of the Criminal Procedure Code but by the complainant is obviously illegal.

THE UNION OF BURMA *v.* MAUNG PYI TUN 310

WORKMEN'S COMPENSATION ACT, s. 2 (*d*) (1)—*Remarried widow—Right of—To Compensation.* The widow of a workman killed by accident in the course of his employment, who was dependent on the earnings of the deceased was entitled to compensation under s. 2 (*d*) (1) of the Workmen's Compensation Act, despite the fact that she had remarried after the death of her husband.

BI BI JAN *v.* THE RIVER TRANSPORT OFFICER 172

အက်ဥပဒေများ။

ပိုးကရေစေသည့်ရာဇဝတ်အပြစ်ပေးအက်ဥပဒေ။

မြေသိမ်းအက်ဥပဒေ။

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးအက်ဥပဒေ။

ဒီမိုကရေစီဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၅၅ အရ၊ ကျေးရွာ တရားရုံးများ ဖွဲ့စည်းခြင်း။ ထိုရုံးများမှ ချမှတ်သည့် အမိန့်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပုဒ်မ ၆၉ အရ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စ။ ။ကျေးရွာ တရားရုံးများသည်၊ ဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ၊ ဖွဲ့စည်းထား သည့်တရားရုံးများ ဖြစ်သဖြင့် ထိုရုံးများမှ ချမှတ်သည့် အမိန့်များနှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံရာဘွင်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှုပြုလုပ်ရာတွင်ဖြစ်စေ ထိုဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ် ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၉ အရ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက် ရမည်။

ပြည်ထောင်စုပြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ကိုဆာမီ ၂၃၂

မြေသိမ်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၊ သာမန်ဝိုးဝိုးမြေသိမ်းလိုလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ်တရား များ၊ ပုဒ်မ ၁၇၊ မြေကို အလျင် အပြန်သိမ်းလိုလျှင် ချမှတ်ထားသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် များ၊ မည်သည့်အခါ ပုဒ်မ ၅ (က) တွင် ပါသော ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပုဒ်မ ၁၇ (၄) အရ၊ ပိတ်ပင်နိုင်ပါသနည်း။ ။ပုဒ်မ ၁၇ (၄) အရ ပြန်တမ်းမထုတ်မီ၊ အ ရေးကြီးသောအချက်။ ။အသိမ်းခံရသော မြေပိုင်ရှင်က၊ မည်သည့်အခါ တရား စွဲနိုင်သနည်း။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သာမန်ဝိုးဝိုးမြေကို သိမ်းလိုလျှင်၊ မူလမြေ သိမ်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ အရ၊ အများပြည်သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စတခု ကြောင့်၊ မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်နယ်၊ မည်သည့်ရပ်ကွက်တွင်းက၊ မည်သည့် ဧရိယာရှိမြေကို သိမ်းရန်ရည်ရွယ်ကြောင်း ပဌမကြော်ငြာရသည်။ ဤကဲ့သို့ကြော် ငြာပြီ-နောက် သိမ်းမည့်မြေတည်ရှိသော ရပ်ကွက်တွင် အများပြည်သူများ မြင်နိုင် အောင် နို့တစ်ကပ်ရသည်။ ပုဒ်မ ၄ အရ၊ အစိုးရက မြေကို သိမ်းမည်ဆိုသော ပြန်တမ်းထုတ်ပြီးနောက်၊ ရက် ၃၀ အတွင်း၊ သက်ဆိုင်သူတို့က၊ ပုဒ်မ ၅ (က) အရ မြေသိမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြခါ ကန့်ကွက်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကန့်ကွက်ပြီး နောက် ကန့်ကွက်သည့်အကြောင်းအရာနှင့်မြေသိမ်းအရာရှိ၏ထောက်ခံစာများကို အစိုးရထံပို့ပြီး၊ အစိုးရက ဆက်လက်၍ မြေကို သိမ်းလိုလျှင် ပုဒ်မ ၆ အရ၊ မြေကို သိမ်းလိုသည်၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သိမ်းလိုသည်ဟုပင် မူလမုဒ်မ ၄ တွင်ကြော်ငြာသည့် အတိုင်းကြော်ငြာရသည်။ နောက်ပုဒ်မ ၉ အရ၊ မြေသိမ်းအရာရှိ ကော်လိတ္ထော်က အများပြည်သူများ မြင်နိုင်သောနေရာ၌ နို့တစ်များ ထပ်မံ၍ ကပ်ရမည်။ ဤနောက်၌ အစိုးရက မြေကို သိမ်းပိုက်မည့် မြေအတွက် လျော်ကြေးရလိုလျှင် ၎င်းထံတောင်းဆိုနိုင် သည်။ မြေနှင့် ပတ်သက်သောသူများကလည်း လာရောက်၍၊ ၎င်းတို့မြေ တွင် မည်ကဲ့သို့ သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ မြေအတွက် လျော်ကြေး၊ မည်မျှလို ချင်ကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်သည် ဆိုသော အကြောင်းများသည်၊ အဆိုပါ နို့တစ် တွင် တပါတည်း ကြော်ငြာရသည်။ မြေပိုင်ရှင်များကိုလည်း နို့တစ်ထုတ်ရသည်၊ ၎င်းနောက်မှ မြေသိမ်းအရာရှိကော်လိတ္ထော်ကစုံစမ်းပြီးလျော်ကြေးကိုပေးရသည်။ အရေးကြီးသော အကြောင်းဟစုံဘခုကြောင့် မြေကို အလျင်အပြန် သိမ်းလိုက သိမ်းနိုင်ရန် မြေသိမ်းဥပဒေတွင် စီမံချက်များ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ၎င်းပြဋ္ဌာန်း ချက်များမှာ ပုဒ်မ ၁၇ တွင် ဖေါ်ပြထားသည်။ ။ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပုဒ်မ ၅ (က) ကြောင်ပါသောပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုမည်သည့်အခါပိတ်ပင်နိုင်ပါသနည်း ဟူမူ ပုဒ်မ ၁၇ (၁) အရ၊ အစိုးရက မြေကို အလျင်အပြန် သိမ်းလိုခြင်း ရှိရမည့်

အပြင်သိမ်းမည့်မြေမှာ၊ မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် အသီးအနှံစိုက်ရသော မြေများလည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပြန်တမ်းမထုတ်မီ အရေးကြီး သော အချက်မှာ၊ သိမ်းမည့်မြေသည် မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်၍ ရုံးအာမြေမျိုးဖြစ်သည်ကို အာဏာအာဏာ သိရှိပြီးမှ အဆိုပါ ပြန်တမ်းကို ထုတ်နိုင် သည်။ ။မြေသိမ်းဆုံးဖဲ့ မြေသိမ်းအဆုံးဖို့ ကော်လိတွော်သည် မြေသိမ်းအက် ဥပဒေများကို ကျူးကျော်ခါ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဆိုပါက အသိမ်းခံရသော မြေ ပိုင်ရှင်တွင် တရားစွဲပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးဘဦးနှင့် ပြည်ဆောင်စုပြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လီဂတွော်အဆုံး၊ မန္တ လေးမြို့) ၂၄၄

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၄၀၈ (၄) အရ၊ တသီးတခြား နေထိုင်ခြင်း၊ မည်သည့် အခါ မိမိသဘောအလျောက် နေထိုင်ခြင်းဟု မဟုဆနိုင်။ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အကြင်လင်မယားနှစ်ဦးသည်၊ အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန် မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ တသီးတခြားစီ နေထိုင်ရန်သာလျှင် မလွဲမရှောင်သာသော အကြောင်းများရှိပါက၊ ယင်းကဲ့သို့ တသီးတခြား နေခြင်းအားဖြင့်၊ မိမိသဘော အလျောက်နေထိုင်သည်ဟု၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၈ (၄) အရ မဟု ဆနိုင်ပေ။ [*Dr. Mukand Lal* v. *Smt. Jyotishmati*, A.I.R. (1958) Punj. 390] ကိုရည်ညွှန်းသည်

မောင်ထွန်းမြေနှင့် မထွေး ၂၈၇

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

ABDUL LATIFF (APPELLANT)

v.

KO AUNG (RESPONDENT).*

H.C. 1959 — *Feb. 2.*

Transfer of Immoveable Property (Restriction) Act, 1947—Sale of Immoveable property to foreigner made in 1949—Whether void ab initio or void only upon declaration to the effect by President.

The sale of immoveable property to a foreigner by means of a registered deed of sale, dated 22nd June 1949, was void *ab initio* and is not void only when the President makes a declaration to that effect.

Chan Eu Ghai v. *Lim Hock Seng* (a) *Chin Huat*, (1949) B.L.R. 24; *P.R.P.L. Ramaswamy Chettiar and others* v. *Ma Aye and another*, (1951) B.L.R. 320, followed.

Ko Mya Din and another v. *Ko Bin Nga*, (1952) B.L.R. 240, referred to.

The ruling of the Supreme Court in *Hakim M. A. Rahim* v. *Subdivisional Judge, Syriam and two others*, (1954) B.L.R.1 (S.C.) that the sale to a foreigner could only be declared void by the President upon a conviction under s. 5 of the Transfer of Immoveable Property (Restriction) Act, 1947, as amended by Act No. XVII of 1952, is inapplicable as the Transfer of Immoveable Property (Restriction) (Amendment) Act of 1952 (Act No. XVII of 1952) was only promulgated on the 27th September 1952.

Aung Min (1) for the appellant.

Nil for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is an appeal under section 20 of the Union Judiciary Act, against the judgment and decree of the learned single Judge on the appellate side (U Ba Nyunt, J.) in Civil Miscellaneous Appeal No. 50 of 1956. We need not recapitulate the facts which have been fully set out in the judgment under appeal. The only question for consideration is whether a sale of immoveable property to a foreigner by means of a registered

* Special Civil Appeal No. 14 of 1958 against the decree of the Appellate Side of this Court in Civil Misc. Appeal No. 50 of 1956, dated the 17th June 1958.

H.C. 1959

ABDUL LATIFF v. KO AUNG.

U SAN MAUNG, J.

sale deed, dated 22nd June 1949, is void in law or can only be declared void by the President upon a conviction under section 5 of the Transfer of Immoveable Property (Restriction) Act of 1947 as amended by Act No. XVII of 1952. The appellant Abdul Latiff was a foreigner at the time of the execution of the sale deed in question as he received the grant of a citizenship certificate only in 1955 during the pendency of the suit under appeal. Therefore, the sale of immoveable property to him under the registered deed of sale, dated the 22nd June 1949, was void *ab initio*. See *Chan Eu Ghai* v. *Lim Hock Seng* (a) *Chin Huat* (1), *P.R.P.L. Ramaswamy Chettiar and others* v. *Ma Aye and another* (2), and *Ko Mya Din and another* v. *Ko Bin Nga* (3).

The ruling of the Supreme Court in *Hakim M. A. Rahim* v. *Subdivisional Judge, Syriam and two others* (4) that the sale to a foreigner could only be declared void by the President upon a conviction under section 5 of the Transfer of Immoveable Property (Restriction) Act, 1947, as amended by Act No. XVII of 1952, is inapplicable as the Transfer of Immoveable Property (Restriction) (Amendment) Act of 1952 (Act No. XVII of 1952) was only promulgated on the 27th September 1952.

The appeal is therefore dismissed summarily.

U BA THOUNG, J.—I agree.

(1) (1949) B.L.R. 24.
(2) (1951) B.L.R. 320.
(3) (1952) B.L.R. 240.
(4) (1954) B.L.R. 1 (S.C.).

CRIMINAL REVISION

Before U Thaung Sein, J.

BISHNA LAL (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

H.C.
1959
Jan. 13.

Foreigners Registration Act, s. 5 (1)—Failure to renew certificate by citizen who by mistake had taken out Foreigners Registration Certificate—No offence under—No divestment of citizenship by the mere fact of taking out of Foreigners Registration Certificate by citizen.

Where a person, who is a Burmese citizen, took out a Foreigners Registration Certificate under a mistaken belief that he was bound to do so, failed to renew it and was consequently convicted of the offence under s. 5 (1) of the Foreigners Registration Act.

Held: That there was no necessity for a Burmese citizen to take out a Foreigners Registration Certificate and that the conviction was bad in law.

Held further: That the mere fact that a Burmese citizen took out a Foreigners Registration Certificate out of sheer ignorance would not deprive him of his citizenship when he has not registered with a Foreign Embassy.

Tein Yu Han v. *The President of the Union of Burma and one,* (1953) B.L.R. (S.C.) 47, followed.

K. Singh for the applicant.

Min Han (Government Advocate) for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—The applicant Bishna Lal a dhobi by profession and admittedly of Indian origin was sent up for trial before the learned Third Additional Magistrate, Mandalay and convicted of an offence under section 5(1) of the Registration of Foreigners Act and directed to pay a fine of K 20 or in default one month's rigorous imprisonment for having failed to renew his Foreigners Registration Certificate which expired on the 22nd August 1957. That the applicant had taken out a Foreigners Registration Certificate was admitted but he contended that he is a Burmese

* Criminal Revision No. 57 (B) of 1958 (Mandalay). Review of the order of the Third Additional Magistrate, Mandalay, in Criminal Regular Trial No. 197 of 1958, dated the 12th July 1958.

H.C. 1959

BISHNA LAL v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

Citizen by virtue of the fact that both he and his parents were born in Burma and had resided in and made Burma their permanent home *vide* section 4(2) of the Union Citizenship Act, 1948. It was also contended on behalf of the applicant that he had taken out a Foreigners Registration Certificate under the mistaken belief that he was legally bound to do so and that in any case this fact did not divest himself of his Burmese citizenship as he had not registered with the Indian Embassy as an Indian or obtained a passport from that quarter. In short, the applicant's defence was that he is a Burmese citizen and thus not required to take out any Foreigners Registration Certificate. The learned trial Magistrate was of the view that as the appellant had taken out a Foreigners Registration Certificate and failed to renew it he must be deemed to have committed an offence under section 5(1) of the Registration of Foreigners Act. The learned Additional Sessions Judge, Mandalay has however submitted the proceedings to the High Court with a recommendation that the above conviction and sentence be set aside.

In the first place as pointed out by the learned Additional Sessions Judge, it has been laid down by the Supreme Court in *Tein Yu Han* v. *The President of the Union of Burma and one* (1) that a Burmese citizen is not automatically divested of his nationality by merely taking out a Foreigners Registration Certificate. However if the citizen concerned registers as a Foreigner with a Foreign Embassy or obtain a passport for a Foreign Government then indeed he will be divested of his Burmese citizenship *vide* section 14A(3) of the Union Citizenship Act 1948. In the present case, if the applicant was a Burmese citizen then the mere fact that he took out a Foreigners Registration Certificate out of sheer ignorance will not divest him of his citizenship as he has not registered with the Indian Embassy. With regard to his Burmese citizenship, there can be no

(1) (1953) B.L.R. (S.C.) 47.

H.C. 1959

BISHNA LAL v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

dispute that both the applicant and his parents were born and bred in Burma and that they have made Burma their permanent home. Hence he is clearly a Burmese citizen *vide* section 4(7) of the Union Citizenship Act and there was no necessity to take out a Foreigners Registration Certificate.

On the whole, I am in agreement with the learned Additional Sessions Judge that the conviction and sentence passed on the applicant cannot be allowed to stand. Accordingly the conviction and sentence passed on the applicant Bishna Lal are hereby set aside and he is acquitted. All fines paid by him should also be refunded.

CRIMINAL REVISION.

Before U Ba Thoung, J.

H.C. 1959

Jan. 30.

GANESH NARAYAN (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Mens rea—*Doctrine not to be brought in for determining guilt of offenders in respect of statutory offences—Foreign Exchange Regulation Act*, s. 9 (2)—*Doctrine of* mens rea—*Immaterial to go into—Meaning of word "take" in.*

So far as statutory offences are concerned, words of statutes must be given effect to as they stand, without bringing in the extraneous *mens rea* doctrine for purposes of determining the guilt of the offender.

Criminal Reference Case No. 16 of 1956 of High Court referred to.

The word "take" as appeared in s. 9 (2) of the Foreign Exchange Regulation Act involves an act of willing or choosing by the accused himself in taking out of Burma any of those articles mentioned in the said section without the general or special permission of the Controller or the written permission of a person authorized in this behalf by the Controller.

Kyaw Din and *Torrens* for the applicant.

Tin Maung (Government Advocate) for the respondent.

U BA THOUNG, J.—In Criminal Regular Trial No. 344 of 1956 of the Court of the 4th Additional Magistrate, Insein, the applicant was prosecuted under sections 9(2)/24A of the Foreign Exchange Regulation Act under the following circumstances.

On the night of the 5th February 1956, the applicant as one of the passengers was to travel by the Pan American Airways Plane bound for Tokyo, and as usual his baggage was checked by officers of the Customs department at Mingaladon Airport. On examining his suit case, a closed

* Criminal Revision No. 56 (B) of 1958. Review of the order of the Sessions Judge, Insein, in his Criminal Revision No. 14 of 1957, dated the 8th March 1958.

envelope was found, and inside this envelope three star rubies and a gold ring set with synthetic stones together with 4 letters written in Japanese were discovered. As no written permit issued by the Foreign Exchange Controller could be produced by the applicant, these articles were seized by the Customs Officers. The applicant, on being questioned, told the Customs Officers that the envelope in question was handed over to him by a certain Japanese National to be delivered to his Japanese friend at Japan. The applicant pointed out this Japanese National who had arrived at the Airport, and the latter admitted that the envelope in question had been given by him to the applicant, and that the articles contained in it belonged to him and that they were to be delivered to a Japanese friend in Japan. Apart from seizing the articles found, neither the applicant nor that Japanese National by the name of Sakiya was detained, and it appears that about 8 months later the applicant was prosecuted under section 9(2)/24 of the Foreign Exchange Regulation Act. By that time Sakiya was not available in Burma to be tried jointly with the applicant and proceedings had to be opened against him under section 512 of the Criminal Procedure Code.

The trial Magistrate after examining the prosecution witnesses in the case discharged the applicant under section 253(1) of the Criminal Procedure Code and classified the case as " mistaken ". The learned Magistrate took the view that so far as the applicant was concerned, he was merely doing Sakiya a favour by taking the envelope given to him to be delivered to Sakiya's friend in Japan with no knowledge that the envelope contained the contrabands; or in other words that the applicant could not be said to have *mens rea* in this case.

On an application in revision against the order of the trial Magistrate, the Sessions Judge, Insein, in his Criminal Revision No. 14 of 1957, set aside the order of discharge

H.C. 1959

GANESH NARAYAN v. THE UNION OF BURMA.

U BA THOUNG, J.

passed by the trial Magistrate and directed a further enquiry to be held in the case, and the case against the applicant is now pending as Criminal Regular Trial No. 224 of 1958 before the Court of the 2nd Additional Magistrate, Insein.

The applicant has now filed this Revision to set aside the order of the Sessions Judge, Insein, ordering a re-trial of the case against the applicant, and to quash the proceedings now pending before the 2nd Additional Magistrate, Insein. The learned Sessions Judge, Insein, in setting aside the order of discharge passed by the trial Magistrate and in ordering a re-trial against the applicant had taken the view, relying on the decision in Criminal Reference Case No. 16 of 1956 of this Court, that in determining the guilt of the applicant in this case, the question of *mens rea* did not arise; and that, as has been held in the said Criminal Reference Case, so far as statutory offences are concerned, words of statutes must be given effect to as they stand, without bringing in the extraneous *mens rea* doctrine for purposes of determining the guilt of the offender. I think it is immaterial to go into the question of the doctrine of *mens rea* in the present case, and both the lower Courts need not have gone into that question at all. Section 9(2) of the Foreign Exchange Regulation Act enacts: "No person shall, except with the general or special permission of the Controller or the written permission of a person authorized in this behalf by the Controller, take (the underlining is mine) or send out of the Union of Burma, any gold, jewellery or precious stones, or Burma currency notes, bank notes or coin or foreign exchange other than foreign exchange obtained from an authorized dealer."

Now, the word "take" as appeared in section 9(2) of the Act involves a volition on the part of the applicant; or in other words it involves an act of willing or choosing by the accused himself in taking out of Burma any of

H.C. 1959

GANESH NARAYAN v. THE UNION OF BURMA.

U BA THOUNG, J.

those articles mentioned in the said section without the general or special permission of the Controller or the written permission of a person authorized in this behalf by the Controller. If the accused chooses to act willingly and takes out any of those articles, whether those articles were given to him by a third person to be taken away or whether they were his own, with the knowledge that he was taking them and without the special or general permit of the Controller, then the offence would come within the purview of section 9(2) of the Foreign Exchange Regulation Act.

In the light of these observations, I think it would be proper to hold a further enquiry into the case. I therefore uphold the order of the Sessions Judge directing a further enquiry into the case against the applicant. The application is dismissed.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959 — *Feb. 2.*

HWE EYE HAIN (APPELLANT)

v.

HWEE NGWE CHU (RESPONDENT).*

Presidency Towns Insolvency Act, s. 12—Decree for costs under appeal and execution stayed—Whether liquidated sum payable immediately or at some certain future time.

Where the respondent had preferred an appeal against the judgment and decree under which he was liable to pay to the appellant costs of the suit amounting to K 7,510.24 and had obtained an order for stay of execution of the said decree.

Held: That the debt due by the respondent to the appellant was not a liquidated sum payable either immediately or at some certain future time as to entitle the appellant to present an insolvency petition against the respondent under s. 12 of the Presidency Towns Insolvency Act.

Jaganathan for the appellant.

Hla Gyaw for the respondent.

U BA THOUNG, J.—This is an appeal against the order passed by the learned Judge of the Original Side of this Court on the 6th of August 1957 in Insolvency Case No. 4 of 1957.

The appellant petitioning creditor petitioned to the Court for an order adjudicating the respondent, alleging that the respondent is justly and truly indebted to him in the sum of K 7,510·24 being the amount of costs awarded against the respondent in Civil Regular Suit No. 172 of 1947 of this Court, and that within 3 months before the date of the presentation of the petition, the respondent had committed an act of insolvency by allowing his two godowns to be attached in Civil Execution

* Civil Misc. Appeal No. 31 of 1957 against the order of the Original Side of this Court in Insolvency Case No. 4 of 1957, dated the 6th August 1957.

No. 21 of 1957 of this Court, and that this attachment had been in subsistence for more than 21 days. The respondent contended that as he had preferred an appeal against the judgment and decree in Civil Regular Suit No. 172 of 1947 and as he had obtained an order for stay of execution of the said decree, the amount of debt due by him to the petitioning creditor could not be said to be a liquidated sum payable either immediately or at some certain future time. The learned Judge accepted the contention of the respondent and dismissed the petition of the appellant petitioning creditor. Hence this appeal.

We are in entire agreement with the learned Judge of the Original Side of this Court in dismissing the petition, holding that the debt due by the respondent to the appellant petitioning creditor could not be a liquidated sum payable either immediately or at some certain future time. The respondent had appealed against the judgment and decree in Civil Regular No. 172 of 1947 and the appeal was pending at the time, and he had also obtained an order for stay of execution of the said decree. Therefore, it could not be said that the debt due by the respondent to the appellant was a liquidated sum payable immediately, nor could it be said that the debt was payable at some certain future time, as it was not certain that he would not succeed in his appeal. Section 12 of the Presidency Towns Insolvency Act reads:

> "A creditor shall not be entitled to present an insolvency petition against a debtor unless—
>
> (*b*) The debt is a liquidated sum payable either immediately or at some certain future time."

Now the conditions as set out in section 12(*b*) of the Act have not been satisfied in this case for the reasons stated earlier. The appeal, therefore, fails and it is dismissed with costs. Advocate's fee K 51.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959

Jan. 19.

HWE NGWE CHEW (*a*) U KYU (APPELLANT)

v.

THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT (RESPONDENT).*

Urban Rent Control Act—Temporary Act—Effect of cessation of—Whether the fixation of standard rent of some only of the properties covered by lease has the effect of breaking the integrity of the contract.

The Urban Rent Control Act is a temporary Act and enacts that it should be in force until the 8th day of October 1951, but the President might by notification direct that it should continue to be in force for such further period or periods as might be specified in that behalf. It would expire by efflux of time and would not require a repealing Act for the purpose of putting an end to its operation. Upon the expiration of a temporary Act the parties were relegated to the position they held under the general law.

Soortee Bara Bazaar Co. Ltd. v. *Hoosain Hamadanee & Co.*, 5 Ran. 139; *Kishoredas P. Mangaldas* v. *Ahmed Suleman*, I.L.R. 49. Bom. 567; *R. K. Mody & Co.* v. *Mohamedbhai Abdool Hoosein & Co.*, I.L.R. 49. Bom. 724, referred to.

Where under a contract a rice mill, together with godowns, outhouses and five paddy gigs were taken on lease at a monthly rental of K 2,000 and where subsequently the Rent Controller purported to fix the standard rent of the mill premises, etc. exclusive of the five paddy gigs, at K 1,100 per mensem,

Held: That the integrity of the contract was not broken by the act of the Controller in fixing the standard rent of the mill only.

Hla Gyaw for the appellant.

R. Jaganathan and *J. K. Munshi* for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 34 of 1953 of the Original Side of this Court, the plaintiff-respondent, Official Receiver of this Court sued the defendant-appellant Hwe Ngwe Chew for the recovery of K 61,100 as arrears of rent of a rice mill known as C.1 Rice Mill, Dalla, Rangoon, which together with godowns, outhouses and 5 paddy gigs had been taken on a lease by the defendant

* Civil 1st Appeal No. 34 of 1957 against the decree of the Original Side, High Court of Rangoon in Civil Regular Suit No. 34 of 1953.

with effect from the 24th September 1947 at a rental of K 2,000 per mensem. It would appear that subsequent to the lease as evidenced by the agreement, Exhibit A, the defendant had obtained from the Controller of Rents an order dated the 1st of February 1949 by which the Controller purported to fix the standard rent of the mill premises, etc. exclusive of the 5 paddy gigs now in dispute, at K 1,100 per mensem. Subsequently, a dispute arose between the Official Receiver and the defendant-appellant as to whether the defendant would be liable to pay a rental of K 1,100 only in respect of the agreement as evidenced by Exhibit A and whether the Official Receiver should accept the surrender by the defendant-appellant of the 5 gigs which, according to the defendant-appellant, were quite useless for his purpose. The Official Receiver maintaining that the integrity of the lease agreement, Exhibit A, remained unbroken in spite of the order of the Rent Controller, refused to accept the surrender of the gigs or to accept a rental of K 1,100 per mensem for the mill premises, etc. exclusive of the gigs. This dispute led to the filing of the present suit by which the Official Receiver claimed rent at the rate of K 2,000 per mensem from the 24th September 1947 till the 31st March 1953, after giving credit for a sum of K 71,366.68 pyas as the amount received up to the 14th September 1950. During the pendency of the suit the defendant admitted that he was liable to pay rent at K 1,100 per mensem from the 1st of February 1949 up to the date of filing of the suit so that a consent decree was passed for K 17,600 without prejudice to the Official Receiver's claim for rent at a higher rate.

The defendant-appellant made a counter-claim of K 30,000 as the amount recoverable by him from the Official Receiver for repairs effected by him in respect of the suit mill. Of this claim only K 6,216-40 pyas was decreed, the rest being dismissed as having been barred by limitation. Regarding the Official Receiver's claim for

H.C. 1959

HWE NGWE CHEW (*a*) U KYU *v.* THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT.

U SAN MAUNG, J.

arrears of rent, the learned trial Judge held that in spite of the fact that the Controller of Rents had stated in his order that the fixation of the rent at K 1,100 per mensem was exclusive of the 5 gigs, he must be deemed to have fixed the standard rent in respect of the premises in suit including the gigs in question and that therefore he would be entitled to rent at K 1,100 only up till the 27th of December 1950, with effect from which date the President had exempted all rice mills and their appurtenances from the operation of the Urban Rent Control Act *vide* Ministry of Finance and Revenue Notification No. 301, dated the 27th December 1950. He accordingly gave a decree for K 42,916 against the defendant-appellant out of which the admitted amount of K 17,600 was to be deducted, leaving a balance of K 25,316. The defendant-appellant being dissatisfied with this part of the judgment and decree, has filed the present appeal. No appeal has however been filed by him against the dismissal of part of his counter-claim of K 30,000.

Of the grounds of appeal the following are the most important:—

(*a*) that the learned trial Judge of the Original Side should have held that in spite of the original tenancy agreement, Exhibit A, the reasonable rent payable by the appellant for the suit rice mill is K 1,100 per month in view of the fact that the paddy gigs were out of repairs and they could not be rendered serviceable by the appellant in spite of the money spent by him.

(*b*) that the learned Judge of the Original Side should have allowed the appellant to exclude the 5 paddy gigs from the lease as having been beyond repair, and in consequence fix the monthly rent at K 1,100.

(*c*) that the learned Judge of the Original Side should have held that the integrity of the original

tenancy agreement, Exhibit A, has been broken by the fixation of the standard rent by the Controller.

(*d*) that the learned Judge of the Original Side should have held that section 56 of the Contract Act was applicable to the case and that the contract was frustrated in so far as it concerned the 5 paddy gigs which were beyond repairs.

The short answer given to these arguments, by the trial Judge was that the integrity of the contract, Exhibit A, remained unbroken and that therefore the defendant-appellant was liable to pay rent at the contractual rate of K 2,000 per mensem from the 27th December 1950 with effect from which rice mills and their appurtenances had been exempted from the operation of the Urban Rent Control Act. It is therefore a matter for consideration whether the learned trial Judge's view in this matter can be supported in law.

Now, section 1 of the Urban Rent Control Act in so far as is relevant to the purpose in hand enacts that the Act should be in force until the 8th day of October 1951 ; but that the President might by notification direct that it should continue to be in force for such further period or periods as might be specified in that behalf provided that the expiry of the Act should not render recoverable any rent which during the continuance thereof was irrecoverable or affect the right of the tenant to recover any sum which during the continuance of the Act was under the Act recoverable by him. The Urban Rent Control Act is therefore a temporary Act as it would expire by efflux of time and would not accordingly require a repealing Act for the purpose of putting an end to its operation. Regarding the effect of cessation of such a temporary Act two cases

H.C. 1959

HWE NGWE CHEW (a) U KYU v. THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT.

U SAN MAUNG, J.

of the Bombay High Court are apposite. In *Kishoredas P. Mangaldas* v. *Ahmed Suleman* (1), where a monthly tenant of premises to which the Bombay Rent (War Restrictions) Act applied was given due notice to quit but remained in possession under the protection of the Act and shortly thereafter the Act ceased to be in operation as far as the premises in question were concerned—it was held that the landlord could sue forthwith to recover possession, without giving any notice to quit. In this connection, Shah, J. observed:

> "I do not see any reason why on principle the landlord should be required to give a fresh notice to terminate a tenancy which in fact does not exist. So far as the contractual tenancy between him and his tenant is concerned it has been duly terminated and there is nothing in the provisions of the Rent Act to justify the contention that it cannot be terminated during the continuance of the Act. The mere fact that the tenant is entitled to retain possession while the Act remains in force is not sufficient in my opinion to create any such relationship of landlord and tenant between the parties as would require a fresh notice to terminate it. In fact it is a statutory right the limits of which are to be found in the terms of the statute; and the moment the statute ceases to extend that protection to him, he ceases to have the protection as against the landlord which the statute gave him up to a certain period."

In *R. K. Mody & Co.* v. *Mahomedbhai Abdool Hoosein & Co.* (2) the plaintiffs filed a suit to recover possession of certain business premises from their tenants on the allegation that the premises were required reasonably and *bona fide* for their own use and occupation. A consent decree was subsequently passed and the defendants vacated the premises on January 31, 1924. The plaintiffs, however, did not occupy the premises themselves but in fact re-let them at a higher rent. The defendants thereupon on August 20, 1924, took out a notice of motion under

(1) I.L.R. 49 Bom. 567. (2) I.L.R. 49. Bom. 724.

section 10A of the Bombay Rent (War Restrictions) Act for an order restoring them to possession and directing the plaintiffs to pay compensation. On August 31, 1924, before the motion came on for hearing, the Rent Act ceased to be in operation in respect of business premises. It was held that the defendants were not entitled to the relief claimed as the proceedings on the expiration of the Act have *ipso facto* determined, the Rent Act being a temporary Act. Both these cases of the Bombay High Court were relied upon by a single Judge of the late High Court of Judicature at Rangoon in the *Sooratee Bara Bazaar Co. Ltd.* v. *Hoosain Hamadanee & Co.* (1). In that case the plaintiffs sued the defendant for ejectment from their premises, when the Rangoon Rent Act (Burma Act IX of 1925) was in force. The defendant relied on the protection given to him under the said Act but the Act expired by the date the suit came on for hearing. It was held that as the Rangoon Rent Act was a temporary one, on its expiration the parties were relegated to the position they held under the general law except in respect of those matters specially provided for in the Act itself.

In the case now under consideration, the President had, by a notification in the exercise of the powers conferred upon him by sub-section (1) of section 5 of the Urban Rent Control Act, directed that all rice mills and their appurtenances should be exempted from the operation of the Act. Therefore, in so far as the rice mills and their appurtenances are concerned it is as if the Urban Rent Control Act had expired on the 27th December 1950 by the efflux of time. Accordingly in so far as the agreement Exhibit A is concerned, the parties to the suit now under appeal were relegated to the position they held under the general law.

Regarding the facts, there is considerable divergence of oral evidence as to whether or not the 5 paddy gigs

(1) 5 Ran. 139.

H.C. 1959

HWE NGWE CHEW (*a*) U KYU *v.* THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT.

U SAN MAUNG, J.

in question could or could not be put into a serviceable condition by effecting necessary repairs. Hwe Ah Hain (PW 3) stated that the 5 paddy gigs were brand-new at the time they were acquired from No. 14 Rice Mill and that after the mill premises were let out to the defendant during the post-war period the defendant was actually using them. He is supported in this matter by Ah Fu (PW 5) who was an employee of C.1 Rice Mill before the War and who used to visit the same rice mill when he came back from China after the British reoccupation of Burma. The defendant Hwe Ngwe Chu, on the other hand, said that although he has spent as much as K 10,000 on the repairs of these paddy gigs, he could not make use of them as water seeped in as soon as the gigs were loaded with paddy. He is supported in this by U Kyu Hoke (DW 1) and U Sein (DW 2), the latter being his Manager during the years 1948 and 1949.

However, in our opinion the paddy gigs whose capacities were given as ranging from 2,400 to 1,200 baskets each must have formed a considerable part of the agreement Exhibit A. A separate clause of the agreement devoted to them reads:

> "13. The Tenant shall repair the five cargo boats and equip the same at his own expenses with proper outfits, such as anchors, chains, riggings, etc. which are necessary adjuncts for proper sailing and use and shall have no claim over such equipments and accessories when the paddy gigs are surrendered on the termination of the lease."

This agreement was signed on the 31st of May 1948 and the first time that the defendant said that he did not wish to make use of them was on the 8th of February 1949. If the gigs were in such a condition that they were beyond repair he would have brought this fact to the notice of the Official Receiver on a much earlier date. The lease of the rice mill and the paddy gigs in question being part of one integral contract, it was not competent

for the defendant to surrender the gigs and to obtain a reduction of the rent from K 2,000 to K 1,100 without the consent of the Official Receiver.

Regarding the contention that the integrity of the contract has been broken by the act of the Controller in fixing the standard rent for the mill only, the learned Advocate for the appellant can find no authority for this proposition and in our opinion also, none can be found.

Regarding the contention based on section 56 of the Contract Act, the relevant portion of this section reads:

> ". . . A contract to do an act which, after the contract is made, becomes impossible, or, by reason of some event which the promisor could not prevent, unlawful, becomes void when the act becomes impossible or unlawful."

There is, in our opinion nothing impossible in that part of the contract relating to the paddy gigs. The Official Receiver had given the defendant-appellant possession of the 5 paddy gigs in question for him to make such repairs as necessary and to make use of them. If the repairs were impossible he could either remain without using the gigs or if he thought that it would not be worth-while to go on taking a lease of the mill premises which involved the taking over of the 5 gigs, the lease could be terminated by him according to law.

For these reasons, we consider that the learned trial Judge was quite justified in having given the plaintiff-respondent a decree for rent on the basis that the defendant-appellant was liable to pay rent at K 2,000 per mensem. The only thing incomprehensible to us in the trial Judge's judgment is how the learned trial Judge could have reduced the rent to K 1,100 for the period during which the Urban Rent Control Act remained in force in respect of the mill premises and appurtenances thereof in view of his own finding that the integrity of the lease could not be broken. However, since the Official Receiver had not filed a cross-appeal against the judgment and decree of the

H.C. 1959

HWE NGWE CHEW (*a*) U KYU *v.* THE OFFICIAL RECEIVER, HIGH COURT.

U SAN MAUNG, J.

learned trial Judge dismissing part of his suit for rent for the period prior to the 27th December 1950, we cannot interfere.

In the result, the appeal fails and must be dismissed with costs. Advocate fees 10 gold mohurs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS (APPELLANTS)

v.

MAHADEO PRASAD TIBREWALLA (RESPONDENT).*

H.C. 1959

Feb. 18.

Joint Hindu Family—Manager of—Sued alone as representing—Members bound by result—Member of—When necessary party to suit—Promissory-Note—General rule—When position different—Money Lenders Act—S. 15—Sufficient compliance.

Where the manager of a joint Hindu family was sued alone as representing the family the result of the suit will bind the other members of the family notwithstanding that they themselves were not parties to the suit, provided that the manager was, in fact sued as such.

Lingangowda v. *Basangowda*, 54 I.A. 122 at 125-126; *Madhgouda Babaji Patil* v. *Halappa Balappa Patil*, 58 Bom. 348 at 356, referred to.

However, where a member of a joint Hindu family contends that the action the manager in executing a mortgage of joint family property was beyond his power as not being for legal necessity he ought to be joined as a party to the suit.

Motiram v. *Lalchand*, A.I.R. (1937) Nag. 366; *Periasami Mudaliar* v. *Seetharama Chettiar*, 27 Mad. 243 at 247-248, referred to.

Regarding promissory-note it is true that as a general rule the name of a person or firm to be charged upon a negotiable instrument should clearly be stated on the face or on the back of the document so that the responsibility is made plain and can be instantly recognized as the document passes from hand to hand.

P.R.M.P.R. Chettyar v. *Muniyandi Servai*, 10 Ran. 257, followed.

However, the position is different when the *Karta* of a joint Hindu family executes a promissory-note.

Srikant Lal v. *Sidheshwari Prasad Narain Singh*, 16 Pat. 441 at 446, referred to.

Where it is contended that the promissory-note, Exhibit B, offends the provisions of s. 15 of the Money Lenders Act as it failed to mention that the consideration was for an old debt found due on settlement of accounts.

* Civil 1st Appeal No. 19 of 1957 against the decree of the Original Side of this Court in Civil Regular Suit No. 55 of 1955, dated the 15th February 1957

H.C. 1959

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS v. MAHADEO PRASAD TIBREWALLA.

Held: That the statement in the promissory-note that the sum of Rs. 30,000 was for value received is sufficient compliance of law as there is in evidence the fact that on settlement of accounts all old documents had been returned by the plaintiff to the defendants.

Kyaw Myint and *G. N. Banerji* for the appellants

Dadachanji and *N R. Burjorjee* for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 55 of 1955 of the Original Side of this Court the plaintiff Babu Mahadeo Prasad Tibrewalla who is the respondent in the present appeal, sued the defendant-appellants (1) the Joint Undivided Hindu Family known as Jagannath Sagarmal, (2) Babu Sagarmal Tibrewalla, the *Karta* of that family, and (3) Babu Gopi Kishan Tibrewalla, son of Babu Sagarmal Tibrewalla and the only other coparcener in the family, for the recovery of K 46,663·87 due on pledge of shares as evidenced by the agreement, Exhibit A, dated 1st March 1947. In the connected Civil Suit No. 56 of 1955 the same plaintiff sued the same defendants for the recovery of K 44,519·30 due on an equitable mortgage as evidenced by the promissory-note, Exhibit B. The plaintiff's case was that the Joint Hindu Family known as Jagannath Sagarmal consisted of the father and the son who have been impleaded as 2nd and 3rd defendants in the case, that on a settlement of accounts between the plaintiff and the defendant family on the 1st March 1947 a sum of Rs. 93,188-2-0 was found due to the plaintiff by the family, and that on the same day a sum of Rs. 6,811-14-0 was borrowed from the plaintiff making a total sum of Rs. 100,000 for which three documents, namely, Exhibit A, Exhibit B, and a promissory-note for Rs. 10,000 were executed by the 2nd defendant as *Karta*. In respect of Exhibit B which was a promissory-note for Rs. 30,000 an equitable mortgage was created by deposit of title deeds of premises known as No. 56, 30th Street, Rangoon. After giving credits for the sums received from time to time the defendants owed the plaintiff a total sum of K 46,663·87

in respect of Exhibit A and K 44,519·30 in respect of Exhibit B.

In the suit under appeal the 2nd defendant Babu Sagarmal Tibrewalla filed a written statement purporting to be a joint written statement in respect of himself and the 1st defendant. There he contended that Jagannath Sagarmal was not the name of a joint Hindu family business but that of his own personal business and that therefore the question whether he was or was not acting in his capacity as a *Karta* in executing Exhibit A did not arise. He admitted that on the 1st March 1947 he owed a sum of Rs. 1 lakh to the plaintiff as alleged in the plaint but denied that this was a joint family debt for which the joint Hindu family was responsible. He further contended that all interest due had been paid up to the date of the suit and that therefore there was no further interest to be paid. He also contended that as he was all along ready and willing to pay the plaintiff the balance of the principal due to him after settlement of accounts, the plaintiff was not entitled to any costs of the suit.

The 3rd defendant Babu Gopi Kishan Tibrewalla, by a separate written statement, said that he adopted the written statement filed by his father and that in view of the facts contained therein he was not a necessary party to the suit.

The defence raised by the three defendants in the connected Civil Regular Suit No. 56 of 1955 was also to the effect that Jagannath Sagarmal was not the name of a joint Hindu family business but that of the sole personal business of the 2nd defendant. A further plea to the effect that the promissory-note was void under section 15 of the Money Lenders Act was taken as there was no cash consideration and the promissory-note failed to state that the money due was on a settlement of accounts. The allegation that there was deposit of title deeds on the 1st March 1947 was also denied.

H.C. 1959

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS v. MAHADEO PRASAD TIBREWALLA.

U SAN MAUNG, J.

On the pleadings in Civil Regular Suit No. 55 of 1955 several issues were framed by the learned Judge on the Original Side, of them the most important were whether the 2nd and 3rd defendants were members of a joint Hindu family carrying on business as "Jagannath Sagarmal" or whether "Jagannath Sagarmal" was the name of personal business of the 2nd defendant. The next important issue was whether the suit as against the 3rd defendant should have been dismissed. In Civil Regular Suit No. 56 of 1955 also the same questions arose for consideration. It has also to be considered whether the promissory-note, Exhibit B, was void under section 15 of the Money Lenders Act because it failed to mention the nature of the consideration received by the defendants.

[After discussing the facts their Lordships proceeded to reproduce the promissory-note, Exhibit B.]

Exhibit B is in the following terms:—

"On demand $\frac{I}{we}$ the undersigned Jagannath Sagarmal promise to pay to Nanigram Jagannath or order the sum of Rupees Thirty thousand only bearing interest at 0-8-0 (Eight annas) per cent per mensem for value received."

[Their Lordships then proceeded to discuss some facts.]

It has been contended on behalf of the 3rd defendant, firstly, that he was not a necessary party in either suit as, on the plaintiff's own showing, the joint Hindu family business could be effectively represented in the two suits by the 2nd defendant who was alleged to have been acting as the *Karta*, and secondly, that in respect of the promissory-note debt, Exhibit B, in view of the law relating to negotiable instruments, the 2nd defendant who alone executed it, was liable thereon.

Regarding the first contention, there is, no doubt, authority for the proposition that where the manager may be sued alone as representing the family the result of the

suit will bind the other members of the family, notwithstanding that they themselves were not parties to the suit, provided that the manager was, in fact, sued as such. In *Lingangowda* v. *Basangowda* (1) their Lordships of the Privy Council observed:

> "In the case of an Hindu family where all have rights, it is impossible to allow each member of the family to litigate the same point over and over again, and each infant to wait till he becomes of age, and then bring an action, or bring an action by his guardian before; and in each of these cases, therefore, the Court looks to the explanation 6 of section 11 of the Code of Civil Procedure, 1908, to see whether or not the leading member of the family has been acting either on behalf of minors in their interest, or if they are majors, with the assent of the majors. In this case there is no question of majors. It seems clear that the plaintiff in the previous suit was acting on behalf of himself and his minor children to try to exclude a collateral branch from a share of the family property. If he had succeeded the judgment would have inured for the benefit of the children, and as he has failed, they must take the consequences."

In *Madhgouda Babaji Patil* v. *Halappa Balappa Patil* (2) Shingne, J. after a review of the authorities bearing on the subjects, said that the general consensus of opinion seems to be in favour of the view that the manager of a joint Hindu family may sue or be sued as representing the family in respect of a transaction entered into by him as manager of the family or in respect of joint family properties. However, there is authority for the proposition that where a member of a joint Hindu family contends that the action of the manager in executing a mortgage of joint family property was beyond his power as not being for legal necessity he ought to be joined as a party

(1) 54 I.A. 122 at 125-126. (2) 58 Bom. 348 at 356.

H.C. 1959

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS v. MAHADEO PRASAD TIBREWALLA.

U SAN MAUNG, J.

to the suit. [See *Motiram* v. *Lalchand* (1)]. In this connection also, the observation of Bhashyam Ayyangar, J. in *Periasami Mudaliar* v. *Seetharama Chettiar* (2) regarding the position of a son in a joint Hindu family is apposite. The learned Judge said—

> "Though during the father's lifetime the suit could not be brought against the son only, for recovery of a debt due by the father, yet the son may be joined as a party defendant in a suit brought against the father and if the plaintiff succeeds in the suit against both the father and the son, a sale of joint family property which takes place in execution of such decree will bind the son also—though such decree cannot be executed against him personally—and he will be precluded from bringing a suit to contest the sale on the ground that the debt was incurred for an illegal or immoral purpose—a plea which, if well founded, he ought to have advanced and established in the original suit, in which case the decree would have been passed against the father only and the suit would have been dismissed as against the son."

In the present suit and the connected Civil Regular Suit No. 56 of 1955 the 3rd defendant contended that Jagannath Sagarmal was not the name of the joint Hindu family business and that therefore the action of his father not binding upon him. In these circumstances, the 3rd defendant was a proper, if not a necessary, party to the suit against the 1st and 2nd defendants.

Regarding the promissory-note, Exhibit B, it is no doubt true that as a general rule the name of a person or firm to be charged upon a negotiable instrument should be clearly stated on the face or on the back of the document, so that the responsibility is made plain and can be instantly recognized as the document passes from hand to hand. [See *P.R.M.P.R. Chettyar* v. *Muniyandi Servai* (3).] However, the position is different when the *Karta* of a joint

(1) A.I.R. (1937) Nag. 366. (2) 27 Mad. 243 at 247-248.
(3) 10 Ran. 257.

Hindu family executes a promissory-note. This matter has been fully discussed by a Bench of the Patna High Court in *Sirikant Lal* v. *Sidheshwari Prasad Narain Singh* (1) where the learned Judges observed as follows:

> "Under the law of negotiable instruments as has been explained by the Judicial Committee in *Janki Das* v. *Maharaja Sir Kishan Prasad* (2) it seems necessary that the name of the person to be charged should be disclosed in the document in such a way that the responsibility is made plain and can be instantly recognised as the document passes from hand to hand. Now, the joint Hindu family is an institution peculiar to this country and the law gives its *Karta* the power to contract loans for the benefit of the family according to his own discretion and without any express authority from the other members of the family. Therefore when the *Karta* borrows money for the family purpose he is not acting as an agent for an undisclosed principal or principals but may well be regarded as the principal. At any rate when he acts as a *karta*, he acts in a capacity which is so well known that there can be no misapprehension as to the identity of the person or persons whom he purports to bind by his act. On the whole, therefore, I am inclined to think that the rule laid down in *Janki Das* v. *Maharaja Sir Kishan Prasad* (2) is not applicable to a Hindu family and I am to some extent fortified in my view by the later pronouncement of the Judicial Committee in *Abdul Majid* v. *Saraswati Bai* (3). In that case a suit had been brought on the basis of two promissory-notes executed by the manager of a joint Hindu family against the surviving members of that family after the death of the manager who had executed the promissory-notes. The Judicial Committee in dealing with the case observed (1) that it would be within the authority of the *karta* of the joint family to borrow money in his own name if it be necessary for the proper conduct of the joint family business that money should be borrowed from time to time on promissory-notes and (2) the fact of the promissory-note being

(1) 16 Pat. 441 at 446. (2) (1918) I.L.R. 46 Cal. 663, P.C.
(3) (1933) 15 Pat. L.T. 99, P.C.

H.C. 1959

JAGANNATH SAGARMAL AND TWO OTHERS v. MAHADEO PRASAD TIBREWALLA.

U SAN MAUNG, J.

signed by the *Karta* is equally consistent with the borrowing by him for his own individual purpose or borrowing for the purpose of the joint family business."

In the connected suit now under consideration, namely, Civil Regular Suit No. 56 of 1955 the promissory-note was executed by the 2nd defendant Sagarmal Tibrewalla in the joint Hindu family business name " Jagannath Sagarmal ". Therefore, the promissory-note is binding on both the 2nd and 3rd defendants, though only to the extent of his interest in the joint family property in so far as the 3rd defendant is concerned.

It has been sought to be contended that the promissory-note Exhibit B, offends the provisions of section 15 of the Money Lenders Act as it failed to mention that the consideration was for an old debt found due on settlement of accounts. However, it is seen that the promissory-note states that the sum of Rs. 30,000 was for value received and this, in our opinion, is sufficient compliance of the law as there is in evidence the fact that on a settlement of accounts all the old documents had been returned by the plaintiff to the defendants.

A further contention raised in respect of Exhibit A that no interest should be charged as from the date on which the 2nd defendant had written to the plaintiff for settlement of accounts need not also be seriously considered. It would appear that by the letter, Exhibit E, dated the 16th August 1955 the 2nd defendant had taken up the attitude that all the interest due had been paid by him, a fact which is not borne out by the evidence in the case. It is not as if the 2nd defendant had tendered to the plaintiff the amount due on the loan including interest and the plaintiff had refused to surrender the shares which had been pledged to him. Only in that event can it be successfully contended that no interest should accrue from the date of the tender.

For these reasons, we consider that both the present appeal and the connected Civil First Appeal No. 20 of 1957 arising out of Civil Regular Suit No. 56 of 1955 should fail except that it should be specifically stated in the decree that the liability of the 3rd defendant Gopi Kishan Tibrewalla should only be to the extent of his interest in the family property. Subject to this modification both the appeals will have to be dismissed with costs. Advocate fees in the present appeal five gold mohurs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

CRIMINAL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

H.C. 1959

Feb. 3.

LETTO (*a*) AYE SHWE (*a*) LAL DANGA (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Union Citizenship Act, s. 3—" Indigenous races of Burma " includes Chins—Chins who are indigenous to India are not indigenous to Burma.

The term " indigenous races of Burma " has been defined in s. 3 of the Union Citizenship Act to include Chins, but the " indigenous races " referred to are those " of Burma ".

Chins in India are a race indigenous to India while those in Burma are indigenous to this country and therefore those Chins who are indigenous to India cannot be regarded as indigenous to Burma.

Nil for the applicant.

Min Han (Government Advocate) for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—The applicant Lal Danga is a " Lushai " by race and thus a " Chin " according to the definition of that term in section 2(4) of the ချင်းဒေသ သတိုင်းသားဥပဒေ ၁၉၄၀. The " Chins " are of course one of the indigenous races of Burma and this has been laid down in section 3(1) of the Union Citizenship Act, 1948. It appears that the applicant was found at the village of Tarhan near Kalemyo by a police party on the 13th August 1956 and as there was reason to believe that he was a " Lushai " from across the Indian border he was sent up for trial before the learned Township Magistrate, Kalemyo charged with an offence under section 13(1) of the Burma Immigration (Emergency Provisions) Act, 1947, *i.e.*, for having entered Burma without a valid *visa* or permit. He was then convicted under that section and directed

* Criminal Revision No. 4 (B) of 1958, Mandalay. Review of the order of the Township Magistrate, Kalemyo in Criminal Regular Trial No. 138 of 1956, dated the 28th September 1957.

to pay a fine K 100 or in default four months' rigorous imprisonment. The learned District Magistrate, Upper Chindwin District has however submitted the proceedings with a recommendation that the above conviction and sentence be set aside and a re-trial ordered.

The main point for decision in this case is whether from the mere fact that the applicant is a "Chin" by race he may be regarded as a Burmese citizen irrespective of the country in which he was born or resides. In other words, if the applicant was born in India and has been residing there before the Independence of Burma on the 4th January 1948, is he to be regarded as a Burmese citizen or a foreigner. In this connection section 11 of the Constitution explicitly lays down that "every person, both of whose parents belong or belonged to any of the indigenous races of Burma shall be a citizen of the Union." As pointed out earlier, the term "indigenous races of Burma" has been defined in section 3 of the Union Citizenship Act to include "Chins". But I would emphasize that the "indigenous races" referred to are those "of Burma". It is common knowledge that the various racial groups of the world are often spread over large areas and in numerous instances, a single racial group is sometimes distributed in two or more adjacent countries. So also in the case of the "Chins" they are spread out over parts of India as well as in Burma. Hence the Chins in India are a race indigenous to India while those in Burma are indigenous to this country. In short, those "Chins" who are indigenous to India cannot be regarded as indigenous to Burma.

From the evidence on the trial record it is not clear as to whether the applicant Lal Danga is a Chin (Lushai) of India or a Chin of Burma. If he is in a position to prove that he is a person "both of whose parents belong or belonged to any of the indigenous races of Burma" then indeed he would be a Burmese citizen and cannot possibly

H.C. 1959

LETTO (a) AYE SHWE (a) LAL DANGA v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

be prosecuted under section 13(1) of the Burma Immigration (Emergency Provisions) Act, 1947. Accordingly, the recommendation of the learned District Magistrate, Upper Chindwin District is accepted and the conviction and sentence passed on the applicant are hereby set aside and I direct that he be retried by a competent Magistrate to be selected by the learned District Magistrate. All fines, if any, paid by the applicant should be refunded to him.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

MA MAY MYINT, PHO THA AUNG AND MA TOO (Minors by their guardian Ma Thay Thay) (APPELLANTS)

v.

U BA MAUNG (RESPONDENT).*

H.C. 1959 *Jan.* 8.

Civil Procedure Code, s. 47—Order made on application for removal of attachment by judgment-debtors—One under—Not under O. 21, R. 58—Appealable—O. 21, R. 8—Application.

An order on an application by judgment-debtors for removal of attachment obtained by the decree-holders is an order made under s. 47 of the Civil Procedure Code and not under Order 21, Rule 58 of the Code and is therefore appealable.

Order 21, Rule 58 deals only with questions arising between the decree-holders and strangers to the decree.

Ma Shwe Ma Pru and one v. *Maung Ba On*, I.L.R. 5 Ran. 659; *Maung Ba* v. *Maung Tha Yin*, (1931) A.I.R. (Ran.) 314, followed.

Lachhoo v. *Munnilal-Babu Lal*, (1935) A.I.R. (All.) 183; *Gopal Das* v. *Ishar Das*, (1932) A.I.R. (Lah.) 376, referred to.

Tha Kyaw for the appellants.

S. L. Verma for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—The respondent U Ba Maung sued the present appellants in the Subdivisional Court of Monywa as legal representatives of one U Po Thi deceased for the recovery of a certain sum of money and obtained a decree. He then sought to execute that decree and attached certain properties which according to the appellants is their property and not that of the deceased U Po Thi. The appellants applied to the Subdivisional

* Civil 2nd Appeal No. 50 of 1958 (Mandalay) against the judgment and decree of the District Judge, Monywa, in Civil Appeal No. 1 of 1958, dated the 25th August 1958

H.C. 1959

MA MAY MYINT, PHO THA AUNG AND MA TOO (Minors by their guardian Ma Thay Thay) v. U BA MAUNG.

U THAUNG SEIN, J.

Court to remove the attachment but their application was dismissed. An appeal was then lodged in the District Court of Monywa against the order of the learned Subdivisional Judge but was dismissed on the ground that no appeal lay against such an order. The appellants have now come up on second appeal to the High Court and urged that the learned District Judge failed to realise that the application for removal of attachment in the present case was one under section 47 of the Civil Procedure Code and not under Order 21, rule 58. In other words, according to the appellants, the order of the learned Subdivisional Judge, Monywa was a " decree " as defined in section 2(2) of the Civil Procedure Code and thus appealable to the District Court. This contention must be allowed to prevail as it has been clearly laid down in *Ma Shwe Ma Pru and one* v. *Maung Ba On* (1) as follows:

> " Held, that where a person is sued as a legal representative of a deceased person and he objects to the attachment of certain property in execution of the decree, claiming it as his own property, the question is one between the parties and their representatives and falls within the scope and purview of section 47 of the Civil Procedure Code."

The learned District Judge, Monywa, sought to distinguish that ruling from the present case but I regret I am unable to follow his reasonings. Apparently, the learned District Judge is of the view that since the application for removal of attachment by the appellants was dealt with in a Miscellaneous proceedings it must be deemed to have been one under Order XXI, rule 58 and not under section 47 of the Civil Procedure Code. I have referred to the application itself and there is no mention of either of Order XXI, rule 58 or section 47 of the Civil Procedure Code and all that the appellants prayed for was the removal of attachment. From the mere fact that the trial Court dealt with it as a Miscellaneous case it does not necessarily follow

(1) I.L.R. 5 Ran. 659.

H.C. 1959

MA MAY MYINT, PHO THA AUNG AND MA TOO (Minors by their guardian Ma Thay Thay) v. U BA MAUNG.

U THAUNG SEIN, J.

that the appellants agreed to treat it as one under Order XXI, rule 58. Even assuming for the sake of argument that the application was wrongly described as one under Order XXI, rule 58, the order passed thereon will nevertheless be one under section 47 of the Civil Procedure Code and I am fortified in this view by *Maung Ba* v. *Maung Tha Yin* (1) the relevant headnote of which reads:

> "The defendant sued as a legal representative, and against whom the suit has been dismissed is a party to the suit within s. 47 and therefore objection filed by him claiming to be a mortgagee in possession for removal of attachment in execution of a decree passed in the suit is to be treated as petition under s. 47. The objection being in substance under s. 47 the fact that it is misdescribed as one under o. 21, r. 58 is immaterial and it must be treated as one under s. 47. Where such objection is allowed, order professedly passed under o. 21, r. 58 but really under s. 47 operates as a decree and therefore cannot be attached in a separate suit."

So also in *Lachhoo* v. *Munnilal-Babu Lal* (2) the same view was expressed as follows:

> "Where a person is brought on record as the legal representative of a deceased judgment-debtor and he objects to the attachment of property in execution of decree on the ground that it belongs to him, the objections must be deemed to have been made under s. 47 and not under o. 21, r. 58, which deals only with questions arising between the decree-holder and strangers to the decree.
>
> In considering whether an application is under s. 47 or not, the Court must examine the substance of the application to find out its true nature and should not be guided solely by the heading given to it by a party."

Then again in *Gopal Das* v. *Ishar Das* (3) it was laid down thus:

> "No doubt, broadly speaking, the competency of an appeal must depend on what a Court does or purports to do and

(1) (1931) A.I.R. Ran. 314. (2) (1935) A.I.R. All. 183.
(3) (1932) A.I.R. Lah. 376.

H.C.
1959

MA MAY MYINT, PHO THA AUNG AND MA TOO (Minors by their guardian Ma Thay Thay)
v.
U BA MAUNG.

U THAUNG SEIN, J.

not what it ought to have done, but where an objector misdescribes an objection to be one under O. 21, r. 58 when it really is an objection under s. 47, and the Court acting under a misconception deals with the case as one under O. 21, r. 58, the order nevertheless operates as a decree and therefore is appealable under s. 47."

In view of the above rulings it is clear that the learned District Judge, Monywa, erred in holding that no appeal lay against the order under consideration. That order must be deemed to have been one under section 47 of the Civil Procedure Code and is therefore an appealable order. Accordingly this appeal will be allowed and the judgment and decree of the District Court, Monywa, are hereby set aside and the appeal will be returned to the District Court to deal with it on the merits and in accordance with law. Cost shall abide by the result of the appeal in the District Court.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

MAUNG NGWE SEIN (APPELLANT)

v.

MAUNG HLA PE (RESPONDENT).*

H.C.
1959
Feb. 13

Trespass—Straying or trespassing cattle—Damage done by—Liability of owner.

A young colt belonging to the respondent trespassed into the stables of a broodmare in an advanced stage of pregnancy belonging to the appellant and kicked her several times on the stomach with the result that it brought about an abortion of a seven months old foal. In a suit brought by the appellant for recovery of K 1,000 as damages the Township Court granted a decree for K 820.

On appeal the District Court relying on the rulings cited in its judgment set aside the decree on the ground that there was no proof of negligence on the part of the owner of the colt or vicious nature of the colt.

Held: Reversing the judgment of the District Court, that the owner of cattle which stray or trespass on to the property of another person is liable for the damage caused by such cattle.

Buckle v. *Holmes*, (1926) 2 K.B. 125; *Gayler and Pope Ltd.* v. *Davies and Son Ltd.*, (1924) 2 K.B. 75; *Warmald* v. *Cole*, (1954) 1 Q.B. 614, referred to.

Ngwe Ya v. *Shwe Ye*, 8 L.B.R. 388; *Maung Kyaw Dun* v. *Ma Kyin*, (1897-01) 2 U.B.R. (Tort) 570, distinguished.

Ma Shwe Mi v. *Kapila Mistry*, (1902-03) 2 U.B.R. (Tort) 1, dissented from.

Hla Nyunt for the appellant.

K. Singh for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—The appellant Maung Ngwe Sein is the owner of a broodmare which had been crossed with a stallion named "Nulla Sultan" and was thus in an

* Civil 2nd Appeal No. 52 of 1958 (Mandalay) against the judgment and decree of the District Court, Myingyan, in Civil Appeal No. 2 of 1958, dated the 3rd September 1958.

H.C. 1959

MAUNG NGWE SEIN v. MAUNG HLA PE.

U THAUNG SEIN, J.

advanced stage of pregnancy. While this mare was at her stables a young colt belonging to the respondent Maung Hla Pe appeared and kicked her several times on the stomach with the result that it brought about an abortion of a seven months old foal. According to the appellant he thus lost a valuable foal valued at about K 3,000 and he called upon the respondent to pay him damages for that loss but without result. Eventually, the appellant filed a suit in the Township Court of Pagan for the recovery of a sum of K 1,000 as damages and was granted a decree for K 820. On appeal by the respondent to the District Court of Myingyan that decree was set aside and the appellant's suit dismissed. Hence the present second appeal to have the decree of the trial Court restored.

The main ground urged before me is that the learned District Judge overlooked the fact that the respondent's colt trespassed into the stables of the appellant and that the respondent was thus liable for any damage caused by the animal. The learned District Judge relied on the rulings in *Ngwe Ya* v. *Shwe Ye* (1) and *Maung Kyaw Dun* v. *Ma Kyin* (2) where it has been laid down that a suit to recover damages caused by an animal will not lie unless there is proof of negligence on the part of the owner of the animal in question. A noticeable feature of these cases however is that there was no question of any trespass by the animals concerned. The next case quoted was *Ma Shwe Mi* v. *Kapila Mistry* (3) which contains the following:

> "The owner of an animal which is trespassing is liable only for the ordinary consequences of such trespass *i.e.* for such damage as the animal may from its nature be expected to do; and he is not liable for the vicious acts of an ordinary quiet nature, unless he knows that it was vicious."

(1) 8 L.B.R. 388. (2) (1897-01) 2 U.B.R. (Tort) 570.
(3) (1902-03) 2 U.B.R. (Tort) 1.

The learned District Judge found that the respondent's colt was not vicious by nature and that on the strength of the above ruling the appellant was not entitled to any damages. A careful examination of this ruling reveals that it was a case in which a rabid dog trespassed into a neighbouring compound and bit a cow which died a few days later of hydrophobia. The learned Judicial Commissioner for Upper Burma who decided the case applied Justice, equity and good conscience and held that "it would be inequitable in a country such as Burma, where the ownership in and the control over dogs is very slight, and where the opportunities for trespass are very large, to decide that the owner of a dog that trespasses is liable without proof of negligence for all damages of whatever kind caused by it." With due respect, I am not at all certain whether the learned Judicial Commissioner would have been of the same opinion if he had had the opportunity of examining certain rulings and treaties which I shall now set out. For instance at pages 383 and 384 of "Pollock on Torts" (Fifteenth Edition) there is this commentary:

"CATTLE TRESPASS.

Cattle trespass is an old and well settled head, perhaps the oldest. It is the nature of cattle and other live stock to stray if not kept in, and to do damage if they stray; and the owner is bound to keep them from straying on the land of others at his peril, though this rule does not extend to the highway, and the liability is only for natural and probable consequences, not for an unexpected event, such as a horse, not previously known to be vicious, kicking a human being, or a fowl being frightened by a strange dog and flying into the spokes of a bicycle. So strict is the rule that if any part of an animal which the owner is bound to keep in is over the boundary, this constitutes a trespass. The owner of a stallion has been held liable on this ground for damage done by the horse kicking and biting the plaintiff's mare through

H.C.
1959

MAUNG NGWE SEIN
v.
MAUNG HLA PE.

U THAUNG SEIN, J.

a wire fence which separated their closes. The result of the authorities is stated to be 'that in the case of animals trespassing on land, the mere act of the animal belonging to a man, which he could not foresee, or which he took all reasonable means of preventing, may be a trespass, inasmuch as the same act if done by himself would have been a trespass.' Blackstone says that 'a man is answerable for not only his own trespass, but that of his cattle also.'"

So also at pages 654 and 655 of "Clerk and Lindsell on Torts" (Eleventh Edition) a similar view was expressed on these terms:

> "1116. *Trespass by animals.*—A person who keeps animals is bound to prevent them from trespassing on the land of his neighbour. If they do trespass, he is liable for the resulting damage without proof of negligence. 'As to the obligation of the owner of cattle which he has brought on his land to prevent their escaping and doing mischief. The law as to them seems to be perfectly settled from early times; the owner must keep them in at his peril, or he will be answerable for the natural consequences of their escape; that is with regard to tame beasts, for the grass they eat and trample upon, though not for any injury to the person of others, for our ancestors have settled that it is not the general nature of horses to kick, or bulls to gore; but if the owner knows that the beast has a vicious propensity to attack man, he will be answerable for that too.'
>
> Liability for damage is not confined to damage to grass and crops. If a horse strays into an adjoining field and kicks another horse, its owner is liable. The result is the same if his horse bites or kicks through the fence dividing the fields, as long as some part of the horse protrudes through the fence over the adjoining land. The owner of the trespassing animal is liable for all the natural consequences of the trespass, including damage caused by acts not alien to the ordinary nature of the animal. And he is therefore liable if the animal knocks down the occupier and causes him injury."

There are a host of authorities in support of the above views and I shall cite only those which deal directly with

the questions at issue so as to avoid burdening the judgment with a detailed discussion of every relevant ruling. In *Buckle* v. *Holmes* (1) there is the following illuminating passage (at pages 127 to 129):

> "The responsibility of the owners of animals for damage done by them has developed along two main lines, one a branch of the law of trespass, and the other a branch of the law which imposes upon the owner of a dangerous animal or thing a duty to take measures to prevent it from doing damage. With respect to this second branch there are two classes of animals. The first includes animals *ferae naturae*, for example a tiger or a gorilla, which are obviously of a dangerous nature, although individuals may be more or less tamed. A person who keeps an animal of this class keeps it at his peril. If he loses control of it and it does damage he is responsible. The second class includes dogs, cows, and horses, which are not naturally dangerous to mankind. Of this class individuals may develop dangerous propensities, but unless and until they do so they are not treated as belonging to the class of animals which the owner keeps at his peril; and, leaving trespass aside for the present, the owner is not responsible for damage which these animals may do when not trespassing. An individual of this class, however, may cease to be one for whose damage its owner is not responsible, if it has given him indications of a vicious or dangerous disposition. When the animal has been found by its owner to possess such a nature it passes into the class of animals which the owner keeps at his peril.
>
> I come now to the other branch, the responsibility for trespass. Generally speaking the owner of an animal is responsible if it trespasses; but the common law in its common sense admits of exceptions to this general rule, and among the exceptions is the dog. The reason for this exception has been stated in various ways at different times. I adopt the reason given by Willes, J., in *Cox* v. *Durbidge*, [13 C.B. (N.S.) 430, 440]: "I can quite understand a distinction being drawn between animals which from their natural tendency to stray, and thereby to do real damage, require to be and usually are

(1) (1926) 2 K.B. 125.

H.C.
1959

MAUNG NGWE SEIN
v.
MAUNG HLA PE.

U THAUNG SEIN, J.

restrained, and a dog, which is not usually kept confined; and there may be good reason besides 'de minimis non curat lex' why an action should not lie against a man whose dog without the will of its master enters another's land, though it is different in the case of a horse or an ox. To expand that we can easily see why the law should hold the owner of a horse or an ox responsible for trespass; any trespass by those animals must cause some damage, even when the animal is merely wandering about and eating what attracts it."

Then again in *Gayler and Pope Ltd.* v. *B. Davies and Son Ltd.* (1) the dictum of McCardie, J., appears to be most apposite (at page 77):

> "There can be no doubt as to the general rule that a man is liable for the trespasses of his cattle. The word 'cattle' in this connection, of course includes horses. Sir Frederick Pollock says, in his work on Torts, 12th ed., p. 502: 'Cattle trespass is an old and well-settled head (*i.e.* of liability), perhaps the oldest.' The decisions on the point are many. A striking example is *Ellis* v. *Loftus Iron Co.*, [(1874) L.R. 10 C.P. 10] where the defendant's horse injured the plaintiff's mare by biting and kicking her through the fence separating the plaintiff's land from the defendants.' It was held by Lord Coleridge, C.J., and Keating, Brett and Denman, JJ. that there was a trespass by the defendant's horse for which the defendants were liable apart from any question of negligence on the part of the defendants."

Family there is *Warmald* v. *Cole* in which Lord Goddard, C.J., after a survey of the law on the subject dealt with the liability of owners of cattle which stray on to another person's property and cause damage, in the following terms (at pages 620-621):

> "Cattle trespass is one of the most ancient causes of action known to the common law. From the writs collected and set out in Professor Glanville Williams' work on the law

(1) (1924) 2 K.B. 75. (2) (1954) 1 Q.B. 614.

of Animals (Cambridge University Press, 1939) it is evident that it was well established in the fourteenth century.

The action lies apart altogether from negligence, and as Brett, J., put it in *Ellis* v. *Loftus Iron Co.*, [(1874) L.R. 10 C.P. 10] the mere act of an animal belonging to man may be a trespass inasmuch as the same act, if done by himself, would have been a trespass. For this he cited Blackstone's Commentaries, 16th ed., vol. 3, chap. 12, p. 211, where it is stated that a man is answerable not only for his own trespass but for that of his cattle also, and 'if any unwarrantable act of the defendant or his beasts in coming upon the land be proved, it is an act of trespass for which the plaintiff must recover some damages; such however as the jury shall think proper to assess.' The passage in Common Digest to which Brett, J. also referred is to the same effect, but does not add anything to this statement of the law. In *Scott* v. *Shepherd*, [(1773) 2 W.Bl. 892 1 Sm. L.C., 13th ed., 513] the leading case as to the difference between trespass and case, it was laid down that if the act be in the first instance unlawful, trespass will lie for the consequences of it. So it appears, as I said above, that the real question is whether the personal injuries in this case are the consequence of the unlawful entry of the cattle on the plaintiff's land. Speaking for myself, if it were not for the many previous decisions, I do not think that I should feel any difficulty in saying that they were, but as Blackburn, J. said in *Smith* v. *Cook*, [(1874) 1 Q.B.D. 79] the law has been settled by authority rather than by reason, so an examination of the case is necessary.

There seems no doubt that originally the damage in an action of cattle trespass was confined to damage to the surface trespassed upon and to the depasturing of the crop. This appears from the writs collected in Professor Glanville Williams' book, to which I nave already referred. The first extension of this rule seems to have been in *Anderson* v. *Buckton*, [(1719) 1 Str. 192] where the plaintiff recovered because his cattle were infected with disease by the trespassing beasts. So some advance on the ancient rule was then established. The next step was in the oft-cited case of *Lee* v. *Riley*, [(1865) 18 C.B.N.S. 722] decided 147 years later. A mare strayed on to the plaintiff's land through a defective

H.C.
1959

MAUNG NGWE SEIN
v.
MAUNG HLA PE.

U THAUNG SEIN, J.

hedge and kicked the plaintiff's horse with the result that it had to be destroyed. There was no evidence that the mare was vicious and so reliance was placed on *Cox* v. *Burbidge*, [(1863) 13 C.B.N.S. 430] to which I shall refer in a moment. The case was an appeal from the county court, so there were no formal pleadings; Erle, C.J. and Keating, J. treated it purely as one of cattle trespass; Byles, J. and Montague Smith, J. considered it from the point of view of negligence. (In parentheses I may mention that, at any rate where the escape is due to a defect in a fence which the defendant is bound to repair, the action lay either in trespass or case—see *Star* v. *Rookesby*, [(1711) 1 Salk. 335]. All four judges held that the damage caused by the death of the horse was not too remote."

From the above rulings it is abundantly clear that an owner of cattle which stray or trespass on to the property of another person is liable for the damage caused by such cattle. In the present case, the evidence in the trial record leaves no room for doubt that the respondent's colt came all the way from a village two miles away and trespassed into the stables of the appellant and kicked the pregnant mare. The learned counsel for the respondent has argued however that the question of trespass cannot be raised in second appeal as there was no issue on this point in the trial Court. As a matter of fact, the learned counsel went further and contended that the appellant did not allege any trespass in the plaint. The reply to this argument is that the plaint was not artistically drawn up but there can be no doubt that the respondent was fully alive to the fact that trespass was alleged. A reference to paragraph 4 of the plaint will reveal that trespass was alleged when the appellant stressed that the respondent's colt travelled a distance of two miles and broke into his (appellant's) stables. Add to all this that in the course of the arguments, in the lower Appellate Court the question of trespass was gone into by both sides.

On the whole, I regret I am unable to accept the reasonings of the learned District Judge and the judgment

and decree of the District Court, Myingyan will therefore be set aside. The appellant is undoubtedly entitled to damages for the loss of the foal and the learned Township Judge was correct in granting him a decree for K 820. Accordingly, this appeal is allowed with costs and the judgment and decree of the District Court, Myingyan are hereby set aside and the decree of the trial Court restored.

H.C. 1959

MAUNG NGWE SEIN v. MAUNG HLA PE.

U THAUNG SEIN, J.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959

Jan. 26.

WONG KHAI PHOON (APPELLANT)

v.

CHAN KIM GWAN (RESPONDENT).*

Transfer of Property Act, s. 106—Notice under—Expression "sent by post"—Requirement of—Intention of legislature.

S. 106 of the Transfer of Property Act requires the notice to be served a though the expression "sent by post" has been used and it is clearly the intention of legislature that the notice should be duly served on the recipient.

Where the landlord had by a notice dated the 12th November 1954, under s. 106 of the Transfer of Property Act and sent by registered post, informed the tenant that the tenancy would be terminated on the expiry of the month and the notice was not, however, delivered to the tenant till the 17th November 1954.

Held: That the notice was invalid.

K. M. Modi v. *Mohamed Siddique and one*, (1947) R.L.R. 423, dissented from *pro tanto.*

Nageswar Rao v. *Dungarmull Mahadev*, (1951) B.L.R. 482, referred to.

Ba So and *Aye Maung* for the appellant.

Ong Shein Woon for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is an appeal under section 20 of the Union Judiciary Act against the judgment of the learned Judge (U Ba Nyunt, J.) of the Appellate Side in Civil First Appeal No. 66 of 1956. The facts giving rise to this appeal are briefly as follows:

In Civil Regular Suit No. 1833 of 1954 of the City Civil Court, Rangoon, the plaintiff Chan Kim Gwan who is the respondent in the present appeal sued the defendant-appellant Wong Khai Phoon for his ejectment from the premises in suit, being room No. 5 on the ground-floor of house No. 166, Canal Street, Rangoon, the suit being one under section 11(1)(f) of the Urban Rent Control Act. Before

* Special Civil Appeal No. 10 of 1958 against the decree of the High Court of Rangoon in Civil 1st Appeal No. 66 of 1956, dated the 31st March 1958.

H.C. 1959

WONG KHAI PHOON v. CHAN KIM GWAN.

U SAN MAUNG, J.

filing this suit, the plaintiff had by a notice dated the 12th of November 1954, under section 106 of the Transfer of Property Act, informed the defendant that the tenancy would be terminated on the expiry of the month. This notice which was sent by registered post was not, however, delivered till the 17th of November 1954 as may be seen from the acknowledgment (Exhibit ဃ—၁) filed by the plaintiff himself. There is also evidence of the defendant to show that 17th of November 1954 was the date of the service of the notice. Accordingly one of the defences raised by the defendant was that the exhibit notice was not a valid one as the defendant had not received 15 clear days' notice regarding the termination of the tenancy. This defence was however rejected by the learned 3rd Judge of the City Civil Court who relied upon the ruling of a Bench of the late High Court of Judicature in *K. M. Modi* v. *Mohamed Siddique and one* (1). There it was held that if notice of lessor of his intention to determine the lease under section 111(*g*) of the Transfer of Property Act be given by sending it through post, it was sufficient compliance of law and that it was not necessary that the notice should reach the lessee. The learned trial Judge accordingly decreed the plaintiff's suit with costs.

On appeal by the defendant Wong Khai Phoon before this Court, the only point raised was regarding the validity of the notice, which although dated the 12th of November 1954 was only served on the defendant on the 17th of November 1954 which was less than 15 days before the end of the month. The learned single Judge of the Appellate Side, however, relying on the same ruling as that relied upon by the learned trial Judge, dismissed the appeal.

Now section 106 of the Transfer of Property Act in so far as is relevant for the purpose in hand enacts:

> "Firstly, that a lease of immoveable property for any purpose other than for agricultural or manufacturing purposes

(1) (1947) R.L.R. p. 423.

H.C.
1959

WONG KHAI PHOON
v.
CHAN KIM GWAN.

U SAN MAUNG, J.

shall be deemed to be a lease from month to month, terminable, on the part of either lessor or lessee, by 15 days' notice expiring with the end of a month of the tenancy, and.

Secondly, that every notice must be in writing signed by or on behalf of the person giving it, and either be sent by post to the party who is intended to be bound by it or be tendered or delivered personally to such party, or to one of his family or servants at his residence, or (if such tender or delivery is not practicable) affixed to a conspicuous part of the property."

Therefore it is clear that the notice terminating the tenancy must be 15 days' notice and that it may be sent by post, if not personally delivered or tendered.

In our opinion, the 15 days' notice either by the lessor or by the lessee was prescribed by section 106 of the Transfer of Property Act in order that the party receiving the notice could make due preparation for the termination of the tenancy. In the case of the lessee receiving such a notice, he must find an alternative accommodation. In the case of the lessor receiving such a notice, he must find another tenant.

Such being the case, it is clearly the intention of the legislature that the notice should be duly served upon the recipient. Section 27 of the General Clauses Act runs as follows:

> "Where any Act authorizes or requires any document to be served by post, whether the expression 'serve' or either of the expressions 'give' or 'send' or any other expression is used, then, unless a different intention appears, the service shall be deemed to be effected by properly addressing, prepaying, and posting by registered post a letter containing the document, and, unless the contrary is proved, to have been effected at the time at which the letter would be delivered in the ordinary course of post."

Therefore as it is our opinion that section 106 of the Transfer of Property Act requires the notice to be served although the expression "sent by post" has been used, it is open to the defendant to prove that the notice was

received less than 15 days before the end of the month, although in the absence of such proof, the notice may be presumed to have been received in time as it was posted in Rangoon and the recipient resided in the same town.

With due respect, if the learned Judges who decided the case of *K. M. Modi* v. *Mohamed Siddique and one* (1) considered that section 27 of the General Clauses Act is not applicable to a notice sent by post under section 106 of the Transfer of Property Act, we must emphatically dissent. Robert, C.J., who wrote the leading judgment in that case has pointed out the difficulty of terminating the lease if the lessee suddenly vanished with rent in arrears and could not be traced and if the requirement of law is that the notice terminating the lease should be served upon him. However, the answer is clearly given in section 106 of the Transfer of Property Act which provides that if the other modes of service fails, affixing the notice to a conspicuous part of the property can be made as a last resort.

We have noticed that in *Nageswar Rao* v. *Dungarmull Mahadev* (2) U Aung Khine, J. following the line of reasoning in *K. M. Modi* v. *Mohamed Siddique* (1) held that a notice of demand for payment of arrears of rent under section 11(*1*) (*a*) of the Urban Rent Control Act need not be received by the addressee as under section 11(*1*) (*a*) of the Urban Rent Control Act, all that the law requires is that a notice be sent and non-compliance for three weeks thereafter. While we agree that by the language of section 11(*1*) (*a*) all that the law requires is that a notice of demand for arrears of rent should be sent to the tenant by registered post and not complied with for three weeks from the date of the demand, we would reserve judgment as to whether or not the tenant would be entirely precluded from proving non-receipt of the notice.

In the result the appeal succeeds, the judgment and

(1) (1947) R.L.R. p. 423. (2) (1951) B.L.R. 482.

H.C. 1959

WONG KHAI PHOON v. CHAN KIM GWAN.

U SAN MAUNG, J.

decree of the City Civil Court in Civil Regular Suit No. 1833 of 1954 are set aside on the ground that the suit was based on an invalid notice and the plaintiff-respondent's suit for ejectment dismissed with costs throughout. Advocate fees in this Court three gold mohurs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Ba Thoung, J.

DAW MYINT (APPELLANT)

v.

U TUN SEIN AND ONE (RESPONDENTS). *

H.C.
1959
March 13.

Act of God—Damage caused as a result of blowing of wind—When it is not.

Where due to the blowing of wind the leaves from the overhanging bamboo trees growing inside the respondents' compound fell on the roof of the adjoining house belonging to the appellant and the branches of these bamboo trees brushed the latter's roof, thereby causing damage thereto.

Held: That the damage caused to the appellant's roof could have been prevented by the respondents by their foresight and care as can be reasonably expected from them by removing the bamboo trees that overhang the appellant's house and compound and that the damage caused was not due to an act of God.

Lallu v. *Fazl Haq*, (1919) 49 I.C. 43, referred to.

U Tin for the appellant.

San Myint for the respondents.

U BA THOUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 32 of 1955 of the Court of the Township Judge, Syriam, the plaintiff-appellant sued the defendants-respondents for damages to the extent of K 320 and for a mandatory injunction. Her case is that the defendants-respondents' house compound adjoins her house compound, and that the bamboo trees grown in the defendants-respondents' compound overhang the roof of her house thereby causing damages by their branches brushing on her roof, and leaves falling on it on account of wind, and also by the outgrowth of these bamboo trees through her house fencing. She estimated the damages caused to her at K 320. The trial Judge gave a decree in her favour for a sum of K 320 as damages, and

* Civil 2nd Appeal No. 60 of 1958 against the decree of the Additional District Court of Hanthawaddy, in Civil Appeal No. 19 of 1957, dated the 26th May 1958.

H.C. 1959

DAW MYINT v. U TUN SEIN AND ONE.

U BA THOUNG, J.

a mandatory injunction to remove those bamboo trees was also given. On appeal to the Additional District Court of Hanthawaddy, the learned Additional District Judge upheld the order of mandatory injunction given by the trial Judge, but he set aside the order granting damages to the plaintiff-appellant and dismissed her claim for damages. The learned Additional District Judge took the view that the damages were caused by an Act of God, for he considered that, had there not been the blowing of wind, the damages could not have been caused by the falling of and the brushing of the branches and leaves from the defendants-respondents' bamboo trees. Hence this appeal.

The learned Counsel for the defendants-respondents raised an objection that no second appeal lies in this case, and I am unable to understand why a second appeal will not lie in this case, for it clearly comes within section 100 (1) (*a*) of the Civil Procedure Code which reads:

> 100. (1) Save where otherwise expressly provided in the body of this Code or by any other law for the time being in force, an appeal shall lie to the High Court from every decree passed in appeal by any Court subordinate to the High Court, on any of the following grounds, namely:—
>
> (*a*) the decision being contrary to law or to some usage having the force of law;
>
> * * * * *

Now, the view taken by the learned Additional District Judge that the damages were caused by an 'Act of God, and which formed the basis of his decision in dismissing the plaintiff-appellant's claim for damages, is contrary to law. His reasoning, that damages could not have been caused in this case by the falling of branches and leaves from the defendants-respondents' bamboo trees on the roof of the plaintiff-appellant's house had there not been the blowing of wind, is clearly wrong; for the damages caused in this case could have been prevented by the

defendants-respondents by their foresight and care as can be reasonably expected from them by removing the bamboo trees that overhang towards the plaintiff-appellant's house and compound. In the case of *Lallu* v. *Fazl Haq* (1) it has been held that:

> "The term 'act of God' is limited strictly to those classes of inevitable accidents which are occasioned by the elementary forces of nature, unconnected with the agency of man or other causes, and does not include cases of damage which could have been prevented by such an amount of foresight and care as can be reasonably expected from an adjoining owner."

I would therefore hold that the decision of the learned Additional District Judge, that the damages caused in this case were due to an Act of God, is contrary to law; and his order dismissing the plaintiff-appellant's claim for damages must therefore be set aside. As regards the quantum of damages awarded in this case by the trial Judge, it has been established by the evidence given by the carpenter Maung Kyaw Ohn (PW5) that the amount claimed by the plaintiff-appellant was accurate, and the defendants-respondents could not repudiate that the amount claimed was inaccurate and excessive.

For the reason stated the judgment and decree of the lower appellate Court so far as in dismissing the plaintiff-appellant's claim for damages is concerned is set aside, and the judgment and decree of the trial Court is restored with costs throughout.

(1) (1919) 49 I.C., p. 43.

APPELLATE CIVIL.

Before U Ba Thoung, J.

H.C. 1959

March 17.

DAW NYEIN AYE (APPELLANT)

v.

U BA YAR (RESPONDENT). *

Administration suit—Application for appointment of Commissioner to administer and take accounts for final decree—Not governed by Limitation Act—Order rejecting such application—An appealable decree.

An application for the appointment of a Commissioner to administer and take accounts of the properties of a deceased person in an administration suit for the purpose of passing a final decree must be treated as a reminder to the Court to do a certain act which it was bound to perform *suo motu* under Rule 13, Order 20 of the Code of Civil Procedure and is therefore not governed by the Law of Limitation.

Madhabmani Dasi v. *Lambert*, I.L.R. 37 Cal. 796 at 806 ; *Shanker Appaji Patil* v. *Gangaram Bapuji Nagude and others*, I.L.R. 52 Bom. 360, referred to.

An order rejecting such application tantamounts to a " decree " as defined in s. 2 (2) of the Code of Civil Procedure and is therefore appealable.

R. Jaganathan for the appellant.

U Nyuht for the respondent.

U BA THOUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 51 of 1940 of the Township Court of Ye, the respondent obtained a preliminary decree for the administration of the estate of one U Ge (deceased). The proceedings were lost during the Japanese occupation of Burma and were subsequently reconstructed in Civil Miscellaneous No. 1 of 1946 of the Court of the Subordinate Judge, Ye. On appeal against the said preliminary decree, the District Court of Amherst in its Civil Appeal No. 45 (*a*) of 1941 confirmed the preliminary decree of the lower Court with slight variations.

* Civil 2nd Appeal No. 24 of 1958 against the decree of the District Court of Amherst, in Civil Appeal No. 11 of 1957, dated the 5th December 1957.

The appeal proceedings were also lost during the Japanese occupation period and were reconstructed. Subsequent to that, neither the trial Court nor the parties took steps for passing of a Final decree until 1956 when the present respondent moved the trial Court on 23rd June 1956 for appointment of a Commissioner to administer and take accounts of the properties of the deceased. His application was opposed by the present appellant on the ground that the application, having been made more than three years after the date of the decree, was barred by limitation under Article 182 of the Limitation Act. The learned Township Judge took the view that the application was one made in execution of the decree and that it was time barred, and accordingly dismissed the application. The present respondent appealed to the District Court of Amherst against the order of the Township Judge; and a preliminary objection was raised by the present appellant in the lower appellate Court that such an order is not appealable. The learned District Judge, however, held that the order passed by the Township Court was undoubtedly one made during the progress of the suit for administration and that the order of the trial Court rejecting the application of the present respondent to appoint a Commissioner for the purpose of getting a Final decree in the suit, comes within the meaning of section 2 (2) of the Code of Civil Procedure and therefore it is appealable. The learned District Judge has held also that the application made by the present respondent to pass a Final decree must be treated merely as a reminder to the Court to pass a Final decree; and that in fact it was unnecessary for the present respondent to file such an application, as the trial Court which passed the preliminary decree was bound to act *suo motu* under Rule 13, Order 20 of the Code of Civil Procedure so as to terminate the proceedings in a Final decree, and that the Law of Limitation does not therefore apply. The learned District Judge, accordingly directed the lower

H.C. 1959

DAW NYEIN AYE v. U BA YAR.

U BA THOUNG, J.

Court to proceed with the suit according to law. Hence this appeal.

It is conceded by the learned Counsel for the appellant that the order of the Township Court, rejecting the present respondent's application for appointment of a Commissioner to administer and take accounts of the properties of the deceased for passing of a Final decree in suit, tantamounts to a "decree" as defined in section 2 (2) of the Code of Civil Procedure and therefore it is appealable. The only contention that is made now by the learned Counsel for the appellant is on the question of Limitation. He contends that the application made by the present respondent in the Township Court was barred under Article 181 of the Limitation Act. He could not, however, show any authority in support of his contention. I am of the view that the learned District Judge was correct in holding that the Law of Limitation does not apply to the application in question, as it must be treated as a reminder to the Court to do a certain act which it was bound to perform *suo motu* under Rule 13, Order 20 of the Code of Civil Procedure.

In the case of *Madhabmani Dasi* v. *Lambert* (1) it has been held that the Limitation Act does not apply to applications to the Court to do what the Court has no discretion to refuse. In this case the Court cannot refuse to appoint a Commissioner to administer and take accounts of the properties of the deceased for passing of a Final decree in the suit. It has also been held in the case of *Shankar Appaji Patil* v. *Gangaram Bapuji Nagude and others* (2) that:

> "Wnere a decree directs that mesne-profits be ascertained under Order XX, rule 12, clause (1) (*c*), Civil Procedure Code, 1908, it is a proceeding in the suit and it is the duty of the Court to pass a final decree in accordance with the result of

(1) I.L.R. 37 Cal., p. 796 at 806.
(2) I.L.R. (1928) Vol. 52 Bom. Series p. 360.

the inquiry as laid down by Order XX, rule 12, clause (2). The Code does not contemplate an application being made for the ascertainment of mesne-profits and therefore even if an application is made, it is not governed by Article 181 of the Indian Limitation Act, 1908."

H.C. 1959

DAW NYEIN AYE v. U BA YAR.

U BA THOUNG, J.

I agree with the learned District Judge that the principle laid down in the above case applies with equal force to the present case. For the reason stated, the appeal fails and it is dismissed with costs. Advocate's fees, K 51.

CIVIL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

H.C.
1959
March 26.

DAW PO ((APPLICANT)

v.

U BA DIN (RESPONDENT). *

Public Servants Debt Relief Act, s. 2 (က)—(ရာထူးမှထူး)—Whether a retired public servant can claim the benefit of.

A retired public servant does not come within the definition of "ရာထူးမှထူး" in s. 2(က) of the Public Servants Debt Relief Act (Act No. 59 of 1957) (၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတော်ရာထူးမှထူးမျာ်းကြွေးမြီသက်သာရေးအက်ဥပဒေ) and cannot claim the benefit of this Act in respect of debt for the recovery of which the suit was filed after his retirement from public service.

S. L. Verma for the applicant.

Respondent in person.

U THAUNG SEIN, J.—This application was originally filed as an appeal but was later converted into a Revision when it was realized that no appeal lay against the order under consideration. The facts involved are simple. The present applicant Daw Po filed a suit against the respondent U Ba Din a retired Health Inspector of Mandalay Municipality in the Township Court of Mandalay on the 25th February 1958 for the recovery of a sum of K 763. The suit was decreed in the applicant's favour and she sought to execute it in Civil Execution Case No. 197 of 1958 but was met with opposition from the respondent who claimed that he was an "ရာထူးမှထူး" as defined in section 2 of the ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတော် ရာထူး မှထူး မျာ်းကြွေးမြီသက်သာရေး အက်ဥပဒေ [Public Servants Debt Relief Act (Act No. 59/57)] and

* Civil Revision No. 3 of 1959, (Mandalay) against the decree of the District Court, Mandalay, in Civil Appeal No. 45 of 1958, dated the 8th November 1958.

entitled to relief under that Act. In particular, he pleaded that he had already applied for the scaling down of the debt under section 4 of the above Act to the Debt Relief Board (ကြွေးမြီဖိုးဖြတ်ခန်းဘုတ်) and that the Township Court should stay the execution pending the decision of that Board. The learned Township Judge accepted this contention and closed the execution proceedings with option to the decree holder to reopen it after the above-mentioned Board had arrived at a decision. On appeal to the District Court of Mandalay, the learned District Judge set aside the order of the learned Township Judge and directed that the execution case be stayed pending the rejection of the respondent's application by the above Board. The applicant decree holder Daw Po then came up on "appeal" to the High Court against the order of the learned District Judge but in view of the ruling in *U San Wa* v. *U Chit San* (1) no such appeal could be entertained and the case was thus converted into a Revision Proceedings.

The respondent does not dispute the fact that even at the time when the suit was filed in the Township Court he had ceased to be an employee of the Mandalay Municipality. He did not therefore come within the definition of ပုဂ္ဂိုလ်ဘဏ္ဍာ in section 2 (က) of the above Act as there is no mention of retired public servants in that section. I fail to see therefore how he could possibly apply for or obtain any relief under that Act. Both the lower Courts therefore acted without jurisdiction in allowing the applicant's prayer to stay the execution case. Accordingly, this application is allowed and the orders of both the lower Courts are hereby set aside and the execution case will be allowed to proceed in accordance with law. There will be no order for costs.

(1) I.L.R. 9 Ran. 354.

APPELLATE CIVIL.

Before U Po On, J.

H.C. 1959

March 14.

DAW PWA (by her agent Ko Thin) (APPELLANT)

v.

MAUNG THEIN TUN AND ANOTHER (RESPONDENTS). *

Transfer of Property Act, s. 113—Waiver of notice to quit—Depends on consent of both parties.

A waiver of notice to quit does not, like waiver of forfeiture, depends upon the election of one party, but upon the consent of both.

Panchanan Ghose v. *Haridas Banerjee*, A.I.R. (1954) Cal. 460, referred to.

Ba Swe for the appellant.

Khin Maung (1) for the respondents.

U PO ON, J.—Daw Pwa, the appellant, by her agent, Ko Thin, brought a suit in the Township Court of Zigon to evict Maung Thein Tun and Ma Ohn Yin, the respondents, from the southern rooms in the ground floor of her house at Zigon, as she required the whole house for her residential purposes.

It is common ground that the rooms were occupied by the respondents as the appellant's tenants.

Now the respondents contended that the rooms were not reasonably and *bona fide* required by Daw Pwa for occupation by herself exclusively for residential purposes and that the first notice to quit (Exhibit ๓) must be deemed to have been waived by her in view of her second notice to quit (Exhibit ๑).

Section 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act contemplates that no order or decree for the ejectment of a tenant from any premises shall be made or given unless the building or a part thereof is " reasonably and

* Civil 2nd Appeal No. 52 of 1958 against the decree of the Additional District Court of Tharrawaddy in Civil Regular No. 66 of 1955.

bona fide required by the owner for occupation himself exclusively for residential purposes." In *Rowther Gani* v. *Dr. G. Sarin* (1) it was held as:

> "The word 'himself' in section 11 (1) (f) must be interpreted to cover only the owner and his wife and such members of his family as are entirely dependent upon and living with him."

When Daw Pwa left Zigon about five, six years ago, she let out the rooms in question to the respondents. Later, she let out the remaining rooms of the house to other tenants. Now she wanted back the rooms from the respondents, as she desired to live in the whole house with her son, Ko Thin. But Ko Thin was a family man who did not live with his mother. Daw Pwa also left Zigon to live with her daughter at Maubin, Nyaunglebin and other places. Above all, Ko Thin was not depending on his mother, Daw Pwa. He had his own income.

Daw Pwa's house has four rooms in the ground floor and four rooms in the first floor, as it was a five-posted building. Daw Pwa was a widow. It appears that no one was depending on her. Ko Thin's family also had six members only. In view of these facts Daw Pwa could live comfortably in the house with the family of her son, Ko Thin.

In the circumstances, Daw Pwa's suit must fail in law and on facts.

The next point for consideration is about the waiver of notice. Daw Pwa through her lawyer, U Su, served a notice to quit (Exhibit ∞) on the respondents. In the meantime she applied to the Assistant Rent Controller for permission to institute a suit against the respondents. The required permission was obtained on the 1st August 1955 (Exhibit 2). On the 7th August 1955, Daw Pwa's lawyer, U Su, sent another notice (Exhibit 1) requesting the respondents to give up the possession of the rooms in

(1) (1954) B.L.R. 91 (H.C.).

H.C. 1959

DAW PWA (by her agent KO THIN) v. MAUNG THEIN TUN AND ANOTHER.

U PO ON, J.

question within two days. It is contended by the respondents that the first notice (Exhibit ∞) must have been treated as waived by Daw Pwa in view of the second notice to quit (Exhibit 1). U Su, however, swore that he wrote the second letter (Exhibit 1) to the respondents without any instructions from Daw Pwa or her agent and that it was written with good and honest intention in order to have the matter settled out of Court, as the appellant and the respondents were no other than relations. Ko Thin, the agent of Daw Pwa, also swore that he did not authorize U Su to serve the second notice (Exhibit 1) on the respondents. Furthermore, there was no necessity for U Su to send the second " notice " as he had already served on the respondents a valid notice (Exhibit ∞) to quit. U Su was a lawyer by profession. If he were really instructed by Daw Pwa or her agent to serve the second " notice " on the respondents, he would not have given such a notice (Exhibit 1) which was invalid in law and which might render the first valid notice ineffectual. It is true that the illustration (*b*) to section 113 of the Transfer of Property Act runs as follows:—

> " (*b*) A, the lessor, gives B, the lessee, notice to quit the property leased. The notice expires, and B remains in possession. A gives to B as lessee a second notice to quit. The first notice is waived."

But it is laid down in the case of *Myingyan Municipality* v. *Maung Po Nyun* (1) that:

> " The illustrations to Indian Acts of legislature are to be used as guides only and not as authoritative and binding declarations of law."

Besides, section 113 of the Transfer of Property Act itself is clear that a waiver of notice to quit does not, like waiver of forfeiture, depend upon the election of

(1) I.L.R. 8. Ran. 320.

one party, but upon the consent of both. In *Panchanan Ghose* v. *Haridas Banerjee* (1), it was held as:

> "In order to establish waiver of a notice to quit, the tenant must prove that there was an agreement between the parties to treat the lease as continuing."

Now, the respondents could not prove the existence of any such agreement. In the circumstances I must hold that there was no waiver of the notice.

However, this appeal must fail, as the rooms in question were not reasonably and *bona fide* required by Daw Pwa for occupation by herself for residential purposes.

The appeal is therefore dismissed. But the parties should bear their own costs in all Courts.

(1) A.I.R. (1954) Cal. 460.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959 — *March* 3.

KAIKOBAD JEEJEEBHOY (APPELLANT)

v.

MRS. SHIRIN N. COWASJEE (RESPONDENT). *

Letters of Administration—Revocation—Order of High Court—Appeal from—Limited grant—Ground for revocation.

The order of the High Court revoking the grant of letters of administration is appealable to an appellate Bench of this Court.

In the case of limited grant of letters of administration if the person on whose behalf the person has been acting as administrator is dissatisfied with his administration of the estate letters of administration can be revoked without going into a full and proper inquiry with a view to find out whether the account rendered by the administrator is untrue in a material respect.

G. N. Banerji for the appellant.

Than Aung for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Miscellaneous case No. 291 of 1950 of the Original Side of this Court, the appellant Kaikobad Jeejeebhoy who was an attorney of the respondent Mrs. Shirin N. Cowasjee was granted letters of administration to the estate of the respondent's son Framroze Nanabhoy Cowasjee who died intestate in Calcutta in September 1946. The grant of the letters of administration was a limited one under section 243 of the Succession Act which provides that when a person entitled to administration in case of intestacy is absent from Burma and no person equally entitled is willing to act, letters of administration may be granted to the attorney or agent of the absent person, limited as mentioned in section 241. The limit imposed by section 241 is that the grant shall

* Civil Misc. Appeal No. 39 of 1956 against the order of the High Court on the Original Side, Rangoon in Civil Misc. Case No. 291 of 1950.

H.C. 1959

KAIKOBAD JEEJEEBHOY v. MRS. SHIRIN N. COWASJEE.

U SAN MAUNG, J.

be until such time as the person entitled to administer the estate has obtained letters of administration granted to himself.

In October 1952, the appellant filed his interim statement of accounts in Court. He did not, however, render further accounts of his management of the deceased's estate. Therefore, in April 1955—the appellant was requested by the respondent to furnish accounts of his administration and to remit any monies which he had in his possession. The appellant prevaricated by questioning the genuineness of the respondent's signature on the letter demanding accounts from him. When it was finally established that the respondent did in fact desire the appellant to render accounts to her and to remit any monies which he had with him, the appellant failed either to furnish the required accounts or to make any remittance as asked for. Instead, he expressed his desire to surrender his office as administrator of the deceased's estate. The respondent, therefore, sent an application to this Court for the purpose of revoking the grant of letters of administration to the appellant and for calling upon him to render accounts relating to his administration of the estate and to pay into Court the balance to the credit of the estate. She also asked for an order providing for the succession of the Administrator-General to the office of the administrator and the vesting in the Administrator-General of the estate of the deceased and all proceeds and assets thereof.

When the matter came before the learned Judge on the Original Side (U Aung Tha Gyaw, J.) the learned Judge by his order dated the 30th of July 1956 made the following directions:—

> "Shortly after this petition was made, the respondent chose to file his statement of final accounts wherein he showed a sum of K 51,080.22 as having been utilized by him under the petitioner's authority. The correctness of the accounts so furnished by him will require to be enquired

H.C. 1959

KAIKOBAD JEEJEEBHOY v. MRS. SHIRIN N. COWASJEE.

U SAN MAUNG, J.

into by the Officer of this Court. The so-called authority granted to him by the petitioner being under grave suspicion, the respondent is liable to make good this amount to the petitioner. He has agreed to do so but has asked for time till September. This concession will be granted on condition that he furnishes security to the satisfaction of the Court. Letters of administration granted to him will then be revoked and in his place the Administrator-General will be appointed with the latter's consent. No further action is necessary in respect of the respondent's application of 21st February 1956 asking for his discharge under section 301 of the Succession Act. . . ."

In this appeal by the administrator Kaikobad Jeejeebhoy, it is contended, firstly, that the learned Judge was wrong in having passed an order for the revocation of the grant of letters of administration without due and proper inquiry whether or not the account furnished by the administrator was untrue in a material respect. Secondly, that the administrator having already entered into a bond for a sum of over two lakhs for the due administration of the estate, the learned Judge was wrong in having asked him to furnish further security to cover the sum of K 51,080-22 alleged to have been misappropriated by him.

However, before considering the merits of the appeal it is necessary to consider whether an appeal lies against the order of the learned Judge on the Original Side dated the 30th of July 1956, this order evidently being an order for the revocation of the grant of letters of administration to the appellant. Now, under section 264 of the Succession Act, the District Judge has jurisdiction in granting and revoking probates and letters of administration in all cases within his district. By definition, the "District Judge" includes a Judge of the High Court [see section 2, Clause (*bb*)]. Therefore, in so far as the order for the revocation of the letters of administration passed by a Judge of the High Court is concerned section 299 of the Succession Act

H.C. 1959

KAIKOBAD JEEJEEBHOY v. MRS. SHIRIN N. COWASJEE.

U SAN MAUNG, J.

would read: "Every order made by a Judge of the High Court by virtue of the powers hereby conferred upon him shall be subject to appeal to the High Court in accordance with the provisions of the Code of Civil Procedure applicable to appeals." Therefore the order of the learned Judge on the Original Side revoking the grant of letters of administration to the appellant is appealable to an appellate Bench of this Court.

Regarding the first contention of the learned Advocate for the appellant, we are of the opinion that the learned Judge on the Original Side was quite justified in having passed an order for the revocation of the letters of administration granted to the appellant. Section 263 of the Succession Act enacts that the grant of probate or letters of administration may be revoked or annulled for just cause. The explanation to that section says that "just cause" shall be deemed to exist in the instances cited. However, the explanation is not exhaustive and is therefore not meant to cover cases like the present.

In the case now under consideration, the grant of letters of administration to the appellant being a limited one, we see no reason why it cannot be revoked if the person on whose behalf the appellant has been acting is dissatisfied with his administration of the estate. It is not necessary for the Court to go into a full and proper inquiry with a view to find out whether the account which the appellant had rendered is untrue in a material respect.

Regarding the second contention, however, we consider that the learned Judge was not quite justified in asking the appellant to furnish security for the sum of K 51,080. The bond which the appellant had given on the 4th of October 1950, is quite sufficient to hold him liable for any sum which may be due to be paid to the estate after proper rendition of accounts.

In these circumstances, we consider that the letters of

H.C. 1959

KAIKOBAD JEEJEEBHOY v. MRS. SHIRIN N. COWASJEE.

U SAN MAUNG, J.

administration granted to the appellant should be revoked forthwith and that the Administrator-General appointed in his place. This does not, of course, mean that the appellant will be absolved from rendering true and proper accounts of his administration of the estate which he must do as soon as possible. The order of the learned Judge on the Original Side directing him to furnish further security to the extent of K 51,080 will be set aside. Regarding costs, that awarded to the respondent by the learned Judge on the Original Side will stand. Each party must bear its own costs of the present appeal.

U BA THOUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Ba Thoung, J.

MA WIN (APPELLANT)

v.

KO TUN NYUNT AND ONE (RESPONDENTS). *

H.C.
1959
March 13.

Transfer of Property Act, s. 106—Termination of lease—When no notice necessary under—Agreement of lease of immovable property—When not required to be registered.

In the case of lease of immovable property for a fixed period the notice to terminate the lease must be presumed by implication as given when the agreement of lease was executed and no notice under s. 106 of the Transfer of Property Act is required for the termination of the lease.

Md. Fazihazaman v. *Anwar Husain*, A.I.R. (1932) All. 314, referred to.

An agreement of lease of immovable property for a period not exceeding one year does not require registration.

Hla Pe for the appellant.

Ba Aye for the respondents.

U BA THOUNG, J.—The respondents let out two stalls in Kungyangon bazaar to the appellant by an agreement dated 30th December 1956 for a period of one year only with effect from the date of the agreement. On 15th December 1957 the respondents gave 15 days' notice to the appellant to deliver possession of these stalls to them, but she failed to do so. The respondents therefore sued the appellant in the Township Court of Kungyangon for recovery of possession of these stalls and for ejectment. The appellant contended that the notice given to her was not in accordance with section 106 of the Transfer of Property Act and that the agreement dated 30th December

* Civil 2nd Appeal No. 50 of 1958 against the decree of the Additional District Court of Hanthawaddy in Civil Appeal No. 5 of 1958, dated the 24th June 1958.

H.C. 1959

MA WIN v. KO TUN NYUNT AND ONE.

U BA THOUNG, J.

1956, not being registered, is not admissible in evidence. The trial Court held that the question of validity of the notice does not arise in this case, as the agreement clearly sets out that the stalls in question were leased out for a period of one year only with effect from 30th December 1956 and that they were to be returned at the expiry of the term of one year, and hence no notice was necessary as the appellant was bound to deliver possession of these stalls when the term of one year expires, and that section 106 of the Transfer of Property Act is not applicable in this case. It has also held that the agreement dated 30th December 1956, being a lease for a period of one year only, does not require registration under section 17 (1) (*d*) of the Registration Act and hence it is admissible. Accordingly a decree in favour of the respondents was given. On appeal to the Additional District Court of Hanthawaddy, the learned Additional District Judge also held the same view as the trial Judge and he upheld the judgment and decree of the trial Court. Hence this second appeal.

There is no merit in this appeal and it must be dismissed, as the views taken by the lower Courts are correct. The agreement in question sets out that the stalls were let out to the appellant for a period of one year only, and that at the expiry of one year, they were to be delivered back to the respondents; and that in case the said stalls were required by the lessors (respondents) before the expiry of the period of one year, fifteen days notice is to be given to the lessee to re-deliver possession. It is therefore clear that only in case if the lessors require to take back the stalls before the expiry of one year, that they must give fifteen days notice to the lessee to re-deliver possession; otherwise no notice is necessary as the lessee was bound to re-deliver possession to the lessors at the expiry of the term of one year. Section 106 of the Transfer of Property Act will not, therefore, apply

to this case. I am fortified in this view by a Bench decision of the Allahabad High Court, in the case of *Md. Fazihazaman* v. *Anwar Husain* (1) where it was held that:

> "Where the lease is for a fixed period and is governed by the Act, it is determined under section 111 (*a*) by the efflux of time limited by the lease, and notice must be presumed by implication as given when it was executed and therefore no notice under section 106 is required for the termination of such a lease."

In the present case also, under the agreement dated 30th December 1956, the lease was for a fixed period of one year with effect from the date of the agreement, and the notice must be presumed by implication as given when it was executed; and therefore no notice under section 106 is required for the termination of the lease.

Regarding the question as to the admissibility of the agreement, I am also of the same view as taken by the two lower Courts. The document in question is unilateral, and the question whether it requires registration or not is not to be tested by section 107 of the Transfer of Property Act, but by section 17 of the Registration Act. See the case of *Cheru* v. *S. Rahman* (2). Under section 17 (1) (*d*) of the Registration Act, lease of immoveable property from year to year or for any term exceeding one year would require registration; but in the present case the agreement is not for a lease from year to year or for a period exceeding one year. Therefore the agreement in question does not require registration, and hence it is admissible in evidence.

For the reasons stated the appeal is dismissed with costs. Advocate's fees, K 51.

(1) A.I.R. (1932) All. p. 314. (2) (1947) R.L.R. p. 394.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Thaung Sein, JJ.

H.C. 1959

March 19.

MAUNG KYAW AND THREE OTHERS (APPELLANTS)

v.

MA THEIN TIN AND FIVE OTHERS (RESPONDENTS). *

Receiver—Appointment of—For protection of minors' interest—Just and convenient.

Where there was a scramble between rival claimants for possession of properties forming the estate of the deceased parents of minors who were admittedly entitled to a major portion of the estate, the appointment of a receiver to take charge of the estate properties was just and convenient so that the estate may be preserved and protected against waste in order that the minors may not be cheated out of their inheritance.

Saw Hla Pru for the appellants.

K. Singh for the respondents.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal against the order of the learned District Judge, Mandalay, appointing the Bailiff of the District Court as a Receiver and authorizing him to sell four motor cars in Civil Miscellaneous Case No. 10 of 1958 of that Court. The appointment of a Receiver arose out of Civil Miscellaneous Case No. 11 of 1956 of the District Court, in which the present first respondent Ma Thein Tin applied under sections 10 and 12 of the Guardians and Wards Act for the appointment of herself as the guardian of the persons and properties of her

* Civil Misc. Appeal No. 2 of 1958 (Mandalay) against the order of the District Judge, Mandalay, in Civil Misc. Case No. 10 of 1958, dated the 20th May 1958.

minor nieces Too Too and San San. It appears that the minors Too Too and San San are the children of one Maung Pu and Ma Thein Shin who died in 1957 and 1956 respectively leaving behind an estate comprised of a building and four motor cars which were originally plied for hire. The deceased couple were Sunni Muslims and hence succession to their estate will be governed by Muslim Law. Soon after the demise of the parents there was a scramble between the present first appellant Maung Kyaw who happens to be a paternal uncle of the minors and the first respondent Ma Thein Tin a maternal aunt for the custody and guardianship of the persons and properties of the minors and rival applications were filed by them under the Guardian and Wards Act in the District Court, Mandalay. The first respondent Ma Thein Tin then applied for the appointment of a Receiver to take charge of the minors' properties during the pendency of the applications for appointment of a guardian and the learned District Judge appointed the Bailiff of the District Court to take over the house and motor cars and to sell the motor vehicles by auction.

The first appellant Maung Kyaw is dissatisfied with the above order mainly on the ground that the minors are not the sole heirs to the estate and that under the Sunni Muslim Law by which the parties are governed he and the second and third appellants (Maung Mon and Ma Kyan) who are the brothers and sisters of the deceased Maung Pu along with their mother Daw Ti (fourth appellant) are also entitled to specific share in the estate. According to the learned counsel for the appellants, the minors' share in the property is two-thirds while the remaining one-third will fall to the brothers and sisters and mother of the deceased Maung Pu. Under the circumstances—so says learned counsel—the learned District Judge was not competent to appoint a Receiver to take charge of the whole estate nor to direct the sale of the motor cars.

H.C. 1959

MAUNG KYAW AND THREE OTHERS v. MA THEIN TIN AND FIVE OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

Then again, with regard to the motor cars these are said to be capable of yielding a steady income if plied for hire and the first appellant Maung Kyaw has expressed willingness to take them over and to deposit a sum of K 300 per month in the District Court.

On the other hand the learned counsel for the first respondent Ma Thein Tin has expressed that his client is also willing to deposit an even larger sum than K 300 per month if the vehicles were entrusted to her charge. With regard to the share of the minors in the estate, the learned counsel was uncertain of the exact proportion but stressed that they were entitled to a substantial share. It should be noted that there is no dispute regarding the fact that the properties mentioned above comprise the estate of the deceased parents of the two minor girls. As to whether they are the sole heirs or only entitled to a portion of that estate is a matter which cannot be decided in these proceedings. However the most important factor which should not be lost sight of is that the estates should be preserved and protected against waste in order that the minors may not be cheated out of their inheritance. It is essential that in view of the hostile attitude of the aunts and uncles towards each other none of them should be allowed to remain in charge of the estate. In short, we are in agreement with the learned District Judge that it would be "just and convenient" to appoint a Receiver in this case. But we regret we are unable to subscribe to the view that the motor vehicles which have been a source of steady income in the past should be sold away. On the contrary, it might be a better plan to have them hired out to suitable persons on a monthly basis. The Receiver should therefore take steps to arrange for the four motor cars to be hired out and it will be open to the first appellant Maung Kyaw and the first respondent Ma Thein Tin to apply along with other persons to the Receiver for the purpose.

On the whole, the order of the learned District Judge, Mandalay, appointing the Bailiff of the District Court as Receiver is confirmed but the direction to sell the four motor cars is hereby set aside and instead the Receiver will be directed to arrange for the vehicles in question to be hired out to suitable persons or to otherwise arrange for the vehicles to be utilized so as to earn a monthly income. There will be no order for costs.

U SAN MAUNG, J.—I agree.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U San Maung, J.

H.C
1959
April 27.

MAUNG NYI NYI (APPELLANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957, s. 4A—Subject to s. 393, Criminal Procedure Code.

The appellant was convicted under s. 395 of the Penal Code and sentenced to seven years' rigorous imprisonment and 30 lashes of whipping under s. 4A of the Whipping Act as substituted by the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957 and was also convicted under s. 364B of the Penal Code and sentenced to transportation for life in the same case.

Held: That the provisions of s. 4A of the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957 are subject to those of s. 393 of the Code of Criminal Procedure and that although a sentence of whipping is compulsory under s. 4A of the Whipping Act, as now amended, s. 393 of the Criminal Procedure Code is still applicable.

Held further: That a sentence of whipping cannot be given to a person who has been sentenced to more than seven years' rigorous imprisonment for offences of which he has been convicted in the same case and that therefore the sentence of whipping awarded to the appellant in this case is illegal.

Hla Maw and one v. *The King*, Criminal Appeal No. 1394 of 1946 of the High Court, followed.

No appearance for the *appellant*.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Criminal Regular Trial No. 22 of 1958 of the Sessions Judge, Henzada, sitting as a Special Judge, the appellant Maung Nyi Nyi was convicted under section 395 of the Penal Code for committing dacoity and sentenced to seven years' rigorous imprisonment and 30 lashes of whipping under section 4A of the Whipping Act as substituted by the Whipping Temporary (Amendment) Act, 1957. He was also found guilty in the same case of an offence punishable under section 364B of the

* Criminal Appeal No. 46 of 1959 against the order of the Special Judge, Henzada, passed in Criminal Regular Trial No. 22 of 1958, dated the 31st December 1958.

Penal Code and sentenced to transportation for life.

The facts on the case which have been fully set out in the judgment under appeal show that on the night of the 26th April 1958 the house of Maung Han (PW 1), Inspector of the State Agricultural Marketing Board, was attacked by some 10 or 12 armed *lusoes* and that Maung Han himself was taken away as hostage for the purpose of being held to ransom. Although a large sum of money was demanded, the *lusoes* were subsequently satisfied with a sum of K 300 and a pair of ear-rings belonging to Maung Han's wife, which were taken to them to the forest where Maung Han was being detained. He was accordingly released and was back home by 6-30 a.m. the next morning. The first information report, Exhibit " ဃ " was lodged by Maung Han at Mezaligon Police Station about half a mile away from the scene of dacoity. Therein Maung Han did not say that he might be able to recognize some of the *lusoes* if seen again. However, Maung Han identified the appellant Nyi Nyi at an identification parade held on the 11th May 1958, about sixteen days after the occurrence. So did another witness Maung Tun Shwe (PW 2) who was at Maung Han's house when the attack by the *lusoes* took place. Both these witnesses said that they were able to identify Nyi Nyi because he was clearly seen in the light of a florescent electric lamp, while he tied the hands of Maung Han with a rope. This identification was assailed on the ground that in the identification parade Maung Nyi Nyi was the only person with a gold tooth and that both Maung Han and Maung Tun Shwe had said that one of the special marks of identification was the gold tooth. However, this does not mean that the two witnesses were only able to identify Maung Nyi Nyi because of the gold tooth. According to them, they saw him well in the light of the electric lamp for the space of a few minutes while he tied the hands of Maung Han with a rope. Therefore, there is sufficient

H.C. 1959

MAUNG NYI NYI v. THE UNION OF BURMA.

U SAN MAUNG, J.

evidence on record to warrant the conviction of the appellant Maung Nyi Nyi and this appeal was admitted mainly for the purpose of considering whether the sentence of whipping in addition to the seven years' rigorous imprisonment for the offence punishable under section 395 of the Penal Code was legal in view of the fact that the appellant was sentenced to transportation for life also in the same case.

Now, section 2 of the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957 reads:

"2. So long as this Act remains in force, the Whipping Act shall have effect as if *for* section 4 thereof the following *were substituted*:

'4. Whoever—

(*a*) compels, or induces any person by fear of bodily injury, to submit to an unnatural offence as defined in section 377 of the said Code;

Offences punishable with whipping in lieu of or in addition to other punishment.

(*b*) voluntarily causes hurt in committing or attempting to commit robbery, as defined in section 390 of the said Code;

(*c*) commits any offence under sections 324, 325, 326, 329, 331, 333, 365, 366, 366A, 367, 368, 369 or 372 of the said Code;

may be punished with whipping in lieu of or in addition to any other punishment to which he may for such offence, abetment or attempt be liable under the said Code.

4A. Whoever—

(*a*) abets, commits or attempts to commit rape as defined in section 375 of the said Code;

Offences punishable with whipping in addition to other punishment.

(*b*) commits dacoity as defined in section 391 of the said Code;

shall be punished with whipping in addition to any other punishment to which he may for such

offence, abetment or attempt be liable under the said Code."

It is therefore clear that whereas in respect of the offences mentioned in section 4, as substituted by the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957, the sentence of whipping is optional, in respect of the offences mentioned in section 4A it is compulsory.

However, in my opinion, the provisions of section 4A are subject to those of section 393 of the Code of Criminal Procedure. In this connection, the observation of Ba U, J. as he then was, in the Full Bench case of *Hla Maw and one* v. *The King* (1) seems apposite. The learned Judge said:

"Now, if section 53 of the Penal Code, section 393 of the Code of Criminal Procedure and sections 3 and 4 of the Whipping Act are read together as forming one system and as explanatory of each other, we shall understand in what sense the word 'sentenced' is used in section 393 of the Code of Criminal Procedure. Section 53 of the Penal Code provides:

'The punishments to which offenders are liable under the provisions of this Code are:

First, ... Death;
Secondly, ... Transportation;
Thirdly, ... Penal servitude;
Fourthly, ... Imprisonment, which is of two descriptions, namely:

(1) Rigorous, that is, with hard labour;

(2) Simple;

Fifthly, ... Forfeiture of property;
Sixthly, ... Fine.'

Whipping is not one of the punishments prescribed by the Penal Code, but if a person is found guilty of any of the offences as set out in section 3 of the Whipping Act, whipping can be given in lieu of the punishment set out in section 53

(1) Criminal Appeal No. 1394 of 1946 of the High Court.

H.C.
1959

MAUNG NYI NYI
v.
THE UNION OF BURMA.

U SAN MAUNG, J.

of the Penal Code. But if he is found guilty of any of the offences mentioned in section 4 of the Whipping Act, whipping may be given in lieu of or in addition to any of the punishments prescribed in section 53, but if whipping is given in addition, it can only be given if the sentence of imprisonment does not exceed seven years' rigorous imprisonment. It cannot be added to a sentence of death, or transportation for life, or penal servitude, or imprisonment exceeding seven years."

Blagden, J. who concurred with Ba U, J. in this matter, although he differed from him regarding the effect upon section 393 of the Criminal Procedure Code, of section 7 of the Emergency Provisions Act, 1943, observed that section 393 of the Criminal Procedure Code exempted (1) females, (2) males sentenced to more than seven years' imprisonment, and (3) males apparently over the age of 45 from corporal punishment. Therefore, it is clear that in the opinion of these learned Judges the exemptions prescribed by section 393 of the Criminal Procedure Code are applicable to sentences of whipping prescribed by section 4 of the Whipping Act, as it stood before the Whipping (Temporary Amendment) Act, 1957, came into force.

No doubt, it is true that under section 4A of the Whipping Act, as now amended, a sentence of whipping is compulsory. But this does not alter the fact that section 393 of the Criminal Procedure Code is still applicable and that therefore a sentence of whipping cannot be given to a person who has been sentenced to more than seven years' rigorous imprisonment for the offences of which he has been convicted in the same case.

The sentence of whipping awarded to the appellant Maung Nyi Nyi in the case under appeal being illegal, it must be set aside. With this modification this appeal is dismissed.

CIVIL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

NAYAZ KHAN (APPLICANT)

v.

MAHANANDA SHARMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959 *March* 10.

Union Judiciary Act, s. 27—Revisional jurisdiction of High Court—Sawbwa *dealing with civil matter—Not subject to appellate jurisdiction of High Court.*

In a suit for the recovery of certain sum of money brought by the respondent against the applicant the *Sawbwa* of Laikkha confirmed the judgment and decree of the Judicial Minister (တရားသူကြီး) of Laikkha. In the application for revision of the judgment and decree of the *Sawbwa* of Laikkha it is contended on behalf of the applicant that the power of superintendence and control by the High Court is not restricted to Courts " subject to its appellate jurisdiction ".

Held: That according to the law as it stands in s. 27 of the Union Judiciary Act, the High Court is only clothed with revisional jurisdiction over inferior Courts " subject to its appellate jurisdiction " and that the *Sawbwa* of Laikkha was certainly not subject to the appellate jurisdiction of this Court while dealing with the case under consideration.

S. L. Verma for the applicant.

Khin Maung Chone for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an application for revision of the appellate judgment and decree of the *Sawbwa* of Laikkha which confirmed the judgment and decree of the Judicial Minister (တရားသူကြီး) of Laikkha in a suit brought by the present respondent Mahananda Sharma for the recovery of a certain sum of money from the appellant Nayaz Khan. It is clearly laid down in section 115 of the Civil Procedure Code that " the High Court may call for the record of any case which has been decided by any Court subordinate to the High Court and in which no appeal lies thereto " and make such orders as it thinks fit.

* Civil Revision No. 1 of 1959 (Mandalay). Review of the order of the *Sawbwa* of Laikkha, in Civil Regular Trial No. 1 of 1958, dated the 24th November 1958.

H.C. 1959

NAYAZ KHAN v. MAHANANDA SHARMA.

U THAUNG SEIN, J.

The first question that arises therefore is whether the *Sawbwa* of Laikkha is a " Court subordinate to the High Court " for the purpose of section 115 of the Civil Procedure Code. The learned counsel for the appellant has conceded that the suit which gave rise to the present application was dealt with by the Judicial Minister and the *Sawbwa* in accordance with the Shan States Civil Justice Order 1900 reproduced at page 56 onwards of the Shan States Manual and that no appeal lay from the judgment or decree of the *Sawbwa* of Laikkha to the High Court. The learned counsel then went on to refer to section 27 of the Union Judiciary Act as authority for his contention that the *Sawbwa* of Laikkha is a " Court subordinate to the High Court ". All that this section says is that " the High Court has superintendence over all Courts in the Union for the time being subject to its appellate jurisdiction". In the present case, it is not in dispute that while dealing with a civil case in accordance with the Shan States Civil Justice Order of 1900, the *Sawbwa* of Laikkha was not subject to the appellate jurisdiction of the High Court. But the learned counsel for the applicant is of the view that the power of superintendence and control by the High Court is not restricted to Courts " subject to its appellate jurisdiction " and in support of this view reference was made to section 85 of the Government of Burma Act, 1935. No doubt section 27 of the Union Judiciary Act is a substantial copy of the above section except that sub-section (2) which was in the following strain was omitted:

> " (2) Nothing in this section shall be construed as giving to the High Court any jurisdiction to question any judgment of any inferior Court which is not otherwise subject to appeal or revision."

According to the learned counsel the omission of this sub-section in section 27 of the Union Judiciary Act is an indication that the High Court was meant to exercise

revisional jurisdiction over all inferior courts within the Union of Burma. I regret I am unable to subscribe to this view. The reason for the omission of the abovementioned sub-section is known only to our legislators and the function of the High Court is to apply the laws as enacted by Parliament. According to the law as it stands in section 27 of the Union Judiciary Act, the High Court is only clothed with revisional jurisdiction over inferior Courts " subject to its appellate jurisdiction ". The *Sawbwa* of Laikkha was certainly not subject to the appellate jurisdiction of this Court while dealing with the case under consideration. Hence I fail to see how the present application for revision can be entertained and is accordingly dismissed with costs.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Thaung Sein, JJ.

H.C. 1959

March 20.

S. B. TIKAYARAM (APPELLANT)

v.

MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS (RESPONDENTS).*

Urban Rent Control Act, s. 11 (1)(e)—*Relates to buildings—Suit under—Thing to prove for success of—Intention of legislature in enacting—Type of building to be re-erected under—*1955 *B.L.R.* 53 *not to be treated as exact authority for case coming under s.* 11(1)(d)—*Relates to land—Distinguishing feature between two sub-sections.*

S. 11(1)(*e*) of the Urban Rent Control Act, relates to buildings. In order to succeed in a suit under this sub-section it is necessary to prove that the plaintiff "reasonably and *bona fide*" requires the premises for re-erection or essential, major, and structural repairs.

The wording of sub-s. (*e*) leaves no room for doubt that the legislature intended to protect tenants from being evicted on the pretext of repairing or re-erecting the building without sufficient cause.

It would appear that in the case of tenanted residential buildings, a landlord who seeks to re-erect such a building under the provisions of s. 11 (1)(*e*) of the Urban Rent Control Act must necessarily erect a building which is either entirely residential or at least capable of accommodating tenants who require accommodation for residential purpose.

The ruling in *Daw Thein Khin* v. *Abdul Jabber and one*, (1955 B.L.R. 53) was only in respect of a case falling within the ambit of s. 11 (1)(*d*) of the Urban Rent Control Act as it stood prior to the amendment and cannot be treated as an exact authority for a case coming under s. 11 (1)(*e*). The sentence—

> "It seems to us that the expression 'reinstate' in clause (*d*) has been used somewhat loosely."

occurring at page 57 of the above ruling was *obiter dicta*.

S. 11(1) (*d*) of the Urban Rent Control Act relates to land. A distinguishing feature between the provisions of sub-ss. (*d*) and (*e*) of s. 11 of the Act is that under sub-s. (*d*) all that a landlord needs to prove is that he require the land "*bona fide*" whereas under sub-s. (*e*) he must prove that he "reasonably and *bona fide*" requires the building.

K. Singh for the appellant.

P. K. Bose for the respondents.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal under section 15 of the Urban Rent Control Act as modified in its application to the Shan States, against the judgment and decree

* Civil 1st Appeal No. 1 of 1958 (Mandalay) against the decree of the Assistant Superintendent for Civil Justice Court of Taunggyi in Civil Regular Suit No. 3 of 1957, dated the 26th December 1957.

of the learned Assistant Superintendent for Civil Justice, Taunggyi, in a suit brought by the respondents for the ejectment of the appellant from two of the rooms occupied by the latter in a building situated in Taunggyi Town. That the respondents are the owners of the suit premises and the appellant a tenant of two rooms in the building is not in dispute. The respondents' case was that they "intend to erect new buildings on the said land, after demolishing the present structures plans whereof were submitted, and approved by the Municipal Gommittee, Taunggyi." The averments in the plaint clearly indicate however that the respondents were in a perfect quandary as to whether the suit premises were within the purview of the Urban Rent Control Act or exempted from the operation of that Act. This is borne out by the fact that in paragraph 5 the respondents emphasise that they had obtained a permit under section 14A (3) from the Rent Controller to institute the suit, but in the next paragraph they "claim exemption from the provisions of the Urban Rent Control Act, 1948, *vide* Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th February 1951." Be that as it may, the permit of the Rent Controller referred to above merely allowed the respondent to file a suit for ejectment and made no mention of the relevant sub-section of section 11 (1) of the Urban Rent Control Act under which a suit would lie. For better certainty, we reproduce below the exact wording of that permit.

အမိန့်

သျှောက်ထားသူ မောင်ဖေသန်းမြင့်ပါ ၆ ဦး ၏ကိုယ်စားလည် ဟန်အီကွမ် သည်၊ သျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာ အက် (စ်)၊ ပီ၊ တီ၊ ကယရမ်အပေါ် ငှါးရမ်းခ အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄-က (၃) အရ သက်ဆိုင်ရာ တရားမရုံးသို့ဆက်လက်တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုလိုက် သည်။

To all appearances, the suit as framed was one under section 11 (1) (e) of the Urban Rent Control Act but the

H.C. 1959

S. B. TIKAYARAM v. MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

appellant was confused as to the exact nature of the respondents' case and accordingly raised a preliminary objection asking for a clarification on the point. The respondents replied saying that "the proposed new building to be constructed after demolition of the present structure, as per plan approved by the Taunggyi Municipal Committee will be non-residential business premises and is exempted from the provisions of the Urban Rent Control Act, 1948, *vide* Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th February 1951." This was followed by a statement that but for that Notification the suit would undoubtedly fall under section 11 (*1*) (*e*) of the Urban Rent Control Act. The learned trial Judge then passed a preliminary order in which he held that the suit premises were exempt from the operation of the Urban Rent Control Act and that the suit was one under the Transfer of Property Act. However, the learned trial Judge's memory was apparently shortlived and a few weeks later he framed an issue in the following strain:—

ISSUE.

"Whether the plaintiffs, (*i.e.*, respondents) *bona fide* require the suit premises for construction of new buildings after demolition of the existing structures, as per plan approved and sanctioned by the Taunggyi Municipal authorities?"

Obviously, the learned trial Judge had forgotten his earlier findings and was now under the impression that the suit was under section 11 (1) (*e*) of the Urban Rent Control Act. The suit then went to trial and finally ended with a decree in favour of the respondents under section 11 (*1*) (*e*) of the Urban Rent Control Act. A glance at the judgment in that suit will reveal that the learned trial Judge was unable to appreciate the meaning and purport of the various rulings cited and the relevant portions of the Urban Rent Control Act and after conveniently forgetting his own findings in the preliminary order came to

the conclusion that the respondents were entitled to eject the appellant in view of the provisions of section 11 (1) (e) of the Urban Rent Control Act.

Now, in the first place, Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th February 1951, was clearly inapplicable as the suit premises was not a newly constructed building or a substantially reconstructed building. Apparently, all that the respondents intended to do was to demolish the existing building and then erect a structure which they fondly think would be outside the purview of the Urban Rent Control Act *vide* the above-mentioned Notification. As stated earlier, the suit was clearly one under section 11 (1) (e) of the Urban Rent Control Act and in order to succeed it was incumbent upon the respondents to prove that they " reasonably and *bona fide* " require the premises for re-erection or essential, major, and structural repairs. The plaint is silent as to whether the premises were required " reasonably " and all that was stressed was that the respondents " intend to erect new buildings." Admittedly, the respondents are bent on demolishing the existing buildings and erecting Cinema Hall on the site and it appears that they have taken steps to erect such a structure. Plans of the proposed building have already been approved by the Municipal Committee of Taunggyi and the respondents are said to have collected the necessary building materials. The question then arises whether the respondents require the premises " reasonably and *bona fide* ". The suit building consists of several rooms which are tenanted and there is no hint or suggestion in the plaint or elsewhere that it is in need of re-erection or essential, major and structural repairs. The respondent do not disguise the fact that they intend to oust the tenants in the building permanently as they have declared that the new structure will be a Cinema Hall and not a residential premises. Furthermore, they are under the impression that the new building will come

H.C. 1959

S. B. TIKAYARAM v. MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

within the category of exempted structure *i.e.* exempted from the operation of the Urban Rent Control Act *vide* Notification No. 35 referred to earlier. It is laid down in section 11 (*1*) (*e*) of the Urban Rent Control Act that a landlord who obtains a decree for ejectment under that sub-section shall execute a bond " that he will if so desired by the tenant, reinstate the tenant displaced from the premises on completion of such repairs or erection ". In the present case, since the respondent have openly declared that they intend to erect a Cinema Hall and not a residential premises, we fail to see how a bond contemplated by the above section can be of any use to the tenants. Moreover, if after the construction of the Cinema Hall, the appellant and other tenants apply to the trial Court for reinstatement under section 11 (3) that Court will be placed in a most difficult position as tenants cannot possibly be reinstated in a Cinema Hall. Hence, it would appear that in the case of tenanted residential buildings, a landlord who seeks to re-erect such a building under the provisions of section 11 (*1*) (*e*) of the Urban Rent Control Act must necessarily erect a building which is either entirely residential or at least one capable of accommodating tenants who require accommodation for residential purpose. If that were not so the provisions of sub-section (3) would be meaningless. The learned counsel for the respondent has argued however that the building which is to be re-erected under section 11 (*1*) (*e*) of the Urban Rent Control Act need not be a residential building or a building capable of accommodating tenants for residential purpose even if the original structure was a residential building and in support of this view relies on a Bench ruling of this Court in *Daw Thein Khin* v. *Abdul Jabber and one* (1). That was a decision under section 11 (*1*) (*d*) of the Urban Rent Control Act as it stood prior to the amendment by the Urban Rent Control (Amendment)

(1) (1955) B.L.R. 53.

Act, 1952 (Act No. XLII of 1952). Sub-section (*d*) relates to land while sub-section (*e*) is in respect of buildings. But prior to the amendment mentioned above there was this significant phrase in sub-section (*d*) *viz.*, " that he (*i.e.* landlord) will, if so desired by the tenant, reinstate the tenant displaced from the land on completion of erection or re-erection of such buildings *in case the buildings are erected for the purpose of letting.*" According to that ruling the building referred to in that sub-section need not necessarily be a dwelling house or a place of rest and abode. The Bench was fully alive however to the fact that the landlord was required to execute a bond to erect the building within a specified time and to reinstate the tenant if he so desired in the new building but remarked as follows (at page 57):

> "The bond is to be executed only after the judgment and decree are passed, and the terms of the bond to be taken under the later portion of clause (*d*) cannot in any case control the earlier portion of clause (*d*) under which the owner seeks to obtain a decree for ejectment. It seems to us that the expression 'reinstate' in clause (*d*) has been used somewhat loosely."

With due respect we regret we are unable to understand the meaning of the last sentence as there was nothing in sub-section (*d*) of section 11 (1) to indicate that the term " reinstate " should be interpreted as a vague, indefinite or inexact term. On the contrary, " reinstate " means to restore to or re-establish in a former condition and section 11 (1) (*d*) was obviously designed to prevent dishonest landlords from evicting one set of tenants and replacing them with another set after erecting a new building. A close and careful examination of the ruling shows that it dealt with the case of a landlord of a plot of land who sought to evict some tenants who had erected huts on the land. The landlord's case was that the land was required for his own purpose *viz.*, the erection of a

H.C. 1959

S. B. TIKAYARAM v. MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

shed for a cigar rolling business and there was no suggestion that the shed would be rented out. Since there was no intention to rent out the building to be constructed on the land, the landlord was not required to undertake to reinstate the previous tenants of the lands. In short, the question of re-instatement of the tenants would not arise and hence the sentence under consideration was mere *obiter dictum*. Besides, the ruling was only in respect of a case falling within the ambit of section 11 (1) (*d*) of the Urban Rent Control Act as it stood prior to the amendment and cannot be treated as an exact authority for a case coming under section 11 (1) (*e*). A distinguishing feature between the provisions of sub-section (*d*) and (*e*) should also be borne in mind *viz.*, that under sub-section (*d*) all that a landlord needs to prove is that he requires the land "*bona fide*" whereas in sub-section (*e*) he must prove that he "reasonably and *bona fide*" requires the building. In considering the reasonableness or otherwise of the landlord's plea that he requires the building for re-erection or essential and major structural repairs, the matter should also be looked at from the angle of the tenants. The wording of sub-section (*e*) leaves no room for doubt that the legislature intended to protect tenants from being evicted on the pretext of repairing or re-erecting the building without sufficient cause. In the case under consideration, there being no hint or suggestion in the evidence on record that the suit building is in need of re-erection or major structural repairs, it must be held that the respondents have not proved one of the necessary ingredients for the application of sub-section (*e*). That the respondents are unreasonable becomes clearer from the fact that they intend to construct a Cinema Hall and thus permanently shut out the appellant from the premises. On the whole we are not satisfied that the respondents "reasonably and *bona fide*" require the building for re-erection or essential major and structural repairs and

hence the suit should have been dismissed by the trial Court. Accordingly this appeal is allowed with costs and the judgment and decree of the trial Court are hereby set aside and the respondents' suit shall stand dismissed. Advocates fees shall be three gold mohurs.

H.C. 1959

S. B. TIKAYARAM v. MAUNG PE THAN AND FIVE OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

U SAN MAUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Thaung Sein, JJ.

H.C. 1959

March 18.

U PYUT AND ONE (APPELLANTS)

v.

DAW THINT (RESPONDENT). *

Transfer of Property Act, s. 106—Valid notice under—Monthly tenancy according to Burmese calendar.

It is clearly laid down in s. 106 of the Transfer of Property Act that " a lease from month to month " shall be terminable " on the part of either lessor or lessee, by fifteen days' notice expiring with the end of a month of tenancy." Therefore, where the monthly tenancy was according to the Burmese calendar, a notice terminating this tenancy could only be valid if it allowed at least fifteen days expiring with a Burmese month.

S. L. Verma for the appellants.

Hla Nyunt for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal by special leave under section 20 of the Union Judiciary Act against the judgment and decree of a single Judge of this Court (U Ba Nyun, J.) in Civil Second Appeal No. 25 of 1957. The facts involved are simple and briefly as follows. The respondent Daw Thint sued for and obtained a decree in the Township Court of Shwebo for the ejectment of the appellants U Pyut and Daw Ohn May from a certain house and site in Shwebo Town which she had rented out to the appellants. But on appeal to the District Court, Shwebo, the learned District Judge set aside the decree of the trial Court on the ground that the notice served on the appellants to vacate the premises was not in accordance with the requirements of section 106 of the Transfer of Property

* Special Civil Appeal No. 3 of 1957 (Mandalay) against the decree of the Appellate Side of this Court in Civil 2nd Appeal No. 25 of 1957, dated the 29th October 1957.

Act and thus invalid. The respondent in turn filed a second appeal in the High Court against the judgment and decree of the District Court of Shwebo and the appeal was allowed and the decree of the District Court set aside and the decree of the Township Court restored. According to the learned Judge (U Ba Nyun, J.) who disposed of the second appeal, the notice served by the respondent on the appellants to quit and vacate the premises was perfectly valid and satisfied the requirements of section 106 of the Transfer of Property Act.

Now, it is clearly laid down in section 106 of the Transfer of Property Act that "a lease from month to month" shall be terminable "on the part of either lessor or lessee, by fifteen days' notice expiring with the end of a month of the tenancy." Hence in order to decide the validity or otherwise of the notice which was served on the appellants in the present case, it is essential to know the date of the commencement of the tenancy. There is no mention of that date in the plaint filed by the respondent but in paragraph 3 of the plaint there is reference to a connected Civil Regular Suit No. 16 of 1955 in the Township Court of Shwebo in which the respondent sought to recover from the appellants a sum of K 360 said to be the arrears of rent for the suit building. A glance at paragraph 2 of the plaint in that suit clearly indicates that the tenancy was on a month to month basis according to the Burmese calendar and began with the 1st of each month and ended with the last day of that month. It appears that both sides accepted this fact and hence this point was not touched upon in the evidence adduced by either side. Since the tenancy was according to the Burmese calendar, a notice terminating the above tenancy could only be valid if it allowed at least fifteen days expiring with a Burmese month. The actual notice issued is filed as Exhibit "ဃ" in the trial record and bears the date 10th *lasan Waso* 1317 (29th June 1955). It is a printed form and allowed the

H.C. 1959

U PYUT AND ONE v. DAW THINT.

U THAUNG SEIN, J.

appellants thirty days in which to quit the premises. In other words, the tenancy was to be terminated sometime on or about the 10th *lasan* of the next month and not at the end of that month. In Civil First Appeal No. 7 of 1957 of this Court we had occasion to lay down that a notice which did not allow fifteen days expiring with the month of the tenancy was invalid. So also in the present case since the notice did not expire with the month of tenancy it is not in conformity with section 106 of the Transfer of Property Act and the respondent's suit was thus bound to fail. This appeal is accordingly allowed with costs and the judgment and decree of this Court in Civil Second Appeal No. 25 of 1956 are hereby set aside and the decree of the District Court, Shwebo, is restored. Advocate fees three gold mohurs.

U SAN MAUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Thaung Sein, JJ.

U TUN HLA AND ONE (APPELLANTS)

v.

DAW SEIN (RESPONDENT). *

H.C.
1959
March 18.

Jurisdiction of Civil Courts in disputes between private individuals for possession of State lands.

Where in a suit for possession by the respondent, who had obtained a licence from the Collector for the temporary occupation of a piece of State land in the possession of the appellants it is contended that Civil Courts have no jurisdiction to entertain the suit.

Held: That Civil Courts have jurisdiction to entertain a suit of this nature.

Re Maung Naw v. *Ma Shwe Hmut*, 8 L.B.R. 227; *Maung Thaung* v. *Shaik Abdul Gani*, (1938) R.L.R. 603; *U Thu Daw* v. *U Myo Nyun*, (1942) R.L.R. 6, followed.

The Burma Oil Co., Ltd. v. *Baijnath Singh*, 3 U.B.R. 212, referred to. *Arjan Singh* v. *Kishen Singh*, (1938) R.L.R. 569, dissented from.

Tha Kyaw for the appellants.

Mya Sein for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is an appeal under section 20 of the Union Judiciary Act against the judgment and decree of U Thaung Sein, J. in Civil Second Appeal No. 52 of 1957 arising out of Civil Appeal No. 16 of 1953 of the District Court of Meiktila. The facts which gave rise to the present appeal have been briefly stated in the judgment now under appeal. It would appear that Daw Sein, the plaintiff in Civil Regular Suit No. 39 of 1953 of the Township Court of Meiktila, obtained a licence from the Collector, Meiktila District, for the temporary occupation of a site in Meiktila Town in the possession of the

* Special Civil Appeal No. 2 of 1958 (Mandalay) against the decree of the High Court (Appellate Side) in Civil 2nd Appeal No. 52 of 1957, dated the 14th February 1958.

H.C. 1959

U TUN HLA AND ONE v. DAW SEIN.

U SAN MAUNG, J.

defendant-appellants Maung Tun Hla and Ma Mi Lay. On the strength of this licence she filed a suit for possession and the defendant-appellants by their written statement contended, *inter alia*, that they had been in possession of the site in question for a period of six years prior to the date of the suit and that they had been placed in charge of the same by the owner Rajendra Singh who evacuated to India in 1942 as a result of the Japanese invasion of Burma. It was common ground that the plot in suit was State land and the learned Township Judge gave a decree to the plaintiff on the ground that she, as a person who obtained a licence from the Deputy Commissioner to occupy that land, was entitled to evict the defendant-appellants who had no right whatsoever to remain in possession. The defendants appealed to the District Court of Meiktila and the learned District Judge holding that Civil Courts had no jurisdiction to entertain a suit of that nature set aside the judgment and decree of the Township Court and dismissed the plaintiff's suit. In doing so the learned District Judge relied upon the ruling in *Arjan Singh* v. *Kishen Singh* (1) where Mackney, J. held that in circumstances like the present section 53 of the Upper Burma Land and Revenue Regulation would oust the jurisdiction of the Civil Courts.

The plaintiff appealed to the High Court against the judgment and decree of the District Court dismissing her suit and U Ba Nyunt, J. disagreed with the finding of the learned District Judge that Civil Courts had no jurisdiction to entertain the matter, set aside the judgment and decree of the District Court, and remanded the suit to that Court for its decision on all the issues involved. The learned District Judge accordingly reopened the appellate proceedings of his Court and after accepting the findings of the trial Court on the issues involved, confirmed the judgment and decree of that Court. The defendants, in turn, came up

(1) (1938) Ran. 569.

H.C. 1959

U TUN HLA AND ONE v. DAW SEIN.

U SAN MAUNG, J.

to the High Court in second appeal against the judgment and decree of the District Court and U Thaung Sein, J. who now had to deal with the matter, held that he was precluded by the decision of his learned predecessor U Ba Nyunt, J. from going into the question whether or not Civil Courts had jurisdiction to entertain the suit. On the merits he held that as the Collector of the district concerned was alone competent to issue a licence or a lease for occupation of State land *vide* section 26 (*1*) (*b*) of the Upper Burma Land and Revenue Regulation, 1889, read with Rule 68 of the rules framed thereunder, the plaintiff was entitled to a decree for the ejectment of the defendant-appellants. In the result, the judgment and decree of both the Courts below were confirmed.

In this special appeal under section 20 of the Union Judiciary Act the only question which falls for consideration is whether or not Civil Courts have jurisdiction to entertain a suit of this nature and in this connection, whether or not the law has been correctly laid down in *Arjan Singh* v. *Kishen Singh* (1). As U Thaung Sein, J. who had dealt with Civil Second Appeal No. 52 of 1957, was barred by the principles of *res judicata* from going into this question in view of the decision of his learned predecessor U Ba Nyunt, J., there is no legal impediment to his being a member of the Bench dealing with the present appeal.

Now, in *Re Maung Naw* v. *Ma Shwe Hmut* (2) a Full Bench of the Chief Court of Lower Burma held that the prohibition to the jurisdiction of Civil Courts contained in section 56 of the Lower Burma Land and Revenue Act (Act No. II of 1876) extended only to disputes to which government was a party and not to disputes regarding the right to occupy land between private individuals. This ruling was affirmed by a Bench of the late High Court of Judicature at Rangoon in *Maung Thaung* v. *Shaik Abdul*

(1) (1938) Ran. 569. (2) 8 B.L.R. 227.

H.C. 1959

U TUN HLA AND ONE v. DAW SEIN.

U SAN MAUNG, J.

Gani (1). As regards Upper Burma, it was held by the learned Judicial Commissioner Mr. Benjamin Heald in *The Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh* (2) that section 53 (2) (ii) of the Upper Burma Land and Revenue Regulation does not bar the jurisdiction of the ordinary Civil Courts in respect of disputes between private persons regarding the ownership or possession of State land or any lien upon or other interest in such land or the rents, profits or produce thereof.

Both these decision were reviewed by Dunkley, J., one of the learned Judges who decided the case of *U Thu Daw* v. *U Myo Nyun* (3). The learned Judge said:

> "The Lower Burma decision in *Maung Naw's* case (4) has been recently affirmed by this Court in *Maung Thaung* v. *Shaik Abdul Gani* (1). As regards the Upper Burma Land and Revenue Regulation, I respectfully endorse the view expressed by Heald, J. in *The Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh* (2). As Heald, J. said, section 53 (2) (ii) of the Regulation must be construed with reference to section 24 (2) thereof, and the word 'claims' used in section 24 must clearly be restricted to claims against Government, and that being so the word must have the same meaning in section 53 (2) (ii). This view is shown to be correct by a reference to section 30 of the Regulation, where a contest between private individuals is referred to as 'a dispute' and not as 'a claim.' There is, in fact, a clear distinction in the Regulation between 'a claim', which means a claim against Government, and 'a dispute' which means a dispute between private individuals. With the greatest respect, I have no doubt that *the Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh* (2) was correctly decided."

Mackney, J. in *Arjan Singh* v. *Kishen Singh* (5) did not refer either to *Maung Naw's* case or to *The Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh* (2). What he said was that because the Revenue Officer is empowered by section 25 (*c*) of the Upper Burma Land and Revenue Regulation to eject any

(1) (1938) R.L.R. 603.
(2) 3 U.B.R. 212.
(3) (1942) R.L.R. 6.
(4) 8 L.B.R. 227.
(5) (1938) Ran. 569.

person who is in unauthorized possession of land the jurisdiction of Civil Courts is ousted by clause (1) of section 53 which reads:

> "Except as otherwise provided by this Regulation a civil Court shall not have jurisdiction in any matter which the Local Government or a Revenue Officer is empowered by or under this Regulation to dispose of."

The learned Judge, however, admits that had the matter been the eviction of a squatter by another squatter or of a sub-lessee by a lessee (from Government) Civil Courts would have jurisdiction.

In our opinion, the distinction sought to be made by the learned Judge is one without any real difference. The present dispute between a person in unauthorized occupation and a person who had been granted licence by a revenue authority, the principle enunciated in *The Burma Oil Co., Ltd.* v. *Baijnath Singh* (1) is applicable, to the dispute being one between private persons regarding the ownership or possession of the State land.

For this reason, we consider that there is no merit in the present appeal and the same is dismissed with costs. Advocate fees three gold mohurs.

(1) 3 U.B.R. 212.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959 — *March* 3.

YOUNG YORK SEIN (*a*) Y. AH SEIN (*a*) U SEIN (APPELLANT)

v.

THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS (RESPONDENTS). *

General Sales Tax Act, 1949, *s.* 17—*Dispute as to whether a person is or is not a dealer—Duty and power of Commissioner of Commercial Taxes under—Failure to hold enquiry—Specific Relief Act—S.* 45—*When High Court will not exercise its power under—General Sales Tax Rules—Rule* 35—*Recovery of tax from defaulter—Defaulter must be dealer—S.* 2 (c), *General Sales Tax Act—Partnership firm—Not a person.*

Where there is a dispute whether a person is or is not a dealer it is the duty of the Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry as provided for in s. 17 of the General Sales Tax Act, 1949 and for this purpose the Commissioner has the power of a Court of law in the matter of receiving affidavits, issuing proceeses for the attendance of witnesses and examining them on oath, issuing commissions for the examination of witnesses, compelling production of documents, etc. Where a person against whom recovery of tax is sought on the basis that he is a defaulting dealer, denies that any tax is recoverable from him because he is not a dealer, much less a defaulting one, it is incumbent upon the Commissioner to make an enquiry with a view to coming to a finding whether or not he is a dealer and when the Commissioner fails to hold such an enquiry he fails to perform a duty cast upon him as a public officer under s. 45 of the Specific Relief Act.

Suryaprakash Weaving Factory v. *The Industrial Court, Bombay*, A.I.R. (1950) Bom. 206 at 208 ; *Vetcha Sreeramamurthy* v. *The Income-tax Officer, Vizianagaram and another*, (1956) 30 I.T.R. 252, referred to.

The Union of India v. *Firm Ralla Ram Raj Kumar*, (1954) 26 I.T.R. 602, distinguished.

The High Court will not exercise its power under s. 45 of the Specific Relief Act if the plaintiff has any other specific or adequate legal remedy.

Under rule 35 of the General Sales Tax Rules, 1949 the unpaid tax may be recovered from the defaulter under sub-s. (2) of s. 12 of the Act as an arrear of land revenue. The defaulter must be a defaulting dealer ; and a person cannot be a defaulting dealer unless he is in the first instance a dealer as defined in clause (*c*) of s. 2 of the General Sales Tax Act of 1949.

A partnership firm is not a person but is merely a collective name of individuals who are members of partnership.

---

* Civil 1st Appeal No. 75 of 1955 against the decree of the High Court (Original Side) in Civil Regular Suit No. 8 of 1954, dated the 12th September 1955.

Seodoyal Khemka v. *Joharmull Manmull*, (1923) I.L.R. 50 Cal. 549, referred to.

There is no such thing as a firm known to law—*per* James, L.J. in *Ex parte Corbett*, (1880) 14 Ch. Div. 122 at 126, referred to.

H.C. 1959

YOUNG YORK SEIN (*a*) Y. AH SEIN (*a*) U SEIN *v.* THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

Kyaw Myint for the appellant.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 8 of 1954 of the Original Side of this Court the plaintiff-appellant Young York Sein (*a*) Y. Ah Sein (*a*) U Sein sued the defendant-respondents (1) the Commissioner of Commercial Taxes, Rangoon, (2) the Collector of Rangoon and (3) the Government of the Union of Burma in the Ministry of Finance and Revenue for a decree declaring that his house property No. 121, 39th Street, Rangoon, is not liable to be sold by the Collector of Rangoon for sales tax and business premises tax assessed on the Foke Kyan Syndicate and New Foke Kyan Syndicate by the Commissioner of Commercial Taxes and for a permanent injunction restraining the sale of the said property.

The plaintiff's case was that by a prohibitory order, dated the 25th July 1953, in R/E No. 33 of 1952-53 and No. 34 of 1952-53 of the Office of the Collector of Rangoon, house No. 121, 39th Street, Rangoon, belonging to him was attached on the ground that he was a partner of the Foke Kyan Syndicate and of the New Foke Kyan Syndicate and that as such he has failed to satisfy sales tax due by the said Syndicates for 1950-51 and 1951-52. The notices issued to him were addressed as Yong Yu Sein (*a*) Ah Sein (*a*) Y. Sein Yu and the plaintiff averred that he was not only not known by any of these aliases but also he was not a partner in either Foke Kyan Syndicate or New Foke Kyan Syndicate. Accordingly, he had filed an objection before the Collector of Rangoon on the 27th August 1953 and the 9th November 1953 objecting to the attachment but the Collector took no action on his objections. He

H.C. 1959

YOUNG YORK SEIN (*a*) Y. AH SEIN (*a*) U SEIN *v.* THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

also addressed the Commissioner of Commercial Taxes, Rangoon, on the subject but the Commissioner by his order, dated the 9th December 1953, stated that he had no jurisdiction to enquire into and to determine the claim that he (the plaintiff) was not a partner in either of these two Syndicates. The plaintiff therefore sought for a declaration in the form mentioned in his prayer on the ground that under an agreement, dated the 16th January 1951, with one Ah Kam who was the proprietor of Foke Kyan Syndicate, he (the plaintiff) was only a working partner entitled to a share of profits in lieu of salary and was, moreover, not at all connected with the New Foke Kyan Syndicate.

The defendants by a joint written statement denied that the plaintiff was not a partner in the Foke Kyan Syndicate and in the New Foke Kyan Syndicate and averred that Yong Yu Sein (*a*) Ah Sein (*a*) Y. Sein Yu in which names the plaintiff was addressed were some of his aliases. The defendants also contended that the plaintiff's suit was not maintainable in law, the law contemplated being section 19 of the General Sales Tax Act of 1949. No issue was, however, framed regarding the maintainability of the suit and this point was not also pressed before us. The case went to trial on the issue whether or not the plaintiff was a partner of Foke Kyan Syndicate and New Foke Kyan Syndicate and the learned Judge on the Original Side who tried the case, came to the conclusion that the evidence adduced by the defence was sufficient to establish that the plaintiff was a partner of Foke Kyan Syndicate and New Foke Kyan Syndicate and that the plaintiff was estopped by section 68 of the Partnership Act from denying that he was a partner. In the result the suit was dismissed with costs. The plaintiff in giving evidence stated that in so far as the Foke Kyan Syndicate was concerned, Ah Kam, the licencee, was the sole proprietor and that he and Chu Wee Min who were mentioned in the application for

the registration of Foke Kyan Syndicate as co-partners of Ah Kam, were merely Ah Kam's employees receiving 10 per cent of the nett profits as bonus in lieu of salary *vide* the agreement, Exhibit "ဣ ". However, the plaintiff had to admit that he was a signatory of Exhibit " c " which was an application for the registration of the firm under section 58 of the Partnership Act; and he also admitted that the knew that the firm was being registered. Therefore, the provisions of section 68 (*1*) of the Partnership Act come into play and the statement to the effect that the plaintiff was a partner of Foke Kyan Syndicate is conclusive proof of the fact that he was a partner.

As regards the New Foke Kyan Syndicate, however, the plaintiff denied on oath that he was a partner in that Syndicate or that he was one of the 19 signatories of Exhibit "ဆ" which was an application for the registration of the firm under section 58 of the Partnership Act. There is nothing to controvert him on this point as none of the defence witnesses was able to say that the plaintiff was a partner in the New Foke Kyan Syndicate. U Kyin Maung, now a translator in the Bureau of Special Investigation, was at one time an employee in the Foke Kyan Syndicate. All he could say was that the plaintiff was one of the partners in Foke Kyan Syndicate and that he was also known as Yong Yu Sein or Ah Sein or Young Sein Yu. This witness could not, however, say whether the plaintiff was, in fact, a partner in the New Foke Kyan Syndicate. Another defence witness U Pe San had also been an employee in Foke Kyan Syndicate and New Foke Kyan Syndicate in both of which Ah Kam was the managing director. He had to admit that he could not say whether or not the plaintiff was a partner in Foke Kyan Syndicate or New Foke Kyan Syndicate.

In these circumstances, we are of the opinion that the plaintiff has established *prima facie* that he was not a partner in the New Foke Kyan Syndicate. The question

H.C. 1959

YOUNG YORK SEIN (a) Y. AH SEIN (a) U SEIN v. THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

which now arises for consideration is, what is the relief, if any, which should be given to him in the suit now under appeal.

The plaintiff's house known as No. 121, 39th Street, Rangoon, has been attached for the recovery of sales tax due by the New Foke Kyan Syndicate without the Commissioner of Commercial Taxes ever holding an enquiry with a view to consider whether the plaintiff was or was not, in fact, a partner in the New Foke Kyan Syndicate. Now, Rule 35 of the General Sales Tax Rules, 1949, in so far as is relevant for this case, enacts that after the date fixed by notice under sub-rule (1) of Rule 29 or when the date is extended under the proviso thereto, after the extended date, any sum assessed or any part remaining unpaid may be recovered from the defaulter under sub-section (2) of section 12 as an arrear of land revenue. Therefore, it is clear that the recovery of tax as an arrear of land revenue must be from a defaulting dealer; and a person cannot be a defaulting dealer unless he is in the first instance a dealer as defined in clause (c) of section 2 of the General Sales Tax Act of 1949. When there is a dispute whether a person is or is not a dealer it is the duty of the Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry as provided for in section 17 of the General Sales Tax Act, 1949 and for this purpose the Commissioner has the power of a Court of law in the matter of receiving affidavits, issuing processes for the attendance of witnesses and examining them on oath, issuing commissions for the examination of witnesses, compelling production of documents, etc.

Therefore, it seems clear to us that when, as in this case, the plaintiff Young York Sein claimed that his house No. 121, 39th Street, Rangoon, should not be attached and sold for the recovery of arrears of sales tax due by the New Foke Kyan Syndicate because he was not a partner in the New Foke Kyan Syndicate it is incumbent upon the

Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry into his claim and to make an appropriate order as a result of that enquiry ; for, as pointed out in *Seodoyal Khemka* v. *Joharmull Manmull* (1), a partnership firm is not a person but is merely a collective name of the individuals who are members of the partnership. There is no such thing as a firm known to the law *per* James, L.J., in *Ex parte Corbett* (2). If there had been no dispute regarding the identity of the partners of New Foke Kyan Syndicate, notice of assessment issued in the name of New Foke Kyan Syndicate at its registered address, might well be sufficient compliance of the law. However, when a person whose property is sought to be attached and sold for arrears of tax due by the Syndicate claims that he is not one of the members of the partnership he is entitled to have his claim investigated by the Commissioner.

With reference to section 45 of the Specific Relief Act, Chagla, C.J., had this to say in *Suryaprakash Weaving Factory* v. *The Industrial Court, Bombay* (3).

> " It is not necessary that there must be a specific provision in a statute making it incumbent upon a person holding a public authority to forbear from doing some act. It is sufficient if a statute casts a duty upon a person holding a public office ; then it is incumbent upon that person to discharge that duty. If in discharging that duty he acts unauthorisedly or irregularly or improperly, then the Court will intervene under section 45, because it could be said that it was incumbent upon him to forbear from discharging his duty in any manner other than as laid down by the statute. It is sufficient to find a duty cast upon a public officer under section 45. If that duty is not discharged in the manner provided by the law, then the Court will assume that there is a forbearance cast upon him to act otherwise than in the manner laid dow in the statute."

(1) (1923) I.L.R. 50 Cal. 549. (2) (1880) 14 Ch. Div. 122 at 126.
(3) A.I.R. (1950) Bom. 206 at 208.

H.C.
1959

YOUNG YORK SEIN (a) Y. AH SEIN (a) U SEIN
v.
THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

As we are of the opinion that when a person against whom recovery of tax is sought on the basis that he is a defaulting dealer, denies that any tax is recoverable from him because he is not a dealer, much less a defaulting one, it is incumbent upon the Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry with a view to coming to a finding whether or not he is a dealer. The Commissioner of Commercial Taxes in the case now under consideration has failed to perform a duty cast upon him as a public officer under section 45 of the Specific Relief Act.

In *Vetcha Sree Rama Murthy* v. *The Income-tax Officer, Vizianagaram and another* (1) a Bench of the Andhra High Court went so far as to hold that the discretionary power conferred by section 45 of the Income-tax Act of India on the Income-tax Officer to treat an assessee who has not paid the tax demanded, as not being in default if he has preferred an appeal, is a power coupled with a duty to exercise his discretion when the facts calling for its exercise exist and that the fact that the exercise of the power is left to the discretion of the officer does not exonerate him from discharging his duty. Therefore, if the Income-tax Officer refuses to exercise any discretion at all, or if his discretion is exercised arbitrarily, capriciously or unreasonably, the High Court can, by a writ of mandamus, compel the officer to discharge his duty, that is to say, to exercise his discretion honestly and objectively. The plaintiff's case now under consideration is much stronger than the one cited above. No doubt, the High Court will not exercise its power under section 45 of the Specific Relief Act if the plaintiff has any other specific or adequate legal remedy. In this connection, we have taken into consideration the case of *The Union of India* v. *Firm Ralla Ram Raj Kumar* (2). In that case an Income-tax Officer forwarded to the Collector a certificate under section 46 (2)

(1) (1956) 30 I.T.R. 252. (2) (1954) 26 I.T.R. 602.

of the Income-tax Act, 1922 specifying that a sum of money was due from Messrs. Rur Chand Kishori Lal, assessee, on account of arrears of income-tax, super-tax and penalty. The tax was to be recovered from the moveable and immoveable property of Rur Chand and by a letter to the Collector the Income-tax Officer maintained that Rur Chand being the sole proprietor of Messrs. Ralla Ram Raj Kumar, the moveable and immoveable property of Messrs. Ralla Ram Raj Kumar was liable to attachment and sale for the recovery of the arrears of tax, etc. The Collector accordingly attached certain properties which were subsequently claimed by Messrs. Ralla Ram Raj Kumar as theirs and not of the assessee. This plea was rejected by the Collector and Messrs. Ralla Ram Raj Kumar filed a suit for a declaration that the properties attached were the properties of the plaintiff firm and were not liable to attachment and sale for the recovery of income-tax, super-tax and penalty due from Messrs. Rur Chand Kishori Lal. The suit was decreed by the trial Court and the Union of India appealed to the District Court. The District Judge held that the suit was barred by section 158 (2) of the Punjab Land Revenue Act which ousted the jurisdiction of Civil Courts with respect to all matters dealing with the collection of land revenue or the enforcement of any process for the recovery of land revenue. Messrs. Ralla Ram Raj Kumar appealed against the decree of the District Judge to the High Court of Punjab, and the High Court held that from an examination of the Punjab Land Revenue Act it was plain that no provision had been made therein to give relief to a person other than the defaulter in case the property of that person to proceed against for the recovery of arrears of land revenue and that being the position, it was not the intention of the legislature that the prohibition contained in section 158 (2) should apply to the claims of persons other than the defaulter. The suit was accordingly decreed.

H.C. 1959

YOUNG YORK SEIN (a) Y. AH SEIN (a) U SEIN v. THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

In our opinion, the facts in *The Union of India* v. *Firm Ralla Ram Raj Kumar* (1) are distinguishable from the present. In the present case the property belonging to the plaintiff was sought to be attached and sold on the ground that he was an assessee, being one of the partners of New Foke Kyan Syndicate and, as already pointed out above, it is incumbent upon the Commissioner of Commercial Taxes, upon an objection being made to the attachment and sale, to go into the question whether or not the plaintiff was, in fact, a partner in the New Foke Kyan Syndicate and was consequently a defaulting dealer. Proviso (*d*) of section 45 of the Specific Relief Act is therefore not in the way of a relief being granted to the plaintiff in this suit under section 45 of the Specific Relief Act. On the other hand, section 19 of the General Sales Tax Act of 1949 would seem to be in the way of the filing of a regular suit for declaration.

In the result, the appeal succeeds in part. The judgment and decree of the Original Side of this Court in so far as it concerns the Commissioner of Commercial Taxes, Rangoon and the Collector of Rangoon will be set aside. Instead, there will be a decree directing the Commissioner of Commercial Taxes to make an enquiry with a view to coming to a finding whether or not the plaintiff Young York Sein was a partner in the New Foke Kyan Syndicate and was consequently a defaulting dealer in respect of taxes payable by the New Foke Kyan Syndicate. There will be an injunction restraining the Commissioner of Commercial Taxes, Rangoon, and the Collector of Rangoon from proceeding with the sale of house No. 121, 39th Street, Rangoon, belonging to the plaintiff in recovery of the taxes due by the New Foke Kyan Syndicate, pending the result of the enquiry made by the Commissioner of Commercial Taxes into the claim of the plaintiff. Both the

(1) (1954) 26 I.T.R. 602.

plaintiff-appellant and the 1st and 2nd defendant-respondents must bear their own costs throughout. As regards the defendant-respondent the Government of the Union of Burma in the Ministry of Finance and Revenue, there is as yet no cause of action against it and the suit against it will stand dismissed with no order as to costs.

U BA THOUNG, J.—I agree

H.C.
1959

YOUNG YORK SEIN (*a*) Y. AH SEIN (*a*) U SEIN
v.
THE COMMISSIONER OF COMMERCIAL TAXES AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

APPELLATE CIVIL.

U San Maung, U Ba Thoung and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

June 25.

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. (APPLICANT)

v.

THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON (RESPONDENT). *

Burma Income-Tax Act, s. 63 (1)—Service of notice—R. 5, O. 3, C.P.C. inapplicable—Service on lawyer—When sufficient—R. 12, O. 5, C.P.C. applicable—Service on agent—When sufficient.

Burma Income-Tax Act, s. 33A (5) and Burma Income-tax Appellate Tribunal Rules, 1954—Rule 31—When order deemed to be communicated in law.

The Income-tax Appellate Tribunal after hearing the appeal of the applicant from the order of the Assistant Commissioner of Income-tax reserved orders. On the 24th April, 1956 notices were ordered by the Tribunal to be issued to the parties informing them that orders would be passed on the 28th April, 1956. On that day there was no appearance either by the applicant or by its lawyers Messrs. Foucar & Soorma and orders were passed. On the 30th April, 1956 a copy of the order was sent to applicant's lawyers. The applicant had given two alternative addresses for service of notice. One was "666, Merchant Street, Rangoon" and the other was "Care of M/s. Foucar & Soorma, No. 104, Phayre Street, Rangoon". Subsequently on 3rd September 1956 the applicant made an application under s. 66 (1) of the Burma Income-tax Act for reference to this Court certain questions of Law which had arisen out of the aforesaid order of the Appellate Tribunal. This application was rejected on the ground that it was time barred. It is alleged that the applicant received the copy of the order from its lawyers only on 5th July 1956.

It is contended that as the copy of the order of the Appellate Tribunal, dated the 28th April, 1956 was sent to its lawyers Messrs. Foucar & Soorma and not to the applicant, it cannot be said that the order had been communicated to the applicant as required under s. 33A of the Act, and therefore the applicant had no valid and legal notice of the order of the Appellate Tribunal.

It is further contended that the lawyers appearing for the applicant had no authority to receive or accept notices on behalf of the applicant.

Held :

(i) that under the latter part of s. 63 (1) of the Burma Income-tax Act notice under this Act may be served as if it were a summons issued by a Court under the Code of Civil Procedure ;

* Civil Misc. Application No. 11 of 1957 under s. 66 (3) of the Burma Income-tax Act, to require the Income-tax Appellate Tribunal, Burma, to treat the application of the applicant as made within the time allowed under sub-s. (1) of s. 66 of the Act.

(ii) that Rule 5 of Order 3 of the Code of Civil Procedure is not applicable to the present case as this rule relates to service of process on pleaders ;

(iii) that for the purpose of accepting such notices on behalf of the applicant, its lawyers or agent must be expressly authorized to do so ;

(iv) that the rule applicable to the present case is Rule 12 of Order 5 which relates to service of summons on defendant in person when applicable or his agent ;

(v) that under Rule 12 of Order 5, service made on an agent who is empowered to accept service is to be deemed sufficient service ;

(vi) that the Income-tax proceedings being of a most secret character it does not follow that because an agent or the lawyer of the applicant was duly authorized to do all such acts and things as may be necessary to conduct the business of the applicant's appeal before the Assistant Commissioner of Income-tax or before the Appellate Tribunal, they were *ipso facto* authorized to receive notices served under s. 63 (1) of the Burma Income-tax Act ;

Gopiram Bhagwandas v. *Commissioner of Income-tax, Bihar & Orissa, Patna,* (1956) 30 I.T.R. 8 ; *Basant Lal Ramjidas* v. *Commissioner of Income-tax, Bihar & Orissa,* (1923) I.L.R. 11 Pat. 40, referred to.

Lala Har Kishen Das v. *The Commissioner of Income-tax, Punjab,* (1934) 2 I.T.R. 484, distinguished.

(vii) that according to the lawyer's Power of Attorney given by the applicant its lawyers, Messrs. Foucar & Soorma were not duly authorized to accept, on behalf of the applicant, notices of the order of the Appellate Tribunal ;

(viii) that s. 33A (5) of the Burma Income-tax Act and Rule 31 of the Burma Income-tax Appellate Tribunal Rules, 1954, clearly indicate the strictness with which the order of the Appellate Tribunal is to be communicated to the assessee and to the Commissioner ; it is incumbent that such an order is actually communicated to the assessee, or the Commissioner before it can be said to be communicated to him in law.

U Paing and *Choung Po* for the applicant.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U BA THOUNG, J.—The applicant was assessed to income-tax, super-tax and business profit tax amounting in all to K 2,05,099 for the assessment year 1950-51 by the Income-Tax Officer, Companies Circle, Rangoon, on the 16th February 1955. Against that order of assessment, the applicant preferred an appeal to the Assistant Commissioner of Income-Tax, Western Range, in Income-tax Appeal No. Coy 33/54-55. The appeal was dismissed and the assessment order of the Income-tax Officer was

H.C. 1959

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON.

U BA THOUNG, J.

confirmed by an appellate order dated 4th July, 1955. The applicant then appealed against that appellate order of the Assistant Commissioner of Income-Tax to the Income-Tax Appellate Tribunal, and the Appellate Tribunal in their appellate order No. 49, dated the 28th April, 1956 dismissed the applicant's appeal and confirmed the original assessment order. The applicant then made an application under section 66 (1) of the Burma Income-tax Act for reference to this Court on certain questions of law which had arisen out of the aforesaid Appellate Tribunal Order No. 49, dated the 28th April 1956, and the Appellate Tribunal rejected the applicant's application on the ground that it was time barred. Hence this application under section 66 (3) of the Burma Income-Tax Act, to direct the Income-Tax Appellate Tribunal to treat the application of the applicant under section 66 (1) of the Act as made within the time allowed under the said section.

It is not disputed that after the Income-tax Appellate Tribunal had heard the appeal against the appellate order of the Assistant Commissioner of Income-Tax, they reserved orders; that on 24th April, 1956, notices were ordered to be issued to the parties informing them that orders would be passed on 28th April, 1956. On that day there was no appearance either by the applicant or by its lawyers and orders were passed. On the 30th April, 1956, a copy of the order was sent to the applicant's lawyers. It is to be remarked here that the applicant had given in the form of appeal two alternative addresses for service of notice. One was "666, Merchant Street, Rangoon" and the other was "Care of Messrs. Foucar & Soorma, No. 104, Phayre Street, Rangoon," the copy of the order of the Appellate Tribunal was sent to the applicant's lawyers Messrs. Foucar & Soorma, No. 104, Phayre Street, Rangoon. It is contended that the order of the Appellate Tribunal was never communicated to the

applicant. It is also alleged that the applicant received the copy of the order from its lawyers only on the 5th July, 1956, and hence it is maintained that the limitation period of 60 days under section 66 (1) must be deemed to have run only from the 5th July, 1956, and therefore their application was filed within time.

Section 66 (1), Burma Income-Tax Act reads as follows:

"Within sixty days upon which he is served with notice of an order under sub-section (5) of section 33A the Assessee or the Commissioner may, by application in the prescribed form accompanied where application is made by the Assessee by a fee of Kyat one hundred only, require the Appellate Tribunal to refer to the High Court any question of law arising out of such order, and the Appellate Tribunal shall within ninety days of the receipt of such application draw up statement of the case and refer it to High Court."

Section 33A sub-section (5) reads:

"The Appellate Tribunal may, after giving both parties to the appeal an opportunity of being heard, pass such orders thereon as it thinks fit, and shall communicate such orders to the assessee and to the Commissioner."

It is contended on behalf of the applicant assessee that as the copy of the order of Appellate Tribunal, dated 28th April, 1956, was sent to their lawyers Messrs. Foucar & Soorma and not to the applicant, it cannot be said that the order had been communicated to the applicant as required under section 33A of the Act, and therefore the applicant had no valid and legal notice of the order of the Appellate Tribunal. It is further contended that the lawyers appearing for the applicant assessee had no authority to receive or accept notices on behalf of the applicant. The following questions therefore arise:—

(1) Whether the notice or copy of the order of the Appellate Tribunal, served on the lawyers of the applicant assessee, could be deemed to be taken as good service for the purpose of communicating the said order to the

H.C. 1959

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON.

U BA THOUNG, J.

applicant assessee as required under section 33A (5) of the Act.

(2) Whether the lawyers appearing for the applicant assessee had any authority to receive or accept any notices on behalf of the applicant assessee.

The Appellate Tribunal had taken the view that although a copy of the order was sent to Messrs. Foucar & Soorma, it would be idle to pretend that it was not meant for the applicant; that even if the copy of the order was served on its lawyers and not on the applicant, the service on its lawyers must be deemed to be good service on the applicant as to constitute a sufficient compliance with the mandatory provisions contained in sections 33A (5) and 66 (1) of the Act. In taking that view, the Appellate Tribunal had relied on the case of *Lala Har Kishen Das* v. *The Commissioner of Income-tax, Punjab* (1), and on the second part of section 63 (1) of the Burma Income-tax Act.

In the case of *Lala Har Kishen Das* it was held that there was service of notice within the meaning of section 66 (2) of the Indian Income-tax Act, if the order or decision was announced in Court in the presence of the assessee or his representatives,and it was observed in that case that Notice to the *mukhtar-i-am* is as good as notice to the petitioner. That case can, however, be distinguished from the present case in that in the present case there was neither the appearance of the applicant assessee nor its lawyers when the order was passed, whereas in *Lala Har Kishen Das's* case the assessee's representatives was present and heard the order announced to him; and so in that case it can be said that the assessee was served with notice of the order within the meaning of section 66 (2); whereas in the present case it cannot be said so. The Appellate Tribunal

(1) (1934) 2 I.T.R. p. 484.

had also relied, in the present case, on the second part of section 63 (1) of the Burma Income-tax Act.

Section 63 (1) of the Burma Income-tax Act reads:

> "A notice or requisition under this Act may be served on the person therein-named either by post or, as if it were a summons issued by a Court, under the Code of Civil Procedure."

We do not dispute the correctness of the Appellate Tribunal in relying on the latter part of section 63 (1) that notice under the Burma Income-Tax Act may be served as if it were a summons issued by a Court under the Code of Civil Procedure. We would however like to point out that Rule 5 of Order 3 of the Code of Civil Procedure as referred to by the Appellate Tribunal is not applicable to the present case, as Rule 5 of Order 3 relates to service of process on pleader; but what is applicable is Rule 12 of Order 5 which relates to service of summons on defendant in person when practicable, or on his agent.

Order 5, Rule 12 reads:

> "Wherever it is practicable, service shall be made on the defendant in person, unless he has an agent empowered to accept service, in which case service on such agent shall be sufficient."

Under Rule 12 of Order 5, service made on an agent who is empowered to accept service is to be deemed as sufficient service. Therefore in order to effect a valid service of notice to the assessee or the Commissioner, by relying on the latter part of section 63 (1) of the Burma Income-Tax Act as if it were a summons issued by a Court under Rule 12 of Order 5 of the Code of Civil Procedure, it will be necessary to see whether the agent or the lawyers of the assessee has been empowered or duly authorised to accept such service. For this purpose it will be necessary in this case to look into the Power of Attorney given by the applicant assessee to

H.C. 1959

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON.

U BA THOUNG, J.

its lawyers Messrs. Foucar & Soorma. The Power of Attorney reads as follows:

> "We the abovenamed appellants do hereby nominate, constitute and appoint Messrs. Foucar & Soorma, Advocates and Notaries Public to be our Advocates for the purpose of the aforesaid litigation to do all such acts and things as may be considered necessary or proper in or about the conduct of the said litigation up to final termination including execution proceeding, with power to sign and verify pleadings, petitions and all other documents necessary and proper in or about the premises and to state, settle, compromise and adjust all accounts, differences and disputes, claims and demands, etc."

We find that there is no indication anywhere in that Power of Attorney that Messrs. Foucar & Soorma had been authorised to accept, on behalf of the applicant assessee, notices of the order of the Appellate Tribunal. We are of the view that for the purpose of accepting such notices on behalf of the applicant assessee, its lawyers or agent must be expressly authorised to do so, for the Income-Tax proceedings, unlike other proceedings are of a most secret character; it does not follow that because an agent or the lawyer of the applicant assessee is duly authorised to do all such acts and things as may be necessary to conduct the business of the applicant assessee's appeal before the Assistant Commissioner or before the Appellate Tribunal, they are *ipso facto* authorised to receive notices served under section 63 (1) of the Burma Income-Tax Act and in compliance with section 33A (5) of the Act. We are fortified in this view by the decision in the case of *Gopiram Bhagwandas* v. *Commissioner of Income-Tax, Bihar & Orissa, Patna* (1) which is similar to the present case under reference. In Gopiram Bhagwandas's case, an appeal by an assessee was heard by the Appellate Tribunal on 25th March, 1955, and order thereon was passed on 31st March. A copy of the order

(1) I.T.R. Vol. XXX, 1956, p. 8.

was sent to the assessee's lawyer who received it on 7th April. The assessee ultimately received it only on 22nd June, and the assessee filed on 12th July an application under section 66 (1) of the Income-Tax Act for reference, but the application was dismissed as barred by time. There is no indication in the *vankalatnama* that the lawyer was authorised to accept notices on behalf of the assessee ; and in the form of appeal to the Appellate Tribunal, the assessee had written his own name and address in the column requiring a statement about the address to which notices may be sent: and it was held:

> "That the service of the notice on the lawyer was no service at all as contemplated by section 33 (4) of the Act, as there was no valid communication of the order of the Appellate Tribunal to the Assessee: and that, therefore, the application for reference under section 66 (1) must be treated as if it had been made within the time allowed under that section."

Section 33A (5) of the Burma Income- Tax Act, and Rule 31 of the Burma Income-tax Appellate Tribunal Rules, 1954, which enacts that—

> "The Tribunal, shall, after the order is signed, cause it to be communicated to the assessee and to the Commissioner",

clearly indicate the strictness with which the order of the Appellate Tribunal is to be communicated to the assessee and to the Commissioner ; and it is incumbent that such an order is actually communicated to the assessee, or the Commissioner, before it can be said to be communicated to him in law.

In the case of *Basant Lal Ramjidas* v. *Commissioner of Income-tax, Bihar & Orissa* (1) where an application was made by an agent of an assessee, without express authorisation in writing signed by the assessee himself, for a copy of an appellate order of the Assistant Commissioner of Income-Tax, it was held that it was not an application at all so as to entitle the assessee to a deduction of time on the basis of

(1) (1923) I.L.R. 11 Pat. p. 40.

H.C. 1959

BURMA NAVIGATION CORPORATION LTD. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA, RANGOON.

U BA THOUNG, J.

that application. In that case also it was observed by their Lordships that the Income-Tax proceedings are of a most secret nature, and that because an agent is authorised to conduct the business of an appeal before the Assistant Commissioner, he is *ipso facto* authorised to obtain copies of the Assistant Commissioner's order, or to perform any act preparatory or incident to the conduct of the appeal, and that a person asking for a copy of the order should be expressly authorised in writing for that purpose.

For the reasons stated we are of the view that in the circumstances of this case, Messrs. Foucar & Soorma, the lawyers of the applicant assessee, had not been duly authorised and therefore had no authority to receive notice or the order of the Appellate Tribunal on behalf of the applicant assessee ; and therefore the notice served on them could not be deemed in law to be good service for the purpose of validly communicating the said order to the applicant assessee as required under the mandatory provisions of section 33A (5) of the Burma Income-Tax Act.

As a copy of the order of the Appellate Tribunal was received by the applicant assessee from its lawyers on the 5th July, 1956, we would hold that the limitation prescribed in section 66 (1) of the Burma Income-Tax Act commenced to run from the 5th July, 1956, and that the applicant's application was filed within time.

We therefore direct the Income-Tax Appellate Tribunal, to treat the application of the applicant assessee under section 66 (1) of the Burma Income-Tax Act as made within the time allowed thereunder.

The applicant assessee, having succeeded in this reference, should be paid costs K 170, by the respondent.

CIVIL REFERENCE.

Before U San Maung, U Ba Thoung and U Shu Maung, JJ

DAW HLA OHN & CO. (APPLICANTS)

v.

THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959 *June* 23.

Burma Income-tax Act, s. 26*A*—*Registration—Only person who has power to grant or refuse.*

Burma Income-tax Rules—Rule 2 (c)—*Application made under—Only matter Assistant Commissioner is concerned with—Illegal exercise of jurisdiction—What amounts to non-disposal of application—Affords ground for appeal—Competency of the Appellate Tribunal to interfere even where the order of Assistant Commissioner was found not to be perverse.*

It is clear from Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules and s. 26A of the Burma Income-tax Act that the only person who has jurisdiction either to register the firm or to refuse registration is the Income-tax Officer concerned, although in the case of refusal by him an appeal would lie to the Assistant Commissioner under s. 30 (1) of the Act.

The only matter with which the Assistant Commissioner is concerned when an application is made to him under Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules, is as regards the condonation of the delay in making an application for registration.

Rai Sahib *Chiranji Lal & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (1937) 5 I.T.R. 44 ; *Krishanaswami Mudaliar and others*, v. *Commissioner of Income-tax, Madras*, (1956) 30 I.T.R. 373, referred to.

Where in dealing with an application under Rule 2 (*c*) the Assistant Commissioner of Income-tax did not confine himself to the question whether, in the circumstances of the case, the delay in making the application should be condoned, but directed himself to the question whether or not the applicants had *locus standi* to apply for registration and refused the applicants the necessary permission on the ground that they had no *locus standi* to make the application under s. 26A of the Act.

Held : That the Assistant Commissioner had acted illegally in the exercise of jurisdiction and that the dismissal of the application on a wholly irrelevant ground tantamounts to non-disposal of the application on merits, namely, whether or not the delay in making the application for registration should be condoned.

Held further : That in an appeal to the Appellate Tribunal it is competent to the appellants (applicants) to make a grievance of the fact that the Assistant Commissioner had disposed of their application on a wholly irrelevant ground.

* Civil Reference Nos. 16 and 17 of 1957 under s. 66 (1) of the Burma Income-tax Act.

H.C. 1959

DAW HLA OHN & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

Mote Shah & Co., Karad v. *Commissioner of Income-tax, Bombay South*, (1952) 22 I.T.R. 39, referred to.

Where on appeal from the said order of the Assistant Commissioner the Appellate Tribunal declined to interfere with the order on the ground that in dealing with an order made under Rule 2 (*c*) the Appellate Tribunal was confined merely to the question as to perversity or otherwise of the order and not with its legality and that the order appealed from was not perverse.

Held : That the power of the Appellate Tribunal in the cases stated would not be confined to an enquiry whether or not the decision of the Assistant Commissioner was perverse but would extend to examining or determining the question whether the said Assistant Commissioner did or did not act within his jurisdiction in considering whether the applicants had *locus standi* to make an application to Income-tax Officer for registration of the firm under s. 26A of the Act.

C. C. Khoo for the applicants.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—These two references arise out of the matters dealt with by this Court in Civil References Nos. 9 and 10 of 1955.* It would appear that Daw Hla Ohn & Co., a partnership firm carrying on business at 62, 29th Street, Rangoon, applied to this Court under sub-section (2) of section 66 of the Burma Income-tax Act to require the Appellate Tribunal to state a case on the ground that a question of law had arisen and this Court by its orders in the two cases referred to above, had directed the Income-tax Tribunal to state the case as desired by the applicants and to formulate for the determination of this Court the question of law involved. As directed, the Income-tax Tribunal has now formulated the following question of law for the opinion of this Court:

> "Where in an appeal from a decision of the Assistant Commissioner of Income-tax confirming the assessment made by the Income-tax Officer and refusing to grant permission to the applicant to apply to the Income-tax Officer for registration of the firm under Rule 2 (*c*), Burma Income-tax Rules, the only grounds put forward are those relating to the propriety of the decision of the Assistant Commissioner declining permission to the applicant to submit the application

* Reported in 1957 B.L.R. 143—*Ed.*, B.L.R.

for registration of the firm to the Income-tax Officer, is the jurisdiction of the Appellate Tribunal with reference to such decision of the Assistant Commissioner confined to an enquiry whether or not the said decision was perverse or does it extend to examining or determining the correctness, legally and/or factually of the said decision ?"

The facts giving rise to the references now under consideration are briefly these. The applicant firm consisting of three partners, namely, Daw Hla Ohn, U Ba Lat and Mrs. C. M. Devi, was assessed to Income-tax for the years 1951-52 and 1952-53 in two separate proceedings by the Income-tax Officer, Central Circle, Section I. Against the orders of assessment in the said proceedings the assessee firm preferred an appeal to the Assistant Commissioner of Income-tax who dealt with the appeal in two separate proceedings, namely, Appeals Nos. CEN 76/53-54 and CEN 77/53-54. Pending the hearing of the two appeals the assessee firm sought for permission of the Assistant Commissioner of Income-tax to make an application for registration of the firm as provided for in clause (*c*) of Rule 2 of the Burma Income-tax Rules published in Notification No. 37, dated the 21st April 1939, of the office of the Financial Commissioner, Burma. However, the applications for permission to make an application for the registration of the firm during the pendency of the appeals were rejected by the Assistant Commissioner of Income-tax on the ground that the applicants had no *locus standi* to have made such applications. In Appeal No. CEN 76/53-54 the Assistant Commissioner of Income-tax observed:

"Before me the appellants filed a fresh Instrument of Partnership dated the 31st October 1953 and prayed for leave to submit their application for registration of their firm under Rule 2 (*c*). According to this new Instrument there had been a change in the constitution of their firm owing to the death of Daw Hla on the 3rd September 1953 and her shares had been also taken over by Daw Hla Ohn.

H.C.
1959

DAW HLA OHN & CO.
v.
THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

From the facts stated above it is quite apparent that the appellants had no operative Instrument of Partnership during the period from the 19th October 1952 to the 31st October 1953 or up to the time when the Assessment Order was passed by the Income-tax Officer, *i.e.*, on the 9th October 1953, to enable them to file their application under Rule 3 or Rule 6 of the Burma Income-tax Rules.

Therefore, in view of the fact that their firm must be deemed to have come to an end on the expiry of three years as specified in the Instrument and that there was no operative Instrument of Partnership I hold that the appellants were not entitled in law to apply for registration for the assessment year 1951-52. Permission prayed for is therefore rejected."

In the connected Appeal No. CEN 77/53-54 he observed:

"At the time of making the assessment, *i.e.*, on the 9th October 1953, the appellants had no operative Instrument of Partnership to enable them to apply for registration under Rule 3 or Rule 6 of the Burma Income-tax Rules nor had they any inherent right to enjoy the benefits of registration as their assessment had to be made by the Income-tax Officer under section 23 (4) of the Act.

On the above observations I see no warrant to interfere with the assessment. It is therefore confirmed and the appeal accordingly dismissed."

In both these appeals the Assistant Commissioner of Income-tax, holding, that the assessments made by the Income-tax Officer for the relevant periods were not arbitrary or excessive, dismissed the appeals. On appeal by the applicants to the Appellate Tribunal the applicants contended, *inter alia*, that the Assistant Commissioner of Income-tax was wrong in refusing them permission under Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules for making an application to the Income-tax Officer for the registration of the firm during the pendency of the appeals. The Income-tax Appellate Tribunal, however, after admitting the two appeals, namely, Appeals No. 29 of 1954 and No. 30 of 1954, dismissed them on the ground that the Appellate Tribunal in dealing with the matter regarding

the refusal of the Assistant Commissioner of Income-tax to grant the requisite permission under Rule 2 (*c*) was confined merely to the question as to perversity or otherwise of the order of the Assistant Commissioner and not with its legality and that as the order of the Assistant Commissioner was not perverse the appeals should be dismissed. The applicants then applied to the Appellate Tribunal under section 66 (*1*) of the Burma Income-tax Act to refer to this Court the question whether or not the Appellate Tribunal in dealing with the refusal of the Assistant Commissioner to grant the requisite permission under Rule 2 (*c*) was confined solely to the determination of the perversity of the order and whether or not the Appellate Tribunal was also bound to examine the legality of the Assistant Commissioner's order refusing such permission. By its order, dated the 11th February 1955, the Appellate Tribunal refused to state the case holding that no questions of law were involved. But this Court had, by its orders in Civil References Nos. 9 and 10 of 1955 referred to above, come to a contrary conclusion and had directed the Appellate Tribunal to state the cases as asked for by the applicants.

Now, Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules reads:

> "2. Any firm constituted under an instrument of partnership specifying the individual shares of the partners may, for the purposes of clause (14) of section 2 of the Burma Income-tax Act (hereinafter in these rules referred to as the Act), register with the Income-tax Officer the particulars contained in the said instrument on application in this behalf made by the partners *or by any of them.*
>
> 3. Such application shall be made—
>
> (*a*) * * * *
>
> (*b*) * * * *
>
> (*c*) with the permission of the Assistant Commissioner hearisg an appeal under section 30, before the assessment is confirmed, reduced, enhanced or

H.C.
1959

DAW HLA OHN & CO.
v.
THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

annulled, or, if the Assistant Commissioner sets aside the assessment and directs the Income-tax Officer to make a fresh assessment, before such fresh assessment is made."

The application to the Income-tax Officer has to be made in the form annexed to Rule 3. It is clear from Rule 2 (*c*) as well as from the provisions of section 26A of the Burma Income-tax Act that the only person who has jurisdiction either to register the firm or to refuse registration is the Income-tax Officer concerned, although in the case of refusal by him an appeal would lie to the Assistant Commissioner under section 30 (1) of the Act. Therefore, the only matter with which the Assistant Commissioner is concerned when an application is made to him under Rule 2 (*c*) of the Burma Income-tax Rules, is as regards the condonation of the delay in making an application for registration. In Rai Sahib *Chiranji Lal & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (1) a Bench of the Lahore High Court observed that the provision contained in clause (*c*) of Rule 2 does not empower the Assistant Commissioner to order the registration of the firm himself, but only authorises him to permit the presentation of the application to the Income-tax Officer and thus to condone the delay. In *Krishnaswami Mudaliar and others* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (2) also a Bench of the Madras High Court held that all that the Appellate Assistant Commissioner is in effect empowered to do under Rule 2 (*c*) is either to condone the delay or to refuse to condone the delay in preferring an application for registration of a firm under section 26A of the Income-tax Act. In the cases now under consideration, however, the Assistant Commissioner of Income-tax in dealing with the application under Rule 2 (*c*) did not confine himself to the question whether, in

(1) (1937) 5 I.T.R. p. 44. (2) (1956) 30 I.T.R. p. 373.

the circumstances of the case the delay in making the application for registration should be condoned. He directed himself to the question whether or not at the time the assessments were made by the Income-tax Officer on the 9th October 1953 the applicants had *locus standi* to apply for registration. Holding that they had no such *locus standi*, he refused to give them the necessary permission.

However, the learned Assistant Commissioner had not taken into consideration the fact that during the relevant assessment periods the partnership was still in existence as the change in the constitution of the firm only took place on the death of one Daw Hla on the 3rd September 1953 and that therefore the provisions of section 44 of the Burma Income-tax Act might have to be taken into consideration in regard to the application of the remaining partners for registration of the firm. In any event, the question whether or not, in these circumstances, the firm could or could not be registered, involves a mixed question of law and fact which should have been properly considered by the Income-tax Officer on an application being made to him under section 26A of the Act and not by the Assistant Commissioner in dealing with an application under Rule 2 (*c*) for the condonation of the delay in making such an application. The learned Assistant Commissioner had therefore acted illegally in the exercise of jurisdiction in dismissing the application under Rule 2 (*c*) on the ground that the applicants had no *locus standi* to make an application under section 26A. The question therefore which arises for consideration is whether the fact that the Assistant Commissioner had acted illegally in the exercise of jurisdiction in dismissing the application under Rule 2 (*c*) on the ground that the applicants had no *locus standi* to make an application under section 26A, could be made a ground of appeal in an appeal to the Appellate Tribunal under section 33A

H.C.
1959
DAW HLA OHN & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.
HU SAN MAUNG, J.

of the Burma Income-tax Act. Sub-section (1) of section 33A reads:

> "Any assessee objecting to an order passed by an Assistant Commissioner under section 28 or section 31 may appeal to the Appellate Tribunal within sixty days of the date on which such order is communicated to him."

Section 28 is entirely irrelevant for the purpose in hand. Section 31 (3) reads:

> "31. (3) In disposing of any appeal the Assistant Commissioner may in the case of an order of assessment,
> (*a*) confirm, reduce, enhance or annul the assessment, or
> (*b*) set aside the assessment and direct the Income-tax Officer to make a fresh assessment after making such further enquiry as the Income-tax Officer thinks fit or the Assistant Commissioner may direct, and the Income-tax Officer shall thereupon proceed to make such assessment and determine where necessary the amount of tax payable on the basis of such fresh assessment, or, in the case of an order cancelling the registration of a firm under sub-section (4) of section 23 or refusing to register a firm under sub-section (4) of section 23 or section 26A or to make a fresh assessment under section 27.
> (*c*) confirm such order or cancel it and direct the Income-tax Officer to register the firm or to make a fresh assessment, as the case may be."

(The rest of the sub-section is not reproduced.)

Therefore it would appear that an order of the Assistant Commissioner refusing to interfere with the order of the Income-tax Officer rejecting the application under section 26A to register a firm may be subject to appeal to the Appellate Tribunal. There is no mention in section 33A that the order of the Assistant Commissioner refusing to condone the delay in making an application under Rule 2 (*c*) is also subject to appeal. Therefore in *Krishnaswami Mudaliar and others* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (1) it was held that the rejection of an application

(1) (1956) 30 I.T.R. p. 373.

under Rule 2 (*c*) does not amount to an order under section 31 (3) (*a*) of the Act and is therefore not appealable. The contrary view is, however, to be found in Rai Sahib *Chiranji Lal & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (1) where it was held that on general principles the High Court was competent to determine whether the jurisdiction which was vested in the Assistant Commissioner under clause (*c*) of Rule 2 had been perversely refused. In *Mote Shah & Co., Karad* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay South* (2) the Bombay High Court held that in an appeal to the Appellate Tribunal against the order of the Appellate Assistant Commissioner on the assessment of the appellant, an unregistered firm, it was competent to the appellant to make a grievance of the fact that the Appellate Assistant Commissioner had passed no orders on the application under Rule 2 (*c*) of the Income-tax Rules, 1922, for permission to make an application to the Income-tax Officer under section 26A of the Income-tax Act, 1922, for registration of the firm and that as the grievance with regard to the non-disposal of the application by the Appellate Assistant Commissioner affected the merits of the assessment order, it would be quite competent to the Appellate Tribunal to direct that the assessment order should be set aside and the matter should go back to the Appellate Assistant Commissioner to dispose of the application before he passed the final assessment order. In our opinion, the dismissal of an application by the Assistant Commissioner under Rule 2 (*c*) on a wholly irrelevant ground, as had been done by the Assistant Commissioner of Income-tax, Rangoon, in the cases now under consideration, is tantamount to non-disposal of the application by the Assistant Commissioner on the merits of the application, namely, whether or not, in the circumstances, the delay in making the application for registration should be condoned. In

(1) (1937) 5 I.T.R. p. 44. (2) (1952) 22 I.T.R. p. 39.

H.C. 1959

DAW HLA OHN & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

an appeal to the Appellate Tribunal against the order of the Assistant Commissioner on the assessment of the appellants who are the present applicants, it is competent to the appellant to make a grievance of the fact that the Assistant Commissioner had disposed of their application on a wholly irrelevant ground and it would be quite competent to the Appellate Tribunal to direct that the assessment order should be set aside and the matter should go back to the Assistant Commissioner to dispose of the application under Rule 2 (*c*) on relevant grounds before he passes the final assessment order.

Our answer to the question propounded will therefore be that the power of the Appellate Tribunal in the cases stated would not be confined to an enquiry whether or not the decision of the Assistant Commissioner was perverse but would extend to examining or determining the question whether the Assistant Commissioner did or did not act within his jurisdiction or illegally in the exercise of his jurisdiction in considering whether the applicants had *locus standi* to make an application to the Income-tax Officer for registration of the firm under section 26A of the Act. The applicants will be awarded costs ten gold mohurs in each case.

U BA THOUNG, J.—I agree.

U SHU MAUNG, J.—I agree.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U San Maung and U Ba Nyunt, JJ.

H.C. 1959 *May* 8.

GWAN SHEIN } (APPELLANT)
THE UNION OF BURMA } (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA } (RESPONDENT).*
GWAN SHEIN }

Burma Army Act, s. 7 (13)—"Active service"—S. 41—Proviso to—Act No. 10 of 1956—"Operation".

Appellant who was in command of a platoon, which was detailed for "internal security" committed the offence of murder of a woman who was not subject to military law and was tried and sentenced to death for the offence by the Special Judge, Amherst.

One of the grounds raised in appeal was that the trial was vitiated because the trial Judge had failed to observe the procedure prescribed under the Criminal Procedure (Military Offenders) Rules, 1950.

It was held in *The Union of Burma* v. *Tun Kyi* (1958 B.L.R. 231), that the non-observance of the procedure prescribed in Rule 2 of the Rules framed by the President of the Union of Burma in the exercise of his powers under sub-s. (1) of s. 549 of the Criminal Procedure Code vitiated the whole proceedings as the offence for which Tun Kyi was tried, though a civil offence as defined in s. 7 of the Burma Army Act, was also an offence against the military law because of the provisions of s. 41 of that Act.

In view of the proviso to s. 41 (1) of the Burma Army Act it was necessary to consider whether the appellant was or was not on active service as defined in s. 7, clause (13) of the Act at the time of the commission of the offence.

Held: That the term "operation" as defined in Act No. 10 of 1956 means an operation carried out as directed by the Army General Headquarters or in accordance with the orders issued from time to time by the Army General Headquarters and that this definition would serve to explain the term "operation" occurring in the definition of "active service".

Held also: That the platoon which was commanded by the appellant was detailed for "internal security", which included going on fighting patrol on information being received of the presence of rebels in the vicinity, was not really engaged in operation as defined in Act No. 10 of 1956 and that therefore the appellant was not on active service as defined in s. 7, clause (13) of the Burma Army Act, although it was part of his duty, while on garrison duty as a matter of internal security, to go on fighting patrol, if necessary.

Held further: That, even assuming that the appellant was on active service and that therefore the offence committed by him was also an offence against the military law, the competent military authority having in the exercise

* Criminal Appeal No. 65 of 1959 / Criminal Reference No. 13 of 1959 against the order of the Special Judge (Sessions Judge), Amherst, in Criminal Regular Trial No. 16 of 1958, dated the 13th February 1958.

H.C. 1959

GWAN SHEIN v. THE UNION OF BURMA

THE UNION OF BURMA v. GWAN SHEIN.

of his discretion under s. 69 of the Burma Army Act and in pursuance of the decision that the case should be instituted before an ordinary criminal Court, surrendered the appellant to civil authority, the Special Judge must be deemed to have been moved by the competent military authority to proceed against the appellant for the offence under s. 302 of the Penal Code.

Ba Shun for the appellant.

Gangooly (Govt. Advocate) for the applicant respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Criminal Regular Trial No. 16 of 1958 of the Sessions Judge, Amherst, sitting as a Special Judge, the appellant Gwan Shein was convicted of the offence punishable under section 302 of the Penal Code, for the murder of Ma Shaung of Paya-ngasu Village, and was sentenced to death.

The facts of the case which have been fully set out in the judgment of the learned Special Judge are briefly these. Ma Shaung was the wife of Maung Than Nyunt (PW 2) and daughter of U Gyo (PW 1) and she lived in the same house with her husband and her father. On the night of 1st *lasok* of *Tabotwe* last (corresponding to the 4th of February 1958) at about midnight, U Gyo was sleeping in the outer room of his house while his daughter Ma Shaung and her husband slept in the inner room. He heard the barking of dogs and got up from bed. He saw the flashing of electric torches outside the house and at the same time saw a man enter the house flashing his torch. Being afraid, he ran down from the house. Before doing so he recognised the intruder in the reflected light of his electric torch. He was no other person than the appellant Gwan Shein who was known to U Gyo as the Commander of the platoon of troops stationed at Khale Village. U Gyo ran down from the house and straight into the hands of one of the soldiers stationed below. This soldier asked U Gyo whether he knew who he was and U Gyo replied in the negative, being afraid of the consequences. The intruder who went up upstairs, came down from the house dragging his daughter

Ma Shaung and in the light of moon he noticed that this person was again the appellant Gwan Shein. Gwan Shein then dragged Ma Shaung away from the house in a southerly direction, after calling away the soldiers who had restrained him. A short while later, sound of firing was heard and U Gyo thought that no less than 25 or 30 shots had been fired. After the firing had ceased, Maung Ohn Hlaing, the Commander of the Village Defence Force, and his men came to enquire from U Gyo what had happened at his house. U Gyo then replied that his daughter had been forcibly taken away by a number of *lusoes*. He dared not denounce the appellant Gwan Shein there and then because with the Village Defence Force Commander, there also came Gwan Shein and a number of his soldiers. Ma Shaung did not return home that night and a search made for her in the vicinity of the house proved fruitless. The next morning Ma Shaung's dead body was found at a spot in a rubber plantation about a call's distance to the south of U Gyo's house. She had one gun-shot wound on her breast, three gun-shot wounds below the breast, and three gun-shot wounds on the arm. The matter was reported to U Sit Yin (DW 6), Headman of Khale Village, in whose jurisdiction was also Paya-ngasu and at that time U Gyo dared not denounce Gwan Shein for fear of reprisal. With U Sit Yin and U Ngwe Gaing (DW 7), U Gyo went to report the matter to the platoon of troops stationed at Khale but as the platoon was under the command of Gwan Shein, U Gyo did not dare to mention that Gwan Shein and his men were the culprits, as the person receiving the report was no other than Tun Shwe (DW 2), Gwan Shein's own Second-in-command. The dead body of Ma Shaung was buried on the same day it was found, with the permission of the headman and on the next day U Gyo went to Moulmein to report the matter to the Commander of a company of 2nd Burma Rifles of which Gwan Shein's own

H.C. 1959

GWAN SHEIN THE UNION OF BURMA v. THE UNION OF BURMA GWAN SHEIN.

U SAN MAUNG, J.

platoon was a unit. With the Company Commander Bo Sein Maung (PW 13) (called by Court) U Gyo went to Mudon Police Station where he lodged the first information report, Exhibit " ဃ ". In this report which is dated the 7th February 1958, U Gyo mentioned how in the light of the electric torch flashed by the *lusoe* himself, he recognised the intruder as the appellant Gwan Shein who was an officer of the platoon of troops stationed at Khale Village. He also stated that when the members of the Village Defence Force led by Ohn Hlaing came, he had denounced the name of Gwan Shein. This latter statement is, however, not borne out by the facts adduced in evidence.

After the report to the police, the investigation was undertaken by U Tun On (PW 12), the then Police Station Officer, Mudon. He examined on the 17th February 1958 Maung Than Nyunt (PW 2), husband of the deceased, and U Sit Yin (DW 6), Headman of Khale Village. On the 19th February he asked for permission to arrest the appellant Gwan Shein. On the 29th March 1958 Gwan Shein was made over to the police by the military authorities but the arrest then made was for other cases pending against him. On the 18th April 1958 U Tun On examined Maung Aung Than (PW 5), Aung Phaw Zan (PW 6) and Maung Kan Hlaing (PW 7) as well as Hla Shwe who did not figure as a prosecution witness. A formal arrest of Gwan Shein in connection with the present case was made on the 14th May 1958; exhumation of the dead body of Ma Shaung having taken place only a day before. The appellant Gwan Shein was sent up for trial on the 17th May 1958.

[Their Lordships proceeded to discuss the evidence.]

As a matter of fact, the evidence on record shows that the formal enquiry was made by Captain Khin Hla and that this officer had reduced the statements of witnesses to writing. If it was intended to contradict any of the witnesses for the prosecution with the statement recorded

by Captain Khin Hla, this officer should have been examined either as a witness for the defence or as a witness called by Court. This has not been done. Bo Sein Maung (PW 13) who gave evidence, said that when exhorted by him to tell the truth the *yebaws* (meaning Aung Than, Aung Phaw Zan, Kan Hlaing and Tin Maung) told the truth. If the defence had so minded, Bo Sein Maung could have been cross-examined on this point with a view to establish (if such had been the case) that these persons at first told a story contradictory to that told by them in Court. This has, however, not been done.

As already observed above, we can see no cogent reason why Bo Sein Maung and the other witnesses for the prosecution, who had been soldiers under the command of the appellant Gwan Shein, should have concocted a false story with a view to have him convicted for the murder of the deceased Ma Shaung. Therefore, their evidence, when considered together with that of U Gyo (PW 1) and Maung Than Nyunt (PW 2), is, in our opinion, sufficient to establish that it was Gwan Shein and no other person who had shot the deceased.

The learned Advocate for the appellant has drawn our attention to the note underneath U Gyo's evidence. Therein the learned Special Judge has observed that U Gyo was not very conversant with the Burmese language. The learned Advocate, therefore, contends that the whole of U Gyo's evidence as recorded must be suspected as it cannot be said whether U Gyo really understood the questions put to him. The answer to this contention is that if U Gyo did not know the nature of the questions put to him, he could not have been cross-examined at such length by the defence Counsel. His cross-examination altogether occupied more than two pages of closely-typed deposition.

One of the grounds raised in the memorandum of appeal is that the trial is vitiated because the learned trial Judge

H.C. 1959

GWAN SHEIN
THE UNION OF BURMA
v.
THE UNION OF BURMA
GWAN SHEIN.

U SAN MAUNG, J.

had failed to observe the procedure prescribed under the Criminal Procedure (Military Offenders) Rules, 1950. In the case of *The Union of Burma* v. *Tun Kyi* (1) a Bench of this Court held that non-observance of the procedure prescribed in Rule 2 of the rules framed by the President of the Union of Burma in exercise of his powers under sub-section (1) of section 549 of the Code of Criminal Procedure vitiated the whole proceedings as the offence for which Tun Kyi was tried, though a civil offence as defined in section 7 of the Burma Army Act, was also an offence against the military law because of the provisions of section 41 of that Act. It is therefore necessary in this case to consider whether the offence for which the appellant Gwan Shein was tried is also a military offence because of the aforesaid section of the Burma Army Act. Now, section 41 of the Burma Army Act in so far as is relevant to this case reads:

> "41. (1) Every person subject to this Act who, either within the Union of Burma or at any place beyond the Union of Burma, commits any civil offence shall be deemed to be guilty of an offence against military law, and, if charged therewith under this section shall, subject to the provisions of this Act, be liable to be tried for the same by Court-martial, and on conviction to be punished as follows, that is to say,—
>
> (*a*) if the offence is one which would be punishable under the law of the Union of Burma with death or with transportation, he shall be liable to suffer any punishment other than whipping assigned for the offence by the law of the Union of Burma; and
>
> (*b*) in other cases, he shall be liable to suffer any punishment other than whipping assigned for the offence by the law of the Union of Burma, or such punishment as might be awarded to him in pursuance of this Act in respect of an act prejudicial to good order and military discipline:
>
> Provided that a person subject to this Act who at any time within the Union of Burma or at any place . . . and while

(1) Criminal Appeal No. 37 of 1958 of the High-Court (1958 B.L.R. 231).

> not on active service, commits the offence of murder or culpable homicide not amounting to murder in relation to a person not subject to military law, or the offence of rape, shall not be deemed to be guilty of an offence against military law and shall not be tried by a Court-martial."

The proviso is important for the purpose of this case and as the offence alleged to have been committed by the appellant Gwan Shein is murder it is necessary to consider whether he was or was not on active service at the time of the commission of this offence. Now, " active service " is defined in section 7, clause (13), as follows:

> " ' Active service ', as applied to a person subject to this Act, means the time during which such person is attached to, or forms part of, a force which is engaged in operations against an enemy, or is engaged in military operations in, or is on the line of march to, a country or place wholly or partly occupied by an enemy, or is in military occupation of any foreign country."

As " enemy " is defined as including all armed rebels, the crux of the question in this case is whether Gwan Shein was at the time of the occurrence of this case attached to, or formed part of, a force which was engaged in operations against the rebels. To obtain an answer to this question we have called and examined two witnesses, namely, Bogyi Maung Thein who is a Captain attached to the Headquarters of the 2nd Burma Rifles, Kawkareik, and Major A. E. Nehemiah who is concurrently the Commander of the 2nd Burma Rifles with Headquarters at Kawkareik and Deputy Assistant Adjutant-General of South Burma Command. From their evidence it is clear that the platoon which was commanded by the appellant Gwan Shein and stationed at Khale Village was detailed for " internal security " which included going on fighting patrol on information being received of the presence of the rebels in the vicinity. They were not really engaged in operation in the sense understood by the Army Command. To them, operation means

H.C. 1959

GWAN SHEIN v. THE UNION OF BURMA

GWAN SHEIN. v. THE UNION OF BURMA

U SAN MAUNG, J.

a large scale operation under the orders of superior command, as for instance, Brigade Headquarters.

The term "operation" is not defined in the Burma Act but in Act No. 10 of 1956 [ဗဟိုဖွဲ့ ခုနှစ်၊ ပြည်ခေတာင်စုပြုနိုင်ငံ တာတ်မတော်ရေး စစ်ဆင်မှု အထူးစီမံချက် (အက်ဥပဒေ)] it is defined as an operation which is carried out as directed by Army General Headquarters or in accordance with orders issued from time to time by the Army General Headquarters. Act No. 10 of 1956 is, in our opinion in *pari materia* with the Burma Army Act and therefore the definition given to the word "operation" in the latter Act would serve to explain the term "operation" occurring in the definition of 'active service'.

Besides, the question whether or not a person is on active service is important because of the consequences it entails; for instance, on active service a person, such as a camp follower, who otherwise would not be subject to military law, would be so subject. [See sections 2 (1) (c) and 22.] A person who is on leave of absence, would be punishable under section 30 (e) of the Burma Army Act, if, being on leave of absence he fails to report for duty on receiving information from proper authority that the unit to which he belongs has been ordered on active service. An officer commanding any detached portion of troops upon active service, who otherwise would not have the authority to convene a summary Court-martial, can convene one if, in his opinion, it is not practicable, with due regard to discipline and exigencies of the service, that an offence should be tried by an ordinary general Court-martial. (See section 62.)

Bearing these facts in mind, it is clear that the appellant Gwan Shein who was only on garrison duty as a matter of internal security, was not on active service as defined in the Burma Army Act, although it was part of his duty to go on fighting patrol, if necessary. However, even assuming

that Gwan Shein was on active service and that therefore the offence committed by him was also an offence against the military law, it is clear that in this case the army authorities had on consideration of the facts of the case decided that the case against the appellant Gwan Shein for the murder of the deceased Ma Shaung should be tried by the civil authority *vide* the evidence of Major Nehemiah and the letter dated the 1st March 1958 from the Officer Commanding South Command. Under section 69 of the Burma Army Act when a criminal Court and a Court-martial have each jurisdiction in respect of an offence it is in the discretion of the prescribed military authority to decide before which Court the proceedings shall be instituted. In this case the competent military authority had decided that the case should be instituted before an ordinary criminal Court, although, no doubt, they were of the view that it was purely a matter within the cognizance of a criminal Court. Therefore, in view of the surrender of Gwan Shein to civil authority in pursuance of the order of the Officer Commanding the Southern Command, the Special Judge must be deemed to have been moved by the competent military authority to proceed against the appellant Gwan Shein for the offence under section 302 of the Penal Code.

The only point left for consideration now is whether the appellant should have been convicted of murder or merely of culpable homicide not amounting to murder. When the dead body of Ma Shaung was exhumed several months after her death it was in a highly putrefied state. However, the 5th rib on the left side of the chest was found by Dr. P. K. Dey, Medical Officer, Kawkareik (PW 9), to have been fractured and in the doctor's opinion this fracture could have been due to a bullet wound or a blow with a hard and heavy substance in the region of the heart. There is in the evidence of U Gyo and Maung Than Nyunt that when

H.C. 1959

GWAN SHEIN
THE UNION OF BURMA
v.
THE UNION OF BURMA
GWAN SHEIN.

U SAN MAUNG, J.

they saw the body of Ma Shaung, she had one gun-shot wound on the breast and three below. Even the defence witnesses U Sit Yin and U Ngwe Gaing (DWs 6 and 7) admitted that they saw a gun-shot wound on the breast.

In our opinion, therefore, the deceased Ma Shaung received, at least, one gun-shot wound on a vital part of the body and even if the gun used was only a Sten-gun, the injury must have been sufficient to cause death in the ordinary course of nature. The appellant Gwan Shein was therefore rightly convicted of the offence punishable under section 302 of the Penal Code.

The sentence of death is the only sentence prescribed by law for the murder and in this case the sentence is well merited. The murder was committed in cold-blood by a person whose duty as a soldier was to protect the life and property of the citizens and the motive for the murder was the report which was made by the deceased for the attempt made to rape her a few days earlier.

In the result, we would confirm the conviction and sentence on the appellant Gwan Shein and direct that this appeal be dismissed.

U BA NYUNT, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

MAUNG SAI YA AND THREE OTHERS (APPELLANTS)

v.

MAUNG OHN KYI AND ONE (RESPONDENTS).*

H.C. 1959

June 10.

Transfer of Property Act, s. 106—Notice under—Termination of leases for agricultural purposes—Not necessary—S. 117—Protracted litigation—Reasonable notice.

Where the lease was for agricultural purposes no notice under s. 106 of the Transfer of Property Act was necessary for the termination of the tenancy as s. 117 of the Act clearly lays down that the provisions of s. 106 of the Act are not applicable to leases for agricultural purposes.

Where litigation between the parties for the possession of the agricultural land has been going on for nearly eight years the appellants have had a very long time in which to vacate the land and they cannot now complain that they have not had reasonable notice.

Brahmayya v. *Sundaramma*, A.I.R. (1948) Mad. 275 ; *Venugopala Pillai* v. *Thirunavukkarasu*, A.I.R. (1949) Mad. 148, referred to.

Hla Nyunt for the appellants.

1st respondent in person.

P. K. Bose for the 2nd respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal against the appellate judgment and decree of the District Court of Myingyan which confirmed the decree of the Subdivisional Court of Pagan granting the first respondent Maung Ohn Kyi a decree for the possession of certain lands as against one Maung Tha Dun (since deceased) and now represented in this appeal by his legal representatives and Maung Po Sai. As the lower appellate Court did not set aside or modify the decree of the trial Court, findings of fact cannot be reagitated in the present appeal

* Civil 2nd Appeal No. 47 of 1958 (Mandalay) against the decree of the District Court of Myingyan in Civil Appeal No. 12 of 1956, dated the 22nd July 1958.

H.C. 1959

MAUNG SAI YA AND THREE OTHERS v. MAUNG OHN KYI AND ONE.

U THAUNG SEIN, J.

and the only grounds which the appellant may put forward are points of law.

So far as the facts are concerned both the lower Courts have found that the first respondent Maung Ohn Kyi bought the suit *ya* lands on the 14th April 1947 for a sum of K 750 by means of a registered deed from the second respondent (Bank of Chettinad Ltd). It appears that these lands were originally the property of the father of the first respondent Maung Ohn Kyi who mortgaged them with the second respondent and as he failed to redeem them the mortgage was foreclosed and the property auctioned by the Court. At that auction, the second respondent became the purchaser and some years later the properties were sold to the first respondent Maung Ohn Kyi. But the first respondent Maung Ohn Kyi was unable to obtain possession of the suit lands after the purchase from the second respondent as the latter had leased them to Maung Tha Dun and Maung Po Sai. He was thus compelled to sue for possession in the Subdivisional Court of Pagan and Maung Tha Dun and Maung Po Sai were added as defendants along with the second respondent (Bank of Chettinad Ltd). The suit was then decreed in favour of the first respondent Maung Ohn Kyi as against Maung Tha Dun and Maung Po Sai. An appeal was lodged in the District Court of Myingyan against that decree by the heirs and legal representatives of Maung Tha Dun who had died after judgment was pronounced by the trial Court, while Maung Po Sai refrained from appealing against it. According to the judgment of the District Court, the only ground stressed by the appellants was that the first respondent Maung Ohn Kyi had failed to terminate the tenancy of Maung Tha Dun by a notice as required by section 106 of the Transfer of Property Act. The learned District Judge paid no heed to this ground and dismissed the appeal.

Once again, in the present second appeal also the same ground had been pressed by the legal representatives of Maung Tha Dun. There is a complete answer to this contention in section 117 of the Transfer of Property Act which clearly lays down that the provisions of section 106 of that Act are not applicable to leases for agricultural purposes. In the present case, the lease was admittedly for an agricultural purpose and hence no notice was necessary under the Transfer of Property Act for the termination of the tenancy. It should be noted however that before filing the suit the first respondent did in fact intimate to the appellants that they would be required to vacate the land and this is borne out by the averment in paragraph 7 of the written statement filed by them. Besides, the litigation between the parties has been pending for nearly eight years and it is perhaps most unreasonable for the appellants to require more time to quit the suit land. The learned counsel for the appellants has however drawn my attention to a Full Bench decision of the Madras High Court in *Brahmayya* v. *Sundaramma* (1) where it was laid down as follows:

> "Although S. 106 T. P. Act, does not apply to leases for agricultural purpose by virtue of S. 117 of the Act, nevertheless the rules in S. 106 and in the other sections (S. 105 to 116) in Chapter V of the Act are founded upon reason and equity; they are the principles of English law and should be adopted as statement of the law in India applicable to agricultural cases."

A similar view was also expressed by another bench of that Court in *Venugopala Pillai* v. *Thirunavukkarasu* (2). As far as I am aware there are no reported rulings of our own High Court regarding this matter. All that the above rulings stressed was that reasonable notice should be given before a lease for agricultural purposes is

(1) (1948) A.I.R. (Mad.) 275. (2) (1949) A.I.R. (Mad.) 148.

H.C. 1959

MAUNG SAI YA AND THREE OTHERS v. MAUNG OHN KYI AND ONE.

U THAUNG SEIN, J.

terminated. In the case under consideration, the appellants have had a very long time in which to vacate the land and they cannot now complain that they have not had reasonable notice.

On the whole, there are no merits in the present appeal which shall stand dismissed with costs.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U Aung Khine and U Mya Thein, JJ.

MAUNG SAN SHWE
THE UNION OF BURMA } (APPELLANT)
(APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA
MAUNG SAN SHWE } (RESPONDENT).*

H.C.
1959
May 20.

Evidence taken at trial of person found to be of unsound mind and unfit to stand trial—Void—Illegality of conviction based upon—Resumption of trial by succeeding Special Judge from stage left off by predecessor—Serious procedural error*—De novo *trial under s. 467, Cr. P.C. after accused found to be fit to stand trial.

In the course of the trial of the appellant for the offence of murder the Special Judge came to a finding that the appellant was, due to mental instability, uncapable of making his defence and stopped the proceedings. This Special Judge went on leave and was succeeded by another Special Judge who, without coming to a finding that the appellant had regained his mental stability and had become fit to stand trial, proceeded with the hearing of the case against the appellant from the stage where it was left off by his predecessor and convicted and sentenced the appellant to death.

Held : That as all the evidence taken before the former Special Judge was void the case should have been tried *de novo* under the provisions of s. 467 of the Criminal Procedure Code after a finding had been reached that the appellant was of sound mind and fit to stand his trial.

Held also : That the conviction based upon the void evidence was bad in law.

B. C. Guhu for the appellant/respondent.

Ba Pe (Government Advocate) for the applicant/respondent.

U MYA THEIN, J.—The appellant Maung San Shwe who has been convicted under section 302 of the Penal Code, as amended by Act No. 56 of 1957, and sentenced to

* Criminal Appeal No. 115 of 1959
Criminal Reference No. 26 of 1959 from the order of the Special Judge (Sessions Judge), Myaungmya, in Criminal Regular Trial No. 14 of 1958, dated the 20th March 1959.

H.C. 1959

MAUNG SAN SHWE
v.
THE UNION OF BURMA

THE UNION OF BURMA
v.
MAUNG SAN SHWE.

U MYA THEIN, J.

death by U Kyaw Ohn, Session Judge, Myaungmya, sitting as Special Judge, in Criminal Regular Trial No. 14 of 1958, has appealed against the said conviction and sentence.

Without going into the merits of the case, the learned Advocate appearing on behalf of the appellant drew our attention to a serious procedural error committed by the learned Judge, who partially tried the case and convicted and sentenced the appellant.

According to the records of the trial Court, the case was originally tried by U Maung Maung Khin, Special Judge, Myaungmya. After examining the prosecution witnesses, the appellant was charged under section 302 of the Penal Code. The appellant pleaded " Not guilty ". The defence set up was that the appellant was of unsound mind and the learned trial Judge observing signs of insanity in the appellant's behaviour ordered that the appellant be sent to the Civil Surgeon, Myaungmya, for observation by his order dated 20th July 1958 apparently under section 464 of the Code of Criminal Procedure.

On 15th August 1958, Dr. A. K. Dutta, Civil Surgeon, Myaungmya, was examined by Court. The Doctor deposed that from the day to day notes written down by the Medical Officer in charge of Jail Hospital and from his own personal observation the appellant, in his opinion, was suffering from " obessional melancholia " and that he was not fit to undergo trial at that time. Dr. Dutta recommended that the appellant be sent to Tadagale Mental Hospital for further observation. The learned Special Judge U Maung Maung Khin relying on the Civil Surgeon's testimony and recommendation, by his order dated the 16th August 1958 held that the appellant was incapable of making his defence and postponed further proceedings in the case " until such time the accused (appellant) is capable of standing his trial ". The accused was remanded till 30th August 1958. The learned trial

Judge apparently passed that order under section 465 of the Criminal Procedure Code.

On 18th August 1958, the learned Special Judge U Maung Maung Khin signed the certificate of appearance by Pleader U Han, who was engaged to defend the appellant at Government expense.

It seems from the records of the proceedings in the trial Court, the Special Judge, U Maung Maung Khin, proceeded on leave and the case was called and accused remanded from time to time. The appellant was not sent to the Mental Hospital, Tadagale.

The case was called ultimately on 7th October 1958 before Special Judge U Kyaw Ohn. Pleader U Han was re-engaged by the District Magistrate, Myaungmya, to appear on behalf of the appellant and the trial was resumed at the point where it was previously stopped.

Now, from the records of the case in the trial Court it is not clear why the appellant was made to stand his trial again. We cannot find any evidence to show that the appellant had regained his mental stability and had become fit to stand his trial. It seems that the Special Judge U Kyaw Ohn, who succeeded Special Judge U Maung Maung Khin had either ignored or overlooked his predecessor's order dated 16th August 1958.

We find another serious procedural error committed by the learned Special Judge U Kyaw Ohn in that he resumed the trial of the case from the point at which it was stopped by his predecessor. As his predecessor U Maung Maung Khin had found that the appellant was of unsound mind and not fit to stand trial all the evidence already taken before that Judge was void and the case should have been tried *de novo* under the provisions of section 467 of the Criminal Procedure Code.

We are of opinion that the action of U Kyaw Ohn, Special Judge, Myaungmya, in ignoring the order of his predecessor dated 18th August 1958 and resuming the

H.C. 1959

MAUNG SAN SHWE
v.
THE UNION OF BURMA

THE UNION OF BURMA
v.
MAUNG SAN SHWE.

U MYA THEIN, J.

trial from the point where it was stopped by his predecessor is not warranted by law and we have no alternative but to set aside the conviction and sentence passed against the appellant by him. Accordingly, the conviction of the appellant Maung San Shwe under section 302 of the Penal Code and the sentence of death passed upon him are hereby set aside.

The records of the trial Court will be sent back to the trial Court which will try the case *de novo*, in the event of the appellant being found to be of sound mind and fit to stand his trial. If on the other hand, the appellant is found to be still of unsound mind and not fit to undergo his trial he will be sent to the Mental Hospital, Tadagale, till such time when he is found capable of standing his trial and making his defence.

U AUNG KHINE, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

NURUDIN AND ONE (APPELLANTS)

v.

MAUNG JAMAR AND EIGHT OTHERS (RESPONDENTS).*

H.C. 1959

June 26.

Land Nationalisation Act, 1953, s. 36—To be read with Chapter IV of the Act—Jurisdiction of Courts to go into question of right to possession of nationalised lands.

Where during the pendency of a suit for possession of some properties, the paddy lands forming part of the subject matter of the suit were nationalised and the trial Court gave a decree for possession of the properties including the nationalised paddy lands and where on appeal the District Court set aside that portion of the decree relating to the nationalised paddy lands.

Held : Upholding the decree of the District Court, that under s. 36 of the Land Nationalisation Act, 1953, which should be read with Chapter IV of the Act Civil Courts have no jurisdiction to go into the question of right of possession of nationalised lands.

Hla Nyunt for the appellants.

K. Singh for the respondents.

U THAUNG SEIN, J.—The two appellants Nurudin and Ardam sued the respondents in the Township Court of Thazi and obtained a decree for the possession of certain lands as well as a house and a granary. But on appeal the learned District Judge, Meiktila, set aside that portion of the decree relating to the paddy lands as the learned counsel for both sides conceded that in view of section 36 of the Land Nationalisation Act, 1953 (Act No. 75 of 1953) a suit for possession of such lands cannot be entertained by the Civil Courts. Appellants have now come up on appeal to the High Court against the judgment of the District Court, Meiktila and pray that the decree of the original Court be restored.

That the appellants are the sons and heirs of one U Sawt, a Burmese Muslim who was the original owner

* Civil 2nd Appeal No. 54 of 1958 (Mandalay), against the decree of the District Court, Meiktila, in Civil Appeal No. 11 of 1957, dated the 27th June 1958.

H.C. 1959

NURUDIN AND ONE v. MAUNG JAMAR AND EIGHT OTHERS.

U THAUNG SEIN, J.

of the suit properties cannot be controverted in view of the concurrent findings by both the lower Courts. Ordinarily the appellants should have been granted a decree for possession of the entire properties in suit but it transpires that during the pendency of the suit the paddy lands which formed part of the suit properties were nationalised and hence a question arose whether the appellants could possibly obtain a decree for possession of the same. This question was not considered by the trial Court which granted a decree to the appellants for the possession of the entire properties. However on appeal to the District Court of Meiktila the learned counsel for both sides were confronted with the land Nationalisation Act, 1953 and in particular with the provisions of section 36 of that Act which restricts the jurisdiction of Civil Courts to deal with matters relating to nationalised lands. The exact wording of that section is of some importance and I reproduce it below:

၃၆။ ။တည်ဆဲ အခြား တရားဥပဒေတွင် မည်သို့ပင် ပါရှိစေကာမူ၊ လျော်ကြေးကို မည်သူ ရထိုက်သည်ဟူသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွါးသော မူခင်းကိစ္စနှင့် အုပ်ထိန်းသူ ခန့်အပ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူခင်းကိစ္စများမှတပါး၊ ဤအက်ဥပဒေပါ မည်သည့် အခြားကိစ္စကိုမျှ တရားမရုံးက စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာ မရှိစေရ။

That section should be read with Chapter IV of that Act which deals with "လယ်ယာမြေကိုဝင်ခြင်း" and it will be clear that the Civil Courts cannot go into the question of the right of possession of such lands. In short, though the appellants are heirs to the estate of U Sawt they cannot be granted possession of the paddy lands as these have been nationalised. Accordingly, the judgment and decree of the District Court of Meiktila will have to be confirmed.

On the whole, this appeal fails and shall stand dismissed. There will be no order for costs.

CRIMINAL REVISION.

Before U Ba Thoung, J.

H.C.
1959
June 30.

S. C. PAUL (APPLICANT)

v.

S. L. PALIT (RESPONDENT).*

Criminal Procedure Code, R. 5, O. 38—Attachment before judgment—Application for removal of—R. 8, O. 38—Enquiry necessary—R. 43, O. 21—Order to sell such goods under—Illegal and without jurisdiction.

Where the Court, purporting to act under Rule 43, Order 21 of the Code of Civil Procedure, ordered the sale of goods attached before judgment under the provisions of Rule 5, Order 38 of the Code, as the applicant seeking to have the attachment removed on the strength of ownership failed to furnish the security ordered.

Held: That where a claim of ownership to the goods attached before judgment has been preferred an investigation of the claim to property attached before judgment becomes necessary under Rule 8 of Order 38 of the Code and that as no decree has yet been passed in the case Rule 43 of Order 21 of the Code cannot be invoked.

Held therefore: That the Court in ordering the sale of the attached goods, purporting to act under Rule 43, Order 21 of the Code, had acted illegally and without jurisdiction.

G. N. Banerji for the applicant.

No one for the respondent.

U BA THOUNG, J.—The respondent sued one Brojendra Lal Mozumdar, for recovery of a sum of K 1,528 due on a promissory note, in Civil Regular Suit No. 916 of 1958 in the Rangoon City Civil Court, and obtained, under Order 38, Rule 5 of the Civil Procedure Code, an order in Civil Miscellaneous No. 214 of 1958 for attachment of the stock in trade of the shop at No. 39, Gazee Street, Rangoon. The goods in question are alleged to be those of the defendant Brojendra Lal Mozumdar. The applicant in the present case, however, alleged that the goods in question belonged to him; and consequently he applied

* Civil Revision No. 12 of 1959 against the order of the 3rd Judge, City Civil Court of Rangoon in Civil Misc. No. 214 of 1958.

H.C. 1959

S. C. PAUL v. L. PALIT

U BA THOUNG, J.

for removal of attachment of the said goods in Civil Miscellaneous No. 248 of 1958 of the Rangoon City Civil Court. The learned 3rd Judge of the said Court, directed the applicant to furnish security for release of the goods which had been attached; but as the applicant could not furnish security, an order dated the 12th January 1959 was passed for sale of the attached goods. The learned Judge, in so ordering, had purported to act under Order XXI, Rule 43 of the Civil Procedure Code. The applicant, being dissatisfied with that order, has filed this application to set aside the order.

It appears that the learned Judge of the lower Court had lost sight of the fact that the goods in question were attached consequent to an order under Order XXXVIII, Rule 5 of the Civil Procedure Code and that as no decree had yet been passed in the case, Order XXI, Rule 43 of the Civil Procedure Code cannot be invoked. Order XXI, Rule 43 of the Civil Procedure Code contemplates the attachment of moveable property, other than agricultural produce, in the possession of the judgment debtor. Since no decree had yet been passed in this case, Order XXI, Rule 43 cannot have any application to it. The learned Judge of the lower Court in ordering the sale of the goods in question, purporting to act under Order XXI, Rule 43, had therefore acted illegally and without jurisdiction.

Under Order XXXVIII, Rule 8, an investiction of the claim to property attached before judgment is necessary. Order XXXVIII, Rule 8 reads:

> "Where any claim is preferred to property attached before judgment, such claim shall be investigated in the manner hereinbefore provided for the investigation of claims to property attached in execution of a decree for the payment of money."

In the present case, a claim on the goods in question has been made by the present applicant, and therefore an enquiry by the learned trial Judge becomes necessary;

and as the applicant had failed to furnish security as ordered, the learned Judge of the lower Court may order that the attachment of the goods in question be continued during the enquiry. The order of the 3rd Judge of the Rangoon City Civil Court, dated 12th January 1959, passed in Civil Miscellaneous Case No. 214 of 1958 arising out of Civil Regular Suit No. 916 of 1958 is accordingly set aside. There will be no order as to costs of this application.

APPELLATE CIVIL.

Before U Ba Thoung and U Ba Nyunt, JJ.

H.C. 1959 — *June* 10.

U AYE AND ONE (APPELLANTS)

v.

U KO GYI AND TWO OTHERS (RESPONDENTS).*

Arbitration—Submission of disupte to Association for—Award made by members not appointed as arbitrators by Association—Award in excess of terms of reference—Validity of award.

The dispute between the parties arising out of the demand by the appellants as owners for the surrender of a piece of land by the respondents was submitted to the arbitration of A.F.P.F.L., Pyinmana, and the President, Vice-President and an Executive Member of the said A.F.P.F.L. purporting to act as arbitrators, without themselves being appointed as arbitrators by the League, proceeded to hear the dispute and gave an award directing the appellants to transfer the land in dispute to the respondents for the original purchase price K 10,000 *plus* a compensation K 2,274.

Held : That the arbitrators who made the award were not the arbitrators to whom the dispute was submitted for arbitration and that, even if they were appointed by the A.F.P.F.L. as arbitrators, they had exceeded the scope of their authority and that therefore the award was invalid.

Tarachand V. *Parsram and others*, A.I.R. (1930) Sind 202 ; (*Firm*) *Hormusji and Daruwalla* v. *District Local Board, Karachi*, A.I.R. (1934) Sind 200 ; *John Batt and Co.* (*London*), *Ltd. v. Kancolal & Co.*, A.I.R. (1926) Cal. 938 ; *J. Lanz & another* v. *Lalchand Kewalram and others* 19 I.C. 925 ; *Ganges Manufacturing Company, Limited* v. *Indra Chand and another*, I.L.R. (1933) Cal. 1169 ; *Gaya Electric Supply Co. Ltd.* v. *State of Bihar*, A.I.R. (1953) (S.C.) 182 ; *Punjab State* v. *Moji Ram*, A.I.R. (1957) Punj. 223 ; referred to.

Ba Han for the appellants.

Hone Kyan for the respondents.

U BA NYUNT, J.—In Civil Regular Suit No. 1 of 1954 of the District Court of Yamethin, the respondents sought to file an award made by Bo Tauk Htein, President of A.F.P.F.L., Pyinmana, U San, Vice-President of A.F.P.F.L., and U Ba Choe, Executive Member of A.F.P.F.L. purporting to act as arbitrators. The same award was sought to be set aside by these appellants in Civil Regular Suit No. 4

* Civil 1st Appeals Nos. $\frac{86}{69}$ of 1956 against the decree of the District Court of Yamethin in Civil Regular Trials Nos. 1 and 4 of 1954, dated the 2nd July 1956.

of 1954 of the same Court. The two suits were heard together. The learned District Judge, after hearing the evidence recorded in Civil Regular Suit No. 4 of 1954, directed that the registered award dated 4th May 1954 be filed as prayed for. It is against this decision that the appellants have come up to this Court on appeal.

The judgment of the trial Court has been assailed on various grounds, the most important of which being:

(1) that the Arbitration Agreement (Exhibit 1) explicitly submits the difference between the parties to the arbitration of A.F.P.F.L. and the difference is specifically mentioned as the demand by appellants as owners for the surrender of their land by respondents.

(2) that Bo Tauk Htein, U San and U Ba Choe were not appointed by the A.F.P.F.L. to act as Arbitrators.

(3) that the award dated 4th May 1954 (Exhibit 3) is invalid as it was made neither by the A.F.P.F.L. nor under its authority but by three self-constituted Arbitrators who are not mentioned in the Arbitration Agreement.

(4) that the said award exceeds the express terms of the difference submitted for arbitration by the Arbitration Agreement (Exhibit 1) which should be strictly construed.

(5) that the award dated 20th January 1954 having been made and announced to the parties though neither signed nor registered, the second award dated 4th May 1954 (Exhibit 3) is incompetent.

But in the course of arguments, the learned Advocate for the appellants has laid much stress on the point that the award is invalid inasmuch as it was made neither by the A.F.P.F.L. nor under its authority but by three self-constituted Arbitrators and that it exceeds the express

H.C. 1959

U AYE AND ONE v. U KO GYI AND TWO OTHERS.

U BA NYUNT, J.

terms of the Arbitration agreement. In support of his contentions the learned Advocate for the appellants has cited the case of *Tarachand* v. *Parsram and others* (1) where it was observed that:

> "Now it is a cardinal principle of law that a submission to arbitration must be construed strictly, as it deprives a party to the submission of the right at common law to have the dispute to which the submission relates decided by a Court of law."

He has also quoted the case of (*Firm*) *Hormusji and Daruwalla* v. *District Local Board, Karachi* (2) which enunciates the same principal of law. The next case cited on behalf of the appellants is that of *John Batt & Co. (London) Ltd.* v. *Kancolal & Co.* (3) where it was observed that:

> "The object of the Legislature in prescribing that a submission to arbitration should be contained in a written agreement was to provide clear and unmistakeable evidence of the submission to which the parties had agreed."

The learned Advocate for the appellants has also relied on the case of *J. Lanz and another* v. *Lalchand Kewalram and others* (4) where it was remaked that:

> "The object of the Act was to prevent parties contradicting each other as to what was agreed and understood, by requiring that the terms agreed to should be ascertained in a writing, to which the signatures of both parties should be attached."

In short the learned Advocate for the appellants has argued that the difference between the parties that was submitted to the arbitration of the A.F.P.F.L. was the demand by the appellants as owners, for the surrender of their land by the respondents, and that the award was made neither by the A.F.P.F.L. nor under its authority. It is therefore submitted that the award is invalid and that it exceeds the express terms of the arbitration

(1) A.I.R. (1930) Sind p. 202.
(2) A.I.R. (1934) Sind p. 200.
(3) A.I.R. (1926) Cal. p. 938.
(4) 19 I.C. p. 925.

agreement inasmuch as it directs the appellants to transfer the land which they had purchased to the respondents for the original price of K 10,000 with a compensation of K 2,274.

On the other hand, the learned Advocate for the respondents has submitted that the award is valid inasmuch as the arbitration of the dispute by the said three Arbitrators who gave the award was not objected to by the appellants at the time of the arbitration. He has also argued that inasmuch as Bo Tauk Htein and U San were the President and the Vice-President respectively of the A.F.P.F.L. to which the difference between the parties was submitted for arbitration, the award given by them is valid as an award of the A.F.P.F.L. In support of his contention the learned Advocate for the respondents has cited the case of *Ganges Manufacturing Company, Limited* v. *Indra Chand and another* (1) where it was held that:

> "When a reference is made to an association consisting of a large and fluctuating body of persons, who cannot sit as a tribunal, the association has power to appoint individuals to act as arbitrators, and the rules of the association will be binding on the parties."

But in the present case there was no appointment of individuals to act as arbitrators as in the case cited above.

The case of *Keighley, Maxsted & Co.* v. *Bryan Durant & Co.* (6) cited by the learned Advocate for the respondents has no application to the facts of the case under appeal.

The next case relied on by the learned Advocate for the respondents is that of *Maung Shwe Hpu and two* v. *U Min Nyun* (7) where it was held that:

> "Unless in the procedure adopted by the arbitrators there has been something radically wrong or vicious, an award

(1) I.L.R. (1933) Cal. p. 1169. (2) (1893) I. Q.B.D. p. 405.
(3) 3 Ran. p. 387.

H.C. 1959

U AYE AND ONE v. U KO GYI AND TWO OTHERS.

U BA NYUNT, J.

> cannot be impeached on the ground that the technical web of judicial procedure and rules of evidence which surround judicial procedure were not strictly adhered to."

In the case under appeal it is contended by the learned Advocate for the appellants that the arbitrators who gave the award in question had no power to act as such arbitrators inasmuch as they had not been appointed by the A.F.P.F.L. to which the difference between the parties was submitted for arbitration.

In the case of *Gaya Electric Supply Co. Ltd.* v. *State of Bihar* (1) it was held that:

> "The arbitration clause is a written submission agreed to by the parties in a contract and like every written submission to arbitration must be considered according to its language and in the light of the circumstances in which it is made, when deciding whether the dispute in question is covered thereby."

This principle of law was followed in the case of *Punjab State* v. *Moji Ram* (2).

Bearing the above principle in mind and looking at the arbitration agreement (Exhibit 1) we find that the difference between the parties was submitted to the arbitration of the A.F.P.F.L. and the difference so submitted was in relation to the demand made by the appellants as owners for the surrender of their land by the respondents. Thus, it seems clear to us that the arbitrators who gave the award in question were not the arbitrators to whom the dispute was submitted for arbitration and that, even if they were so appointed, they had exceeded the scope of their authority. Bo Tauk Htein himself has admitted in his evidence that the arbitration was done by them in their individual capacities and that they gave their award as such. This evidence tallies with the award in suit. He however contended that it was not objected to by the appellants

(1) A.I.R. (1953) (S.C.) p. 182. (2) A.I.R. (1957) Punj. p. 223.

at the time of the arbitration. But there is this evidence that the appellants left the house of Bo Tauk Htein saying that they would not abide by their decision.

In view of the facts and circumstances obtaining in the case under appeal we hold that the contentions raised by the learned Advocate for the appellants must be accepted and the judgment and the decree of the trial Court directing to file the award in question should be set aside. It would be idle for us to go into the other aspects of the case under appeal. The appeals are therefore allowed with costs in this Court. The judgments and the decrees of the two suits in the trial Court are set aside. We make no orders as to costs in the trial Court.

U BA THOUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

H.C. 1959

June 22.

U BA THAN (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (MAUNG BA AYE) } (RESPONDENT).*

Criminal Procedure Code, s. 497—Prosecution under s. 409, P.C. before S.D.M.—Grant of bail by D.M. during pendency of bail application before S.D.M.—"Not likely to be sentenced to transportation for life" no ground—Order without jurisdiction.

Where in a prosecution under s. 409, Penal Code before the Subdivisional Magistrate, Myitkyina, the accused filed one application for bail before the trying Magistrate and another before the District Magistrate, Myitkyina and during the pendency of the application before the former the District Magistrate granted bail to the accused on the ground that the accused was not likely to be setenced to tansportation for life even if he were convicted.

Held : That the order of the learned District Magistrate is clearly without jurisdiction as an offence under s. 409 of the Penal Code being in fact punishable with transportation for life comes within the ambit of s. 497 of the Code of Criminal Procedure and that it is immaterial whether the accused is likely to be sentenced to a short term of imprisonment or not, in the event of his being convicted.

S. L. Verma for the applicant.

Hla Nyunt for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—I *have heard* Mr. Verma for the applicant and U Hla Nyunt for the respondent. The respondent Maung Ba Aye, a clerk in the E.S.B. was sent up for trial before the learned Subdivisional Magistrate, Myitkyina, charged with an offence under section 409 of the Penal Code. For some inexplicable reason the respondent decided to apply for bail both to the Subdivisional Magistrate and the District Magistrate, Myitkyina, and before the learned Subdivisional Magistrate could make up his mind on the application the learned

* Criminal Misc. Application No. 6 of 1959 (Mandalay) against the order of the District Magistrate, Myitkyina, dated the 23rd July 1958.

District Magistrate stepped in and granted bail in the sum of K 2,000 with two sureties on the ground that the respondent was not likely to be sentenced to transportation for life even if he were convicted. The learned Subdivisional Magistrate on the other hand felt that the question whether bail should be granted or not should be deferred till he had examined some of the prosecution witnesses and was thus in the position to make up his mind whether it was a case falling under section 409 of the Penal Code or not.

In the first place, I cannot understand why the learned District Magistrate dealt with the application for bail while a similar application was pending before the trial Magistrate. Then again, he appears to have overlooked the clear wording of section 497 of the Criminal Procedure Code which lays down that an accused " should not be so released on bail if there appear reasonable grounds for believing that he has been guilty of an offence punishable with death or transportation for life ". An offence under section 409 of the Penal Code is in fact punishable with transportation for life and hence comes within the ambit of section 497 and it is immaterial whether the accused is likely to be sentenced to a short term of imprisonment or not, in the event of his being convicted. On the whole, the order of the learned District Magistrate is clearly without jurisdiction and will have to be set aside. Accordingly the order of the learned District Magistrate, Myitkyina, granting bail to the respondent Maung Ba Aye is hereby cancelled and he must be restored to the custody of the Police.

I note that the learned Subdivisional Magistrate has not come to any final decision with regard to the application before him, but this is a matter which he must decide at his discretion and according to law.

CRIMINAL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

H.C. 1959 — *May* 28.

U MYA GYI AND ONE (APPLICANTS)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Criminal Procedure Code, s. 514—Bond—Forfeiture of—Extent of liability of sureties upon.

Where under the provisions of s. 514 of the Criminal Procedure Code the bond entered into by the two applicants in the sum of K 500 each for the appearance of accused Maung Aung Khin was forfeited on account of the absence of the accused on the date fixed for the hearing of the case and the applicants were each ordered to pay up a sum of K 500.

Held : That the bond was one for the sum of K 500 and that all the three signatories *i.e.*, the accused Maung Aung Khin, applicants U Mya Gyi and U Tha Lun were jointly and severally liable for a total sum of K 500 and no more.

No one for the applicants.

Min Han (Government Advocate) for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—An accused named Maung Aung Khin was sent up for trial before the learned Township Magistrate, Taungtha charged with an offence under section 326 of the Penal Code but was released on bail in the sum of K 500 with two sureties, *viz.*, the present applicants U Mya Gyi and U Tha Lun. It appears that on a date fixed by the learned trial Magistrate the accused failed to make an appearance and action was accordingly taken against the sureties and the surety bond was forfeited and the applicants were each ordered to pay up a sum of K 500. The learned Sessions Judge, Myingyan has however submitted the proceedings with a recommendation that the amount payable by each of the applicants should be reduced to K 300 under section 514 (5) of the Criminal Procedure Code.

* Criminal Revision No. 24 (B) of 1959 (Mandalay). Review of the order of the Township Magistrate of Taungtha in Criminal Misc. Case No. 13 of 1959, dated the 2nd February 1959.

H.C.
1959

U MYA GYI AND ONE
v.
THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

In the first place, the surety bond in question should be strictly construed. A copy of that bond is filed in Criminal Miscellaneous Case No. 13 of 1959 of the learned Township Magistrate in which the applicants were directed to pay up K 500 each. A careful examination of the bond reveals that it was meant to be a bond in the sum of K 500 only with two sureties. For instance the accused Maung Aung Khin undertook "to forfeit to the State, the sum of Rupees ၅၀၀" in case of default while the applicants U Mya Gyi and U Tha Lun bound themselves "jointly and severally to forfeit to the State, the sum of Rupees ၅၀၀၀". The addition of the word "၀" after the figure "Rupees ၅၀၀" was apparently a slip on the part of the clerk who probably drew up the bond. After all, the bond was one which imposed "joint and several" liability on the accused and the sureties and no particular sum could be named against either of them. In other words, the bond was one for the sum of K 500 and all the three signatories, *i.e.*, the accused Maung Aung Khin, applicants U Mya Gyi and U Tha Lun were jointly and severally liable for a total sum of K 500 and no more.

The question then arises whether the applicants should be made to pay up the entire amount of the bond, *i.e.*, K 500. As far as I can see from the available records, the accused Maung Aung Khin did not abscond and all that happened was that he failed to appear on the date fixed owing to a faulty memory and appeared on subsequent dates. Under the circumstance the applicant ought not to have been ordered to pay the full amount of the bond. In my opinion, it should suffice if they are called upon to pay K 100 and no more. Accordingly, the order of the learned trial Magistrate shall be modified as follows. The two sureties U Mya Gyi and U Tha Lun shall pay up K 100, *i.e.*, they shall be jointly and severally liable for the sum of K 100 only. The balance of K 400 mentioned in the surety bond is hereby remitted under section

H.C. 1959

U MYA GYI AND ONE v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG, SEIN, J.

514 (5) of the Criminal Procedure Code. It should be noted that the total sum recoverable from the two sureties is K 100 only and not K 100 from each of them. Both the sureties are however jointly and severally liable for the sum of K 100.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959

June 25.

U TIN TUN (APPELLANT)

v.

U CHIT HTUT AND ONE (RESPONDENTS).*

Urban Rent Control Act, s. 11 (1) (f) — Word "exclusively" in—Qualifies three following words—Insertion of—Intention of Legislature.

On a plain construction of s. 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act the word "exclusively" occurring therein was meant to qualify the three words following it, *viz.*, "for residential purposes."

Daw Han v. *Daw Tint and one*, (1953) B.L.R. 235, approved.

The word "exclusively" occurring in s. 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act has been advisedly inserted therein by the Legislature so as to make the clause inapplicable to premises which are required by the landlord partly for residential purpose and partly for carrying on business, for which a portion of the premises will have to be allocated. The clause may be applicable to some cases like that of a landlord who is a lawyer and who requires his own building for residential purposes and at the same time uses his sitting room for interviewing clients or that of a landlord who is a broker who uses his sitting room for the purpose of talking business with his customers, etc. But where, as in the present case, part of the premises is obviously required for opening a *Pwe-yon* which involves storage of commodities for sale, the landlord cannot be said to require the premises exclusively for residential purposes.

K. Krishnan Nair v. *Valliammal*, A.I.R. (1949) Mad. 785; *Lakshman Santu Sintre* v. *Balkrishna Keshav Shetye*, A.I.R. (1925) Bom. 398; *Azee Meah* v. *Jeewa*, A.I.R. (1924) Rgn. 278; *Bidhubhusan Sen* v. *Commissioner, Patna Division*, A.I.R. (1955) Pat., 496; distinguished.

Dr. Maung Maung for the appellant.

Ba Shun for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 47 of 1952 of the Subdivisional Court of Mandalay the plaintiff U Tin Tun who is the appellant in the present appeal, sued the defendant-respondents U Chit Htut and Daw Chit for the recovery of arrears of rent and for their ejectment from the

* Special Civil Appeal No. 8 of 1958 against the decree of the Judge on the Appellate Side of this Court in Civil 2nd Appeal No. 103 of 1955, dated the 22nd August 1957.

H.C. 1959

U TIN TUN v. U CHIT HTUT AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

premises in suit under the provisions of section 11 (1) (a) and section 11 (1) (f) of the Urban Rent Control Act. The defendant-respondents by their written statement admitted that they had not paid the rent in respect of the premises in suit for the period mentioned by the plaintiff-appellant. They, however, contended, *inter alia*, that they were tenants of one Daw Ma Ma Lay, deceased, and therefore the plaintiff had no *locus standi* to file the suit against them, that the certificate granted to the plaintiff under section 14A of the Urban Rent Control Act was invalid because the building and the land on which it was situated, had been leased out to them by Daw Ma Ma Lay separately, and that in any event the plaintiff did not require the premises in suit *bona fide* for his own residence. The learned Subdivisional Judge who tried the case answered all the issues involved, in favour of the plaintiff-appellant and decreed his suit with costs. On appeal by the defendant-respondents to the District Court of Mandalay the learned District Judge, while concurring with the trial Court on its finding regarding the *locus standi* of the plaintiff to file a suit, the validity of the permit granted by the Controller under section 14A, etc., came to the conclusion that the plaintiff's suit under section 11 (1) (f) must fail because he required the premises not only for his residence but for opening a *Pwe-yon* therein. The learned District Judge held that unless the premises in question were required by the plaintiff exclusively for residential purposes he could not be granted a decree under section 11 (1) (f). Accordingly, the plaintiff's suit in so far as it was based upon the ground mentioned in section 11 (1) (f), was dismissed. The plaintiff appealed to this Court and U Aung Khine, J. concurring with the learned District Judge in that a decree under section 11 (1) (f) of the Urban Rent Control Act could only be granted if the premises were required exclusively for residential purposes, dismissed the appeal. The learned Judge, however, granted

the plaintiff leave under section 20 of the Union Judiciary Act for a further appeal to a Bench of this Court.

On the facts it is clear that the plaintiff did not require the premises in suit exclusively for residential purposes. In his examination-in-chief he stated thus: "Business is dull in Seinban quarter. The suit house is well suited for business of brokers and traders like myself. I started my business in this place and so I want it back." In cross-examination he said, "I want to open *Pwe-yon* and also want the house for my residence. *Pwe-yon* cannot be made out of Seinban house." When further cross-examined on a later date he said, "အိမ်ပြန်ရလျှင် ကျွန်တော်ပဲနေဖွင့်၍ အစောင်းအငယ် လုပ်မည်"။

The reason given by him in his examination-in-chief for having to leave the Seinban house was that he owed the landlord from whom he had taken the lease of the land, rent from the year 1949 and that therefore he would have to make over the house to his landlord so that the value of the house might be set off against the rent due. As already pointed out, he later qualified his statement by saying that the house in Seinban quarter was unsuitable for opening a *Pwe-yon* and that business was dull in Seinban quarter.

Now, section 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act in so far as is relevant for the purpose in hand, reads:

> "Notwithstanding anything contained in the Transfer of Property Act or the Contract Act or the Rangoon City Civil Court Act, no order or decree for the recovery of possession of any premises to which this Act applies or for the ejectment of a tenant therefrom shall be made or given unless the building or part thereof to which the Act applies, is reasonably and *bona fide* required by the owner for occupation by himself exclusively for residential purposes, etc., etc."

In *Daw Han* v. *Daw Tint and one* (1) U Aung Khine, J. had occasion to consider whether the word "exclusively" occurring in section 11 (1) (*f*) was meant to qualify the

(1) (1953) B.L.R. 235.

H.C. 1959

U TIN TUN v. U CHIT HTUT AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

word " himself " preceding it or the words " for residential purposes " following it. He came to the conclusion that the word " exclusively " could never have been meant to qualify the preceding word " himself " but to the three words following it, *viz.*, " for residential purposes." On a plain construction of section 11 (*1*) (*f*) we are also of the opinion that the word " exclusively " occurring therein was meant to qualify the three words following it, *viz.*, " for residential purposes." In this connection, it is interesting to compare the language of section 11 (*1*) (*f*) of the Urban Rent Control Act with the language of similar provisions in the Rent Control Ordinances and Rent Control Acts of India. Proviso (*d*) to section 12 (*1*) of the Calcutta Rent Ordinance, 1946, runs:

> " 12. (1) Notwithstanding anything contained in the Transfer of Property Act, 1882, the Presidency Small Cause Courts Act, 1882, or the Indian Contract Act, 1872, no order or decree for the recovery of possession of any premises shall be made as long as the tenant pays rent to the full extent allowable by this Ordinance and performs the conditions of the tenancy:
>
> Provided that nothing in this sub-section shall apply,—
>
> (*a*) * * * * *
> (*b*) * * * * *
> (*c*) * * * * *
> (*d*) Where the premises are *bona fide* required by the landlord either for purpose of building or re-building, or for his own occupation or for the occupation of any person for whose benefit the premises are held or where the landlord can show any cause which may be deemed satisfactory by the Court."

Proviso (*f*) to section 11 (*1*) of the West Bengal Premises Rent Control Act, 1948, runs:

> " 11. (1) Notwithstanding anything contained in the Transfer of Property Act, 1882, the Presidency Small Cause Courts Act, 1882, or the Indian Contract Act, 1872, no order

or decree for the recovery of possession of any premises shall be made as long as the tenant pays to the full extent the rent allowable by this Act and performs the conditions of the tenancy: Provided that nothing in this sub-section shall apply where the premises are *bona fide* required by the landlord either for purposes of building or rebuilding, or for his own occupation or for the occupation of any person for whose benefit the premises are held."

Clause (*g*) of section 13 (*1*) of the Bombay Rents, Hotel and Lodging House Rates Control Act, 1947, runs:

" 13. (*1*) (*g*) Notwithstanding anything contained in this Act, but subject to the provisions of section 15 a landlord shall be entitled to recovery possession of any premises if the Court is satisfied that the premises are reasonably and *bona fide* required by the landlord for occupation by himself or by any person for whose benefit the premises are held."

Therefore, it is clear that whereas in India the requirement of the law, is that the premises are *bona fide* required by the landlord for his own occupation or for the occupation of any person for whose benefit the premises are held, it is otherwise in this country where the premises must be reasonably and *bona fide* required by the owner for occupation by himself *exclusively* for residential purposes.

A number of cases have been cited by the learned Advocate appearing for the plaintiff-appellant in support of his contention that if a person requires his own house primarily for his residence and also for running his business as a *Pwe-yon*, section 11 (*1*) (*f*) can be so beneficially construed in his favour as to enable the Court to grant him the relief asked for. In *K. Krishnan Nair* v. *Valliammal* (1) which was a case under the Madras Building (Lease and Rent Control) Act, 1946, it was held that the primary purpose for which the building was let out or used should be the determining factor in deciding whether the building was residential or non-residential and that therefore the fact

(1) A.I.R. (1949) Mad. 785.

H.C. 1959

U TIN TUN v. U CHIT HTUT AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

that a portion of the premises was used for making *appalams* when people were not sleeping there would not make them non-residential; much more so when the portion was also used for sleeping by the members of the family. In *Lakshman Santu Sintre* v. *Balkrishna Keshav Shetye* (1) it was held that the fact that a tenant carried on business or worked in the same premises which he used for dwelling in, could not prevent those premises coming within the category of premises used as dwelling houses. In *Azee Meah* v. *Jeewa* (2) it was reld that occupation of the dwelling house necessarily involved occupation of necessary offices and that where premises were occupied for the purposes of a person's business they were occupied by that person himself. In *Bidhubhusan Sen* v. *Commissioner, Patna Division* (3) which was a case under the Bihar Buildings (Lease, Rent and Eviction) Control Act, 1947, it was held that the expression "his own occupation" in section 11 (3) (*a*) could not be restricted only to the occupation of the landlord himself but should be given a wider and liberal meaning so as to include the occupation of persons who were living with the landlord and were economically dependent on him. However, in our opinion, none of these cases is useful for construction of the phrase "exclusively for residential purposes" occurring in section 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act because they were concerned with the meaning of the expression "his own occupation", "dwelling house", or "residential building", as the case may be, occurring in the relevant enactments.

In our opinion, the word "exclusively" occurring in section 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act has been advisely inserted therein by the Legislature so as to make the clause inapplicable to premises which are required by

(1) A.I.R. (1925) Bom. 398. (2) A.I.R. (1924) Ran. 278.
(3) A.I.R. (1955) Pat. 496.

the landlord partly for residential purpose and partly for carrying on business, for which a portion of the premises will have to be allocated; although we would not go so far as to say that if, for instance, the landlord is a lawyer he cannot get back his own building if he requires it for residential purposes and at the same time uses his sitting room for interviewing clients or if the landlord is a broker if he uses his sitting room for the purpose of talking business with his customers, etc. However, when, as in the present case, part of the premises is obviously required for opening a *Pwe-yon* which involves storage of commodities for sale, the landlord cannot be said to require the premises exclusively for residential purposes.

For these reasons, we hold that the conclusions arrived at by the learned single Judge of this Court in Civil Second Appeal No. 103 of 1955 are correct. The appeal is accordingly dismissed with costs; Advocate fees five gold mohurs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

CRIMINAL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

H.C. 1959 — *June 9.*

THE UNION OF BURMA (APPLICANT)

v.

MAUNG YIN (RESPONDENT).*

Criminal Procedure Code, s. 109—Proceedings under—S. 117 (1) Inquiry compulsory notwithstanding respondent's admission of allegations and willingness to furnish security.

Where in proceedings under s. 109 of the Code of Criminal Procedure the Magistrate acting on the admission made by the respondent of the allegations made against him and on the respondent's willingness to furnish the security, proceeded to direct the respondent to furnish security to be of good behaviour for a period of one year, without holding an inquiry into the allegations made against the respondent.

Held : That the order of the Magistrate could not be upheld as the mere admission by the respondent of the allegations against him does not absolve the Magistrate of holding an inquiry into these allegations as directed by s. 117 (1) of the Code.

Min Han (Government Advocate) for the applicant.

No one for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—In Criminal Miscellaneous Case No. 5 of 1959 of the learned Headquarters Magistrate, Kyaukse, one Maung Shin was bound down under section 109 of the Criminal Procedure with two sureties in the sum of K 500 to be on good behaviour for the period of one year. The learned Sessions Judge, Kyaukse, has now submitted these proceedings to the High Court with the recommendation that the above order be cancelled and that a fresh inquiry be held by some competent Magistrate other than the learned Headquarters Magistrate. It appears that the respondent Maung Shin was produced before the learned Headquarters Magistrate for action under

* Criminal Revision No. 26 (B) of 1959 (Mandalay). Review of the order of the Headquarters Magistrate, Kyaukse, in Criminal Misc. Case No. 5 of 1959, dated the 16th January 1959.

section 109 of the Criminal Procedure and as required by section 112 the learned Magistrate made an order in writing calling upon him to show cause why he should not be bound down to be on good behaviour. When this order was read and explained to the respondent Maung Shin he readily agreed to furnish the security and admitted the allegations levelled at him. The learned Magistrate accepted this admission and directed that the respondent should furnish two sureties in the sum of K 500 to be on good behaviour for a period of one year. To all appearances the learned Magistrate overlooked the provisions of section 117 (1) which clearly lays down that " the Magistrate shall proceed to inquire into the truth or otherwise of the information upon which action has been taken, and to take such further evidence as may appear necessary ". In other words, the mere admission by the respondent of the allegations against him does not absolve the Magistrate of holding an inquiry into these allegations. In the present case, no such inquiry has been held and I am in agreement therefore with the learned Sessions Judge that there is no alternative but to aside the order of the learned Headquarters Magistrate, Kyaukse and to order a fresh inquiry. Accordingly, the order of the learned Headquarters Magistrate, Kyaukse, is hereby set aside and the bond executed by the respondent is also cancelled and I direct that a fresh inquiry be held by any competent Magistrate other than the Headquarters Magistrate, to be selected by the learned District Magistrate, Kyaukse.

APPELLATE CIVIL.

Before U Aung Khine and U Ba Thoung, JJ.

H.C. 1959

Aug. 4.

BI BI JAN (APPELLANT)

v.

THE RIVER TRANSPORT OFFICER (RESPONDENT).*

Workmen's Compensation Act, s. 2 (d) (1)—Remarried widow—Right of—To compensation.

The widow of a workman killed by accident in the course of his employment, who was dependent on the earnings of the deceased was entitled to compensation under s. 2 (*d*) (1) of the Workmen's Compensation Act despite the fact that she had remarried after the death of her husband.

S. L. Verma for the appellant.

No one for the respondent.

U BA THOUNG, J.—In Proceedings No. 6 of 1957 of the Workmen's Compensation Commissioner, Mandalay, the appellant Bi Bi Jan applied for compensation due to the death of her husband Jagir Hussein who was killed by accident, arising out of and in the course of his employment by the River Transport Officer, on the 19th August 1955. The deceased Jagir Hussein had Ma Zamilla as his first wife, and by her had a daughter Ma Zarabi and a son Ali Ahmed. At the time of Jagir Hussein's death, Ma Zamilla had already divorced him and had taken another husband, whereas Ma Zarabi, who is not a minor, was also married, while Ali Ahmed was living in India since 1933 with his grandfather. They were therefore not qualified to apply for compensation under the Workmen's Compensation Act. The deceased Jagir Hussein,

* Civil Misc. Appeal No. 10 of 1958 (Mandalay) against the order of the Commissioner for Workmen's Compensation, Mandalay, in Civil Workmen's Compensation Case No. 6 of 1957, dated the 15th February 1958.

after being divorced by his first wife, had contracted a second marriage with the appellant Bi Bi Jan and they had two children Ma Khin Nyo and Maung Kyaw Myint who are both minors. The learned Commissioner, after considering the claims of these three persons, had by his order dated the 13th June 1958 awarded a sum of K 4,581 to be paid by the respondent to the two minors Ma Khin Nyo and Maung Kyaw Myint only in monthly instalments of K 25 each payable every six months; and had refused payment of any amount to the appellant on the ground that she had married again after the death of Jagir Hussein, and that she was therefore not entitled to claim compensation under section 2 (*d*) (i) of the Workmen's Compensation Act. It is against this order that the appellant has now come up on appeal.

It was contended by the learned counsel for the appellant that after the amendment of the Workmen's Compensation Act by Act 15 of 1937 the interpretation of the word "dependent" is widened on account of inclusion of some more persons and that the following relatives become dependants without any further qualification:—

(1) Wife,
(2) Minor legitimate son,
(3) Unmarried legitimate daughter,
(4) Widowed mother

and that the word "widow" in clause (*d*) (i) was substituted for "wife" by section 2 of the Workmen's Compensation (Amendment) Act (Act No. LII of 1951), and therefore the appellant who was the wife of the deceased Jagir Hussein at the time he met his fatal accident and was depending on his earnings was entitled to claim compensation also. We are in agreement with his contention and we hold that the learned Commissioner was wrong in holding that the appellant was not

H.C. 1959

BI BI JAN v. THE RIVER TRANSPORT OFFICER.

U BA THOUNG, J.

entitled to claim compensation under section 2 (*d*) (i) of the Act. On the quantum of the compensation to be awarded to the appellant, after taking into consideration that she could also depend now on the earnings of her second husband, we are of the opinion that K 750 would be the proper amount to be paid to her. We would therefore modify the order of the learned Commissioner that the appellant be paid a sum of K 750 out of the total sum of K 4,581 and that the balance out of the amount of K 4,581 be paid to the two minors Ma Khin Nyo and Maung Kyaw Myint in instalments as ordered by the learned Commissioner. There will be no order as to cost.

U AUNG KHINE, J.—I agree.

CIVIL REFERENCE.

Before U San Maung, U Ba Thoung and U Shu Maung, JJ.

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. (APPLICANTS)

v.

THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON (RESPONDENT).*

H.C. 1959 — *Aug.* 19.

Burma Income-tax Act, s. 66—Point of Law not raised before Tribunal and consequently not dealt with by Tribunal—Question relevant to such contention cannot be referred to High Court—Omission to raise such contention attributed to misprint in reprint of Act—No valid excuse.

No question can be referred to the High Court under s. 66 of the Income-tax Act unless it arises out of the order of the Tribunal and if the parties do not raise certain contention before the Tribunal, with the result that the facts relevant to that contention are not dealt with in the judgment of the Tribunal, no question arising out of such a contention can be referred to the High Court.

Re The Commissioner of Income-tax, Burma v. *C.P.L.L. Firm*, 12 Ran. 322 ; *Re Lakshmi Narain Gadodia & Co.*, (1943) 11 I.T.R. 491 ; *New Piecegoods Bazaar Co., Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay City*, (1947) 15 I.T.R. 319 ; *A. Abboy Chetty & Co.* v. *Commissioner of Income-tax, Madras*, (1947) 15 I.T.R. 442 ; *Madanlal Dharnidharka* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay*, (1948) 16 I.T.R. 227 ; *Chainrup Sampatram* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal*, (1951) 20 I.T.R. 484 ; *Allahabad Bank Ltd., Calcutta* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (1952) 21 I.T.R. 169 ; *Punjab Distilling Industries Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab*, (1952) 22 I.T.R. 232 ; *Mohanlal Riralai* v. *Commissioner of Income-tax, C.P. and Berar*, (1952) 22 I.T.R. 448 ; *Kaniram Ganpatrai* v. *Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa*, (1953) 23 I.T.R. 314; *Beniram Moolchand* v. *Commissioner of Income-tax, United Provinces*, (1954) 25 I.T.R. 287 ; *Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa* v. *Ranchi Electric Supply Co., Ltd.*, (1954) 26 I.T.R. 89 ; *The Trustees, Nagore Durgah* v. *Commissioner of Income-tax, Madras*, (1954) 26 I.T.R. 805 ; *Mash Trading Co.* v. *Commissioner of Income-tax, Delhi*, (1956) 30 I.T.R. 388, referred to.

Held : That the explanation that the omission to raise a point of law was due to a misprint in the relevant section of the reprint of the Act does not constitute a valid excuse when the section which has been correctly reprinted in the latest edition of the Burma Code has not been referred to.

M. Sulaiman for the applicants.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—By their application, dated the 11th March 1957, the applicants Indian Starch Products

* Civil Reference No. 3 of 1956. Reference made by the Income-tax Appellate Tribunal, Burma, under section 66 (1) of the Burma Income-tax Act.

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

Limited, purporting to act under the provisions of section 66 (4) of the Burma Income-tax Act, have asked this Court to refer the case back to the Appellate Tribunal for the framing of the following question of law, either in addition to or in substitution of the question already referred by the Tribunal of this court. The question of law sought to be referred runs:

> "Whether upon the facts and circumstances of the case and upon a proper interpretation of section 30 (1) and other relevant provisions of the Burma Income-tax Act, will any right of appeal accrue to the applicant from the direction made by the Income-tax Officer under section 18 (7) of the Act?"

The circumstances in which the present application was made were as follows. In the course of the Income-tax assessment of the applicants Messrs. Indian Starch Products Limited for the years 1946-47, 1947-48 and 1948-49 the Additional Income-tax Officer, Companies Circle, Rangoon, discovered that the applicants had paid three sums of money, namely, Rs. 9,345, Rs. 33,970 and Rs. 30,314 during the years ending the 30th September 1946, the 30th September 1947 and the 30th September 1948 respectively, to a non-resident Company on account of interest due on a loan taken from that Company. Accordingly, the Income-tax Officer issued a notice under section 18 (7) of the Burma Income-tax Act, calling upon the applicants to pay income-tax and super-tax to a total of K 35,663.88 said to be payable under section 18 (3B) of the Act. The applicants filed an appeal before the Assistant Commissioner of Income-tax, Western Range, Rangoon, against the order directing them to deposit the sum of Rs. 35,663·88 but the learned Assistant Commissioner refused to admit the appeal on the ground that no appeal lay against the direction given by the Income-tax Officer under section 18 (7) of the Act.

The applicants then appealed to the Income-tax Appellate Tribunal but the Tribunal dismissed the appeal for the reasons given in the following passage of its judgment:—

> "The tax which is the subject-matter of complaint in this case was in respect of interest paid and accordingly there was no right of appeal accruing to the appellants under section 30 (*1A*). Even if the appellants had this right they could not possibly exercise it because they had not deducted and paid the tax in question before the appeal was filed before the Assistant Commissioner of Income-tax."

Before the Tribunal it was conceded by the learned Income-tax Practitioner appearing for the applicants, that the appeal must fail unless section 30 (*1A*) was held to be applicable to the case.

The applicants being dissatisfied with the judgment of the Income-tax Tribunal, made an application under section 66 (*1*) of the Act to the Appellate Tribunal requiring it to refer to the High Court four questions of law said to arise out of the order of the Tribunal. These were:

(1) On an interpretation of section 30 (*1A*), was the Tribunal correct in holding that there was no right of appeal accruing to the appellants ?

(2) In view of the observations of the Tribunal in its order, that " even if the appellants had this right (right of appeal) they could not possibly exercise it because they had not deducted and paid the tax " and in view of the submissions by the appellants that there was neither a payment of interest nor the payment, if any, was made in Burma, should not the Tribunal have reached a decision on the facts and circumstances of the case that the appellants were not liable to deduct and

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

pay tax under section 18 (3B) read with section 18 (7) ?

(3) Having regard to the fact that the substantive appeal has been reopened whether or not the presumption that section 18 operates in the facts and circumstances of the cases is correct?

(4) Whether in the assessment the question of payment of interest to a non-resident being still open and not decided can the assessee company be made liable for taxes under section 18 (7) of the Act?

Questions Nos. 3 and 4 were waived by the learned Income-tax Practitioner appearing for the applicants. Regarding question No. 2, the Tribunal held that no question of law, as formulated therein, arose out of its order and the learned Practitioner did not press the point, that it did arise. Therefore, the only question referred to this Court by the Income-tax Tribunal was, " Whether upon the facts and in the circumstances of the case and upon a proper interpretation of section 30 (1A), Burma Income-tax Act, did any right of appeal accrue to the applicants from the direction made by the Income-tax Officer under section 18 (7) of the Act?"

It is common ground that when the matter was argued before the Income-tax Tribunal it was never contended that an appeal lay under section 30 (1) of the Burma Income-tax Act. This point was also not canvassed before the Assistant Commissioner of Income-tax. The explanation given by the learned Advocate for the applicants for this omission to rely upon the provisions of section 30 (1) of the Act, is that the applicants and their Adviser had been misled by a misprint in the 1955 reprint of the Burma Income-tax Act by the Union Government Printing and Stationery, Burma, which was

purported to be issued by authority of the Government of the Union of Burma. Section 30 (*1*), as therein printed in so far as is relevant for the purpose in hand, reads: *

> "Appeal against assessment under the Act. Any assessee objecting to the amount of income assessed under section 23 or section 27, or the amount of loss computed under section 24 or the amount of tax determined under section 23 or section 27, denying his liability to be assessed under this Act * * * may appeal to the Assistant Commissioner against the assessment."

the relevant portion of section 30 (*1*), as substituted by the Burma Income-tax (Amendment) Act, 1953, (Act No. 77 of 1953), runs:

> "Any assessee objecting to the amount of income assessed under section 23 or section 27, or the amount of loss computed under section 24 or the amount of tax determined under section 23 or section 27, or denying his liability to be assessed under this Act * * * may appeal to the Assistant Commissioner against the assessment."

The section has been correctly printed at page 207 of Volume III of the latest edition of Burma Code.

In our opinion, there is no valid excuse for the applicants or their adviser to put explicit reliance upon the 1955 reprint of the Burma Income-tax Act, especially when a reference to any reliable annotated edition of the Income-tax Act from India would show that the word "or" occurs between the figure "27" and the word "denying" in section 30. Besides, there is no valid excuse for not referring to the Burma Income-tax (Amendment) Act of 1953 by which section 30 was substituted.

Now, there is ample authority for the proposition that no question can be referred to the High Court under section 66 of the Income-tax Act unless it arises out of the order of the Tribunal and that if the parties do not

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

raise certain contention before the Tribunal, with the result that the facts relevant to that contention are not dealt with in the judgment of the Tribunal, no question arising out of such a contention can be referred to the High Court. The following case law on the subject will make this clear. In *Re The Commissioner of Income-tax, Burma* v. *C.P.L.L. Firm* (1) which was under the provisions of law as it existed before the Appellate Tribunals were constituted, it was held by a Full Bench of the late High Court of Judicature, that the Court had no jurisdiction, on an application by an assessee under section 66 (3) of the Income-tax Act, to order the Commissioner of Income-tax to state a case and refer any question of law for consideration by the High Court which the assessee has not duly required the Commissioner to refer under section 66 (2). The same view was held by a Bench of the Lahore High Court in *Re Lakshmi Narain Gadodia & Co.* (2). In *New Piecegoods Bazaar Co., Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay City* (3) the Bombay High Court was faced with a situation where a contention put forward as a ground of appeal before the Income-tax Tribunal was found not to have been dealt with by the Tribunal. Therefore, the High Court remanded the case to the Tribunal with an invitation to it to express an opinion on this aspect of the contention and to raise a proper question of law on the point involved. In *A. Abboy Chetty & Co.* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (4), however, the Madras High Court was emphatic in that a question of law can be said to arise out of an order of the Appellate Tribunal within the meaning of section 66 (1) of the Indian Income-tax Act, only if such order discloses that the question was raised before the Tribunal so that a question not raised before the Tribunal cannot be said to arise out of its order even if on the facts of the case

(1) 12 Ran. 322.
(2) (1943) 11 I.T.R. 491.
(3) (1947) 15 I.T.R. 319.
(4) (1947) 15 I.T.R. 442.

appearing from the order the question fairly arises. The above view held by the Madras High Court was dissented from by the Bombay High Court in *Madanlal Dharnidharka* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay* (1). There, Chagla, C.J., observed that a question of law arises out of the order of the Tribunal if such a question is apparent on the order itself or can be raised on the facts found by the Tribunal and which are stated in the order and that there is no reason to confine the jurisdiction of the High Court to such questions of law as have been argued before the Tribunal or are dealt with by the Tribunal. The Madras view point was approved by the Calcutta High Court in *Chainrup Sampatram* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (2) where it was held that if, on an application under section 66 (2), the High Court finds that the question which the applicant required the Tribunal to refer was not a question that arose out of the Tribunal's appellate order, it ought to refuse to require the Tribunal to refer any such question, as a question of law not raised before the Appellate Tribunal cannot be said to arise out of its order even if on the facts of the case appearing from the order, the question fairly arises. The relative merits of the Madras and the Bombay High Courts' decisions were considered by the Calcutta High Court in *Allahabad Bank Ltd., Calcutta* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (3) and it was pointed out that although the High Court may re-frame a question referred in order to clarify its meaning or to bring the real controversy to the surface, it cannot and ought not to re-settle the issues, as it were and add some questions to those referred whether on the ground that they were dealt with by the Tribunal or on the ground that though not so dealt with, they arise out of the facts of the case. The Punjab High Court in *Punjab Distilling*

(1) (1948) 16 I.T.R. 227. (2) (1951) 20 I.T.R. 484.
(3) (1952) 21 I.T.R. 169.

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

Industries Ltd. v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (1) held that the Tribunal could not be directed to state a case on a question of law which had not been decided by the Tribunal, while the opposite view was held by the Nagpur High Court in *Mohanlal Riralai* v. *Commissioner of Income-tax C.P. and Berar* (2) where it was held that the High Court, has power to refer the case back to the Tribunal under section 66 (4) and direct it to resubmit the case with the question of law which, in the opinion of the High Court, arose on the facts of the case. In *Kaniram Ganpatrai* v. *Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa* (3) the Patna High Court pointed out that the jurisdiction with which the High Court is invested under the Income-tax Act is of an exceptional character so that in hearing the reference the High Court has seisin only of such questions of law as have been properly raised before the Appellate Tribunal and upon which there is statement of the case. Regarding the scope of section 66 (4) of the Income-tax Act, the Allahabad High Court observed in *Beniram Moolchand* v. *Commissioner of Income-tax, United Provinces* (4) that the principle governing the application under section 66 (4) of the Income-tax Act, is that the High Court can ask for further statement of facts on questions of law already framed by the Tribunal and, further, the Court can reframe questions referred so as to cover points of law which really arise on the facts already found by the Tribunal in the case but that it is not within the scope of the powers of the High Court to frame a new question of law not framed by the Tribunal which does not arise on the facts found in the case, or which requires further facts to be found and stated by the Tribunal besides the facts already found and stated. See also *Commissioner of Income-tax, Bihar and Orissa* v. *Ranchi Electric Supply*

(1) (1952) 22 I.T.R. 232.
(2) (1952) 22 I.T.R. 448.
(3) (1953) 23 I.T.R. 314.
(4) (1954) 25 I.T.R 287.

Co., Ltd. (1) and *The Trustees, Nagore Durgah* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (2). The matter was, however, exhaustively discussed by Kapur, J., one of the members of the Full Bench of the Punjab High Court in *Mash Trading Co.* v. *Commissioner of Income-tax, Delhi* (3). There the learned Judge said:

> "The question arises, and that seems to be the purport of the question of law which has been referred to this Court, as to whether any point which was not raised before or considered by the Tribunal can be said to fall within section 66 (1) of the Income-tax Act. The assessee contended that if the facts have been found by the Tribunal in its appellate order and from those facts a question of law can be fairly deduced, then it would fall within section 66 (1) and must be taken to arise out of the order of the Tribunal, whether that question of law was raised before or considered by the Tribunal or not.
>
> The scheme of section 66 indicates that in order that the jurisdiction of the High Court may be invoked the question must have been raised, considered and decided by the Tribunal. Under sub-section (2) of section 66 it is only when the Appellate Tribunal refuses to state a question of law on the ground that no such question of law arises and the High Court is not satisfied with the correctness of this decision that it can call upon the Tribunal to state the case and refer it. Similarly, in sub-section (3) the jurisdiction or the power of the High Court requiring the Appellate Tribunal to treat the application made under sub-section (1) of section 66 as within time arises if the Appellate Tribunal has rejected the application on the ground that it is barred by time. Under sub-section (4) it is again when a statement is made to the High Court and it is not satisfied that the statement is sufficient to determine the question raised it can send it back to the Appellate Tribunal to make such additions or alterations as the High Court may direct.
>
> The words of the section therefore show that the jurisdiction of the High Court arises when a case is stated or is directed to be stated, and a case can only be stated if an

(1) (1954) 26 I.T.R. 89. (2) (1954) 26 I.T.R. 805.
(3) (1956) 30 I.T.R. 388.

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

application in that behalf is made on the prescribed form or if the High Court finds that the Tribunal has wrongly refused to state a case on the ground that no question of law arises. It shows therefore that a case must be raised before the Tribunal before it can make the reference or refuse to make the reference, and in these circumstances it cannot be said that a question would arise merely because the facts justify the deduction of a question of law from the facts found even though the question is never raised before the Tribunal."

Then after discussing the various authorities bearing on the subject he concluded by saying:

"The cases that have been discussed above show that—

(i) the jurisdiction of the High Court under the Income-tax Act is advisory and a limited one;

(ii) only such questions of law arise out of an order of the Tribunal which have been raised and dealt with by it;

(iii) in order to raise a question of law the assessee or the Commissioner, as the case may be, must make an application within a specified time on a prescribed form raising the questions of law which arise out of the order and specify the question on which reference is sought;

(iv) on such an application being made it is for the Appellate Tribunal to decide whether the questions are questions of law and if they are questions of law, to refer them for the opinion of the High Court;

(v) if the Appellate Tribunal refuses to refer the questions the applicant can approach the Court under sections 66 (2) to direct that a reference be made;

(vi) the jurisdiction of the High Court is limited to the questions raised and referred. The High Court cannot raise any question which has not been referred to it either under section 66 (1) or section 66 (2);

(vii) the Tribunal itself has no power to raise a question *suo motu*. Its powers are also limited to the provisions of section 66 (1) and section 66 (2) and

(viii) once the question is properly raised and reference made to the High Court, the High Court is bound to answer the question.

In this view of the law I am of the opinion that if a question of law has not been raised and decided by the Tribunal, no reference can be made to the High Court because the question cannot be held to arise out of the order of the Appellate Tribunal. I would, therefore, answer the question referred to the Full Bench in the negative."

While Bhandari, C.J. agreed with Kapur, J. without any reservation, the reservation which Falshaw, J. made occurs in the following passage of his order:

"The learned Advocate-General while arguing that the first question in the present case should be answered in the negative, nevertheless expressed the view that the decision of Khosla, J., and myself in *Commissioner of Income-tax* v. *Punjab National Bank Ltd.* (1) was correct. There we decided that it could not be said that under no circumstances could a point of law be said to arise out of the appellate order of the Tribunal simply because it had not been raised and discussed in the order itself. The matter in issue in that case was the jurisdiction of the Appellate Tribunal itself to deal with the appeal, and I am still of the opinion that a fundamental issue of this kind can be raised under section 66 even if it has not been raised and dealt with in the appellate order. I think that the suggestion of the learned Advocate-General that a point of this kind should be deemed to have been dealt with, and so to arise out of the appellate order, was sound and sensible.

The other kind of case I have in mind is one where a point has been raised and argued in the appeal but from inadvertence or because the point was considered to be unworthy of serious consideration, it has not been referred to in the appellate order. If the views of the various High Courts recapitulated by my learned brother, and apparently his own view, are taken literally, such a point, even if of substance, cannot be raised and made the substance of a reference under section 66 because it 'does not arise out of'

(1) (1951) 21 I.T.R. 526.

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

the appellate order. This could lead to unfortunate consequences, and I do not think that the remedy suggested by Mr. Pathak for the aggrieved party, that he should go to the High Court under article 226 of the Constitution for a *mandamus* directing the Tribunal to write a fresh appellate order dealing with the point in question, is very satisfactory. It is certainly cumbersome, and in my opinion it would be much simpler to allow the point to be raised under section 66 by deeming it to have been decided against the party raising it by the omission to mention it in the judgment. In this way it could be said to arise out of the judgment.

With these qualifying remarks I agree that the first of the questions referred to us should be answered in the negative."

It is not necessary in the case now under consideration whether in the peculiar circumstances mentioned by Falshaw, J. a point of law not actually decided by the Tribunal can, nevertheless, be deemed to arise out of its judgment. In the circumstances of the present case it is clear that it has never been raised by the applicants either in the grounds of appeal before the Tribunal or in course of the argument that their appeal lay under section 30 (*1*) of the Burma Income-tax Act. In these circumstances, the Tribunal never had occasion to consider this aspect of the case. Relying upon the view held by the majority of High Courts in India, we do not consider that this case should be sent back to the Appellate Tribunal under section 66 (*4*) of the Act for the purpose of enabling the applicants to raise the point of law mentioned in their application. The application is accordingly dismissed with no order as to costs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Aung Khine and U Ba Thoung, JJ.

MA AYE KYIN (APPELLANT)

v.

DAW NYEIN AND TWO OTHERS (RESPONDENTS).*

H.C. 1959

Aug. 25.

Letters of Administration—Rival applicants for—When status to be gone into. Civil Procedure Code—s. 96 *—Appeal lies from decree and not from judgment. O. XLI, R.* 1 (1).

Where there were rival applications by the parties to administer the estate of deceased U E Cho, the appellant claiming to be the *Kittima* adopted daughter of the said U E Cho and the District Judge relying on the ruling in *Ma Tok* v. *Ma Thi*, (5 L.B.R. 78) dismissed the appellant's application and granted letters of administration to two of the respondents without going into the question of the alleged *Kittima* adoption.

Held : That in as much as the respondents would not be entitled to any part of the estate if the adoption of the appellant was proved, the lower Court should have gone into the question of the adoption of the appellant.

Aung Ma Khaing v. *Mi Ah Bon*, 9 L.B.R. 163 ; *Ma Mya Sein* v. *Maung So Myint and two others*, (1948) B.L.R. (H.C.) 391; referred to.

Under s. 96 of the Civil Procedure Code, an appeal lies from a decree and not from a judgment, and Order XLI, Rule 1, sub-rule (1) provides *inter alia* that the memorandum of appeal shall be accompanied by a copy of the decree appealed from.

N. R. Majumdar for the appellant.

Ba Shun for the respondents Nos. 1 and 2.

U AUNG KHINE, J.—The appellant Ma Aye Kyin and the respondents Daw Nyein and Daw Thwe were rival applicants for letters of administration to administer the estate of the deceased U E Choe in Civil Regular Suit Nos. 2 and 4 of 1956 in the District Court of Toungoo. Ma Aye Kyin claimed that she is the *Kittima* adopted daughter of U E Choe. Relying on the decision in the

* Civil 1st Appeal No. 77 of 1957 against the decree of the District Court, Toungoo, in Civil Regular Suit Nos. 2 and 4 of 1956, dated the 5th November 1957.

H.C. 1959

MA AYE KYIN v. DAW NYEIN AND TWO OTHERS.

U AUNG KHINE, J.

case of *Ma Tok* v. *Ma Thi* (1), the learned District Judge dismissed the claim of Ma Aye Kyin and granted the letters of administration applied for by Daw Nyein and Daw Thwe. It was observed in the above case by the Bench of the late Chief Court of Lower Burma as follows:

> "When an application for letters of administration is made a person who is by admitted natural relationship entitled under section 23 of the Probate and Administration Act to make it and when the Court considers him to be otherwise a proper person to administer the estate, the Court ought not to allow the proceedings to become protracted and costly by entering into disputed questions such as questions of adoption of other persons by the deceased which questions could be fought over again in suits for administration or for possession of the estate."

In the present case under consideration as to who should get the letters of administration, there were rival applicants. If Ma Aye Kyin's claim that she is an adopted daughter is proved she would oust both Daw Nyein and Daw Thwe in the succession of the estate of the deceased U E Choe. Now, inasmuch as the respondents would not be entitled to any part of the estate if the adoption of the appellant was proved the lower Court should have gone into the question of the adoption of the appellant. [See *Aung Ma Khaing* v. *Mi Ah Bon* (2).] In the former case Ma Tok's adoption in the lower Court having been rejected, the Chief Court declined to hear arguments on the question whether the fact of Ma Tok's adoption is proved by evidence on the record. In the latter case the lower Court recorded evidence in support of the adoption but declined to hear evidence against the adoption. On that ground the suit was remanded by the Chief Court but the lower Court's action in recording evidence regarding adoption was approved of. Again,

(1) 5 L.B.R. 78. (2) 9 L.B.R. 163.

in the case of *Ma Mya Sein* v. *Maung So Myint and two others* (1), it was held that where as between rival claimants for letters of administration, title of none of the applicants is admitted, the Court must determine the status of the applicant before Letters are granted.

Threfore, in our view the lower Court should have allowed Ma Aye Kyin to substantiate her claim that she is an adopted daughter of the deceased U E Choe by leading evidence, and allow the respondents to rebut the same if necessary.

In this appeal although the appellant mentioned that she was aggrieved by the judgment and decree dated the 5th November 1957, in Suit Nos. 2 and 4 of 1956 of the District Court of Toungoo, she filed only a copy of the decree in Suit No. 4. At the beginning of the hearing the learned Advocate for the appellant argued as if he were appealing against both the decrees in Suit Nos. 2 and 4. He conceded, when pointed out that there was no copy of the decree of Suit No. 2 filed along with his appeal, that he is barred by law to appeal against the decree in Suit No. 2. Under section 96 of the Civil Procedure Code, an appeal lies from a decree and not from a judgment, and Order XLI, Rule 1, sub-rule (1) provides *inter alia* that the memorandum of appeal shall be accompanied by a copy of the decree appealed from. Although the lower Court wrote a single judgment in the above two suits, we find on reference that there were two separate decrees passed. Therefore, it is quite clear that there has been no proper appeal against the decree in Suit No. 2.

Finally, the learned Advocate for the appellant submitted to the Court that in spite of what has been stated in the preamble to the grounds of appeal filed in this Court, he would argue in respect of the appeal against the decree in Suit No. 4 only. All that the learned

(1) (1948) B.L.R. 391 (H.C.).

H.C. 1959

MA AYE KYIN v. DAW NYEIN AND TWO OTHERS.

U AUNG KHINE, J.

Advocate asked for now is to have Suit No. 4 remanded to the lower Court to enable the appellant to adduce evidence to substantiate that she is the adopted daughter of the deceased U E Choe. In view of the ruling in *Aung Ma Khaing* v. *Mi Ah Bon* (2) and *Ma Mya Sein* v. *Maung Soe Myint and two others* (3), the learned Advocate for the respondents agreed that Suit No. 4 should be remanded as claimed by the learned Advocate for the appellant.

Therefore, there is nothing else to be done now except to remand Civil Regular No. 4 of 1956 of the District Court of Toungoo under Order XLI, Rule 23 of the Code of Civil Procedure to try and determine the issue as to whether the appellant Ma Aye Kyin is the *Kittima* adopted daughter of the deceased U E Choe or not. There will be no order as to costs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

CIVIL REFERENCE.

Before U San Maung, U Ba Thoung and U Shu Maung, JJ.

H.C.
1959
July 21.

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. (APPLICANTS)

v.

THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA (RESPONDENT).*

Burma Income-tax, Act—

S. 66 (1)*—Reference under—Scope and function of the High Court in.*

S. 13*—Proviso to—Opinion of Income-tax Officer—Finding as to—May be express or implied.*

S. 23 (3)*—Assessment under—Duty of Income-tax Officer to disclose material —What the material may include—What an assessee is not entitled to demand.*

In a reference under s. 66 (1) of the Burma Income-tax Act the High Court can only take notice of facts which have been stated by the Tribunal in its statement of the case, although the High Court may possibly refer to the facts found by the Tribunal in its appellate judgment out of which the reference arises.

In re Lalli Ram Sunderlal Jhansi, (1951) 19 I.T.R. 372 at 379, referred to.

The jurisdiction of the High Court in the matter of Income-tax references made by the Appellate Tribunal under the Income-tax Act, is an advisory jurisdiction as ur der the Act the decision of the Tribunal on facts is final, unless it can be successfully assailed on the ground that there was no evidence for the conclusions on facts recorded by the Tribunal. It is therefore the duty of the High Court to start by looking at the facts found by the Tribunal and to answer the questions of law on that footing and any departure from this rule of law will convert the High Court into a fact-finding authority, which it is not under the advisory jurisdiction.

Commissioner of Income-tax, West Bengal v. *Calcutta Agency Limited*, (1951) 19 I.T.R. 191, referred to.

Before proceeding to compute the income, profits and gains of an assessee under the proviso to s. 13, Burma Income-tax Act, the Income-tax Officer should record a specific finding to the effect that the method of accounting employed oy the assessee was such that, in his opinion, income, profits and

* Civil Reference No. 18 of 1957. Application for reference under s. 66 (1) of the Burma Income-tax Act, made by the Income-tax Appellate Tribunal, Burma, Rangoon.

H.C. 1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

gains could not properly be deduced therefrom, or such a finding must be implicit in his order.

Pandit Brothers v. *Commissioner of Income-tax, Delhi*, (1954) 26 I.T.R. 159, referred to.

An Income-tax Officer is bound to disclose to the assessee the materials on which he proposes to act in an assessment under s. 23 (3) of the Burma Income-tax Act.

Natural justice requires that the assessee should be informed of the material on which the Income-tax Officer proposes to found his estimate regarding the income and profits of the assessee ; this material may include the result of any private enquiry made by the Income-tax Officer and the comparable cases of profits made by other merchants in the locality. The assessee is not, however, entitled to such detailed information regarding the business of other assessees as would violate the confidential nature of the returns submitted by them. The assessee is not entitled to demand copies of confidential statements in the possession of the Income-tax Officer or to demand that his informants should be called for purpose of being cross-examined.

Commissioner of Income-tax, Bombay v. *Khemchand Ramdas*, (1940) 8 I.T.R. 159 ; *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal*, (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783 ; *Gadireddy Peda Narasimhalu Naidu & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Madras*, (1952) 21 I.T.R. 70 ; referred to.

Tin Aye for the applicants.

Ba Kyaw (Government Advocate) for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is a reference under section 66 (1) of the Burma Income-tax Act by the Income-tax Appellate Tribunal, Rangoon, on a statement of case arising out of its order, dated the 26th March 1957, passed in Appeal No. 58 of 1956. The facts, as they appear in the statement of case submitted by the Appellate Tribunal and in the Appellate judgment giving rise to this reference, are briefly these. For the year ended the 30th September 1950 the applicants Messrs. A. H. Atcha & Co. who were manufacturers and dealers in aluminium-ware, returned an income of K 33,508 to the Additional Income-tax Officer, Bazaar Circle, Section II, Rangoon, for the assessment year 1950-51. In support of the income so returned the applicants filed certain accounts but the Income-tax Officer rejected the accounts for the reasons given in his assessment order and esti-

H.C.
1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

mated the applicants' income at K 1,10,165 by adopting 17 per cent of the declared turnover of K 8,65,248 as gross profit, and after making certain adjustments. The applicants appealed to the Assistant Commissioner of Income-tax, Western Range, Rangoon, who, however upheld the assessment after agreeing with the Income-tax Officer that because of the defects in the accounts the true income, profits and gains could not be deduced therefrom and that having regard to the profits made by dealers in similar lines of business, the rate of gross profits adopted by the Income-tax Officer was not excessive. On appeal by the applicants before the Tribunal it was contended that the Income-tax Officer was wrong in invoking the proviso to section 13 without coming to a specific finding that there was no method of accounting employed or that the method employed by the applicants was such that the income, profits and gains could not properly be deduced therefrom. It was also contended that the Assistant Commissioner of Income-tax had himself invoked the proviso to section 13 and that it was beyond his competence so to do.

The Tribunal was, however, satisfied that the Assistant Commissioner of Income-tax did not, in fact, invoke the proviso to section 13, and that all he had done was to borrow the language of the proviso to give expression to what was evidently in the mind of the Income-tax Officer when that Officer attacked the method of accounting before rejecting the accounted results of the applicants. With regard to the contention that the Income-tax Officer should record a specific finding before invoking the proviso to section 13 of the Act, the Appellate Tribunal seems to have held that such a finding need not be express but could be implied from his order as the proviso to section 13 did not, in so many words, enact that the opinion of the Income-tax Officer should be recorded in writing.

H.C. 1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

Regarding the contention that the proviso to section 13 of the Act should not have been invoked, the Appellate Tribunal observed:

> "We have very little to add to the observations made by the officers of the Department in regard to the acceptability of the appellant's accounts for the purpose of assessment, except to say that the unvouched for sales of certain items of goods, the omission to include in the closing stock the finished goods lying in the factory, and the difference in the trial balance which was recorded in the balance sheet, are features which will not inspire anyone with confidence in regard to the genuineness or the correctness or the regularity of the accounts maintained. In our view therefore the appellant's accounts were rightly not acted upon."

Regarding the rate of profit adopted by the Income-tax Officer, the Tribunal observed:

> "With regard to the rate of gross profit adopted we have before us the case of an assessee who was a manufacturing dealer in aluminium-ware like the appellant. This assessee disclosed a gross profit of 31 per cent on a turnover less than the turnover disclosed by the appellant. Accordingly the adoption of 17 per cent in the case of the appellant cannot be deemed to be excessive."

Therefore, the only points which the Tribunal specifically decided in the appeal by the applicants were that the rejection of the accounted results by the officers of the Department was proper and that the rate of gross profit adopted was not excessive. In coming to a decision on the second point, the Tribunal referred to the assessment proceedings of a certain assessee and by comparison found that the rate of gross profit adopted by the Income-tax Officer was not excessive. The Income-tax Officer arrived at the figure adopted by him on a consideration of the fact that the stock analysis register of the applicants disclosed a wastage of 4·6 per cent, which was unduly high when compared with that disclosed by another similar manufacturing concern, and that the rate of gross

profit disclosed by the applicants' accounts was unduly low when compared with the figure given by another assessee in a similar business. The applicants, therefore, contended that the data on which reliance was placed for adopting the rate of gross profit should have been disclosed to them so that they could have an opportunity of rebutting it. In this connection, the rulings in the cases of *Seth Gurmukh Singh and another* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (1) and *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (2) were relied upon. The Tribunal, however, is dubious about the correctness of the decisions in these cases and considers that the provisions of section 54 (1) of the Act had been overlooked by the learned Judges who decided these cases, assuming that similar provisions existed in India. Therefore, it had submitted for the opinion of this Court the following questions of law:—

1. Whether before proceeding to compute the income, profits and gains of the applicant under the proviso to section 13, Burma Income-tax Act, it is necessary that the Income-tax Officer should record a finding that the method of accounting employed by the applicant was such that, in his opinion, the income, profits and gains could not properly be deduced therefrom ?
2. Whether in spite of the prohibition contained in section 54, Burma Income-tax Act, the Income-tax Officer is bound to disclose to the applicant the materials contained in any Income-tax assessment proceedings upon which he bases his estimates ?
3. Whether in the circumstances of the case the Tribunal was right in law in not disclosing

(1) (1944) 12 I.T.R. 393. (2) (1954) 26 I.T.R. 775 (S.C.).

H.C. 1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

to the applicant the materials by which the rate of gross profit adopted by the Income-tax Officer was adjudged to be not excessive ?

In this reference the learned Advocate for the applicants has sought to contend that the learned Income-tax Officer and the Assistant Commissioner of Income-tax were wrong in having rejected the applicants' accounts on the ground that there were no proper stock book and manufacturing accounts showing raw materials used and the output of products, because the Trading and Manufacturing Analysis which had been submitted to the Assistant Commissioner of Income-tax was sufficient to enable that officer to see that the figure given for the wastage was reasonable. Furthermore, until the stage of finished products was reached all the materials, including the products in the various stages of manufacture, were shown as raw materials in the stock book.

However, it is important to bear in mind the scope and function of the High Court in a reference under section 66 (*1*) of the Burma Income-tax Act. In such a reference the High Court can only take notice of facts which have been stated by the Tribunal in its statement of the case, although the High Court may possibly refer to the facts found by the Tribunal in its appellate judgment out of which the reference arises. See *In re Lalli Ram Sunderlal Jhansi* (1). As observed by the Supreme Court of India in the case of *Commissioner of Income-tax, West Bengal* v. *Calcutta Agency Limited* (2), the jurisdiction of the High Court in the matter of Income-tax references made by the Appellate Tribunal under the Income-tax Act, is an advisory jurisdiction as under the Act the decision of the Tribunal on facts is final, unless it can be successfully assailed on the ground that there was no evidence for the conclusions on facts recorded

(1) (1951) 19 I.T.R. 372 at 379. (2) (1951) 19 I.T.R. 191.

by the Tribunal. It is therefore the duty of the High Court to start by looking at the facts found by the Tribunal and to answer the questions of law on that footing and any departure from this rule of law will convert the High Court into a fact-finding authority, which it is not under the advisory jurisdiction.

In *Khandawala & Co.* v. *Commissioner of Income-tax, Bombay* (1) it was held that when a statement of case is submitted to the High Court and either party wishes further facts to be stated or other questions of law to be raised it should make an application by way of motion, which would be heard along with the statement of the case, and it would then be for the High Court to decide whether the statement is complete and also whether on the facts the Tribunal has raised the appropriate question of law.

However, assuming that on the facts stated by the Appellate Tribunal the applicants can raise, as a point of law, that the Income-tax Officer was wrong in invoking the proviso to section 13 of the Act, the observations of the learned Judges of the Nagpur High Court in *Ghanshyamdas Permanand* v. *Commissioner of Income-tax, C.P. and Berer* (2) are apposite. They said:

> "The enactment itself gives a certain latitude to the Income-tax Officer by employing the words 'in the opinion of the Income-tax Officer'. The opinion of the officer concerned is thus entitled to great weight, unless he acts arbitrarily. In every case there must be an exercise of judgment by the officer. Once the judgment has been exercised against the assessee, it cannot be assailed unless it can be demonstrated that the action was not 'judicial' but 'capricious'."

They also said:

> "It would thus appear that the question of the sufficiency of the books for the purpose of deducing the profits was gone into, and the department as well as the Tribunal are

(1) (1946) I.T.R. 630. (2) (1952) 21 I.T.R. 79 at 81-82.

H.C.
1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

agreed that the method is such that the profit or loss cannot be properly deduced. There is foundation for this, and the question is whether this Court, not sitting as an appellate Court, can substitute its own judgment for that of the Appellate Tribunal.

In our judgment no question of law arises at all. The sufficiency of the accounts for this purpose is left by the proviso to the judgment of the officer, subject to appeals such as lie. The assessee has failed to satisfy the appellate authorities, and this Court must, therefore, accept the decision rendered. As we have pointed out, there is foundation for the application of the proviso. Whether or not profits or loss could, in the books as they stand, have been calculated is not for this Court to decide. The officer concerned has expressed his inability and the appellate authorities have concurred with him. This concludes the matter, and no question of law arises."

See also *Muthukarupan Chettiar* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (1). On the facts as they appear in the statement of the case and in the judgments of the Appellate Tribunal and the Assistant Commissioner of Income-tax the dicision of the Income-tax Officer to invoke the proviso to section 13 of the Act does not appear to be unjudicial and capricious.

We shall now proceed to the three questions of law referred to us. Now, section 13 of the Burma Income-tax Act reads:

> "Income, profits and gains shall be computed for the purposes of sections 10, 11 and 12 in accordance with the method of accounting regularly employed by the assessee:
>
> Provided that, if no method of accounting has been regularly employed, or if the method employed is such that, in the opinion of the Income-tax Officer, the income, profits and gains cannot properly be deduced therefrom, then the computation shall be made upon such basis and in such manner as the Income-tax Officer may determine."

It is clear therefrom that before computing income, profits and gains upon such basis and in such manner as

(1) (1939) I.T.R. 76.

the Income-tax Officer may determine, that officer must be of the opinion that the income, profits and gains cannot properly be deduced from the accounts submitted to him by the assessee. Normally, this opinion must find expression in the order of the Income-tax Officer. This is the reason why this Court had in its judgment in Civil Reference No. 11 of 1955 said, that in the absence of any specific finding that the method of accounting employed by the assessee is one not regularly employed by him or that the account-books produced before the Income-tax Officer are spurious and unreliable, it would be contrary to law to assess to profits under section 23 (3) of the Burma Income-tax Act. However, in the case then under consideration the assessees had produced all the account-books before the Income-tax Officer relating to the entire business and in so far as the assessees' coffee agency was concerned, the Income-tax Officer had accepted them. Regarding the cigarettes business also he did not say a word about the accounts; whether they were spurious, unreliable, or not genuine. Neither did he challenge them as unreliable. He, however, adopted a higher figure of gross profit than that given by the assessees on the ground that Craven A cigarettes were in great demand in the market.

In the case now under consideration, the Income-tax Officer had attacked the applicants' method of accounting by showing that the stock books were not properly kept, that no manufacturing account was maintained, and that the accounted result regarding the gross profit was unduly low. Therefore, by necessary implication he must be deemed to have come to the opinion that the income, profits and gains could not properly be deduced from the accounts submitted by the assessees. In the case of *Pandit Bros.* v. *Commissioner of Income-tax, Delhi* (1)

(1) (1954) 26 I.T.R. 159.

H.C. 1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

relied upon by the learned Advocate for the applicants the assessee carrying on a business returned an income and filed a statement of profit and loss. The Income-tax Officer however added a certain sum to the profit as given by the assessee on the ground that the profit disclosed by him was low and that there was no stock register. The assessee maintained regular accounts of his purchases and sales and the Income-tax Officer did not say that the method employed by the assessee was such that in his opinion the income, profits and gains could not properly be deduced therefrom. It was held by the Punjab High Court that in these circumstances there was no definite finding by the Income-tax Officer that the case fell within the proviso to section 13. However, it was pointed out in the judgment of the learned judges of the Punjab High Court, that if there were sufficient materials in the order of the Income-tax Officer to enable him to come to such a finding, it could be implied from his order that he was of the opinion that the case fell within the proviso to section 13 of the Act. In the case now under consideration, there are, in our opinion, sufficient materials in the order of the Income-tax Officer from which it can be implied that he was of the opinion that the proviso was applicable.

For these reasons we would answer the first question that either the Income-tax Officer should record a specific finding to the effect that the method of accounting employed by the applicants was such that, in his opinion, income, profits and gains could not properly be deduced therefrom, or that such a finding must be implicit in his order.

The second and third questions will be considered together. There is, in our opinion, ample authority for the proposition that the Income-tax Officer is bound to disclose to the assessee the materials on which he proposes to act in an assessment under section 23 (3) of

the Indian Income-tax Act. In *Commissioner of Income-tax, Bombay* v. *Khemchand Ramdas* (1) the learned Judicial Commissioners, Sind, after observing that in their opinion there was no conflict or divorce between section 23 (3) and section 13 of the Income-tax Act so that in proper cases they can be made to work together, said that natural justice requires that the Income-tax Officer should draw the assessee's attention to any material on which he proposes to act, and thus give the assessee a reasonable opportunity to meet the case arising therefrom before an order is passed against him. This, however, does not mean that the assessee is entitled to demand copies of confidential statements in the possession of the Income-tax Officer or to demand that his informants should be called for the purpose of being cross-examined.

The law in this connection has been exhaustively discussed by a Full Bench of the Lahore High Court in *Seth Gurmukh Singh and another* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (2), and although the learned Judges who composed the Full Bench, differed on the question whether the Income-tax Officer can have recourse to the proviso to section 13 in those cases where he rejected the accounts on the ground that these accounts are not genuine and therefore not reflecting the true income and profits, they were unanimous on the following points:—

(*a*) That while proceeding under sub-section (3) of section 23 the Income-tax Officer is not bound to rely on such evidence adduced by the assessee as he considers to be false;

(*b*) That if the Income-tax Officer proposes to make an estimate in disregard of the evidence, oral or documentary, led by the assessee, he should in fairness disclose to the assessee the material on which he is going to found that estimate;

(1) (1940) 8 I.T.R. 159. (2) (1944) 12 I.T.R. 393.

H.C.
1959

MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA.

U SAN MAUNG, J.

(*c*) That the Income-tax Officer is not debarred from relying on private sources of information, which sources he may not disclose to the assessee at all; and

(*d*) That in case the Income-tax Officer proposes to use against the assessee the result of any private inquiries made by him, he must communicate to the assessee the substance of the information so proposed to be utilised to such an extent as to put the assessee in possession of full particulars of the case he is expected to meet and should further give him ample opportunity to meet it, if possible.

In approving the principles so laid down by the Lahore High Court the learned Judges of the Supreme Court of India in *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (1) made the following observation:—

> "As regards the second contention, we are in entire agreement with the learned Solicitor-General when he says that the Income-tax Officer is not fettered by technical rules of evidence and pleadings, and that he is entitled to act on material which may not be accepted as evidence in a court of law, but there the agreement ends; because it is equally clear that in making the assessment under sub-section (3) of section 23 of the Act, the Income-tax Officer is not entitled to make a pure guess and make an assessment without reference to any evidence or any material at all. There must be something more than bare suspicion to support the assessment under section 23(3). The rule of law on this subject has, in our opinion, been fairly and rightly stated by the Lahore High Court in the case of *Seth Gurmukh Singh* v. *Commissioner of Income-tax, Punjab* (2).
>
> In this case we are of the opinion that the Tribunal violated certain fundamental rules of justice in reaching its conclusions. Firstly, it did not disclose to the assessee what information had been supplied to it by the departmental representative. Next, it did not give any opportunity to the company to rebut the material furnished to it by him, and lastly, it declined to take all the materials that the

(1) (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783. (2) (1944) 12 I.T.R. 393.

assessee wanted to produce in support of its case. The result is that the assessee had not had a fair hearing. The estimate of the gross rate of profit on sales, both by the Income-tax Officer and the Tribunal, seems to be based on surmises, suspicions and conjectures. It is somewhat surprising that the Tribunal took from the representative of the department a statement of gross profit rates of other cotton mills without showing that statement to the assessee and without giving him an opportunity to show that that statement had no relevancy whatsoever to the case of the mill in question. It is not known whether the mills which had disclosed these rates were situate in Bengal or elsewhere and whether these mills were similarly situated and circumstanced."

In Gadireddy Peda Narashimhalu Naidu & Sons v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (1) where an assessee carrying on business in cloth did not maintain his accounts properly to reflect faithfully the profits which he had earned in the business and the Income-tax department therefore rejected his accounts and estimated the profit on the basis of comparable cases of profits made by other merchants in the locality and in the district, a question arose whether the department should give to the assessee the details regarding the comparable cases. It was held that the assessee was entitled to get such of the information regarding the comparable cases as could possibly be disclosed by the department with a view to apprise him of the basis on which the estimate was made but that he was not entitled to detailed information regarding the business of those assessees whose profits were taken as the standard of comparison.

In our opinion, the observations of the Supreme Court of India in *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (2), considered in the light of the decision of the Madras High Court in *Gadireddy Peda Narashimhalu Naidu & Sons* v. *Commissioner of*

(1) (1952) 21 I.T.R. 70. (2) (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783.

H.C. 1959 — MESSRS. A. H. ATCHA & CO. v. THE COMMISSIONER OF INCOME-TAX, BURMA. — U SAN MAUNG, J.

Income-tax, Madras (1), would afford a true answer to the two questions postulated by the Appellate Tribunal, Rangoon. Natural justice requires that the assessee should be informed of the material on which the Income-tax Officer proposes to found his estimate regarding the income and profits of the assessee; this material may include the result of any private enquiry made by the Income-tax Officer and the comparable cases of profits made by other merchants in the locality. The assessee is not, however, entitled to such detailed information regarding the business of other assessees as would violate the confidential nature of the returns submitted by them. We would answer questions Nos. 2 and 3 accordingly.

In conclusion, we would like to point out that both the learned Judges of the Supreme Court of India who decided the case of *Dhakeswari Cotton Mills Ltd.* v. *Commissioner of Income-tax, West Bengal* (2) and the learned Judges of the Mardas High Court who decided the case of *Gadireddy Peda Narashimhalu Naidu & Sons* v. *Commissioner of Income-tax, Madras* (3), must have been fully cognizant of the provisions of section 54 of the Indian Income-tax Act which contains provisions similar to those contained in section 54 of the Burma Income-tax Act. As the applicants succeeded only in part we would make no order regarding the costs of this reference.

U BA THOUNG, J.—I agree.

(1) (1952) 21 I.T.R. 70. (2) (1954) 26 I.T.R. 775 at 782-783.
(3) (1952) 21 I.T.R. 70.

APPELLATE CRIMINAL.

U Saw Ba Thein, J.

SAW YIN PE (APPELLANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959 *Aug.* 8.

Insanity of accused during trial—Resumption of trial—Procedure to be followed.

Owing to the discovery of signs of insanity in the accused during the hearing of case against him the trial was postponed and acting on medical recommendation the accused was detained in the Mental Hospital. After his discharge therefrom as sane about a year later the trial against him was resumed from the point at which it was left off.

Held that the procedure adopted by the trying Magistrate was illegal and that the trial should have been commenced *de novo* after coming to a finding, that the accused was capable of making his defence.

The Government Acting Pleader v. *Kunnukan Chetty*, (1889) 2 *Weir* 582 referred to.

No one for the appellant.

Ba Thin (Government Advocate) for the respondent.

U SAW BA THEIN, J.—The appellant Saw Yin Pe has been convicted under section 304 of Penal Code and sentenced to suffer ten years' rigorous imprisonment by the learned Special Judge, Tavoy.

For the purpose of the order, I need not relate the facts of the case. Suffice it to say that in the course of the trial, the learned Special Judge, after examination of the prosecution witnesses and the appellant, came to the conclusion that the appellant was insane and remanded him for observation by the Civil Surgeon, Tavoy.

About a month later, the Civil Surgeon in his evidence stated that he found signs of insanity in the appellant and recommended that he should be sent to the Mental

* Criminal Appeal No. 79 of 1959 from the order of the Special Judge, Tavoy, in Criminal Trial No. 3 of 1957, dated the 5th January 1959.

H.C. 1959

SAW YIN PE v. THE UNION OF BURMA.

U SAW BA THEIN, J.

Hospital, Tadagale. The learned Special Judge accordingly sent him there.

Almost a year after, the authority of the Mental Hospital, Tadagale, reported that the appellant was sane and capable of defending himself at the trial. The learned Special Judge, therefore, resumed the trial not from the commencement of the proceedings, but at the point at which it had been left off, after the examination of the prosecution witnesses and the appellant, and eventually convicted him.

The procedure adopted by the learned Special Judge in view of the ruling in the case of "*The Government Acting Pleader* v. *Kunnukan Chetty*" (1) was not legal. As it had appeared to him that the appellant had not been in his right senses at the first stage of the trial, he should have, when he found him sane, commenced the trial *de novo*, after finding that he was capable of making his defence.

This would be a sufficient ground for ordering a new trial.

I therefore set aside the conviction and sentence passed upon the appellant Saw Yin Pe and direct that he be re-tried according to law.

(1) 11 Weir 582.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Ba Thoung, JJ.

SHIO KARAN SINGH (APPELLANT)

v.

SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS (RESPONDENTS).* H.C. 1959

July 1.

Specific Relief Act, s. 42—*Proviso—When no bar to suit for bare declaration—Evidence Act*, s. 92—*When evidence admissible to impeach apparently legal sale deed.*

Where in a suit for declaration that the properties in suit belong to the Hindu joint family and that therefore the same could not be alienated by any member of the family without the consent of the other members it is contended that the suit for bare declaration is not maintainable and that having regard to the provisions contained in s. 92 of the Evidence Act no evidence is admissible in law to show that the sale deeds by which two members of the family are purported to have sold their shares in the Joint family properties to the third member did not operate as sales.

Held: Affirming the decision of the trial Court that the suit for bare declaration was not barred by proviso to s. 42 of the Specific Relief Act.

Surya Nath Singh v. *Shio Karan Singh*, A.I.R. (1936) Ran. 316, approved.

Held also: That evidence is admissible in proof of the fictitious nature of the said sale deeds.

"Law of Evidence" by Woodroffe and Ameer Ali (9th Ed.); "Law of Evidence" by Sarkar (9th Ed.); "Principles and Digest of the Law of Evidence" by Monir (4th Ed.); *Sah Lal Chand* v. *Indarjit*, 22 All. 370 (PC); *Asaram and others* v. *Ludheshwar and others*, A.I.R. (1938) Nag. 335 (FB); referred to.

Abdul v. *Ar'in*, A.I.R. (1926) Ran. 94, approved.

Tyagaraja Mudaliyar and another v. *Vedathanni*, 63 I.A. 126; *Thiagaraja Mudaliar and another* v. *Vedathanni*, A.I.R. (1933) Mad. 48, referred to.

Maung Tun Gyaw v. *Maung Po Thwe*, 11 L.B.R. 351; *U Thin and others* v. *Daw Hmu and another*, A.I.R. (1937) Ran. 142; *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar* v. *P.L.M.C.T. Kasiviswanathan Chettyar*, (1949) B.L.R. 158, distinguished.

G. N. Banerji for the appellant.

Subramanyam for the respondent No. 1.

Jaganathan for the respondents Nos. 2 and 3.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 3 of 1950 of the Original Side of this Court the plaintiff Surya Nath

* Civil First Appeal No. 1 of 1956 against the decree of the Original Side of this Court in Civil Regular Suit No 3 of 1950, dated the 30th November 1955.

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

Singh who is the 1st respondent in the present appeal, sued the defendent-appellant Shio Karan Singh and the defendant-respondents Baij Nath Singh and Chandra Bir Singh for a declaration that the properties mentioned in paragraph 3 of the plaint were the joint family properties of the plaintiff and the defendants and that therefore the same could not be alienated by any member of the family without the consent of the other members, except for legal necessity of the joint family. The plaintiff Surya Nath Singh and the 1st and 2nd defendants Shio Karan Singh and Baij Nath Singh were three Hindustani Hindu brothers who hailed from the village of Qalichabad (*a*) Unchegaon in Azam-garh District of the United Provinces; the 1st defendant Shio Karan Singh being the eldest of these brothers. The 3rd defendant Chandra Bir Singh was the son of the 2nd defendant Baij Nath Singh. The plaintiff's case was that a piece of land being Plot No. 15 under Kanbe Tract, measuring 81 feet by 74 feet situated in Station Road, Bauktaw, together with one two-storied semi-pucca building, one one-storied pucca building and one one-storied pucca building, known as houses Nos. 7 9 and 11 respectively, and one one-storied house with tin walling and roofing, etc., situated on the land, were the joint properties of the joint Hindu family consisting of himself and the defendants. So also was a piece of land being Lot No. 20 in Block J-2 of Pazundaung Circle, together with five houses with thatched roofs built thereon known as No. 36, 55th Street, Rangoon. He alleged that the 1st defendant Shio Karan Singh who was *Karta* of the joint family, was about to dispose of these properties as his own and that therefore a declaration in the terms asked for by him should be given. The 1st defendant-appellant Shio Karan Singh alone contested the suit, the other defendants having filed written statements admitting the plaintiff's claim. Shio Karan Singh's case was that the properties mentioned in paragraph 3 of the

plaint were his own. He denied that at the time of the suit there was any joint family as alleged by the plaintiff as the family was broken as early as 1934 on the institution of Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein between him and the plaintiff. As a result of this litigation the three brothers, namely, the plaintiff, himself and the 2nd defendant Baij Nath Singh, obtained one-third share each in the first set of properties mentioned in paragraph 3 of the plaint and subsequently both the plaintiff and the 2nd defendant sold him their respective shares for a sum of Rs. 900 each so that he alone became the sole owner thereof. As regards the property in Pazundaung, he said that it was bought by him in his own name from S. A. A. Anamalai Chettiar and that he became absolute owner thereof by virtue of a sale deed executed on the 28th March 1946. He contended that on the plaintiff's own showing a suit for bare declaration would not lie.

On the pleadings the learned Judge on the Original Side (U Aung Tha Gyaw, J.) who tried the case framed two issues by consent.

1. Did the 1st defendant separate from his brothers the plaintiff and the 2nd defendant in 1934 as alleged by him and are the properties described in paragraph 3 of the plaint exclusively his ?
2. Is the suit for a bare declaration not maintainable ?

Regarding the maintainability of a suit for bare declaration, the learned Judge relied upon the decision in the case of *Surya Nath Singh* v. *Shio Karan Singh and another* (1) which was a special second appeal to the High Court against the decision of the District Court of Insein reversing the judgment and decree in Civil Regular Suit

(1) A.I.R. (1936) Ran 316.

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein dismissing the suit on the ground that one for bare declaration did not lie. In that case the High Court held that a suit for declaration that certain property was the property of a joint family consisting of the plaintiff and the defendants, that the plaintiff had a certain share in it, in which the plaintiff alleged that he was in possession, and that one of the defendants was holding out that it was not joint family property, was not barred by proviso to section 42 of the Specific Relief Act, although no further relief by way of partition had been claimed.

Regarding the issue whether the 1st defendant-appellant has separated from his brothers, the plaintiff and the 2nd defendant, in 1934 as alleged by him and whether the properties in suit were accordingly his own, the learned Judge held that the joint Hindu family consisting of the plaintiff and the defendants remained joint till the date of the suit under appeal and that the properties mentioned in paragraph 3 of the plaint belonged to the family and not to the 1st defendant-appellant. Being aggrieved with the judgment and decree of the Original Side, the defendant Shio Karan Singh has filed the present appeal.

Admittedly, the plaintiff and the defendants in the suit now under appeal belonged to a joint Hindu family until the date of the filing of Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein. There is also strong evidence to show that the family remained joint during the pendency of that suit as may be seen from a written statement filed by the defendant-appellant Shio Karan Singh on behalf of his younger brother Baij Nath Singh in Civil Regular Suit No. 6483 of 1935 of the Small Cause Court of Rangoon. In that suit the present plaintiff Surya Nath Singh sued his younger brother Baij Nath Singh for the recovery of Rs. 100 due on a receipt and the 1st defendant Shio Karan Singh acting as agent

of the 2nd defendant Baij Nath Singh filed a written statement, exhibit 4 (H), on the 2nd January 1936. In that written statement which was verified as true to his own knowledge by Shio Karan Singh, it was stated that the then plaintiff Surya Nath Singh and the then defendant Baij Nath Singh belonged to an undivided joint Hindu family. The question, therefore, for consideration is whether as a result of Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein which gave each of the three brothers Surya Nath Singh, Shio Karan Singh and Baij Nath Singh one-third share of the Bauktaw porperties, the family had separated.

[Their Lordships proceeded to state the circumstances leading to the filing of the said suit before the Subdivisional Judge, Insein and to the subsequent compromise under which the right os each of the three brothers to a one-third share in the Bauktaw properties was declared in a decree in that suit.]

The learned trial Judge, however, from a consideration of the conduct of the parties before and after the alleged compromise, came to the conclusion that the plaintiff-respondent's story regarding the compromise and the true nature of the sale deeds, exhibits 1 and 2, must be accepted in preference to that of the defendant-appellant. He accordingly held that there was no disruption of the joint family in the year 1934 as alleged by the defendant-appellant, that after a momentary estrangement the plaintiff and the defendants continued to remain members of a joint Hindu family, that the prosperity of the family was due to the flour mill which was financed by mortgage of the joint family Bauktaw property, and that therefore the plaintiff-respondent's suit should be decreed.

It is a matter therefore for consideration whether the learned trial Judge's conclusions in these respects are correct. On a review of the evidence adduced in the case it appears to us that the defendant-appellant was

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

quite capable of telling a deliberate lie if it suited his purpose. He could not have possibly forgotten the circumstances giving rise to Civil Regular Suit No. 6 of 1934 and that it was he who had filed a suit for declaration against his brother Surya Nath Singh. Nevertheless, he stated deliberately that the suit was one filed by Surya Nath Singh against him and his younger brother Baij Nath Singh. In this connection, it is interesting to reproduce the opening passage of the judgment in *Surya Nath Singh v. Shio Karan Singh and another* (1) cited above. It reads:

> "The parties to this litigation are brothers. Respondent 1 Shio Karan Singh, sued the appellant, Surya Nath Singh, and respondent 2, Baij Nath Singh, in the Subdivisional Court of Insein for a declaration that a certain property consisting of land and three buildings thereon, was the property of a joint family consisting of the plaintiff and the defendants, and that the plaintiff has a one-third share in the same. The second part of the prayer has since been abandoned in the course of the litigation. The plaint sets out that the plaintiff and the defendants are brothers, and at all times material to the suit were members of a joint Hindu family, of whom the plaintiff is the eldest, that the property in question was acquired by the joint family, that defendant 1 was seeking to dispose of the property privately or otherwise to defraud the plaintiff and defendant 2, and that the plaintiff does not desire to separate from his brothers but feels that it is desirable that a declaration of his rights in the suit property should be made."

It is clear therefore that it was Shio Karan Singh who had filed the suit for a declaration of his rights in the properties at Bauktaw which, according to the judgment, consisted of land and three buildings thereon. During the pendency of the case in the High Court the defendant-appellant Shio Karan Singh wrote to his brother Baij Nath Singh in India as follows:

[Their Lordships proceeded to reproduce and discuss the letter, Exhibit 4-G.]

In our opinion, the deliberate lie told by Shio Karan Singh that the case in the Subdivisional Court of Insein was filed by Surya Nath Singh was to support his contention that it was Surya Nath Singh who wanted to disrupt the family and that much against his own inclination he was persuaded to agree to a compromise decree which led to such disruption.

In contrast, therefore, the story told by the plaintiff Surya Nath Singh regarding the circumstances leading to the institution of Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein, seems much more reliable. Regarding the compromise, the most important person who could be relied upon by Surya Nath Singh for his version that it took place at the meeting at Bramah Samaj, was Mr. Pande, the Manager of the Zeyawaddy Surgar Factory, but this person was dead at the time of institution of the suit; so that he could not be cited. On the other hand, the most important person who could have supported the defendant-appellant Shio Karan Singh's version of the compromise is Advocate Mr. Dangali who was alive in Calcutta at the time of the hearing of the suit. According to Shio Karan Singh, he could only find out the address of Mr. Dangali after the hearing of the case had taken place and therefore he could not cite Mr. Dangali as a witness. In our opinion, with sufficient diligence he could have found out Mr. Dangali's address in time and his failure to cite Mr. Dangali as a witness is a factor to be taken into consideration against him. The other witnesses who appeared in support of his defence are those who could have been easily persuaded to give a garbled version of the story.

The learned trial Judge in the course of his judgment had been at great pains to analyse the voluminous correspondence which have been exhibited in the case

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

regarding the events prior to, during, and after the determination of Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein.

[Their Lordships proceeded to refer to some portions of evidence before the trial Court and discuss them].

The learned trial Judge, after adverting to the existence of the nucleus of joint family property in India which consisted of a portion of the ancestral house, some six to seven acres of culturable land, and subsequent inheritance of 3½ acres of land on the death of a widow of one of the uncles of the three brothers, came to the conclusion that subsequent purchases of land in India were made in the name of Shio Karan Singh as *Karta* of the family, although the land belonged to the whole family. There is nothing to controvert his finding on this point and the references in the correspondence exhibited in the case to the litigation arising out of such purchases of land support the learned trial Judge's view that the property in India remained joint.

The crux of the question, however, is regarding the nature of the properties at Bauktaw which at first stood in the name of the plaintiff-respondent Surya Nath Singh but which after the execution of the sale deeds, exhibits 1 and 2, stood in the name of the defendant-appellant Shio Karan Singh. Regarding the manner in which the land at Bauktaw was acquired and the buildings thereon erected, the testimony of the plaintiff-respondent Surya Nath Singh appears to us both cogent and reliable. To controvert Surya Nath Singh on this point the learned Advocate for the defendant-appellant Shio Karan Singh has invited our attention to the following passage in his evidence:—

> "Q. The address given here "Shio Bhavan" which is that house ?
>
> A. It was the house represented by Item No. 1 in this suit—the house at Bauktaw.

Q. Who built this house ?
A. It was built by my brother himself."

In our opinion, however, this apparent admission by Surya Nath Singh that the houses at Bauktaw were built by his brother Shio Karan Singh, was mere inadvertence as it plainly contradicts his contention prior and subsequent to the making of this statement that the houses were built by him with the money which he had saved and borrowed. Nothing that has been elicited from Surya Nath Singh in his cross-examination or from the statement of Shio Karan Singh in his evidence is sufficient to discredit Surya Nath Singh's story that the properties at Bauktaw were acquired by his own efforts. On the other hand, Shio Karan Singh was seen at the relevant time, to be more or less, in impecunious circumstances owing to his fondness for society of immoral women so that he could contribute little, if not nothing, to the acquisition of the Bauktaw properties. The probabilities are that, in these circumstances, the plaintiff-respondent Surya Nath Singh considered himself to be superior to his other brothers in having been able to amass so much wealth and that he considered that such acquisitions were the gains of his own learning. This led to the filing of the suit against him in the Subdivisional Court of Insein by the defendant-appellant Shio Karan Singh.

As pointed out by the learned trial Judge, it was most improbable that after having succeeded in establishing that the family was joint and that the Bauktaw properties belonged to the joint family, the defendant-appellant Shio Karan Singh would have been a party to proceedings which led to disruption of the family. On the other hand, the plaintiff-respondent's explanation that the compromise decree and the sale deeds, exhibits 1 and 2, were designed to promote the solidarity of the joint family by keeping all the family properties in Burma also in the name of Shio Karan Singh as *Karta* of the family, seems

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

more in keeping with the truth. It finds support in the fact that whereas the value of the properties at Bauktaw exceeded Rs. 10,000 the value shown for each one-third undivided share in the sale deeds was only Rs. 900. It also finds support in the correspondence between the parties indicating that the brothers remained joint in food and in estate after the execution of the sale deeds, exhibits 1 and 2.

The learned Advocate for the defendant-appellant Shio Karan Singh, however, has contended that no evidence is admissible in law to show that Exhibits 1 and 2 were not the sales of undivided one-third share of the plaintiff and the 2nd defendent to their eldest brother, the 1st defendant, because section 92 of the Evidence Act enacts that when any terms of any contract or other disposition of property have been proved according to section 91 no evidence of any oral agreement or statement can be admitted for the purpose of contradicting, varying, adding to, or subtracting from, its terms except as provided in the provisos to section 92 and as none of these provisos is applicable. In this connection, he has relied upon the following cases:—

Maung Tun Gyaw v. *Maung Po Thwe* (1) where it was held that section 92 of the Evidence Act applies to all parties to a document whether the question in dispute is between the parties on the one side and the other or between the parties on the same side and that parties on one side to a deed could not be allowed to show that that transaction, though purporting to be a sale, is a mortgage. *U Thin and others* v. *Daw Hmu and another* (2) where it was held that when a person transfers certain property by a deed of gift it is not open to him to say that when he gave the property he did not really do so, as external evidence to the intention of the parties to a

(1) 11 L.B.R, 351. (2) A.I.R. (1937) Pan. 142.

deed is inadmissible in law. *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar* v. *P.L.M.C.T. Kasiviswanathan Chettyar* (1) where it was held that oral evidence of intention of the parties is not admissible for the purpose of construing a deed or ascertaining the intention of the parties and that in construing the terms of a deed the question is not what the parties may have intended but what is the meaning of the words which they used.

The cases above cited are, however, distinguishable from the present. What the plaintiff-respondent has tried to prove in the present case is that the sale deeds, exhibits 1 and 2, were merely fictitious documents, not intended to convey any title to the defendant-appellant, as the properties mentioned therein remained, before and after the execution of the sale deeds, joint undivided family properties of the three brothers, namely, Shio Karan Singh, Surya Nath Singh and Baij Nath Singh. There is ample authority for the proposition that evidence is admissible in proof of the fictitious nature of the documents, exhibits 1 and 2. Woodroffe and Ameer Ali said this in their "Law of Evidence", 9th Edition: "Though evidence to vary the terms of an agreement in writing is not admissible, "yet evidence to show that there is not an agreement at all is admissible. Notwithstanding a paper writing which purports to be a contract may be produced, it is still competent to the Court to find upon sufficient evidence that this writing is not really the contract." In his annotation to Section 92 Sarkar said this in his "Law of Evidence", 9th Edition: "Section does not apply to fictitious documents. Written contracts like all other contracts must be made *animo contrahendi*, and parol evidence is admissible to show that there was no *animus*. Section 92 presupposes the validity of the transaction evidenced by the document. If its validity is impeached, the Court is not bound by what has been

(1) (1949) B.L.R. 158.

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

described as the paper expression of the parties, and is not precluded from entering into the real nature of the transaction between them." In his annotation to section 92 Monir said this in his "Principles and Digest of the Law of Evidence", 4th Edition: "Oral evidence is admissible to prove that an agreement in writing was really no agreement at all, but only a sham, as it was not intended to be operative, or that it was brought into existence solely for the purpose of creating evidence about some other matter, or was only a fictitious or colourable device which cloaked something else."

The case law on the subject may now be examined. In *Sah Lal Chand* v. *Indarjit* (1) it was held where there has been a false acknowledgment by recital in a deed of sale of the payment by the purchaser of the consideration money, and its receipt by the vendor, it is open to the latter to prove that no consideration money was actually paid, notwithstanding anything contained in section 92 of the Indian Evidence Act, 1872. In *Asaram and others* v. *Ludheshwar and others* (2) Bose, J. observed:

> "All that section 92 excludes is oral evidence to contradict, vary, add to or subtract from the terms of a contract which has been reduced to writing. It does not preclude a party from showing that the writing was not really the contract between the parties but was only a fictitious or colourable device which cloaked something else. Benami transactions which have been upheld by the Judicial Committee on numerous occasions afford a common illustration of this rule."

In *Abdul* v. *Arlin* (3) where the defendant denied the alleged agreement to take the land on lease but admitted the execution of the lease deed, and he alleged that to

(1) 22 All. 370 (PC). (2) A.I.R. (1938) Nag. 335 (FB).
(3) A.I.R. (1926) Ran. 94.

protect his property from creditors he had transferred his land benami to the name of the plaintiff and that the document was made in furtherance of this benami transaction, it was held by Carr, J. that the defendant's case, in effect, was that there was no agreement of lease at all, that the deed was a mere fiction, and therefore he was not debarred from producing oral evidence of his allegation. In *Tyagaraja Mudaliyar and another* v. *Vedathanni* (1) it was observed:

> "When a contract has been reduced to the form of a document, section 91 excludes oral evidence of the terms of the document by requiring those terms to be proved by the document itself, unless otherwise expressly provided in the Act, and section 92 excludes oral evidence for the purpose of contradicting, varying, adding to, or subtracting from such term. Section 92 only excludes oral evidence to vary the terms of the written contract, and has no reference to the question whether the parties had agreed to contract on the terms set forth in the document. The objection must therefore be based on section 91, which only excludes oral evidence as to the terms of a written contract. Clearly, under that section, a defendant sued, as in the present case, upon a written contract purporting to be signed by him, could not be precluded in disproof of such agreement from giving oral evidence that his signature was a forgery. In their Lordships' opinion oral evidence in disproof of the agreement (1) that, as in *Pym* v. *Campbell* (2), the signed document was not to operate as an agreement until a specified condition was fulfilled, or (2) that as in the present case, the document was never intended to operate as an agreement, but was brought into existence solely for the purpose of creating evidence of some other matter, stands exactly on the same footing as evidence that the defendant's signature was forged."

In *Thiagaraja Mudaliyar and another* v. *Vedathanni* (3) it was held that it is only when parol evidence is sought to

(1) 63 I.A. 126. (2) (1856) 6 E & B. 370.
(3) A.I.R. (1933) Mad 48.

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

be let in for proving that a document affecting a disposition is enforceable not according to its plain terms but in a modified form by something being substituted for or subtracted from or added to the terms expressly mentioned therein that section 92 would be a bar to render such oral evidence inadmissible but that a party to a document is entitled to prove by oral evidence that the agreement or disposition in writing was only a sham and was not intended to be operative.

In view of the decisions in the cases above cited, the objection against the admissibility of evidence to show that the documents, exhibits 1 and 2, were only sham or colourable device to put the joint family properties in the name of *Karta*, must necessarily fail.

In has been argued by the learned Advocate for the defendant-appellant that if the properties in Burma as well as those in India were the joint Hindu family properties of the three brothers, there would have been no necessity for Shio Karan Singh to give a power of attorney to Baij Nath Singh and to Surya Nath Singh or for that matter for Surya Nath Singh to give a power of attorney to Baij Nath Singh. However, it is clear from the correspondence exhibited in the case that the powers of attorney were given to facilitate the transactions of family business. In the letter, exhibit G, dated 17th March 1929, Shio Karan Singh said to Baij Nath Singh that in order to prevent the family properties being seized for the heavy debts which he had incurred the properties, namely, house and *Zamindari* should be transferred to the names of Surya Nath Singh and Baij Nath Singh and that to enable this being done he had sent a general power of attorney to Baij Nath Singh. Exhibit L, which is an extract from the Register of powers of attorney authenticated in Burma, shows that a power of attorney, executed on the 9th February 1934 and authenticated on the same day, was sent by Surya Nath Singh to his

brother Baij Nath Singh. This was at a period when all the brothers were admittedly joint. These two facts show that Surya Nath Singh's explanation that the powers of attorney had to be given in order to facilitate the conduct of the family business, portrayed the true position. A power of attorney was given by Shio Karan Singh to Surya Nath Singh himself in the year 1946 before Shio Karan Singh's departure to India in order to enable Surya Nath Singh to look after the family properties in Burma, including the properties now in dispute. This power of attorney is the subject-matter of dispute in Civil Regular Suit No. 80 of 1954 of this Court.

The learned Advocate for the defendant-appellant has drawn our attention to the statement of accounts, exhibit 9, submitted by Surya Nath Singh to Shio Karan Singh and contended that references to "my account" and "your account" containing therein, support his case that the family was separate and that Surya Nath Singh was only acting as the agent of Shio Karan Singh in looking after the properties now in suit. However, there is one significant passage in exhibit 9 which cannot possibly be explained on that basis. It reads: "Pay of the sweeper of the house in Bauktaw for 2 months which was given from our house expenses—Rs. 8." In our opinion, this passage connotes that the family was joint for the purpose of estate. The learned Advocate for the defendant-appellant has again invited our attention to the letter, Exhibit 7, dated the 1st January 1946, wherein Surya Nath Singh asked his brother Shio Karan Singh for a loan of Rs. 1,500 for his contemplated marriage. He said, "Now, please making an immediate sanction for money write a letter to Baij Nath otherwise I shall be in great difficulties. The work also will not be done and I shall be losing my reputation. If God wills, I shall very soon credit that amount in your bank account out of my

H.C. 1959

SHIO KARAN SINGH v. SURYA NATH SINGH AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

earned salary." The learned Advocate for the defendant-appellant contends that if the family was joint, and if the money which was remitted from time to time by Shio Karan Singh to India belonged to the family, there was no necessity for Surya Nath Singh to write to Shio Karan Singh in that manner. However, we know of no authority by which a coparcener cannot borrow money from the *Karta* of a joint Hindu family for his own private purpose and on the evidence on record we would not go to the extent of saying that Shio Karan Singh did not have any money in his own private account in India. Under the Hindu law a Hindu, even if he be joint, may possess separate property exclusively belonging to him.

For these reasons, we hold that the finding of the learned trial Judge who has had the opportunity of examining the witnesses and of appraising the credibility regarding the joint nature of the properties mentioned in paragraph 3 of the plaint, cannot be disturbed.

A number of rulings have been cited by the learned Advocate for the defendant-appellant in support of his contention that in view of the compromise decree in Civil Regular Suit No. 6 of 1934 of the Subdivisional Court of Insein the family must be considered in law to have divided. However, none of those rulings cited by him supports his contention.

In *Approvier* (a) *Seetaramier* v. *Rama Subba Aiyan* (1) it was merely held that members of an undivided family may agree among themselves with regard to particular property that it should thenceforth be the subject of ownership in certain defined shares and that in that event the character of undivided property and joint enjoyment is taken away from the subject-matter so agreed to be dealt with. In *Balkishen Das and others* v. *Ram Narain Sahu and others* (2) it was merely held that where an *ikrarnama* entered into between members of

(1) 11 Moore's India Appeals 75. (2) 30 I.A. 139.

a Hindu joint family stated in unambiguous terms that the defined shares in the whole estate had been allotted to several co-parceners it was tantamount to a separation in estate. In *Palani Ammal* v. *Muthuvenkatachala Moniagar* (1) it was held that the mere fact that the shares of the co-parceners have been ascertained does not by itself necessarily lead to an inference that the family had separated. In the case now under consideration both the compromise decree and the sale deeds were designed with a view not to separation but to consolidation of the family by putting the properties which hitherto stood in the name of Surya Nath Singh alone, in the name of the *Karta* of the family, namely, Shio Karan Singh.

Regarding the second issue whether a suit for a bare declaration was maintainable in law, we have nothing to add to the observation of Mackney, J. in *Suryna Nath Singh* v. *Shio Karan Singh and another* (2) which is on all fours with the facts of the present case. We consider that the conclusion arrived at by the learned trial Judge on the issue regarding the maintainability of the suit is correct.

In the result, the appeal fails and is dismissed with costs. Advocate fees 15 (fifteen) gold mohurs.

U BA THAUNG, J.—I agree.

(1) A.I.R. (1925) P.C. 49. (2) A.I.R. (1936) Ran. 316.

CRIMINAL REVISION.

Before U Aung Khine, J.

SIN RATHI YAR
MAR NI
KANAY YAR LAL } (APPLICANTS)

H.C. 1959
July 28.

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Foreigners Registration Act, s. 5 (1)—Prosecution under—Importance of question of citizenship—Possible consequence of conviction under.

In a prosecution under s. 5 (1) of the Foreigners Registration Act the question of citizenship which has been raised as a ground of defence is an important matter and therefore it should be threshed out properly. Convictions under this section may later involve in the deportation of the persons thus convicted.

Min Han (Government Advocate) for the respondent.

K. Singh for the applicants.

U AUNG KHINE, J.—There will be only one judgment for these three applications. The applicants in these three revision applications (1) Sin Rathi Yar, (2) Mar Ni and (3) Kanay Yar Lal were each convicted under section 5 (1) of the Foreigners Registration Act. It would appear that the defence of all these three applicants was that they were the citizens of the Union of Burma. The trial Court did not accept their plea and convicted them as stated above. The three applicants next took the matter up before the Additional Sessions Judge in the three revision applications; in each of the application an affidavit was filed to say that the applicants were born in Burma out of

* Criminal Revisions Nos. 51B / 52B / 53B of 1959 (Mandalay). Review of the order of the Fourth Additional Magistrate, Mandalay, in Criminal Regular Trials Nos. 417 / 436 / 433 of 1958, dated the 17th March 1959.

H.C.
1959
SIN RATHI YAR
MAR NI KANAY-YAR LAL
v.
THE UNION OF BURMA.
U AUNG KHINE, J.

parents who had never left Burma and that the grand parents of the applicants were permanent residents in Burma. The learned Additional Sessions Judge after hearing these applications recommended that a retrial be ordered in each of these cases. These convictions under section 5 (*1*) of the Foreigners Registration Act may later involve in the deportation of the applicants. The question of citizenship is an important matter and therefore should be threshed out properly. It appears to me that neither the trial Magistrate nor the applicants realized the importance of the question at the time of the trial. In the ends of justice I am also of opinion that the matter should be heard afresh. Accordingly, I would set aside the conviction and sentences passed upon the applicants in Criminal Regular Trial Nos. 417, 433, and 436 of 1958 in the Court of the Fourth Additional Magistrate, Mandalay, and direct that they be put on further trial before a Magistrate whom the District Magistrate, Mandalay may select for the purpose.

The fines, if already paid, must be refunded to the applicants.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

Aug. 13.

U BA THAN AND ONE (APPELLANTS)

v.

U SAN MAUNG AND ONE (RESPONDENTS).*

Urban Rent Control Act, s. 11 (1) (f)—*Owner of building built in* 1949—*Whether can file simple suit for ejectment—Application—Exemption.*

Where in the appeal arising out of a suit for ejectment from a house built in 1949 it is contended on behalf of the owners that clause (*f*) of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act is not applicable to them as they were not the "owners" of the building within the meaning of the said clause (*f*) and that on that account they could file a simple suit for ejectment after due notice to quit under s. 106 of the Transfer of Property Act.

Held: That the owners cannot in utter disregard of the provisions of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act file a simple suit for ejectment after due notice to quit under s. 106 of the Transfer of Property Act and that clause (*f*) of s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act applies to all buildings whether built before or after the first May 1945, but that because of the proviso to that clause only those persons who were owners of the building before the first day of May 1945 or who have after that date become owners thereof by inheritance can avail themselves of the provisions of that clause.

In the case of newly constructed buildings and substantially reconstructed buildings covered by the Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th of February 1951, they would be totally exempted from the operation of the Act.

Ba On for the appellants.

Ba Thaung for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 24 of 1957 of the City Civil Court, Rangoon, the plaintiffs U Ba Than and Daw Yone who are the appellants in the present appeal sued the defendant-respondents U San Maung and Daw Khin Tint for their ejectment from the lower storey of a house known as No. 47, Morton Street, belonging to the appellants. It is alleged by the appellants that the respondents

* Special Civil Appeal No. 13 of 1958 against the decree of the High Court of Rangoon in Civil 1st Appeal No. 63 of 1957, dated the 14th March 1958.

are the tenants of the premises in suit and that these premises are now required by the appellants for their residence as well as for storage of goods, the upper storey of the house which they are occupying being insufficient for their requirements.

The respondents by their written statement contend *inter alia* that the suit should be dismissed as the appellants are not the owners of the premises within the meaning of that expression in clause (*f*) of sub-section (*1*) of section 11 of the Urban Rent Control Act. The learned 3rd Judge of the City Civil Court thereupon on the preliminary issue framed on this point agreed with the respondents and accordingly dismissed the appellants' suit with costs. On appeal by the appellants to this Court, U Aung Khine, J. by his judgment in Civil First Appeal No. 63 of 1957 agreed with the learned trial Judge and dismissed the appellants' appeal. Hence the present appeal under section 20 of the Union Judiciary Act.

Now section 11 (*1*) (*f*) of the Urban Rent Control Act in so far as is relevant for the purpose in hand reads:

> "Notwithstanding anything contained in the Transfer of Property Act or the Contract Act or the Rangoon City Civil Court Act no order or decree for the recovery of possession of any premises to which this Act applies or for the ejectment of a tenant therefrom shall be made or given unless—
>
> the building or a part thereof to which the Act applies is reasonably and *bona fide* required by the owner for occupation by himself exclusively for residential purposes . . .
>
> Provided that for the purpose of this clause the term 'owner' shall not include any person except the person who was the owner of the said premises on the first day of May 1945 or has after that date become the owner by the devolution of the said premises upon him by inheritance: "

The learned Advocate for the appellants, however, contends that since the premises in suit, No. 47, Morton Street, was a building which was erected in the year 1949, it was not a building existing on the first day of May 1945.

H.C. 1959

U BA THAN AND ONE. v. U SAN MAUNG AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

Therefore the appellants were not the "owners" of the building within the meaning of the proviso to clause (*f*). Consequently, clause (*f*) itself was not applicable to the appellants so that they could file a simple suit for ejectment of the respondents after due notice to quit under section 106 of the Transfer of Property Act.

In our opinion this contention cannot be allowed to prevail. If, as the learned Advocate for the appellants contends, clause (*f*) of section 11 (*1*) of the Urban Rent Control Act is not applicable to them they can only file a suit for ejectment if they can bring the case under either one or the other of clauses (*a*) to (*e*) of section 11 (*1*) of the Urban Rent Control Act. They cannot in utter disregard of the provisions of section 11 (*1*) file a simple suit for ejectment after due notice to quit under section 106 of the Transfer of Property Act.

In our opinion, clause (*f*) of section 11 (*1*) of the Union Rent Control Act applies to all buildings whether built before or after the first of May 1945, but that because of the proviso to that clause only those persons who were owners of the buildings on the first day of May 1945 or who have after that date become the owners thereof by inheritance can avail themselves of the provisions of that clause. Of course, in the case of newly constructed buildings and substantially reconstructed buildings covered by the Ministry of Finance and Revenue Notification No. 35, dated the 16th of February 1951, they would be totally exempted from the operation of the Urban Rent Control Act.

For these reasons, we consider that the judgment of the learned Judge on the Appellate Side is correct. The appeal fails and is dismissed with costs. Advocate's fees three gold mohurs.

APPELLATE CIVIL.

Before U Aung Khine and U Ba Thoung, JJ.

U SEIN WIN (APPELLANT)

v.

U MYA THAN (RESPONDENT).*

H.C.
1959
Aug. 13.

Transfer of Property Act—S. 106—Notice not expressly calling upon tenant to vacate—Whether effective in law.

In a notice sent by the respondent to the appellant it was mentioned that five months' rent at the rate of K 100 per mensem from December 1955 to April 1956 was in arrears, that legal action would be taken against the appellant if he continued his stay beyond the 1st June 1956 without settling the arrears of rent and that the notice was given under s. 106 of the Transfer of Property Act. It was contended that as there was no express mention in the notice that the lease was to expire at the end of May 1956 and that as there was no demand in the notice requiring the appellant to vacate, the notice was not one determining the lease.

Held : That the notice was effective in law.

Harihar Benerji and others v. *Ramshashi Roy and others*, A.I.R. (1916) (P.C.) 102 ; *S. L. Barua* v. *S. M. Abowath*, (1950) B.L.R. 404, followed.

P. K. Bose for the appellant.

Hla Nyunt for the respondent.

U AUNG KHINE, J.—The respondent U Mya Than filed a suit for ejectment and for recovery of arrears of rent amounting to K 600 against the appellant U Sein Win in Civil Regular Suit No. 4 of 1956 in the Court of the Subdivisional Judge, Sagaing. U Mya Than was given a decree for K 475 only as rent, the Subdivisional Judge holding that there was no cause of action to eject the appellant. In the appeal by the respondent U Mya Than, the learned District Judge, Sagaing, set aside the judgment and decree

* Special Civil 2nd Appeal No. 6 of 1957 (Mandalay) against the decree of the High Court at Mandalay in Civil 2nd Appeal No. 19 of 1957, dated the 5th November 1957.

H.C. 1959

U SEIN WIN v. U MYA THAN.

U AUNG KHINE, J.

of the Subdivisional Judge and decreed the suit as prayed for. U Sein Win's second appeal against the judgment and decree of the District Judge was dismissed by this Court in Civil Second Appeal No. 19 of 1957. Hence this appeal under section 20 of the Union Judiciary Act, against the judgment and decree of this Court in Civil Second Appeal.

The only ground canvassed for the appeal now is that the notice of the respondent dated the 7th May 1956 served on him was not one determining his lease and consequently the respondent had no right of suit to eject him. Reliance is placed on the decision in the case of *Kim Soon and one by Agent Chin Kan* v. *Chin Hwet* (alias) *Maung Sein* (1).

The learned advocate for the appellant submitted that there was no express mention in the notice that the lease was to expire at the end of May 1956 and there was also no demand in the notice requiring the appellant to vacate. In view of this contention, we studied the notice in question with the greatest of care. In the second paragraph of the said notice it was mentioned that five months rent at the rate of K 100 per mensem from December 1955 to April 1956 was in arrears. It went on to say that legal action would be taken against the appellant if he continued his stay beyond the 1st June 1956 without settling the arrears of rent. Finally the last paragraph clearly stated that the notice was given under section 106 of the Transfer of Property Act.

The question now is whether this notice is quite effective in law. In *Harihar Benerji and others* v. *Ramshashi Roy and others* (2), it was held that the test of sufficiency of a notice is not what it would mean to a stranger ignorant of all the facts and circumstances touching the premises to which they purport to refer, but what it would mean to a tenant presumably conversant with all those facts and circumstances. The same principle was followed in the

(1) (1955) B.L.R. 75. (2) A.I.R. (1918) P.C. 102.

Bench decision of our Court in *S. L. Barua* v. *S. M. Abowath* (1).

It is idle for the appellant to contend that he was unable to grasp the true meaning and the purport of the notice. He was in arrears of rent and the notice clearly stated that if he stayed on beyond the 1st June 1956 without paying up the arrears, legal action would be taken against him. Finally in the last paragraph of the notice it was stated that this notice was one under section 106 of the Transfer of Property Act. It clearly indicates that the respondent had fully made up his mind to terminate the tenancy by the end of May 1956. There could not have been any doubt in the mind of the appellant after reading the said notice that the respondent had demanded termination of the tenancy by the 31st May 1956. The appellant having failed to pay up the arrears of rent by that date, the lease of premises in question must be considered to have been terminated.

The appeal therefore fails and it is accordingly dismissed with costs.

U BA THOUNG, J.—I agree.

(1) (1950) B.L.R. 404.

တရားမအယူခံ

တရားဝန်ကြီး ဦးအောင်ခိုင် နှင့် တရားဝန်ကြီး ဦးဘသောင်းတို့ရှေ့မှောက်၌

† တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ ဩဂုတ်လ ၁၀။

ဦးဘဦး အယူခံတရားလို

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော်အရာရှိ မန္တလေးမြို့) အယူခံတရားခံ *

မြေသိမ်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၊ သာမန်ရိုးရိုးမြေသိမ်းလိုလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည့်ဝတ်တရားများ၊ ပုဒ်မ ၁၇၊ မြေကိုအလျင်အမြန်သိမ်းလိုလျှင် ချမှတ်ထားသည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ မည်သည့်အခါ ပုဒ်မ ၅(က)တွင် ပါသောပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပုဒ်မ ၁၇(၄)အရ ပိတ်ပင်နိုင်ပါသနည်း။

ပုဒ်မ ၁၇(၄)အရ ပြန်တမ်းမထုတ်မီ၊ အရေးကြီးသောအချက်။

အသိမ်းခံရသော မြေပိုင်ရှင်က မည်သည့်အခါကထုံးစံနိုင်သနည်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သာမန်ရိုးရိုးမြေကိုသိမ်းလိုလျှင် မူလမြေသိမ်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ၊ အများပြည်သူတို့နှင့်သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စတခုကြောင့်၊ မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်နယ်၊ မည်သည့်ရပ်ကွက်တွင်းက၊ မည်သည့်ဧရိယာ၌ မြေကိုသိမ်းရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း ပဌမကြေငြာရသည်။ ဤကဲ့သို့ကြေငြာပြီးနောက် သိမ်းမည့်မြေတည်ရှိသော ရပ်ကွက်တွင် အများပြည်သမျှအမြင်နိုင်အောင် နို့တစ်ကပ်ရသည်။ ပုဒ်မ ၄ အရ၊ အစိုးရကမြေကိုသိမ်းမည်ဆိုသော ပြန်တမ်းထုတ်ပြီးနောက်၊ ရက် ၃၀ အတွင်း၊ သက်ဆိုင်သူတို့က ပုဒ်မ ၅(က)အရ၊ မြေသိမ်းခြင်းကိုအကြောင်းပြကာ ကန့်ကွက်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ကန့်ကွက်ပြီးနောက် ကန့်ကွက်သည့်အကြောင်းအရာနှင့် မြေသိမ်းအရာရှိ၏ ထောက်ခံစာများကို အစိုးရထံပို့ပြီး၊ အစိုးရကဆက်လက်၍မြေကိုသိမ်းလိုလျှင် ပုဒ်မ ၆ အရ မြေကိုသိမ်းလိုသည်၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သိမ်းလိုသည်ဟုပင်၊ မူလပုဒ်မ ၄ တွင်ကြေငြာသည့်အတိုင်း ကြေငြာရသည်။ နောက် ပုဒ်မ ၉ အရ၊ မြေသိမ်းအရာရှိကော်လိတ္တော်ကအများပြည်သူများ မြင်နိုင်သောနေရာ၌၊ နို့စာစ်များထပ်မံ၍ ကပ်ရမည်။ ဤနောက်၌ အစိုးရကမြေကို သိမ်းပိုက်မည့်မြေအတွက် လျော်ကြေးရလိုလျှင် ၎င်းထံတောင်းဆိုနိုင်သည်။ မြေနှင့်ပတ်သက်သော သူများကလည်း လာရောက်၍ ၎င်းတို့မြေတွင်၊ မည်ကဲ့သို့သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ မြေအတွက်လျော်

* ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၇ (မန္တလေး)။

† ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၂ တွင်၊ မန္တလေးမြို့တွင်ရုံးထိုင်သော တရားလွှတ်တော် ရုံးတော်၏ ချမှတ်သောအမိန့်ကို အထူးအယူခံဝင်မှု။

ကြေး မည်မျှလိုချင်ကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်သည်ဆိုသောအကြောင်းများသည် အဆိုပါနို့တစ်တွင် တပါတည်းကြေငြာရသည်။ မြေပိုင်ရှင်များကိုလည်း နို့တစ်ထုတ်ရသည်။ ၎င်းနောက်မှ မြေသိမ်းအရာရှိကော်လိတ္တော်က စုံစမ်းပြီး လျော်ကြေးကိုပေးရသည်။

အရေးကြီးသော အကြောင်းတစုံတခုကြောင့် မြေကိုအလျင်အမြန် သိမ်းလိုက သိမ်းနိုင်ရန် မြေသိမ်းဥပဒေတွင် စီမံချက်များပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ၎င်းပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာပုဒ်မ ၁၇ တွင်ဖေါ်ပြထားသည်။

ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပုဒ်မ ၅(က)တွင် ပါသောပြဋ္ဌာန်းချက်များကို မည်သည့်အခါပိတ်ပင်နိုင်ပါသနည်း ဟူမူ ပုဒ်မ ၁၇(၁)အရ၊ အစိုးရကမြေကိုအလျင်အမြန် သိမ်းလိုခြင်းရှိရမည့်အပြင်၊ သိမ်းမည့်မြေမှာ မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် အသီးအနှံစိုက်ရသောမြေများလည်း ဖြစ်ရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄အရ၊ ပြန်တမ်းမထုတ်မီအရေးကြီးသောအချက်မှာ၊ သိမ်းမည့်မြေသည် မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်ရှိရသော မြေမျိုးဖြစ်သည်ကို အတိအကျသိရှိပြီးမှ အဆိုပါပြန်တမ်းကို ထုတ်နိုင်သည်။

မြေသိမ်းရာဝယ် မြေသိမ်းအရာရှိ ကော်လိတ္တော်သည် မြေသိမ်းအက်ဥပဒေများကို ကျူးကျော်ခါ ဆောင်ရွက်သူများမည်ဆိုပါက အသိမ်းခံရသော မြေပိုင်ရှင်တွင် တရားစွဲနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉

ဦးဘဦးနှင့် မြဝတီမြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော် အရာရှိ)၊ မန္တလေးမြို့။

ဦးအောင်ခိုင်။

အယူခံ တရားလိုအတွက်။ ။မစ္စတာ ကေစီဆင်းက လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

အယူခံ တရားခံအတွက်။ ။အစိုးရလွှဲနေကြီး ဦးမင်းဟန်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

တရားဝန်ကြီးဦးအောင်ခိုင်။ ။ဤအယူခံမှုမှာ ဤတရားလွှတ်တော်၏ ၁၉၅၇ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၂ တွင်ချမှတ်သောစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို၊ မကျေနပ်၍ ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေး အက်ဥပဒေ ၂၀ အရ နောက်ထပ် အယူခံဝင်ရောက်ရန် ခွင့် ပြုသည့်အာလျောက် အထူး အယူခံမှု အဖြစ် လက်ခံ ကြားနာသည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းရင်း အဖြစ် အပျက်များမှာ အတိုချုပ် အားဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလို ဦးဘဦးသည် မန္တလေးမြို့၊ ဇမ္ဗူမျက်ရှင်ရပ် အကွက်အမှတ် (၇၂) ဦးပိုင်အမှတ် (၁)ရှိ မြေကို ပိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းမြေကို မန္တလေးမြို့၊ အရှေ့နယ်-ပိုင်ရုံး၊ အခွန်တော် အမှု အမှတ် ၂၀၃-၁/၁၉၅၃-၅၄ တွင် မန္တလေးမြို့ (ခရိုင်အင်ဂျင်နီယာ) လမ်းပန်း အဆောက် အဦဌာန၏ လျောက်ထားချက်အရ အဆိုပါမြေကို မေမြို့ လျှပ်စစ် ဌာနအကွက် အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်သမား တန်းလျား ဆောက် လုပ်ရန် အလို့ငှါ ကျေညာပြီး သိမ်းယူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ သိမ်းယူခြင်းကို ဦးဘဦးကမကျေနပ်၍ မန္တလေးမြို့ နယ်ပိုင်တရားမ၊ တရားသူကြီးရွှေတွင် (၁)။ အဆိုပါ မြေသိမ်း ကော်လိတ္တော် အရာရှိ၏ အခွန်တော်မှု အမှတ် ၂၀၃-၁/၅၃-၅၄ မှာ တရားဥပဒေနှင့် မညီညွတ်သဖြင့်၊ ပျက်ပြယ်ပြီးဖြစ်နေကြောင်းကို အတိအလင်း မြွက်ဟ

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ — ဦးဘဦး နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော်အရာရှိ)၊ မန္တလေးမြို့။ — ဦးအောင်ခိုင်။

ပေးပါရန်။ (၂)။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ မြေသိမ်းကော်လိတ္တော် အရာရှိသော်၎င်း၊ အခြား အရာရှိများကသော်၎င်း အဆိုပါမြေသိမ်းယူခြင်းကို တားမြစ်ပေးပါရန် နှင့် (၃)။ လျော်ကြေးငွေ ၂၅၀ ရယူရန် တရားစွဲခဲ့သည်။

နယ်ပိုင် တရားမရုံးတွင် နှစ်ဘက်သော အမှုသည်များတို့၏ ဆိုလွှာ ချေလွှာ အရ၊ ကောက်ချက်- ၇ ခုထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် အမှတ် ၁ ကောက်ချက်အရနှင့် ပင်အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ၎င်းကောက်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။ "မြေသိမ်းကော်လိတ္တော်အရာရှိ၏ အခွန်တော်မှု အမှတ် ၂၀၃-၁/၁၉၅၃-၅၄ သည် တရားဝင်သည် မဝင်သည် ဆိုသောပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် တရားလိုက တရားမမှု စွဲဆိုနိုင်ပါသလား၊ ရုံးတော်က ဤအမှုကို လက်ခံနိုင်ပါသလား။"

ဤကောက်ချက် အပေါ်တွင် နယ်ပိုင် တရားမတရားသူကြီးက အဆိုပါအခွန်တော်မှု သည်တရားဥပဒေနှင့် မညီညွတ်၍ ပျက်ပြယ်သည် ဆိုသော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမစွဲဆိုနိုင်။ ရုံးတော်ကလည်းအမှုကို လက်မခံနိုင်ဟု အမှုကို ဆုံးဖြတ်သည်။ ၎င်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်၍ မန္တလေးခရိုင် တရားမရုံးတွင် အယူခံရာ ဦးဘဦးပင် အရေးနိမ့်ခဲ့ပြန်သည်။ တဖန် ဆက်လက်၍ ဦးဘဦးက ဤတရား လွှတ်တော်တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ရာ၊ အောက် ရုံး နှစ်ရုံး၏ စီရင်ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံး အနေနှင့် ဤအယူခံကို ယခု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလို ဦးဘဦး၏ လွှတ်တော် ရှေ့နေကြီးက အဓိကထားခါလျောက်လဲချက် ပေးသည်မှာ အဆိုပါ အခွန်တော် အမှုတွင် ၎င်း၏ အမှုသည် ၏ မြေကို သိမ်းရာ ဝယ် မြေသိမ်း အက်ဥပဒေတွင် ပါသော ပြဋ္ဌာန်းချက် များကို မလိုက်နာဘဲ လျက် အလျင် စလိုဆောင်ရွက် သွားခြင်းကြောင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ခဲ့သည်၊ သို့အတွက် ၎င်း အခွန်တော်မှုမှာ တရားဝင်သော အမှုမဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

သာမန် ရိုးရိုးမြေကို သိမ်းလိုလျှင် မူလ မြေသိမ်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ အရ၊ အများ ပြည်သူတို့နှင့် သက်ဆိုင် သည့် ကိစ္စတခုကြောင့် မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်နယ်၊ မည်သည့် ရပ်ကွက်တွင်းက မည်သည့် ဧရိယာရှိ မြေကို သိမ်းရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း ပဌမ ကြော်ငြာရသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြော်ငြာပြီး နောက်သိမ်းမည့် မြေတည်ရှိသော ရပ်ကွက်တွင် အများ ပြည်သူများ မြင်နိုင်အောင် နို့တစ်ကပ်ရသည်။ ပုဒ်မ ၄ အရ အစိုးရက မြေကို သိမ်းမည်ဆိုသော ပြန်တမ်း ထုတ်ပြီးနောက် ရက် ၃၀ အတွင်း၊ သက်ဆိုင်သူတို့ က ပုဒ်မ ၅ (က) အရ မြေသိမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြခါ ကန့်ကွက်နိုင်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကန့်ကွက်ပြီးနောက် ကန့်ကွက်သည့် အကြောင်းအရာနှင့် မြေသိမ်းအရာရှိ၏ ထောက်ခံစာများကို အစိုးရထံ ပို့ပြီး အစိုးရက ဆက်လက်၍ မြေကို သိမ်းလိုလျှင် ပုဒ်မ ၆ အရ မြေကိုသိမ်းလိုသည် မည်သည့် အတွက် ကြောင့် သိမ်းလိုသည်

ဟုပင် မူလပုဒ်မ ၄ တွင် ကြော်ငြာသည့် အတိုင်း ကြော်ငြာရသည်။ နောက်ပုဒ်မ ၉ အရ မြေသိမ်း အာဏာရှိ ကော်လိတ္တော်က အများ ပြည်သူများ မြင်နိုင်သော နေရာ၌ နို့တစ်များ ထပ်မံ၍ ကပ်ရသည်။ ဤနောက်၌ အစိုးရက မြေကို သိမ်းပိုက်မည်၊ မြေအတွက် လျော်ကြေးရလိုလျှင် ၎င်းထံတောင်းဆိုနိုင်သည်။ မြေနှင့် ပတ်သက်သော သူများ ကလည်း လာရောက်၍ ၎င်းတို့ မြေတွင် မည်ကဲ့သို့ သက်ဆိုင်ကြောင်း မြေအတွက် လျော်ကြေး မည်မျှ လိုချင်ကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်သည် ဆိုသော အကြောင်းများလည်း အဆိုပါ နို့တစ်တွင် တပါတည်း ကြော်ငြာရသည်။ မြေပိုင်ရှင်များကိုလည်း နို့တစ် ထုတ်ရသည်။ ၎င်းနောက်မှ မြေသိမ်းအာဏာရှိ ကော်လိတ္တော်က စုံစမ်းပြီး လျော်ကြေးကို ပေးရသည်။

အရေးကြီးသော အကြောင်း တစုံတခုကြောင့် မြေကို အလျင် အမြန် သိမ်းလိုက သိမ်းနိုင်ရန် မြေသိမ်း ဥပဒေတွင် စီမံချက်များ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ၎င်း ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ပုဒ်မ ၁၇ တွင် ဖေါ်ပြထားသည်။ ယခုအမှုတွင် ပါသော မြေကို အလျင် အမြန် သိမ်းလိုသဖြင့် ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပုဒ်မ ၅ (က) ကမြေပိုင်ရှင်အား ကန့်ကွက်ရန် အခွင့် အရေးပေးသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ဤအမှုနှင့် မဆိုင်ကြောင်း ကျေညာခဲ့သည်။ ၎င်းကျေညာချက်မှာ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ၊ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်တော် ဝန်ကြီး ဌာန၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၆ ရက်၊ ပြန်တမ်းအမှတ် ၁၆၁ တွင်၊ မြေကို အလိုရှိနေသည် ဆိုသည့် အကြောင်း ပုဒ်မ ၄ အရ ပြန်တမ်းနှင့် တပါတည်း ကျေညာခဲ့သည်။ ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပုဒ်မ ၅(က) တွင် ပါသောပြဋ္ဌာန်းချက်များကို မည်သည့် အခါ ပိတ်ပင် နိုင်ပါသနည်းဟူမူ ပုဒ်မ ၁၇ (၁) အရ အစိုးရက မြေကို အလျင် အမြန် သိမ်းလိုခြင်း ရှိရမည့်အပြင် သိမ်းမည့် မြေမှာ မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် အသီးအနှံ စိုက်ရသော မြေများလည်းဖြစ်ရပေမည်၊ သို့ဖြစ်၍ ပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ပြန်တမ်း မထုတ်မီ အရေးကြီးသော အချက်မှာ သိမ်းမည့်မြေသည် မြေရိုင်း၊ သို့မဟုတ် ကောက်ပဲ သီးနှံ စိုက်၍ရသော မြေမျိုး ဖြစ်သည်ကို အတိအကျ သိရှိပြီး မှ အဆိုပါပြန်တမ်းကို ထုတ်နိုင်သည်။

ဤအမှုတွင် မြေကို ပဌမ သိမ်းသည့် အချိန်ကတည်းက အယူခံတရားလို ဦးဘဦးက အဆိုပါမြေသည် ဘိုးဘွားပိုင် မြေဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမြေကို အိမ်ဆောက်ရန် ဝယ်ယူထားကြောင်း အိမ်ကို မကြာမီ ဆောက်လုပ်မည်ဆိုပြီး ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍စုံစမ်းခြင်းမပြုခဲ့။ ဦးဘဦးကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့အဘိုကောက် စစ်ဆေးထားသည်ကိုသာတွေ့မြင်ရသည်။ ၎င်းစစ်ချက်တွင် အဆိုပါမြေကို မန္တလေး လုတာထံမှ ငွေ ၃,၀၀၀ နှင့် စာချုပ်၍ ဝယ်ထားသည်။ ၎င်းနေထိုင်ရန်ဝယ်ယူထားသော မြေဖြစ်သဖြင့် ကန့်ကွက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ ဦးဘဦးနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော် အာဏာရှိ)၊ မန္တလေးမြို့။

ဦးအောင်ခိုင်။

ထရုးလွတ်တော်၊ ၁၉၅၉ — ဦးဘဦးနှင့် မြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော် အရာရှိ)၊ မန္တလေးမြို့။ — ဦးအောင်ခိုင်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းမြေမှာ မြေရိုင်းမဟုတ် အိမ်ဆောက်ရန် မြေဖြစ်သည်မဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းခြင်း မရှိခဲ့။ ဤအယူခံကို လျှောက်လဲချက်ပေးရာ၌ ပညာရှိ အစိုးရ ရွှေနေကြီးက အကယ်၍ အယူခံ တရားလို၏ မြေကို သိမ်းရာဝယ် မြေသိမ်းအရာရှိ ကော်လိတ္တော်သည် မြေသိမ်းအက်ဥပဒေများကို ကျူးကျော်ကာ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဆိုပါက အယူခံတရားလိုတွင် တရားစွဲပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဝန်ခံသည်။

ဤအမှုတွင် အရေးတကြီးဆုံးဖြတ်ရမည့် ကိစ္စမှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရက မြေသိမ်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၊ အပိုဒ် ၄ အရ၊ ကျေညာခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကြောင်း မှန်ကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ အစိုးရရွှေနေကြီးက သိမ်းခဲ့သော မြေမှာ မြေလွတ်ဖြစ်သည်၊ အဆောက် အဦ တခုမှမရှိ၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းကို မြေရိုင်း Waste Land ဟုခေါ်ဆိုနိုင်သည် ဆိုသော လျှောက်လဲချက်ကို မူလရုံးက လက်ခံခဲ့ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံ တရားလိုဘက်မှ ၎င်းမြေမှာ မြေရိုင်းမဟုတ် ဘိုးဘိုင် အိမ်ယာ မြေဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်းပြင် ၎င်းအိမ်ယာမြေကို မိမိအိမ်ဆောက်ရန် ဝယ်ယူထားသည်ဟု ဆိုပြန်သေးသည်။ ဤကဲ့သို့ အငြင်းပွါးခဲ့ရာ သိမ်းသည့်မြေသည် မည်သည့် အမျိုးအစား ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို အတိအကျ သိရန် လိုပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သိပြီးမှသာလျှင် ၎င်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည်၊ တရားဝင်သော ပြဋ္ဌာန်းချက်မှန်သည် မမှန်သည်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေမည်။ မူလရုံးတွင် အယူခံ တရားလိုက မြေသိမ်း အရာ၌ ကော်လိတ္တော်သည် အက်ဥပဒေ ကို ကျူးကျော်၍ မြေသိမ်းသည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုပါမြေသည် မည်ကဲ့သို့ အမျိုးအစား ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို တရားလို တရားခံတို့ကသက်သေပြရန် လိုပေလိမ့်မည်။ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုတွင် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခဲ့ဟန်မတူ၊ ဤမြေသည် မြေရိုင်း ဖြစ်သည်ဆိုကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်ကို မတွေ့ရ၊ ၎င်းမြေပေါ် တွင် မည်သူ တဦးတယောက်မျှ နေထိုင်သည်ကို မတွေ့ရ၊ ၎င်းမြေကိုလည်း အသုံးမပြုဟုသာ စီရင်ချက်တွင် ပေါ်ပြထားသည်။ အထက်ပါ အကြောင်းတခုနှင့် ပင် အမှုကို မူလရုံးသို့ သက်သေများ စစ်ဆေးရန် ပြန်ပို့ရပေမည်။ ဤအယူခံတွင် ပြည်ပိုင် အစိုးရက မြေကို သိမ်းရာဝယ် အကြောင်းတခု ပြပြီး အလျင် စလို သိမ်းသည့်မြေကို ယခုတိုင် ပြသည့် အကြောင်းနှင့် အသုံးမပြုဘဲ ထားခြင်းကို ထည့်၍ စဉ်းစားရန် မလို၊ အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ၊ဤရုံးတော် ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၂ တွင် ချမှတ်ထားသော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခါ တရားလိုအား ဤအမှုတွင် မည်ကဲ့သို့ မြေသိမ်း အက်ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကျူးကျော်ခါ မန္တလေးမြို့၊ အရှေ့နယ်ပိုင်ရုံး အခွန်တော် အမှုအမှတ် ၂၀၃-၁/၅၃-၅၄ တွင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုသည့် အကြောင်းများကို သက်သေပြရန် နှင့် မူလက ထုတ်ထားသည့် ကောက်ခံချက်များကို ဆုံးဖြတ်ရန် မူလရုံးသို့အမှုကိုတရားမ

ကျင့်ထုံး ကိုဓ ဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်းဥပဒေ ၂၃ အရ၊ ပြန်လည်ပို့လိုက်သည်။ အမှုကို မူလနံပါတ် အတိုင်း ထားကာ စစ်ဆေးရမည်။

ဤရုံးက တရားစရိတ်များကို၊ ဤအမှုကို နောက်ဆုံးပိတ် ပြီးဆုံးသည့်အခါ ကျမှ တရားနိုင်ကို တရားရှုံးကပေးရမည်။ ရွှေနေကြီး၏ စရိတ်ကို ငွေ ၈၅ ကျပ်ဟု သတ်မှတ်သည်။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ ဦးအဉ်း နှင့် မြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် (ကော်လိတ္တော် အထူရှိ)၊ မန္တလေးမြို့။

ဦးအောင်ခိုင်။

ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှု

တရားဝန်ကြီး ဦးစောဘသိန်းရွှေမှောက်၌

† တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၁။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (လျှောက်ထားသူ)

နှင့်

ကိုဆာမိ (လျှောက်ထားခံရသူ)*

ဒီမိုကရေစီဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၅၅ အရ၊ ကျေးရွာတရားရုံးမျ ား ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ ထိုရုံးများမှချမှတ်သည့် အမိန့်များနှင့်ပတ်သက်၍ ပုဒ်မ ၆၉ အရ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စ။

ကျေးရွာတရားရုံးများသည် ဒီမိုကရေစီဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၅ အရ ဖွဲ့စည်းထားသည့် တရားရုံးများဖြစ်သဖြင့် ထိုရုံးများမှချမှတ်သည့် အမိန့်များနှင့်ပတ်သက်၍၊ အယူခံရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှုပြုလုပ်ရာတွင် ဖြစ်စေ ထိုဒီမိုကရေစီဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၉ အရ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက်ရမည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်။ ။အစိုးရရွှေနေကြီး ဦးဘသင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်။ ။မည်သူမျှမလာ။

တရားဝန်ကြီးဦးစောဘသိန်း။ ။ပဲခူးခရိုင်၊ကဝမ်းမြီနယ်၊ သပြုကျေးရွာ တရားရုံးက၊ တရားခံမောင်ဆာမိအား၊ ယစ်မျိုးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ (ဃ) ဖြင့်၊ အပြစ်ပေးချိ၊ ဒဏ်ငွေ ၁၀၀ ကိုပေးဆောင်ရန်၊ မပေးဆောင်နိုင်က၊ အလုပ်ဖြင့်၊ အကျဉ်းဒဏ် ၇ ရက် ကျခံစေရန်၊ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပဲခူးမြို့၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အထက်ပေါ်ပြပါ၊ သပြုကျေးရွာတရားရုံး ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်မှုအမှတ် ၂၅ ကို ခေါ်ယူ၍၊ ကြည့်ရှုသောအခါ ကျေးရွာတရားရုံးက တရားခံအပေါ် ချမှတ်သည့်အပြစ်မှာ၊ ကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုနှင့် နိုင်းယှဉ်းသော်၊ ချမှတ်သည့်အပြစ်မှာ နည်းလွန်းသဖြင့်၊ ဤရုံးတော်သို့ ပြင်ဆင်မှုဖွင့်၍၊ တရားခံအား ယစ်မျိုး (ပြင်ဆင်ချက်) ဥပဒေပုဒ်မ ၆၄ (၁) အရ၊ အမိန့်ချမှတ်ပေးရန်ထောက်ခံလွှာနှင့် အမှုတွဲကိုတင်ပို့သည်။

---

* ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၆(၁)။

† ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ကြီးမှုအမှတ် ၂၅ ၌၊ ပဲခူးခရိုင်၊ ကဝမ်းမြီနယ်၊ သပြုကျေးရွာ၊ ဒီမိုကရေစီဒေသန္တရထရုံးမှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပြန်၍ဆင်ခြင်မှု။

ယခုကဲ့သို့၊ ပဲခူးမြို့၊ ခရိုင်ရုဇဝတ်တရားသူကြီးက ကျေးရွာတရားရုံး ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးတော်သို့ ပြင်ဆင်မှုဖွင့်၍၊ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်ပေးရန်အမှုတွဲနှင့် ထောက်ခံလွှာတင်ပို့သည်မှာ၊ရုဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၎၃၈ အရဖြစ်၍၊ ဤရုံးတော်က ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၎၃၉ အရ၊ အမိန့်ချမှတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျေးရွာတရားရုံးများသည် ဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၅ အရ၊ ဖွဲ့စည်းထားသည့် တရားရုံးများဖြစ်သဖြင့်၊ထိုရုံးများမှ ချမှတ်သည့်အမိန့်များနှင့် ပတ်သက်၍၊ အယူခံရုတ်တင်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှု ပြုလုပ်ရုတ်တင်ဖြစ်စေ၊ ထိုဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆၉ အရ ခရိုင်ရုဇဝတ်တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ကိုဆာမိ။

ဦးစောဘသိန်း။

ဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆ တွင် "ဤကဲ့သို့အမှုတွဲကို တောင်းယူစီစစ်ရုတ်တင်ဖြစ်စေ၊ အယူခံရုတ်တင်ဖြစ်စေ၊ ကျေးရွာတရားရုံးက စီရင်ချက်သည်၊ တရားမျှတခြင်းမရှိလျှင်သော်၎င်း၊ ခရိုင်ရုဇဝတ်တရားသူကြီးသည်—

(က)

(ခ)

သို့တည်းမဟုတ်၊ ပြစ်မှုဆင်းရှားစီရင်ချက်ကိုပြင်ဆင်၍၊ တရားဥပဒေအရ၊ ပေးနိုင်သောသင့်လျော်သည့်ပြစ်ဒဏ်ကိုချမှတ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ်

(ဂ) ကျေးရွာတရားရုံးက၊ ချမှတ်သော အခြားမည်သည့်အမိန့်ကိုမဆို ပြင်ဆင်နိုင်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။"

စသည်ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဤရုံးတော်က ပဲခူးမြို့၊ခရိုင်ရုဇဝတ်တရားသူကြီး တင်ပို့သည့် ထောက်ခံလွှာတွင် အမိန့်ချမှတ်ရန်၊ မလိုအပ်သဖြင့်၊ ထိုသို့ဟုတ်ပို့သည့် ထောက်ခံလွှာနှင့် အမှုတွဲကို ပဲခူးမြို့၊ ခရိုင်ရုဇဝတ်တရားသူကြီးက၊ဒီမိုကရေစီ ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေး အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆၉ အရ၊ လိုအပ်သည့် အမိန့်ကို ချမှတ်ရန် ပြန်လည်ပေးပို့လိုက်သည်။

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959 — *Oct.* 6.

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER (APPELLANTS)

v.

RAMA MISRA AND ANOTHER (RESPONDENTS).*

Civil Procedure Code O. 40, R. 1—Receiver—Appointment of Sufficient grounds—Discretion vested in trial Court—When exercisable by appellate Court—Joint Hindu Family—Members of—Right to possess individual property.

Where parties claiming to be members of a joint Hindu family and in charge of business in suit alleged to be the joint Hindu family business allowed the house rents of the shop and the Income-tax pay able to be in arrears so that the party claiming to be the owner of the business had to pay up these arrears to have a decree for ejectment from the shop premises to be rescinded and also denied the latter access to the books of account.

Held : That these facts constituted sufficient grounds for the appointment of a receiver for the protection of the property in suit during the pendency of the suit.

Sidheswari Dabi v. *Abhoyswari Dabi, XV Cal.* 818; *Gorid Dut Bogla* v. *Perushaw Sorabshaw*, 11 L.B.R. 222; *T. Krishnaswamy Chetty* v. *C. Thangavelu Chetty and others*, A.I.R. 1955 Mad. 430, referred to.

An order of appointment of a receiver is discretionary, the discretion, in the first place, being that of the Court in which the suit itself is pending ; where the trial Court did not exercise its discretion in accordance with the legal principles however, the Court of appeal can exercise its discretion in the matter.

Benoy Krishna Mukerjee v. *Satish Chandra Giri*, 55 I.A. 131; *Daw Sein Yin* v. *U On Khin*, 1948 B.L.R. 487, followed.

Members of a joint Hindu family can possess individual property.

K.L.S.V.E. Annamalai Chetty v. *K.L.S.V.E. Subramanian Chetty*, A.I.R. 1929 P.C. 1; *Seeyali Achari and others* v. *K. Doraiswomi Achari and another*, A.I.R. 1948 Mad. 46; *Rukn-ul-Mulk Syed Abdul Wajid and others* v. *R. Vishwanthan and others*, A.I.R. 1950 Mysore 33, referred to.

E Maung and Kyaw Khin for the appellants.

B. K. Dadachanji and Sein Tun (2) for the respondent No. 1.

Cheng Po for the respondent No. 2.

* Civil Misc. Appeal No. 40 of 1959 against the decree of the Original Side of this Court in Civil Regular Suit No. 28 of 1958, dated the 5th June 1959.

H.C. 1959

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER v. RAMA MISRA AND ANOTHER.

U SAN MAUNG, J.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 28 of 1958 of the Original side of this Court the plaintiff Rama Misra who is the 1st respondent in the present appeal, sued the defendant-appellants Chandrika Misra, and Ram Prasad Misra, the defendant-respondent Guptar Misra for a mandatory injunction directing the defendants to deliver two shops named "Fancy Stores", one situated at Nos. 147/151, Fraser Street, Rangoon and the other at 22, Court Road, Henzada, together with all stock-in-trade, account-books, etc. In the alternative, if a decree for mandatory injunction could not be passed, the plaintiff said that a decree for possession of the two shops and for accounts might be given to him. The plaintiff's case was that he was the proprietor of these two shops which were established in the premises rented by him and that he and the 2nd defendant Ram Prasad Misra resided at Nos. 147/151, Fraser Street, Rangoon, where the Rangoon shop was situated. He left Burma for his home in Gorakhpur on the 8th March 1953, leaving the 1st and 2nd defendants, who were his own brothers, in charge of his business. By a general power of attorney, dated the 6th March 1953, which has been filed in Civil Miscellaneous Case No. 19 of 1956 of the Original Side of this Court, he had empowered the 1st and 2nd defendants to be his agents and attorneys and to carry on his business during his absence from Burma. Accordingly, the 1st and 2nd defendants were in management and control of his two business at Rangoon and Henzada as his agents for the period of his absence from Burma. After he returned to Rangoon on the 29th September 1954 he asked the 1st and 2nd defendants to render him the accounts of their agencies. They not only refused to do so but continued to deal with the business and the properties belonging to him in defiance of his wishes. The 3rd defendant Guptar Misra, who was his nephew and a paid employee, actively aided and abetted the two other defendants in their unlaw-

H.C. 1959

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER v. RAMA MISRA AND ANOTHER.

U SAN MAUNG, J.

ful refusal to render accounts and to deal with his business and properties according to his wishes. The general power of attorney which he had given to the 1st and 2nd defendants was cancelled by him by notices addressed to them on the 20th August 1955 but in spite of its cancellation the 1st and 2nd defendants wrongfully retained possession of the shop at Rangoon. As for the shop at Henzada, it was seized by the police as a result of a criminal complaint filed against him by the 1st defendant Chandrika Misra. Hence the necessity for the filing of the present suit. By an amended plaint the plaintiff Rama Misra withdrew his prayer for relief in so far as the Henzada shop was concerned, because of certain technical difficulties. He was given permission to file a fresh suit in respect thereof. Therefore, the reliefs in the present suit relate only to the Rangoon shop, although evidence, in so far as the Henzada shop was concerned, might be relevant in order to establish the proprietorship of the Rangoon shop.

The 1st and 2nd defendants by their written statement denied that the plaintiff was the sole proprietor either of the shop at Rangoon or that at Henzada and that the premises in which these shops were situated, were rented by him. They said that the plaintiff and all the defendants were members of a joint Hindu family governed by the Mitakshara Law of Northern India; the 3rd defendant being the son of Sheomurat Misra who was their eldest brother. The business which the plaintiff claimed as his, was joint family business of the parties to the suit and of the other members of the joint family residing in India. Although the premises in which the two shops were situated, were rented in the name of the plaintiff, it was for and on behalf of the joint family. Regarding the power of attorney which the plaintiff had executed in their favour, it was done with the consent of all the parties with a view to enable operation of the banking accounts of the family business and the management of the joint family

business in Burma, which were in the name of the plaintiff. They also contended that the shops being in the joint possession of the brothers and their nephew, the plaintiff was not entitled to a decree for possession. Regarding the prayer for the rendition of accounts, being members of a joint Hindu family, no accounts need be rendered unless and until there was a suit for partition under the Hindu Law and consequent relief flowing from such a suit. The written statement of the 3rd defendant is on the same lines as that of his two uncles.

During the pendency of the suit the plaintiff made an application for the appointment of a receiver of the shop in Fraser Street and the learned Judge on the Original Side (U Aung Khine, J.) by his order, now under appeal, directed that the Official Receiver of this Court be appointed Receiver of the shop. In this appeal it is contended, firstly, that the learned trial Judge was wrong in having passed an order for appointment of receiver in view of the fact that the plaintiff and the defendants were admittedly members of a joint Hindu family and therefore entitled to joint possession of the shop in suit; secondly, the nature of the business was such that no receiver can effectively carry it on. Consequently, the business will be ruined with consequent loss to all concerned.

In support of his argument that where the defendants are in possession of the property in suit under legal claim of title the Court should not appoint a receiver unless a strong *prima facie* case has been made out, the learned Advocate for the appellants has relied upon the decision in the case of *Sidheswari Dabi* v. *Abhoyeswari Dabi* (1). There, a Bench of the Calcutta High Court held that the Court should not interfere by appointing a receiver where a right is asserted to property in the possession of a defendant claiming to hold it under a legal title, unless a strong case is made out. This case was cited with approval

(1) XV Calcutta 818.

H.C. 1959

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER v. RAMA MISRA AND ANOTHER.

U SAN MAUNG, J.

by a Bench of the late Chief Court of Lower Burma in *Gorid Dut Bogla* v. *Perushaw Sorabshaw* (2). Another case relied upon by the learned Advocate is that of *T. Krishnaswamy Chetty* v. *C. Thangavelu Chetty and others* (3). There, Ramaswami, J., after an exhaustive review of the case law on the subject observed that the appointment of a receiver is recognized as one of the harshest remedies which the law provides for the enforcement of rights and is allowable only in extreme cases and in circumstances where the interest of the person seeking the appointment of a receiver is exposed to manifest peril ; that one of the five requirements embodied in the words " just and convenient " in Order 40, Rule 1 is that the Court should not appoint a receiver except upon proof by the plaintiff that *prima facie* he has a very excellent chance of succeeding in the suit.

However, as pointed out by their Lordships of the Privy Council in *Benoy Krishna Mukherjee* v. *Satish Chandra Giri* (4), which was cited with approval by a Bench of this Court in *Daw Sein Yin* v. *U On Khin* (5), an order of appointment of a receiver is discretionary, the discretion, in the first place, being that of the Court in which the suit itself is pending ; where the trial Court did not exercise its discretion in accordance with legal principles however, the Court of appeal can exercise its discretion in the matter.

We have carefully considered the matter and we would not like to say anything at this stage, which would be quoted hereinafter, as to prejudice either side at the trial. It is sufficient for us in the matter now under appeal to say that, in our opinion, the exercise of the discretion by the learned trial Judge is not so erroneous as to warrant interference on our part. It is an admitted fact that in the power of attorney under which the defendants had acted since 1953 till its revocation on the 20th August 1955, it

(2) 11 L.B.R. 222.
(3) AIR 1955 Mad. 430
(4) 55 I.A. 131.
(5) 1948 B.L.R. 487.

is clearly stated that Rama Misra was the proprietor of the Fancy Stores at Nos. 147/151, Fraser Street, Rangoon and at Court Road, Henzada, *in his personal capacity*. Underneath the signature of the plaintiff in that power of attorney is a rubber stamp to the effect that Rama Misra was the sole proprietor of Fancy Store. In all the income-tax assessment proceedings prior to the departure of the plaintiff to India Rama Misra was assessed to income-tax in his individual capacity for the Fancy Stores situated in Rangoon and in Henzada. It was only for the assessment year 1952-53 that it was mentioned that the Store at Henzada belonged to a joint Hindu undivided family, consisting of three brothers Rama Misra, Chandrika Misra and Ram Prasad Misra. The assessment was made on a demand notice issued subsequent to the departure of the plaintiff to India, on a statement made by Chandrika Misra before the Income-tax Officer that the Fancy Stores at Henzada with a branch at Rangoon at Nos. 147/151, Fraser Street, Rangoon, belonged to the joint Hindu family consisting of three Brothers, *viz.*, the plaintiff and the 1st and 2nd defendants. In the letter head which was in use in connection with the business it was mentioned that Rama Misra was the proprietor of the Fancy Store, Henzada, with a branch at Rangoon. Therefore, if the learned trial Judge had come to the conclusion that a *prima facie* case has been made out by the plaintiff that the two shops were his own personal property, although he might have belonged to a joint undivided Hindu family, sitting as an Appellate Bench we cannot say that he was in the wrong. There is ample authority, if any is needed, to show that members of a joint Hindu family can possess individual property. In *K.L.S.V.E. Annamalai Chetty* v. *K.L.S V.E. Subramanian Chetty* (6) it was held that a

(6) AIR 1929 Privy Council 1.

H.C. 1959

CHANDRIKA MISRA AND ANOTHER v. RAMA MISRA AND ANOTHER.

U SAN MAUNG, J.

member of a joint undivided family can make separate acquisition of property for his own benefit, and unless it can be shown that the business grew from joint family property, or that the earnings were blended with joint family estate, he remains free and separate. In *Seeyali Achari and others* v. *K. Doraiswami Achari and another* (7) it was held that the considerations which apply to a trade or business carried on by a member of a joint family are essentially different from those that would apply to a property in the hands of such a member and the question whether a business carried on by a coparcener was begun or carried on with the assistance of joint family property is a question of fact upon which the burden of proof lies upon those who claim a share in the business as constituting joint family property. In *Rukn-ul-Mluk Syed Abdul Wajid and others* v. *R. Vishwanathan and others* (8) a Full Bench of the Mysore High Court pointed out that the question whether a business carried on by a member of a joint family was begun or carried on with the assistance of joint family property is a question of fact upon which the burden of proof lies upon the person who claims a share in the business.

Regarding the necessity for the appointment of a receiver, the learned trial Judge has pointed out (1) that the house rents of the shop at Rangoon had been allowed to be in arrears so that the plaintiff had to pay up these arrears to have a decree for ejectment rescinded, (2) that the Income-tax was also allowed to be in arrears so that the plaintiff had to pay up those arrears, and (3) that the plaintiff was denied access to the books of account. These facts are, in our opinion, quite sufficient for the appointment of a receiver for the protection of the property in suit during the pendency of the suit. Regarding the contention that the receiver would not be able to run a shop of a kind now in dispute, there seems no reason why

(7) AIR 1948 Mad. 46. (8) AIR 1950 Mysore 33.

the receiver could not have hired paid assistants and carried on the business with the help and advice of the plaintiff. The defendants can also request the Court to give such directions as may be necessary in order to facilitate the running of the business.

For these reasons, we consider that there is no sufficient ground for the interference with the order of the learned trial Judge appointing the Official Receiver as receiver of the shop in question. The appeal fails and is dismissed with costs. Advocate fees five gold mohurs.

CIVIL REFERENCE.

Before U San Maung, U Ba Thoung and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

Sept. 16.

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. (APPLICANTS)

v.

THE INCOME-TAX OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON (RESPONDENT).*

***Burma Income-tax Act**, s. 30 (1A)—Special right of appeal under—To whom it accrues.*

The special right of appeal under s. 30 (1*A*) of the Burma Income-tax Act only accrues to person who, being responsible for paying to a person not resident in the Union of Burma any interest not being "Interest on securities" or any other sum chargeable under the provisions of the Act, at the time of payment has deducted the tax as required by sub-s. (3*B*) of s. 18 of the Act and paid it under sub-s. (6) of that section, in respect of which tax he denies his liability to make the deduction.

M. Sulaiman for the applicants.

Ba Kyaw for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is a reference under section 66 (1) of the Burma Income-tax Act by the Income-tax Appellate Tribunal, Rangoon, arising out of its order, dated the 12th October 1955, in Appeal No. 54 of 1955. The question of law referred for the decision of the High Court reads:

> "Whether upon the facts and in the circumstances of the case and upon a proper interpretation of section 30 (1*A*), Burma Income-tax Act, did any right of appeal accrue to the applicants from the direction made by the Income-tax Officer under section 18 (7) of the Act?"

The facts giving rise to the reference are briefly these. In the course of Income-tax assessment of Messrs. Indian Starch Products Limited who are the applicants in the

* Civil Reference No. 3 of 1955 by the Income-tax Appellate Tribunal, Burma, under section 66 (1) of the Burma Income-tax Act.

present case, for the three assessment years, *viz.*, 1946-47, 1947-48, and 1948-49 the Additional Income-tax Officer, Companies Circle, Rangoon, discovered that the applicants had shown payment of three sums of money, *viz.*, Rs. 9,345, Rs. 33,970, and Rs. 30,314, during the years ending 30th September 1946, 30th September 1947 and 30th September 1948 respectively to Messrs. U. P. Sales Corporation Limited of Calcutta which is a non-resident Company, on account of interest due on a loan taken from that Corporation. Accordingly, the Income-tax Officer issued a notice purporting to be under section 18 (7) of the Burma Income-tax Act calling upon the applicants to pay Income-tax and Super-tax totalling K 35,663·88 payable by them under section 18 (*3B*) of the Act.

The applicants then filed a revised return omitting therefrom what had previously been claimed as payment of interest to Messrs. U. P. Sales Corporation Limited of Calcutta. The Income-tax Officer, however, refused to act on the revised return and proceeded to make the assessment on the basis of the original return. In a separate order under section 18 (7), Burma Income-tax Act, he directed the applicants to pay the tax payable on the interest payments made to the Corporation. Against that direction the applicants appealed to the Assistant Commissioner of Income-tax who refused to admit them. The applicants appealed to the Income-tax Appellate Tribunal against the order of the Assistant Commissioner refusing to admit their appeal and in the three appeals, *viz.*, No. 54 of 1955, No. 55 of 1955, and 56 of 1955 the Appellate Tribunal upheld the order of the Assistant Commissioner by its order dated the 12th October 1955, one of which is the subject-matter of the present reference.

The applicants also appealed against the assessment orders of the Income-tax Officer, Companies Circle, Rangoon, for the assessment years 1946-47, 1947-48, and 1948-49 which had been made on the basis of the original

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX, OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

return submitted by them but the Assistant Commissioner of Income-tax also refused to admit these appeals on the ground that although they purported to be appeals against the assessments, they were, in fact, appeals against the direction of the Income-tax Officer given under section 18 (7) of the Income-tax Act. The applicants then filed a second appeal to the Income-tax Appellate Tribunal and that Tribunal by its order in Appeals No. 51 of 1955, No. 52 of 1955, and No. 53 of 1955 set aside the order of the Assistant Commissioner and directed him to admit the appeals and dispose of them on the merits. In so doing the Appellate Tribunal pointed out that the matter for decision before the Assistant Commissioner of Income-tax was whether or not the Income-tax Officer was justified in computing the applicants' loss on the basis of the original return and not on the revised return and that this question undeniably related to the quantum of assessment. The order of the Appellate Tribunal remanding those appeals to the Assistant Commissioner for disposal was, however, passed on the 25th October 1955, that is to say, about a fortnight after its order in Appeal No. 54 of 1955 now under consideration.

The position before the Appellate Tribunal, therefore, on the 12th October 1955, was that the question whether or not the Assistant Commissioner was justified in refusing to admit the appeals against the assessment of the applicants' Company by the Income-tax Officer on the basis of the original return was still *sub judice*. Therefore, by necessary implication the question whether the Income-tax Officer was justified in making the assessment on the basis of the original return, and not on the basis of the revised return was still *sub judice*. In these circumstances, what the Appellate Tribunal should have done was to have stayed the consideration of the question in Appeals No. 54 of 1955, No. 55 of 1955, and No. 56 of 1955 pending the decision on the question whether or not the applicants

should have been assessed on the basis of the original return or the revised return, for, if the original return was to be acted upon, the position would be that there was payment of interest to Messrs. U. P. Sales Corporation Limited of India which was *prima facie* a non-resident Company. On the other hand, if the revised return was accepted, there was no such payment at all.

However, in the events which have happened the question whether or not the Appellate Tribunal should have deferred consideration of Appeals No. 54 of 1955, No. 55 of 1955, and No. 56 of 1955 pending the decision of the question of acceptance or otherwise of the revised return, is little more than academic, as it is common ground that the Assistant Commissioner of Income-tax had on the 16th June 1959 finally rejected the appeals against the assessment on the basis of the original return and there is no further appeal on that point to the Appellate Tribunal.

The position, therefore, both on the 12th October 1955, when the Appellate Tribunal passed the order in Appeal No. 54 of 1955 now under reference, and on the present date is that assessment was to be made on the basis of the original return. Accordingly, there had been payment of interest by the applicants to Messrs. U. P. Sales Corporation Limited of India which was *prima facie* a non-resident Company.

Now, section 18 (3B) of the Burma Income-tax Act enacts that any person responsible for paying to a person not resident in the Union of Burma any interest not being "Interest on securities" or any other sum chargeable under the provisions of the Act shall, at the time of payment, deduct Income-tax and Super-tax therefrom. Sub-section (7) of section 18 enacts that if any such person does not deduct the tax as required under the section, the company of which he is the principal officer, shall be deemed to be an assessee in default in respect of the tax.

H.C. 1959

INDIAN STARCH PRODUCTS LTD. v. THE INCOME-TAX, OFFICER, COMPANIES CIRCLE, RANGOON.

U SAN MAUNG, J.

Section 30 (*1A*) of the Burma Income-tax Act gives a special right of appeal. It reads:

> "Any person having, in accordance with the provisions of sub-section (*3B*) of section 18, read with sub-section (*6*) of that section, deducted and paid tax in respect of any sum chargeable under this Act other than interest, who denies his liability to make such deduction may appeal to the Assistant Commissioner to be declared not liable to make such deduction."

Section 31 (*3*) of the Act in so far as is relevant to the matter in hand, enacts that the Assistant Commissioner may, in the case of an appeal under sub-section (*1A*) of section 30, decide that the person is or is not liable to make the deduction and in the latter case direct the refund of the sum paid under sub-section (*6*) of section 18.

From the aforesaid provisions it is clear that the special right of appeal under section 30 (*1A*) only accrues to a person who has deducted and paid the tax in respect of which he denies his liability to make such deduction. As the present applicants have not made any deduction as required by sub-section (*3B*) of section 18 and made the necessary payment under sub-section (*6*) of that section, they have no right of appeal. Our answer to the question propounded will be in the sense indicated above.

Regarding costs, considering the fact that if the Appellate Tribunal had stayed Appeal No. 54 of 1955 as also Appeals No. 55 of 1955 and No. 56 of 1955, pending the decision of Appeals Nos. 51, 52 and 53 of 1955, this reference to the High Court might never have been applied for, we would direct that each party should bear its own costs of this reference.

U SHU MAUNG, J.— I agree.

U BA THAUNG, J.—I agree.

APPELLATE CIVIL.

Before U Aung Khine, J.

MA AYE YON (APPELLANT)

v.

MAUNG PO THEIN (RESPONDENT).*

H.C.
1959
Sept. 10.

Civil Procedure Code, O.18, r.18—*Local Inspection—Object of—View of Judge no substitute for evidence—Improper use of observation made.*

Order XVIII, Rule 18 of the Civil Procedure Code allows the Court to inspect the locality in which the subject-matter of the suit lies. The object of the provisions in that rule is to enable the Judge to understand and follow the evidence. This rule however does not entitle the Judge to put his own view on inspection in the place of evidence nor does it allow him to contradict a witness. In other words, he cannot substitute his own view of the matter for the evidence in the case.

Guju Mahato and another v. *Jogendra Nath and another*, A.I.R. 1935; *Abdul Baqi* v. *Fakhrul Islam and others*, A.I.R. 1937 Pat. 333, referred to.

It is improper for the trial Judge to make certain observations in the case based on what he had seen during his inspection of the land.

Hla Nyunt for the appellant.

Mya Sein for the respondent.

U AUNG KHINE, J.—The appellant Ma Aye Yon in Civil Regular Suit No. 3 of 1959 in the Court of the Township Judge, Myinmu obtained a decree for possession of seven mango trees and one lime tree growing on the land known as Holding No. 88 of 1957-58, Kwin No. 308 in Yunkyaung Myauk-kwin, Alakappa Circle, Myinmu Township against the respondent Mg Po Thein, but this decree was set aside by the District Judge, Sagaing in his Civil Appeal No. 6 of 1958. This second appeal is filed by Ma Aye Yon against the judgment and decree of the District Judge, Sagaing.

It is the case of Ma Aye Yon that she is the owner of the land mentioned above and during his life time her

*Civil Second Appeal No. 14 of 1959 (Mandalay) against the order of the District Court, Sagaing, in Civil Appeal No. 6 of 1958, dated the 13th February 1959.

H.C. 1959

MA AYE YON v. MAUNG PO THEIN

U AUNG KHINE, J.

husband Ko Tha Han, now deceased had put down several fruit trees on the land and that all that remain of these trees are the seven mango trees and one lime tree, now the subject-matter of this suit. U Tha Han died about six years before the suit was filed. In 1320 B.E. she sent her son-in-law Mg Tun Thaung to put fencings around the mango trees, but when Mg Tun Thaung went on the land the respondent objected and told him not to carry out his mission. Hence the suit.

Mg Po Thein denied that the trees in question were planted by Ko Tha Han; on the contrary he avered that it was he who planted them and that for the past twenty years he has been in possession of the trees and has been enjoying the produce from those trees. It is not denied that the land abovementioned is known as Ya-paing land and that it belongs to the appellant Ma Aye Yon. Mg Po Thein also admits that he has not been working the Ya-paing land for the past four years. There is another piece of land, which adjoins the Ya-paing land on the east and south known as Sokkan land which also belongs to Ma Aye Yon, on which the respondent Po Thein works [paying Ma Aye Yon on which the respondent Po Thein works], paying Ma Aye Yon two-thirds of what he gets from the land. The question now is where were the seven mango trees and one lime tree planted? It is the case of the respondent Po Thein that the trees were planted on the west outside the Ya-paing land. The evidence adduced by the parties before the Trial Judge being equally balanced the learned trial Court Judge decided to inspect the land himself. After such inspection he allowed the respondent Po Thein to produce a map if he so desired before he passed judgment. Finally a decree was entered in favour of Ma Aye Yon as stated above. The learned Advocate for the respondent argued that the star witness for the appellant was no other than the trial Court Judge himself. It is contended that his judgment was bad in as much as the

Judge's observations during the inspection have been imported into the judgment.

Order XVIII, Rule 18 of the Civil Procedure Code allows the Court to inspect the locality in which the subject-matter of the suit lies. The object of the provisions in that rule is to enable the Judge to understand and follow the evidence. This rule however does not entitle the Judge to put his own view on inspection in the place of evidence nor does it allow him to contradict a witness. In other words, he cannot substitute his own view of the matter for the evidence in the case. See *Guju Mahato and another* v. *Jogendra Nath and another* (1) and *Abdul Baqi* v. *M. Fakhrul Islam and others* (2). A reading of the judgment shows that the trial Judge had made certain observations in the case based on what he had seen during his inspection of the land. This was, to say the least, very improper.

However it is abundantly clear that the findings of the facts arrived at are not based solely on the result of his inspection. Apart from this, after the inspection he even allowed the respondent to put in a map of an older period to substantiate his case. For these reasons I am not prepared to hold that the entire judgment is bad. It is contended that the witnesses for the appellant are all related to her and as such their evidence should be treated with caution, but how about the evidence of the witnesses cited by the respondent? U Ba Shein (DW. 2) is a cousin and U Po Shein (DW. 3) is a brother-in-law of the respondent. U Ba Nyun (DW. 1) was a labourer of U Ba Shein (DW. 2). Therefore their evidence also should also be treated with caution.

U Ba Shein denied that he was taking a leading part in the preparation of the defence case, but the respondent himself admitted that he engaged his Pleader through U Ba Shein. U Ba Shein was a Revenue Surveyor and therefore

(1) A.I.R. 1935 Patna 457. (2) A.I.R 1937 Patna 333.

H.C.
1959
MA AYE YON
v.
MAUNG PO
THEIN.
U AUNG
KHINE, J.

he is more worldy wise than the respondent. Thus by comparison I find that the standard of the evidence adduced by the respondent is not of a higher class than that of the appellant.

I have carefully studied the materials on record and I am satisfied that the case of the appellant appears to be a *bonâ defide* one and that the weight of evidence and probabilities of the case are against the defendant. The case is to be decided on facts only and I am of the view that the judgment of the trial Court is entitled to some respect. In the result I would set aside the judgment and decree of the lower Appellate Court and restore those of the trial Court with costs.

CIVIL REVISION.

Before U San Maung, J.

H.C.
1959
Sept. 21.

MA TUN (APPLICANT)
v.
MA AH NYO (RESPONDENT).*

Civil Procedure Code. O.21, r.29—*Stay order made under—Not appealable.*

The respondent obtained a decree for ejectment of the applicant from a house site and in the course of infructuous executions of the decree the applicant filed a suit against the respondent and two others in respect of the said house site and applied for and obtained from the Township Court, which passed the decree for ejectment, an order for stay of the execution of the decree against her.

On appeal the District Court holding that Order. 41, Rule. 5 of the Civil Procedure Code prohibited an executing Court from considering an application for stay of execution after the time allowed for appeal against the decree had expired, set aside the order staying execution passed by the Township Court.

Held that an order for stay of execution of a decree pending a suit between the decree-holder and a judgment-debtor is one made under Order 21, rule. 29 of the Civil Procedure Code and is not appealable as a decree, as it cannot be deemed to be conclusively determining the rights and liabilities of the parties with reference to the relief granted by the decree.

U San Wa and others v. *U Chit San and another*, 9 Ran. 354 ; *Janardan Triumbak Gadre* v. *Martand Triumbak Gadre*, 45 Bom. 241, referred to.

K.M.C.T. Chidambaram Chettyar v. *R.M.S.M. Somasundara Chettyar*, 1938 R.L.R. 580, followed.

Maung Thu Saing v. *Ma Ain Tha*, 1957 B.L.R. 16, distinguished.

N. R. Majumdar for the applicant.

P. N. Ghosh for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 14 of 1956 of the Township Court of Toungoo Ma Ah Nyo who is the respondent in the present application for revision, sued the present applicant Ma Tun for her ejectment from a house site known as Holding No. 9B of 1955-56 in Oksu No. 11 Yatkwet 6A of Toungoo Town, the suit being one under section 11 (*1*) (*d*) of the Urban Rent Control Act. The suit

*Civil Revision No. 10 of 1958 against the order of the District Court of Toungoo in Civil Misc. Appeal No. 21 of 1957, dated the 30th December 1957.

H.C. 1959

MA TUN v. MA AH NYO.

U SAN MAUNG, J.

was decreed. Subsequently, Ma Ah Nyo sought to eject Ma Tun in execution of her decree and in Civil Execution Case No. 3 of 1957 several orders for delivery of possession of the property were passed by the learned Township Judge. These proved ineffective as Ma Tun persisted in offering resistance to her ejectment. In the meantime, she filed a suit, being Civil Regular Suit No. 29 of 1957 of the same Court, against one Daw Ma Ma Gyi and her son Maung Khin Maung for specific performance of an oral contract for sale of the same house site ; Daw Ma Ma Gyi and Maung Khin Maung being predecessors-in-title to Ma Ah Nyo. Her case was that Daw Ma Ma Gyi and her deceased husband U Sein had, before the sale of the house site to Ma Ah Nyo, agreed to give her pre-emption in case of the sale of the house site in question and that Ma Ah Nyo purchased the house site with full knowledge of the aforesaid pre-emption agreement. On this allegation Ma Ah Nyo was also joined as a party defendant to the suit. After the filing of the suit Ma Tun filed an application for stay of execution of the decree obtained against her by Ma Ah Nyo in Civil Regular Suit No. 14 of 1956 and the learned Township Judge by his order, dated the 2nd November 1957, granted her application. The respondent Ma Ah Nyo then filed an appeal in the District Court of Toungoo against the order of the learned Township Judge staying execution of the decree and the learned District Judge by his order in Civil Miscellaneous Appeal No. 21 of 1957 set aside the order of the learned Township Judge staying execution of the decree. In doing so the learned District Judge observed that the Township Judge was wrong in allowing the stay of execution because of the provisions of Order 41, rule 5 of the Civil Procedure Code which prohibited an executing Court from considering an application for stay of execution after the time allowed for appeal against the decree had expired. In the present application for revision by Ma Tun it is contended that

the learned District Judge was wrong in applying Order 41, rule 5 of the Civil Procedure Code when the provision of the Code applicable to the case was Order 21, rule 29. In my opinion, this contention must be allowed to prevail. The stay of execution ordered by the learned Township Judge was obviously under the provision of Order 21, rule 29 of the Civil Procedure Code which enacts that where a suit is pending in any Court against the holder of a decree of such Court on the part of the person against whom the decree was passed, the Court may, on such terms as to security or otherwise as it thinks fit, stay execution of the decree until the pending suit has been decided. In *U San Wa and others* v. *U Chit San and another* (1) Mya Bu,J., relying mainly upon the decision of the Bombay High Court in *Janardan Triumbak Gadre* v. *Martand Triumbak Gadre* (2), held that no appeal lies from an order staying or refusing to stay execution of a decree. Following this decision a Bench of the late High Court of Judicature held in *K.M.C.T. Chidambaram Chettyar* v. *R.M.S.M. Somasundaram Chettyar* (3) that an order refusing to stay execution proceedings under Order 21, rule 29 of the Civil Procedure Code is not an appealable order and that it also does not come within the purview of section 47 of the Code. In my judgment in *Maung Tha Saing* v. *Ma Ain Tha* (4) I had occasion to comment upon the decision in the cases of *U San Wa and others* v. *U Chit San and another* (1) and *Janardan Triumbak Gadre* v. *Martand Triumbak Gadre* (2). I pointed out that in some exceptional cases an order staying execution may be " the determination of a question under section 47" within the meaning of section 2 (2) of the Civil Procedure Code, if the order can be deemed as conclusively determining the rights and liabilities of the parties with reference to the relief granted by the decree. However, in my

(1) 9 Rangoon 354.
(2) 45 Bombay 241.
(3) 1938 Rangoon Law Reports 580.
(4) 1957 B.L.R. 16.

H.C. 1959

MA TUN v. MA AH NYO.

U SAN MAUNG, J.

opinion an order for stay of execution of a decree pending a suit between the decree-holder and a judgment-debtor as provided for in Order 21, rule 29 of the Civil Procedure Code, is not appealable as a decree, as it cannot be deemed to be conclusively determining the rights and liabilities of the parties with reference to the relief granted by the decree. Such a stay only postpones the execution of the decree during the pendency of a suit in the same Court. The present case is therefore distinguishable from that dealt with by me in *Maung Tha Saing* v. *Ma Ain Tha* (4).

For these reasons I would set aside the judgment and decree of the District Judge, Toungoo, in his Civil Miscellaneous Appeal No. 21 of 1957 and direct that the order of the Township Judge staying execution of the decree in Civil Regular Suit No. 14 of 1956 pending the disposal of Civil Regular Suit No. 29 of 1957 be restored.

There will be no order as to costs of the present application for revision.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U Thaung Sein and U Shu Maung, JJ.

MAUNG BA MIN (APPELLANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959

Oct. 29th.

First Information Report—Cannot be used against person making it.

The first information report or reports lodged by the appellant himself at the police station cannot be used against him.

Nisar Ali v. *State of Uttar Pradesh*, (1957) A.I.R. (S.C.) 366, referred to.

Mya Tin for the appellant.

Ba Kyaw, Government Advocate, for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal by one Maung Ba Min who has been convicted by the learned Special Judge (Sessions Judge), Shwebo, of an offence under section 302 of the Penal Code and sentenced to death for the alleged murder of a villager named Maung Aye Maung on the following facts. The appellant and the deceased were dealers in pigs and at the time of the murder were apparently on the friendliest terms. It appears that the deceased was in the habit of supplying pigs to the appellant on credit and a sum of K 360 was outstanding on that account. On the morning of the 4th June 1958 the deceased Maung Aye Maung left his house at Taze in Shwebo District saying that he would go and collect the debt of K 360 owed to him by the appellant. A friend of his named Maung Hmat (PW 13) met him at a short distance outside Taze on that morning and that was the

* Criminal Appeal No. 440 of 1959 from the order of the Special Judge (Sessions Judge), Shwebo, in Criminal Regular Trial No. 20 of 1958, dated the 14th September 1959.

H.C. 1959

MAUNG BA MIN v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

last occasion on which he was seen alive. At about 7 p.m. of that day, the appellant Maung Ba Min arrived in a blood-stained cart at Taze Police Station and lodged an F.I.R. to the effect that while travelling towards Taze with the deceased Maung Aye Maung his cart was waylaid by one Maung Tun Aung who attacked them with a *dah*. In the course of that attack—so says the F.I.R.—the appellant received a *dah*-cut on the calf of his leg while the deceased Maung Aye Maung was dragged down from the cart and hacked mercilessly. The appellant then fled from the scene to the police station. But the police did not accept the report of the appellant as he was in an hopeless state of intoxication at the time and accordingly placed him in custody. A search was then conducted on the following morning at the spot mentioned by the appellant and the corpse of the deceased Maung Aye Maung was found in the bed of a dried up *chaung* with four large *dah*-cuts on the face, head and neck. The exact nature and extent of these injuries may be gauged from the evidence of Dr. Mallik (PW 14) who performed the *post mortem* examination. Let it suffice however that two of the injuries were " necessarily fatal " and " sufficient in the ordinary course of nature to cause death " respectively.

After an investigation the police were convinced that there was no truth in the appellant's story and eventually sent him up for trial charged with the murder of the deceased Maung Aye Maung. The main witness for the prosecution was one Maung Ohn Bu (PW 5) who claimed to have been an eyewitness to the murder. But in weighing the evidence of this witness the fact that he was examined at a very late stage after all the other prosecution witnesses and at the instance of Maung Shaung a brother of the other suspect Maung Tun Aung who was denounced by the appellant as the real murder, should not be lost sight of. To be exact he was examined seventeen days after the murder. Besides, he frankly admitted that he

told no one of what he had seen and witnessed on the banks of the *chaung* till he was led to the police station by Maung Shaung, the brother of the suspect Maung Tun Aung. Add to all this that a careful reading of the evidence will reveal that on his own showing he saw the incident from a distance and was therefore quite uncertain whether the person whom he sighted on the cart was the appellant Maung Ba Min or not. According to him, he visited Taze on the day in question and while returning from that town came across a cart driven along the banks of a *chaung*. He then went on to state that the driver of the cart was the appellant Maung Ba Min and that he clearly saw him cutting another person who was lying in the cart. But he later modified this statement by remarking that as he saw the cart from a distance of about 150 feet and through some tree stumps he was uncertain as to the identity of the driver except that he resembled the appellant Maung Ba Min. He then admitted in the same breath that but for the fact that Maung Shaung led them to the police he would not have disclosed the above facts to anyone.

Now, it should be remembered that Maung Tun Aung (PW 7) was also a suspect as a result of the report by the appellant Maung Ba Min at the police station. Before we proceed further perhaps we should point out that the F.I.R. or report lodged by the appellant himself at the police station cannot be used against him and in support of this view would cite the following ruling of the Supreme Court of India in *Nisar Ali* v. *State of Uttar Pradesh* (1):

> "A first information report is not a substantive piece of evidence and can only be used to corroborate the statement of the maker under section 157, Evidence Act, or to contradict it under section 145 of that Act. It cannot be used as evidence against the maker at the trial if he himself becomes an accused, nor to corroborate or contradict other witnesses."

(1) 1957 A.I.R. (S.C.) 366.

H.C. 1959

MAUNG BA MIN v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

The fact remains however that Maung Tun Aung became a suspect and he was arrested a few days after the appellant Maung Ba Min. To all appearances, the relatives of Maung Tun Aung were fully alive to the fact that he would be suspected of the murder and took steps to safeguard him. This is borne out by the fact that on the evening of the murder, Maung Shaung, the brother of Maung Tun Aung (PW 7), along with U Po Ain (PW 6) his father-in-law appeared at the house of U Cheik (PW 1), the father of the deceased Maung Aye Maung and reported to him that his son who had gone to collect a debt from the appellant Maung Ba Min had failed to return home. As a result, U Cheik proceeded to the police station and lodged a report to that effect and found the appellant Maung Ba Min in custody. No reasons have been furnished for the anxiety and concern on the part of these individuals over the fate of Maung Aye Maung who was not related to them in any way. Their anxieties did not cease there and on the following morning these same individuals searched for and found the corpse of the deceased Maung Aye Maung before the police had taken any action in the matter. They also took good care to note that a *dashe* was lying near the corpse as well as a *dama* at some distance from it. U Po Ain (PW 6) tried his utmost to identify that *dama* as the property of the appellant Maung Ba Min but in cross examination admitted that he had merely seen a similar *dah* in the possession of the appellant about a year before the incident.

Next, the relatives of Maung Tun Aung (PW 7) were apparently determined to make out an alibi for him on the day of the murder. If we are to believe him he was away at a neighbouring village on a fishing campaign with one Maung Aung Taw who was not cited as a witness. But U Mu (PW 8) the *ywagaung* of that village has deposed that the arrival of Maung Tun Aung was reported to him and that he made a note of it on a slip of paper. Oddly

enough, that paper was taken away from him by Maung Shaung the brother of Maung Tun Aung and handed over to the police. In short, there is reason to believe that the relatives of Maung Tun Aung took active steps to counteract any suspicion that might fall on him. One of these steps was the production of Maung Ohn Bu (PW 5) at the police station by Maung Shaung for examination and hence his evidence should be received with the utmost caution. Leaving aside his evidence, the only incriminating fact proved against the appellant Maung Ba Min is that the deceased Maung Aye Maung was last seen alive in his company. There can be no doubt from the evidence of Maung Ba Nyi (PW 2) a liquor licensee that the appellant Maung Ba Min and a companion came to his shop on the day of the murder and became drunk after consuming five bottles of liquor. It is not clear who that companion was though there is reason to suspect that it might have been the deceased Maung Aye Maung. Be that as it may, the appellant Maung Ba Min was hopelessly drunk on the day of the incident and he arrived in that condition at the police station. As the deceased Maung Aye Maung had been in his company some explanation was obviously necessary as to how and where they had parted company. When examined by the trial Judge the appellant explained that while driving along with the deceased Maung Aye Maung they were attacked by three men one of whom resembled Maung Tun Aung and he accordingly denounced Maung Tun Aung to the police. There is of course no guarantee that this story is the truth. Besides, if it be true, we are by no means certain that he could have seen and recognised his assailants while in a state of intoxication. The question then arises whether on the circumstantial evidence as outlined above the appellant Maung Ba Min should be convicted of the murder of Maung Aye Maung. In this connection, a bench of this Court has laid down in *Benjamin Xavier* (alias) *Maung Tin Win* v. *The Union of*

H.C. 1959

MAUNG BA MIN v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

Burma (2) the following principles with regard to the manner in which circumstantial evidence should be weighed and consideration:

> "In a case of circumstantial evidence, the failure of one link destroys the chain so that it is of the utmost importance to get on the record every piece of evidence which makes a chain.
>
> Circumstantial evidence must be consistent, and consistent only with the guilt of the accused, the inculpatory facts must be incompatible with the innocence of the accused and incapable of explanation upon any other reasonable hypothesis than that of his guilt. If the evidence is consistent with any other rational explanation, then there is an element of doubt of which the accused must be given the benefit.
>
> A Judge is bound to ask himself whether there is any rational explanation of the evidence and such a reasonable explanation should not be rejected because it was not offered by the accused.
>
> An accused person owes no duty to anybody and the burden of proving his guilt remains throughout the trial with the prosecution who must prove such guilt beyond all reasonable doubt."

Applying these principles to the present case, we find it extremely difficult to say that the facts are "incompatible with the innocence of the accused and incapable of explanation upon any other reasonable hypothesis than that of his guilt". In other words, the appellant has offered an explanation which cannot be brushed aside as being altogether unreasonable or that it is a gross fabrication. The fact that the appellant himself was wounded would go a long way to support his story of the attack on the banks of the *chaung* by some person or persons. On the whole, we do not consider that the prosecution have proved the case against the appellant beyond all reasonable doubt. The benefit of that doubt must of course go to the appellant and this appeal is accordingly allowed. The

(2) (1955) B.L.R. (H.C.) 146.

conviction and sentence passed on the appellant Maung Ba Min are thus hereby set aside and he is acquitted and released so far as this case is concerned.

H.C.
1959

MAUNG BA MIN
v.
THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

CRIMINAL REVISION.

Before U Aung Khine, J.

H.C. 1959

Sept. 10.

MAUNG KO GYI (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

Constitution, Art. 11 (*b*)—*Person whose grandparents were Burmese—Citizen.*

The applicant, born of a foreigner and a Burmese mother, the latter being the daughter of Burmese parents, was during his minority taken to India by his father in whose Indian Passport his name was entered on their return to Burma. Holding him to be an Indian the trial Magistrate convicted him under s.5 (1) of the Foreigners' Registration Act.

Held : That the conviction was bad in law as the applicant, under Article 11 (*b*) of the Constitution, is a citizen of Burma.

S. L. Verma for the applicant.

Min Han (Government Advocate) for the respondent.

U AUNG KHINE, J.—The applicant Maung Ko Gyi was convicted under section 5 (1) of the Foreigners Registration Act and was sentenced to pay a fine of K 50 or in default to suffer one month's rigorous imprisonment in Criminal Regular Trial No. 183 of 1959 in the Court of the 9th Additional Magistrate, Mandalay.

The applicant's father is Kashmir Singh, an Indian but his mother Daw Mya Sein's parents were U Paw Wa and Daw Aye Khin, and both were Burmese. His father Kashmir Singh is in possession of Foreigners Registration Certificate. While the applicant was still a minor he was taken to India by his father and was brought back to Burma and at that time his name was entered in the Indian Passport of his father. The trial Court erroneously held that as the applicant was competent to apply for Indian Citizenship having entered Burma with his father's passport and

* Criminal Revision No. 72 (*B*) of 1950 (Mandalay). Review of the order of the 9th Additional Magistrate, Mandalay, in Criminal Regular Trial No. 183 of 1959, dated the 8th June 1959.

H.C.
1959
MAUNG KO GYI
v.
THE UNION OF BURMA.
U AUNG KHINE, J.

he having not declared that he had renounced Indian Citizenship, he must be held to be an Indian Citizen. It is quite clear that the applicant, under Article 11 (*b*) of the Constitution, is a Citizen of Burma and there is no evidence to the contrary that he had given up his Burmese Citizenship. The recommendation of the learned Sessions Judge is accepted and I direct that the conviction and sentence passed upon the applicant Maung Ko Gyi in Criminal Regular Trial No. 183 of 1959 in the Court of the 9th Additional Magistrate, Mandalay, be set aside and he be acquitted so far as this case is concerned. The fine if already paid by the applicant must be refunded to him.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

Oct. 23.

MAUNG THAN AND TWO OTHERS (APPELLANTS)

v.

DAW PAN U, IN HER PERSONAL CAPACITY AND AS LEGAL REPRESENTATIVE OF U NI, DECEASED (RESPONDENT).*

Civil Procedure Code, s.9—*Jurisdiction of Civil Courts—Dispute regarding right of occupancy of stall in bazaar in respect of which District Council has powers of resumption and re-allotment.*

S. 9 of the Civil Procedure Code explicitly lays down that the Civil Courts "shall have jurisdiction to try all suits of a civil nature excepting suits of which their cognisance is either expressly or impliedly barred".

The jurisdiction of Civil Courts to entertain suits between private persons for possession of stall in a bazaar is not barred notwithstanding the fact that under its bye-laws the District Council has powers to resume or re-allot it to another person.

U Thu Daw v. *U Myo Nyun*, (1942) R.L.R. 6, referred to.

Aung Min (2) for the appellants.

Ze Ya for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal by special leave under section 20 of the Union Judiciary Act against the judgment of a single Judge of this Court in Civil Second Appeal No. 41 of 1954. The suit which has given rise to the appeal was one filed by the respondents U Ni (since deceased and now represented by his legal representative) and his wife Daw Pan U in the Subdivisional Court of Wakèma for the possession of a certain stall in the Kyon-mangè Bazaar which is admittedly owned and run by the District Council of Myaungmya. The respondents' case is that although the right to occupy the suit stall stands in the name of their son Maung Hla Than who died before the institution of the suit they are in fact and law the owners of that right as they had paid for it to the District

* Special Civil Appeal No. 1 of 1957 against the decree of this Court in Civil Second Appeal No. 41 of 1954.

Council. It appears that the deceased Maung Hla Than lived with his parents and continued to reside with them even after his marriage to Ma Tin Kyi the second appellant. But some time after the demise of her husband Ma Tin Kyi broke away from the respondents and remarried the third appellant Ko Htoon Tin and went into occupation of the stall in suit along with her brother Maung Than (first appellant). The trial Court accepted these facts and decreed the suit in the respondents' favour but on appeal to the District Court of Myaungmya, the learned District Judge held that since the District Council of Myaungmya were competent under their bye-laws to deal with disputes relating to the right of occupancy of Bazaar Stalls, the Civil Courts were debarred from entertaining a suit of the present nature and accordingly set aside the above decree and dismissed the respondents' suit. The respondents in turn came up on second appeal to the High Court and fortunately for them the appeal was allowed and the judgment and decree of the District Court set aside and the judgment and decree of the original Court restored. Hence the present appeal under section 20 of the Union Judiciary Act.

Now, as pointed out in the judgment in second appeal section 9 of the Civil Procedure Code explicitly lays down that the Civil Courts "shall have jurisdiction to try all suits of a civil nature excepting suits of which their cognisance is either expressly or impliedly barred". It cannot be disputed of course that the District Council is empowered to either resume any stall in Kyonmangè Bazaar or re-allot it to another person on good and sufficient reasons. Hence—so says learned counsel for the appellants—the jurisdiction of the Civil Courts to deal with disputes over such stalls is barred. The reply to this argument is that there is nothing in the Rural Self-Government Act which expressly prohibits the Civil Courts from entertaining such suits between private individuals. In the present case, the District Council are not a party to the suit

H.C
1959
MAUNG THAN AND TWO OTHERS. v. DAW PAN U, IN HER PERSONAL CAPACITY AND AS LEGAL REPRESENTATIVE OF U NI, DECEASED.
U THAUNG SEIN, J.

and there is no hint or suggestion that they can be bound by any decree passed therein. In other words the powers of the District Council with regard to the resumption or re-allotment of the suit stall are unaffected by the decree in the present suit. But this cannot be taken as a ground to hold that the Civil Courts are debarred from dealing with disputes of the present nature. In this connection there is analogy in *U Thu Daw* v. *U Myo Nyun* (1) where it has been laid down that " the jurisdiction of Civil Courts in respect of disputes between private persons regarding the possession of State Land " is not barred even though the decision in such a suit would not be binding on the Government. So also, although the decision in the present suit may not be binding on the District Council, nevertheless the jurisdiction of the Civil Courts to entertain it is indisputable. Hence, we are in agreement with the views expressed in the judgment in second appeal and the present appeal therefore fails and is dismissed with costs.

(1) (1942) R.L.R. 6.

CIVIL REVISION.

Before U San Maung, J.

SAYADAW BHADANTA U PYINNYA (APPLICANT)

v.

MAUNG HLA WIN AND TWO OTHERS (RESPONDENTS).*

H.C. 1959

Sept. 11.

Necessary party—Proper party—Discretion of Court toadd —O.1, R. 10, *Civil Procedure Code—Effect of addition as a party.*

Respondents, claiming to be first cousins of Ma Mya May, deceased, who was daughter of Daw Tan Kyin Shwe, sued one Mutoo (*a*) Mayanthi for possession of paddy land belonging to the said Ma Mya May and recovery of K 260 as mesne profits for use and occupation of the land. Mutoo claiming to be the tenant of Ma Mya May and Daw Tan Kyin Shwe at one time asserted that from the time. Daw Tan Kyin Shwe and her husband U Ba Thein had made a religious gift of the land in suit to the applicant Sayadaw Bhadanta U Pyinnya in 1957 he has become the tenant of the Sayadaw. Reiterating the facts set out by Mutoo the applicant filed an application in the trial Court to be made a party-defendant in the suit so that matter in controversy might be finaly adjudicated. The trial Court dismissed the application on the ground that the applicant was not a necessry party to the suit.

Held : That the applicant though undoubtedly a proper party cannot be said to be a necessary party to the suit, and that it would be at the discretion of the Court under O. 1, r. 10 of the Civil Procedure Code to join the Sayadaw as a party-defendant so as to bind him by the decree and prevaent future litigation.

Kashi and others v. *Sadashiv Sakharam Shet and others*, I.L.R. 21 Bom.229 at 232-3 ; *Bacha Sham Sunder Kuer* v. *Balgobind Singh*, I.L.R. 10 Pat. 90 ; referred to.

Aye Maung for the applicant.

Kyaw Htoon for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 2 of 1958 of the Subdivisional Court of Syriam, the respondents Maung Hla Win, Ma Khin Gyi and Ma Khin Lay sued one Mutoo (*a*) Mayanthi for possession of 16·37 acres of paddy land in Seikkyi Kwin, Syriam Township and for the recovery of K 250, as mesne profits for use and occupation of the

* Civil Revision No. 38 of 1958 against the order of the Subdivisional Court, Syriam, in Civil Regular Suit No. 2 of 1958, dated the 30th June 1958.

H.C. 1959

SAYADAW BHADANTA U PYINNYA v. MAUNG HLA WIN AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

land. Their case was that they were the first cousins of one Ma Mya May who originally owned the land, that when Ma Mya May died on the 11th of March 1952, the lands were worked by Mutoo on a yearly rental and the rent was collected by Ma Mya May's mother Daw Tan Kyin Shwe until her death on the 20th of January 1957. On the death of Daw Tan Kyin Shwe they as cousins of Ma Mya May were her only heirs and representatives and when Mutoo was called upon by a notice dated the 5th of January 1958 to pay the rent and to give up possession of the suit land he refused to do so. Hence the necessity for filing the suit.

The defendant Mutoo by his written statement said that he had no knowledge of the relationship of the respondents—Maung Hla Win, Ma Khin Gyi and Ma Khin Lay with Ma Mya May. He said that to his own knowledge the suit land originally—belonged to Ma Mya May and her mother Daw Tan Kyin Shwe whose tenant he was for about six years from 1950 to 1956. In the year 1957, Daw Tan Kyin Shwe and her husband U Ba Thein transferred the lands to Sayadaw Bhadanta U Pyinnya by a deed as a religious gift and since then he had been a tenant of the Sayadaw. He denied that the respondents have any cause of action against him as there was no privity of contract between them.

Sayadaw Bhadanta U Pyinnya, the present applicant in revision, filed an application to the Subdivisional Court to be made a party-defendant in the suit instituted by the respondents. He alleged that the suit paddy lands originally belonged to Ma Mya May and that on her death in 1952, they devolved upon her mother Daw Tan Kyin Shwe under the Burmese Buddhist Law. On the 23rd October 1956, Daw Tan Kyin Shwe and her husband U Ba Thein, step-father of Ma Mya May transferred the lands to him by a deed by way of religious gift and since then he had been in possession of the same through his tenant

Mutoo (*a*) Mayanthi. Therefore, he should have been joined as a party-defendant so that the matter in controversy might be finally adjudicated. The learned Subdivisional Judge, however, by his order dated the 30th of June 1958, now sought to be revised, dismissed the application on the ground that Sayadaw Bhadanta U Pyinnya was not a necessary party to the suit.

The question now for consideration is whether the applicant Sayadaw is a necessary party. Although I was at first inclined to interfere in revision at an interlocutory stage, upon mature consideration I do not consider that this should be done. In *Kashi and others* v. *Sadashiv Sakharam Shet and others* (1), the plaintiffs in an ejectment suit based their title to the land in dispute on a lease granted by the Government giving occupancy right to their predecessor-in-title and the defendants claimed that they held the land under an occupancy title conferred on them by the Government subsequent to the plaintiffs' lease. The question therefore arose whether Government might be properly made a party to the suit so as to bind it by the decree and prevent future litigation or whether Government was in fact a necessary party to such a suit. A Bench of the Bombay High Court made the following observation:

> "In appeal before us it has been argued for the respondents that the cases of *Mahomed Israil* v. *Wise* (2), *Krishna Lal* v. *Bhyrub Chunder* (3), and *H. H. Cannon* v. *Bissonath* (4) show that Government is a necessary party to the suit, and that as the plaintiffs have not made Government a party to it, or withdrawn the suit, it now properly stands dismissed. For the appellants, on the other hand, it is argued that though Government might have properly been made a party so as to bind it by the decree and prevent future litigation, Government is not a *necessary* party to the suit, and that all the questions involved in it can, as between the plaintiffs and the

(1) I.L.R. 21. Bom. 229 at 232-3.
(2) 21. Cal.W.R.p. 327.
(3) 22. Cal.W.R.p. 52.
(4) 5 Cal.L.R.p. 154.

H.C.
1959

SAYADAW BHADANTA U PYINNYA
v.
MAUNG HLA WIN AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

defendants, be decided in the absence of the Government; and that the order of the Appellate Court, which is in effect an order dismissing the suit for want of parties, is erroneous.

We are of opinion that the appellants' contention on this point is correct. We consider that if the plaintiff in an ejectment suit can make out a legal title to land, he is entitled to maintain a suit against the person in actual juridical possession of such land for its recovery without making the person under whom the latter claims to hold a party to the suit. It is in the power of the Court at the instance of the defendant or of its own motion, if it considers it expedient, to make the person under whom the defendant claims to hold a party to the proceedings. This is the English rule and practice (Dicey on Parties, Rules 112 and 113), and it appears to us to be the most convenient and just course. It is enough for the plaintiff to sue the person in actual possession. It would be unfair upon him to compel him to add a party of whom he may know nothing and against whom he may have no cause of complaint, while the defendant by disclosing the name of the person under whom he claims to hold can have him made at his own risk a defendant to the suit."

In *Bacha Sham Sunder Kuer* v. *Balgobind Singh* (5) where an intervenor in a duly verified petition sets forth the allegation that he had purchased the holding and that the landlord had recognised him as his tenant, sought to be joined as a party at the hearing of the rent suit by the landlord against another person whom the landlord alleged to be his tenant, a Bench of the Patna High Court observed that the discretion vested upon the Court by Order 1, Rule 10 of the Code of Civil Procedure ought to have been exercised in the direction of joining the alleged transferee.

In the case now under consideration, the applicant though undoubtedly a proper party to the suit by the respondents against Mutoo (*a*) Mayanthi cannot be said to be a necessary party to such a suit. The respondents were seeking to establish as against Mutoo that they were the successors-in-title to Ma Mya May and that therefore they

(5) I.L.R. 10. Pat. 90.

H.C.
1959

SAYADAW BHADANTA U PYINNYA v. MAUNG HLA WIN AND TWO OTHERS.

U SAN MAUNG, J.

were entitled to receive rent from him. If Mutoo wished to contend that the Sayadaw was his landlord being successor-in-title to Ma Mya May through her mother Daw Tan Kyin Shwe, he could have cited witnesses to that effect. His defence will not be prejudiced by the failure to add the Sayadaw as a party-defendant. It would, however, be at the discretion of the Court under Order 1, Rule 10 of the Civil Procedure Code to join the Sayadaw as a party-defendant so as to bind him by the decree and prevent future litigation. However, since the Court has refused to exercise that discretion I do not consider that any interference in revision is called for, regard being had to the principle enunciated in the case of *Ma Than Yin* v. *Tan Keat Khang* (*a*) *Tan Keit Sein* (6). For these reasons the application in revision is dismissed with no order as to costs.

(6) (1951) B.L.R. 101 (FB) (HC).

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

Oct. 23.

U HAN (APPELLANT)

v.

U THI, AND ONE (RESPONDENTS).*

Contract—Specific performance of—Time—When not essence though specified.

The appellant bought a house and site from the respondents by means of a duly registered deed and entered into an agreement to resell the house and site to the respondents within three years of the date of purchase. The respondents continued to live in the house in suit and paid to the appellant K 500 towards the purchase price. There was no resale of the property to the respondents within the stipulated period of three years mentioned in the agreement and the respondents brought a suit against the appellant for the specific performance of the contract after the expiration of the period of three years mentioned in the agreement.

Held that from the fact that there was no specific date mentioned as the last day on which th respondents could insist on a reconveyance of the property and that there were no penal clauses for failure to complete the sale transaction coupled with the conduct of the parties in allowing the respondents to remain occupation as well as the receipt of part payment of K 500 towards the sale price it was clear that the parties never regarded time as being of essence of the contract.

Jamshed Khodaram v. Burjorji Dhunjibhai, I.L.R. 40 Bom. 289, *A.K.R.M.M.K. Chidambaram Chettyar v. Khoo Hwa Lam*, 1950 B.L.R. (SC) 98, followed.

Ba Thawt for the appellant.

Myint Htoo for the respondents.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal under section 20 of the Union Judiciary Act against the Judgment of U Ba Nyun J., in Civil First Appeal No. 59 of this Court set aside the judgment and decree of the City Civil Court, Rangoon and granted a decree in favour of the respondents for the specific performance of a contract of sale of certain property which was originally owned by the respondents but sold to the present appellant on the distinct understanding

* Special Civil Second Appeal No. 5 of 1958 against the decree of this Court in Civil First Appeal No. 59 of 1957.

that it would be resold to the respondents if desired within three years of the date of sale. The undisputed facts are that a certain house and site owned by the respondents was sold to the appellant on the 13th April 1948 for a sum of K 1,000, and by means of a duly registered deed. The parties were close and intimate friends at the time and a fortnight or so later the appellant as per Exhibit "ဃ" signed a written agreement undertaking to resell the property to the original owners, *i.e.*, the respondents if requested to do so within three years of the date of sale. The respondents continued to live in the house in question after the sale to the appellant but there is a good deal of dispute as to the terms of their occupation. According to the appellant they were his tenants whereas the respondents assert that they continued to reside in the house under the agreement of resale and that they have paid up no less than K 500, towards the purchase price. Be that as it may, there was no resale of the property to the respondents within the stipulated period of three years mentioned in the Exhibit " ဃ " agreement. The respondents insist that the appellant verbally allowed them an extension of four to five months but later repudiated it when he was asked to reconvey the property. In the first place, irrespective of whether there was an extension of time or not it is necessary to see whether time was of the essence of the contract for the resale of the suit property as per Exhibit " ဃ ". In this connection we should bear in mind the following observation by Sanjiva Row a learned commentator in his " Indian Contract Act "—Fourth Edition 1955 at page 456 to the effect that " the presumption of law, in a contract for the sale of land, is that for purposes of specific performance time is not the essence of the bargain, except where the subject matter or the surrounding circumstance of the case took the case out of the class to which the principle of equity applies ". This view is based on the Privy Council decision in *Jamshed Khodaram* v.

H.C. 1959

U HAN v. U THI AND NOE

U THAUNG SEIN, J.

Burjorji Dhunjibhai (1) which has been followed by our Supreme Court in *A.K.R.M.M.K. Chidambaram Chettyar* v. *Khoo Hwa Lam* (2) in these terms:

> "The principle applied by the Courts of Equity in England introducing the presumption in cases of sales of land between Vendors and Purchasers, that time is not of the essence of the contract is only a presumption which will give way to proof of a contrary intention by express words or by the nature of the transaction."

In the present case a glance at the Exhibit " ∞ " agreement will reveal that the parties were very casual as to the time within which the resale should take place. For instance, no specific date was mentioned as the last day on which the respondents could insist on a reconveyance of the property. Then again, there were no penal clauses for failure to complete the sale transaction. Furthermore as pointed out by U Ba Nyun, J., the conduct of the parties expecially in allowing the respondents to remain in occupation as well as the receipt of part payment of K 500 towards the sale price are a clear indication that they never regarded time as being of the essence of the contract. Hence, we are in agreement with the views expressed by U Ba Nyun, J., that since time was not of the essence of the contract of sale, the respondents were entitled to a decree for specific performance of that contract. Accordingly, this appeal fails and is dismissed with costs.

(1) I.L.R. 40 Bom. 289. (2) 1950 B.L.R. (S.C.) 98.

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein, J.

U MYA (APPELLANT)

v.

ABBA KASSIM AND ONE (RESPONDENTS).*

H.C. 1959

Sept. 26.

Urban Rent Control Act. s. 11 (1) (*a*)—*In suit for ejectment under Question of "benami" transaction.*

Transfer of Property Act, s. 55 (6) (*a*)—*Right of buyer*—*s.*109—*Right of lessee's transferee.*

The appellant claiming to be owner of the suit premises in virtue of purchase from the previous owner sued the respondents under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act for ejectment. One of the grounds set up by the respondents defendents in the suit was that they were the real purchasers and that the appellant plaintiff was a mere "benamidar".

Held that the question as to whether the sale to the appellant was a "Benami" transaction or not should not be gone into in a suit under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act.

Under section 55 (6) (*a*) of the Transfer of Property Act the appellant who had purchased the property from the previous owner was clearly" entitled to the rents and profits" accruing therefrom from the date of the sale and thus comes within the definition of "land lord" in section 2 (*c*) of the Urban Rent Control Act and that the respondents are undoubtedly "tenants" within the meaning of that in section 2 (*g*).

Under section 109 of the Transfer of Property Act "in the absence of a contract to the contrary" the transferee of property leased is entitled to the rents due in respect of that property from the date of the transfer.

Where it is contended on behalf of the respondents that there was "a contract to the contrary" between the parties in the present case in that there was an agreement on the part of the appellant to sell the property to the respondents.

Held that such an agreement, if any, was not "a contract to the contrary" affecting their position as tenants of the premises.

Hla Sein and *H. Subramanyam* for the appellant.

San Thein for the respondents.

U THAUNG SEIN, J.—The appellant-plaintiff U Mya sued the two respondent-defendants (Abba Kassim and Ebrahim Abdul Karim) in the Subdivisional Court of Prome for the

* Civil Second Appeal No. 22 of 1958 against the decree of the District Court of Prome in Civil Appeal No. 14 of 1957.

H.C. 1959

U MYA v. ABBA KASSIM AND ONE.

U THAUNG SEIN, J.

ejectment of the latter from certain premises in Prome town under section 11 (1) (a) of the Urban Rent Control Act and obtained a decree as prayed for. But on appeal to the District Court of Prome, that decree was set aside and hence the present second appeal to the High Court.

Briefly put the appellant-plaintiff's case was that he had purchased the premises in question from it's original owner named Mohamed Gaziani by means of a registered deed and thus became the landlord of the respondents who were the tenants of the previous owner at a rental of K 150, per month. According to him the respondents had defaulted in the payment of rent to the tune of K 3,997·75 despite the service of a notice on them in accordance with the provisions of section 11 (1) (a) of the Urban Rent Control Act and they are thus liable to be evicted from the premises.

The respondents on their part denied that they were the tenants of the appellant but admitted that they had been the tenants of the previous owner Mohamed Gaziani. That there had been a sale transaction of the suit premises between Mohamed Gaziani and the appellant was not disputed but the respondents asserted that they were the real purchasers and that the appellant was a mere "benamidar". The suit went to trial and as rightly pointed out by the learned District Judge, the trial Court failed to realise that the question as to whether the sale mentioned above was a "Benami" transaction or not should not be gone into in a suit under section 11 (1) (a) of the Urban Rent Control Act. The result was that instead of concentrating on two main issues, *viz.*, whether the respondents were the tenants of the appellant and if so whether they had defaulted in the payment of rent despite a notice under section 11 (1) (a) of the Urban Rent Control Act, the learned Subdivisional Judge framed no less than eight issues including one relating to whether the sale of the suit premises to the appellant was a

" benami " transaction or not. However, he eventually found that the appellant was the real and not the " benami " owner of the property, that the respondents were his tenants, that they had defaulted in the payment of rent and accordingly decreed the suit as prayed for. On appeal, the learned District Judge held that there was no necessity to go into the question as to whether the sale was " benami " or not. He then dealt with the pleadings and evidence and came to the finding that the respondents had not attorned to the new owner of the premises, *i.e.*, the appellant and hence there was no relationship of landlord and tenant and the judgment and decree of the trial court was thus set aside and the appellant's suit dismissed. Obviously the learned District Judge overlooked the provisions of section 55 (6) (*a*) and 109 of the Transfer of Property Act. Under the former section the appellant who had purchased the property from the previous owner was clearly " entitled to the rents and profits " accruing therefrom from the date of the sale. Then again, a glance at section 109 of the Transfer of Property Act will reveal that " in the absence of a contract to the contrary " the transferee of property leased is entitled to the rents due in respect of that property from the date of the transfer and Mulla in his " Transfer of Property Act " fourth edition (1956) has noted that " attornment is not necessary under the Transfer of Property Act ". According to the learned counsel for the respondents however there was a " contract to the contrary " between the parties in the present case in that there was an agreement on the part of the appellant to sell the property to the respondents. All that I propose to say in this regard is that there is no mention of any attornment or otherwise in the written statement filed by the first respondent. The defence set up was that the appellant was a mere " benamidar " and that the respondents were the legal and beneficial owners. The respondents also denied that he had received any

H.C. 1959

U MYA v. ABBA KASSIM AND ONE.

U THAUNG SEIN, J.

notice calling upon to them pay the arrears of rent under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act. But while giving evidence in the trial Court the first respondent frankly admitted the receipt of such a notice sent to him by registered post. In my opinion it is futile for the respondent to suggest that the agreement if any to sell the property to them was " a contract to the contrary " affecting their position as tenants of the premises.

On the whole, the appellant who had purchased the suit premises was clearly entitled to receive rent in respect of these premises and thus comes within the definition of " land lord " in section 2 (*c*) of the Urban Rent Control Act and so also the respondents are undoubtedly " tenants " within the meaning of that in section 2 (*g*). Since the respondents have defaulted in the payment of rent despite a notice served on them under section 11 (1) (a) of the Urban Rent Control Act they are liable to be evicted and the learned Subdivisional Judge, Prome, acted correctly in granting a decree in favour of the appellant. Accordingly this appeal is allowed with costs and the judgment and decree of the District Court of Prome are hereby set aside and the judgment and decree of the trial Court are hereby restored.

CRIMINAL REVISION.

Before U Ba Nyunt, J.

U SU YA (APPLICANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959 — Oct. 6.

Prosecution on the complaint of a person incompetent to do so—Bad.

On the complaint of a person not authorised by the Municipal Committee the appellant was prosecuted and convicted under section 202 read with section 137 (2) of the Municipal Act for being admittedly found in possession of 28 gallons of kerosine oil in excess of the permitted quantity.

Held that in view of the provisions contained in section 231 of the Municipal Act which prohibits Courts from taking cognisance of offences punishable under the Municipal Act or bye-law thereunder on the complaint of a person not authorised by the Committee in this behalf the prosecution was bad in law.

King-Emperor v. *Abdul Mawzit*, 2 L.B.R. 124 ; *Sri Sawarmal* v. *The Union of Burma*, 1954 B.L.R. (H.C.) 331 ; referred to.

Kyin Htone for the applicant.

Tin On (Assistant Government Advocate) for the respondent.

U BA NYUNT, J.—In Criminal Regular Trial No. 1 of 1959 of the Court of the Township Magistrate, Myanaung, the applicant U Su Ya, was prosecuted under section 202 read with section 137 (2) of the Municipal Act for storage of 68 gallons of Kerosene Oil which quantity was in excess of 40 gallons allowed by the permit.

On his admission that he was found in possession of the excess quantity, the applicant was ordered to pay a fine of K 500, the applicant having been convicted once for a similar offence.

On appeal to the Sessions Court of Henzada, it was contended that the prosecution was bad on the ground that the complainant, U Maung Maung, had no *locus standi* to

* Criminal Revision No. 194 (B) of 1959. Review of the order of the Sessions Judge, Henzada, passed in Criminal Appeal No. 10 of 1959, dated the 14th May 1959.

H.C. 1959

U SU YA v. THE UNION OF BURMA.

U BA NYUNT, J.

launch the prosecution in view of the provisions of section 231 of the Municipal Act which says: " No court shall take cognizance of any offence punishable under this Act or any rule or bye-law thereunder except on the complaint of the committee or of some person authorized by the committee in this behalf."

But the learned Sessions Judge dismissed the appeal holding the view that he was incompetent to go into the legality of the conviction because of the admission made by the applicant in the Trial Court. He, however, conceded that the prosecution was had for the reasons given above.

It is common ground that the complainant U Maung Maung was not authorized by the Municipal Committee to make the complaint. That being so, I am of the view that the contention raised on behalf of the applicant, both in the lower appellate Court and in this Court, must be accepted. I am fortified in my view by the case of *King-Emperor* v. *Abdul Mawzit* (1) where it was held that:

> " A prosecution under the Municipal Act cannot be instituted except by some person duly authorized under the Act."

Moreover, in the case of *Sri Sawarmal* v. *The Union of Burma* (2), it was held that " Even when an accused person pleads " guilty " before it accepts the plea and enters a conviction, the Trial Court should consider whether the accused fully understands the nature of the charge, the facts of the case and the serious consequences which such a plea would entail." In the case under appeal, the applicant merely stated that it was true that he had stored the excess quantity of Kerosene Oil. Be that as it may, in view of the principle of law laid down in the ruling quoted earlier in this judgment, I quash the conviction passed on the applicant by the Trial Court. The fine will be refunded and the exhibits returned to him.

(1) L.B.R. Vol. II, p. 124. (2) B.L.R. (1954), p. 231 (H.C.)

ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှု

မောင်ထွန်းရွှေ (လျှောက်ထားသူ)
နှင့်
မထွေး (လျှောက်ထားခံရသူ)

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်။

ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ (၄) အရ၊ တသီးတခြားနေထိုင်ခြင်း၊ မည်သည့်အခါမိမိသဘော အလျောက် နေထိုင်ခြင်းဟု မယူဆနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အကြင်လင်မယား နှစ်ဦးသည်၊ အတူတကွ နေထိုင်ပေါင်းသင်းရန် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ တသီးတခြားစီ နေထိုင်ရန် သာလျှင် မလွဲ မရှောင်သာသော အကြောင်း များရှိပါက၊ ယင်းကဲ့သို့ တသီးတခြားနေခြင်းအားဖြင့်၊ မိမိသဘော အလျောက် နေထိုင်သည်ဟု ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ (၄) အရ၊ မယူဆနိုင်ပေ။ (**Dr. Mukand Lal v. Smt. Jyotishmati, A.I.R. 1958 Punjab 390**) ကိုရည်ညွှန်းသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်၊ ဒေါက်တာ မောင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်၊ မည်သူ တဦးတယောက်မျှ မလာ။

ဦးဘညွှန့်။ ။လျှောက်ထားသူ ဦးထွန်းရွှေမှာ အစိုးရအမှုထမ်းဖြစ်၍၊ ပြည်မြို့မှ သထုံမြို့သို့ လာရောက် အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့၊ ပြည်မြို့မှ သထုံမြို့သို့ အမှုထမ်း ရန်အလာတွင် ပြည်မြို့မှမယားကြီး မအေးရွှင်ကိုခေါ်ယူခဲ့ခြင်းမပြုပေ။ သထုံမြို့၌အမှု ထမ်းနေစဉ်၊ အသက်ငယ်ရွယ်သူ မထွေးဆိုသူ မိန်းကလေး (လျှောက်ထားခံရသူ) အား လူသိ ရှင်ကြား ထိမ်းမြားခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထိမ်းမြားပြီးနောက်၊ တနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ၊ သားရတနာတယောက် ဖွါးမြင်လေသည်။ သားကလေး၏ အမည်မှာ မောင်ရဲထူး ဖြစ်လေသည်။

လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့သည်၊ ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင် ကြပြီး၊ တနှစ်ခွဲမျှ အကြာတွင် ပြည်မြို့မှ လျှောက်ထားသူ၏ မယားကြီး မအေးရွှင် ရောက်လာ၍၊ ရဲကျောင်းထဲမှာပင် တအိမ်တည်း နေထိုင်ကြလေသည်။ များမကြာမီ၊

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ် ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၉၈ (ခ)။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှု အမှတ် ၁၂ ၌၊ သထုံစီရင်ရုံး တရားသူကြီးက၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပြန်၍ ပြင်ဆင်မှု။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉

မောင်ထွန်းရွှေနှင့် မထွေးဦးဘည့်နှင်။

လျှောက်ထားခံရသူမှာ ထိုအိမ်တွင် မနေနိုင်ဘဲ၊ ဆင်းသွားရသဖြင့် သထုံမြို့ ဒုတိယရာဘာက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးတွင် စားစရိတ် စွဲဆိုထားစဉ်၊ ဦးထွန်းရွှေက ပြန်ခေါ်သဖြင့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီး အတူတူသွားရောက် နေထိုင်ပြန်လေသည်။ တလခန့်အကြာတွင် မယားကြီး မအေးရှင်နှင့် မတဲ့ပြန်သဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် အိမ်မှ ဆင်းခဲ့ရပြန်လေသည်။ လျှောက်ထားသူကမူ ပြည်မြို့သို့ မယားကြီးနှင့် အတူပြောင်းရွှေ့သွားလေရာ၊ လျှောက်ထားခံရသူက သထုံမြို့ပိုင်ရုံး၌ စားစရိတ်အတွက် ထပ်မံ တရားစွဲဆိုထားစဉ်၊ လျှောက်ထားသူသည် သထုံမြို့သို့လာ၍ လျှောက်ထားခံရသူအား၊ ပြည်မြို့သို့ လိုက်ခဲ့ပါ။ အိမ်တဆောင်၊ မီးတပြောင်ထားမည်။ တလလည်း ငွေ ၆၀၊ ၇၀ ကျပ် ပေးထားမည်ဟု ပြောဆိုသဖြင့်၊ ပြည်မြို့သို့ လျှောက်ထားခံရသူသည် လိုက်သွားလေသည်။ ပြည်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ၊ လျှောက်ထားသူသည် လျှောက်ထားခံရသူအား၊ ငှင်း၏ ဦးလေးအိမ် အောက်ထပ်တွင် ထား၍ သုံးစွဲရန် ငွေမပေးသည့်ပြင်၊ လျှောက်ထားခံရသူအား အခြားလူတဦးနှင့် ယူလိုက်ရန် နားချသဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူမှာ မနံမရပ်နိုင်၍၊ ပြည်မြို့ရှိ ဗ၊ လ၊ မ၊ စ အပွဲသို့ တိုင်တန်းရာ၊ အပွဲက စေ့စပ်ပေးသဖြင့်၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းအမှတ် "အေ" စာချုပ်အရ၊ လျှောက်ထားခံရသူနှင့် ကလေးအတွက် လျှောက်ထားသူက တလလျှင် ၄၀ ကျပ် မှန်မှန် ပေးမည်ဟု သဘောတူ လက်မှတ် ထိုးကြလေသည်။

လျှောက်ထားသူသည် ထိုကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပြီးနောက်၊ စာတိုက်မှနေ၍လစဉ် ငွေများကို ပို့ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ လစဉ် ပေးပို့သောငွေမှာ ကတိစာချုပ်အတိုင်း ငွေ ၄၀ ကျပ်တိတိမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ဂ ရက်နေ့တွင် သထုံမြို့၊ အထူးအာဏာရ မြို့မဆုဇဝင် တရားသူကြီးရုံးတော်၌ စားစရိတ် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။

အမှုစစ်ဆေးသည့် ပညာရှိ တရားသူကြီးသည်၊ သက်သေများကို စစ်ဆေးကြားနာပြီး၊ လျှောက်ထားသူသည် လျှောက်ထားခံရသူအား တလလျှင် မိခင်အတွက် ၄၅ ကျပ်နှင့် ကလေးအတွက် ၁၅ ကျပ် ပေါင်း ငွေ ၆၀ ကျဖပေးရန် အမိန့်ချမှတ်၍၊ ထိုစားစရိတ်များကို ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့မှ စတင်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်သည့်အလျောက် သထုံမြို့ စက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးတော်သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ၊ ထိုရုံးတော်မှ လျှောက်ထားသူသည်၊ လျှောက်ထားခံရသူအား တလလျှင် မယားစရိတ် ၄၀ ကျပ်နှင့် ကလေးစရိတ် ၁၅ ကျပ် ပေါင်း ငွေ ၅၅ ကျပ်ကို ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်နေ့မှစ၍၊ ပေးစေရန် ပြင်ဆင် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအမိန့်နှစ်ရပ်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်၍၊ ဤရုံးတော်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထားသူဘက်မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ပညာရှိ ရွေနေကြီးက၊ (၁) လျှောက်ထားခံရသူသည် မိမိသဘောအလျောက်၊ လျှောက်ထားသူနှင့် အတူမနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် စားစရိတ်ရပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းနှင့် (၂) နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်ကို ကျော်လွန်၍၊ အမိန့်ချမှတ်ကြောင်းတို့ကို အဓိကထား၍ လျှောက်ထားလေသည်။

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉ မောင်ထွန်းရွှေနှင့် မထွေး ဦးဘညွန့်။

ပဌမ လျှောက်ထားချက်နှင့် ပတ်သက်၍၊ ကျွန်ုပ်ရေးသား ဖော်ပြလိုသည်မှာ လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထား ခံရသူတို့ အတူမနေကြခြင်းမှာ လျှောက်ထားခံရသူ၏ သဘောအလျှောက်မဟုတ်ကြောင်းမှာ၊ သက်သေခံချက်များအရ ထင်ရှားလေသည်။ လျှောက်ထားခံရသူသည် လျှောက်ထားသူနှင့် အတူတကွနေထိုင်လိုပါလျက် မယားကြီးနှင့် နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်၍ တကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူကိုယ်တိုင်က ချစ်ခင် မြတ်နိုးသည့် စိတ်မရှိသည့်အတွက် လျှောက်ထားခံရသူအား အခြားလူတဦးနှင့် ယူလိုက်ရန် ပြောဆို နားချ၍တကြောင်း ဤအကြောင်းများကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် လျှောက်ထားသူနှင့် အတူတကွ မနေနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် လျှောက်ထားသူသည် ဗ၊ လ၊ မ၊ စ အဖွဲ့က ဖြန်ဖြေ၍ တလလျှင် စားစရိတ်ငွေ ၄၀ ကျပ်မှန်မှန် ပေးပါမည်ဟု ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ အကယ်၍အကြင်လင်မယားနှစ်ဦးသည် အတူတကွနေထိုင်ပေါင်းသင်းရန် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ၊ တသီးတခြား စီနေထိုင်ရန်သာလျှင် မလွဲမရှောင်သာသော အကြောင်းများရှိပါက၊ ယင်း ကဲ့သို့တသီးတခြား နေခြင်းအားဖြင့် မိမိသဘောအလျောက် နေထိုင်သည်ဟု၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၄) အရ၊ မယူဆနိုင်ပေ။ ***Dr. Mukand Lal*** v. ***Smt. Jyotishmati*** (1) တို့အမှုတွင် အောက်ပါ အတိုင်း တရားဝန်ကြီးတဦးက ရေးသား ဖော်ပြထားလေသည်။

> "If a husband decides to marry another wife and has actually married one, the first wife can legitimately claim to live separately, and if the husband and the wife mutually agree that she should do so, it cannot mean that the wife is living separately by mutual consent in the sense in which those words are used in sub-s. (4) of S. 488. The right which the law gives to the wife, in S. 488, to live separately, if the husband contracts a second marriage will be defeated if living separately by mutual consent is to be given the meaning that whenever husband and wife decide to do so, whatever the compelling necessity for the same, it must be considered that they are living separately by mutual consent.

(1) A.I.R. (1958) Punj. 390.

တရားလွှတ်တော်၊ ၁၉၅၉

မောင်ထွန်းရွှေနှင့် မထွေး

ဦးဘညွန့်။

Mutual consent would apply to separate living if such separate living was the result of a desire of both parties. This desire should be based on the "volition of both the parties without any element of impelling or compelling circumstances. If a wife knows that the husband is determined to break up the marriage and to take another woman as his wife, and if she decides to live separately because of that reason, it cannot be said that the separate living is the result of any desire on her part to live away from her hearth and home willingly and without the element of compulsion forcing the decision against her will".

ထိုစီရင်ထုံးတွင် မယားကြီးအတွက် ရေးသားထားသော်လည်း ဥပဒေသဘော တရားမှာယခုအမှုနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လျောက်ထားခံရသူသည် မယားငယ်ဟု ဥပဒေအရ၊ မယူဆနိုင်ပေ။ မယားပြိုင်ဟုသာ လျှင် ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထိုအမှုတွင် စာချုပ်စဉ်အခါက အခြားမယားတယောက်ကို လင်ဖြစ်သူက မယူရသေးပေ။ ၎င်း၌ လက်ရှိမယားတယောက်သာလျှင် ရှိနေသေးသည်။

လျောက်ထားသူက ငွေ ၄၀ ကျပ်သာလျှင် မယားနှင့် သားစားစရိတ် ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့သော်လည်း၊ လျောက်ထားသူသည် ယခုအခါ ပိုမိုရရှိနေသော လစာ များကြောင့် လျောက်ထားသူ၏ အဆင့် အတန်းအရ နေထိုင်ရန် မယားစရိတ်ငွေ ၄၀ ကျပ်နှင့် ကလေးစရိတ်ငွေ ၁၅ ကျပ် တို့သည် များသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ကျွန်ုပ်ပလပ်လိုက်သည်။

APPELLATE CIVIL.

Before U Thaung Sein and U Shu Maung, JJ.

AHMED VIOLIN HOSIERY WORKS (BURMA) LTD., RANGOON (APPLICANT)

v.

THE SPECIAL COLLECTOR, INSEIN (RESPONDENT).*

H.C. 1959 — *Nov. 27.*

Union Judiciary Act, s. 5—"Affirm" — When appellate decree cannot be regarded to.

Where in an appeal from the order of the District Court confirming the award of the Special Collector, the High Court gave a decree modifying the amount of award made.

Held: That a decree embodying modifications to the amount of award made cannot be regarded as a decree of affirmance of the decision of the Lower Court for the purpose of grant of leave to appeal to the Supreme Court under s. 5 of the Union Judiciary Act.

Hone Kyan for the applicants.

Ba Kyine (Government Advocate) for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This is an application under section 5 of the Union Judiciary Act for leave to appeal to the Supreme Court against the judgment and decree of a Bench of this Court in Civil First Appeal No. 14 of 1955. The appeal in question arose out of the acquisition by the Government of the Union of Burma of a certain plot of land belonging to the present applicants and situated in the Insein District. It appears that the applicants claimed a total sum of K 1,51,237 as compensation for the land and the structures standing thereon but were awarded only K 13,619 by the Special Collector, Insein who features as

* Civil Misc. Application No. 72 of 1958 arising out of the decree of the Appellate Side of this Court in Civil 1st Appeal No. 14 of 1955.

H.C. 1959

AHMED VIOLIN HOSIERY WORKS (BURMA) LTD., RANGOON v. THE SPECIAL COLLECTOR, INSEIN.

U THAUNG SEIN, J.

the respondent in this case. As might be expected the applicants declined to accept the award and a reference was accordingly made to the District Court, Insein *vide* section 54 of the Land Acquisition Act. The applicants received no redress however from the District Court, Insein which confirmed the award of the Special Collector. An appeal was then preferred in the High Court against the order of the District Court, Insein and the amount awarded was modified as follows. The compensation in respect of the land which was fixed at K 9,495 by the District Court as against a claim of K 32,556 by the applicant was confirmed. But in respect of an award of K 1,500 by the District Court for the water storage tank on that land as against a claim of K 1,32,300, this amount was enhanced to K 3,000. Next, the compensation of K 1,200 in respect of a well standing on the land in question was confirmed. Finally, a sum of K 1,424 being 15 per cent of the market value of the property which was added to the compensation under section 23 (2) of the Land Acquisition Act was disallowed and the total sum awarded to the applicants was fixed at K 13,695 thereby increasing the amount awarded by the District Court, Insein by K 76. The applicants claim that " the value of the subject-matter of the dispute " is in excess of K 10,000 and that since the High Court did not affirm the decision of the District Court they are entitled to a certificate under section 5 of the Union Judiciary Act as being a fit case for appeal to the Supreme Court. The value of the subject-matter of the dispute is undoubtedly in excess of K 10,000 and is in fact K 1,51,237. With regard to the question whether the High Court did or did not affirm the decision of the lower Court, as pointed out already there were several modifications in the amount awarded under different heads and there are authorities in support of the contention that a decree embodying such modifications cannot be regarded as a decree of affirmance. For instance, there is a Bench

decision of the Allahabad High Court in *Bhagwan Singh* v. *The Allahabad Bank, Limited* (1), the head note of which reads—

> "Held on a construction of section 110 of the Code of Civil Procedure, 1908, that a decree which modifies the decree of the lower court (except perhaps in the matter of costs only) cannot be said to be a decree of affirmance."

A similar view was also expressed by the Privy Council in *Annapurnabai and another* v. *Ruprao* (2). A Bench of the Patna High Court was of the same view in *Jamuna Prasad Singh and others* v. *Jagarnath Prasad Bhawat and others* (3).

No doubt these rulings dealt with cases for leave to appeal to the Privy Council under sections 109 and 110 of the Civil Procedure Code. But it should be remembered that the wordings and contents of these two sections are strikingly similar to section 5 of the Union Judiciary Act.

On the whole, since the value of the subject-matter of the dispute exceeds K 10,000 and the decree of the High Court did not affirm the decision of the lower Court the applicants are entitled to a certificate under section 5 of the Union Judiciary Act to enable them to appeal to the Supreme Court. The certificate applied for will accordingly be granted.

(1) I.L.R. 43 All. 220. (2) I.L.R. 51 Cal. 969.
(3) (1949) A.I.R. (Pat.) 561.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Shu Maung, JJ.

H.C. 1959

Dec. 14.

CHAN KIM GWAN (APPLICANT)

v.

WONG KHAI PHOON (RESPONDENT).*

Union Judiciary Act—S. 5—Certificate under—Value of loss or detriment.

Where in an application for leave under s. 5 of the Union Judiciary Act for the purpose of appeal to the Supreme Court from the judgment and decree of the High Court in a suit valued at K 840 for the purpose of Court-fees and jurisdiction for ejectment of the respondent from a room, it is contended that the room in question was worth more than K 10,000 so that a certificate should be given as the appeal involves a substantial question of law.

Held : That the application having been made on the ground that the room from which the respondent was sought to be ejected was worth not less than K 10,000 and not on the ground that the value of loss or detriment which the applicant had suffered by the passing of the decree, was not less than K 10,000 and that as the loss or detriment to the applicant could not have been co-extensive with the value of the room, the applicant was not entitled to a certificate applied for.

P.L.M.C.T.M. Kariviswanathan Chettyar v. *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar*, (C.M.A. No. 10 of 1949 of High Court ; *N. C. Galliara* v. *A.M.M. Murugappa Chetty*, (1934) I.L.R. 12 Ran. 355, referred to.

Ong Shein Woon for the applicant.

Ba So for the respondent.

U SAN MAUNG, J.—This is an application by Chan Kim Gwan, the respondent in Special Civil Appeal No. 10 of 1958 of this Court, for a certificate under section 5 of the Union Judiciary Act for the purpose of an appeal to the Supreme Court from the judgment and decree of this Court in Special Civil Appeal No. 10 of 1958 referred to above.† In Civil Regular Suit No. 1833 of 1954 of the City Civil Court, Rangoon, Chan Kim Gwan sued the respondent Wong Khai Phoon for his ejectment from the premises in suit, being room No. 5 on the ground floor of house

* Civil Misc. Application No. 15 of 1959 under s. 5 of the Union Judiciary Act arising out of the decree of the Appellate Side of this Court in Civil Special Appeal No. 10 of 1958, dated th 26th January 1959.

† Reported in B.L.R. 1959 (H.C.) at p. 46.

H.C. 1959

CHAN KIM GWAN v. WONG KHAI PHOON.

U SAN MAUNG, J.

No. 166, Canal Street, Rangoon ; the suit being one under section 11 (1) (f) of the Urban Rent Control Act. One of the defences raised by the defendant-respondent was that the notice under section 106 of the Transfer of Property Act was not a valid one as the defendant-respondent had not received 15 clear days' notice regarding the termination of the tenancy. This defence was, however, rejected by the learned 3rd Judge of the City Civil Court and the plaintiff-applicant's suit was accordingly decreed with costs. On appeal by the defendant Wong Khai Phoon to this Court the learned single Judge on the Appellate Side (U Ba Nyunt, J.) being of the same view as the learned trial Judge that the notice was a valid one, dismissed the appeal. His decision was, however, set aside by a Bench of this Court which held that the notice was invalid because the defendant had proved that it was received less than 15 days before the end of the month.

In the present application for a certificate for the purpose of appeal to the Supreme Court, it is contended by the applicant in his affidavit that the room in question was worth more than K 10,000 so that a certificate should be given as the appeal involves a substantial question of law. However, the plaintiff-applicant's suit was valued at K 840 for the purpose of Court-fees and jurisdiction. The question involved in the suit was whether the tenancy was or was not terminated according to law. So the loss or detriment which the applicant had suffered by not being able to eject his tenant, could not have been co-extensive with the value of the room. In *P.L.M.C.T.M. Kasiviswanathan Chettyar* v. *P.L.M.C.T.K. Krishnappa Chettyar* (1) a Bench of this Court has made the following observation :

> "Section 5 (c) of the Union Judiciary Act, 1948, like the second paragraph of section 110 of the Code of Civil Procedure requires that the judgment, decree or final order must

(1) C.M.A. No. 10 of 1949 of High Court.

H.C. 1959

CHAN KIM GWAN v. WONG KHAI PHOON.

U SAN MAUNG, J.

involve directly or indirectly some claim or question respecting property the value of which is not less than ten thousand rupees; and so far as the said paragraph is concerned it has been held in *N. C. Galliara* v. *A.M.M. Murugappa Chetty* (1) that it is the extent to which the decree or order has operated to the prejudice of the applicant that determines whether the decree or order is subject to appeal or not, and whatever may be the value of the property in respect of which a claim or question is involved in the appeal, no appeal lies under section 110 unless the value of the loss or detriment which the applicant has suffered by the passing of the decree or order, and from which he seeks to be relieved by His Majesty in Council, is Rs. 10,000 or upwards.

Since the wording of section 5 (c) of the Union Judiciary Act, 1948, is practically the same as that of the said paragraph, the principle underlying the said ruling is applicable to it also."

The present application was not made on the ground that the value of loss or detriment which the applicant had suffered by the passing of the decree, was not less than K 10,000. It was made merely on the ground that the room from which the tenant was sought to be ejected, was worth not less than K 10,000 and as already observed, the loss or detriment to the applicant could not have been co-extensive with the value of the room.

For this reason, the application for a certificate under section 5 of the Union Judiciary Act must be dismissed with costs. Advocate fees three gold mohurs.

(1) (1934) I.L.R. 12 Ran. 355.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U Mya Thein, J.

H.C. 1959

Nov. 19.

DAW YEE (APPELLANT)

v.

U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU (RESPONDENT).*

Penal Code, s. 500—Defamation —S. 499—Exception 8—Good faith—Burden of proof of—Publication under—Meaning.

Where as a consequence of a report of criminal breach of trust made by the appellant, a Sino-Burman, who ostensibly owed a grudge against the respondent, who is also a Sino-Burman, on the eve of the Chinese New Year, the police raided the respondent's house on the Chinese New Year day and beyond seizing some boxes took no action against the respondent and where in the appeal from the order convicting the appellant on a charge of defamation punishable under s. 500, P.C. it is contended that the report made by the appellant to the police was made in good faith and that she was thus protected by Exception 8 to s. 499 of the Code.

Held : Upholding the conviction, that it is incumbent upon an accused person to establish affirmatively that he or she was acting in good faith when making the report to the police and that there was nothing on the record to show that the appellant was acting in good faith when she made the report to the police.

U Aung Pe v. *The King*, (1938) R.L.R. 404 ; *Sanghvi Champaklal Lalchand* v. *Khushaldas Ratanshi and another*, A.I.R. (1955) Saurashtra 19 ; *Yadali* v. *Gaya Singh*, I.L.R. 57 Cal. 843 ; *In re Kakumara Anjaneyalu and another*, A.I.R. (1917) Mad. 601 ; *Queen-Empress* v. *Dhum Singh*, I.L.R. 6 All. 220 ; *Thambu* v. *The Crown*, A.I.R. (1926) Lah. 278, referred to.

Publication under s. 499 of the Penal Code means making known the defamatory matter after it has been written to some person other than the person of whom it is written.

Queen-Empress v. *Taki Husain*, I.L.R. 7 All. 205, referred to.

Tun Aung (2) for the appellant.

Aye Maung for the respondent.

U MYA THEIN, J.—The appellant Daw Yee, who has been convicted by the Second Additional Magistrate, Rangoon, in Criminal Regular Trial No. 581 of 1955, under section 500 of the Penal Code and sentenced to pay a

* Criminal Appeal No. 277 of 1959 against the conviction by the 2nd Additional Magistrate, Rangoon, in Criminal Regular Trial No. 581 of 1955, dated the 3rd June 1959.

H.C. 1959

DAW YEE v. U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU.

U MYA THEIN, J.

fine of K 500 or in default to undergo four months' simple imprisonment has appealed against the said conviction and sentence.

The facts leading to the complaint by the respondent are as follows:—The appellant Daw Yee is the widow of the late U Kyin Maung, who happened to be a brother of Daw Kyin May, wife of the respondent U Sit Ku. Some years ago, owing to unsettled conditions the late U Kyin Maung and the appellant left their normal place of residence—Thantada village and were allowed to put up at the residence of the respondent and his wife at No. 119, 15 Street, Rangoon. The respondent and U Kyin Maung carried on the business of "Pyweyone" together. After four months, U Kyin Maung and the appellant left for their native village. U Kyin Maung left three locked boxes in the house of the respondent, his brother-in-law.

U Kyin Maung died two months after leaving Rangoon on 2nd February 1950 in the house of one Ma Chan Sein, who was latter adjudged a lessor wife of the deceased.

Daw Yee remarried one Ko Maung Sein. In the meantime, the respondent received two notices through Mr. Wan Hock, Advocate, one dated 16th February 1951, on behalf of one Lim Hock Leong, claiming to be a *keittima* adopted son of the deceased (filed in the case as Exhibit A) and another dated 26th February 1951 on behalf of Ma Chan Sein (filed in the case as Exhibit B) claiming to be a widow of the deceased. In both these notices the respondent was requested not to deliver the boxes left by Mr. Lim Kyin Maung as the senders of the notices were intending to assert their claim in a Court of Law.

In Civil Regular No. 1 of 1951 of the District Court of Hanthawaddy, Ma Chan Sein applied for the grant of Letters of Administration to the estate of U Kyin Maung, claiming to be a widow of the deceased but her suit was dismissed on the ground that she failed to establish her status of a legal wife. (*See* Exhibit 1). On appeal also

Ma Chan Sein was unsuccessful, a Bench on the Appellate Side of this Court, holding that Ma Chan Sein was only a lessor wife of the deceased and had not equal status with Daw Yee, the appellant. (*See* Exhibit 2 judgment).

The appellant then sent a lawyer's notice through U Than Sein, Advocate, dated 22nd February 1952 (filed in the case as Exhibit "C") informing the respondent that Ma Chan Sein's suit in the District Court of Hanthawaddy had been dismissed and demanded the return of three boxes (alleged to be) entrusted by her late husband within five days from receipt of the notice, and that legal steps, both criminal and civil will be taken against the respondent if he failed to comply with the request.

The respondent promptly sent a reply on 23rd February 1952 denying that the three boxes were entrusted with him by the appellant's late husband Maung Kyin Maung but that the boxes were kept in respondent's house on sufferance out of regard for Maung Kyin Maung who happened to be his brother-in-law whom respondent had allotted a small room in his house. The appellant was further informed that she could take away the boxes on her production of Letters of Administration to the estate of the deceased.

On the 23rd January, 1955, the appellant made a report to Pazundaung Police Station to the effect that she had reason to believe that the respondent had committed criminal breach of trust. In consequence of the report a police party raided the home of the respondent on 24th January 1955 who handed over the three boxes to the police officers. The police officers opened them with a key produced by appellant's uncle who accompanied them. The police then made an inventory of the contents of the boxes, and gave a copy to the respondent. No further action was taken against the respondent but the three boxes and their contents were handed over to the appellant. The day of the raid was a Chinese New Year day. The

H.C. 1959

DAW YEE v. U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU.

U MYA THEIN, J.

parties are Sino-Burmese and the respondent alleged that being a man of means being the owner of a rice mill, ice factory and lands, the report to the police by the appellant that she had reason to believe that the respondent had committed breach of trust which was the cause of the raid by the police on a Chinese New Year day had affected his reputation as an elder of the community and that the appellant had committed an offence under section 500 of the Penal Code.

The learned trial Judge after discussing the authorities cited by the learned Advocate for the respondent found the appellant guilty and sentenced her as mentioned above. It appears from the judgment of the trial Court that no authorities were cited by the learned Advocate for the appellant in the trial Court though he claimed the protection of 8th Exception to section 499 of the Penal Code on the ground that the report was made in good faith.

It is now urged before me by the learned Advocate for the appellant that the report made by the appellant to the police was made in good faith and that his client was protected by Eighth Exception to section 499 of the Penal Code. He referred me to the case of *Emperor* v. *Parwari* (1) where it has been held that:

> "Statements made to the Police as the result of action taken under section 154 or section 155 of the Code of Criminal Procedure are privileged statements, and as such, cannot be used as evidence or made the foundation of a charge of defamation."

A careful reading of the case cited shows that the imputation was made in respect of a dead person and that the intention to hurt the feelings of her near relatives had not been proved.

The learned Advocate for the appellant then referred me to the words " It is sufficient if imputation is published

(1) I.L.R. All. Vol. 41, p. 311.

intending to harm" occurring in the head notes of the Full Bench case of *U Aung Pe* v. *The King* (1).

The principle laid down in the above case is entirely against the appellant as it lays down that,

> "To constitute an offence under s. 499 of the Penal Code no intent to defame is necessary; it is sufficient if the imputation is published intending to harm, or knowing or having reason to believe that such imputation will harm, the reputation of the complainant."

The learned Advocate for the respondent contended that the appellant had every reason to believe that if a report is made to the police stating that she had reason to believe that the respondent had committed criminal breach of trust, action will be taken against him and it goes without saying that the reputation of a person, especially a well to do one, against whom action is taken by the police will be affected. The learned Advocate contended that the report was made to the police so that action might be taken against the respondent. Furthermore to make matters worse the report was made on the eve of the Chinese New Year, on 23rd January 1955, though the application for grant of Letters of Administration made by Ma Chan Sein had been dismissed as long ago as 23rd August 1954.

The case of *Sanghyi Champaklal Lalchand* v. *Khushaldas Ratanshi and another* (2) cited by the learned Advocate for the respondent in the trial Court was referred to by the learned Advocate for the appellant. It is laid down in that case that,

> "Though a defamatory statement made in answer to questions put by an investigating officer during investigation is absolutely privileged, a statement in the first information report stands on a different footing and cannot enjoy that absolutely immunity. Such statements fall within the

(1) R.L.R. (1938) Ran. p. 404. (2) A.I.R. (1955), Saurashtra 19.

H.C. 1959

DAW YEE v. U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU.

U MYA THEIN, J.

8th Exception of Sec. 499, I.P.C., and the accused can claim privilege only if he can bring them within the purview of that Exception."

In *Yadali* v. *Gaya Singh* (1) referred to by the learned Advocate for the appellant it was held that,

> "The standard of care and caution required by the expression 'good faith' in the exceptions to section 499 of the Indian Penal Code varies with the circumstances of each case.
>
> How far erroneous actions or statements are to be imputed to want of due care and caution must, in each case, be considered with reference to the circumstances and capacity of the person whose conduct is in question, and allowances have got to be made for the intelligence of the accused, his capacity to reason, the circumstances under which he was placed, and the occasion which necessitated his making the imputation."

The learned Advocate for the respondent pointed out that the appellant could not have acted in good faith when she stated in her first information report that "She has reason to believe that respondent has committed criminal breach of trust" knowing full well that the respondent is a man of means and that the boxes contained only articles of clothing and some household linen. It might also be noted that the appellant admitted in her evidence that the respondent had given evidence on behalf of Ma Chan Sein against her and that the respondent also beat her when she remarried after the death of respondent's brother-in-law. The learned Advocate urged that the report was made out of spite as the respondent had sided with Ma Chan Sein and had beaten the appellant, and that the burden of proving good faith is on the appellant who is claiming it.

(1) I.L.R. Cal. Series, Vol. 57, 1930, p. 843.

In re Kakumara Anjaneyalu and another (1) it has been laid down that,

> "An accused person, who in a charge of defamation pleads privilege under Excep. 8, S. 499, I.P.C., has to establish affirmatively two ingredients which alone will bring him within that exception, viz., (1) the preferring of a complaint in good faith, and (2) preferring it to a person who has authority over the person complained against. This is what S. 105, Evidence Act, lays down."

In the light of the above ruling it is incumbent upon an accused person to establish affirmatively that he or she is acting in good faith. There is nothing on record to indicate that the appellant was acting in good faith when she made the report to the police.

The learned Advocate for the appellant contended that the respondent had refused to hand over the boxes to the appellant knowing fully that she is the only heir to the estate of the deceased when Letters of Administration were not granted to Ma Chan Sein. I cannot accept the learned Advocate's contention. It must be remembered that a lawyer's notice had been served on the respondent by one Lim Hock Leong—the adopted son of the deceased U Kyin Maung and since the appellant had remarried the respondent has every reason to protect himself by demanding the production of Letters of Administration from those claiming the effects of the deceased.

In *Queen-Empress* v. *Dhum Singh* (2) also it has been held that section 105 of the Evidence Act throws upon an accused person the burden of proving the existence of circumstances bringing the case within the Exception 8 of section 499 of the Penal Code.

The learned Advocate for the appellant also contended that the respondent's complaint was belated but the learned Advocate for the respondent pointed out the case against

(1) A.I.R. (1917), Mad. p. 601. (2) I.L.R. Vol. 6, All. p. 220.

H.C. 1959

DAW YEE v. U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU.

U MYA THEIN, J.

the respondent was closed on 11th March 1955 and that the complaint was filed on 11th May 1955.

The learned Advocate for the appellant finally contended that the report to the police did not amount to publication and referred me to the case of *Queen-Empress* v. *Taik Husain* (1) where it was held that,

> "The action of a person who sent to a public officer by post in a closed cover a notice under S. 424 of the Civil Procedure Code, containing imputations on the character of the recipient, but which was not communicated by the accused to any third person, was not such a making or publishing of the matter complained of as to constitute an offence within the terms of S. 499 of the Penal Code."

The case cited above has no bearing to the present matter as in the case cited the imputations were made to the recipient and not to a third party—Publication under section 499 of the Penal Code means " making known the defamatory matter after it has been written to some person other than the person of whom it is written ".

The case of *Thambu* v. *The Crown* (2) referred to by the learned Advocate for the respondent seems apposite to the present matter. In that case one Thambu made a report at the police station that some property of his had been stolen from his thrashing floor and that he suspected Amir Singh and another of theft. Thambu was convicted by the trial Court on the ground that he had failed to show that the report was justified and the High Court in upholding the conviction held,

> " An imputation ordinarily implies an accusation or something more than an expression of a suspicion. An expression of a suspicion may have the same effect on the mind of the person to whom the suspicion is communicated as an accusation would have, so where a person makes a report to police that a theft was committed and that he suspects a certain person which results in the search of that person's house,

(1) I.L.R. All. Series, Vol. 7, p. 205. (2) A.I.R. (1926) Lah. p. 278.

the person must be deemed to have made an imputation within the S. 499."

H.C. 1959

DAW YEE v. U SIT KU (*alias*) TAN KYEE SU.

U MYA THEIN, J.

I am in respectful agreement with the principle laid down in the above case.

Now in the present case the appellant made a report to the police stating that she had reason to believe that the respondent had committed criminal breach of trust. In consequence of the report the respondent's home was raided by the police on a Chinese New Year day. The parties are Sino-Burmese. U Mya Maung (PW 2) and U Ba Din (PW 3) one time business associates of the respondent testified that because of the police raid the respondent's reputation had suffered in their estimation. A man's reputation is his property and if possible more valuable than other properties.

I am of opinion that the conclusions arrived at by the trial Judge are correct and need no interference. The appeal is dismissed and the conviction and sentence imposed by the trial Court are confirmed.

CIVIL REVISION.

Before U Aung Khine, J.

H.C. 1959

Dec. 4.

SUBHAN (APPLICANT)

v.

KHALIL AND ONE (RESPONDENTS).*

Order relating to jurisdiction—Interlocutory order—Not appealable.

An order of a trial Court that it has jurisdiction to try the suit is not one appealable under Order 43 of the Civil Procedure Code.

S. L. Verma for the applicant.

None for the respondents.

U AUNG KHINE, J.—In Civil Regular No. 22 of 1957 in the Court of the Township Court of Kalaw, the applicant Subhan filed a suit for recovery of K 729·25 against the respondents Khalil, a contractor and his wife Ma E Si.

This sum represents according to him the balance of payment that is due to him for the work he had carried out at the behest of the defendants in Loilem. In the plaint it was clearly stated that the contract between the parties was entered into in Kalaw and for the work he had done, he had received certain sums of money from time to time in Kalaw, from the defendants.

A preliminary objection was raised that the suit could not be filed in Kalaw on the ground that the respondent Khalil is not a resident of Kalaw. An enquiry was held by the trial Court and the Court's finding was that Khalil has a permanent home in Kalaw, although as a contractor his work often takes him out of Kalaw. The trial Court therefore held that it has jurisdiction to try the suit. This order was however set aside by the District Judge of Taunggyi in Civil Appeal No. 2 of 1959, and the applicant Subhan was directed to file a suit in Loilem. Hence this revision.

* Civil Revision No. 14 of 1959 (Mandalay) against the order of the District Court, Taunggyi, dated the 4th December 1958 in Civil Appeal No. 20 of 1959.

It is contended that the District Judge, Taunggyi has exercised a jurisdiction that is not vested in him, as no appeal lay against the interlocutory order of the Township Judge, Kalaw, and that in passing his order the District Judge had in fact exercised the revisional powers vested only in the High Court. This submission has the force of law behind it. A mere reference to Order 43 of the Civil Procedure Code would show that an order relating to the question of jurisdiction of a Court is not one of the orders appealable under Order 43.

If the respondents were dis-satisfied with the order of the Township Court they should have filed a revision application in this Court. The order of the District Judge, Taunggyi, is clearly illegal and as such it cannot be sustained. In the result, the application for revision is allowed and the order of the District Judge, Taunggyi, ordering the applicant Subhan to file a suit in the Civil Court at Loilem is set aside and that of the original Court restored.

CRIMINAL REVISION.

Before U Thaung Sein, J.

H.C. 1959 Dec. 17.

THE UNION OF BURMA (APPLICANT)

v.

U KHIN MAUNG YIN (RESPONDENT).*

Criminal Procedure Code, s. 195—*Prosecution under s.* 186, *Penal Code*—*Absence of complaint in writing*—*Void* ab initio.

Where the District Magistrate, Kyaukpyu, prosecuted the respondent under s. 186 of the Penal Code for having entered his chambers and convicted him without any complaint in writing as required by s. 195 of the Criminal Procedure Code.

Held : That in the absence of any complaint in writing the whole case was void *ab initio* and that the District Magistrate was quite unfit to deal with the case as he should not have acted both as the complainant and judge at the same trial.

Tun Nyo (Government Advocate) for the applicant.

Khin Maung (1) for the respondent.

U THAUNG SEIN, J.—This revision case clearly establishes the lamentable lack of knowledge of criminal law and procedure on the part of U Maung Maung Tin, the learned District Magistrate of Kyaukpyu. The facts involved are briefly as follows:

On the 3rd of August 1957, one U Khin Maung Yin (respondent), a school master, entered the chambers of U Maung Maung Tin, the Deputy Commissioner-*cum*-District Magistrate, Kyaukpyu. For some unknown reason the learned District Magistrate lost his temper with the respondent U Khin Maung Yin for entering his chambers and directed that he be arrested and detained under section 3 (2) of the Emergency Provisions Act, 1950. The respondent was then detained in police custody for 45 days and eventually, appeared once again before the

* Criminal Revision No. 340(A) of 1958. Review of the order of the District Magistrate, Kyaukpyu, dated the 16th September 1957 in Criminal Regular Trial No. 2 of 1957.

learned District Magistrate on 16th September, 1957. On that date, the learned District Magistrate suddenly decided that the respondent should be prosecuted, not under section 3 (2) of the Emergency Provisions Act, but under section 186 of the Penal Code. He then proceeded to frame a charge against the respondent under section 186 of the Penal Code and recorded a plea of " guilty ". This was followed by an order directing the respondent under section 562 (1) of the Criminal Procedure Code to be bound down on good behaviour for a period of six months in the sum of K 100 on his own recognizance. Obviously, the learned District Magistrate is ignorant of the provisions of section 195 of the Criminal Procedure Code which clearly lays down that, " no Court shall take cognizance of an offence under section 186 of the Penal Code except on the complaint in writing of the public servant concerned . . . ". In the present case the learned District Magistrate himself was " the public servant concerned," and apart from the fact that he failed to put in a complaint in writing, he was quite unfit to deal with the case. In the absence of a complaint in writing the whole case was *void ab initio* and on that ground alone the proceedings will have to be quashed. Before parting with the case, however, I would add that plain common sense should have warned the learned District Magistrate that he should not have acted both as the complainant and judge at the same trial.

On the whole, the proceedings in which the respondent U Khin Maung Yin was dealt with in the manner outlined above cannot possibly be allowed to stand and I direct that it be quashed. The bond executed by him is hereby cancelled.

CRIMINAL REVISION.

Before U Po On, J.

H.C. 1959
Nov. 20.

THE UNION OF BURMA (APPLICANT)

v.

MAUNG PYI TUN (RESPONDENT).*

Withdrawal of complaint—When permissible.

The withdrawal of complaint is permissible only in summons cases and not in warrant cases. An order allowing the withdrawal of the complaint in warrant cases not by a Public Prosecutor under s. 494 of the Criminal Procedure Code but by the complainant is obviously illegal.

For applicant *Nil.*

For respondent *Nil.*

U PO ON, J.—A withdrawal of complaint is permissible only in summons cases and not in warrant cases. Any order allowing the withdrawal of the complaint in warrant cases not by a Public Prosecutor under section 494 of the Criminal Procedure Code but by the complainant is obviously *void*. The offence under section 431, Penal Code, is not only a warrant case but also a non-compoundable case.

I, therefore, set aside the order of the trial Court allowing the withdrawal of the case and acquitting the accused.

The accused may now be re-tried by a competent Magistrate other than the Township Magistrate, Kyaukpyu.

* Criminal Revision No. 243 (B) of 1959.

Review of the order of the Township Magistrate, Kyaukpyu, in Criminal Regular Trial No. 78 of 1959, dated the 24th July 1959.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung and U Aung Khine, JJ.

H.C. 1959 *Nov.* 10.

U BÁ THWIN AND ONE (APPELLANTS)

v.

U BA THA AND ONE (RESPONDENTS).*

Civil Procedure Code, Payment by instalments—Order for—O. 20, R. 11 (1)—*Made under—At time of decree—Appealable as decree*—O. 20, R. 11 (2)—*Made under—After decree—Appealable under* s. 2 (2) *read with* s. 47.

Where an order for payment by instalments is made at the time of the passing of the decree under the provisions of Order 20, Rule 11 (1) of the Civil Procedure Code it forms part of the decree and is appealable as such. However, when an order is made subsequent to the passing of the decree as provided for in Rule 11 (2) it is an order relating to the execution, discharge or satisfaction of the decree and is therefore appealable under s. 2 (2) read with s. 47 of the Code.

Maung Po Maik v. P.R.M.K.M. Kasi Chettyar, A.I.R. (1931) Ran. 152 ; *Saya Hattie* v. *Ma Pwa Sa*, (1926) I.L.R. 4 Ran. 247, referred to.

Where in a suit for the recovery of money the Court passed a decree for payment of the amount claimed with a direction that the decretal amount be paid in monthly instalments and where this order is sought to be assailed in a civil miscellaneous appeal.

Held : That the order under consideration comes under the first category and that it can, therefore, be questioned only if the appeal is made against the decree in which it has been incorporated.

Hla Nyunt for the appellants.

B. M. Sarkar for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—In Civil Regular Suit No. 4 of 1958 of the District Court of Mandalay the plaintiffs U Ba Tha and Daw Sein Yin who are the respondents in the present appeal, sued the defendant-appellants U Ba Thwin and Daw Ohn Kyin for the recovery of K 35,834·22 said to be due for the sale of goods on credit. The defendant-appellants by their written statement admitted that the amount claimed from them was, in fact, due to be paid but contended that owing to trading losses an order may be passed

* Civil Misc. Appeal No. 11 of 1958 (Mandalay) against the order of the District Court of Mandaly in Civil Regular Suit No. 4 of 1958, dated the 30th August 1958.

H.C. 1959

U BA THWIN AND ONE. v. U BA THA AND ONE

U SAN MAUNG, J.

under Order XX, Rule 11 of the Civil Procedure Code, directing payment of the decretal amount by instalments of K 500 per mensem. The learned District Judge, however, passed a decree directing that the decretal amount of K 35,834-22 be paid in 15 monthly instalments with interest at the rate of 9% per annum, that whole amount shall become due and payable on the failure on the part of the defendants to pay the instalment due on the 5th of each calendar month, and that the defendants should furnish security in immoveable property to the value of K 36,000. As against this order the defendant-appellants have filed a civil miscellaneous appeal, as if the order was one passed under section 47 of the Civil Procedure Code and therefore appealable as a decree as defined in clause (2) of section 2.

The learned Advocate for the plaintiff-respondents, therefore raises a preliminary objection to the maintainability of the appeal on the ground that the order of the learned District Judge was one passed under sub-rule (1) of Rule 11 of Order XX and not under sub-rule (2) thereof, and accordingly only appealable as a decree. For his contention the learned Advocate relies upon the decision of Carr, J., in *Maung Po Maik* v. *P.R.M.K.M. Kasi Chettyar* (1). There the learned Judge held that an order postponing payment passed under Rule 11 was not by itself appealable but that when such an order was passed at the time of giving judgment and was incorporated in the decree it formed part of the decree and was appealable as such.

For the defendant-appellants reliance was placed upon the decision of the same learned judge in *Saya Hattie* v. *Ma Pwa Sa* (2). There the learned Judge observed as follows:—

> "The order in the present case is one under Order XX, Rule 11 (2). Under that sub-rule as it originally stood an order for payment by instalments could be made after the

(1) A.I.R. (1931) Ran. 157. (2) (1926) I.L.R. 4 Ran. 247.

H.C.
1959

U BA THWIN AND ONE v. U BA THA AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

passing of the decree only with the consent of the decree-holder. There could, of course, be no appeal from an order passed by consent. Nor could the judgment-debtor appeal if the decree-holder refused to consent to an order. But the sub-rule has been altered by our Schedule Notifications and in Burma such an order can now be passed in execution merely after notice to the decree-holder and without his consent. When, therefore, a question arises whether such an order should be passed or not the question seems to me to be clearly one between the parties to the suit and one relating to the execution discharge or satisfaction of the decree. It therefore comes under section 47 of the Code and is itself a decree."

From the above observations of the learned Judge it is clear that where an order for payment by instalments is made at the time of the passing of the decree under the provisions of Rule 11 (1) it forms part of the decree and is appealable as such. However, when an order is made subsequent to the passing of the decree as provided for in Rule 11 (2) it is an order relating to the execution discharge or satisfaction of the decree and is therefore appealable under section 2 (2) read with section 47 of the Civil procedure Code.

The order now under consideration comes under the first category. It can, therefore, be questioned only if the appeal is made against the decree in which it has been incorporated.

The present Civil Miscellaneous Appeal is therefore dismissed with no order as to costs.

H.C.
1959

Nov. 16.

APPELLATE CIVIL.

Before U San Maung, J.

U SAUNG (APPELLANT)

v.

U KHIN MAUNG AND ONE (RESPONDENTS).*

Civil Procedure Code, s.20—*"Cause of action"—Meaning of Government's Land—No prescriptive right and no declaratory decree of ownership in respect of.*

"Cause of action" occurring in s. 20 (*c*) of the Civil Procedure Code means every fact which if traversed, it would be necessary for the plaintiff to prove in order to support his right to the judgment of the Court. In other words, it is a bundle of facts which it is necessary for the plaintiff to prove before he can succeed in the suit.

Where Government was and still remains the owner of land there can be no prescriptive right against it except through adverse possession for more than 60 years.

Secretary of State for India v. *Chellikani Rama Rao*, (1916) I.L.R. 39 Mad. 617 ; *Kodoth Ambu Nair* v. *Secretary of State for India*, A.I.R. (1924) P.C. 150 ; *Abdul Wahab* v. *Secretary of State*, (1926) I.L.R. 7 Lah. 210 ; referred to.

Where the National Housing Board, which is a Government agency had issued a 60 years, lease to respondent U Khin Maung in respect of the suit land belonging to the Government there cannot be a decree against the said respondent declaring the appellant-plaintiff to be the owner of the said land which he is not.

P. N. Ghosh for the appellant.

San Myint for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—The facts of this case have been fully stated in my order, dated the 9th August 1958, where I had dismissed the application for revision in so far as it concerned the defendant U Kyaw Win who was a Buildings Engineer of the Corporation of Rangoon. I had also observed that if the applicant U Saung was so minded, he would be allowed to convert his application for revision as against U Khin Maung into a memorandum of

* Civil 1st Appeal No. 45 of 1958 against the order of the 3rd Judge, City Civil Court, Rangoon, in Civil Misc. Case No. 66 of 1958, dated the 28th April 1958.

appeal as the rejection of his plaint under Order, VII, Rule 11 of the Civil Procedure Code was tantamount to a decree as defined in section 2 (2) of the Civil Procedure Code and the decree was appealable under section 24 of the City Civil Court Act as amended. The applicant U Saung has now converted his application for revision into an appeal by payment of the requisite Court-fees. The question, therefore, which now arises for consideration is whether the order of the learned 3rd Judge of the City Civil Court rejecting his plaint under clause (*a*) of Rule 11 of order VII, Civil Procedure Code, was or was not correct. In my order of the 9th August 1958 I had observed that it was too early at the present stage of the proceedings to say that U Saung had no cause of action as against the defendant. However, this remark was *obiter* as the matter was then being dealt with as an application for revision and no such application lay as against U Khin Maung. Upon mature consideration it is clear that on the averments made by the plaintiff-appellant U Saung himself there was no cause of action as against the defendant-respondent U Khin Maung. " Cause of action " means every fact which if traversed, it would be necessary for the plaintiff to prove in order to support his right to the judgment of the Court. In other words, it is a bundle of facts which it is necessary for the plaintiff to prove before he can succeed in the suit. (*See* note to section 20 in the Code of Civil Procedure by D. F. Mulla, 12th Edition.) In the case now under consideration what the plaintiff said was that he was a squatter for about 15 years on the suit land which then stood in the name of Daw Sein Tin who was a lessee of the Rangoon Development Trust. Recently, the National Housing Board which was the successor of the Rangoon Development Trust, issued a 60 years' lease to the defendant-respondent U Khin Maung in place of the deceased Daw Sein Tin. The plaintiff-appellant therefore

H.C. 1959

U SAUNG v. U KHIN MAUNG AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

claims that by virtue of the fact that he had been in possession of the suit land as a squatter for over 12 years, he was entitled to a declaration as against the defendant-respondent that he had acquired a landholder's right. It is, however, clear that such a declaration as that asked for by the plaintiff-appellant cannot be given on the facts stated by him. Government was the owner of the land and still remains the owner as there can be no prescriptive right against it except through adverse possession for more than 60 years. [See *Secretary of State for India* v. *Chellikani Rama Rao* (1), *Kodoth Ambu Nair* v. *Secretary of State for India* (2) and *Abdul Wahab* v. *Secretary of State* (3)]. The defendant-respondent U Khin Maung being a lessee of the National Housing Board which is a Government agency, there cannot be any decree for declaration against him that the plaintiff-appellant U Saung is the owner of the land, which he is not. Accordingly, the bundle of facts which the plaintiff can prove, cannot give him the judgment which he seeks. Consequently, there was no cause of action as against the defendant-respondent U Khin Maung.

In the result, the appeal fails and is dismissed with costs. Advocate fees two gold mohurs.

(1) (1916) I.L.R. 39 Mad. 617. (2) A.I.R. (1924) P.C. 150.
(3) (1926) I.L.R. 7 Lah. 210.

APPELLATE CRIMINAL.

Before U Thaung Sein, J.

U YU MAUNG (APPELLANT)

v.

THE UNION OF BURMA (RESPONDENT).*

H.C. 1959

Dec. 19.

Emergency Provisions Act, 1950, *s.* ၅-က (ခ) နှင့် (ဂ)—*Purpose of enactment—Fair and constructive criticisms in democratic countries—Effect of—S.* ၅-က(ခ)(ခ)—*When article published in newspaper criticising some Government officers cannot be deemed to contravene—Unfair and malicious attacks—Not to be tolerated—Libellous attacks on private lives of Government servants—Not within purview of.*

The Emergency Provisions Act, 1950 is designed to deal with emergency situations and prevent "emergencies". The main purport of enacting s. ၅ (ခ) and (ဂ) of this Act was to expedite and actcelerate he restoration of peace and tranquillity throughout the country and to prevent any acts of sabotage and interference with the object mentioned in the "aims and objects" for the introduction of the said section.

In all democratic countries fair and constructive criticism of the actions of Government is conducive to the public welfare and acts as a salutary check on the actions of Government officials.

Where an article appearing in the newspaper edited and published by the appellant and complained of as contravening the provisions of s. ၅-က (ခ) (ခ) of the Emergency Provisions Act dealt in one place generally with civil servants and deplored that though they are not the elected representatives of the people, some of them had been making utterances similar to that of politicians and in another place dealt with the proposed amendments to the Trades Disputes Act and contained criticisms of the officers responsible for its preparation with result that the officers concerned jumped to the conclusion that there was sure to be a labour crisis and became depressed.

Held : That although the article complained of constituted a criticism of the actions of some Government servants, it should not adversely affect the morale of any reasonable civil servant.

Held also : That unfair and malicious attacks which may lead to serious repercussions on the administrative machinery cannot be tolerated and s. ၅-က (ခ) (ခ) was designed to meet such a situation.

Kyaw Myint and *Ba Than* (1) for the appellant.

Tun Nyo for the respondent.

* Criminal Appeal No. 320 of 1959 from the order of the Western Subdivisional Magistrate, Rangoon, dated the 8th July 1959, in Criminal Regular Trial No. 850 of 1959.

H.C. 1959

U YU MAUNG v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.—This is an appeal by one U Yu Maung the Editor and Publisher of a well known Burmese newspaper named " The Rangoon Daily " [ရန်ကုန်နေ့စဉ် သတင်းစာ] against the convistion and sentence of one year's rigorous imprisonment and a fine of K 500 or in default an additional six months imprisonment passed on him by the learned Western Subdivisional Magistrate, Rangoon under section ၅-က (၁) (ခ) of The Emergency Provisions Act, 1950 [၁၉၅၀ ပြည်ဒုစ်အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေ].

The case against him was that by means of an article published in his newspaper on the 5th April 1959 he had brought about a lowering of the morale and discipline of the Civil Servants of the Government of the Union of Burma and thereby contravened section ၅-က (၁) (ခ) of The Emergency Provisions Act which reads as follows:—

"၅-က။ ။(၁)၊ (ခ) မည်သူမဆို ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်အစည်းအရုံးများ၏၊ သို့တည်းမဟုတ် အစိုးရဆုထမ်းမှုထမ်းများ၏ စည်းကမ်းသေစပ်မှု၊ သို့တည်းမဟုတ် စိတ်ဓါတ်တက်ကြွမှုကို တနည်းနည်းဖြင့် ထိခိုက်စေအောင် အကြံဉာဏ်ပေးသည့်၊ တိုက်တွန်းသည့်၊ လှုံ့ဆော်သည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် အားပေး အားမြှောက်ပြုသည့်၊ လက်ရေးစာရွက်စာတမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ပုံနှိပ်စာရွက်စာတမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ပုံနှိပ်လျှင်၊ တည်းဖြတ်လျှင်၊ ထုတ်ဝေလျှင်၊ ပြလျှင်၊ ဖော်ထုတ်လျှင်၊ ဝေငှလျှင်၊ အများမြင်သာအောင် ဖေါ်ပြထားလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် လက်ဝှိထားလျှင်၊ ထိုသူသည် ခုနစ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်ကို စီရင်ခြင်းခံရမည်ဖြင့်၊ ငွေဒဏ်ကိုလည်း စီရင်ခြင်းခံရမည်။"

The so-called offending article was headed—

"ပြည်သူလူထု ကိုယ်စားလှယ်မဟုတ်တဲ့ မှုထမ်းဆုထမ်းက နိုင်ငံရေးသမားများပြောရမည့်စကားကို ဝင်ပြောတဲ့အတွက် စိတ်ဓါတ်ကို ချီးကျူးမိတယ်။"

and was in the form of a dialogue between two imaginary persons named "စပ်ဖြဲ" and "ရွှဲ" and the discussions between them centred round a draft amendment to The Trades Disputes Act which the Government planned to introduce in the Parliament during the August session of

this year. The prosecution case is that the following excerpts from that article were clearly designed to undermine the discipline and morale of the civil servants. It is not suggested however that the article was in any way aimed at subverting or prejudicially affecting the discipline and loyalty of the armed forces of the Union of Burma.

"၁။ အဝိုးရအမှုထမ်းအရာထမ်း၊ အထူးသဖြင့် တပ်မတော် မှုထမ်းရာထမ်းတို့က နိုင်ငံရေးသမားများ ပြောရမဲ့စကားကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြောရတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ခိုးကျူးမိသော်လဲ ဥပဒေပြုရန်တာဝန်ရှိသူ အနေနဲ့ ဆောင်ရွက်ပုံ ဆောင်ရွက်နည်းဟာ လျော်ကန် သင့်မြတ်ပါမလားလို့ စဉ်းစားစရာရှိနေပါတယ်။

၂။ နိုင်ငံရေးသမားရဲ့ လုပ်ငန်းထဲမှာ အုပ်ချုပ်ရေးသမားတွေ၊ ကာကွယ်ရေးသမားတွေက ဝင်ပြိုးလုပ်ပေးရတယ်ဆိုတာ သဘာဝလဲ မကျပါဘူး။

၃။ ယခု ဥပဒေပြုရာမှာ တာဝန်ရှိသူ အစိတ်အပိုင်းတို့က အကျိုးတရားကို ထင်ရှားအောင် မပြနိုင်ဘဲ၊ ရှေးယခင်က နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ ရမ်းပြီး ရေရွတ်တဲ့နည်းနိဿကို အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက်နာနေခဲ့သည်ရှိသော်၊ ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အထမမြောက်မှာ စိုးတယ်၊ ပျက်ပြားကုန်မှာ စိုးတယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးသမားဟာ နိုင်ငံရေးသမားလေသံကို တုတုပြီး လုပ်နေယင်၊ တခါလာလဲ မဲပြာပုဆိုး၊ တခါလာလဲမဲပြာပုဆိုးနဲ့ ဘာထူးဦးမှာလဲ။"

As to the effect of the above publication on government servants, there is the evidence of three military officers temporarily attached to certain departments of the Government and two members of the regular civil service. According to them, they were mentally upset after reading the article and felt that they had been unjustly accused of dabbling in political matters and following in the footsteps of politicians. On the other hand, the appellant asserts that he never intended to insult government servants or to lower their sense of duty and discipline and that the article was merely a commentary on the proposed legislation with a view to warn the present Government against similar mistakes by the previous Governments.

H.C. 1959

U YU MAUNG v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

Before I discuss the evidence led at the trial, I would stress that from the nomenclature itself, *i.e.*, The Emergency Provisions Act, 1950, it is obvious that this Act is designed to deal with emergency situations and to prevent " emergencies ". This becomes clearer from the following " aims and objects " which were the basis for the introduction of section ၅-က (၁) and (၂) in the Emergency Provisions Act by Act No. 26 of 1958.

ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်။

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိထောက်စွာ ဆောင်ရွက်ရေးအတွက်၎င်း၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ အရေးပေါ် စီမံမှုအက်ဥပဒေအရ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုများကို ထိထောက်စွာ စစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက်၎င်း၊ အခြေအနေအရ သောင်းကျန်းသူများကို နည်းအမျိုးမျိုး ဖြင့် အားပေးကူညီနေသူများကို ထိထောက်စွာ နှိမ်နင်းရေးအတွက်၎င်း၊ နိုင်ငံတော် အစိုးရအပေါ် မလေးစားအောင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မုန်းတီးအောင်၊ သို့တည်းမတုတ် ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော် လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်အစည်းအရုံးဝင်များ၏၊ သို့တည်း မဟုတ် အစိုးရအရာထမ်းအမှုထမ်းများ၏ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု စသည်တို့ကို ထိခိုက် အောင် ပြုမူဆောင်ရွက်နေသူများကို ထိထောက်စွာ အရေးယူရန်အတွက်၎င်း၊ ပြည် ထောင်စု နိုင်ငံတော်တွင် နေထိုင်သော လူတစားနှင့်တစား မသင့်တင့်အောင်၊ သို့တည်း မဟုတ် ၎င်းတို့၏ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာ သာသနာကို၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘာသာ သာသနာယုံကြည်မှုကို စော်ကားသူများအား ထိထောက်စွာ အရေးယူနိုင်ရန်အတွက် ၎င်း ဆိုခဲ့သည့် အက်ဥပဒေအရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် အထောတ္ထုများ၊ ယာဉ်များ၊ စက်ကိရိယာများ စသည်တို့ကို အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူနိုင်ရန် အတွက်၎င်း၊ ဤဥပဒေကြမ်းကို တင်သွင်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

In short, the main purport of enacting the above section was to expedite and accelerate the restoration of peace and tranquility throughout the country and to prevent any acts of sabotage and interference with that object. Coming to the evidence led at the trial, Captain Sein Tun (PW 2) who is attached to the Board of Management of

the Port of Rangoon has deposed that after reading through the article he became depressed. His exact words were:

"ထိုသို့ ဘက်မိသည့်အခါ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓါတ်သည် ယုတ်လျော့ ကျဆင်းသွားပါသည်။"

He explains that he has to deal with labourers in the course of his duties and he was convinced that as a result of the article the relationship between him and those labourers was likely to be strained. I quote below his words *re* this matter.

"ဆောင်းပါးတခုလုံးကို ဖြုံကြည့်လိုက်လျှင် ထိုဆောင်းပါးသည် ဝေဘန်ခြင်းအမှုပြုသည်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော်၊ ထိုဆောင်းပါး၏ ရေးပုံရေးနည်းမှာ သရော်တော်တော်လုပ်၍ ဝေဘန်သလိုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်သွယ်နေသော အလုပ်သမားများသည် ထိုဆောင်းပါးကို ဘာ့မိပါက ကျွန်တော် ၎င်းတို့အပေါ် ပြောဆိုခဲ့သော စကားများသည် အလဟဿဖြစ်ကုန်မည်ဟု ယူဆမည်ဖြစ်ပါသည်။"

That he was obsessed with the idea that the article would create an impression in the minds of the public that the employment of military officers in civilian departments was undesirable appears from the following extract of his deposition.

"ထိုအပိုဒ်ကို ဘာ့မိသည့်အခါ ကျွန်တော် အထူးစိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် တပ်မတော်က ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေသူများသည် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်နေသည့်ကိစ္စတွင် 'သဘာဝမကျပါဘူး'ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ၊ များစွာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဆောင်းပါးတခုလုံးဖြုံ၍ကြည့်လိုက်သော် လူထုက ကျွန်တော်တို့လို တပ်မတော် အရာရှိများ၊ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေသည့် အမျိုးမျိုးသော လုပ်ငန်းပေါ် တွင်လူထုက သို့လော၊ သို့လော ထင်ရောင်ထင်မှား ဖြစ်စရာအကြောင်း ဖြစ်သွားမည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။"

Next there is Captain Mya Min (PW 3) attached to the Burma Railways. It appears that this officer is also required to deal with labourers and he has deposed that

H.C. 1959

U YU MAUNG v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

owing to the sarcastic tone of the above article, labourers were likely to lose their respect for him. His exact words were—

"ထိုအပိုဒ်ကို ဘတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် သရော်ပြီး၊ လှောင်ပြီး ရေးထား သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၎ကျန်တော်တို့နှင့် ဆက်သွယ်နေသော အလုပ်သမား များ၊ ထိုစာပိုဒ်များကို ဘတ်မိသည်ဟုသော် ကျန်တော်တို့အပေါ် တွင် ၎င်းတို့ အကြည်ညို ပျက်ဆိုးရာရှိပါသည်။"

Major Maung Maung Kyi (PW 4) attached to the Labour Directorate was also examined as a witness and he opined that there was a likelihood of the article in question stirring up trouble between him and the labourers. In this connection he stated as follows:

"၎င်းအပိုဒ်မှာ ကျန်တော်တို့ တာဝန်ဝတ္တရားထမ်းဆောင်နေသော လူမျိုးနှင့် အလုပ်သမားများ ရန်တိုက်ပေးသလိုဖြစ်နေပါသည်။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် များနှင့် ကျန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည့်အခါ ၎င်းတို့ကပင် ကျန်တော်တို့အား ခင်ဗျားတို့ဟာ နိုင်ငံရေးသမားတွေလားလို့ မေးမြန်းခြင်းပင် ခံခဲ့ရပါသည်။ သို့အတွက်လည်း စိတ်ဓါတ်ပျက်ပြားရပါသည်။"

He also objected to the style and wording of the article saying—

"ဆောင်းပါး၏ ရေးသားပုံနှင့် စာသွားကြောင့် ကျန်တော်တို့၏ စိတ်ဓါတ် ကျဆင်းရပါသည်။"

Finally U Kin Maung Kyi (PW 5) and U Aung Thein (PW 6) two civilian officers of the Labour Directorate came forward and testified that the article in question was bound to result in misunderstandings between the staff of the Labour Directorate and the labourers. For better certainty, I reproduce their exact words.

"ထိုဆောင်းပါးမှာ ကျန်တော်တို့ အမှုထမ်းရုံထမ်းများနှင့် အလုပ်သမား အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်များ တဦးနှင့်တဦး တိုက်ပေးရာ ရောက်နေပါသည်။"

H.C.
1959
U YU MAUNG
v.
THE UNION OF BURMA.
U THAUNG SEIN, J.

The question then arises whether from the above evidence it can be held that the so-called offending article was one designed or calculated to lower the morale of Government servants. No doubt, according to some of the officials who are in constant touch with labourers their morale was effected on perusing the article. In particular, they resent the sarcastic tone of the article and fear that it may create misunderstandings with labourers. The learned Government Advocate appearing for the respondent (Government of the Union of Burma) has also taken great exception to the portion in which it was alleged that some of the recent utterances by Government officials savoured of political speeches and went on to insinuate that they were not quite competent to handle legislation of the nature under review. It is urged that such allegations and insinuations were bound to prejudicially affect the morale of Governmetn servants and thus fall within the purview of section ၅-ဣ (၀) (၉) of the Emergency Provisions Act. If this argument is accepted then it would appear that with the promulgation of the above section by Act No. 26 of 1958 the right to criticise the actions of Government servants was abolished or done away with. But the learned Government Advocate conceded that this was not so and that fair and constructive criticism was still permissible. However in the present case—so says the learned Government Advocate—the article could not be classified as a fair or constructive criticism. Now, it is generally accepted in all democratic countries that fair and constructive criticism is conducive to the public welfare and acts as a salutary check on the actions of government officials. Obviously, the officers who gave evidence for the prosecution were for some reason highly sensitive to public criticism and reactions from labourers and the effect of the article on them is thus quite understandable. The article dealt with the proposed amendments

H.C. 1959

U YU MAUNG v. THE UNION OF BURMA.

U THAUNG SEIN, J.

in the Trades Disputes Act and contained criticisms of the officers responsible for its preparation with the result that the officers concerned jumped to the conclusion that there was sure to be a labour crisis and became depressed. It is noteworthy however that the prosecution failed to lead any evidence as to the effect of the article on any other type of officers, *i.e.*, those not connected with Labourers. In one place the article dealt generally witth civil servants and deplored that though they are not the elected representatives of the people, some of them had been making utterances similar to that of politicians. This was of course a criticism of the actions of some Government servants but I fail to see how the morale of any reasonable civil servant could be effected by such remarks. After all, government servants are " public servants " and they cannot be immunised against public criticism. At the same time, unfair and malicious attacks which may lead to serious repercussions on the administrative machinery cannot possibly be tolerated and section ၅-ဃ (၁) (၁) was apparently designed to meet such a situation. For instance, there may be cases of libellous attacks against the private lives of Government servants and these are bound to affect the morale of the officers concerned but I cannot conceive how such attacks could possibly come within the purview of section ၅-ဃ (၁) (၁) of the Emergency Provisions Act. In the present case, there was of course an allegation that some of the utterances by Government servants bore a political tinge. There may or may not be some truth in this but the allegation represents the writer's opinion of those utterances and I fail to see why he should not be allowed to express them. Then again, it has been said that the competency of the officials in the various Departments of the Government was attacked in the article. The reply to such an argument is that neither the Press nor the public are under any

legal obligation to constantly compliment Government officials in the discharge of their duties. Officials who can only discharge their duties to the tune of adulations by the Press would have to be regarded as cranks for no Press in the world is likely to maintain such an attitude for any length of time. Then again, the fears on the part of the officials mentioned above that there might be trouble with the labourers was proved groundless as there is no evidence that any such contingency did arise.

On the whole, I regret I am unable to share the views of the learned trial magistrate that the article in question was one falling within the ambit of section ၅-ဃ (၁) (ခ) of The Emergency Provisions Act and hence there is no alternative but to order an acquittal. Accordingly this appeal is allowed and the conviction and sentence passed on the appellant U Yu Maung are hereby set aside and he is acquitted and released so far as this case is concerned. All fines paid should be refunded to him.

APPELLATE CIVIL.

H.C.
1959
Nov. 25.

Before U San Maung and U Shu Maung, JJ.

WALI MOHAMED (APPELLANT)

v.

DAW AHMA JAN AND ONE (RESPONDENTS).*

Ordinary civil suits—Appeal against findings by successful party—Law relating to. Urban Rent Control Act—Suit under—Different from ordinary civil suit—Appeal against rejection of suit on different ground by successful party—s. 14—Rescission of decree under—Does not affect appeal against rejection of suit.

The law relating to appeals in ordinary civil suits is that where a decree is absolutely in favour of a person although some issues are found against him, he has no right of appeal against the findings because he is firstly not adversely affected thereby and secondly because such findings are not embodied in and do not form part of the decree.

Ali Ahmed v. Amarnath, A.I.R. (1951) Pun. 444, referred to.

However, a suit for ejectment under s. 11 (1) of the Urban Rent Control Act is a suit of a different category. It is open for the plaintiff in such a suit to base it on more than one of the grounds mentioned in clauses (*a*) to (*f*) of s. 11 (1). Therefore, if a suit which is based upon the grounds mentioned in s. 11 (1)(*a*) and in s. 11 (1) (*f*) is decreed only in respect of the ground mentioned in s. 11 (1) (*a*) an appeal would lie against the rejection of the suit based on the ground mentioned in s. 11 (1) (*f*).

The rescission of the decree under the provisions of s. 14 of the Urban Rent Control Act for payment of arrears of rent will not at all affect the appeal against the judgment of the trial Court rejecting the suit for ejectment based upon s. 11 (1) (*f*) of the Act.

Aung Min (2) for the appellant.

Aung Min (1) for the respondents.

U SAN MAUNG, J.—This is an appeal under section 20 of the Union Judiciary Act against the judgment and decree of the learned Single Judge (U Po On, J.) of this Court in Civil First Appeal No. 100 of 1955. It would appear that in Civil Regular Suit No. 83 of 1953 of the Subdivisional

* Special Civil Appeal No. 4 of 1958 against the decree of the single Judge of this Court in Civil 2nd Appeal No. 100 of 1955.

H.C. 1959

WALI MOHAMED. v. DAW AHMA JAN AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

Court of Mandalay Daw Ahma Jan and Ma Yan, who are the respondents in the present appeal, sued the defendant-appellant Wali Mohamed for his ejectment from a house and land known as Holding No. 4, Block No. 178 in Pyigyikyetthaye Quarter, Mandalay, the suit being under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act for non-payment of arrears of rent and under section 11 (1) (*f*) of the same Act on the ground that the premises were required *bonâ fide* by the plaintiffs for their own occupation. The learned trial Judge, however, granted the plaintiffs a decree for ejectment only under section 11 (1) (*a*) of the Urban Rent Control Act holding that a suit under section 11 (1) (*f*) did not lie as the plaintiffs were only owners in respect of the land and that, therefore, they would only succeed if they could bring their suit under section 11 (1) (*d*) of the Act. On appeal by the plaintiffs to the District Court the learned District Judge holding that the plaintiffs were not only owners of the land but also of the building situated thereon gave a decree for ejectment also on the ground mentioned in section 11 (1) (*f*) of the Urban Rent Control Act. The defendant then appealed to this Court on the following grounds:—

(*a*) That in view of the fact that the respondents' claim for ejectment was decreed in its entirety in the trial Court except on one issue which was found against them the District Court should not have entertained the appeal as the respondents had no right of appeal against an adverse finding on a particular issue.

(*b*) That the decree of the trial Court having been rescinded on a date subsequent to the filing of the appeal by the respondents in the District Court, there was no decree existing on the date of the judgment of the District Court.

H.C. 1959

WALI MOHAMED. v. DAW AHMA JAN AND ONE.

U SAN MAUNG, J.

(*c*) That the finding of the District Court was based upon mis-construction of the affidavit of the appellant, the decision was contrary to law.

(*d*) That the respondents had not proved reasonable and *bonâ fide* requirement of the premises in suit so as to justify a decree under section 11 (*1*) (*f*) of the Urban Rent Control Act.

All these contentions were however rejected by the learned Single Judge of this Court who confirmed the judgment and decree of the District Court. Hence the present appeal under section 20 of the Union Judiciary Act.

The learned Advocate for the appellant has relied upon a decision of the Punjab High Court in *Ali Ahmed* v. *Amarnath* (1) for his contention that no appeal lay to the District Court against the decree of the trial Court. The decision of the Punjab High Court relied upon is to the effect that where a decree is absolutely in favour of a person although some issues are found against him, he has no right of appeal against the findings because he is, firstly, not adversely affected thereby, and secondly, because such findings are not embodied in and do not form part of the decree.

This is undoubtedly the correct view of the law relating to ordinary civil suits. However, a suit for ejectment under section 11 (*1*) of the Urban Rent Control Act is a suit of a somewhat different category. It is open for the plaintiff in such a suit to base it on more than one of the grounds mentioned in cluses (*a*) to (*f*) of section 11 (*1*). Therefore, if a suit which is based upon the grounds mentioned in section 11 (*1*) (*a*) and in section 11 (*1*) (*f*) is decreed only in respect of the ground mentioned in section 11 (*1*) (*a*) an appeal would lie against the rejection of the suit based on the ground mentioned in section 11 (*1*) (*f*).

(1)A.I.R. (1951) Pun 444.

For the same reason, the contention that the District Court was wrong in proceeding with the appeal after the rescission of the decree under section 11 (*1*) (*a*) cannot be allowed to prevail. The rescission of the decree under the provisions of section 14 of the Urban Rent Control Act for payment of arrears of rent will not at all affect the appeal against the judgment of the trial Court rejecting the suit for ejectment based upon section 11 (*1*) (*f*) of the Act.

Regarding the contention that both the District Court and the learned Single Judge of this Court were wrong in coming to the conclusion that not only the land but also the building had been leased out to the defendant-appellant, we see no sufficient reason for interfering with the concurrent finding of fact of the two Courts.

In the result, the appeal fails and is dismissed with costs. Advocate's fee 5 Gold Mohurs.